DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KEHANET SERİSİ
II

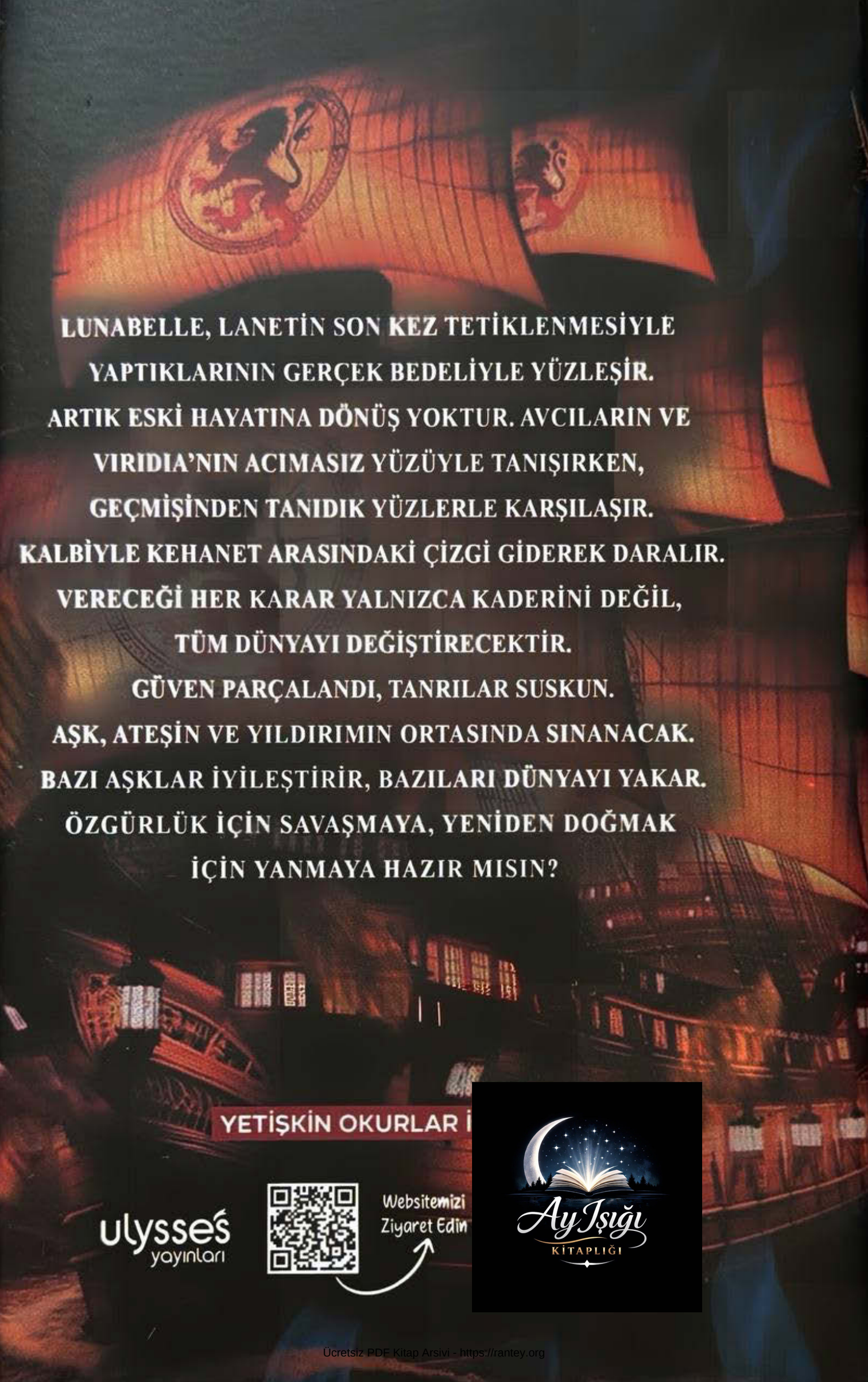
"BİR, İKİ... KALBİNE DÖNÜK HANÇERİ..."

FIRTINA VE ATEŞ

SELİN DEMİRKIRAN

ulysses
yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SELİN DEMİRKIRAN

KEHANET SERİSİ - II

FIRTINA VE ATEŞ

ulysses
yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ulysses Yayınları
Sertifika No: 53587

Roman
KEHANET SERİSİ-2 FIRTINA VE ATEŞ
SELİN DEMİRKIRAN

1. Baskı
Kasım 2025

ISBN
978-625-8720-00-6

Baskıya Hazırlık
Ulysses Yayınları

Editör
Hande Yalçınkaya

Baskı: Göktuğ Matbaa
Sertifika No: 47538

ulyssesyayinlari@gmail.com
ulyssesyayinlari
www.ulyssesyayinlari.com

Bu kitabın tüm hakları yazarına aittir. Tüm hakları saklıdır. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz; Yazarı'nın yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap, CD ya da manyetik bant haline getirilemez; fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SELİN DEMİRKIRAN

KEHANET SERİSİ - II

FIRTINA VE ATEŞ

@ayisigikitap

ulysses
yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GİRİŞ

Aylar önce tek derdi kâbusları olan sıradan bir avcıydım. Kimseyi öldürmemiştim. Kendimden nefret etmemiştim.

Yüzleri artık zihnimden silinmeye başlayan bir ailem ve dostlarım vardı. İçlerinden biri bana ihanet etti ancak en büyük ihaneti ben kendime ettim.

Ben, Kehanetin Fırtına Prensesi... Kalbimi kendi ellerimle yok ettim.

Lanetlendim ve bu kahrolası hücrede sonsuza kadar ölmemek ruhumun cehennemi olacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİRİNCİ BÖLÜM
KARANLIK

"LUNABELLE"

Bir, iki... Kalbine dönük hançeri. Üç, dört... Kalbini sök.
Beş, altı... Işığın gölgesi kaldı. Yedi, sekiz... Karanlık dehliz.
Dokuz, on... Ölmek mutlu son.

Işığı yutan sonsuz bir karanlık... Zihnim sudan çıkarılmış bir balık gibi hâlâ çırpınsa ve ölümünü inkâr etse de deliliğin nefesini ensemde hissediyordum artık.

Aklı başında olduğum son an, Marvin'in saraydan götürülmemi buyurduğu andı. Uyandığımda kendimi bu hücrede bulmuştum. Burada, güneşin bile unuttuğu bu yerde ne ışık vardı ne de zaman.

Sadece karanlık, ben ve lanetim.

Ve karanlık, benimle konuşmayı öğrenmişti. Hem de Solaris'in suretinde.

Beni çürüyüp gitmem için kaderime terk etmişlerdi.

Nerede olduğumu bilmiyordum. Önemi yoktu. Artık bulunmak da istemiyordum zaten.

İlk günlerde, aklımı kaçırmadan önce Solaris'in adını seslenmiştim. Jay'e, Benjamin'e, hatta Marvin'e bile seslenmiş, yalvarmıştım. Birilerinin gelip yaşadığımız o çılgın gecenin yalnızca sapkın hayal gücüm olduğunu söylemesini istemiştim. Kimse gelmemişti.

O, beni her zaman bulurdu.

Yaşasaydı...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdiye kadar muhafızlara çok yalvarmıştım. Bana yemeyeceğim yemekleri ve içmeyeceğim suyu getirdikleri sırada. Sorduğum soruların hiçbirine cevap vermemişlerdi. Orada yokmuşum gibi tepkisiz kalarak adımlarını hızlandırmış, işlerini bitirip kaçmışlardı. Bir süre sonra yemek ve suyu ben uyanıkken değil, kendimde olmadığım anlarda bırakmaya başlamışlardı. O zamandan beri zaman algımı da tamamen kaybetmiştim. O yokken zamanın ne önemi vardı ki zaten?

Bu hayatta en sevdiğim kişiyi, aşkımı kendi ellerimle hançerlemiştim. Bu kahrolası ellerle... Bir zamanlar ona söylediğim gibi.

Kalbim... Onunla ölmüştü. Şimdi de zihnim ölüyordu.

Sessizlik içinde, zifiri karanlıkta geçen günler... Kelepçelerle bağlı ellerimi bile göremiyordum. Ne zaman dayanamayacağımı hissederek kendime zarar vereceğim noktaya gelsem, Sol'ün bana kızan gözleri gözümün önüne geliyordu. Bana yapmamamı söylüyordu.

Ona, kendime dikkat edeceğime dair söz vermiştim. Belki de o küçücük yaşıyor olabilme ihtimaline tutunuyordum hâlâ. Verdiğim sözü onurlandırmaya devam etmek istiyordum.

Birbirine yapışan gözlerimi, içimden küfürler ederek bir kez daha araladım. Maalesef hâlâ yaşıyordum.

Anahtarın kilitte dönme sesini duyunca hafifçe doğruldum. Ardından kapı ağır ağır açıldı. İlk kez içeri giriyorlardı. Muhafızlar beni sorgulamaya gelmişlerdi sanırım. Kapı açılırken dışarıdan vuran ışık bir anlığına gözlerimi yaktı. O kısa parıltıda sadece miğferlerini seçebildim. Yüzleri görünmüyordu.

Hiçbir şey göremediğim için sırtım bugün de her gün olduğu gibi nemli duvara yaslıydı. Yaklaşan ayak seslerini duydum. Elimde değildi, bir kez daha sordum.

"Solaris yaşıyor mu?"

Sessizlik, sessizlik, sessizlik...

Bana bir ömür gibi gelen süreden sonra boğuk bir erkek sesi, hücre kapısına yakın olduğunu tahmin ettiğim bir yerden, "Öldü," dedi.

Öldü.

Sen öldürdün.

Gözlerimden akan sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Bunca zamanda, bir noktada tükeneceklerini ummuştum oysaki.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayak seslerini duydum tekrar, bu kez daha yakındı. "Buradan çıkmak istiyorsan, kehaneti ve Valor'daki magusları anlatacaksın."

Sessiz kaldım. Buradan çıkamayacağımı o da ben de biliyorduk.

Güçlü parmaklar bir anda yüzümü tuttu ve çenemi sıktı. Tehditkâr bir sesle, "Nasıl olsa anlatacaksın!" diye bağırdı.

Kulaklarım günler süren sessizlikten dolayı hassaslaşmıştı. İstemsiz şekilde oturduğum yerde sıçradım. Muhafız, sinir sistemimi çökertmek için aynı soruyu defalarca kez soruyordu. Bilmediği şey, sinir sistemimin Solaris'i hançerlediğimde zaten çoktan çökmüş olduğuydu. Bir yandan soru sorarken diğer yandan da beni tedirgin etmek için karanlıkta yer değiştiriyordu. Valor'daki avcıları ve kehaneti öğrenmeye çalışıyorlardı.

Kaybedecek bir şeyim kalmamıştı, onlardan korkmuyordum. Kulaklarımda Sol'ün bir zamanlar benim için söylediği cümle çınladı. *"O hiçbir şeyden korkmaz, Jay."*

Tam olarak doğru değildi. Onu kaybetmekten her zaman korkmuştum ve en büyük korkum gerçekleşmişti. Bana yapabilecekleri en kötü şeyi, burada olduğum süre boyunca kendime yapabilmeyi dilemiştim zaten. Ölemediğim her gün kendime lanet ediyordum.

Muhafız bir süre daha yer değiştirerek soru sormaya devam etti. Bağırdı, parmaklıklara ve duvarlara vurarak gürültü çıkardı. Yanıt alamayınca sonunda çıktı, gitti.

O gittikten sonra kafamı sağ tarafa çevirdim. *"Gitti,"* dedim içimden. *"Onlara söylemedim."*

Sonra yine içimden, Solaris'in sesiyle kendime yanıt verdim. *"Sana zarar vermeye kalkarlarsa konuşacaksın, Lu. Her şeyi anlat. Sonrasını ben hallederim."*

Başımı iki yana salladım. *"Artık halledemezsin."*

"Hiçbir şey. Senden. Önemli. Değil."

"Sen önemliydin. Ama gittin."

Başımı ellerimin arasına aldım, ağlamaya başladım. Diğer günlerde olduğu gibi... Geldiğimden beri Solaris ile zihnimin içinde konuşuyordum. Bazen ona yalvarıyordum, bazen kavga ediyordum.

Değişmeyen tek şey vardı. Zihnimin içinde bile kalmıyordu. Gidiyordu. Ve ben; her gidişinde yeniden kırılıyor, gözyaşlarım beni tüketene kadar ağlıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Muhafızlar ilk sorgulamadan sonra hücremi her gün ziyaret etmeye başladılar. Buraya geldiğimde beni nasıl yok saydılarsa, şimdi ben de onlara sessizliğim dışında hiçbir şey vermiyordum.

Birkaç gün sinirlerimle oynamaya çalıştılar, yanıt alamayınca hücreyi terk ettiler. Sonraki günlerde ise işin şekli değişmeye başladı.

Muhafız yüzüme ilk kez tokat attığında hiçbir şey hissetmedim. Utanç, fiziksel acı, öfke... Bana uyguladıkları şiddet, bende hiçbir duygu uyandırmıyordu. Hissizleşiyordum sanırım. Kalbimin attığı yerde büyük bir boşluk vardı.

Konuşmadıkça ve günler geçtikçe daha çok hırpalandım. Beni fırlattıkları köşede daha hızlı kendimden geçtiğim için korkutucu olsa da bazen memnun bile oluyordum aslında.

"Sana nasıl dokunurlar?" Solaris'in öfkeli sesi zihnimde çınladı.

"Önemli değil," dedim. *"Birazdan bayılacağım. O zamana kadar yanımda kalır mısın?"*

Kalmadı.

Ertesi gün yine geldiler. Muhafız, dibime kadar yanaştı. "Konuş!" diye bağırdı her zamanki gibi.

İçimden saymaya başladım. *Bir, iki... Kalbine dönük hançeri. Üç, dört... Kalbini sök. Beş, altı... Işığın gölgesi kaldı. Yedi, sekiz... Karanlık dehliz. Dokuz, on... Ölmek mutlu son.*

Adamın elleri, her zamanki gibi yüzüme tokat atmak yerine belime dolandı. "Çok iyi bir parçasın. Konuşmayanlara burada ne yaparız, biliyor musun?"

Hissiz bedenimden mide bulantısıyla karışık bir ürperme geçti. Yine de tepki vermedim.

"Seni düzerek konuşturmasını bilirim, minik kuş."

Nefesini boynumda hissettiğimde kalbim göğüs kafesimi zorlamaya başladı. Sakin kalmaya çaba gösterdim.

"Buraya masum kızlar gelir," diye sözlerine devam etti. Belimdeki tutuşunu daha da sıkılaştırdı. Çenemden tuttu, yüzümü kendine çevirdi.

Bir, iki... Kalbine dönük hançeri.

"Çoğu onlarla işim bitince kendini öldürür." Parmağı kurumuş dudağıma uzanırken başımı geriye attım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üç, dört... Kalbini sök. Beş, altı... Işığın gölgesi kaldı. Yedi, sekiz... Karanlık dehliz.

Solaris'in sert sesi zihnimde yankılandı. *"İzin verme!"*

Var gücümle kasıklarına tekme attım. Adam acı içinde kıvranırken uzanıp belindeki bıçağı çaldım. Panikle kol mesafemden uzaklaştı ve bağırdı. Kalabalık ayak seslerinden içeriye diğerlerinin girdiğini anladım.

Buradan kurtuluş yoktu. Daha da önemlisi... Sol'e yaptığım şeyden kurtuluş yoktu. Çok düşünmüştüm.

Bıçağı ani bir hamleyle kendi boğazıma dayadım.

"Özür dilerim, Sol. Dayanamıyorum."

Soğuk metali tenimde kaydırmama fırsat kalmadan üzerime yığıldılar. Kesiği derinleştiremeden bıçağı elimden kaptılar.

Ağlayarak yere yığıldım. Bununla yaşamaya mahkûm olacaktım. Belki de sonsuza kadar.

Az önce hayalarını tekmelediğim muhafız bana yeniden yaklaşmaya kalktı. Onun yaklaşmasıyla öfke dalgaları uzun zaman sonra ilk kez bedenimi sarsmaya başladı. Kendimi yok edemiyorsam da onu edecektim. Karanlığın içinden mavi bir ışık doğdu. Damarlarımın altında kıvrılarak yükseldi. Soğuktu ama içimdeki öfke o ışığı harlıyordu. Bedenimden tüm zindana yayıldı.

İçimden bir şey, tıpkı Valor'daki savaşta olduğu gibi bana seslendi. *Hepsini öldür. Beni serbest bırak. Yeterince güçlüsün. Uyan Lunabelle.*

Solaris'in sesi değildi. Başka bir şeydi. Hem tanıdık hem yabancıydı.

Yaydığım ışıktan korkan muhafızların hepsi birbirlerine çarparak dışarıya kaçıştılar. Onların gidişiyle ışığım geldiği hızla soldu, kulağımdaki ses uzaklaşarak sustu. Tüm gücümü harcamıştım.

Parmaklıkların önünde kendi aralarında konuşmaya başladılar. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye bağırdı daha tok sesli olan. "Buna da diğerlerine yaptıklarını yapmana göz yummayacağım!"

Diğerlerine yaptıkları... Kendimi yakacağım ateşte o adamı da yakacaktım.

Kesik nefeslerin arasından cılız bir ses geldi. "Ne fark eder ki? Delirmiş zaten. Hatırlamaz bile. Konuşturmak istemiştim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ardından duvara vurma sesi yankılandı. "O, Kral'ın malı. Hepimizi asar, salak herif! Senin yüzünden kendini öldürüyordu! Ona canlı ihtiyacımız var. Konuşacak!"

Konuşmayacağım. Dokunmalarına izin vermeyeceğim. Yaşamayacağım.

"İzin vermedim," diye seslendim Sol'e.

"Biliyorum."

Bu olayın ardından aynı adam bir daha hücreye gelmedi ancak bedenimi taciz etmeseler de işkence hız kesmeden devam etti. Konuşmuyordum, konuşmayacaktım. Ölmenin bir yolunu bulmayı bekliyordum yalnızca. İlk seferinde başaramamış olabilirdim, tekrar deneyecektim.

İşkence ve sorgularından sonuç alamadıkları başka bir günün ardından, çıkarken kapıyı aralık unuttular. Bayıldığımı sanıyorlardı ancak henüz kendimden geçmemiştim ve bir muhafızın diğerine fısıldadığını duydum. "Boşuna uğraşıyoruz. Tamamen delirmiş bu kız. Kral'a artık haber göndersek mi?"

Birkaç saniyelik duraksamadan sonra, "Kes sesini!" dedi diğeri. "Bizden istediklerini öğrenmeden karşısına çıkmamamızı istedi. Başımızı yakmak mı istiyorsun? Öfkelendiğinde neler yapabildiğini biliyorsun!"

Muhafız, kimsenin duymaması için konuşurken fısıldadı. "Marvin kıza dokunmamamızı da söylemişti. Sadece sinirlerini bozmamız gerekiyordu. Zaten başımız yanacak!"

Öbürü sıkıntıyla parmaklarını masaya vurdu. Karanlıkta kalmaktan diğer duyularım haddinden iyi çalışmaya başlamıştı. Her bir lanet şeyi duyabiliyordum bu yüzden.

"Aptal olma! Eğer Kral'ın istediği bilgileri öğrenirsek bizi ödüllendirir bile. Daha fazlasını yapalım. Bu işten başka kurtuluşumuz yok. Onun da kırılacağı bir acı eşiği var elbet."

Yoktu.

Marvin, demek ki fiziksel işkencelerimden sorumlu değildi. Yalnızca ruhumu kırmalarını istemişti. Bana göre ikisi de aynı derecede kötüydü. Ancak haklı oldukları tek bir konu vardı: Delirmiştim, evet. Aklımla ilgili her şeyi o balo salonunda, kucağımda Sol'ün cansız bedeni varken bırakmıştım.

Günler birbirini kovaladı. Avcı güçlerim, maruz kaldığım şiddetin fiziksel izleri silinecek şekilde beni her gün iyileştirdi. Sonra tekrar geldiler. Aynı soruları sordular, tekrar hırpaladılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bugün de dünden farklı değildi. Sorgu bittiğinde her zamanki gibi duvar kenarına çökmüş, bayılmayı bekliyordum. Ellerini bedenimde gezdirmedikleri içinse şükrediyordum. Karşı koyacak gücüm kalmamıştı çünkü.

Bir anda dışarıdan güçlü gümbürtüler duydum. Kulaklarım dikkat kesildi ancak ayaklanmaya mecalim yoktu. Bugün onları fazla kızdırmıştım sanırım, hiçbir yerimi kıpırdatamıyordum. Beni duvarlara çarpmışlar, epeyce kemiğimin kırıldığından emin olmuşlardı. Saçlarımın arasından akan tanıdık, metalik ve tuzlu kanım dudaklarıma ulaşmıştı çoktan.

Ses giderek yaklaştı. Bense öylece bekledim. Başka bir numara deniyorlardı herhâlde. *Fark etmez.* Belki bir gün işe yaramadığımdan emin olurlardı. *Umarım birileri beni yok etmeye gelmiştir,* diye diledim içimden utanarak. Kendim beceremediğimden.

Kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Zindan koridoruna muhafızlar doluştu. Kapıdan sızan loş ışıkta, başlarında miğfer olmayan muhafızların yüzlerini ilk kez gördüm. Kimisi genç, kimisi orta yaşlıydı. Hepsi avcıydı. Silahlarını çekmiş, çarpık bir korku ifadesiyle az önce duyduğum gümbürtüden kaçıyorlardı.

Alevler karanlığın yüzüne çarptı ve onca zifiri karanlık günden sonra gözlerimi kamaştırdı. Alev topları muhafızların üzerine yağdı.

Hepsi korkuyla kaçışmaya başladılar. Yanıyorlar, kendilerini söndürmek için yerde yuvarlanıyorlardı.

Sonra beni şaşkına çeviren, içimdeki ışığı geri getirecek bir şey oldu. Zindan koridorunun kapısı tekmeyle açıldı.

Tüm heybetiyle Solaris Blaze içeri girdi. Kahverengi pantolonu, krem rengi tuniği vardı üzerinde. Yaralı değildi. Gözlerimi kamaştıran alevler, ellerinden saçılıyordu.

Onunla karanlıkta konuşmak bir şeydi ama böyle hayal görmek? Durumum iyi değildi.

"Sen gerçek değilsin," diye mırıldandım özlem ve kırgınlıkla. "Sonunda tamamen delirdim."

Solaris'in arkasından, Jay ve Benjamin koridora daldılar. Muhafızları etkisiz hâle getirmek için fırladılar. Benjamin öfkeden yüzü kızarmış hâlde, elindeki kılıcın kabzasıyla yanarak ölmemiş olanları bayıltıp, hırsını alamadığı için bir de yerde tekmeliyordu.

Jay ise düştükleri yerde ayılırlarsa kıpırdamamaları için hepsini dikenli sarmaşıklarla sarıyordu. Jay, onu tanıdığımdan beri hep sakin ve mantık-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lı biriydi. Ondan daha önce görmediğim bir şiddetle saldırıyordu. Zihnim bana oynadığı oyunda, bana zarar verenleri cezalandırmak istemişti.

O üçü benim koruyucu meleğim olmuşlardı hep. Bu yüzden onlardı. Bu yüzden hayaldi. Belki de bu kez gerçekten ölüyordum.

Olan biteni oturduğum yerden hareketsiz izliyordum. Altın rengi gözleri aklımı yitirdiğimde göreceksem ona da razıydım. *Ne kadar da özlemişim...*

Solaris, elindeki alevlerden duvardaki meşalelere gönderdi ve içerisi aydınlandı. Işık gözlerime keskin bir ok gibi saplandı, gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Oysaki bu rüya bitip uyanmadan ona doyasıya bakmak istiyordum.

Dileğim gerçekleşti ve manzaram yavaşça netleşti. Tam olarak hatırladığım gibi muazzam görünüyordu.

Bakışlarıyla zindanı taramaya başladı ve sonunda gözleri gözlerimi buldu. İki elinde hâlâ alevler yanıyordu. Beni gördüğünde hemen zindan kapısının kilidine saldırdı. Hücre obsitten yapılmaydı, büyü işlemiyordu. Hayal görürken bile gerçeklerden o kadar da kopamıyordum demek ki.

Büyüyle başarısız olunca, hayal Solaris'im, büyük kılıcını kaldırıp gerindi ve son gücüyle onu kilide indirdi. Zahmetsizce kırdı. Panik içerisinde kapıyı açtı. Bana bakışları az sonra ölecekmişim gibiydi. Ben de öyle hissediyordum.

Doğrulmaya çalıştım ve hasret kaldığım yüzüne baktım. Bu, benim vedam olmalıydı. En çok sevdiğimin yüzüyle...

"Bell!" Sadece onun kullandığı kısaltmayla adımı seslendi.

Sesinde özlem, endişe vardı. Sesinde güneş ışıkları vardı.

Birkaç adımda yanıma ulaştı ve dizlerinin üzerine çöktü önümde. Kırık kemiklerim kıpırdamama müsaade etmiyordu ama günlerdir kurumuş olan gözyaşlarım yine harekete geçmişti. Uzun süren hissizlikten sonra, duygularım gürleyen bir nehir gibi içime doluyordu ona baktıkça.

Gözleri her noktamı tek tek incelemeye başladı. Sanki dokunsa kırılacakmışım gibi bakıyordu. Kokusu tıpkı hatırladığım gibiydi.

"Geldim güzelim, buradayım. Bitti, yanındayım."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Avucunun içinin tanıdık, nasırlı dokusu yanağımda tüy gibi bir dokunuşla dolaştı. Gözlerinden akan yaşlara uzandım. Yaşadığım tüm acı, zihnimde onun yüzüyle yer değiştirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bitmişti. Onun ruhu her neredeyse ben de oraya gidecektim. Onunla olabilecektim.

Kollarımdaki kelepçeleri anahtarla açıp, tek çekişte söküp aldı. Uyuşmuş bileklerimi zorlayarak yumuşak sakallarına dokundum. Yüzü hâlâ sıcaktı. Bir ölüye göre fazla sıcak...

"Sol," dedim sesim titreyerek. "Bu sen değilsin, seni öldürdüm. Kalbimi yok ettim." Hıçkırıklarımın ardındaki keder çığ gibi büyüdü. "Hayal bu... Yine gideceksin."

Saymaya başladım. *Bir, iki... Kalbine dönük hançeri...* Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Gideceksen beni de al. Bu kez burada bırakma."

Mırıldandığım sözler sonrasında derin bir nefes aldı.

Çünkü gözlerimi açtığımda bir kez daha gitmiş olursa eğer, onu öncekinden daha çok özlemiş hâlde, çaresizlik içinde kıvranacaktım. Artık dayanamıyordum.

"Gitmeyeceğim. Seni bırakmam, unuttun mu? Ölmedim. Buradayım. Seni her zaman bulurum, Bell," dedi yumuşak bir sesle. "Önce seni iyileştireceğiz."

Titreyen elleriyle saçlarıma dokundu ve nazikçe diz kapaklarımın arkasından kollarını geçirip beni kucakladı. Jay ve Benjamin de parmaklıkların ardında, dehşet içinde bizi izliyorlardı.

Kırıklarımın verdiği acıyla dudaklarımdan istemsiz bir inilti çıktı. Altın rengi gözleri endişeyle kasıldı. Çok dikkatli davranmaya çalışıyordu ama sorun her yerimdeydi.

Başımı dikkatle göğsüne yasladı. Kokusu oldukça gerçek hissettiriyordu. Gerçek ya da hayal... Onunla gitmek istiyordum.

Marvin bana daha fazla eziyet etmek için büyüyle böyle bir numara hazırlamış olabilir mi? diye düşünüyordum bir yandan. Gerçi o bile beni eziyet etmeye değer bulmamıştı. Buraya kaçırıp unutmuş, Kral'ın insafına terk etmişti.

"Jay, çok zayıf. Bir şey yap. Kırıkları var," dedi hayal ürünüm Solaris. Bana panik yaptırmamak için sakince konuşmaya çalışsa da sesi çok çaresiz geliyordu. Gerçek olmasa da uzanıp ona sorun olmadığını söylemek istedim ama yapamadım.

Sol'ün kucağında, Jaylen'in kalın kaşlarını ve dostane yüzünü gördüm. Her zamanki şefkatli ifadesinin yanında korkuyla inceliyordu beni. "Da-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yan, Lu. İyi olacaksın, yanındayız. Seni şimdi tedavi edeceğim," dedi tatlı tatlı avutmaya çalışarak.

Jay'in elleri canımı acıtmayacak şekilde alnımda, bacaklarımda, kollarımda gezinmeye başladı. Bir yandan da büyülü sözleri mırıldanıyordu. Hafifçe dokunduğu yerler bile düzeltmeden önce inlememe sebep olacak kadar acı veriyordu. Her inlememde Sol'ün kollarının kasıldığını, kendini sıktığını hissedebiliyordum.

Benjamin, Jay'in hemen arkasında, endişeli ve üzgün gözlerle onun işini bitirmesini bekliyordu. Sürekli başını ileri uzatıp durumumu kontrol ediyordu.

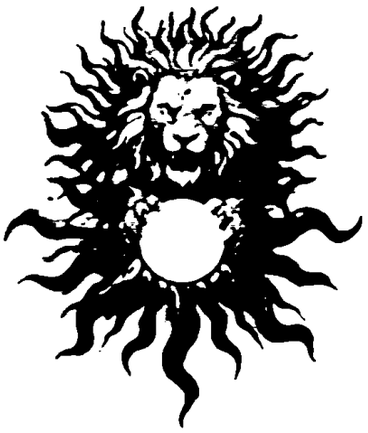
Jay'in büyüsü sayesinde yanma hissinden sonra daha güçlü hissediyordum ama bu kez muhafızlar biraz aşırıya kaçmıştı. Fiziksel acıyı ilk kez bu kadar keskin hissediyordum. Düzelmeyecek sorunlarım olabilirdi.

Hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladım. Kalbim sanki göğüs kafesime batıyordu. Hızlı nefesler, birkaç dakika sonra yerini nefes alamamaya bıraktı. Vücudum kasılmaya başladı. Solaris'in çaresiz sesi kulaklarıma doldu. Gözlerim kararırken aklımdan son bir düşünce geçti.

İşte ölüm, Lunabelle, diye düşündüm. *Solaris'in olmadığı hayattaki mutlu sonun. En azından en sevdiğinin hayali ile birlikte, umarım onun yanına gidiyorsun.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

@ayisigikitap

İKİNCİ BÖLÜM
ATEŞ PRENSİ

"SOLARIS"

Neredesin Bell?

O karanlık gün batımında lanet son kez tetiklendi. Luna'yı çökmeye zorladıkları yerde, başına aldığı darbeyle baygın yatıyordu. Sonra bir güç dalgası yayarak muhafızların hepsini savurdu ve uyandı. Gözleri yine cam gibi bakıyordu. "Ona dokunmayın!" diye emrettim dinlemelerini umarak.

Muhafızlar zaten ondan korkmuşlar, savruldukları yerden kalkıp yeniden dokunmaya cesaret edememişlerdi. Ayağa kalktı. Yirmi kadar muhafızın beni sabit tutmaya çalıştığı yere, doğrudan üzerime yürüdü. Elinde yanından ayırmadığı mavi taşlı hançeri vardı.

Bir süre uzakta bir şey dinliyormuş gibi oyalandı. Yere baktı çaresizce. Yüzünde çok kötü bir şey görmüş gibi bir hüzün vardı. Sonra gözleri bana tiksinir gibi bakmaya başladı. Luna'nın tanıştığımızdan beri bana öyle baktığını hiç görmemiştim.

Beni tutan muhafızlar korkup geri çekilmişlerdi. Kral, avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Onu yakalamalarını, beni korumalarını emrediyordu. Bense kendine zarar vermeye çalışırsa engel olmak için karşısına dikildim. Kalbim ona bir şey olmaması için deli gibi çarpıyordu. Bir çare bulmalıydım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Luna'nın cam gibi gözleri öfkeyle yanıyordu bana bakarken. Ne olduğunu bile anlayamadan kolunu kaldırdı ve hançeri avcı hızıyla göğsüme sapladı. Göğsümde tarifsiz bir acı ve şimşek çakması gibi bir yanma hissettim. Luna da karşıya savrulup yere düştü.

Gözlerim kapanırken Luna'nın çığlığını duydum. Yardım istiyordu. Bu, onu son görüşümdü.

Ölüm, koca bir hiçlikti.

Sonrası... karanlık.

Sonsuz bir azap.

Jay, kalbimin durduğuna defalarca kez yemin etmişti. Gözlerimi açtığımda her şey bulanıktı. Sesler boğuk, ışık soluktu.

Jay'in üzerime eğilmiş yüzü dehşet içindeydi, nefes nefeseydi. Sanki ölmem gerekiyormuş da beceremediğim gibi hissediyordum.

Jay, ilk şaşkınlığı üzerinden atar atmaz yaramla ilgilenmeye başladı. İkinci şansını elde eden kalbimi kurtarmıştı. Yine ve yeniden ona borçluydum.

Ama bir şey daha vardı.

İçimde Jay'in yaptığı tedaviyle ilgisi olmayan yabancı bir soğukluk gezinmişti. Bir anlığına, o ilk kalp atışlarım bana ait değilmiş gibiydi. Zihnim toparlanamıyordu. Düşünceler birbirine karışıyordu.

Her şey bulanıktı. Her şey... yanlış geliyordu.

Jay, beni iki hafta ilaçlarla uyuttu. Kan takviyelerini, iğneleri, dikişleri ve acıyı ara ara kendime geldiğim anlardan hatırlıyordum. Benimse tek bir derdim vardı.

Her seferinde, kendime gelir gelmez aynı şeyi yaptım. Onun adını seslendim. "Luna..."

Yanıt gelmedi.

Gözlerimi her açtığımda yüzünü görmek istedim.

Yoktu.

Ve o yokken hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Ona bir şey yapmamış olmalarını diliyordum. Bunun için içimden yalvarıyordum. Babam beni sevmezdi ama ülkenin prensine bir magus tara-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

fından yapılan saldırıyı da cezasız bırakmazdı. Kaldı ki zaten o anlarda, Luna'yı infaz etmelerine engel olmaya çalışıyorduk.

Eğer ona bir şey olduysa, bu sarayı kendi ellerimle yıkardım. Kimse bana Luna'ya ne olduğunu söylemiyordu. *Brenna'yı bulursam onu öldüreceğim!* Yangını o başlatmıştı. Luna'ya ihanet ederek her şeyi ateşe vermişti. İhaneti olmasaydı, lanet tetiklense bile Luna'yı o salondan güvenle çıkarabilirdim.

Bu sürede Jay dışında sarayın doktorları da benimle ilgilenmişti. Sirona'nın odasının havası, tıbbi otların ve sıcak yağ lambasının kokusuyla ağırlaşmıştı. Ben ise hâlâ hangi uğursuz kâbusun içinde olduğumu çözmeye çalışıyordum.

Yaralandıktan yaklaşık iki hafta sonra, sonunda konuşabilecek duruma geldim. Gözlerim ışığa yeni alışıyordu. Baş ucumda annem, Sirona, uykusuzluktan göz altları morarmış Jay ve Benjamin vardı.

"Luna nerede, Jay?" diye sordum, uyanır uyanmaz zayıf bir sesle.

"Biraz dinlenmen gerek, dostum. Onu bulacağız."

Luna kayıp mı? Kaçmış olmasını dilesem de onu tanıyordum. Öleceğini bilse beni o hâlde bırakıp gitmezdi. Ben kendimden geçmeden önce lanetin etkisinden çıkmıştı.

Yerimden doğrulmaya çalışmamla göğsüme korkunç bir acı saplandı, nefesim kesildi.

"Seni yaşatabilmek için iki haftadır neredeyse hiç uyumadım, Kaptan. Dinlenmen gerekli." Jay'in sesi yorgundu. Gerçekten perişan görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, saçları dağılmıştı. Beni yattığım yere nazikçe geri yerleştirmeye çalıştı.

Benjamin ise sessizdi. Uykusuzluktan çökmüş göz kapaklarının ardından bana bakıyordu. "Kardeşim? İyi misin?" Sesi ağlayacak gibi çatallı çıkmıştı.

"Benden o kadar kolay kurtulamazsınız."

Benjamin histerik bir kahkaha attı. "Bok kurtulamayız! Bu sefer geberiyordun!" Annemin boğazını temizlemesi sonrasında söyleyeceği öfkeli ve edepsiz sözleri yuttu.

Annem elimden tuttu. Onun da saçları dağılmıştı, üstü başı her zamanki gibi muntazam değildi. Üzerindeki elbise buruşmuş, yüzü uykusuzluktan solgundu. Günlerdir başucumdan kalkmamış gibiydi. O sormadan zayıf

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir sesle konuştum. "İyiyim anne. Luna'yı bulmam gerekli. Ayağa kaldırın beni."

"Senin sadece iyileşmen gerekli," dedi annem. Her zaman güçlü ve soğuk bir tonda olan sesi, fısıltı gibi çıkmıştı. "Seninle önemli bir konuda konuşmalıyız, Solaris." Gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. Onu böyle görmek, içinde bulunduğumuz duruma rağmen tuhaftı. Genelde duygularını açığa vurmazdı.

Annemin hâline üzülsem de şimdi önümdeki en büyük sorun, yaralı kalbimin sahibi kızı bulmaktı. "Luna yaşıyor mu? Ona bir şey mi oldu? Saklamayın benden," diye üsteledim. Yattığım yerden yeniden doğrulmaya çalıştım. Göğsümdeki dikişler yeniden hançerlenmişim gibi yandı.

Dinlenmeye vakit yoktu. Zaten söz konusu Luna olunca hiç olmamıştı.

Hepsi bakışlarını kaçırıyordu ve zaten kötü durumda olan kalbim iyiden iyiye sıkışıyordu.

Jay, başını iki yana sallayarak kolumdaki seruma bir ilaç karıştırdı. "Yaşıyor, Kaptan. Ama senin de yaşaman için bunu yapmam gerekiyor. Üzgünüm. Sana bir şey olursa Luna'ya da olur."

"Ne demek bu? Nerede?"

Benjamin, Jay'e yardım etmek amacıyla davrandı ve doğrulmama engel olmak için kollarımdan tuttu. "Jay, bulmalıyım onu! Öldürürler! Bırak beni, Benjamin!"

Gözlerim kapanırken ikisinin birbirine endişeyle baktıklarını gördüm en son. Onun ismini sayıkladım son kez...

"Lunabelle."

Ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. Tekrar tekrar ilaçla uyutulduğum için zaman kavramımı kaybetmiştim. Başım demir gibi ağırlaşmıştı, hareket edemiyordum. Günler sonra ilk kez bilinçli bir şekilde uyandığımda zihnim bulanık değil, sadece yorgundu. Başımı çevirdiğimde, baş ucumda oturan Asher Bennett'i gördüm. İstemsizce kaşlarımı çattım.

"Cehennemde bile bana rahat vermeyeceksin, değil mi?" Göğsümün acısından inleyerek doğrulmaya çalıştım.

Ash gözlerini devirdi, alayla güldü. Saçları ve sakalları uzamıştı, hepimiz gibi bakımsız görünüyordu.

"Başımda bekleyecek kişi sensen, kıyamet kopmuş olmalı," diye söylendim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayaklandı, sırtıma birkaç yastık yerleştirdi. Doğrulup yaslanmama yardım etti. Ona hâlâ şüpheli gözlerle bakıyordum. "Ne oluyor?"

Ash yeniden baş ucumdaki sandalyeye oturdu, tedirgin bakışlarıyla beni süzmeye başladı. Söyleyeceklerini tartıyor gibiydi ve bu daha da endişelenmeme neden oluyordu.

"Ekipteki herkes Luna'yı arıyor. Annenin ve Sirona'nın... önemli işleri var." Ben sormadan, "Yaşıyor, merak etme," dedi. Dikkatle incelediğimde onun oldukça yorgun göründüğünü fark ettim.

"Beni böyle savunmasız bulmuşken neden öldürmüyorsun?"

"Sen beni bunca zaman neden öldürmediysen o yüzden." Başını ellerinin arasına aldı.

"Luna için," dedim. *Elbette Luna için... Bir yerlerde sağ olma ihtimali için.*

Başını salladı, boğuk bir sesle mırıldandı. "Ben bir hain değilim, onun aksine." Bren'i kastediyor olmalıydı. "Luna'yı, senin ölümünle yaşamaya mahkûm edemem. Arkandan gelmek için elinden geleni yapardı zaten."

"Şu an da yapıyor olmalı," diye mırıldandım.

Ash'in gözlerinden bir korku bulutu geçti. Bu ihtimali hiç düşünmemiş gibiydi ancak uyandığımdan beri benim aklımdan çıkmıyordu.

"Kıpırdama, prens. Jaylen'i çağıracağım."

Derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştım. *Neredesin Bell?* Yalpalayarak ve kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Yer, ayağımın altından kayıyordu.

Odaya Jay girdi. Beni ayakta görünce yüzünün rengi attı. Tam düşecekken, destek olup yatağa oturmama yardım etti. "Siz ikiniz beni öldüreceksiniz, Kaptan. Ya da bir gün, gerçekten birbirinizi."

Kolumdan çıkarıp attığım hortumları geri taktı. Kalın kaşları çatıktı, beni azarlamaya hazırlanıyordu. "Sol! Kalbin durmuştu. Nasıl olduğunu anlamadığımız şekilde ölümden döndün. Böylece kalkıp gidemezsin! Hâlâ yaralısın!"

Mide bulantısı ve keskin acı yüzünden bir daha gücümü toplayıp doğrulabileceğimi sanmıyordum. "Daha fazla uyutma. Bir yolunu bul! Beni ayağa kaldır, Jay."

"Şimdi uyutmayacağım zaten," diye yanıtladı sakince. "Ama ayağa kalkmak için biraz daha zamana ihtiyacın var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Zamanım yok."

Bir şey yapamayacağını belli ederek başını iki yana salladı yeniden.

"Neden Asher Bennett baş ucumda bekliyordu?"

Jay, yanımdaki koltuğa oturdu. "Yanına geldiğimde, Marvin'in askerleri Luna'yı bayılttı ve uzaklaştırdı. İkinize birden yetişemedik. Çok kalabalıklardı. Aynı zamanda karanlık magus baskını vardı. Salona oklar ve büyüler yağıyordu. Ash, sen geri geldikten sonra seni korumak için üzerine kapandı."

Şaşırmış gözlerle baktım ona. Luna içindi evet ama onu asıl değiştiren şey ihanetti.

"İnsan olduğu için Benjamin onu arama ekibine almadı. Bir işe yaramak istedi. Başında beklemesine ben izin verdim. Hepimiz dört koldan Luna'yı arıyoruz, Sol. Anneni çağırmam gerekli. Uyandığında haber vermemi istedi."

Uzaklaşacakken bileğinden yakaladım. Endişeli bakışlarımız buluştu.

"Yaşıyor mu Jay? Onurun üzerine yemin eder misin?"

"Marvin buradan götürülmesini ve onu saklamalarını emretti, duydum. Saraydan götürülürken yaşıyordu. Benjamin ve tüm ekip gece gündüz arıyor zaten." Jay'i tanıyordum, beni oyalamaya çalıştığını anlıyordum. Emin değildi. *Lanet olsun!*

Benjamin benim kadar iyi bir askerdi ve yetenekliydi. Eğer o bile bulamadıysa... kötü bir şey vardı.

"Bulunacak, meraklanma. Anneni çağıracağım. Bilmen gereken meseleler var."

Bilmem gereken hiçbir şey..." dedim öfkeyle. "Onu bulmamdan daha önemli değil!" O kim bilir ne hâldeyken ben burada elim kolum bağlı yatıyordum. Geç kalmıştık.

"Üzgünüm ama bu önemli," dedi Jay. Bana bakıp kederle iç geçirdi ve kapıdan çıkıp annemi çağırmak için odadan ayrıldı.

Bilmem gereken her şeyin canı cehenneme. Bu kez beni kandırıp oyalamalarına izin vermeyecektim. *Öldü mü acaba? O yüzden mi uyutup duruyorlar?* Göğsümde hâlâ ince de olsa bir sızı vardı.

Annem birkaç dakika sonra koşarak içeri girdi. "Soğukkanlı Kraliçe" olarak nam salan annemin, yüzü korkudan kül rengiydi. Bana hiç sarılmadığı gibi sarıldı. Onun kucaklamasına zor da olsa kolumu sararak karşılık

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

verdim. En basit hareketleri yapmak bile canımı acıtıyordu ancak umurumda değildi.

"Uyanmışsın," dedi. Titreyen eli yanağımı okşadı.

"Uyandım anne. İyiyim. Bana ne anlatacaksın?" Bir an önce Luna'nın nerede olduğunu öğrendiğimiz kısma geçmek istiyordum. Annemin bana vereceği hiçbir lanet haber ilgimi çekmiyordu.

"Solaris, yaralandığın gece saraya karanlık magus baskını oldu," dedi ve biraz duraksadı. Gözlerimin içine baktı, başını hafifçe eğdi. "Saldırıda Kral öldü."

Ani bir şok dalgası bedenime çarptı. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Cal, beni hiçbir zaman sevmemişti. Avcı soyumdan nefret etmişti. Maguslara yaşadığı her gün eziyet etmişti. Bir gün eğittiğim ekibimle onun karşısına çıkmak istemiştim. Onun insan dışı sihirli canlılara karşı fikrini değiştirebileceğimi düşünmüştüm. İtiraf etmesem de belki de beni seveceğini ummuştum. Bu ölüm beni yarım kalmışlıkla sarsmıştı. Onun dışında, arkasından üzülmeyecek kadar berbat bir insandı.

"Üzgünüm." Tek söyleyebileceğim buydu. İçimde buruk bir hissin yanında buz gibi bir soğukluk vardı. Yas tutacak vakit yoktu. Tek düşünebildiğim, onun hâlâ bir yerlerde nefes alıp almadığıydı. "Luna'yı karanlık magus kaçırmış olabilir mi?"

"Hayır," dedi annem sert bir sesle. "Karanlık magus baskını sona erdiğinde, muhafızlarımız onu başka bir yere taşıdılar."

"Bununla bir ilgin yok, değil mi?"

Annem gözlerini kaçırdı.

"Anne!"

Başını iki yana salladı. "Marvin," dedi.

Anlık bir rahatlamayla iç çektim ancak uzun sürmedi. Çünkü tehlike, karanlık maguslar kadar büyüktü. *Marvin. Geri zekâlı kardeşim!* Adını düşünmek bile içimdeki huzursuzluğu katladı.

Annemse cesaretini toplamaya çalışıyor gibiydi. Elleri kucağında birbirine kenetlenmiş, parmakları durmadan hareket ediyordu. Gözlerini kaçırdı, derin bir nefes aldı. Sonunda başını kaldırdı ve konuşmaya başladı.

"Artık öldüğüne göre," dedi kısık bir sesle. "Sana her şeyi anlatabilirim. Cal... senin baban değildi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzüne şaşkınlıkla baktım. Yeniden atmaya başlayan kalbimle bir alıp veremedikleri olmalıydı. Sessiz kaldım.

Kızıl buklelerini geriye attı, rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "O zamanlar..." dedi. Sesi uzaklara dalar gibiydi. "Yani gençken, sevdiğim başka bir adam vardı. Darius Blaze... Cal'ın kardeşi."

Gözlerim kısıldı.

"Darius ve Cal, tıpkı sen ve Marvin gibiydiler. Ama Darius..." Hafifçe gülümsedi, ardından o gülümseme hızla silindi. "Adaletliydi, cesurdu, merhametliydi. Kral olmak için doğmuştu. Ona öyle çok benziyorsun ki..." Sesi çatallandı. "Darius'un, kraliyetin gözünde ufak bir kusuru vardı: magus olması. Blaze ailesi bu sırrı canları pahasına saklıyorlardı."

Sihrin hapsedilmesinin mimarı olan aile için gerçekten de *ufak* bir kusurdu. Kendimden biliyordum.

Duyduklarımı sindiremeyip anneme şaşkınlıkla bakarken Sirona odaya girdi. Bir köşeden annemi dinlemeye koyuldu. Şaşırmış gibi görünmüyordu.

İçimde bir şeyler hem parçalanıyor hem de yerli yerine oturuyordu. Anlaşılan o ki öz babam da benimle aynı kaderi paylaşmıştı. Her zaman, bir avcı ve insandan benim kadar güçlü bir magusun nasıl doğabildiğini merak etmiştim. Sirona, güçlerimin birkaç soy geriden geldiğini söyleyerek beni oyalamıştı bunca zaman.

Ve o anda uzun zamandır kaçtığım bir şeyi fark ettim. Cal'ın her zaman ima ettiği gibi bir hata değildim.

Annem uzaklara daldı ve devam etti. "Bir gece Darius'la Eldoris'te, nehir kenarında yürüyorduk," dedi. "Ailemin Blaze ailesiyle bağları güçlüydü. Büyüye karşı olmaları onları aynı safta buluşturuyordu. Tek engel, benim safkan avcı soyundan gelmemdi." Hafifçe gülümsedi. "Darius, ailesini güçlerimin zayıf olduğuna ve onları kullanmayacağıma ikna etmişti. Büyükannen Sirona da yanımızdaydı, bize destek veriyordu. Evlenince bu sarayın kurallarına göre yaşamayı kabul etmiştim. Safkan avcı mirasımı reddetmiştim."

Bir an durdu, sesi daha da yumuşadı. "O gece ailelerimiz sarayda nişanımızı konuşuyordu. Mutluyduk. Babasıysa Darius'u benimle evlendirip Akademi'ye yollayarak ondan kurtulmayı planlıyordu."

"Tıpkı Cal'ın bana yaptığı gibi..." diye mırıldandım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem boğazındaki düğümü yuttu, sesi titreyerek devam etti. "Nehir kenarında yürüyüş yaparken, Cal'ın bazı avcılara -bizi korumak için gelen askerlere- işkence ettiğini gördük. Darius dayanamadı, araya girdi. İkisi arasında kavga çıktı. Cal, o karmaşa sırasında avcılardan birini öldürdü. Darius bunu görünce öfke patlaması yaşadı. Ve o anda güçleri açığa çıktı."

Derin bir nefes aldı. "Kimseye zarar vermedi ama büyüsünü artık saklayamazdı. Güçlerini bastırdığı için kontrol edemiyordu. Sen ve Luna gibi."

Annemin benim ve Luna'nın güçlerinden haberdar olması beni şaşırtmıştı. Bizi saklamış, korumuştu. Ancak aynı zamanda susmuştu. İzin vermişti. Ona zarar vermelerine...

"Cal, Darius'a tuzak kurmuştu," dedi annem. "Onu bilerek kışkırttı. Ormanda saklanan insan askerleri her şeyi izliyordu. Darius'un büyü kullandığını gördüklerinde, haber ülkede kontrolsüz bir yangın gibi yayıldı." Yüzünde, Cal'a bakarken defalarca kez şahit olduğum, yıllardır sönmeyen öfke vardı. "Babası, halkın öfkesini yatıştırmak için onu zindanlara attı. Kendi soyundan bir magus çıkmasına asla inanmak istemiyordu. Bu utancı gizlemek için oğlunu feda etti."

Annemin sesi neredeyse fısıltıya döndü. "Sirona'nın tüm gücü bile Darius'u o zindandan çıkarmaya yetmedi," dedi annem. "Büyükbaban, magus soyunun utancından Sirona'yı suçladı. Benim ailemse bir magusla evlenmemi asla kabul etmedi. Sırrımız açığa çıkmıştı artık."

Sesi çatladı, nefesini düzenlemek için kısa bir an sustu. "Cal ile evlenmem kararlaştırıldı. En başından her şeyi beri planlamış... Hem beni elde etmek hem de tahtın tek vârisi olmak için."

Başını eğdi, gözünden bir damla yaş süzüldü. "İstediği her şeyi aldı." Elimi uzatmak istedim ama göğsümdeki acı izin vermedi.

"Darius zindanda çürürken elimden hiçbir şey gelmiyordu," dedi annem. "İdamıma gider gibi, Cal'la evliliğe adım adım yaklaşıyordum. Ondan nefret ediyordum, Solaris ama Darius'a bir şey olmasın diye onu kışkırtmıyordum. Bana yaklaştığında reddedememek... en büyük cezaydı."

O anda Cal'dan bir kez daha nefret ettim.

Annemin gözleri Sirona'ya kaydı. "Sonra bir gün, Sirona yanıma geldi. Beni bu odaya getirdi. Darius'u kurtarmak istiyordu."

Büyükannem ellerini kaldırdı. Avuçlarının içinde tanıdık, altın renkli alevler kıvılcımlandı. "Ben, Antik Ignotus'un kızıyım, Sol," dedi. Gözleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yorgun ama huzurluydu. "Oğlum Darius da sen de aynı kanı taşıyorsunuz. Büyükbabanla tanıştığımda kim olduğumu gizliyordum. Antiklerin ve babamın düşüşünden sonra başlayan infazlardan kaçmayı başarmıştım. Yıllar boyu bir köyde, bir şehirde yaşar, sonra kimliğimi unutturup yeniden kaçardım."

Yaslandığı yerden, bal rengi gözleri uzaklara daldı. "Eldoris'e yerleştiğimde büyükbabanla tanıştım. Kim olduğumu bilmiyordu elbette. Asırlardır farklı kimliklerle yaşıyordum. Blaze ailesinin maguslara düşmanlığını bildiğim için güçlerimi mühürledim. Bir insan ömrü boyunca sıradan, mutlu biriymiş gibi yaşamak istedim."

Gözlerini bana çevirdi. "Onu kaybetmekten korktum, bu yüzden sırrımı asla açmadım. Başlarda iyiydi... Kral olunca değişti. Darius'un magus olduğunu fark edince deliye döndü. Gerçeği bilmese de büyülü kanın benden geldiğini anlamıştı. O günden sonra bana da düşman oldu. Birbirimize olan sevgimiz ve saygımız zamanla soldu ancak oğullarımı korumak için sarayda kalmaktan başka seçeneğim yoktu."

Büyükannem, ateş magusu Antik Ignotus'un kızıydı.

Babam, yıllar önce ölen amcam Darius'tu.

Hayatımın koca bir yalandan ibaret olduğunu öğrendikçe Luna'yı daha iyi anlamaya başlamıştım.

Bu iki kadın da oğulları için sevmedikleri adamlara katlanmıştı. Kader, hepimizi aynı zincirle bağlamıştı ve neredeyse Lilian ve beni de o zincirlerle bağlayacaklardı.

Duyduklarım başımın ağrımasına sebep oluyordu. *Sırlar, yalanlar...*

Annem sözü tekrar devraldı. "Sirona'yla bir plan yaptık. Darius'u zindandan kaçıracak, Viridia'ya kaçacaktık. Yeni bir hayat kuracaktık. Birlikte, kimliklerimizden arınmış, özgür..."

Hatıraların ağırlığıyla gözleri doldu. "Ama limana bile varamadan Cal ve adamları bizi yakaladı. Muhafızlar beni tutarken, Cal... Darius'u kendi elleriyle kılıçtan geçirdi." Bir anlığına sustu. "Darius, ölmeden önce bile ona zarar vermedi. Cal'ı durdurmak yerine korudu. Ve halk, ucube kardeşini öldürdüğü için Cal'ı kahraman ilan etti. Ondan bu yüzden her zaman nefret ettim."

Elinin tersiyle gözünden akan yaşı sildi. Anlatacakları ise henüz bitmemişti. "Babanın yasını tutarken sana hamile olduğumu öğrendim. Si-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

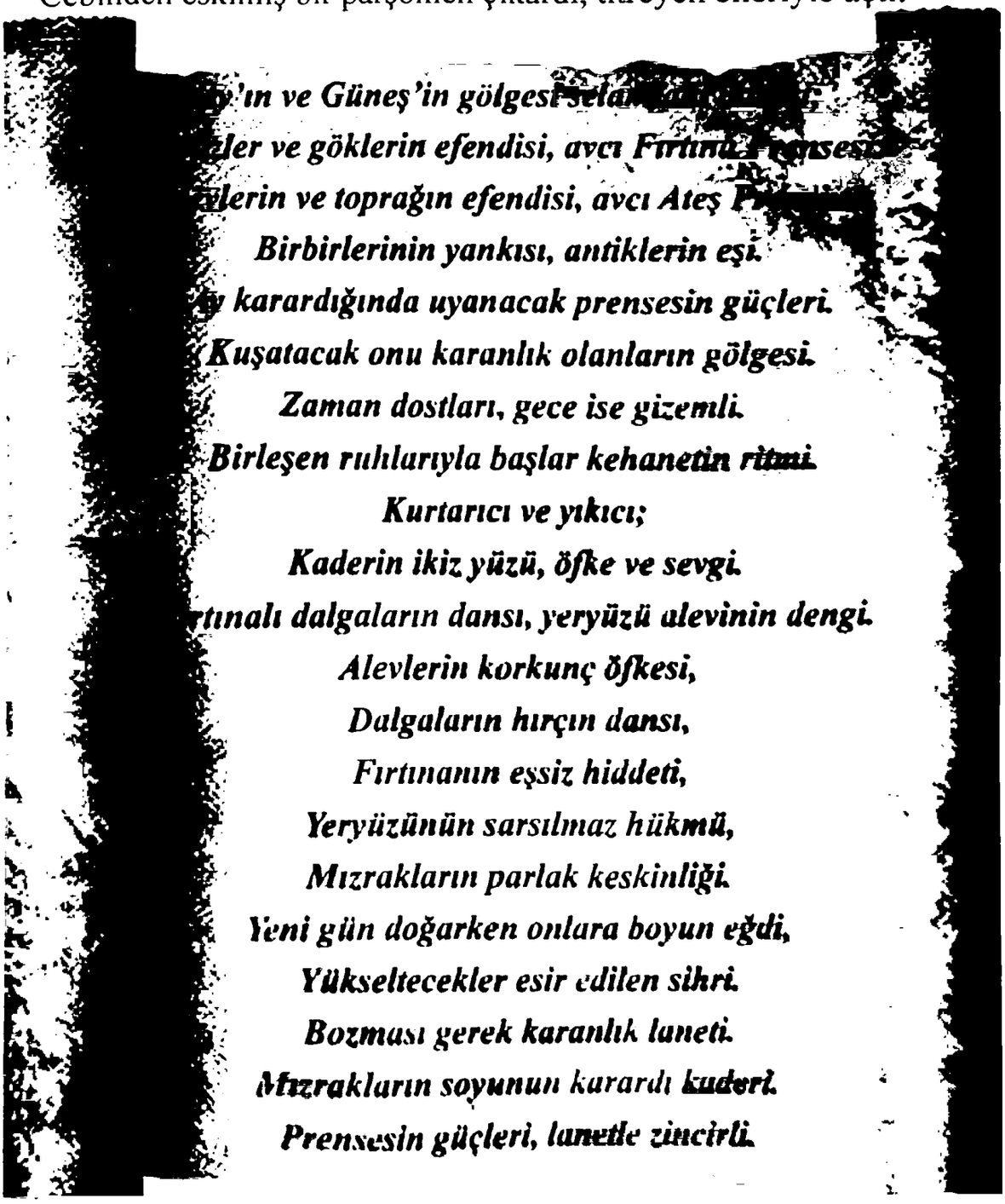
rona'ya anlattım, kaçmama yardım etmesini istedim. Plan yapıyorduk... O sırada sarayda büyük bir davet düzenlendi. Ülkenin dört bir yanından kâhinler getirtilmişti. Büyükbaban, Darius'un ölümünün ülkeyi lanetleyeceğine inanıyordu. Maguslardan ölesiye korkuyordu."

Fark etmeden dişlerimi sıktığımı fark ettim. Kâhinler... Hikâye giderek ilginçleşiyordu.

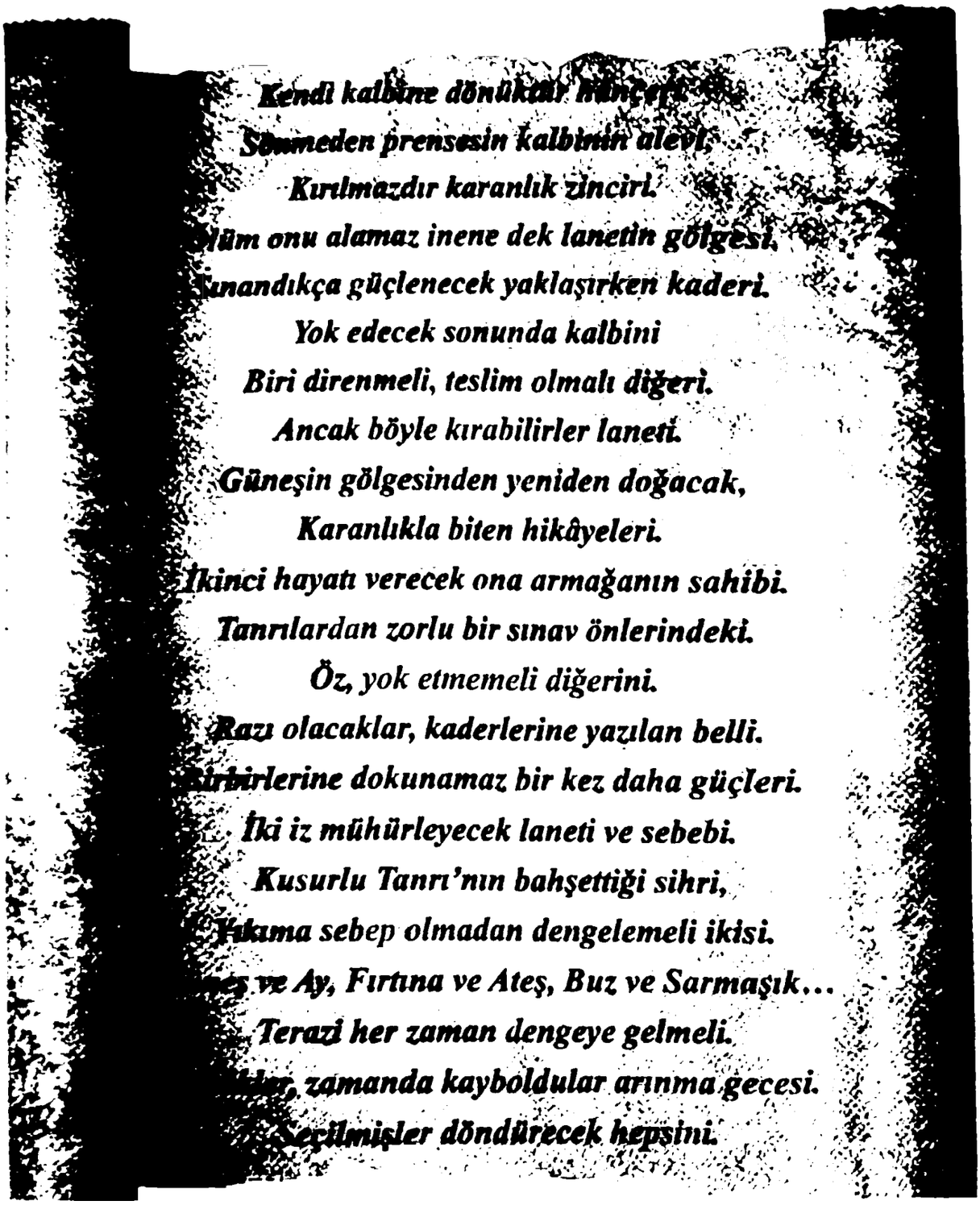
"O davette, bir köşede sessizce otururken bir kâhin bana yaklaştı. Ellerimden tuttu. Gözlerinin yalnızca akı gözüküyordu. Ve sizin yıllardır anlamaya çalıştığınız kehaneti bana fısıldadı."

"Kehanette ne diyordu, anne?" dedim. Aniden doğrulmaya çalışınca göğsümdeki dikişler sızladı, nefesim kesildi. Annem, panikle düzgün oturmama yardım etti.

Cebinden eskimiş bir parşömen çıkardı, titreyen elleriyle açtı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annemin okuduğu kehaneti kafamda evirip çevirdim. Jay de şaşkınlık ifadesiyle dinliyordu. Sirona bile bu kez şaşkın görünüyordu. Annem sözlerini bitirdiğinde herkese ölüm sessizliği çökmüştü.

Bir sınav...

Şimdi her şey anlam kazanıyordu. Luna, kehaneti en başından beri görüyordu. Uyurgezer hâlde kendini lanetle boğuşurken izliyordu. Bana zarar vermemek için kendine zarar veriyordu. Direniyordu.

Ben ise o gün, lanetin tetiklendiğini bile bile, onun karşısında tamamen savunmasız durmuştum. Teslim olmuştum.

Onu korumak isterken tam da kehanetin söylediği şeyi yapmıştım. Onu, beni öldürmeye mecbur bırakmıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sınavı geçmiştik. Kehanette yazıldığı gibi, ikinci hayatım özün sahibinden, yani tanrılardan gelen bir armağandı. Dengeyi sağlamak için. Bunları duyana dek Jay'in bir şekilde beni hayata döndürdüğüne inanmak istemiştim. Ama artık biliyordum. *Siktir!* Hiçbir ilaç, hiçbir büyü bu kadar büyük bir mucizeyi açıklayamazdı.

Antikleri geri getireceğimizi haber veren cümleyi ise şu an tamamen görmezden gelmek istiyordum. Bu, Luna'yı bulduktan sonra düşünmem gereken bir sorundu.

"Bunları en başından beri biliyordun," dedim anneme dönüp sorgular gözlerle bakarken. "Neden anlatmadın?"

O sırada hafif öfkeli görünen Sirona kıpırdandı. "Kehanette ölecek olan kişinin Luna olduğunu düşünüyordu da ondan," dedi. Kınayan gözlerini annemin üzerine dikti.

Annem, kehaneti hepimizin ilk duyduğunda yaptığı gibi yanlış anlamıştı.

"Onun ölmesine izin verecektin," diye mırıldandım. Başımın içinde davullar çalıyor, öfkelenmeye başlıyordum.

"Yeniden doğacaktı," dedi gözyaşlarının arasından. "Seni korumak istedim."

Gözlerimi kapattım ve duyduğum her şeyi sindirebilmek için derin nefesler aldım. "Onun ölmesinin beni koruyacağını nereden çıkardın?"

Arkasından giderdim. Her zaman. Her yere. Ölüme bile... Ve onun da aynı şeyi yapmasından korkuyordum.

Beni hançerledikten sonra ne hâle geldiğini düşünmek bile istemiyordum. Beni bir an önce sağ salim görmesi gerekiyordu. Kahrolası bir kehanet yüzünden çektiğimiz acı, ikimiz için de çok fazlaydı. Bu oyunu en başından beri önde götürdüğümü düşünmüştüm oysaki. Onu korumak için her hamlemi hesaplamıştım. *Tanrıların da oyunlarının da canı cehenneme!*

Annem sessizliği dağıtarak sözlerine devam etmeye hazırlandı. Daha fazlasını kaldırabileceğimden emin olmasam da artık her şey açığa çıksın istiyordum.

"Kâhin, kehanete devam edecekti ama Cal bir anda arkamızda belirdi. Kehanetin bir kısmını duymuştu. Koşarak duyduklarını babasına yetiştirmeye gitti. Kadın, o karmaşada kulağıma eğilip kehanetteki Ateş Pren-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

si'nin benim oğlum olacağını fısıldadı. Sonra bu parşömeni elime tutuşturup kayboldu."

Sakinleşebilmek için burnumun kemerini sıktım. Öfkem hâlâ damarlarımda çağlıyordu. Beni koruyabilmek için her şeyi gizlemişti ama bu, Luna'yı ateşe atmak demekti. Ve ben... onun yanacağı her ateşin önünde durmaya yemin etmiştim. Annem bile olsa.

"Sen doğduğunda da Luna seni hançerlediğinde de güneş tutulması vardı," dedi annem. "Sen de mırıldanmadan, mistik taş olmadan büyü yapabiliyorsun. Kehanetteki Ateş Prensi sensin."

"Bu odadaki herkes bunun farkında," dedim sabır dilenircesine.

Boğazım düğümlendi. Cevabını tahmin etsem de yeniden sormak istedim. Hayal kırıklığı içimi kemiriyordu. "Neden bunca zamandır bunu benden bile sakladın?" Öne eğildim, göğsümdeki sızı beni zorladı. "Bilseydim," dedim, neredeyse fısıltıyla. "Bilseydim... onu koruyabilirdim."

Öfkemin sıcaklığıyla birlikte çevremdeki hava ağırlaştı. Parmaklarımda kıvranan bir ısı belirdi. Gücüm uyanıyor, öfkeme karışıyordu.

Annem dolu gözleriyle derin bir nefes aldı. "Yapamazdım," dedi hıçkırarak. "Sen... bana ondan kalan tek hatıraydın. Sana bir şey olmasına izin veremezdim."

"O zaman," diye devam etti. "Seni korumanın tek yolunun Cal'la evlenmek olduğunu düşündüm. Seni kendi oğlu olarak büyütmesi gerekiyordu. Çünkü hem o hem babası, magusların yeniden yükseleceğinden korkuyordu. Yeni düzenin Ateş Prensi ve Prensesi'ni arayacaklardı ama sen, insanların prensi olarak sarayda güvende olacaktın."

Gözlerini kaçırdı. "Sirona dışında güçlerini kimse bilmiyordu. Kehaneti ona bile anlatmadım. Seni herkesten korumak istedim."

Odadaki herkes ona onaylamaz gözlerle baksa da Sirona'nın bakışları daha yumuşaktı. "Cal'la hemen evlendim," dedi, neredeyse kendi kendine konuşur gibi mırıldanarak. "Seni kendi oğlu sanıyordu. Hiçbir zaman öğrenmedi ama... Darius'a o kadar benziyorsun ki bence bir noktada tahmin etti. Sadece kabullenemedi. Sende avcı soyu baskın gelince kendine daha çok benzettiği Marvin'i vâris seçti. Gerisini biliyorsun zaten."

Sirona, elinde eski bir tablo tutuyordu. Onu bana çevirdiğinde bana çok benzeyen, altın gözlü, genç bir adam gülümsüyordu tabloda.

Darius Blaze. Genç yaşta yitirilmiş prens...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerimi ondan ayıramadım. Benim için sadece boyalardan ibaretti. Onunla tek bir hatıramız bile yoktu.

"Büyükanne... Sen neden yaşlısın?"

Antiklerin ve onların dört kuşağa kadar safkan soyunun, belli bir yaştan sonra görüntülerinin yaş almadığını okumuştum. Ölümsüz olup olmadıkları bilinmiyordu ama içlerinde yaşlılıktan ölen duyulmamıştı. Bu yüzden Antikler düşünce, safkan soylarının hepsi avlanıp yok edilmişti.

Sirona sessizce gülümsedi. Elini havaya kaldırıp, bileğini zarifçe bükerek bir işaret yaptı. Bir anda karşımda kumral, altın gözlü, genç bir kadın belirdi. Aynı benim gibi... Neredeyse aynadaki yansımam gibiydi.

Bugün artık hiçbir şeye daha fazla şaşırmayacağımı sanmıştım ancak yanılmıştım.

Annem hiç tepki vermedi. Biliyordu.

"Büyüyle saklıyorum," dedi büyükannem. "Her yıl görüntümü biraz daha yaşlandırıyorum. İllüzyon... İnsanların anlamaması için."

Aynaya dönüp genç hâline gülümsedi. Sonra aynı bilek hareketiyle tanıdığım yaşlı kadına geri döndü.

Başımı iki yana salladım. Bugün her şey çok fazlaydı. Az önce gördüklerimin şokunu atmak için neler olup bittiğini öğrenmeye karar verdim. *Daha az şaşırtıcı, daha normal olanları*... Elbette benim normal anlayışım da başkalarıyla uyuşmuyordu.

"Peki," dedim derin bir nefes alarak. "Kral öldükten sonra ne oldu?"

"Marvin tahta geçti," dedi annem sıkıntıyla. "Ona hep farklı davrandım, Solaris. Cal'ın kötü kalbini onda gördüğümü düşündüm. Ellerimle bir canavar yarattım."

Gözlerini yere indirdi. "Cal ne kadar acımasız olursa olsun bana âşıktı. Bu yüzden onu kritik kararlarında kontrol altında tutabiliyordum. Seni koruyabiliyordum."

Derin bir nefes aldı, sesi giderek kısıldı. "Ama Marvin... Ondan da beter oldu."

Boynumu sağa sola yatırdım, gerilen kaslarımı esnetmeye çalıştım. Marvin'in bugünkü hâlinin ne kadarının annemin eseri olduğunu bilmiyordum. Ama bir noktada, hepimizin bu çöküşte bir payı varmış gibi hissediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şimdi Marvin'e yıllardır vermediğim ilgiyi vererek onu da kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Luna'nın yerini de araştırıyorum. Ekibin gece gündüz onu arıyor. Marvin, babanın vurulmasından sonra onu gizli bir yere taşıttı. Güvenilir birkaç kaynağım var, elim üzerinde, Solaris. Ben Darius'u kaybettim, sen o kızı kaybetmeyeceksin ve kaderiniz neyse birlikte yaşayacaksınız."

"Biraz geç kalmadın mı anne? Birkaç ölüm ve ihanet kadar."

"Sana hançeri ben saplamadım, oğlum," dedi annem. İçindeki tüm zehri anlattıktan sonra rahatlamış, sesi her zamanki meşhur soğukluğuna kavuşmaya başlamıştı. "O hançerledi. Ölüyordun. İyi niyet gösteriyorum yine de. Onu sevmeseydin..."

"Ne yapardın? Bir kez daha ölmesine izin mi verirdin?"

Annem dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ona bir şey olursa..." dedim. "Seni de affetmem."

Sirona, aramızdaki gerginliği dağıtmak istercesine öne çıktı. Kehanetin bazı bölümlerini daha önce okumuştuk ama şimdi parçalar yavaş yavaş birleşiyordu. Yine de hâlâ bilmediğimiz bir devamı olduğunu bilmek zihnimi kemirmeye başlamıştı.

"Solaris, oğlum..." dedi Sirona, yumuşak bir sesle. "Luna seni trans hâlindeyken hançerlediğinde lanet bozuldu. Kalbini yok etmesi gerekiyordu... Görünen o ki kalbi sana aitmiş. Bu sizin sınavınızdı."

Derin bir nefes aldı. "Üzerinizdeki laneti tetikleyen şey de en başından beri tanışmanızdı. Luna'nın uyurgezerlik nöbetleri yalnızca sen yanındayken oluyordu ama elimizde o kadar az bilgi vardı ki bunu önceden tahmin edemedik. Kalbin durduğu anda, yani öldüğünde kehanetin o kısmı tamamlanmış oldu."

Yanımda oturan annem hıçkırarak ürperdi. Ona ters gözlerle baktım istemsizce.

Sirona ifadesini bozmadan devam etti. "Luna'nın artık uyurgezerlik sorunu kalmayacaktır," dedi. Yan ve yargılayıcı gözlerle anneme bakmayı da ihmal etmedi.

"Onu sağ olarak bulabilirsem," dedim gözlerimi kapatıp.

Marvin mi önce ona zarar verirdi yoksa bu işi kendisi mi hallederdi, kestiremiyordum. Kendine zarar vermekte tehlikeli bir becerisi vardı. Mar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

vin onu sağ bıraktıysa bile, Luna benim öldüğümü sanıyordu. Beni öldürdüğünü... O yüzden çoktan kendini cezalandırmaya başlamış olabilirdi.

Bir an Marvin'in ona bakışları geldi gözümün önüne. Ona dokunmaya bile kalkıştıysa...

Dişlerimi sıktım.

Onu ellerimle öldürürdüm.

Aklımdaki tüm ihtimaller birbirinden kötüydü ve ben artık burada yatıp hiçbir şey yapmamaya, onu kaderine terk etmeye bir saniye bile tahammül edemiyordum.

Luna hançeri, sihir gücünü de kullanarak kalbime sapladığı için haftalardır kendime gelemiyordum. Görünen o ki ölüp dirilmem de beni tam olarak iyileştirememişti.

"Avcı güçlerin artık seni iyileştirecek," dedi Jay. "Şükürler olsun iyisin. Atlattık."

"Beni yalnız bırakın." Sessizliğe ihtiyacım vardı. Düşünmeye.

Hepsi endişeli gözlerle bir bir odadan çıkarken tam gücümü toplamak için biraz daha dinlenmem gerektiğini biliyordum. Yatağımda hareketsiz yatarak bana anlatılanları hazmetmeye çalıştım.

Düşüncelerim çoktan savaşmaya başlamıştı. Bana anlatılanları, kehaneti, Luna'yı... Hiçbirini tam anlamıyla kabullenemedim.

O tehlikedeyken zihnim düzgün çalışmıyordu.

Bir süre sonra avcı güçlerim harekete geçmiş olacak ki yaralar kapandı, göğsümdeki sızı fiziksel olarak geçti. Endişeden kaynaklı sızı ise daha da güçlenerek yerinde durmaya devam ediyordu.

Haftalar sonra ayağa kalktım ve aynada kendime baktım. Göz altlarım çökmüş, zayıflamıştım. Kalbimin üzerinde, Luna'nın hançerlediği yerde, ağaca düşen yıldırım izine benzer, dallara ayrılan beyaz bir yara izi vardı.

Acıyla gülümsedim. Beni işaretlemeyi başarmıştı. İze avucumu yasladım, onu hissedebileceğimi umdum. *"Neredesin Bell?"*

İyileşmemi takip eden günlerde durmaksızın Luna'yı aradık. Benjamin, ben yaralıyken tüm ekibe liderlik ederek çok geniş bir alanı taramıştı zaten. Ormanlardan bataklıklara kadar araştırmadığı yer kalmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem ise Marvin'in yanında bilgi topluyordu. Sirona, saray ileri gelenleriyle görüşüyordu. Asher Bennett'in bile bir görevi vardı. İnsan askerler arasına karışıp içkili masalarda yayılan söylentileri topluyordu.

Marvin ise ilginç bir şekilde sakin görünüyordu. Bir gün odamın kapısına gelmiş ve bana geçmiş olsun dileklerini bile iletmişti. Onu boğma dürtüme direnmem bir hayli zor oluyordu. Onunla son karşılaşmamızda kemiklerini kırdığımı unutmuşa benziyordu. Benim işlerime karışmıyor gibi gözüküyor, krallığının tadını çıkarıyordu.

Kral'ın ölümünün üzerinden haftalar geçmişti. Resmî tören hâlâ yapılmamış olsa da Marvin çoktan krallığını ilan etmişti. Ona karşı çıkabilecek tek kişi bendim ancak taçla ilgilenmiyordum. Tek isteğim Luna'ydı.

Marvin, annem ile birlikte taht odasında sancak dükleri ve düşeslerinin başsağlığı dileklerini kabul ediyordu. Salon, siyah ipekler ve ağır bir tütsü kokusuyla doluydu.

Kraliçe adayı Nora da hayalet gibi solgun ve mutsuz yüzüyle hamileliğin el verdiği ölçüde onlara eşlik ediyordu.

Herkes rolünü iyi oynuyordu.

Ama ben, bu gösterinin arkasındaki çürümüşlüğü açıkça görebiliyordum. Yani sarayda değişen bir şey yoktu.

Marvin'in ölmediğime *fazlasıyla* üzüldüğüne emindim. Hepimiz, herkesin gerçeği bildiği bir oyun oynuyorduk. Aptal değildi. Luna'yı aradığımı elbette tahmin ediyordu ama krallık görevleriyle o kadar meşguldü ki beni ve arayışımı görmezden geliyordu.

Belki de onu sakladığı yere fazlasıyla güveniyordu. Her zamanki kibirli bir budala olmuştu.

Annemin söylediğine göre Luna'nın yerini yalnızca o biliyordu. Onu götüren askerlere en son kendisi emir vermişti. İçimdeki ses, onu duvarlara çarpıp gerçekleri söyletmemi fısıldıyordu. Diğer ses -çoğunlukla Jay'in sesi- sakin olmazsam Luna'nın yerini değiştirebileceğini hatırlatıyordu.

Marvin'in her zaman benim için bir sürprizi, bir sinsi planı olurdu. Luna'yı sağlam bulamazsam... değil ülkenin kralı, bütün cihanın hükümdarı bile olsa elimden kurtulamazdı. Kendi iyiliği için benden uzak durması en iyisiydi.

Saraya yapılan ve Kral'ın ölümüne sebep olan saldırı, şüpheye yer bırakmayacak şekilde içeriden birilerinin ihaneti sonucu gerçekleşmişti. Ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ranlık maguslar saraya o şekilde elini kolunu sallayarak giremezdi. Cal, sarayda avcı veya magus barındırmamıştı ama askerleri çok iyi eğitimli birliklerdi.

Hainin kim olduğunu bulmaya vaktim yoktu. Şimdilik tek önceliğim Luna'ydı. Bu yüzden arama görevini Valor'dan yanımda getirdiğim ekiple sınırladım. Sadece onlara ve Brad'e güveniyordum.

Geriye kalan herkes potansiyel bir haindi.

Brenna Levi ise o geceden beri ortada yoktu. Kara kaplı defterimde baş sıralardaydı. Kral'ın düşüşüyle ya kaçmıştı ya da Marvin onu benim bulamayacağım bir yerde saklıyordu. Bu karışıklıkta onu şimdilik kimse aramıyordu. Sırasını beklemesi gerekecekti. İhanetinin bedelini elbet bir gün ödeyecekti.

Marvin, annemin ona olan sahte düşkünlüğüne kanmış gibiydi. Sevgiye aç çocuklar her zaman inanırdı. Ondan nefret etsem de bir parçam ona acıyordu.

İyileşmemin üzerinden günler geçmişti. Henüz en küçük bir iz bile bulamamıştık.

Geceleri uyumuyordum. Onu bulana kadar da uyumayacaktım. Her sabah, bir önceki gün hiç bitmemiş gibi yataktan kalkıyordum. Kısa seferler yapıyor, Luna'yı götürebilecekleri her noktayı didik didik arıyorduk.

Odama her döndüğümde odanın içinde bir ileri bir geri adımlıyor, haritayı zihnimde yeniden çiziyordum. Nerede hata yaptım, neyi gözden kaçırdım diye düşünüyordum.

Jay her gün başımda bekliyordu. Bana zorla birkaç lokma yediriyor, su içiriyor, sonra sessizce çıkıyordu. Onun sayesinde ayakta kalıyordum.

Odamdaki balkonda başkentin üzerine çöken karanlığı izlerken dalgındım. Endişeden gözüm hiçbir şey görmüyordu. *Luna'yı al ve koru...* Kahrolası Marvin, tahtıyla ve tacıyla mutlu mesut yaşarken ben Luna'yı onun elinin uzanamayacağı kadar uzağa götürecektim.

Bir gün, tüm gücümüzle, herkes ve her tür için eşit bir hayat amacıyla savaşacaktık. Taht ya da taç istemiyordum; adalet istiyordum ve bunun için gücümün son damlasına kadar mücadele edecektim.

Bir gün.

Kapının çalınma sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Bizimkilerden biri haber getirmiş olmalıydı. Kapıyı açtığımda tek kaşım istemsizce havaya kalktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Marvin, elinde bir şişe şarapla eşikte bekliyordu. İçimden geçen dürtüleri yok saymaya çalışmak giderek zorlaşıyordu.

Davetsiz içeri girerken, "Nasılsın, dokuz canlı ağabeyciğim?" dedi yılışık bir sırıtmayla. Odada hızla gezdirdiği elektrik mavisi gözleri, değişik bir şey göremeyince bana döndü.

"Ne o, Marvin, yarım kalan işi tamamlamaya mı geldin?" Çalışma masama yaslanıp sinirlerime hâkim olmak için dişlerimi sıktım.

"Ah, kral olmak güzel ama sıkıcı. Seninle eski günlerden konuşuruz diye düşünmüştüm," diye yanıtladı alayla. Elindeki şarabı havaya kaldırarak bana gösterdi.

"Seninle pijama partisi yapıp birbirimizin saçlarını öreceğimizi ummuyorsun herhâlde," dedim. "O eşiği çoktan geçtik."

Bana o meşhur, burnunun altında bir avuç tezek varmış gibi duran gülümsemesini gönderdi. "Hiç o noktaya geldik mi ki?" Düşünceleri savuşturmak istercesine başını iki yana salladı. "Güzellikten anlamıyorsun, kardeşim. Ne yapalım... İyi bir şaraptı, yazık olacak." Biraz durdu, yüzünü pis bir sırıtış kapladı. "Gerçi... Şaraptan anlamasan da kadınlardan anlıyorsun. Hakkını vermem gerekir."

Yaslandığım masada aniden doğruldum ve ona doğru bir adım attım. "Seni. Gebertirim."

Luna'yı kaçırdığında onu öldürmemiş olmanın derin pişmanlığını taşıyordum. Hâlâ çok geç değildi.

"Şakaydı. Gerginsin biraz. Büyücü sevgilin kayıp diye mi?"

"Luna nerede, Marvin? Bana onu ver ve tahtınla bir ömür boyunca mutlu mesut yaşa. Adil anlaşma, değil mi?"

"Bilmem ki," dedi. Dar omuzlarını silkti. "Karanlık magus kaçırmamış mıydı onu?"

Bilerek yapıyordu. Gözlerimi kapattım, burnumdan derin bir nefes üfledim. "Madem bilmiyorsun... İyi şarabını alıp kıçına sokabilirsin, kardeşim. Şimdi siktir git."

Marvin somurttu. "Kral olduğumu unutma," dedi tehditvari bir sesle.

"Henüz taç giymedin, Küçük Marv. Kim bilir, belki de giyemezsin."

Onu sinirden deliye döndürdüğümü anlayacak kadar tanıyordum. Kendisine böyle hitap edilmesinden nefret ederdi. Şarap şişesini masaya bırak-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tı. Somurtan bir ifadeyle kapıya yürüdü. Arkasını döndü. "Henüz giymedim ancak giydiğimde ülkeden ilk senin kökünü kazıyacağım."

"Denemeni görmek isterim."

"Sen eskiden de böyleydin," dedi yüzünü buruştururken. "Beni rahatsız hissettirmek için elinden geleni yapardın."

Tam olarak neden söz ettiğini bilmiyordum ve umurumda da değildi. Sinsi kıçını alıp bir an önce burayı terk etmesi gerekiyordu. Hâkim olmaya çalıştığım sinirler sınırına dayanıyordu.

"Tik tak, mağaradan dışarı bak. Deniz değişiyor, boğulma sen korkak," dedi üstten bakan bir ifadeyle.

Bu, küçükken onun için uydurduğum tekerlemeydi.

"Tik tak, hemen arkana bak. Canavar ardında tutsak," diye yanıtladım. "Kaç, kaç, kaç küçük çocuk. Canavar seni uykunda alacak," diye çocukluk tekerlememizi tamamladım tehdit eder tonla.

Marvin'in ruhunun canavarı, korkulu rüyası bendim. *Uzun zamandır...* Hayal kırıklığıyla bana baktı, başını iki yana salladı ve kapı kolunu çevirip odamdan ayrıldı.

"Seni öldüreceğim, korkak," diye mırıldandım ardından dişlerimi sıkarak. Sonra bir anda zihnimde anılar belirmeye başladı. *Tik tak... Mağara... Zindan Adası!*

Her akşam olduğu gibi ekip hep birlikte toplantı odasındaydı. Fırtına gibi odaya girdim. Kapıyı ardımdan kapatıp kilitledim. "Onu buldum!"

Marvin, Luna'yı eskiden ağır suçlardan yargılananların hapsedildiği, Aetherium'a bağlı bir adada, zindanda tutuyor olmalıydı. O adaya henüz kimse gitmemişti aramaya. Buraya bir hayli uzaktı ve hâlâ kullanıldığını bilmiyorduk. Biz çocukken orada uygulanan acımasız ceza yöntemleri açığa çıkmış ve halkın tepkisi nedeniyle kapatıldığı söylenmişti.

"Anlarız şimdi." Benjamin koşarak dışarı çıktı ve haberi doğrulamak için babasını çağırdı.

Birkaç dakika sonra Brad, elinde limanın sefer kayıt defteriyle odaya geldi. Son bir ayda dışarıya yapılan erzak seferlerini kontrol ettik. Ada listede vardı, orada kapalı da olsa koruma amaçlı muhafızlar duruyordu ancak her zaman transfer edilen miktarlarda artış olmuştu. *Ne kadar aptalım!* Gözden kaçırmıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Erzak defterini hızla kontrol ederken annem de odaya girdi. Odada bulunan herkesin kendi anahtarı vardı.

"Sol, Luna'nın yerini değiştirecek. Muhafızlara söylerken duydum. Yerini de öğrendim."

"Biz de öğrendik," dedim. "Zindan Adası."

Annem onaylayarak başını salladı. Marvin onun yerini değiştirmek istiyordu, bir şeylerden şüphelenmiş olmalıydı. Bu, hâlâ hayatta olduğunu gösteriyordu. Bu gece hemen yola çıkacaktım.

Vakit kaybetmeden tüm magus avcılara hazırlanmaları için haber gönderdim. Marvin'i şüphelendirmeden askerlerin yatış saatinden sonra kaçacaktık. Ana kapılar dışında saraydan çıkmanın yollarını elbette biliyordum.

Valor'daki elit ekip de bizimle gelmek istiyordu. Magus olduğu ortaya çıkmasına rağmen Luna için canlarını tehlikeye atmaya gönüllü olmuşlardı.

Tabii ki Asher da peşimize takıldı. Fazladan desteğe itirazım yoktu, orada bizi neyin beklediğini bilmiyordum. Garip gelse de içinde bulunduğumuz çılgın ortamda Ash, güvenilir bir yol arkadaşıydı. Ondan kişisel olarak hâlâ hazzetmesem de en azından niyetinden emindim. O da benim gibi yalnızca Luna'yı bulmak ve korumak istiyordu.

Her zaman hazırda bekleyen gemim limanda demirliydi. Geminin bakım bölümüne çekileceği ile ilgili haber göndererek gece nöbet tutan askerlerin ve tayfanın evlerine gitmelerini sağladım öncelikle. Gemiye olaysız ulaşmayı başardık ve tüm ekip, kimseye görünmeden adaya baskın yapmak için yola çıktık.

Annemin tarif ettiği konuma yaklaşınca gemiyi açığa demirledim. Burayı dün gibi hatırlıyordum. Dikkat çekmemek için adaya daha küçük teknelerle yanaşacaktık. İki küçük tekneye doluştuk. İşe yarayacağını düşündüğümüz bir plan yapmıştık.

Kıyıya küreklerle ulaştık. Buraya çocukken Marvin'le kaçak olarak defalarca kez girmiştik. Zayıf noktasını biliyordum.

Marvin, o zamanlar küçük yaşta olduğundan, tünellerden korkardı. O tekerlemeyi de sandığı gibi Marvin'i korkutmak için değil, onu eğlendirmek ve oyalamak için burada oynarken kendim uydurmuştum. Eh... Çocuklar istemeden de olsa acımasız olabiliyordu.

Mağaraların olduğu korunmasız bir kayalık vardı ve mağaralar direkt olarak zindanlara bağlanıyordu. Kraliyet üyelerinin acil çıkışı için tasar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lanmıştı. O yüzden geçitleri kimse bilmezdi. Bilen tek kişi olan Marvin de sarayda yarınki taç giyme töreniyle uğraşıyordu. Bana ipucunu kendisi verdiğinden ona güvenmiyordum ancak görünmeden kaçtığımıza emindim. Yokluğumuzu fark ettiğinde çoktan uzaklaşmış olmayı umuyordum.

Kayalıklara ulaşınca herkes sessizce atladı. Bileğimize kadar ulaşan suda ses çıkarmamaya çalışarak yürüdük ve bir kısmı yosunlarla kaplanmış olan bakımsız kumsala çıktık. Girişi hemen önümüzde duran nemli tüneller, zindan kapısına ulaşıyordu.

Ash dışındaki herkes avcı olduğu için oldukça sessiz ilerleyebiliyorduk. Asher da elinden geleni yapıyordu. Binaya giden geçide geldiğimizde sessizce kapıyı ittim. Odanın ortasındaki kapak yukarı doğru açıldı ve taş merdivenleri tırmandık. Bu oda, kraliyet üyeleri mahkeme için adaya geldiğinde konaklamaları için yapılmıştı. Şu an boş ve oldukça tozluydu.

Ash ve Mills'i geçit kapısında nöbetçi bıraktım. Ash, biraz bozulup bolca itiraz etti ancak sonunda sessiz olmamız gerektiği gerekçesiyle razı geldi. İşin aslı bu, oldukça tehlikeli bir görevdi. Ve Luna, Ash'i maalesef seviyordu.

İnsan olduğu için hepimizden daha kırılgandı. Luna'nın, onun kaybıyla yıkılmasını istemiyordum. Mills'i de aksi bir durum yaşanırsa onu koruması için geride bırakmıştım.

Luna'yı en dipteki hücrelerden birinde tutuyor olmalıydılar. Penceresiz, havasız, ölüm sessizliğinde. En ağır suçları işleyen mahkûmlar için tasarlanmıştı. O hücrede kalan mahkûmlar zaten bir süre sonra akıllarını yitiriyorlardı. Onu ne hâlde bulacağım hakkındaki endişelerim beni tüketiyordu ancak güçlü olmak zorundaydım.

Avcı gücümüzle sessizce koridorları geçmeye başlayıp, nöbetçi askerleri bayıltarak ilerledik. Her bayılttığımız askerden sonra ekipten bir avcı geride kalıp onları bağlama ve saklama görevini üstlendi. Muhafızların hepsi insan olduğu için etkisiz hâle getirmekte zorlanmıyorduk. Ne kadar geç uyanır ve bulunurlarsa bize kaçarken o kadar süre sağlayacaklardı.

Sonunda hücre koridoruna ulaştık. Şimdiye kadar patırtı çıkmamıştı. Yanımda Benjamin ve Jay kalmıştı yalnızca. Koridordakiler insan değildi, hissetmiştim. Uyanık Marvin, Luna'nın hücresini korumak için savaştan kaçan dönek avcılardan bir grup seçmişti diğerlerine destek olarak. Valor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Savaşı sonrasında aldıkları sürgün cezasını iptal etmeyi teklif etmiş olmalıydı.

Başımla Jay ve Benjamin'e işaret verdim. Uzun zamandır magus gücümü kullanmamıştım. En son Valor'daki savaşta Luna kontrolü kaybetmişken, kalan magusları temizlemek için gökten alev yağdırmıştım. Avucumu açıp derin bir rahatlama hissiyle alevlerin bileklerimden ellerime kadar uzanmasına izin verdim. Jay de güçlerini kullanmak üzere hazırlandı.

Avcılar, gücümün kokusunu almış ve hareketlenmişlerdi. Büyük bir öfkeyle ateş toplarını serbest bıraktım. Luna'nın kapısındaki avcılar, ani saldırı karşısında dehşete düştü. Jay, bir tanesini sarmaşıklarıyla düşürdü ve hapsetti. Kalanlar zindan koridorunun kapısını açıp panikle içeriye kaçtılar.

Korkaklar.

Marvin, savaştan kaçan askerleri buraya dikip canları pahasına o kapıyı koruyacaklarını mı beklemişti? Önden alev toplarımı üzerlerine göndererek kapıyı tekmeledim ve koridora daldım.

Muhafızlar yanıyor, yerde yuvarlanarak kendilerini söndürmeye çalışıyorlardı. Jay ve Benj arkamdan odaya dalarak onları etkisiz hâle getirdiler.

Gözlerim onu arıyordu. İçerisi kapı açıkken bile karanlıktı. *Bu karanlıkta haftalar mı geçirdi?* Avucumda bir alev yaktım ve görebilmek için meşalelere gönderdim.

Yaşamamın anlamı olan kadın... Oradaydı.

Parmaklıklı bir hücrenin köşesinde çökmüş, hatırladığım Luna'dan çok farklı bir görüntüdeydi. Dikkatli ve inanamaz gözlerle bana bakıyordu.

Kendime geldiğimden beri ona ulaşmaya çalışıyordum. Onu bir zindan köşesinde ölmek üzereyken bulmuştum. Gözlerim, güzel mavi gözleri buldu. Alevlerim kilitte işe yaramayınca, kılıcımla kırıp hemen içeriye daldım.

"Bell!" dedim yaşam kaynağımı bulmuşçasına. Dizlerimin üzerine çöktüm önünde. Ne kadar yaralı olduğunu anlamaya çalışıyordum. İçerideki meşalelerin aydınlığında ne kadar hırpalanmış olduğunu görünce dehşete düştüm.

Ona... dokunmuşlardı. Onu kırmışlardı.

Elleri titreyerek elini yanağıma koydu. *Soğuk dokunuşunu öyle özledim ki...* İkimizin de gözlerinden yaşlar aktı.

"Geldim güzelim, buradayım. Bitti, yanındayım," dedim güzel yüzünü ellerimin arasına alarak. Kollarındaki kelepçeleri muhafızdan çaldığımız

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anahtarla söktüm hemen. Narin bilekleri kelepçelerden soyulmuş, berelenmişti.

İyileştikçe yeniden saldırmışlardı. Benim dokunmaya bile kıyamadığım teni... kendi kurumuş kanıyla kaplıydı.

"Sol," dedi sesi titreyerek. "Bu sen değilsin, seni öldürdüm. Kalbimi yok ettim."

Gözlerini kapattı. "Hayal bu... Yine gideceksin." Başını ellerinin arasına aldı. Ağlıyor, sallanıyordu. Bir yandan sayarak tekerleme gibi bir şey söylüyordu. Hayal gördüğünü sanıyordu. "Gideceksen beni de al. Bu kez burada bırakma."

Sözlerinden sonra derin bir nefes aldım.

"Gitmeyeceğim. Seni bırakmam, unuttun mu? Ölmedim. Buradayım. Seni her zaman bulurum, Bell," dedim yumuşak bir sesle. "Önce seni iyileştireceğiz." Bacaklarının altından kollarımla sarıp kucakladım onu.

İncitmekten ölesiye korkuyordum. Dokunduğumda acıdan inliyordu, çok kötü görünüyordu.

Marvin'den bunun hesabını soracaktım.

Herkesten bunun hesabını soracaktım.

"Jay, çok zayıf. Bir şey yap. Kırıkları var," diye seslendim çaresizce.

Kolları ve bacakları biçimsiz bir açıyla kıvrılıyordu. Jay hemen yanımıza koştu. Luna'yı o hâlde görünce yüzü bembeyaz oldu ancak sakinliğini korumaya çalışarak büyülü sözleri mırıldanmaya başladı. Bir yandan onu tedavi ederken diğer yandan da rahatlatmaya çalışıyordu. Bizimle olduğu süre içinde hepimizin kalplerine girmişti. Jay'in yüzündeki endişeyi görüyordum, Luna'yı gerçekten seviyordu. Kemiklerini düzeltmeye koyuldu. Dinlenmesi gerekecekti ama hasar kalmayacağını umuyordum.

En azından fiziken... Kanım, damarlarımda öfkeyle kaynadı.

Başını göğsüme yaslamıştı. Onu, kalbime saklamak istiyordum. Herkesten korumak...

Önce nefes alışı düzensizleşti, daha sonra nefessiz kalmaya başladı. Kollarımda küçük bir kuş gibi çırpınıyordu. "Jay, ölüyor, acele et!" diye bağırdım.

Jay, dikkatli hareketlerle ellerini onun göğüs kafesinde gezdirdi. Kaburgaları bile kırılmıştı. Jay, büyülü sözler mırıldandıkça nefes alışı rahatladı. Baygın ve zayıftı ama yaşıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çok kilo vermişti, kucağımda tüy kadar hafifti. Güzel, ipek gibi saçları karmakarışıktı. Yüzü solmuş, göz altları çökmüştü. Her yanı kendi kurumuş kanıyla kaplanmıştı.

"Marvin'i öldüreceğim," dedim sesim titreyerek.

"Seni öldürdüğünü sanıyordu. Ona söylememişler," diye mırıldandı Jay, dehşete düşmüş hâlde.

"Sorgulamışlar, işkence etmişler! Hâline bak."

Jay ve Benjamin, sarıldığım, perişan olmuş güçlü kadına hüzünle baktılar. Burada ne yaşadığını tahmin bile edemezdik. Onu daha önce bulamadığım için vicdan azabından kıvranıyordum.

"Marvin'i öldürürken birkaç darbe de bana ayır," dedi Benjamin. Luna'nın durumunu görünce öfkeyle yüzü kasılmıştı, dişlerini sıkıyordu. Ona bu yapılanları hiçbirimiz affetmeyecektik.

"Onları gemiye getir," dedim bağladığımız muhafızları başımla işaret ederek. Benjamin başını salladı ve Jay ile ikisi onları arkamızdan sürüklemeye başladılar.

Ona bunu yapanları burada çıplak ellerimle öldürebilirdim ve bundan son derece haz duyardım. Muhafızları gemiye götürmek de muhtemelen kötü bir fikirdi ama onların cezasını kendisi versin istiyordum. Tüm gücünü topladığında Luna'nın karşısında dikilmelerini sağlayacaktım.

Onun suçu yoktu. Kalbini yok etmesini kehanetteki lanet istemişti. Bilinçsizce bana zarar vermişti. Bana zarar vereceğini bilse, lanet tetiklenmeden kendini yok ederdi.

"Seni iyileştireceğim. Seni asla bırakmayacağım," dedim güzel yüzünü boynuma saklayarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
FİRAR

"LUNABELLE"

Hain, kanı bozuk ve ucube...

Bilincim açılıp kapanıyor, her seferinde Solaris'in eşsiz kokusu burnuma doluyordu. Hâlâ gerçekliğini sorguluyordum. Benden daha canlı ve gerçek görünüyordu ama o hücrede aklım fazlasıyla karışmıştı.

Yüzüm boynuna yaslıydı. Gerçek değilse de çok güzeldi. *Onu çok özledim.* Nefes almama engel olan sorunu Jay halletmiş gibi görünüyordu ama yine de güçsüzdüm. Mağara gibi bir yerden geçtiğimizi hissediyordum.

Tenime çarpan nemin yanında burnuma tuzlu su kokusu doluyordu. Gözlerimi açtığımı Sol hissetti, yanağını saçlarıma yasladı.

Karanlıktan çıkıp gün ışığına ulaşınca gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Hayal bu... Solaris yok. Ölüyorsun.

O anda, hayal bile olsa tekrar duymak istemediğim uğursuz kahkahayı duydum. *Marvin Blaze.*

Solaris kulağıma eğildi ve fısıldadı. "Ayakta durabilir misin?"

Başımı sallayarak onayladım. Bacaklarım biraz titriyordu ama sanırım idare ederdim. Beni nazikçe yere indirdi, belimden destekledi. Ayakta durabildiğime emin olunca hemen sıcak elleriyle elimi tuttu. Gün ışığına alışabilmek için gözlerimi birkaç kez kapatıp açmam gerekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Marvin Blaze, tüm sevimsizliğiyle karşımızda dikiliyordu. Onu son gördüğümden oldukça farklı görünüyordu üstelik. Üzerinde eskisinden daha süslü giysiler, takılar ve belinde daha önce Kral'da gördüğüme emin olduğum devasa boyuttaki zümrüt süslemeli kılıç vardı. Onda emanet gibi duruyordu. Sanki kullanabilirmiş gibi aksesuar olarak taşıyordu.

Sol ve Benjamin, daha önce Marvin'in dövüş sanatlarında ne kadar kötü olduğundan bana bahsetmişlerdi. Marvin, zorunda kalmadıkça fiziksel savaşlara girmezdi.

Babasının süslü giysilerini giymiş kötücül bir oğlan çocuğu... Bu değişimi tek bir anlama geliyordu.

Beni görünce Marvin'in yüzünden şok ve öfke dalgası geçti. Kendini hemen toparladı.

Arkasında, kıyıyı tamamen dolduracak kadar çok adamı vardı. Hepsinin insan olmadığını sezmiştim. Hafifçe başımı arkaya çevirdiğimde, bizim de yalnız olmadığımızı gördüm ve gülümsedim. Valor'da değer verdiğim herkes dimdik arkamızda duruyordu. *Gerçek ailem...*

Hayal ve gerçek birbirine karışmış olabilirdi ancak hayal bile olsa benim için gelmişlerdi. Onların varlığı içimi güçle doldurdu. Sol, bana işkence eden muhafızları da yanımızda getirmişti. Benjamin'in ayağının altında bağlı hâlde bekliyorlardı.

Marvin o sırada ağzını yayarak konuşmaya başladı. "Benim kendini çok zeki zanneden kardeşim," diye seslendi. "Kalbinden hançerlendin, öldün, dirildin... Ne yazık ki hâlâ başımın belasısın."

Hançerlenmekten bahsedince kalbim sıkıştı. Sol'ün alnındaki damar, öfkesinden yine kalp gibi atmaya başlamıştı. Yırtıcı gözlerle avını süzüyordu.

Marvin konuşmaya devam etti. "Beni atlatabileceğinizi düşündünüz. Annemin sahte ilgisine kanacağımı düşündünüz."

Solaris zehir saçan gözlerini ona doğrulttu. "Luna'ya yaşattıkların için seni öldüreceğim. Sen bir pisliksin, Marvin. Her zaman öyleydin."

"Pislik, ha?" dedi Marvin. Yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifade vardı. "Luna'ya sorsak ne der acaba?"

Sol'ün öfkesiyle etrafımızdaki havanın sıcaklığı dalgalandı. "Onun. Adını. Ağzına. Alma."

Ve bana sorsa da *pislik* olduğunu söylerdim. Hatta çok daha kaba şeyler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Marvin'in yüzünde anlık bir korku ifadesi belirip kayboldu. Gözlerini kaçırarak bana baktı. Hemen kendini topladı ve üstten bakan tavrına dönüş yaptı. "Mükemmel bir plan kurmuştum..."

Solaris onun sözünü kesti. "Senden çok sıkıldım, Marvin."

Marvin, Solaris'i duymazdan gelerek hırsla planını anlatmaya devam etti. "Luna seni hançerleyince neredeyse bir taşla iki kuş, hatta üç kuş vuruyordum. Hepinizden kurtulacaktım ama sen, yine ölmemeyi başardın," dedi memnuniyetsizlikle.

"Senin yaptığını tahmin etmiştim," dedi Sol zafer ve öfke karışımı bir sesle. "Kral'ı öldürüp Luna'yı almaları için karanlık magusları saraya sen soktun." *Cal ölmüş.*

"Zavallı Brenna, insan âşığı tarafından ihanete uğrayınca ne kadar sırrınız varsa Kral'a ve bana öttü. Planım hiçbir zaman o salak kızı ve Luna'yı öldürmek değildi. Luna'yı öldürmek çok büyük bir ziyan olurdu zaten."

Sözleri karşısında ben ona tiksintiyle bakarken, Solaris saldırmamak için direnerek bir adım attı. İkisi de birbirlerinin hassas noktalarını zorluyorlardı.

"İhanetin kokusunu daha gerçekleşmeden alırım, bilirsin kardeşim. Karanlık maguslar bana daha önce ulaşmışlardı, birini arıyorlardı. Sakladığın ve uğruna Valor'u feda ettiğin kızı istediklerini biliyordum ama Luna'nın o kız olduğundan emin olmam gerekiyordu. Eh, Brenna ve zavallı hisleri sağ olsun."

Kendiyle övünmesi ne yazık ki bitmedi. Üzerindeki kadife ceketi burnu büyük bir tavırla silkeledi. "Hiçbiriniz en ufak bir şüphe duymadınız. Onlar sadece Lunabelle'i istemişti, Solaris. Ben ise anlaşmaya yeni bir koşul getirdim. Babamı da aradan çıkardım. Zaten seni pek sevmezdi. Senin için büyük bir kayıp sayılmaz."

"Senin hastalıklı, hain düşüncelerini önceden nasıl tahmin edebiliriz ki Marvin?" dedi Sol sıkılı dişlerinin arasından. "En az senin kadar aklımızı ve şerefimizi kaybetmiş olmamız gerekirdi."

"Luna'yı burada tuttuğumu annemize bilerek duyurdum. Beni yanıltmadı ve biricik oğluna vakit kaybetmeden yetiştirdi. Sana da ipucu vermiştim. Ağzımdan kaçırdığımı mı düşünmüştün?"

Solaris'in dudakları, Marvin'in sözleri karşısında alayla kıvrıldı. "Bana ipucu vermen, yine de annemin bana söylememe ihtimaline inanmak iste-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diğini gösteriyor, Marv. Senin için üzülüyorum, biliyor musun? Annen bile seni sevmiyor."

Marvin titreyerek bir adım öne attı. Sol, onun tüm hassas noktalarına aynı anda basıyordu. "Hepinizden nefret ediyorum!" dedi çiçeği dandik burnunda kral. Sesi öfkesinden çatallandı.

"Annem nerede?" diye sordu Sol.

"Sarayda. Onu öldürmeyeceğim. Kıymetli oğlunun acılar içinde kavrularak öldüğünü izletmeden olmaz. Ona iyi bakıyorum, merak etme. Ancak odasından bir süre çıkamayacak." Acınası duygusallığını gizleyeceğini düşündüğü bir gülümseme takındı.

"Ah, bu asla gerçekleşmeyecek. Seni çok daha önceden yapmam gerektiği gibi öldüreceğim, Marvin," dedi Sol.

Vücudumda daha önce de hissettiğim tanıdık, muazzam güç akışını yeniden hissettim. Boşta kalan elinde büyük bir alev topu oluşturdu. Marvin'in suratı hayret ve korkuyla çarpıldı.

"Benim kendini çok zeki zanneden küçük kardeşim," diye taklit etti onu Sol alayla. "Gerçekten arkamdan gelme ihtimalini düşünmedim mi sanıyordun? Kabul et, ailemizdeki tüm mükemmel özellikleri alan kişi benim. Seni kolaylıkla öldüremeyeceğimi sana düşündüren ne oldu?"

Marvin'in göğsü düzensiz nefes alışverişleriyle sarsıldı. Bir Sol'e, bir elinde büyüttüğü alevlere bakıyordu.

"Yanında getirdiğin bu kalabalık ordu mu? Sence sana sadık kalacaklar mı?"

Marvin, bir anlık gafletle güvensizliğini belli ederek arkasına baktı. Orduların kumandanı prensi, o orduyla korkutmaya çalışmasının cezasını çekiyordu biraz.

"Diyelim ki sadık kaldılar... Sence ateşe ne kadar dayanıklılar?"

Marvin dokunsan ya patlayacak ya da çocuk gibi ağlayacaktı. Beni haftalardır buraya hapsetmemiş olsa belki hâline üzülebilirdim.

"Gemi kullanmayı biliyorsundur umarım. Buradan başka çıkış da yok," dedi Sol.

"Avcılar..." dedi Marvin kısık sesle. "Avcılar var."

Solaris sıkılmış bir ifadeyle iç çekti. "Hani şu insan olmadığı için nefret ettiğin avcılar... Onlar mı sana sadık kalacak?" Sözlerinin hedefi kardeşi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değil, Marvin'in arkasında yer alan yirmi kadar avcıydı. Sol, onlara hitaben seslenince aralarından hatırı sayılır kısmı rahatsızca kıpırdandı.

"Beni bulamayacağını düşünmedim, kardeşim. Daha çok gelişini önemsemedim diyebiliriz."

Solaris'in alaycı sözlerinin Marvin'in damarına tam da istediği gibi bastığını, mora çalmaya başlayan yüzünden anlıyordum. O sırada arkamızdakiler de Sol'ü takip ederek ellerinin içinde sarmaşıklar, minyatür su hortumları ve metal oklar oluşturdular. Hepsinin yüzünde aynı alaycı sırıtış vardı. *Toplu bir başkaldırış...*

Bu manzarayı gören Marvin, kül rengine döndü. Solaris ve diğerlerinin magus olduğunu bilmiyordu. Bu sırrı onlar dışında bir tek ben biliyordum ve muhafızların yaptıklarına rağmen konuşmamıştım.

İçimde farklı bir güç uyanmaya başladı. Sol'ün elinden benim avucuma akıyor, vücudum bu yeni enerjiyi kabul ediyordu. İçgüdüsel olarak ne yapacağımı biliyordum sanki.

Avucumu açtım ve kocaman bir alev topu yarattım. Solaris bana döndü, hayretle baktı. Avucundaki alevler altın rengi gözlerinden yansıyor, korkutucu ve bir o kadar da kusursuz gözüküyordu. Bana bakarken dikkati bir anlığına dağıldı. Alevler parmaklarında titreşti. Gözlerinde özlem ve hayranlık vardı.

Elimi havaya kaldırdım ve onunkiyle eş alev topunu iyice büyüttüm. Sol de gözlerini benden ayırıp dikkatini topladı ve beni taklit ederek aynısını yaptı. Yüzüne baktım, gülümsedim ve gözlerimizle anlaşıp aynı anda iki alev topunu mancınıktan fırlatır gibi Marvin'in üzerine yolladık.

Çok uzun zamandan sonra yaralardan gerilmiş olan yüzümde derin bir tebessüm belirdi.

Marvin, korkuyla olduğu yerde donakaldı ve üzerine yağmakta olan alev toplarını izlemek dışında bir şey yapamadı. Ordusundaki dört avcı, güçlerinin verdiği hızla onun önüne geçip darbeyi son anda kesmeyi başardılar. Muazzam bir güç ortaya çıkarmıştık. Marvin'in önüne geçen avcılar bilinçsizce yere yığıldılar, belki de öldüler. Tiksindiği ırktan bazıları, çok azı ona sadık kalmıştı. Dört kişi için bile şaşkındı gerçi.

"Beni hapsedebilirsin, işkence edebilirsin ama karanlığın beni yutamaz, Marvin!" diye kükredim. "Benim alevlerim, güneş ışıklarım var."

Solaris başını yana çevirip muzip bir gülümseme yolladı bana.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Marvin, sersemliği bir nebze geçince açık kalmış olan ağzını kapattı. Hırsından yüzü çarpılmıştı. "Seni bir gün öyle bir hapsedeceğim ki güzel Luna... Yanımda kalmak için bana yalvaracaksın. Ayağıma tıpış tıpış geleceksin!" dedi hırsla gülümsemeye çalışırken. "Sen de öyle ağabeyciğim. Annem elimde, beni öldüremezsin!"

Elindeki son koz annesiydi. Bunu öne sürerken sesi kendinden çok da emin çıkmıyordu. Solaris onun sinirlerini öyle bozmuştu ki kontrolü kaybediyordu. Mükemmel olduğunu düşündüğü planı, abisinin ellerindeki alevler gibi çatırdıyordu.

"Luna'nın adını sakın bir daha ağzına alma! Ona yaptıklarını ödeyeceksin," dedi Sol ve yeni bir alev topu yarattı. Öfkemden kanımın fokurdadığını hissediyordum. Elini tuttuğum Sol de aynı durumdaydı ve ikimizin öfkesi de güçlerimizle birlikte birbirine karışıyordu.

Marvin Blaze ister prens olsun ister kral... Bir zavallıydı. Bana olan iğrenç ilgisi dışında beni hapsettiği, karanlıkta bıraktığı günleri de asla affetmeyecektim.

Marvin, geri adımlar atarak aramızdaki mesafeyi açmaya çalıştı. Etrafını askerler ve avcılar çevirmişti. Gemisinden hırpalanmış birini getirdiler ona aceleyle.

Bren'i tanımakta ilk bakışta güçlük çektim. Benden daha kötü durumdaydı. Üstü başı yırtılmış, kısa saçları kirden keçeleşmişti. Onun da her yanı benim gibi kurumuş kanlarla kaplıydı.

Yüzümüze bakamıyordu. Kendi kendine mırıldandığı sözleri, yaklaştıkça net bir şekilde seçmeye başladım. "Özür dilerim, özür dilerim," diye ağlıyordu şuurunu kaybetmiş gibi.

"Dileme," dedim buz gibi bir ifadeyle. "Seni ailem olarak görüyordum ama sen maskeleri her zaman sevdin, değil mi Bren?"

Bren, sözlerim karşısında başını kaldırıp koyu renk gözlerini ilk kez gözlerime sabitledi. Gözlerinde tüm perişanlığına rağmen hâlâ o hırs ışıltısı vardı. Pişman olduğu yoktu. En azından benim için...

Marvin, hançerini onun boğazına dayadı ve geri geri gitmeye devam etti. Ona zarar vermememiz için kendine Bren'i kalkan ediyordu. Bren'in gözleriyle benimkiler buluşunca içimdeki güç ani bir şekilde dalgalandı. *Öfke, hayal kırıklığı, acıma...*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu haini esir almanın seni kurtaracağını düşündüren ne? Bana teslim edersen çok daha kötüsünü yaparım ona," dedi Sol. Öfkesi sanki somuttu. Elimi tutan eli gerçekten alevlerle yanıyordu. *Bana karışan ateşiyle...*

Ash birkaç adım öne çıkmış, öfkeli ama bir o kadar da endişeli gözlerle bakıyordu Bren'e. Solaris'e baktım ve başımı iki yana salladım. Solaris, gözlerini kapatıp, sabır dilenircesine iç çekti. Avucumda, Solaris'in tuttuğuyla eş olan alev topu hazırda duruyordu ancak kullanmayacaktım.

Arkamızdaki dostlarımız da Sol işaret vermeden saldırmıyorlardı. Marvin'i koruyanların çoğu, sarayın insan askerleriydi ve emirlere riayet ediyorlardı. Onlara zarar vermek istemiyordum. İstesek hepsini burada, saniyeler içinde küle çevirebilirdik. Nefesimi düzenleyip kendimi sakinleşmeye zorladım. Ben, elindeki gücü masum insanları yok etmek için kullanan bir canavar olmayacaktım.

"Muhafızları Marvin'e teslim edin!" diye seslendim onları ayaklarının altında tutan Benjamin'e. Sol şaşırarak yüzüme baktı. Başımı öne eğdim. Bu konuda bana güvenmesi gerekiyordu.

Benjamin, perişan olmuş muhafızları onaylamaz bakışlarla getirip ayaklarımın dibine attı. "Emin misin, kız kardeş?" diye fısıldadı. Bakışlarından öfke saçılıyordu. "Hepsini senin için tek tek gebertebilirim," dedi elini kılıcının kabzasına götürerek. "Hatta istersen sana özel kanlı bir gösteri bile yaparım. İstemen yeter."

"Minnettarım ama şimdi değil, Benj." Yüzümü muhafızlara çevirdim. Hareketsiz, buz gibi bir ifadeyle düşünmeye başladım. Onları burada gebertmek cazip bir teklifti, fazlasıyla...

O sırada içlerinden biri ayaklarıma kapandı. "Affet bizi, öldürme! Özür dileriz, affet, acı bize," diye ağlak bir sesle mırıldandı. *O ses...*

Bu adam bedenime dokunmaya çalışan yılışık muhafızdı. Diğer kadınları taciz eden, onlara cehennemi yaşatan... "Sen kalıyorsun."

Solaris ne olduğunu anlamasa da eğilip adamın yakasından tuttu ve diğerlerine başıyla gitmelerini işaret etti. Koşarak Marvin'in arkasına geçtiler kurtulduklarını düşünerek.

Fazla vaktimiz yoktu. Soğuk bakışlarımı muhafıza yönelttim. "Bu adam," diye bağırdım. Marvin ve yanındakiler de dikkat kesildi. "Burada esir ettikleri kadınlara ne yapıyor, biliyor musunuz?"

Marvin dâhil herkes sözlerimin anlamını kavradı ve yüzlerini buruşturdular.

"İşte bunun için öleceksin," dedim muhafıza doğru eğilerek. "Başkalarına aynı şeyi yapamaman için."

Yaptığım açıklamadan sonra Sol'ün yüzünü katıksız bir öfke bürüdü. Adam ise ağlayarak anlaşılmaz sözler mırıldandı. Adamın sözcükleri, Solaris'in onun yakasını ve boğazını sıkan elinden dolayı anlamsız bir melodiye dönüşüyordu.

"Sana dokundu mu?" diye sordu Sol. Sesi ölüm gibiydi.

Başımı iki yana salladım. "Denedi. İzin vermedim."

Çünkü bana hücrede izin vermememi söylemişti. Ama onunla hayali konuşmalarımı anlatmak için iyi bir zaman değildi.

Solaris adamı yakasından kaldırdı ve ıslak bir halıymışçasına hızla taşların üzerine çarptı. Sol'ün çıplak elleriyle birini rahatlıkla öldürebileceğini biliyordum ancak o benimdi. Sol'e durmasını işaret ettim. Solaris adamın yakasını bıraktığında zaten kaçacak hâli kalmamıştı.

Elimdeki alev topunu adama doğrulttum. *"Dokuz, on... Ölmek mutlu son,"* diye fısıldadım ve konuşmasına fırsat vermeden alevleri üzerine yolladım.

Adam, çığlıklar içerisinde yanmaya başladı. Alevler yüzümü aydınlatırken ince bir mide bulantısı dışında bir şey hissetmedim. Solaris, adam yansa da hırsını alamamış gibi duruyordu. Bir süre sonra bağırışlar kesildi ve yanık et kokusundan başka bir şey kalmadı. Yanarak can veren muhafızdan gözlerimi ayırdım. Her saniyesini izlemiştim.

Marvin, adamı yakmam sırasında dikkatimizin o yönde olmasını fırsat bilerek geri adımlarla çoktan gemisine ulaşmıştı. Herkes bir yandan bizden uzaklaşırken, diğer yandan artık sesi kesilmiş, tütmekte olan adamı izliyordu. Sol'ün ise şu an hiçbir şey umurunda değildi. Öfkeli, bir o kadar da endişeliydi.

Bren'i harcamasına izin vermediğim için ardından zehir gibi bakarak çaresiz Marvin'in kaçışına müsaade etti. Kendini kaybetmemesini umuyordum. On dört kişilik dev ordumuzla Marvin'in avcıları da baş edemezdi ki Solaris, birçoğunun kafasını az önce karıştırmıştı zaten.

Marvin, karşımıza çıktığı hızda gemisine bindi ve çarpılmış yüzüyle tükürükler saçarak bağırmaya başladı. "Hainler! Kanı bozuklar! Ucubeler! Hepinizi yok edeceğim!"

Ardından alayla gülümsedim. *Hain, kanı bozuk ve ucube...* Bu kelimelerin anlamını bilmiyor ya da karıştırıyor olmalıydı. Bunlar biz değildik, onlardı. *Brenna ve Marvin... Yanlarındaki korkaklar sürüsü.*

Gemisiyle uzaklaşmaya başladı. Sol'ün elini sıktım. Beni dinlemeyip saldırmasından çekiniyordum.

"Korkak piç!" dedi ardından Sol tiksinerek.

Alnındaki damar yine kalp gibi atıyordu. Elimi saran sıcak elleri öfkeyle kasılmıştı. Yerdeki kül olmaya yüz tutan adamı tekmeledi ve bizden uzaklaştırdı. Marvin'in gitmesine izin vermenin doğru bir karar olup olmadığını tartıyordu. Onu eline geçen ilk fırsatta öldürmeye çalışacağından emindim. Ben de bir dahakine bu kadar mantıklı davranabileceğimi sanmıyordum. Reina elinde olmasa, Sol'ün sözümü dinleyeceğini de...

Burada geçirdiğim zamanın perişanlığı ve yaralanmalarımın etkisi vücuduma aniden geri döndü, gücümü tükettiğimi hissettim. Yalpalayınca, elimi tutan Sol fark etti ve endişeyle beni belimden yakalayıp tekrar kucakladı.

"Ne olur uyandığımda burada ol. Ne olur gerçek ol," diye fısıldadım gözlerim kapanırken.

"Senin için her zaman burada olacağım, güzel avcım," dedi.

Görüşüm yine ve yeniden karanlığa büründü.

Gözlerimi yeniden açtığımda karanlık bir odada yatıyordum. *Hayal miydi? Siktir.* Buna dayanacak gücüm yoktu.

Panikle sıçrayarak doğruldum. Ellerimi kontrol ettim, kelepçeler yoktu. Bulunduğum yer loş da olsa küçük bir mumun ışığıyla aydınlanıyordu. Yanı başımdan bana uzanan sıcak eller aklımı başıma getirdi. Sol, yanımda uzanıyordu.

Birkaç saniye ona baktım sadece. Her bir detayına... Sonra elimi uzattım, yanağına dokundum.

Sıcaktı. Buradaydı. Ve sanırım... gerçekti.

Ağlayarak kucağına atıldım. Saçlarımı okşadı, öptü, beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Özür dilerim. Özür dilerim."

"Senin suçun değildi Bell, isteyerek yapmadın."

Sakinlikle söylediği sözler beni avutmaya yetmedi. Kan içindeki ellerimi onun gözünün önüne kaldırdım. "Bu ellerle... seni hançerledim. Öldün."

"Ölmedim. Lanet bozuldu. İyisin. İyiyiz."

"Gerçek mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, başını yana eğdi. Beni nasıl ikna edeceğini düşünür gibi bir hâli vardı.

"Gerçek, Bell. Yanındayım." Düğümlenmiş saç buklelerimi omzumdan geriye attı. Hâlâ kırılacakmışım gibi dokunuyordu. "Ayrıca kalbinin ben olmasından yana da şikâyetim yok," dedi.

"Seni hançerlememden keyif almışsın gibi konuşma," dedim gözyaşlarımın arasından.

"Sen benim kalbimi ilk günden hançerledin, güzel ay ışığım." Yanaklarımdaki yaşları baş parmağıyla sildi. "Yaşadıkların için çok üzgünüm."

"Nasıl hayattasın?" diye sordum. Sesimi toparlamaya çalışsam da fayda etmiyordu. Parmağımı gömleğinin üzerinden göğsüne yasladım. "Seni tam kalbinden hançerledim, ölmüştün, çok kan vardı."

Ben de ölmüştüm.

"Hayatta oluşum tanrıların oyunu. Sonrası ise Jay... Biraz büyü biraz da doktorluk yeteneğiyle hayatımı kurtardı. İşinde ne kadar iyi olduğunu bilirsin. Haftalarca uyuttu beni. Bu yüzden sana yetişemedim."

Dudaklarımın arasından kendimden çıktığına şaşırdığım bir hıçkırık sesi firar etti. Sol, panikle açıklamaya çalıştı.

"Gördüğün gibi iyileştim. Eskisinden bile sağlamım. Ağlama artık."

"Tanrıların oyunu mu?"

"Her şeyi anlatacağım," dedi eli saçlarımda gezinirken.

"Ne kadar zaman geçti, Sol?" Sorsam da vereceği cevaptan korkuyordum.

"Üç hafta geçti, güzelim."

Marvin, üç hafta boyunca beni o zindanda kaderime terk etmişti. Beni o an öldürse bile onu suçlamazdım ama delirmem için bilerek hayatta tutmuştu. Şimdi, onun gitmesine izin verdiğimiz için biraz pişmanlık duyuyordum. Olanları Solaris'e açıklamak istedim. Onu neden ve nasıl hançerlediğimi, laneti suçlasa da bilmesi gerekiyordu.

"Lanetin harekete geçtiğini anlamadım," diye açıklamaya çalıştım hıçkırıklarımın arasından. "Kral seni öldürmüştü. Ben... Kral'a saldırmıştım. Aptalım! Çok aptalım!"

"Bell, seni suçlamıyorum, kendine bunu yapma. Kimse seni suçlamıyor. Hayatına son vermene sebep olmadan lanet bozulduğu için memnunum." Beni avutan, tatlı bir sesle konuşsa da gözlerindeki endişe onu ele veriyordu.

"Tamamen iyileştin mi?"

Başını salladı ama inanmadım. Gömleğine davrandım. Düğmelerini beceriksizce, ellerim titreyerek açmaya başladım. Yaralı olmadığını gözlerimle görmek istiyordum.

Yarasını görmeme yetecek kadar açılmasına bir düğme kala elimi tutarak beni durdurdu. Yüzüne baktım, gözlerini kapattı. Kendimi kötüye hazırlayarak elini ittirip kalan düğmeyi de açtım.

Onu hançerlediğim yerde, kusursuz teninde, yıldırım düşmüş gibi dağılan beyaz bir yara izi vardı. "Tamamen iyileşmemişsin."

"Yapma Bell. Ben bu yara izinden memnunum. Senden bana asla silinmeyecek bir hatıra. Bir dövme gibi düşün. Hiçbir zararı yok. Jay araştırdı."

Gözlerim kendi elime kaydığında Solaris de aynı yere baktı. Onu hançerlediğim elimin üzerinde, onun göğsündeki yarayla eş, aynı izden vardı. Fark ettiğinde yüzüme baktı hüzünle. Elimin üzerindeki izi dudaklarına bastırdı. Elimi göğsüne koyduğumda yara izi tamamlanıyordu. *İki tane birbirine ters açıda duran yıldırım ağacı... Ölümün ve cehennemin hatırlatıcısı...* İkimiz de ne anlama geldiklerini sormadık, biliyorduk.

"Marvin sana bir şey yaptı mı? Seni görmeye geldi mi?" diye sordu. Altın rengi gözleri tedirginlikle ışıldıyordu.

"Onu bugün görmeden önce en son saraydaki zindanda gördüm, Sol. Kimse gelmedi yanıma o geceden sonra," dedim. "Muhafızlar dışında."

Gözlerini kapatıp nefes aldı. Hem rahatlamış hem de bunca zaman orada bırakıldığım için, maruz kaldıklarım için öfkeden deliye dönmüştü. Yaşadığımız şeyler iz bırakacaktı ikimizde de.

"Bren'i korumanı anlıyorum ama onaylamıyorum. Peki, diğer muhafızları neden Marvin'e teslim ettin?"

"Bren'i korumadım," dedim sakin bir ifadeyle. Tek kaşını havaya kaldırıp inanmaz gözlerle baktı. "Ölmek onun için de mutlu sondu. Onun ya-

şaması gerekli," dedim dalgınca. *Onun bedel ödemesi, zamanını beklemesi gerekli.*

Sol, derin bir iç çekti. Normal şartlarda, daha iyi durumda olsam, bugünkü kararlarım için beni epey yıpratacağından emindim ama kendini tuttu. "Onlara karşı daha öfkeli olacağını düşünmüştüm."

"Ne yani, Sol? Onları da ateş topuna mı çevirseydim?"

"Aklımdaki ceza buna yakın bir şeydi," dedi gözlerinde sarı parıltılarla. "O adamı, başkasına zarar vermemesi için öldürdüm."

"Tek bir ölüm bile onun için yeterli değil," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Kendi aralarında konuşurlarken duymuştum. Marvin benim sinirlerimle oynayıp beni bir nevi delirtmelerini istemiş. Onlar ise emre karşı gelip bana gördüğün şeyleri yaptılar. Marvin'in onlara benden daha yaratıcı bir ceza bulacağına eminim. Onun öz güvenini paramparça ettin. Tüm hırsını onlardan çıkaracak. Elimizi kirletmemize, herkesi tehlikeye atmamıza değmezdi."

Gözlerini yumdu öfkeyle. Onları cezalandırma isteğini anlıyordum ama gerçekten... Arkamızda ölü muhafızlar bırakmak şu an bize yardımcı olmayacaktı.

"Sana anlatmam gereken çok şey var, Lu, ailemle ilgili... Uzun hikâye, bir o kadar da çılgınca ancak önce biraz dinlenmelisin."

Kollarında bir süre hiç konuşmadan kaldım. Parmakları sırtımda tüy gibi dokunuşlarla geziniyor, daireler çiziyordu. İkimiz de anın tadını çıkardık. Biraz kendime gelince, kollarından hafifçe ayrılarak etrafıma bakındım.

Odadaki yanan mum içeriyi yeterince aydınlatmıyordu, loş bir karanlık vardı. Ve karanlık beni rahatsız ediyordu. Solaris, ürkek bakışlarımdan anladı ve baş ucumuzda duran mumlara uzanıp avucundan çıkardığı minik alevlerle yanmalarını sağladı.

"Üzgünüm, rahat uyuyabilmen için söndürmüştüm."

Başımı salladım sessizce. Karanlıktan rahatsız olmak bana biraz utanç verici geliyordu. En kısa zamanda çözmem gereken bir sorundu. Yanımda olan ateş parçası ise önümü aydınlatacak, ihtiyaç duyduğum tek ışıktı.

Güçsüz yanlarımı hiç kimse görsün istemiyordum. Kabul edebildiğim ve memnun olduğum tek zayıflığım Solaris'in kendisiydi. Mumların aydınlığında etrafımı tekrar inceledim.

Tuzlu su kokusu burnuma doluyordu. Zemin sallanıyor, gıcırtılar çıkarıyordu. Ahşap döşemeli bir odada, dört direkli bir karyolada yatıyorduk. "Neredeyiz?"

"Altın Aslan. Benim gemimdeyiz, Bell," diye yanıtladı. Gururlu gülümsemesi karşısında tebessüm etmekten kendimi alamadım.

"Senin gemin mi vardı?"

Solaris başını yana eğdi. Çok özlediğim mimiklerini bile gözümü kırpmadan inceliyordum. *Mucize...* "Bana sadece laf olsun diye mi 'Kaptan' dediklerini sanıyordun?"

Gülüşündeki tanıdık güneş ışıkları yeniden aklımı başımdan aldı. *Hayal değil, yaşıyor.* Aniden ona atılıp dudaklarını öpmeye başladım. Saniyelik bir şaşkınlığın ardından öpüşüme özlemle karşılık verdi. Ellerim sırtında, saçlarında, boynunda dolaştı. Yeniden keşfetmek ister gibi, emin olmak ister gibi, hatırlamak ister gibi...

O da beni belimden kendine çekmişti. İkimiz de nefessiz kalınca dudaklarını benden ayırdı. Burnunu burnuma sürterek içimi ısıtan bir kahkaha attı. "Lunabelle Elaine," dedi nefes nefese. "Eğer beni böyle öpmeye devam edersen Jay'in, 'Solaris'i kaç kere hayata döndürebilirim?' rekorunu kıracağız."

Beni rahatlatmak için bu konuda şaka yapmaya hazır olsa da benim yaşadığım dehşet çok tazeydi.

"Seni öldürdüğümü sandım," dedim zayıf bir sesle.

Bakışları yumuşadı. Yatağa sırtını yaslayarak beni göğsüne, her zamanki yerime çekti. "Seni bulduğumda neredeyse ölmek üzereydin, Bell. O muhafızları hemen öldürmeliydim. Brenna'yı da. Ne kadar affedici olabileceğini tahmin edemedim." İçine saklamak ister gibi beni iyice kendine çekti.

"Seni öldürdüğümü zannederken o hücrede her gün ölmeyi diledim ama aklıma hep sen geldin. Kendime zarar verirsem bana ne kadar kızacağını düşündüm. Ölmüş olduğunu düşünsem de," dedim buruk bir gülümsemeyle.

"Sonunda beni dinlemeye karar vermişsin," dedi Solaris dramatik bir şekilde iç çekerek. "Tabii ki bunun için ölmem gerekiyordu."

Zindanda muhafızdan bıçağı kaptığımda ölmeyi denediğimi ona söylemedim. Düşündükçe içim ürperiyordu. Yine gözlerim doldu. Fark edince

beni saran kollarını daha da sıktı. "Artık buradayız, beraberiz Bell. Gerçek. İkimize de hiçbir şey olmayacak. Seni ararken deliye döndüm. Bir daha izin vermeyeceğim," dedi genizden gelen sesiyle.

Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, onun da gözünden bir damla yaş aktığını gördüm. Uzanıp yanağındaki yaşı sildim. Gözlerinin hemen altına bir öpücük kondurdum. Gülümsedi ve beni iyice kendine çekti. Başını sallayarak toparlandı. Konuyu kapatmaya çalışıyordu, artık düşünmek istemiyordu.

"Banyo yapmak istersen girebilirsin, senin için sıcak su hazırladım. Will'e bir çanta hazırlatmıştım, yatağın hemen yanında duruyor. Saraya getirdiğin tüm eşyaların ve gerekli olabilecek malzemeler içinde olmalı."

Çantaya dalgın gözlerle baktığımda başını yana eğdi. "Eğer istersen banyo yapmanda yardımcı olabilirim."

Sözlerinde şehvet veya muziplik yoktu. Merhamet ve şefkat vardı ama öyle hırpalanmıştım ki bedenimi bu hâlde görsün istemiyordum.

"Teşekkür ederim ama gerek yok. Kendim hallederim," dedim.

"Tamam öyleyse. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen ama," dedi. Israrcı olmamaya, beni boğmamaya çalışıyordu. "Ekibin yanına gitmem gerekli, rotamızı belirleyeceğiz. İşin bitince bize katılır mısın? Hepsi seni iyi görmek için can atıyor."

Başımı salladım. Yanımdan usulca kalktı. Kapıdan çıkarken orada olduğumu kontrol edercesine bana baktı ve gülümsedi. İkimiz de yeniden birlikte olduğumuza inanmakta güçlük çekiyorduk.

Ayağa kalktım. Biraz dizlerim titriyordu ama umurumda değildi. Sol yaşıyordu, lanet bozulmuştu. Her şey iyi olacaktı. Buna inanmak istiyordum. Bunu tüm kalbimle diliyordum.

Sol'ün diğer odalarında olduğu gibi burada da devasa bir boy aynası vardı. Başka zaman olsa prensi kendini beğenmişliğiyle ilgili iğnelerdim ama şu durumda onu sadece uzun uzun izlemek istiyordum. Yaşaması benim için en büyük mucizeydi.

Aynanın önüne geçtiğimde ufak çaplı bir şok geçirdim. Berbat görünüyordum. Saçlarım çoğunlukla düğümlenmişti. Beyaza çalan açık sarı rengi, kirden çamur gibi koyulaşmıştı. Göz altlarım mosmordu. Gözlerime kan oturmuştu. Maviliğin etrafındaki beyazlar görünmüyordu neredeyse. Yüzüm ve vücudum kirden kararmıştı. Elmacık kemiklerim öne fırlamış,

yanaklarım çökmüştü. Yüzümde kirlerin arasından akmış, yer yer beyaz yollar çizen gözyaşı izleri vardı.

Kemiklerim çıkacak kadar zayıflamıştım. Kalça kemiklerim, üzerimdeki yırtık ve pis giysilerden bana el sallıyordu. Üzerimde ne zaman giydirdiklerini hatırlamadığım, düğmeli, her yanı yırtılmış siyah bir tulum vardı. Hafızamda bu denli boşluklar olması zaten bozuk olan sinirlerimi daha da yıpratıyordu. Sol'ün ve Marvin'in beni ilk gördüklerinde neden o kadar dehşete düştüklerini şimdi anlamıştım.

Gemideki kamaranın küçük, sevimli bir banyosu vardı. Aynadaki görüntüye daha fazla katlanamayarak kendimi banyoya attım. Yuvarlak camın yanında duran, temiz, su dolu ve buharı tüten küvete, sağlam son birkaç parçanın yerinde tuttuğu tulumu yırtıp çıkararak uzandım. Saçlarımı ve tenimi defalarca kez yıkadım. O nemli hücrenin kokusu, kan kokusu sanki üzerime sinmişti. Kızarana kadar vücudumu ve saçlarımı kokulu sabunla ovdum. Solaris'in bıraktığı temiz havluları üzerime sardım. Dişlerimi defalarca kez, ağzımdaki demir tadı azalana kadar fırçaladım.

Marvin'le karşılaştığımız kumsalda, kolumda iğne izleri görmüştüm. Karanlık hücremde göz gözü görmediği için fark edememiştim daha önce. Beni hayatta tutmak için kendimden geçtiğim anlarda serumla beslemişlerdi demek ki. Orada yemek yemeden ve su içmeden nasıl hayatta kaldığımı hep merak etmiştim. Ölemememin bir lanet olduğunu düşünmüştüm. Bir ceza... Midemde haftalardır yemek yememenin verdiği ince bir bulantı vardı.

Çıktığımda Sol'ün bıraktığı çantadan krem rengi boğazlı bir kazak, siyah dar pantolon ve siyah uzun çizmeleri çıkarıp giydim. Üzerime artık bol geliyorlardı, eski ölçülerime göre ayarlanmışlardı. Diğer özel eşyalarım, Zefir ve Sol'ün hediyesi tablo da buradaydı. Tablodaki kış balosundaki kızla aramızda şimdi dağlar kadar fark vardı görüntü olarak. Ama umurumda değildi. *Yaşıyor.*

Saçlarımı yavaş yavaş taramaya başladım. Öyle düğüm olmuşlardı ki koparmamak için çaba sarf etmem gerekiyordu. Saçlarımın her telinin açıldığına emin olunca kurumaları için açık bıraktım. Şimdi ayna karşısında biraz daha insanı andırıyordum. Hırpalanmıştım ama en azından yine de kendim gibi görünüyordum. Siyah yün pelerinimi sırtıma attım ve kapıyı

açtım. Odadan çıktığımda batmakta olan zayıf gün ışığı bile gözlerimi kamaştırdı. Kahrolası zindanın etkilerini atmak kolay olmayacaktı.

Görüşüm biraz yerine gelince etrafı inceledim. Sol'ün gemisi devasaydı. Göz alabildiğine uzun olan gemide üç tane ahşap, büyük yelken direği bulunuyordu. Şu an hareket hâlinde değildik, yelkenleri kapatmışlardı. Bordoya çalan yelkenlerin üzerinde altın rengi motifler vardı. Tam olarak göremesem de aslan simgesi olduğunu tahmin ediyordum. Kaldığımız oda, dümenin bir alt katında ve güverteden yüksekteydi.

Gemi oldukça bakımlı gözüküyordu. Solaris'e hep lakap olarak "Kaptan" dediklerini düşünmüştüm. Gerçek bir geminin kaptanı olması benim için oldukça şaşırtıcı olmuştu. İlk gemi seyahatimi de onun gemisiyle yapacaktım.

Korkulukların dibine kadar yanaştım ve aşağıya baktım. Tüm arkadaşlarım ve Sol, hararetli bir şekilde güvertede konuşuyorlardı. Magus olanların yanı sıra avcı olan ekip arkadaşlarım da oradaydı. Hepsini sevecen bir ifadeyle birkaç saniye süzerek gülümsedim.

Merdivenleri üçer üçer atlayarak inmeye başladım. Ahşap merdivenlerin gıcırtısı geldiğimi aşağıdakilere haber veriyordu. Herkesin gözleri bana çevrildi. Jay, kemiklerimi yeni onardığını, dikkatli inmem gerektiğini bağırdı gülerek.

Aralarına katılmamla bir kutlama tufanı koptu. Herkes beni kucaklıyordu, uzun uzun hepsine sarılıyordum. Bana kızgın değillerdi. Hatta Iris ve Jude'un gözlerinin dolduğuna yemin edebilirdim. Geçirdiğimiz kısa zaman diliminde hepsini ailem olarak benimsemiştim. Ethan ve Ash abartıp beni havaya kaldırarak kucaklayınca Sol'ün tek kaşı havaya kalktı uzaktan. "Bu kadarı yeter. Boğacaksınız, henüz tamamen iyileşmedi," dedi huysuzca.

Gülerek yanına geçtim, elini tuttum. Ne şartta olursa olsun huyundan vazgeçmiyordu. Onun uğruna, onu kaybettiğimi sandığım zaman ne hâle geldiğim düşünülünce bu tepkisi bana komik geliyordu.

"İyi misin, Lu?" diye sordu Ash kaygıyla.

"İyiyim. Hepinize ayrı ayrı teşekkür ederim. Beni kurtarmak için hepiniz hayatınızı tehlikeye attınız," dedim minnetle.

"Aslında seni zindanda bırakıp kaçmayı planlıyorduk, kız kardeş," dedi Benjamin sırıtarak. "Yapmadığımız için yakın zamanda pişman olacağımıza eminim."

Gözlerimi kıstım. "Bahsettiğin iyi oldu, ihtiyacın olduğunda bu sözlerini sana hatırlatacağım, Hawtorn."

Solaris gülerek söze girdi. "Ne kadar kindar olduğunu unutuyorsun," diye seslendi haince gülmekte olan Benj'e.

Doğrunun bu olmadığını elbette biliyordum. Hücremdeki muhafızlara saldırırken, kumsalda bana bakarken yüzünü görmüştüm. Sol, o yaralıyken hepsinin, en çok da Benjamin'in beni gece gündüz her yerde aradığını söylemişti. Bunu elbette Solaris için de yapmıştı ama en çok benim için yaptığını biliyordum.

Onlar için aynı şeyi düşünmeden yapacak olsam da utangaç bir minnet duygusu içimi ısıtıyor, onlara karşı istemsize mahcup hissediyordum. Kendi kendime buradaki herkesin benim için yaptıkları şeyin ne kadar değerli olduğunu düşünürken, Brian'ın yaslandığı üst üste dizilmiş ahşap erzak kolilerinin devrilmesiyle büyük bir gürültü koptu. Sol'ün kolunu tutup irkilerek sıçradım. O kadar uzun zaman ölüm sessizliğinde kalmış ve muhafızların karanlık işkencelerine katlanmıştım ki aşırı ışık, karanlık veya gürültü istemediğim tepkiler vermeme neden oluyordu. Güçsüz olmaktan nefret ediyordum. Duygulardan... nefret ediyordum. Beni getirdikleri hâlden de.

Solaris ve Jay, korktuğumu anında fark ettiler. Birbirlerine baktıklarını gördüm göz ucuyla. Diğerleri de bana kaçamak bakışlar attılar ancak ses çıkarmadılar. Konuyu dağıtmak istedim. "Ne konuşuyordunuz ben gelmeden?"

Acıyan bakışlar, yerini tedirginliğe bıraktı. Hepsi birbirini yokluyordu. Birbirlerine kaş göz işareti yapıyor, omuz silkiyorlardı. Belli ki kötü haberler vardı.

Korkmaya başlamıştım ki bana açıklama görevini Sol üstlendi. "Kral, o gün saraya yapılan karanlık magus saldırasında öldü, Lu. Marvin onun vârisi olarak tahta geçti. Şu sıralar taç giyme töreni yapılmıştır sanıyorum," dedi ifadesiz bir yüzle.

"Baban için üzgünüm, Sol." Başını sallayarak teşekkür etti. Cal'ın ölüm haberini verirken bile babası olarak değil kral olarak bahsetmesi dikkatimi çekmişti.

O geceye dair bölük hatıralarımın arasında, saldırı başladığında Kral'ın ona isabet eden büyülü ok sebebiyle kanlar içinde yığılması da vardı. Sahilde Marvin'le olan atışmalarından olan biteni zaten anlamıştım. Demek

ki o yaralanmadan kurtulamamıştı. Muhafızların kral olarak bahsettiği de Marvin olmalıydı. Ondan artık çok tiksiniyordum ve Sol'ün onu öldürmesine bir zamanlar izin vermesem de cezasını ilk fırsatta kendim vermeyi kafama koymuştum.

Bir yandan duyduklarımı hazmetmeye çalışırken diğer yandan da Solaris için üzülüyordum. Valor'da yaptığı her şey, bir gün Kral'ın karşısına çıkıp magusların sanıldığı gibi canavar olmadığını göstermek üzerineydi. Marvin ile bu mümkün olamazdı. Cal kötü bir insansa, Marvin onun kötülüğünün iki katı güçlendirilmiş hâliydi. Bir de Bren vardı...

Brenna Levi... En yakın arkadaşım. Bana gözü kapalı ihanet etmişti. Ash'e olan duygularından ötürü bana kızgın olduğunu tahmin ediyordum ama hayatımı karşılıksız bir aşk uğruna, intikam almak için satmasını aklım almıyordu. Solaris haklı çıkmıştı. Günlerce işkence görmüş, zindana atılmış, beni ele vermemişti ancak Marvin'in küçük gösterisinden sonra karar değiştirmişti. Aklınca Ash ve benden intikam almıştı.

Onun planlarında da Kral'ın ölmesi yoktu elbette. Beni ele verdikten sonra başka bir yerde yeni bir hayata başlama konusunda Kral'la anlaştığına emindim. Cal yaşasaydı, hain bir avcı olmasına rağmen Bren'e karşı sözünü tutardı. Marvin'in ise onu rahat ve özgür bırakacağını hiç sanmıyordum.

Düşüncelerimi Bren'den uzaklaştırmaya çalıştım. Onun da sırası gelecekti. "Marvin taç giydiyse ülkede nasıl saklanacağız?"

"Tacı umarım başına değil, kıçına monte etmişlerdir," diye söylendi Benjamin.

"Bugünkü gösterimizden sonra Aetherium'daki herkes magus olduğumuzu öğrenmiştir. Marvin hakkımızda ne kadar arama emri, ödül avı varsa çıkarmıştır. Kaçak durumdayız. Valor'a veya Aetherium'a dönemeyiz," diye açıkladı Solaris.

Valor'u evim olarak benimsemiştim. Bu yüzden oraya dönemeyecek olmak kalbimde ufak bir sızıya neden oldu. Gerçi Kral, magus olduğumu tüm salonun önünde haykırdığında Valor'a dönüş biletimi yakmıştım çoktan ama dostlarım ve Sol bunu hak etmiyordu.

Akademi Sol'e aitti, orası için çok emek harcamıştı. Valor onun hükümdarlığıydı. Oraya ilk gittiğimizde onu coşkuyla karşılayan mutlu halkı geldi gözlerimin önüne. En çok Solaris kaybetmişti. Benim yüzümden en

çok sevdiği yeri, evini terk etmesini ve diğerleriyle birlikte kaçak durumuna düşmesini kabullenemiyordum.

Sol, yüzümden ne düşündüğümü anlar gibi oldu. Beni zindandan çıkardığından beri sürekli yüzümü inceliyordu dikkatli gözlerle. Kolunu omzuma attı ağırlığını vermeden. Beni avutmasını istemiyordum. Benim onu avutmam gerekiyordu.

Kulağıma eğildi. "Olmaktan mutlu olacağım tek yerdeyim ve tek istediğim senin güvende, yanımda olman."

Bana sarılan koluna uzanıp omzumun üzerinden sarkan elini tuttum güç vermek istercesine. *Ona kaybettiklerini geri verebilsem keşke.* "Öyleyse nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Viridia'ya. Orada tanınmıyoruz. En azından siz tanınmıyorsunuz. Beni de sadece konseydeki yönetici ailelerin üyeleri tanıyor, yüzümü gizleyebilirim. Ayrıca Viridia bağımsız bir ülkedir. Marvin'in ve Aetherium'un kanunları orada geçerli değil. Dikkat çekmezsek ve büyü yapmazsak orada rahatça saklanabileceğimizi düşünüyorum," diye açıkladı düşünceli bir ifadeyle. "Kehaneti takip edeceğiz, Lu. Aileni de bulmalıyız. Annen veya baban safkan avcı olduğu için Viridia'da yaşama ihtimalleri çok yüksek. Bilmediğimiz daha bir sürü şey var. Hepsinin ucu kehanete çıkıyor."

"Dümeni kır, Kaptan," dedim. "Viridia'ya."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
ALTIN ASLAN

Kâbuslar, korkular...

Kış fırtınaları, şubat ayının gelmesiyle gemimizi bir sağa bir sola yatırıyordu. Solaris'in ne kadar iyi bir kaptan olduğunu her geçen gün daha iyi anlıyordum. Dün gelen fırtınadan sağ çıkmamızı imkânsız olarak görmüştüm ama o, başarmıştı. Fırtınaları kontrol edebilen ben ise ona yardımcı olamıyordum.

Marvin'e gönderdiğim alev topundan sonra bir daha büyü yapamamıştım, haftalar geçmişti. Güç hâlâ içimdeydi ama varlığını hissetsem de bir türlü odaklanamamıştım.

Şu sıralar hiçbir şey yapamıyordum gerçi. Sol'ü kaybetme korkusu, atlattığımı düşündüğüm travmalarımı da tetiklemişti. En azından Jay böyle söylemişti. Ailem, ablam, hâlâ kayıp olan Eos... Hiçbirine engel olamamıştım. Yasını bile tutamamıştım. Şimdi ise her bir lanet anı, kâbus gibi üzerime çökmüştü.

Jay beni muayene etmiş, üzerimde türlü testler yapmış, fiziksel bir sorun bulamamıştı. Sol'ü hançerlemem ve sonrasında zindanda geçirdiğim berbat günlerin psikolojik etkisi olduğunu söylüyordu. Bana yardımcı olabilecek ilaçlar tavsiye etmişti ama uyuşmak istemiyordum. O zindanda, zihnim bulanık hâlde günler geçirmiştim. Acımı azaltacak olsa da bu benim için bir seçenek değildi.

Kendime üzülmediğim veya atak geçirmediğim zamanlarda, güvertede kendi kendime antrenman yapıyordum. Ruh hâlimi düzeltemesem de kar-

nımda kas çizgileri oluşmasını sağlamıştım en azından. Kilo alıyor, fiziken güçleniyordum. Bu da bir nevi terapiydi benim için.

Adadan kaçtığımızdan beri pek konuşkan olduğum söylenemezdi. *Kâbuslar, korkular...* Ekipteki herkes, benim ruh hâlim konusunda endişeliydi. Sol'ün gerçekten benim için endişe duyduğunu, Ash'i her gün yanıma yollamasından anlıyordum. Belki onunla konuşurum, sıkıntılarımı anlatırım diye düşünüyordu. Onları kuytu köşelerde, hakkımda fısıldaşırlarken görmüştüm birkaç kez.

Dostlar hain, düşmanlar dost olmuştu.

Viridia'ya kaçıyorduk. Normal şartlarda fırtına hissettiğimizde durmamız, güvenli bir alan bulmamız gerekiyordu ama Sol durmak istemiyordu. Marvin'i uğrattığımız bozgun sonrası yana yakıla bizi arıyor, aratıyordu. Viridia'ya bir hafta kadar yolumuz kalmıştı.

Sol'ün Valor'da kalan güvenilir avcıları kuzgunla bize son haberleri gönderiyordu. Bu habercilerden en güvendikleri de kitapçıda tanıştığım Daphne'ydi. Valor'da şifacılık görevine devam ediyordu. Ayrılışımızdan sonra neler olduğunu, Akademi'deki haberleri gizlice bize aktarıyordu. Marvin, tüm Aetherium sancaklarını acil toplamış ve başımıza ödül koymuştu.

Solaris, saatlerdir dümende olduğu gemisinin kontrolünü Benjamin'e emanet etti. Yanıma doğru yürümeye başladı. Göz ucuyla bir yandan onu izlerken, diğer yandan da yüzüme vuran tuzlu suların tadını çıkarıyordum.

Solaris yanıma geldi. "Deniz sakin, Bell. Biraz daha kaptanlık dersine ne dersin?" Arkamdan yanaştı ve kollarını bana sardı.

"Fark etmez, neden olmasın?"

Elimden tuttu ve dümenin bulunduğu kaptan köşküne yönlendirdi. Kış şartlarına rağmen zayıf güneş ışıkları, bulutların arasından süzülüp ahşap zeminde oynaşıyordu.

O sırada dümenle boğuşmakla meşgul olan Benj, beni görünce sırıttı. "Yine mi sen? Can yeleğim neredeydi?" dedi gülerek ve dümeni benim idareme bıraktı.

"Yeni öğreniyorum," dedim sinir bozucu gülümsemesine aynı sevimsizlikle karşılık vererek. "Asıl senin yardımcı kaptan olduğun hâlde rotanı bir türlü bulamaman beni düşündürüyor."

Benjamin gözlerini devirdi. "Yalnızca bir kez rotadan saptık, uykusuzdum. Ayrıca yeni keşfettiğimiz Benj Adası bence oldukça havalıydı." Bir şeyler yapıyor gibi görünmek için dümeni hafifçe sağa kırdı.

"Umarım Viridia'ya varana kadar yirmi tane Benj Adası keşfetmeyiz."

Benjamin'i hafifçe iterek dümendeki yerini aldım.

"Seni kurtardığımız için pişman olacağımızı söylemiştim. Konuşmadığın zamanlarda seni daha çok seviyorum, kız kardeş." Dinlenmek için dümenin arkasındaki ahşap banka uzandı.

Sol, dümeni tutan elimi yönlendirerek doğru açıya getirdi. Onun sıcaklığı aklımı biraz da olsa başımda tutmama yardımcı oluyordu. Bazen uyanıkken bile kendimi o zindanda hissediyordum.

"Rüzgârı dinle, Bell. Senin için zor olmayacak. Estiği yönü hisset. Dalgalar ne yönde hareket ediyor, ona bak. Buna göre dümeni kıracaksın," dedi. Ses tonu Valor'da eğitim verdiği zamanki gibi kendinden emin ve tartışmaya kapalıydı.

Gözlerimi kapattım ve gerçekten rüzgârı içimde hissettim. Büyü yapamasam da havaya hükmediyor oluşumun en azından hâlâ kanıtı vardı. Dümeni Sol'ün daha önce öğrettiği pozisyona getirdim ve sabit tuttum.

"Başarıyorsun. Artık Benjamin dışında gemiyi emanet edebileceğim biri daha var. Dinlenmeyi hak ettim bence," dedi keyiflenerek.

Benjamin arkamızdan onaylamaz bir mırıltı gönderdi.

"Sen yine de geminin başında dur, Kaptan. Ruh hâlim ve yeteneklerim değişken, biliyorsun."

Solaris'in yüzü asıldı. "Bell... O zindanda kaldığın için, seni daha erken bulamadığım için özür dilerim."

Bir anda söylediği sözlere şaşırarak yüzümü ona çevirdim. "Seni hançerlediğim ve ölümle burun buruna geldiğin için beni bulamadın. Hâlâ bu konuda bile kendini suçlayabildiğine inanamıyorum."

Öfkeleniyordum çünkü tüm bu olanların sorumlusu bendim. Sol, neredeyse benim yüzümden ölüyordu; ölmediğine hâlâ kendimi inandırmam gerekiyordu. Bu gemideki herkes benim yüzümden kaçaktı. En yakın arkadaşım bana ihanet etmişti.

Yalnızca beni istiyorlardı. Lanetli Kız'ı.

Beni teslim etseler ya da o zindanda çürümeye bıraksalar bütün dertleri çözülecekti ama inatla benden vazgeçmiyorlardı.

"Kendini ne zaman affedeceksin?" dedi Sol. Sesindeki şefkatten yine rahatsızlık duydum. Böyle konuştuğunda genelde beni avutuyordu. "Senin suçun değildi, bilinçli değildin. Lanetin bozulması için yaptıklarını yapman gerekiyordu. Bak, ben iyiyim ve yanındayım."

Bu tartışmayı Solaris ile her gün yapıyorduk. Tatlı sözlerle beni avutmaya çalışıyordu. İkna olmuyordum ancak onu üzmemek için bir noktada tartışmaya son veriyordum. Bugün de farklı değildi. Beni fazla zorlamaması gerektiğini bildiğinden sessizliğime saygı duydu ve dümeni idare edişimi altın gözleriyle izlemeye devam etti.

"Jude nerede?"

Solaris dalgınlıkla seyrettiği dümenden gözlerini ayırdı. "Mutfaktadır. Sıra onundu."

Akşam yemeğini her gün sırayla başkası pişiriyordu. Gemide yeterince erzak vardı. Bir de denizden balık tutabiliyorduk. Kafamı biraz olsun dağıtabilmek için Jude'a yardım etmeye karar verdim.

"Jude'un yanına gideceğim."

Solaris bana birkaç saniye baktı. Ani kararlarıma alışmaya başlamıştı. Alışmasa da ses etmiyordu. Başını sallayarak onayladı. "Jay ile çalışmamız gerekiyordu. Sen mutfağa in. Ben de oraya giderim."

Gemiyi tekrar Benj'e devrettik ve henüz dinlenemediğiyle ilgili homurdanmalarını duymazdan geldik. Sol, yanağıma bir öpücük bıraktı ve Jay'in kamarasına doğru yürüdü.

Solaris ve Jay, bilmediğim bir araştırma yapıyorlardı; sormamıştım. İkisi bazen saatlerce Jay'in odasına kapanıyorlardı. Sol, kısaca kanıyla ilgili bir araştırma olduğunu söylemişti. Döndüğünde kolunda yeni yapılmış iğne izleri görüyordum.

Mutfağa indiğimde Jude, mis kokular eşliğinde sandalyede mırıldanarak oturuyor, metal kepçeler kendiliğinden büyük tencerelerin içinde dönüyordu. "Hile yapıyorsun," dedim gülerek. Mırıldanmasına devam ederek gözlerini devirdi. Bu sırada salata yapabileceğime karar verdim.

Sebzeleri tezgâhın üzerine alıp yıkadım ve doğramaya başladım. On dört kişiyi doyurmak kolay olmuyordu. Özellikle uzun süre Valor'da yaşamış avcılar açlığa dayanıksızdı ve ortak bir kararla yeterli erzak stokumuz olduğu için yemekte fazla kısıntıya gitmemeye karar vermiştik. Belirsizlik ve kaçak olmak zaten herkesin sinirleriyle yeterince oynuyordu. Denizden

tuttuğumuz balıkları bir gün kızartıyor, bir gün çorba yapıyor, bir gün de yahni haline getiriyorduk.

Jude tencerelerin başına geldi ve kepçeyi kendisi çevirmeye başladı. "Hile yapmıyorum, Lu. Daha kolay bir yolu varken neden bu balık kokulu tencerelerin başında vakit öldüreyim ki?" dedi huysuzca. "Yemek pişirmeyi sevmiyorum."

İşime ara verip, bir kaşık alarak kaynayan tencerenin içine daldırdım. Üfleyerek yahninin tadına baktım. "Evet, Jude. Yemekler de onları senin pişirmeni sevmiyor," dedim gözlerimi devirerek. "Bu yemekte hiç tuz yok."

Jude'un yüzünde, bir anda unuttuğu o önemli detayın paniği belirdi. "Hayatımı kurtardın. Benjamin yine günlerce benimle eğlenecekti," dedi ve bir avuç tuzu yemeğe devirmeye kalktı. Son anda yetişip tuzu elinden kaptım ve gereken miktarda, az az tencerenin içine ekledim. Başka bir kaşıkla tadına baktım. İyi görünüyordu.

Jude yemek yapamadığını kabul etmiyor, Benjamin ile her gün bu konuda çekişiyorlardı. Mahcup bir ifadeyle sırıttı. "Yemek sırası bende. Neden dinlenmiyorsun ki?" Kaynayan yahniye, içindeki balıkları yeniden öldürmek ister gibi baktı.

"Bütün ekip aç kalmasın diye," dedim gülerek. "Kafamı dağıtıyorum, fena mı? Hepiniz bir şeyle ilgilenmem gerektiğini söylüyorsunuz. Sana yardım ederim işte." Sebze doğrama işine döndüm. "İhtiyacın olduğundan değil tabii."

Jude omuzlarını silkti. "Sana karşı gurur yapacak değilim. O salatayı yapmak için bir sürü bıçak büyülemem gerekecekti."

O sırada Iris koşarak içeri daldı. Merdivenlerden inerken kapının eşiğine ayağı takılınca çıkan patırtıdan sıçradım ve bıçakla yanlışlıkla elimde küçük bir kesik açtım. Acıyan parmağımı emerken, Jude ile ikimiz soran gözlerle Iris'e baktık.

"Özür dilerim, Lu. İyi misin?" diye sordu iri, koyu renk gözlerini daha da açarak.

"İyiyim. Kötü bir şey mi oldu? Neden koşuyorsun?"

Ben panik yaparken, Jude bıyık altından sırıtıyordu. Iris ona bakıp gülümsedi.

Bakışlarım ikisi üzerinde dolaştıktan sonra kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Benim kaçırdığım bir şey mi var?"

Iris sırıtmaya devam etti. Normalde sürekli ciddi ve huysuz gözüktüğünden bu hâline anlam veremiyordum. Beklenti dolu bakışlarım ikisi arasında dolaştı.

"Benjamin'le ilgili, değil mi?" dedi Jude. Rengârenk örgülerle süslenmiş saçlarını omuzlarından arkaya attı.

Iris başını salladı. Yanakları pembeleşmiş, gözleri ışıldıyordu. Ben de Sol hakkında konuşurken bu kadar avanak mı görünüyordum acaba? Yine de ona bakarken heyecanını kalbimde hissettim ve gülümsedim.

"Artık beraberiz," dedi Iris.

"Ne?"

Ben şaşırırken Jude gözlerini devirmekle yetindi. "Odamı sizin yakınınızdan taşımam gerekecek."

Benjamin ve Iris'i kış balosunda görmüştüm. O zaman Benj'i kabul etmiyordu. Ciddi biri olmadığı için... Demek ki sonunda anlaşmaya varmışlardı.

İstemsizce küçük bir kahkaha attım. Kendi gülüşüm bir anda bana yabancı geldi. Hatta yanaklarım gerildi.

Iris, cebinden bir peçete çıkardı ve bana uzattı. Az önce bıçakla kestiğim parmağıma sardım. Mataramdan bir yudum su içmiştim ki Iris, Jude'a döndü. "Sen ve Ethan'ı bir süredir dinlemek zorunda kaldığımız için bence bana borçlusun."

İçtiğim suyun bir kısmını püskürttüm. "Tüm bunlar olurken ben neredeydim?"

Jude ve Iris birbirlerine baktılar. "Senin moralin kötüydü, Lulu. Sana yaklaşmayı denedik ama başarılı olamadık. Jay, seni bir süre kendi hâline bırakmamız gerektiğini söyledi," diye açıkladı Jude. Sonra kendi kendine söylendi. "Ben söyledim kaç kere. Yanına gelmemize izin verseydi daha çabuk alışırdın... Yani... Normal hayata."

"Üzgünüm."

Jude gözlerini devirdi ve beni omuzlarımdan tutup az önce oturduğu sandalyeye oturttu. "Yeter artık!" diye çıkıştı kızgın gözlerle. "Kötü günler geçirdin, Lu. Ama şimdi aramıza döndüğünü varsayıyorum. O yüzden oturun. Tüm dedikoduları anlatacağım size."

Iris'le birbirimize bakıp, gülümseyerek iç geçirdik. Jude dakikalarca bizi esir alacaktı belli ki ama şikâyetim yoktu. Az önce gerçekten hayata döndüğümün kırıntılarını hissetmiştim.

Jude anlattıkça, öğrendiğim bilgilerden hafif beynim yanmış şekilde salatayı tamamladım. Derek ve Jill hâlâ beraberdi. Brian ve Mills balo gecesinden beri flörtleşiyorlardı. Ethan ve Jude kaçtığımızdan beri oynaşıyorlardı. Buna daha iyi bir tanımlama cümlesi bulamadığım için Jude'un kendi sözleriyle aklıma kazınmıştı. Iris ve Benjamin de az önce açıkladığı üzere birliktelerdi, hisleri karşılıklıydı. Tehlike büyüdükçe ve birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça herkes yarın ölecekmişçesine hislerini doyasıya yaşıyordu anlaşılan. Benim dışımdaki herkes.

Ve yarın, gerçekten ölebilirdik.

"Vay canına. Kendimi derin bir uykudan uyanmış gibi hissediyorum," dedim gülerek.

"Lulu, sen ve Kaptan farklısınız. Senin için çok endişeleniyor, farkında mısın?" dedi Jude, hafif çekinerek.

"Onu neredeyse öldürüyordum. Ayrıca hepinizin bu durumda olmasının sebebi de benim," diye mırıldandım dalgınca.

"Aslına bakarsan onu öldürdün," dedi Iris. Jude ona dehşetli gözlerle bakınca hafif irkildi ve savunmaya geçti. "Kalbi durmuştu sonuçta," diye üsteledi Jude'un uyaran bakışlarına aldırmadan. Her koşulda uygunsuz da olsa doğruyu söylemek gibi bir huyu vardı. "Gördüğün gibi kurtuldu." Omuzlarını silkti. "Hayatta ve sağlam. Üstelik laneti de kırdınız."

"Buradakilerin hepsi seni dostu olarak görüyor, Luna. Bu doğru, senin için geldik. Ama unutma, sen Kaptan'la birlikte magusların yeniden yükselmesini sağlayacaksın. Seninle tanışmadan önce bile seni arıyorduk. Hem dostun olarak hem de kehanetin gerçekleşmesine yardımcı olmak için kendi isteğimizle buradayız. Hepimiz kararlarının ve getirdiği sonuçların farkında olan yetişkinleriz. Şu 'benim yüzümden' dramını keser misin artık?" dedi Jude. Kendini tutmaktan vazgeçip dürüst olmaya karar vermişti anlaşılan. "Gerçekten kendine ettiğin eziyet yetmedi mi? Böyle olmak sana hiç yakışmıyor. Yani... üzgün olmak."

Jude söylediklerine alınıp alınmadığımı kontrol ederek yüzüme bakarken Iris onun kaldığı yerden devam etti. "Evet, Luna, lütfen. Üç hafta boyunca işkence gördün, sorgulandın. Yine de ele vermedin bizi. Hepimiz sana saygı ve sevgi duyuyoruz. Hâlimizden de memnunuz."

"Onu fark ettim," dedim muzip bir ifadeyle. İkisine de minnetle gülümsedim. Üzerimden biraz yük kalkmıştı ve aslında haklılardı.

Gemiyle kaçmaya başladığımızdan beri onlarla konuşmak bile istememiştim. Kendi zayıflıklarımı, yaşadığım karanlığı Sol'ü bile dışarıda bırakarak çözmeye çalışmıştım ancak işe yaramıyordu. Şimdi herkesin hâlinden memnun olduğunu duyunca suçluluk biraz hafiflemişti.

Mutfakta sohbet edip gülüşerek işimizi bitirdik. Güverteye çıkınca kızlarla vedalaştım. Solaris'e bakmaya karar verdim. Kötü ruh hâlim ve kâbuslarımla onu yeterince hırpalamıştım. Döndüğümden beri onun da pek yüzü gülmüyordu. Sürekli endişeli altın gözleriyle elinden kayıp gidecekmişim gibi beni izliyordu.

Jay'in kamarasında olacaklarını tahmin ederek oraya yöneldim. Ash, Karl ve Drue ile birlikte yelkenlerle ilgileniyordu. Ash, beni görünce koşarak yanıma geldi. Karl ve Drue'ya el salladım.

"Nasılsın Lu?" diye sordu neşeyle.

"Daha iyiyim. Bana hasta gibi davranmazsanız daha da iyi olacağım."

Ash, beni çok iyi tanıdığını belli eden bir bakış attı. "Sende hasta olduğunu kabullenmeme hastalığı var. Üzgünüm, emin olmaya çalışıyordum. Biraz daha iyi görünüyorsun sanki." Meraklı gözleriyle beni inceledi.

Uzanıp eskiden yaptığım gibi kıvırcık saçlarını karıştırdım gülerek. Önce gülümsedi, sonra yüzü yeniden ciddileşti. "Bren'i merak ediyorum."

"Hepimize ihanet etti, Ash. Sahilde onu öldürmemek için kendimle mücadele etmem gerekti."

Ash yutkundu, iç çekti. "Onu kumsalda gördüğümüzde berbat gözüküyordu. Zindanda, Marvin sizi esir aldığında... Seni seçtiğim için yaptı, Lu."

Hepimizin içinde biriktirdiği suçlulukları vardı. Asıl kabahatli olanlar ardına bile bakmazken, biz sevdiklerimizi incitmiş olmanın yükünü sırtımızda taşıyorduk. Bren'in tüm olan bitenden sonra bile hırs dolu bakışları gözümün önünden gitmiyordu. Sorun Ash ya da ben değildik. Sorun, Brenna'nın kendisiydi. Ustaca sakladığı hırsları...

"Hayır," dedim başımı iki yana sallarken. "O her zaman haindi. Bana ve Solaris'e kızgın olduğun için sen de yapabilirdin, yapmadın."

Ash ne dediğimi gayet iyi anlıyordu ama ikimize de kendimizi suçlamak belki de daha kolay geliyordu. "Yine de..." dedim. Yavru köpek gibi bakışlarına daha fazla dayanamayacaktım. Bunu çocukluğumuzdan beri

bana istediklerini yaptırmak için kullanırdı. "Solaris'e soracağım. Ondan haber alabilir miyiz öğrenmeye çalışacağım."

Sol, Bren'i yakaladığı yerde tek eliyle tavuk gibi boğmak istiyordu. Onu kumsalda öldürmesine izin vermediğim için muhtemelen bana da kızgındı ama biraz söylense de beni kırmayacağını umuyordum. Bunu yalnızca Ash için yapacaktım. *İçinin rahat etmesi için.* Yoksa Bren umurumda değildi.

"Ben çoktan sordum, haber almayı deneyeceğini söyledi," dedi Ash. Elindeki halatı dirseğini kullanarak toplarken öylesine bir şeymiş gibi bahsetmişti. Sol ve Ash... Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Doğru, son zamanlarda ne kadar samimi olduğunuzu unutmuşum."

Ash *saçmalama* der gibi elini iki yana salladı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama ikimizin buluştuğu tek ortak nokta senin iyileşmendi." Parmağını yüzüme doğru salladı. "Prensi sevdiğimi sanma sakın."

"İyiyim," dedim. "Beni merak etme artık."

Sözlerim karşısında gülümsedi. Kollarını açtı ve yeniden, eskisi gibi birbirimize dostça sarıldık.

"Ben de seni sevmiyorum, Asher Bennett ve bu manzarayı görmeyi hiç özlemedim." Ash, arkamızdan gelen Sol'ün sesiyle gözlerini devirip başını iki yana salladı ve uzaklaştı.

Arkamı döndüm, çatık kaşlarının altından muzipçe gülen altın rengi gözlere baktım. Gülerek Solaris'in beni bekleyen kolunun altına yerleştim. "Kıskançlık sana yakışmıyor, prens. Aranızı tekrar bozmak istemiyorum."

"Aramız hiçbir zaman düzelmedi ve yarın yelken olarak onu kullanmamı istemiyorsan, güzel avcım, onun kollarına daha az atılmalısın."

Solaris'in gözlerine, gözlerimin içi gülerek baktım uzun zaman sonra. Bunu anlayınca güneş ışıklarını kalbime dolduran gülümsemesini bahşetti bana.

Bugün Iris'in heyecanını görünce kendi kalbimi hoplatan altın rengi gözlerden ne zamandır kaçtığımı fark etmiştim. Ondan uzak durarak, ona kendimi kapatarak korkularımı hafifletebileceğimi düşünmüştüm belki de ama böyle bir şey olmayacaktı. Onunla ikimizin kaderleri bile birbirine bağlanmıştı. Uzak dursam da onun için endişelenmekten, onu kaybetmekten korkmaktan asla vazgeçemeyecektim. Sanırım aşk böyle bir şeydi. Hiçbir zaman huzur bulamamak, korkularla yaşamayı öğrenmek...

"Yine ne yaparak kendini yaralamayı becerdin acaba?" dedi. Başını onaylamaz ifadeyle iki yana salladı.

"Salata yaparak, Kaptan. Bıçaklar keskin olabiliyor."

"Bize parmaklı salata yaptığın için minnettarım, Bell ama kendine dikkat etmen konusunda anlaşmıştık." Zindandayken gözümde canlandırdığım bakışı tam karşımda duruyordu. İstemsizce gülümsedim.

Jay de kamarasından çıktı, yanımıza geldi. Parmağımdaki peçeteyi görünce o da onaylamaz bir ses çıkararak kınadı beni. Elini mırıldanarak parmağımda gezdirdi. Ufak bir yanma sonrası sızı yok oldu. "Emrinde bir şifacı gezmesi gerek, Lu. Ne kadar sakarsın," diye söylendi.

"İkinizin de tepesine yıldırım düşüremiyorum diye mi bu kadar üzerime geliyorsunuz?"

Birbirlerine bakıp kahkaha attılar. "Onun gibi bir şey," dedi Jay sırıtarak. "Sol, gelmen gerekiyor."

Solaris elini uzattı. Uzattığı elini tutup Jay'in kamarasına giden yolda ben de onlara katıldım. İçerisi bir süredir uyuduğumuz Sol'ün kamarasından biraz daha küçüktü. Tek kişilik yatakla komodin dışında, kitaplar, çalışma masası ve sedyesiyle Jay'in Valor'daki odasının minyatürü gibi görünüyordu.

"Bu kadar eşyayı nasıl getirttin?" diye sordum hayretle.

"Buradaki kamaram hep vardı, Lu. Sadece bazı eşyaları gizliyorduk o zamanlar."

"İkinizin gizli odalar, eşyalar ve geçitlere karşı zaafı var."

Solaris elimi bıraktı, beklemeden sedyeye uzandı. Jay ise ondan kan almak üzere iğneyi hazırlamaya başladı. İğneyi koluna batırmadan başımı diğer tarafa çevirdim.

"Bazı şeyler hiç değişmiyor," dedi Jay eğlenerek. "Senden de bir tüp kan almak istesem, ne dersin?" diye sordu.

"Ne yapacaksın? Sol bir haftadır kolunda iğne delikleriyle geziyor. Neyin peşindesiniz?"

"Seni kurtardığımız gün, ateş elementini nasıl kullandığını anlamaya çalışıyoruz. Solaris'in kanını gemideki herkesle bir araya getirdim, her şeyi denedim bir hareketlenme olmadı. Kan almak için senden izin isteyemedik. Ruh hâlin kötüyken bize yanlış geldi. Şimdi daha iyiysen bir tek seninki kaldı," dedi çekinerek.

"Seni zorlamıyoruz Bell, eğer istersen," diye ekledi Solaris.

"Çok incesiniz. Tamam Jay," dedim, omuzlarımı silktim. "Nasılsa kabul etmesem de bir şekilde alıyorsun."

Jay, iğnelemem karşısında sırıttı. Sedyede Sol'ün yerini alarak uzandım ve başımı diğer yöne çevirdim. Kolumdaki hafif batma hissini ve acıyı görmezden geldim. Acı eşiğim epey yükselmişti ama hâlâ kana bakmaktan hoşlanmıyordum.

"Bitti Lu, bakabilirsin," dedi Jay. Elinde ikimizden aldığı kanların olduğu tüplerle ilkel, mercekli bir aletin bulunduğu masaya yöneldi. İnceleme yaptığı aletin çanağına benim kanımdan bir damla ve Sol'ün kanından bir damla damlattı.

Uzaktan izlemeyi tercih ettim. Solaris, Jay'in üzerinden eğildi. Dikkatle ne olacağını inceliyordu. Jay, çekmecesinden şeffaf bir kristal çıkardı. Bunu kendi icadı alete yerleştirdi. Meraklanınca ben de sessizce yanlarına yaklaştım.

"Bu kristalleri Jay büyüledi," diye açıklamaya başladı Solaris. "Hangi elementi kullanabiliyorsan onun renginde parlıyor. Kan ile safkan avcı soyunu araştırırken de benzer başka bir kristal kullanıyordu."

Jay'in yetenekleri ve zekâsı gerçekten muazzamdı. "Muhteşem," dedim sesimde derin bir takdirle.

Jay, başını yana çevirip mahcup bir ifadeyle gülümsedi. Kristali doğru konuma getirdi ve büyülü sözcükleri fısıldadı. Yanlış anlamadıysam eğer dilimizde, *"Kökleri ortaya çıkar,"* demekti. Son zamanlarda onların mırıldandığı büyülü sözcükleri anlayabiliyor oluşum da ilginçti. Eskiden anlamsız mırıltılar gibi geliyordu.

Çanaktaki kanlar hareketlendi, bir araya geldi ve gözlerimin önünde parladı. Kristalin rengi yavaşça değişmeye başladı. Kırmızı, mavi, gri, yeşil ve son olarak beyaz bir ışıkla parladı. Jay, üzerine eğilmiş olan Sol'ün yüzüne heyecanla baktı.

"İnanılmaz," dedi hayretle.

"Ne demek oluyor şimdi bu?" diye sordum. Alev topu yaratmamın üzerinde hiç düşünmemiştim, içgüdüsel bir şeydi.

"Kesin konuşamam Bell ama sanırım yan yana olduğumuzda birbirimizin ana elementlerini kullanabileceğiz," diye açıkladı Sol. O da büyülenmiş gibi bakıyordu ışıldayan, tek parça hâline gelmiş kırmızılığa.

"Alevlerin korkunç öfkesi,
Dalgaların hırçın dansı,
Fırtınanın eşsiz hiddeti,
Yeryüzünün sarsılmaz hükmü,
Mızrakların parlak keskinliği.
Yeni gün doğarken onlara boyun eğdi."

Kehanetin bir bölümünü ezbere tekrarladım. Solaris'in annesi kehanetin büyük bir kısmını Sol'e yaralıyken anlatmıştı. O da yazıyı kopyalayarak benim de okumamı sağlamıştı. Kaderimizi ezberlemiş olmak biraz tuhaftı.

"Bu durumda metali de kullanabiliriz," diye fikir yürüttü Sol.

"Ben yeniden büyü yapabilirsem tabii."

Jay'in büyülü sözlerinin etkisi geçince, parıltısı sönmüş çanaktan gözlerini ayırıp yüzlerini bana döndüler.

"Gücün yok olmadı, Lu. Orada olduğunu hissediyorum. Kötü günleri unuttuğunda olacak. Artık çalışma da yok, seni zorlamamaya karar verdik. Üzerinde daha çok baskı kuruyor," dedi Jay.

Sessizce onaylayarak başımı salladım. Jay, kanımızla ilgili daha çok araştırma yapacaktı ama metal bir çanakta da olsa daha fazla kan görmeyi canım istemiyordu. Onun da bize kibarca belirttiği üzere sessizliğe ve çalışmaya ihtiyacı vardı. Jay'e veda ederek onu aklındaki sorularla baş başa bıraktık.

Sol, Jay'in odasından ayrıldıktan sonra beni kaldığımız kamaraya doğru yönlendirdi. Sanki kayıp gidecekmişim gibi belimden sıkıca tutuyordu. "Neredeyse yemek vakti, Sol. Neden buraya geldik?" diye sordum şaşkınlıkla.

Beni zindandan çıkardığından beri yaralarımı sarmak dışında yaklaşmamıştı. Beni incitmekten korkuyor gibi bir hâli vardı o zamandan beri. Kamaranın kapısını açıp önden girmem için kenara çekildi. Odanın kapısını kapattığında uzun zaman sonra ilk kez yüzündeki ifadeyi fark ettim. *Şefkatten farklı olan...*

Beni belimden kendi vücuduna doğru çekti ve boynumdan tutarak hiç konuşmadan dudaklarını dudaklarıma kapattı. Tutkusunun sıcaklığına aynı şevkle karşılık verirken içimde bir şeyler yeniden canlandı. Onu ne kadar özlediğimi ancak şimdi, dudaklarım dudaklarında erirken anlıyordum.

Bir elini bedenimde gezdiriyor, ötekiyle üzerimdeki tuniğin düğmelerini açıyordu. Parmakları her değdiğinde derim alev alıyor, içimdeki tüm duvarlar birer birer yıkılıyordu.

Yine de bedenime bakmasına henüz tam olarak hazır değildim. Yaralı hissediyordum. Zayıf. Kırılgan. Bu yüzden düğmelerimi açan elini belli etmeden parmaklarımı dolayarak durdurdum ve üzerindeki kazağı eteklerinden tutarak çıkarmasına yardım ettim.

Çıplak teni gözlerimin önüne serildiğinde, içimdeki hayranlık bir kez daha büyüdü. *Bu kadar iyi görünmek suç sayılmalı.* Sadece karşımda durarak bile tüm yelkenlerimi suya indirmemi sağlayabilirdi. Sebep olduğum beyaz, yıldırıma benzeyen yara izinde gözlerim oyalandı. O ise tamamen açtığı tuniğimi omzumdan sıyırarak yatağın üzerine fırlattı. Ay kolyem tuniğin düğmelerine takıldı, zinciri kırıldı ve o da tunikle birlikte yatağı boyladı. Dudaklarını beni çıldırtacak yavaşlıkta boynuma sürttü, yavaşça aşağı kaymaya başladı.

"Kolyeni tamir ettireceğim ama önce daha önemli bir işimiz var," dedi dudağının bir kenarı yukarı kıvrılırken.

Beni süzeceği sırada bedenimi onunkine yapıştırdım. Başını yana eğdi, kaşları çatıldı ama bir şey söylemedi.

"Seni havaya uçurmamdan artık korkmuyor musun?"

"Tüm gemiyi yakabilirsin," dedi köprücük kemiğime öpücükler konduruken kısık sesle.

Saçlarını okşuyor, onun öpücükleriyle alev aldıkça beni saran güçlü kollarına tutunuyordum. Nefeslerimiz kesilmişken kapının yumruklanmasıyla duraksadık.

Sol, hiç aldırış etmedi. Üzerime gelerek beni yatağa doğru sürüklemeye devam etti ancak kapı kırılacak kadar yumruklanınca onu göğsünden ittirerek durdurmak zorunda kaldım.

Genelde, acil bir durum olmadıkça hiç kimse birbirini özel alanlarında rahatsız etmiyordu. Gözlerini kapattı ve nefeslerini düzenlemeye çalıştı. "Bizim mutluluğumuza kasıtları var."

Arkamı döndüm, sakar hareketlerle tuniği üzerime geçirdim. Bu kadar hızlı davranmama karşılık şüpheli gözlerle baksa da üstelemedi. Düğmelerimi iliklerken ben de onun gibi nefeslerimi düzene koyamaya çalışıyordum ve birkaç düğmeyi aceleyle yanlış iliklediğime emindim.

Kapı gümbürdemeye devam edince –üzerimi düzeltmeye vaktim olmadan– Sol giyinmeden kapıya yöneldi ve öfkeyle açtı. Benj, eli havada asılı kalmış hâlde sırıtarak bize bakakaldı. "Çok çok üzgünüm, Sol. Senden de özür dilerim, Lu," dedi ikimizi de muzipçe süzerek.

Gözleri yanlış iliklediğim düğmelerde özellikle oyalandı, hemen başını çevirdi durumu anlayınca.

"Ne var Benjamin?"

"Kaptan, çok büyük bir fırtına geliyor. Yakınlarda bizi gizleyebilecek bir ada var. Arkasına saklanıp beklesek mi? Bir bakman gerekiyor," diye açıkladı Benj.

Solaris arkasını döndü, ona kazağını uzattım. Tek seferde üzerine geçirdi. Homurdanarak kapıdan çıktı, Benjamin'i kolundan çekiştirdi. Solaris onu sürüklerken Benjamin tekrar arkasını döndü. "Üzgünüm Lu!" diye bağırdı gülerek.

Kapıyı arkalarından kapattım ve sıcak basmış yanaklarıma, yüzüme su çarptım. Nefesim biraz düzene girip, dizlerim beni taşıyacak duruma gelince aynanın karşısına geçtim, üzerime Sol'ün kazaklarından birini geçirdim.

Zindandan çıktığım ilk güne göre daha iyi durumdaydım ama hâlâ sağlıklı görünmüyordum. Biraz daha kilo almam gerekiyordu. Solaris'e bunca zamandır biraz da bu yüzden yaklaşmamıştım. Saçma olduğunu bilsem de çekiniyordum. *Altın gözlü prens, bana dünyanın en güzel kadınına bakıyormuş gibi baksa da...*

Solaris'in dağıttığı saçlarımı at kuyruğu yaparak arkadan tutturdum. Benjamin'e gayet açık bir manzara vermiştik, bizimle uğraşacağına şüphem yoktu. Yün pelerinimi de giydikten sonra buz gibi havaya adım attım. Az önce yaşadığımız anlardan sonra ciğerlerimin oksijene ihtiyacı vardı. Dümen ve kaptan köşkü bir kat üzerimizdeydi.

Dizlerim hafifçe titreyerek ahşap merdivenleri tırmandım. Solaris, elindeki uzun dürbünle adayı süzüyordu. "Fırtına çok güçlü. Hareket hâlinde bundan sağ çıkamayız. Mecburen adanın iç kısmındaki koyda mola vereceğiz." Sesindeki öfkeden memnuniyetsizliği anlaşılıyordu.

Haftalardır, Marvin'le karşılaştığımızdan beri, durmaksızın yol almıştık. Solaris bu yüzden durmaktan hoşlanmıyordu ama tek seçenek buydu. Fırtına gemiyi şimdiden sarsmaya başlamıştı. Solaris dümene geçerek yelkenlerle ilgili emir yağdırmaya başladı. Bir yandan da ustaca dümeni

çeviriyor, gemiyi adanın arka tarafındaki koya yanaştırmaya çalışıyordu. Başımı eğerek onu hayran gözlerle izledim. Gemiyi hasarsız yanaştırdığında demir atılmasını emretti. Şimdilik güvendeydik. Bu fırtınada bizi bulabileceklerini sanmıyordum.

Sol'ün kumral saçları rüzgârda savuruluyordu. "Hadi Lu, aşağıya inelim. Burası az sonra buz tutacak," dedi gökyüzüne bakarak. Buz gibi hava şimdiden iliklerimize kadar işliyordu. Güvertedeki titrek meşaleleri güvenlik önlemi olarak birer birer söndürdük.

Tüm ekip, her akşam olduğu gibi loş mum ışıklarıyla aydınlanan yemek salonunda buluştuk. Fırtınanın azgınlaştırdığı deniz kükreyerek yuvarlak camlara saldırıyor, cama her vuruşta gemiyi inletiyordu.

Uzun masada Sol'ün yanına yerleştim. Zemine sabitlenmiş gıcırdayan banka oturdum. Jude, yemekleri servis etti.

"Bu yemeği sen yapmamışsın!" dedi Benjamin şaşkınlıkla. "Her şeyi tamam ve lezzetli."

Jude ona alaycı bir bakış attı. "Kes sesini, ukala! Ben yaptım ve sen, ikinci tabak hakkını kaybediyorsun." Benj'in arkasından bana göz kırpmayı ihmal etmedi.

Günlerdir bu sofrada hayalet gibi oturuyordum. Şimdi, uzun zamandan sonra ilk kez iştahım vardı ve gülümsemeyi başarıyordum.

Ash, Drue ve Karl ile sohbete dalmıştı. İki kardeşle iyi anlaşıyordu. Genel olarak, Benjamin başta olmak üzere ekip ona hâlâ biraz mesafeli davrandığından, kendini kabul ettirmeye çalışıyordu. Karl ve Drue'ya bunun için minnettardım.

Jill, elindeki minik bitkiyi çiçek açtırıp soldurarak Derek'e gösteri yapıyordu. Derek, onun sırrını kabullenmiş ve Jill ile birlikte olduğundan beri daha az baş ağrısı yaratacak bir insan olmayı başarmıştı ancak özel silahım Zefir'e hâlâ haset gözlerle baktığını yakalıyordum bazen.

Jude ve Ethan koyu bir sohbete dalmışlardı, gülüşüyorlardı. O ikisinin arasında bir şey olduğuna hâlâ inanmıyordum. Birbirlerinin farklı cinsiyetteki hâlleri gibiydiler. *Neşeli, hoyrat, biraz patavatsız...* Uzaktan çok tatlı görünüyorlardı. Brian ise Mills'in tabağına salata servis ediyordu. Jay, Iris ve Benj sessizce yemeklerini kaşıklıyorlardı. *Sıcak bir aile yemeği...*

Benjamin'in arada gözlerinin içi parlayarak Iris'e baktığını görünce gülümsedim. Onları izlerken daldığımı fark etmemiştim. Sol, son zamanlarda

yaptığı gibi diğerlerine belli etmeden tabağımı önüme ittirdi. Sağlıklı olmamı istiyordu ve onu yeterince zorlamış, bana bakıcılık yapmasına sebep olmuştum.

İkiletmeden önümdeki yemeği kaşıklamaya başladım. Gerçekten lezzetli olmuştu. Solaris bana gülümseyen gözlerle baktı. "Sen de yaralıyken zayıf düştün. Beni izlemeyi bırakıp yemek yemeyi düşünmüyor musun? Yeterince bakıcılık yaptın bana."

"Seni izlemekten keyif alıyorum, bakıcılık yapmıyorum," dedi.

Ona minnetle baktım. "Son zamanlarda kendime bakmadığım için üzgünüm. Seni uğraştırdım."

Masanın altından elime uzandı. "İyi olman için her şeyi yaparım, Bell," dedi. "Ne kadar uzun sürdüğünün önemi yok."

Uzattığı elini sıktım ve başımı eğdim. Konuyu dağıtmak istedim. "Bence Valor'daki gibi her gün antrenman yapmalıyız," dedim. "Yani hep birlikte, bizi yine siz eğitmelisiniz."

Solaris de benim ona verdiğim hasar sonucu haftalarca yatmış, beslenmemiş ve eskisine göre zayıf düşmüştü. Önümüzde büyük bir mücadele vardı ve en iyi hâlimizde olmalıydık. Gün içerisinde yiyeceğimiz balığı tuttuktan sonra Sol ve Benjamin dışında kalanların pek bir işi olmuyordu zaten.

"Eğitimleriniz yarım kalmıştı. İyi fikir. Eğitmenler de zinde kalmış olur," dedi Sol.

Yeniden hep birlikte antrenman yapacak olma fikri keyfimi iyice yerine getirdi. Üzerimde tuhaf bir hafiflik hissediyordum. Önümdeki yemeği silip süpürdüm. Jude'dan biraz daha yemek isteyince Benjamin sırıttı. "Belki tatlıya da yer bırakmak istersin, Lulu," dedi muzipçe.

Akşam bizi gördüğünü kastettiğini yalnızca Sol ve ben biliyorduk. Yanaklarım anında pembeleşti. Iris benim kızardığımı fark edip durumu anlayınca, Benjamin'in bacağına ufak bir tekme atarak susturdu onu.

"Bana şöyle bakmayı keser misin?" dedim Benjamin'e.

"Gerçekten neden bahsettiğini anlayamıyorum, Luna. Siz anlıyor musunuz?" diye sordu Iris ve Jay'e dönüp.

"Sabrımı zorluyorsun."

Aramızda sesli bir tartışmaya girmişken Solaris, "Susar mısınız?" diye bağırdı. Benjamin itiraz etmek üzereydi ki o da bir anda Sol'ün yüzünü görünce ciddileşti. "Misafirlerimiz var," dedi Sol ve okkalı bir küfür savurdu.

Her zaman bacağımda duran hançere uzandım refleks olarak. Solaris, mavi taşlı hançerimi saraydan kurtarıp getirtmişti. İlk günler ona hiç dokunmak istemesem de eşyaları cezalandırmanın saçma olduğunu kabullenmiştim bir süre sonra.

Herkes panikle ayaklandı. Sol, sihir kullanmamalarını söyledi. Avcılar belki bizi hissetmezlerse çekip giderlerdi.

Avcıların hissi giderek yaklaşıyordu. Sol ve ben, safkan avcı soyundan olduğumuz için gelenleri diğerlerine göre daha net ayırt edebiliyorduk. Yay gibi gerilmiş vücudumla duyularıma odaklandım. Sihir kullanamasam da avcı güdülerim son derece iyi çalışıyordu hâlâ. Avcıları seziyordum, kalabalıklardı. Marvin'in arama ekibi olmalıydı.

Yemekhaneye acil durumlar için silah saklamıştık. Iris, gizli bölmenin kapağını açıp herkese silah dağıttı. "Gemiye çıkmaya çalışacaklar, yaklaşıyorlar," dedi Sol. Günlerdir mola vermeden seyahat edip ilk durağımızda baskına uğramak onu bir hayli öfkelendirmişti.

Ortaya çıkmaktan başka şansımız kalmamıştı. Sessiz olmaya gayret ederek merdivenleri tırmandık ve güverteye doluştuk. Gökyüzünü kaplayan kalın fırtına bulutları ay ışığını tamamen yutmuş, gecenin zifiri karanlığına teslim etmişti. Tipi şeklinde yağan kar, rüzgârın uğultusu eşliğinde yüzümüze kamçı gibi çarpıyordu.

Karanlık şimdilik bizim lehimizeydi. Bizim de onların da görüş mesafesi azdı. Biraz ötede saldırıya hazırlanan kraliyet gemisi, karanlığın içinde tehditkâr bir şekilde salınıyordu. Küçük tekneler gemimize doğru ilerlemeye hazırlanıyorlardı. *Vazgeçmeyecekler.*

Neyse ki Zefir'i yemek salonuna yanımda getirmiştim. "Ok atışı yapabilirim," dedim başımı hafifçe uzatıp.

"Çok kalabalıklar. Çok fazla avcı var. Küçük sıçan kardeşim, Valor'daki avcıların bir kısmını satın almış olmalı," dedi Sol.

"Valor'daki avcıların bir kısmı -geleneklere daha bağlı olanlar- Solaris'in ve diğer eğitmen avcıların magus olmasından dolayı onlara ihanet ettiğinizi düşünüyor. Onları satın alması zor olmamıştır," dedi Jay fısıldayarak.

Kendi karanlığımla boğulmakla meşgulken Valor'dan kızgınla gelen haberleri de sormamıştım elbette. Valor'da olduğu gibi Altın Saray'da da güvendikleri birkaç asker vardı. Onlardan birinin, ismini açıklamasalar da

Benjamin'in babası Brad olduğunu tahmin ediyordum. Neticede haberlerin çoğu iç açıcı değildi.

Kraliçe Reina, bizim kaçışımızdan beri Marvin'in esiri konumundaydı ama durumu iyiydi. Sirona'nın sırrı neyse ki hiç açığa çıkmamıştı. Solaris'in dediğine göre, Marvin çocukluğundan beri bir tek Sirona'dan çok çekinirmiş. Sol, annesini ve şimdi kraliçe olan hamile eşi Nora'yı, Marvin'in gazabından koruması için büyükannesine güveniyordu. Bren'den ise hâlâ tek bir haber bile yoktu. Tüm bildiğim buydu.

Solaris eliyle herkesin duracağı konumu işaret etti. Ash, gemideki tek insandı. Birbirlerinden hoşlanmasalar da onu benim için koruyordu. Ash'i direklerden birine çıkması için yönlendirdi. Oradan okla atış yapacaktı.

Ash söylenerek direğe tırmanmaya koyuldu. Tüm savaşlarda geride bırakılmak canını sıkıyordu ama en çok tehlikede olanın kendisi olduğunu o da en az bizim kadar iyi biliyordu.

"Sen de diğer yelken direğine çık, Bell. Ash ile birlikte yüksekten ok atışlarıyla bizi koruyun," dedi Sol.

"Kaptan, beni geride bırakamayacaksın. Yanında savaşacağım. Hâlâ safkan avcı olduğumu unutma," diye fısıldadım Ash'in duyamayacağı bir sesle.

Solaris bana yan gözlerle bakarak homurdandı. "Bir kere de dinlesen şaşırırdım. Denemeye değerdi."

Tartışacak vakit yoktu. Herkes pozisyon alınca teknelerine binmelerini bekledik. Önceliğimiz, bize gelirken kullandıkları tekneleri batırmaktı.

Sol, güverte korkuluklarında dimdik duruyor, pelerini sırtında uçuşuyordu. Alevler, parmaklarının arasından canlı birer varlıkmış gibi kıvrılmaya başladı. Önce ince bir ışık demeti gibi titreşti, sonra büyüyerek kızgın dalgalar hâline geldi. Karanlığı yarıp yaklaşan teknelere doğru savruldular. Ben de özel silahımı gerdim, nişan aldım ve karanlık silüetlere arka arkaya ateş etmeye başladım.

Magus olanlar güverte pervazına dizilip kendilerine özgü büyüleriyle gelen teknelere saldırmaya başladılar. Iris mırıldanarak dalgaları onlara doğru yönlendirdi. Büyüsü tekneleri batırmak için yeterli gelmiyordu ama yavaşlatmayı başarıyordu.

Şu an hiç olmadığı kadar büyü yapabilmeyi diliyordum. Onlara destek olamamak canımı sıkıyordu.

Drue, Karl ve Jay, denizin dibinden gayzerler püskürmesine neden olacak bir büyü yapıyorlardı mırıldanarak. Brian da Iris'e dalgalar ve girdaplar konusunda yardımcı oluyordu. Jill, beni oyunlarda pataklayan sarmaşık kırbaçlara benzeyen kırbaçlarla tekneleri ters çevirmeye çalışıyordu; gerçekten yetenekliydi. Jude, kendi metal oklarını yağmur gibi indirerek bizim ok atışlarımıza destek veriyordu.

Onların bir sıra arkasında, benim de içinde olduğum avcılar vardı. Benjamin, Derek, Ethan, Mills ve yelken direğine tırmanmış olan Ash, durmaksızın atış yapıyorduk.

Solaris, benim gibi mırıldanmadan güçlü büyüler yapıyordu. Alev toplarını seri hâlde küçük teknelerin üzerine yağdırıyordu. Gökyüzü onun alevleriyle yanıp sönüyordu.

Solaris'i izlemeyi bıraktım ve önümüzde patlak veren savaşa odaklandım. Sol, göğü kızıla boyayacak şiddette saldırmasına rağmen sanki büyüleri o kadar da etkili değildi. Tekneler yaklaşmaya devam ediyordu. Büyüler üzerlerinden kayıp gidiyordu, bir terslik vardı.

Avcıların ok atışlarını da birleşip başlarının üzerine siper ettikleri geniş obsit kalkanlarla durduruyorlardı. Oklarımız oyuncak gibi kalkanlardan sekip denize düşüyordu. Sadece bir tane tekne batırmayı becerebilmiştim. Benjamin de bir tane batırmıştı ancak içindeki askerler yüzerek diğer teknelere eklenip üzerimize gelmeye devam ediyordu.

Atış yapmaya devam ederken Sol'ün yanına doğru yanaştım. "Teknelerin zırhları obsitten yapılma sanırım, Sol, büyüleriniz etkili olmuyor!" diye bağırdım herkesin duyabileceği bir sesle.

"Farkındayım," dedi. Plan yapmaya çalıştığını biliyordum ancak vakit yoktu. Yaklaşık yüz asker kapasitesi olan on kadar küçük tekne saymıştım. İçlerinde avcı güdülerime göre kırka yakın avcı vardı. Biz on dört kişiydik, onları yenme şansımız zayıftı. *Aklını kullan.* Bir yandan düşünürken, diğer yandan da Zefir'le teknelere ok yağdırmaya devam ediyordum. Parmaklarım karıncalanıyordu.

Zefir'i boynumdan geçirerek sırtıma astım. Aniden Solaris'in elini tuttum. Denemek zorundaydım. Şaşırarak bana baktı. Gözlerimi kapattım, kanlarımızın nasıl birleşip parladığını düşündüm. Zihnimde ikimizin gücünü biçimlendirmeye çalıştım.

Lunabelle! Geri geldin.

Aklımda yankılanan ses yüzünden bir an için arkama dönüp baktım ancak kimse konuşmamıştı. Yine aynı sesti. Valor'da ve zindanda zihnimde yankılanan... İçimden ona boyun eğdirmeyi diledim. Onu çağırdım.

Sol, ne yapmaya çalıştığımı tam olarak anlamasa da elimi bırakmadı, aksine sıkıca kavradı. İçimde göğsümün derinliklerinden yükselen bir güç yankılandı. Gözlerimi açtığımda boşta kalan elimde bir su damlasının titreşerek büyüdüğünü gördüm. Minik bir su birikintisine dönüşen serinlik, parmaklarımın arasında canlıymış gibi hareket etti.

Başımı kaldırıp Sol'e baktım. Gülümseyerek onayladı. Gözlerinde hem şaşkınlık hem de gurur vardı. "Iris, Brian, bize destek verin!" diye bağırdı.

Iris ve Brian hemen yanımıza gelip bizi izlemeye başladılar. Öncelikle denemek istediğim bir şey vardı. Havayı kontrol ettiğimden, ses titreşimleri üzerinde de hükmüm olması gerekiyordu.

Gözlerimi kapattım, odaklandım. "Sizi uyarıyoruz, geri çekilirseniz zarar görmeyeceksiniz. Çekilmezseniz öleceksiniz!" Sesim fırtınanın uğultusuna rağmen geceyi yararak hepimizin kulaklarında patladı, karanlık denizde yankılandı.

Solaris ve teknedekiler iri açılmış gözleriyle bunu nasıl yaptığımı anlamaya çalışırken, karşı taraf birkaç dakika kürek çekmeyi bırakıp durakladı ancak vazgeçmediler. Son hızla üzerimize gelmeye devam ettiler. Sol, bana soran gözlerle bakarken omuzlarımı silktim. "Uyarmadı demesinler."

Askerlerin destek tekneleri artık tehlikeli derecede yakındı. Soluk alıp vermem hızlanırken, gemimizin hemen yanından bir dalga yükseltmeye başladım. Suyun hafif titreşimini avuçlarımda hissediyor, onu itiyordum. Sol de benimle birlikte odaklandı. Enerjisi benimkinin üzerine eklenirken aramızdaki kopmaz bağı hissettim.

Köpüklerle kaplı dev bir dalga gökyüzüne doğru yükseldi ve hızla dev boyutuna ulaştı. Sol'ün gücüyle birleşince, o dalgayı tek bir beden gibi yönlendirmeye başladık. Suya iki ayrı beden olarak değil, tek bir bedenle hükmediyorduk. İçimde sonsuz bir güç akıyordu. Önceden içimi kemiren o tükenmişlik, kontrolsüzlük hissi tamamen kaybolmuştu. Yerine sarsılmaz bir öz güven, mutlak bir güç duygusu gelmişti. İçimdeki ses, bugün bana boyun eğmişti.

Tekneler obsitten yapılsalar da dalgadan dolayı devrilmeme olasılıkları yoktu. Soğuk ve güçlü dalga, gümbürdeyerek teknelerin üzerinden geçti.

Bazıları, içlerinden yükselen feryatlarla birlikte devrilip alabora oldu. Bazı tekneler ise ikiye yarıldı. Askerler panik içinde denizin karanlık sularına gömüldü; çırpındılar, yok oldular.

Dalgayı yavaşlatmadık. Rotasında kalmasını sağladık. Dev dalganın son hamlesi, geldikleri büyük gemi oldu. Suyun çarpmasıyla gövdeyi acı bir çatırdama sesi sardı. Gemi çaresizce eğilip büküldü, ardından karanlık denize teslim oldu. Solaris ile birlikte sessizce izledim. Altın gözleri tıpkı benimki gibi hâlâ hedefe kilitlenmiş, kararlılıkla parlıyordu.

Biz gemileri batırmakla meşgulken, Iris ve Brian suya düşen askerleri girdaplarla derinlere çekmeye başladı. Hayatta kalanlar panik içinde yüzerek geri çekilmeye çalışıyorlardı. Kurtulsalar bile artık savaşacak hâlleri kalmamıştı. Denizin üstünde hareketsiz yatan bedenler vardı. Bir kısmı çoktan boğulmuştu. Bizi avlamak için gelmiş olsalar bile, içimde onları böyle orantısız bir güçle yok etmenin verdiği huzursuzluk vardı. Uyarımı dinlememişlerdi.

Avcıların varlığını hâlâ hissediyordum ancak bu kez ters yöne yüzüyorlardı. Sol ile göz göze geldik, bir dalga daha yarattık ve onları batık gemilerine doğru süpürdük.

"Buradan gitmeliyiz," dedim elini bırakmadan.

Sol, göz ucuyla bana baktı. Dudaklarında yarım bir gülümseme vardı. "Fırtına ne olacak?" diye sordu.

Gülümsedim, yenilenen öz güvenimle karşılık verdim.

"Fırtına bende. Gemi sende, Kaptan."

BEŞİNCİ BÖLÜM
FIRTINA

Özgürlük istiyorlar.

Solaris vakit kaybetmedi. Yelkenlerin açılması ve demir alma için talimatlar yağdırdıktan sonra kaptan köşküne yöneldi. Ben de Sol'ün hemen önünde duran, denize doğru uzanan pruvanın ucuna doğru yürüdüm.

Gemi direkleri dondurucu kış fırtınasında çatırdayarak sallanıyordu şimdi. Sol, arkasını dönüp beklentiyle bana baktı.

Başımı geriye attım, iki kolumu gökyüzüne doğru kaldırdım. Parmaklarımın arasından süzülen, serin bir titreşim yayan enerjiyle gevşek duran yelkenler dolmaya başladı. Rüzgâr geminin etrafında kıvrılarak bize hız kazandırdı. Kollarımı iki yana açtığımda gri bulutlar, görünmez bir el tarafından kenara itiliyormuş gibi hızla dağıldı. Havayı hissediyor, fırtınanın kalbini avuçlarımda tutuyordum. Fırtınayı evcilleştiriyordum.

Etrafımızdaki uğultu artarken gemi, büyüyle yarattığım koridorda sakin ve güvenli bir şekilde ilerlemeye başladı. Bütün gece yol alacaktık, aynı yerde durmak tehlikeliydi. Yerimizi bulduklarına göre daha fazla destek kuvvetin gelip gelmeyeceğinden emin olamazdık. Fırtınaya odaklanmaya çalışırken bir yandan Sol ve Benjamin'in konuşmasını duydum.

"Bizi nasıl buldular, Sol?" diye sordu Benj.

"Umarım tesadüfen denizde devriye gezen gemilerden birine yakalanmışızdır. İlk defa durmak zorunda kaldık, onda da bizi elleriyle koymuş gibi buldular. Bu iş beni huzursuz ediyor," diye homurdandı Solaris. Fazlasıyla canı sıkılmıştı. *Benim de öyle...*

Sol, rotayı bile uzatmıştı hedef şaşırtmak için. Gemilerin her zaman gittiği rotadan gitmiyorduk Viridia'ya. Benjamin de bir kez kaybolduğundan, farkında olmadan yeniden sapmıştık. Planlayarak bizi bulmaları imkânsızdı.

Sol elini havaya kaldırdı, avucunu kapattı, gemide yanan tüm meşale ve fenerleri söndürdü. Bu numarası yeniydi, istemsizce gülümsedim. *"Altın Aslan"* zaten yeterince heybetli ve dikkat çekici bir gemiydi. Bir de her yanı ışıl ışıl aydınlanınca fark edilmemesi olanaksız hâle geliyordu.

Gücümün geri gelmesiyle ekibin kalanının moralinde gözle görülür iyileşme olmuştu. Solaris'in ve benim büyülerimiz ayrı ayrı zaten güçlüydü ama birleştiğimizde... gücümüz denizleri kaldırıp gökyüzünü yere indirecek kadar büyüyordu. Üstelik bunu yalnızca iki kez denemiştik. Sınırlarımızı henüz bilmiyorduk. Gerçekten ne kadar ileri gidebileceğimizi keşfetmemiştik. Bunun merakı içimde yeni bir heyecan uyandırıyordu.

Birkaç saat boyunca ayakta dikilerek fırtına arasında gemiye yol açmaya devam ettim. Sol, gemi dümenini yeniden Benj'e emanet etti. Arkamdan bana yaklaştı ve üzerime bir pelerin daha attı. Minnetle başımı geriye çevirip gülümsedim. Sıcaklığı ne kadar kontrol etmeye çalışsam da asıl fırtınayı aralamak için yoğunlaşıyordum ve kış soğuğu artık eklemlerimi uyuşturmuştu. Gerilmiş boyun kaslarım acı veriyor, gözlerim tatlı bir uyuşuklukla kapanıyordu.

Bana her zamanki gibi arkamdan sarıldı, onun da yoğunlaştığını hissettim. Onun gücü benimkiyle karışınca fırtınada yol açmak bir anda daha zahmetsiz hâle geldi. Kendimi geriye, bedenine yasladım. Doğal sıcaklığı tutulan eklemlerimi gevşetiyordu.

"Lu, birkaç saat daha ilerlememiz gerekli. Mağaraların olduğu bir alan biliyorum. Çok kayalık ve sığdır. Kaptanlar oraya girmek istemezler, giremezler de. Yanaşması epey zahmetlidir," dedi kollarını benden ayırmadan.

"Ama sen yanaşabiliyorsun."

"Elbette, güzel avcı. Şaşırdın mı?" dedi. Yanağını saçlarıma sürttüğünde gülümsedim.

"Bu kadar karışıklığın arasında bile kendini övmeyi asla bırakmıyorsun."

Sıcak bir kahkaha attı yanı başımda. Fırtınayı aralamak için tek ihtiyacım, ondan gelen güneş ışıklarıydı. Onunla ilişkimiz de ruh hâlimin düzelmesiyle normalde dönmeye başlıyordu nihayet.

Ayakta, kollarım havada dikilmekten fena hâlde belim ve bacaklarım ağrımıştı. Rahatsızlıkla kıpırdanmamı Solaris hissetti. Bulunduğumuz alan ikimizin de oturabileceği büyüklükteydi. Önce benim yerleşmeme yardım etti, sonrasında uzun bacaklarını iki yanımdan uzatarak arkama oturup büyü gücüme destek vermeye devam etti. Birkaç saat sonra Sol'ün bahsettiği koyda olacaktık.

Sonraki saatlerde odak noktamızı bozmadan sessizce yol aldık. Başımı onun yanağına yaslamıştım ve gücümün artık tükendiğini hissediyordum. Gözlerim ağırlaşıyor, içimdeki güç sönük bir mum alevi gibi titreşiyordu. Koyda mola verecek olmaya önce itiraz etmiştim ama şu an varmayı dört gözle bekliyordum. "Çok az kaldı, dümene geçiyorum. İçeri girene kadar fırtınayı tutabilir misin?"

Sessizce başımla onayladım. Odaklanmaktan, konuşacak mecalim bile kalmamıştı. Solaris'in yanımdan ayrılmasıyla fırtınanın ağırlığı yeniden üzerime çöktü. Son bir gayretle direndim.

Sol, gemiyi yavaşça koyun içine sokmaya başladı. Manzarayı görünce buraya kimsenin neden giremediğini de anladım. Her yerde, denizin dibinden yüzeyine uzanan sivri kaya parçaları vardı. En ufak dikkatsizlikte geminin tabanında onarılamayacak delikler açılabilirdi. Iris dikkatle denizi sakinleştiriyordu. Brian'ı da uyandırıp yardıma çağırmışlardı. Bense rüzgârı ve fırtınayı kesiyordum.

Tüm şartlar uygun olduğunda, manevraları ustaca kullanan bir kaptan koya girebilirdi ve şu aşamada bunu sahip olduğumuz ekip dışında kimse yapamazdı. Yarım saat kadar süren ince manevralardan sonra gemiyi herhangi bir hasar vermeden koya sokmayı başardık.

"Bırakabilirsin Bell," diye seslendi Solaris. Derin bir nefes verip ellerimi indirdim ve ona kurduğum bariyerleri aşmak için zorlayan fırtınayı serbest bıraktım.

Soğuk dalgası bir anda acımasızca gemiyi vurdu, istemsizce titredim. Rüzgâr burada gemiye zarar vermeyecek kadar az etki ediyordu ancak kar yağışı yüzünden koyun içinde bile önümüzü göremiyorduk. Bir yandan çok korunaklı olsak da her tarafının kapalı olmasından dolayı bana kapana kısılmış gibi hissettiriyordu.

Jay, demir atıldıktan sonra yanıma gelip elini alnıma koydu. Hafif ateşim vardı. O söylemese de yanaklarımdaki sıcaklık hissinden anlayabili-

yordum. "Gücünü tüketmek üzeresin, Lu. Çok iyi bir iş çıkardınız. Şimdi dinlenmen gerekiyor," dedi ve yanımıza gelen Sol'e dönerek, "İkinizin de," diye ekledi.

"Bize saldırırlarsa ne olacak?"

"Bu koya giremezler," dedi Solaris güven verici bir sesle. "Fırtınadan dolayı o küçük teknelerle bile yanaşamazlar. Burada bizi bulamamaları gerekiyor. Gemiyi kayalıklar saklıyor. Eğer bizi bulurlarsa girdiğimiz tarafta bekleyecekler. Bense arka taraftan çıkıp izimizi kaybettireceğim."

Marvin de babasının izinden gidip maguslardan korktuğu için peşimize takılan herhangi bir saray magusu yoktu şimdiye kadar. O yüzden Sol'ün planı işe yarar gibi görünüyordu. Fırtına, kayalıklar, tüm şartlar bizim lehimizeydi.

İkna olunca Solaris'in uzattığı eli tutup ayağa kalktım. Her yanım tutulmuştu. Sol, benimle paylaştığı güç sayesinde üzerimizde şemsiye gibi fırtınayı aralayan görünmez bir kalkan oluşturdu. Belimden sarıldı ve gemi nöbetini diğer ekibe bırakıp odalarımıza çekildik. İkimiz de büyü yaparak gücümüzü sonuna kadar tüketmiştik. Ne zaman uykuya daldığımı fark etmedim bile.

Gözlerimi araladığımda gün doğuyordu. Gece yine çığlıklar atarak uyanmıştım. Sol, yine sarıp sarmalayarak beni yanında olduğuna ikna etmeye çalışmıştı. Önceleri hatırlamadığım kâbuslar yüzünden yorgun uyanırken, şimdi gördüğüm tek bir kâbus vardı: Solaris'in kalbinde saplı mavi taşlı hançerim ve bana şaşkınlıkla bakan, ışığı yavaşça solan, kucağımda kapattığı gözleri... Her gece onu öldürdüğümü zannediyor, uyandığımda ise kendimi o zindanda sandığım için sinir krizi geçiriyordum.

Başım çıplak, sıcak göğsündeydi. Açık bıraktığım saçlarım dağılmış, bir kısmı sakallarına takılıp yüzünü kaplamıştı. Nefes alıp verişini, varoluş nedenim gibi dinledim huzurla. *Yaşadığına, iyi olduğuna ne zaman ikna olacaksın?*

Elimden geldiğince hareket etmeden gözlerimi kapattım. Tekrar uyuyamazdım ama en azından onun uykusunu almasına, dinlenmesine yardımcı olabilirdim.

"Gözlerini açtığında bile uyanıyorum, biliyorsun değil mi?" dedi çatallı sesiyle gülümseyerek.

"Benimle uyumaya başladığından beri asla dinlenemiyorsun," dedim utanarak. "Ben dışarıda oyalanırım, biraz daha uyu."

"Sen kalkıp gidince uyuyamıyorum, Bell. Bu durum artık tuhaf bir hâl almaya başladı." Kaslarını esnetti ve yatakta doğruldu. Onu ikna edemeyeceğimi anlayınca yataktan kalktım ve giyinmek için çantamı karıştırmaya koyuldum.

"Arkanı döner misin?"

"Saraydaki odamda, şelalede salınırken arkamı dönmemi istemiyordun ama," dedi küskünce.

Ondan neden çekindiğimi anlamamıştı. Ve söylemeyecektim. Çünkü bu, onunla değil, benimle ilgiliydi. Söylersem bana iltifatlar dizecekti. Bunu istemiyordum.

"Gözler yukarı Kaptan, şimdi," dedim.

Söylenerek kalktı ve kendi eşyalarını kucaklayarak banyoya doğru yürüdü. "Burada giyinmeyecek misin?" diye sordum yarı eğlenir yarı hayal kırıklığı barındıran bir ses tonuyla. Benim aksime o her zaman bana aldırış etmeden üstünü yanımda değiştiriyordu. Ve buna hiç itirazım yoktu.

"Madem benim gözlerim yukarıda olacak, seni de kendimden mahrum bırakıyorum. Bundan sonra yanında giyinmeyeceğim."

"Solaris Blaze! Bana bu yüzden küstüğüne inanamıyorum," dedim kahkaha atarak.

"Küsmüyorum, sana ceza kesiyorum," dedi kapıyı kapatmadan önce.

Gülerek taytı üzerime geçirdim. Üzerine de kendi siyah boğazlı kazağımı giydim. Bugün herhangi bir aksilik olmazsa güvertede egzersiz yapma planım vardı. Solaris'in kıyafetleri bana elbise gibi olduğundan ısınmak için faydalıydı ama rahat hareket edemiyordum.

Sol'ün baş ucundaki komodinde duran kopuk kolyeye gitti elim. Kolyeyi Jude'a tamir ettirmek üzere cebime attım.

Tamamen giyinmiş hâlde odaya geldi tekrar. Ayna karşısında dağınık saçlarını düzeltmeye başladı. Uzamışlardı ve asi tutamlara şekil vermekte zorlanıyordu. Ona doğru yürüdüm ve parmaklarımın üzerinde yükselerek uzamış saçlarını düzeltmeye koyuldum. İşimi bitirdiğimde beğenmiş gözlerle süzdüm onu. Çenemin altından nazikçe tuttu, biçimli dudaklarını dudaklarıma kapattı. "Cezaya öpücükler dâhil değil sanırım?"

"Cezayı sana kesmem gerekiyor. Oradan bakınca kendi ayağıma sıkacak kadar aptal gibi mi görünüyorum?" dedi sırıtarak.

"Buradan bakınca istediğini yaptırmak için inat eden ukala bir prens gibi görünüyorsun," dedim gülerek.

"Sen başlattın," dedi. Saçlarımdan öptü ve kapıya yöneldi.

"Bu bir savaş ilanı," diye seslendim arkasından. Çapkın bir gülüş atmakla yetindi ve kapıdan çıktı. Başımı iki yana sallayarak gidişini izledim.

Konu o olunca herhangi bir savaşı kazanabileceğim konusunda kendime hiç güvenemiyordum.

Kar fırtınası sonunda dinmişti. Tüm güverte karlarla kaplanmış, ahşap merdivenler tehlikeli kayganlıkta ince bir buz tabakasıyla örtülmüştü. Sol, üzerinde bordo yün peleriniyle dikkatli ve sağlam adımlarla kaptan köşküne yürüdü. Derin bir iç çektim ve düşüp bir yerimi kırmamayı umut ederek sıkıca korkuluklara tutundum, onu takip ettim.

Benjamin soğuktan yanakları kızarmış bir şekilde nöbetteydi. Yüzü ise bir hayli asıktı. "Bizi buldular," dedi somurtarak.

Solaris onun elinden aldığı uzun dürbünle denizi taramaya başladı. Gördüklerinden sonra bir hırlama çıktı boğazından. Dürbünü bana uzattı bakacağım yönü eliyle işaret ederek. Dün parçaladığımıza çok benzer bir gemi kayalıkların ardında demirlemiş, açık denizde salınıyordu. Neyse ki Solaris'in tahmin ettiği gibi koya girememişlerdi. "Iris ve Brian'ı çağır, arka çıkıştan kaçıyoruz," dedi Sol.

Dünkü gibi pruvaya hareketlendim, denizi dingin hâle getirmek için kollarımı kaldırdım ancak büyüm yeniden sessizleşti. Bir kez daha denedim, hiçbir şey olmadı. Kaşlarım hayretle çatıldı. Kendimi iyi hissediyordum. Solaris bir aksilik olduğunu anladı, soran gözlerle bana baktı. "Büyü yapamıyorum," dedim şaşkın hâlde.

Yanıma gelip elimi tuttu. Onunla paylaştığım muazzam gücü damarlarımda hissediyordum ancak olmuyordu. O da bana dokununca benim gücümü hissedebiliyordu. "Bell, bir şey seni engelliyor. Önünde bir bariyer var gibi."

Örgümü çiğnerken düşünmeye çalıştım. *Dünden bugüne ne değişti? Ay kolyem...* Dün Solaris onu koparınca akşam takmamıştım. Cebimden çıkardım, kolyeyi görünce hemen anladı ve Jude'a seslendi.

Jude, büyü sözcüklerini mırıldandı ve kolyeyi havada döndürmeye başladı. Parlak taşların arasına ustalıkla gizlenmiş, neredeyse gözle görülmeyecek kadar küçük saf obsit parçaları, Jude'un büyüsüne direnerek birer birer dökülmeye başladı. Taşların dökülüşünü izlerken içimi buz gibi bir soğukluk kapladı.

"Bu Marvin'in işi olmalı," dedim dişlerimin arasından. *Lanet olası, sinsi küçük kral...*

Obsitler alaşım olmadığı ve sayısı çok fazla olduğu için, benim kötü ruh hâlim de eklenince büyü yapmama engel olmuştu bunca zaman. Zindanda kolyenin boynumda olup olmadığını hatırlamıyordum. Beni kurtardıkları zaman Benjamin onu muhafızların beklediği alanda, diğer özel eşyalarımla birlikte bir kutuda bulup gemideyken bana vermişti.

Kolyeyi Jude'a teslim eder etmez gücümün önündeki barajın kalktığını hissettim. Avucumun içinde dolaşan o tanıdık basıncı hissederek parmağımın ucunda bir akım topladım. Mavi kıvılcımları rahatlayarak izledim. Kolye yoksa sorun yoktu.

"Bir şey daha var, Lulu," diye mırıldandı Jude, endişeyle. "Bu kolye büyü görmüş. Benimkinden farklı bir büyü hissediyorum. Şimdiye kadar taş yerleştirip çıkarmak için kolyeye sadece ben büyü yapmıştım."

Kolyeden vazgeçmek zorundaydım ancak ailemden bana yadigârdı ve öylece atmaya elim varmıyordu. "Onu kurtarabilir misin, Jude?"

"Tek başıma yapamam ama belki ikiniz yardım ederseniz başarabiliriz. Sanırım yerimizi bununla buluyorlar," diye açıkladı. "Büyüyü başka bir şeye yönlendirmeniz gerekiyor."

Solaris ile daha önce metal gücünü kullanmayı hiç denememiştik. Sol, elimden tuttu. Kolyenin tek hareketle tekrar havada asılı durmasını sağladım, yoğunlaştım. Yanımda o da aynı şeyi yaptı.

Jude'un ne demek istediğini anlamıştım. Kolyenin üzerindeki yabancı ve kötücül his veren büyüyü somut bir şeymiş gibi hissediyordum. Onu, kaldırıp attığımı canlandırdım gözümde. Orada, gözüme ilişen metal bir kova vardı. Güverteyi yıkamak için kullanıyorduk.

Sol'e kovayı işaret ettim. Solaris gözlerini devirip *gerçekten kovayı mı seçtin?* dercesine sırıttı. *Gözüme ilk çarpan metal nesne o, ne yapabilirim?* Boşta kalan ellerimizi kaldırarak kovaya yönelttik. Kova havada bir takla attı ve güverteye düştü.

"Artık üzerinde büyü hissetmiyorum," dedim.

"Ben de," dedi Sol.

Jude mırıldanarak kolyeyi yeniden kontrolüne aldı, evirip çevirdi. Daha sonra metal kovayı havaya kaldırıp inceledi. "Büyü bu zavallı kovaya geçmiş," diye şakıdı eğlenerek.

"Mademki bu büyü yerimizi işaretliyor, bu kovayı biraz bekledikten sonra sürüklenebileceği şekilde denize atalım," dedi Sol.

Beni elimden çekiştirerek dün fırtınayı kontrol ettiğim iskeleye getirdi. Kovanın iki ucuna ip geçirdik. Sol, bıçağıyla ipi biraz yıprattı ve kayalardan birinde asılı duracak şekilde denize attık. "Gemiyi buradan görmeleri imkânsız. Birkaç gün daha burada olduğumuzu düşünsünler. Kovanın ipi kopana kadar çoktan uzaklaşmış oluruz."

Solaris gemiyi aynı ustalıkla, büyülerimizin de yardımıyla koydan geçirdi ve diğer taraftaki daracık geçitten açık denize çıkarmayı başardı.

Gemi, fırtınadan sonra sakinlemiş denizi yararak ilerlerken yeniden açık denizde yol almak içimi rahatlatıyordu. Kolye boynumdayken hissettiğim o karamsarlık ve ağırlığı da üzerimden atmıştım. Bunca zaman sanki Marvin'in pis elleri üzerimdeymiş gibiydi. Dümeni kontrol eden Sol'ün yanında soğuk rüzgârın tadını çıkarıyordum.

"O pisliği ellerimle boğacağım. Seni kurtardığımız hâlde bunca zaman hasta gibi hissetmene sebep oldu," dedi Solaris. Altın gözleri öfkeyle denizi tarıyordu.

Yanına yanaştım, dümeni ondan aldım. Yanımda gemi korkuluklarına yaslanıp eğlenerek baktı bana. İkimiz de öfkemizi ancak birbirimiz sayesinde atabiliyorduk. *Tabii birbirimize öfkelenmediğimiz sürece.* Sır saklamayı bıraktığımızdan beri ona öfkelenmek için sebebim yoktu.

Akıntısı güçlü bir bölgeden geçerken gemi aniden sarsıldı, güverte ürkütücü şekilde gıcırdadı. Dengeyi kaybetmemek için derin bir nefes aldım. Bir elimi kaldırıp suya hükmettim. Parmaklarımın arasından bir enerji aktı ve deniz, itaatkâr bir şekilde sakinleşti ancak rüzgâr yine de yönümüzü saptırıyordu.

Sol, üzerimden uzanarak beni iki kolunun arasına aldı ve dümeni doğru tutmama yardım etti. "İtiraf edeyim," dedi. "Bu işi epey kaptın. Ama bu biraz hile sayılıyor. Sihirle kaptanlık yapılmaz."

"Ben doğuştan yetenekliyim," dedim sırıtarak.

O sırada güverte, sözlerimin aksini kanıtlamak istercesine çatırdadı.

Solaris bir yandan dümeni tutuşuma yardım ederken, diğer yandan çenesini başımın üzerine yasladı. "Gemi kanunlarına göre hile yapanları denize atıyoruz ama sana torpil geçeriz. Nasıl kullanman gerektiğini doğru düzgün öğretirim sana."

"Kaptanlık senin olsun," dedim. "Ben bu hâlimle mutluyum."

Solaris yanağımdaki tuzlu su damlasını başparmağıyla silerken hafifçe gülümsedi. "Öğreneceksin."

İtirazlarımı yok sayarak bir süre bana gemi idaresiyle ilgili ders verdi. Konuya az çok hâkim olmuştum. Ama o bir şeyler anlatırken dikkatim hızlı dağılıyordu. *Bariz sebeplerden dolayı.* Özellikle de güçlü kolları hâlâ omuzlarımın iki yanındayken... "Gözler yukarı, güzel avcı," dedi gülerek.

Tam ona hazırladığım lafları sıralamak üzereydim ki o sırada aşağıdan Jay seslendi. "Kumrular, Benj gemi idaresini alacak. Antrenman yapıyor muyuz?"

Yanımıza gelen Benjamin, bize sırıtarak baktı. Dümeni ona devrederken Sol'e döndüm. "Pusulanı Benj'e ödünç ver. Yolunu bulamıyor."

"Hah!" diye homurdandı Benjamin az önce söylediklerime kahkaha atan Solaris'e içerleyerek. Benjamin gözlerini devirdi. "Ayrıyken de birlikteyken de çekilmiyorsunuz," dedi homurdanarak.

Solaris ile birlikte gülerek güverteye, ekibin kalanının yanına indik. "Viridia'ya ulaştığımızda büyümüzü yeniden saklamamız gerekecek, değil mi?" diye sordum.

"Evet, Bell. Herkes obsit taşlarını üzerine takacak. Orası safkan avcıların evi. En ufak büyümüzde yakalanırız. Bizi nasıl karşılayacaklarını kestiremiyorum ancak büyü yaparken yakalanırsak hoş olmayacağını söyleyebilirim."

"Büyü antrenmanı yapalım mı? Saklanmadan büyü yapmaya doyamadım," diye seslendi konuşmamızı duyan Jill uzaktan, ince sesiyle.

Solaris başını sallayarak onayladı. "Tamam, öyle olsun."

Güçlerimi yeni öğrenen benim aksime onlar yıllardır korkarak ve güçlerini bastırarak yaşamışlardı. En çok da Solaris... Prens olarak en büyük risk altında olan oydu. Sol'ün, Valor'da onları gizlice eğitmesi bile ekipteki maguslar için çok büyük bir lütuf hâline gelmişti.

Beni gerçekten dostları olarak görmelerinin yanında neden kehaneti takip ettiklerini şimdi daha iyi anlıyordum. *Özgürlük istiyorlar.* Güce sahip olup, onu uzun süre obsitle bastırmak magusları hasta hissettiriyordu. Haftalardır üzerimde taşıdığım ağırlığı, onlar belki de yıllardır taşıyorlardı.

Solaris herkesi organize ettikten sonra önce toprak elementi güçlerimiz üzerinde çalışmaya başladık. Sol'e temas etmeden kullanmam çok zordu.

Toprak elementini kullanarak iyileşme gücü elde etmek göründüğü kadar kolay değildi. Jay, elinde bir bıçakla durmaksızın yara açıyor, onu iyileştirmemizi istiyordu. Solaris konuya daha çok hâkimdi ama ben en ufak bir gelişme kaydedememiştim. Sol, yanıma gelip elimden tuttu. "Şimdi dene."

Onun toprak üzerindeki sarsılmaz hakimiyetini damarlarımda hissettim temas edince. Gözlerimi kapatıp Jay'in eline odaklandım ve iyileştiğini gözümde canlandırdım. Gözlerimi açtığımda yarısı kanayan, yarısı ise iyileşmeye yüz tutmuş pembe bir yara izi vardı.

Jay, "Eh, yarısını kapatmayı başardın. İyi bir başlangıç," dedi nazik bir ifadeyle. "Unutmayın, size bunları acil durumlar için öğretiyorum. Bana ulaşabiliyorsanız kendiniz müdahale etmeyi denemeyin. Uzun yıllar geliştirmek için uğraştım. Büyünüz ne kadar güçlü olursa olsun, önemli olan teknik. Yanlış yapılan tedavinin düzeltilmesi, yaralanmayı düzeltmekten daha zor oluyor." Solaris'e ters ters baktı.

"Jay'in düzeltmesi gereken başarısız birkaç denemem olmuştu," diye omuz silkti Sol umarsızca.

Molada dinlenirken, Jay alt kattan elinde kahverengi kesede bir şey getirdi. *Kahve!* "Gemide kahve mi var?"

"Bir paket var. Gelin işleri biraz zorlaştıralım. Ödülü kahve olan, birbirimizle düello yapacağımız bir turnuva düzenlemeye var mısınız?" diye sordu.

"Bana uyar," diye yanıtladım heyecanla. Hem kahve ödülü hem de işin içine rekabet girmesi çoktan kanımın kaynamasına yol açmıştı. En azından kafam oyalanırdı.

Diğerleri de benim gibi heyecanlı mırıldanmalarla onayladı. Kuralları belirledik ve Jay'in hazırladığı kura kağıtlarıyla herkes eşleşti. Karl ise hakem olmayı teklif etti, bu tür yarışmalardan hoşlanmıyordu.

Sol ile Valor'da son karşılaşmamızı hatırlayınca biraz yüreğim burkuldu. Ona kolayca yenilmek istemiyordum. Bugünü, magus turnuvasına ayırmaya karar verdik. Güneşin batışına dört saat vardı.

Karşılaşmalar oldukça çekişmeli şekilde başladı. Herkes hırslıydı. Hem ödülü istiyor hem de kendimizi kanıtlamaya çalışıyorduk. Bütün maçları bazen heyecandan tırnaklarımı kemirerek, bazen de endişeden kalbim atarak izliyordum. Rakip olarak eşleştiğim Brian ve Iris'i yenmiştim. Iris ile maçımda zorlanmıştım ancak büyüm, onlarınkine göre güçlüydü. Solaris de Jude'u elemişti. Solaris'in Jay ile maçı, finalde kiminle karşılaşacağımı belirleyecekti.

Solaris ve Jay gülümseyerek birbirlerine selam verdiler ve bulanık gölgeler hâlinde birbirlerine büyü göndermeye başladılar. Sol'ün alev toplarından biri kolumu sıyırınca biraz daha geriye çekildim. Vahşice maç yapıyorlardı. Jay'in de kazanma hırsı olarak benden aşağı kalır bir yanı yoktu. Sakin yapısı yüzünden onun ne kadar tehlikeli ve güçlü olduğunu bazen unutuyordum. İlk maçında Drue'yu da zorlanmadan elemişti.

Jay sırtından onlarca sarmaşık çıkarmış, onlara Solaris'i oyunlarda bana saldıran ağaç gibi aralıksız kırbaçlatmaya çalışıyordu. Sol ise onun sarmaşıklarını alevlerden oluşturduğu kalkanla yakıp etkisiz hâle getiriyordu. Dakikalarca eşitlik bozulmadı. Son dakika Sol, Jay'in sırtındaki kırbaçları kendinin de kontrol edebildiğini fark edince Jay'i kendi silahıyla vurdu. Sarmaşıkları Jay'in kendi bedenine dolayarak onu hareketsiz kıldı ve maçı aldı.

Final maçı Sol ve benim aramda olacaktı ancak avcı turnuvası da bitince kazanana göre ayarlayacaktık. Gün oldukça yorucu geçmişti. Fiziksel güç sarf etmediğimizi sansak da büyü yapmak en az dövüşmek kadar yoruyordu. Drue'nun sebzelerden yaptığı çorbadan neredeyse üçüncü tabağı isteyecekken utanıp kendimi durdurdum. İştahım yerine gelmiş görünüyordu.

"Deneme yapmak için bugün de durmak istiyorum. Bakalım bizi takip edecekler mi? Yakınlarda korunaklı bir ada var," dedi Sol yemeğini kaşıklarken.

"Saçmalık!" dedi bir anda Ash'in yüksek perdeden sesi. "Tamamen saçmalık!"

Ben dâhil herkes, şaşırarak ondan tarafa baktı. "Duramayız, bizi bulabilirler. Bu riske gerek yok," diye sesini biraz yumuşatarak ama kararlı bir şekilde fikrini dile getirdi. Sol'ün tek kaşı istemsizce havaya kalktı.

Buradaki herkes, ben bile, Solaris'in kararlarına saygı duyuyorduk. Tüm ekip onu hâlâ Valor'daki gibi lider olarak kabul ediyordu. Herkes fikrini söylese de belli bir sınırı aşmıyordu. Zaten Sol de gelecek fikirleri saygıyla değerlendiriyor ve mantıklı olanı yapmaya çalışıyordu. Ona güveniyorduk.

Benjamin iç çekerek yerinden kalktı ve Ash'in yanındaki boş sandalyeye oturdu. Ash, oturduğu yerde biraz ter döküyor gibiydi ve Benjamin'in vereceği tepkiden ben de geriliyordum. Onu hâlâ diğerleri gibi kabullenememişlerdi tam olarak.

"Bak, dostum..." dedi Benj, sakin çıkmasına gayret ettiği sesiyle ancak bu Ash'i daha da gerdi. "Solaris Blaze'in artık kaçak olduğu için lider olmadığını düşünüyor olabilirsin ancak hâlâ bu ekibin lideri o," dedi kocaman elini Ash'in omzuna atarken.

Rahatsızca kıpırdanınca Solaris müdahale etmemem için bacağıma dokundu.

Benjamin ise Ash'in gerginlikten soğuk terler döktüğünü ve az önceki çıkışı için pişman olduğunu anlayınca sırıttı. "Bir de kendisi bu geminin kaptanı. Yani, o isterse, seni oturduğun sandalyeyle birlikte denize atarım," dedi gözlerinde tehdit barındıran bir ışıltıyla. "Açık denizlerde Sintra'nın hâlâ bir köşede yaşadığı ve avını beklediği söylentileri var. Büyük bir deniz canavarı, duymuşsundur. Bir de tabii onun büyülü halkı Sereller var. Sintra'yla karşılaşırsan acı çekmezsin, görür görmez ölürsün ancak Sereller duyduğuma göre her gün bir parçanı koparır. Yemekleriyle oynamayı seviyorlarmış."

Ash sakince nefes almaya çalıştı ancak yakasını esnetti.

"Derler ki son gördüğün şey, ufak bir çan sesini andıran çınlama ve büyüleyici ışıltı oluyormuş."

Bir kez daha müdahale etmek için ileri atılacakken Sol masanın altından elimi sıktı. Başını iki yana salladı. Bıyık altından sırıtsa da asıl amacının farklı olduğunu anladığımdan sessiz kaldım.

"Üzgünüm," dedi Ash, Solaris'e. "Amacım saygısızlık etmek değildi. Korkuyorum." Zorlanıyordu ancak itirafı samimiydi. "İçinizde tek insan

benim ve beni korumak için ne kadar gayret etseniz de sizden daha zayıfım."

Benjamin göz ucuyla Sol'e baktı. Solaris gözlerini devirdi ve konuşmak için hafifçe öne eğildi. "Fikrini söylemende ya da korkmanda sorun yok. Yalnızca bu gemide birbirimizle konuşurken ses tonumuza dikkat ederiz. Birbirimizin fikirlerini saçmalık olarak görmeyiz. Ondan hoşlansak da hoşlanmasak da..." dedi otoriter bir sesle. Benjamin'e yeterli olduğunu belirten bir işaret yaptı.

"Kaptan'a kafa tutacak kadar akılsız olduğun için bugün bulaşıkları sen yıkıyorsun, insan çocuk," dedi Benj ayağa yavaşça kalkarken. "Ayrıca korkmana gerek yok. Biz bir aileyiz ve ne yazık ki sen de artık bizimlesin. Birbirimizi koruruz. Sana dümenden artakalan vakitlerde eğitim vermeye devam edeceğim."

Ash'in yüzü minnetle ışıldadı, başını salladı. Solaris bu yüzden müdahale etmemi istememişti. Ash savunmasız kalınca gerçek duygularını dökülmüş, ekiple arasındaki arkadaşça köprüye sağlam bir ilmek eklenmişti.

"Yine de Sintra'yı unutma," dedi Benj gülümseyerek yerine otururken.

"O şeyler gerçek mi?" diye sordu Ash.

Solaris güldü, anlatmaya koyuldu. "Denizci efsanelerine göre Antik Magus Hydralis'in büyülü deniz yaratığı Sintra, kimsenin bilmediği gizli şehrinde, tıpkı onun gibi sonsuz bir uykuya yatmış bekliyor. Onun soyu Sereller ise onu korumak için batık şehirde nöbet tutuyorlar. Denizcilerden bazıları su altında gördükleri ışıltılardan onların farklı bölgelere seyahat ettiklerini iddia ediyor."

Gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Hayır, Ash'e hep birlikte zorbalık etmiyorduk. Eh, biraz olsun hak etmişti ama.

Ash'in rengi atan yüzünü görünce, "Korkmana gerek yok," dedi Sol, gülerek. "Seni denize atmayacağız."

"Tabii uslu olursan," diye ekledi Benj.

Diğerleri de gülüyorlardı ve Karl, dostça Ash'in sırtına vurduğunda gergin hava çoktan dağılmıştı.

Solaris iç çekti ve sözlerini tekrarladı. "Ne diyordum? Adacıkta mola veriyoruz bu gece," dedi yeniden.

"Ben nöbet tutarım, Kaptan. Sen ve Benjamin dünden beri yoruldunuz," diye teklifte bulundu Ethan.

Solaris minnetle kabul etti. Beni ararken neredeyse hiç uyumamıştı. Kaçtığımızdan beri de kâbuslarımla başa çıkmaktan ve gemiyi idare etmekten birkaç saatlik uykuyla yaşıyordu. Oldukça yorgundu. Onu pamuklara sarıp sarmalamak istiyordum ama elimden şimdilik bu kadarı geliyordu. Onunsa yanımda hiçbir şeyden şikâyeti yok gibiydi.

"Ben de onunla olurum," diye atıldı Jude.

"Elbette olursun, Jude ama nöbet tutmayı unutmayın, tamam mı?" diye sırıttı Benjamin.

Herkes kahkaha atarken, Jude büyülediği çatal ve bıçağının Benj'in yüzüne doğru fırlamasını sağladı. Çatal ve bıçaklar tarafından kovalanan Benjamin, oldukça eğlendirici bir görüntüydü.

Ash de artık eskisinden daha rahat görünüyordu. Yaşanan gerginliğe rağmen Benj'in vakit ayırıp ona ders verecek olmasına sevinmişti. Yine de büyülenen çatallar Benj'i kovalarken fazla sesli gülmemeye özen gösterdi. Kahkahalar arasında Sol'ün omzuna yaslandım. Yemeklerimizi yemiştik ve uzun zamandır olmadığı kadar güçlü ve mutlu hissediyordum kendimi.

Yemek faslı bitince yorgunluktan sürünerek kamaraya çıktık ve başımıza sopayla vurulmuşçasına, derin bir yorgunlukla uykuya daldık.

Kâbuslarım değişmiyordu ve normal olan diğer herkes gibi deniz canavarlarını görmeyi yeğlerdim. *Benim en büyük canavarım kendimdim.*

@ayisigikitap

ALTINCI BÖLÜM
TURNUVA

Zindandaki esir kız sonunda yok oldu.

Sol ertesi gün kahvaltısını yaptıktan sonra Ethan'dan nöbeti devralmaya gittiğinde, avcı turnuvasını erkenden başlattık. Büyü kullanmadığımız için avcı maçları daha uzun sürüyordu. Herkes birbirleriyle acımasızca düello yaparken Ash'in Solaris ile eşleştiğini gördüm.

Maç başladığında Sol'ün kendini nasıl geri çektiğini fark ettim şaşırarak. Asher'a zarar vermek ya da onu çok hızlı yere serip rencide etmek istemiyordu. Bu tavrında Ash'in dünkü samimi itirafının etkisi olmalıydı.

Ash ise tüm varlığıyla Sol'e hamle yapıyordu. Valor'daki gibi tahta kılıçlarla dövüşmüyorduk, herkes gerçek silahlarıyla savaşıyordu. Ash hırsla saldırırken Sol'ün kolunda benim yüreğimi hoplatan derin bir kesik açmayı başarınca, Solaris oyalanmayı kesti ve iki hamlede arkasına geçip, Ash'in boynuna kılıcını yaslayarak maçı bitirdi. Jay, hemen Sol'ün yarasını kapattı.

Sol, Ash'e elini uzatarak ayağa kaldırdı ve tebrik etti. Ash de ondan kesik için özür diledi. Sol'ün yüzünde ilk kez Ash'e karşı gurur ifadesi gördüm. Onu bir rakip ya da düşman gibi değil, Valor'da yetişen bir öğrencisi başarılı olmuş gibi süzmüştü.

Solaris yanağıma bir öpücük kondurup görev yerine dönerken maçımı yukarıdan izleyeceğine söz verdi. İlk maçımda Drue'yu zor da olsa yenmeyi başardım. Kıdemli bir avcıyı elemenin gururuyla başımı yukarı

kaldırdım. Solaris kaptan köşkünden alkışlıyor, gözleri gururla parlıyordu. Valor'dan beri kendimi bir hayli geliştirmeyi başarmıştım.

Dinlenmek için biraz güverteye serilip bulutların arasından göz kırpan kış güneşinin tadını çıkardık. Turnuva fikri mükemmeldi. Herkes dertlerini unutmuş, hırsla birinci olmaya çalışıyordu.

İkinci tur maçlar başladığında, ilk maç Benjamin ve Solaris arasındaydı. Sol, gemiyi Jay'e emanet etti mecburen. Neyse ki hava açıktı, deniz sakindi ve Jay zorlanmayacaktı. Kaptan ve yardımcısı dövüşürken tek şifacının dümende olması beni biraz tedirgin ediyordu ama ikisinin maçını izlemek heyecanlı olacaktı. Avcı turnuvasında büyü kesinlikle yasaktı ve herkes silah kullanma ve dövüş yetenekleriyle kazanmaya çalışıyordu. Benjamin'in bu konuda Sol gibi oldukça yetenekli olduğunu, çocukluktan beri beraber eğitim aldıklarını biliyordum.

Solaris ve Benjamin'in maçı Karl'ın işaretiyle başladı. Onları takip ederken bile zorlanıyordum. Kılıçlarıyla dövüşüyorlardı. Birbirlerine yaptıkları her hamlede midem takla atıyor, birbirlerine zarar verecekler diye ödüm kopuyordu. İkisi de çok hızlıydı. Sol, onun kılıcını düşürüp maçı kazanırken Benjamin'in kolunu kırmış; Benj ise son dakikada Sol'ün bacağına attığı tekmeyle karşılık vermişti. Solaris'in bacağının da kırılmış olduğunu gelen acı çatırdamadan tahmin etmiştim.

Maçın sona ermesiyle rahat bir nefes alarak Sol'ün yanına yanaştım hemen. Kaşından akan kandan yüzü görünmüyordu ancak yerde Benj ile birbirlerine sırıtıyorlardı. Benjamin'in de dudağı patlayıp kanamıştı. Dudağı ile burnundan akan kandan üzerindeki krem rengi kazak kırmızıya boyanmıştı. Iris de aynı benim gibi endişeli bir ifadeyle Benj'in yüzüne mendilini tutuyordu. Sol, ayağa kalktı ve kolunu bana doladı. Bacağı şişmişti ve muhtemelen kırıktı.

Cebimden bir mendil çıkardım ve midemi altüst etmesine rağmen kaşına bastırdım. "Luna! Lütfen yavaş ol," diye acıyla inledi tek gözünü kapatırken.

"Beş yaşındaki çocuklar gibi dövüşüp kafanızı gözünüzü patlatmanız gerekmezdi," diye söylendim asabi bir tavırla. İkisi de sitemime karşılık kahkaha attılar. Iris de benimkine çok benzer bir ifadeyle ikisine de öfkeli bakışlar atıyordu.

"Bacağımı hep aynı yerden kırıyor. Bunun hesabını bir dahakine soracağım," dedi Sol, topallayarak.

Ethan kaptan köşküne koşarak çıkmış, Jay beş dakikalığına hızla aşağı inmişti. "Bir gün sizi düzeltmeyeceğim. Şu hâlinize bak!"

Jay, önce Benjamin'e yöneldi. Mırıldanarak bacağındaki kesiği ve yüzündeki yaraları düzeltti. Sonra kolunu benim omzuma atmış hâlde ayakta durmaya çalışan Sol'e yöneldi. Bacağına acıyla inlemesine sebep olacak sertlikte dokunarak kemiğini tamir etti ve patlamış kaşını kapattı.

Solaris ve Benjamin hâlâ gülüyorlardı. Sol, yüzündeki yaralar temizlenince kovada duran temiz suyla yüzünü yıkadı ve kanları olabildiğince temizledi. Her yeri yırtılmış, delinmiş gömleğini çıkarıyordu ki onu durdurdum. "Üzerini odanda değiştir istersen, Kaptan."

Sıcak bir kahkaha attıktan sonra, "Emrin olur," diyerek kaldığımız kamaraya doğru yol aldı. Bana kamarada tavır yapıp üzerini banyoda değiştirirken bu kadar kişinin arasında soyunmasına elbette müsaade etmeyecektim.

Sonraki maç, Jude ve Iris arasındaydı. İkisi de hile yapıp çaktırmadan birbirlerine büyü yapmaya çalışırlarken Karl'a yakalandılar ve turnuva dışında bırakıldılar. İki ayrı köşeden hem birbirlerine hem Karl'a öldürücü bakışlar atıyorlardı. Eğitmenler arasında birikmiş, ayrı bir rekabet vardı ve bizler için izlemesi eğlenceliydi. Jude'un aşırı hırslı olduğunu biliyordum ancak Iris benim için de sürpriz olmuştu.

İkinci turun son maçı benimle Derek arasındaydı. Tanıştığımızdan beri onu hileyle yendiğimi iddia ettiğinden, onu biraz hırpalayarak maçı aldığımı kabul ediyordum. Derek'in darbelerinden dolayı açılan kaşımı Jay birkaç saniyede düzeltti.

"Derek'in bacağındaki tüm kasları ezmişsin, Lu. Bu kadarına gerek var mıydı?" dedi Jay sırıtarak. Onun gülüşüne ben de afacan bir gülüşle karşılık verdim. Az önce sinirimizi bozan Sol ve Benjamin'in davranışlarını şimdi kendimiz de tekrar ediyorduk. Sol de kaptan köşkünden yanımıza gelmiş, gururlu gözlerle beni süzüyordu.

"Görünen o ki iki turnuvada da finale biz kaldık," dedi gülümseyerek. Jay'e ve yanındaki Karl'a döndüm. Jay, ıslak bir bezle ellerine bulaşmış kanlarımı temizlemekle meşguldü.

"İki maç mı yapacağız?" diye sordum kanlara bakmamaya özen göstererek.

"Aslında iki turnuvanın finalini birleştirebiliriz," diye yanıtladı Karl.

"Öyleyse herkes biraz dinlensin. Tek bir final maçı, sınır ve kural yok. Bu akşam olsun. Uygun mu, Bell?" diye sordu Solaris.

"Benim için fark etmez, Kaptan. Ne zaman olursa olsun canına okuyacağım."

"Merakla bekliyorum."

Solaris yersiz öz güvenimi neyse ki sevimli buluyordu. İçimden ben bile söylediklerime inanmıyordum ancak yine de ona meydan okumadan duramıyordum.

Solaris, Ethan'a emanet ettiği kaptan köşküne geri dönerken ben de üzerimi temizlemek için kamaraya yol aldım.

Günün verdiği yorgunluk ve karınlarımızın doymasıyla enerjimizi yenilesek de üzerime miskinlik çökmüştü. Bir saat sonra final maçını yapacağımızı düşünürsek iyi bir zamanlama değildi. Gemiyi birkaç saatliğine küçük bir adacığa çekmiştik. Gökyüzü sisle kaplıydı ve yer bulma büyüsünü çözdüğümüzden beri bizi takip eden kimseyi görmemiştik.

Sol, "İçimden bir ses, seninle yapacağımız maçın zorlu geçeceğini söylüyor. Maçı karada yapmaya ne dersin? Gemimi seviyorum ve ona bir süre daha ihtiyacımız var," diye teklif etti.

"Hani tüm gemiyi yakabilirdim?"

"Savaşarak değil."

Yüzündeki muzip gülümseme istemsizce bana da bulaştı. "Ya?" Solaris bana imayla bakarken, "Tamam, karada o zaman," dedim.

Karaya ineceğimiz haberini gemideki herkes coşkuyla karşıladı. Sol, Benjamin'i de yanına alarak kara parçasını kontrol etmek için gemiden indi. Üzerime siyah, dar avcı tulumumu ve siyah çizmelerimi giydim. Saçlarımı ördüm. Aynaya baktığımda hâlimden memnun gülümsedim. *Zindandaki esir kız sonunda yok oldu.*

Kamaradan ayrıldığımda aşağıdaki kara parçasına göz attım. Tam maç yapmamıza uygun geniş bir düzlük vardı ve Solaris orayı meşalelerle aydınlatmıştı. Geniş düzlüğü dalgaların aşındırarak oluşturduğu sivri kayalıklar sarıyordu. Ona karşı Jude'dan ödünç alacağım kılıcı kullanacaktım. Zarif

hareketlerle gemi iskelesinden inmeye koyuldum. Daha iskeleye çıktığım an beni fark etti, yüzünde çapkın gülümsemesiyle beni süzmeye başladı.

Herkes maç alanının etrafında hazırdı. Sol de avcı giysilerini giymişti. o giysilerin altından belli olan kaslarını zevkle süzüyordum. Uzayan saçlarını önüne düşmemesi için arkadan hafif toplasa da inatçı tutamları yine de yüzüne düşüyordu. Yanına ulaştığımda yakut taşlarla süslü, aslan oymalı büyük kılıcını, ısınma hareketleri yaparak elinde çevirmeye başladı. O sırada Karl ve Jay kuralları açıklamak üzere aramıza geçtiler.

"Bildiğiniz üzere avcı ve magus turnuvasının galibi Solaris ve Luna oldu. Aralarındaki maç, iki etaptan oluşacak. Birinde magus güçleriyle, diğerinde büyü olmadan savaşacaklar. Eşitlik olma durumunda üçüncü karşılaşma limitsiz ve kuralsız olacak. İkinize de bol şanslar dilerim," diye açıklama yaptı Karl.

"Birbirinizi fazla hırpalamamaya çalışın," diye ekledi Jay sırıtarak. "En sonunda başı ağrıyan ben oluyorum."

Maçın başlamasına on dakikamız vardı. Sol biraz uzaklaştı ve karşıdan elinde bir kılıç kılıfıyla yanıma geldi. *Yapmış olamaz...*

Kılıfı iki eliyle dikkatlice bana uzatırken, "Sana bunu vermek için saraydan beri uygun zamanı bekliyordum, Bell. Bana karşı savaşırken emanet bir kılıçla savaşmanı istemem," dedi.

Kılıfın içinden kılıcı çektim. Elime tam oturuyordu; ağırlığı, uzunluğu tam bana göreydi. Çok iyi bir ustanın elinden çıkmış olmalıydı. Kabzası safir taşından gözlere sahip ejderha motifiyle süslenmişti. Kılıcı öne uzatıp tarttım, dengesi mükemmeldi. Gümüş üzerine kazınmış kibar bir el yazısı vardı üzerinde. *Tempestas Wing, Sapphirus Draco. Fırtına Kanat, Safir Ejder.*

Parlayan gözlerimle Solaris'e baktım. Başını yana eğmiş, çocuk gibi sevinmemi izliyordu şefkatli bir ifadeyle.

"Sol! Bu çok kıymetli bir hediye, çok teşekkür ederim."

"Valor'da diğer kılıçların sana uymadığını gördüğümde bunu hazırlatmıştım ancak daha önce verme fırsatım olmadı," diye açıkladı. Valor'da bir süre onunla hiç konuşmamıştık. Daha sonra da yaşanan olaylardan ötürü burnumuzun ucunu görecek vaktimiz olmamıştı.

"Maçımızdan önce elime böyle bir silah verdiğine göre kendine fazlasıyla güveniyorsun."

Tabii ki güveniyordu.

Solaris'le birbirimizi artık fazlasıyla iyi tanıyorduk. Muzipçe sırıttı. "Elbette güveniyorum ama aramızdaki maçın da adil olması gerektiğini düşünüyorum. Elinden geleni yap."

Kılıcı Solaris'in öğrettiği gibi savurduğumda gülümsemem tüm yüzüme yayıldı. Muhteşem bir silahtı.

"Kılıcına bir isim verebilirsin," dedi Sol, bir yandan ısınmaya devam ederken.

Haklıydı, her özel silahın bir adı olmalıydı. Mavi taşlı hançerim için bir anda aklımda beliren ismi başımı sallayarak kovaladım. *Kalp Katili.*

Solaris bana bir adım yaklaştı. Yüzünde benimle uğraşacağını belirten gülümsemesi vardı. "İzninle bu silaha senin için ben isim vermek istiyorum," dedi.

"Senin kılıcının ismi ne?" diye sordum merakla. Genelde silahların isimlerini bir tek sahipleri bilirdi. "Infernra," dedi gülümseyerek. *Cehennem ateşi pençesi.*

"Seninkine de 'Storwin' ismini düşündüm," dedi. *Fırtına Kanat...* Üzerindeki işlemelere bakılırsa zaten en başından buna karar verdiği anlaşılıyordu.

"Bayıldım!"

"Sana bırakırsam *'Dragonbell'* koyarsın diye çekindim açıkçası," dedi sırıtarak.

"Hah!" diye homurdandım gözlerimi kısarak. *Fena fikir de değilmiş.* "Storwin'in hatırına az önceki iğnelemeni duymazdan geleceğim," diye söylendim.

Başını iki yana sallayarak ısınmaya devam etti.

Vakit gelmişti.

Karl yeniden ortamıza geçti. İlk karşılaşma avcı turuydu. Karl'ın geriye sayması ve aramızdan çekilmesiyle mücadele başladı.

Solaris ile Valor'da yaptığımız ilk karşılaşmadan beri kendimi bir hayli geliştirmiştim ama yine de o benim karşıma gelebilecek en dişli rakipti, dikkatli olmalıydım. Kılıçlarımızı elimizde döndürerek birbirimizin etrafında daireler çizmeye başladık. İlk hamleyi onun yapmasını istiyordum.

Üzerime doğru koşmaya başladı ve kılıç darbesi indirecek gibi yapıp avcı hızıyla arkama geçti. Hamlesini tahmin edememiştim ama neyse ki

onun kadar hızlıydım. Ben de aynı hızla arkamı döndüm ve indirmeye çalıştığı darbeyi kılıcımla engelledim. Hiç beklemeden ben ona hamle yapmaya başladım. Öğrendiğim gibi vücudumda açık bir alan bırakmamaya çalışıyordum. Haftalardır antrenman yaptığım için edindiğim kas kütlesi neyse ki işime yarıyordu. Onun darbelerini tahmin etmek önemli olsa da asıl mesele durduracak gücümün olmasıydı.

Birkaç dakika boyunca ikimizin kılıçlarının birbirine çarpan, çınlayan sesi dışında *çıt* çıkmadı adacıkta. İkimiz de birbirimizin tüm hamlelerini savuşturmayı başarıyorduk. O bunu rahatça yaparken ben can havliyle savunuyordum kendimi. Solaris üzerime doğru hem adım atıp hem kılıcını savururken, ben geriye adımlar atıp onun hamlelerini savuşturuyordum.

Açıklığın sınırına geldiğimizde ben ona doğru adımlar atıyordum ve o geri giderek savunma pozisyonuna geçiyordu. Geri giderken, ayağının altındaki bir taş dengesini bozup sendelemesine yol açtı ancak kılıcı yüzüne doğru savurmaktan çekindiğimden fırsatı kaçırdım. Bana doğru öfkeli gözlerle baktı. Taşı ayağıyla tekmeleyerek maç alanının dışına gönderirdi.

"Bana zarar vermemek için hamle yapmaktan çekinirsen birkaç dakika içinde seni yere sererim, Bell. Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

Sözleri amacına ulaşıp beni kışkırtmayı başardı. Kolumu kıvırıp dirseğime kılıcımı yasladım ve ona doğru koşarak zıplayıp tam da yüzüne doğru hamle yaptım. Arkasını dönerek kılıcını sırtına yasladı ve hamlemi zor da olsa durdurdu. Sırtında kendi kılıcının baskısıyla ufak bir kesik açılmasına sebep oldum. Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı.

"Isınıyorsun, sevgilim. Alıştırma turu sona erdi," dedi ve takip edemediğim hızlı adımlarla bana saldırmaya başladı. Kılıç darbelerini güçlükle savuruyordum. Maç alanının sınırı, kayalıkların olduğu alana kadar beni sıkıştırdı.

Son hamlesini, kılıcımı göğsüme doğru paralel tutarak durdurdum. Sırtım kayaya yaslı, burun burunaydık; kılıcının baskısını tutan kılıcım, benim göğsüme baskı yapmaya ve kesmeye başlıyordu. Gözleri, kılıcımın kestiği noktaya bakmıyordu. Karnına doğru dizimle bir tekme savurdum ve boşluğuna gelen darbeyle arkaya doğru sendeledi. Bir tekme daha atarak kılıcını elinden uçurmayı başardım.

Silahsız kalmasına rağmen gülümsüyordu. Ben ise az önceki kışkırtmasından dolayı hâlâ hınçlıydım. Üzerine doğru kılıcımla yürümeye baş-

lamıştım ki beklemediğim kadar büyük bir hızla savurduğum kılıçtan kurtulup kolumu yakaladı ve diziyle kolumu neredeyse kıracak kadar sert bir darbe indirdi.

Acıyla inleyerek kılıcımı düşürdüm. Kılıcı tekmeleyerek uzak bir noktaya gönderdi. İzleyenlerden tek bir ses bile çıkmıyordu. Sadece ikimizin düzenlemeye çalıştığı nefesleri, meşalelerdeki alevin çatırtısı ve deniz dalgaları... Çatılmış kaşlarımla Sol'e bakıyordum ve bir yandan beynim vızır vızır çalışıyor, onu nasıl alt edeceğimi düşünüyordum.

Avcı hızını kullanarak arkama geçti ve kolunu boynuma sararak beni kollarından oluşan bir kafese aldı. Kollarının arasında nefesim kesildi. Ne kadar debelensem de kurtulamıyordum. Boşta kalan ancak işe yaramayan kollarımı da sarıp beni etkisiz hâle getirdi.

Solaris oldukça ağırdı ancak bu durumda kullanabileceğim tek savunma hamlesini kullanmak zorundaydım. Öne doğru eğilip onun da ayaklarını hafifçe yerden kestim ve gevşeyen kollarını fırsat bilerek onu tepemden aşağı yuvarladım. İşe yaradığına inanamıyordum.

Saniyelik zafer anımın tadını çıkaramadan yere düşer düşmez güçlü bacaklarını mengene gibi bacaklarıma sardı ve beni üzerine düşürdü. Bacağımdaki hançeri kaptı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan boynuma doğru sivri ucunu doğrulttu.

Böylece çekişmeli maçımızın ilk karşılaşması, onun zaferiyle sonuçlandı. Ben üzerinde nefeslerimi düzenlemeye çalışırken, Karl onun zaferini ilan etti. Solaris hançeri indirip burnuma bir öpücük kondurdu gülerek. Gururla parlayan ancak bir o kadar da endişeli gözlerle, "İyi misin?" diye sordu.

Kendi doğrulurken benim de oturmama yardımcı oldu. Üzerimden fil sürüsü geçmiş gibi olduğunu elbette ona itiraf etmeyecektim. Nefes nefese başımı salladım. Jay hemen yanımıza geldi. Solaris, yaralarımı tedavi etmesi için Jay'e yer açtı. Göğsümdeki kesik ve kolumdaki ağrı dışında sorunum yoktu.

"Başka bir yerin acıyor mu?" diye sordu Jay.

"Hayır, teşekkürler Jay. Solaris'e bak lütfen," dedim. Sol'ün sırtındaki kana bulanmış kesiği ve attığım tekmelerle incinen yerlerini tedavi etti.

Jay, hayranlık dolu bakışlarını üzerimizde gezdirdi. "İkinizle de ters düşmek istemem. Tebrik ederim."

Sol, içimi ısıtan bir kahkaha attı ve elini bana uzattı. Uzattığı elini tutup ayağa kalktım. Ara vermeden büyü karşılaşmasına başlayacaktık. Gözlerinde yenilmiş olmama rağmen bana yönelttiği inkâr edilemez bir gurur vardı. Ben de kendimi o kadar da yenilmiş gibi hissetmiyordum. Eğer sendelediğinde ona zarar vermekten çekinmeseydim belki galip bile gelebilirdim. *Küçük bir ihtimalle...*

İkinci maçımız için karşılıklı yerlerimizi aldık. İzleyiciler, maç alanını çevreleyen kayalıkların üzerine çıkacaklardı çünkü etrafımızda olurlarsa büyümüzle onları yaralayabilirdik. Bu, gerçekten şansımın olduğu maçtı. Onun tekniği daha gelişmiş olsa da büyü gücümüz denkti. Karl yeniden aramıza geçti ve geriye sayıp çekildi. Sol, ilk olarak avuçlarında ateş yaktı. Tıpkı zindanda onu gördüğüm zamandaki gibi. Dikkatli gözlerle süzüyordum onu. Hamle yapmak için acele etmeyecektim.

Solaris, alev toplarını amansızca üzerime göndermeye başlayınca hemen sudan bir kalkan oluşturdum kendime. Bu numarayı ilk kez deniyordum. Sol'ün alevleri elbette sudan oluşan kalkanımdan geçemediler ve kalkana çarpıp sönmeye başladılar.

Bir elim havada su kalkanını sabit tutarken, diğer elimi yukarıya kaldırıp çevirmeye başladım. Zaten sisli olan havayı göz gözü görmez hâle getirdim. Sol'ün varlığını ve nerede olduğunu sise rağmen hissedebiliyordum.

Su kalkanını serbest bırakıp sisi bir girdap hâline getirdim ve Solaris'e doğru gönderdim. Sis hortumu onu havalandırdı ve az önce beni sıkıştırdığı kayalıklara sertçe sırtını çarptı. İçim bir an için sızladı. Bugün onun güzel sırtını epey hırpalamıştım. Az önce bana kızdığını kendime hatırlatarak hamlelerimde çekinmemem gerektiğine karar kıldım. Solaris Blaze, kendi başının çaresine bakardı. *Fazlasıyla...*

Çarptığı yerde başını iki yana sallayıp doğruldu ve yerden çıkardığı sarmaşıklar bir anda bacaklarımdan beni kıpırdayamayacağım kadar sıkı sarmaya başladı. Kaçmaya çalışsam da fayda etmiyordu, beni sabitliyorlardı. Günlerdir çalıştığım gibi büyülü sözler mırıldandım ve sarmaşıklar ellerime ulaşmadan onları yakmaya başladım. Bacaklarımda ufak yanıklara sebep oldu ama sarmaşıklardan da kurtulmayı başardım. İki elimi havaya kaldırıp buz parçaları yağdırmaya başladım üzerine.

Sol'e isabet eden ilk buz kütleleri başının biraz kanamasına yol açtı. Elimin üzerinde, yara izimde bıçak saplanır gibi bir yanma hissettim. Sol'ün de kalbini tuttuğunu görünce istemsizce yüreğim ağzıma geldi. Anlık şaşkınlığını attı ve az önceki su kalkanımı taklit eden bir ateş kalkanı oluşturdu kafasının üzerinde. Buz parçaları şimdi ona çarpmadan eriyor, üzerine yağmur yağıyor gibi görünüyordu. Islanan saçlarını silkeleyip aslanı andıran parlak gözleriyle bana baktı sırıtarak. Bense saldırıya çoktan ara vermiştim. Elimdeki sızı geçmişti, Sol de iyi görünüyordu.

"Endişelenmeyi bırak," diye gürledi karşıdan.

Ayağını yere vurmasıyla üzerinde bulunduğumuz kara parçası çalkalanmaya başladı. Sonrasında yere çöktü ve elini toprağa koyduğu anda, kulakları sağır eden bir gürültüyle ada ikiye ayrılmaya başladı. Dev kayalar denize yuvarlanırken, toz bulutu gökyüzünü kapladı. Tam ortamızda derin bir yarık açılıyor, içine köpürerek deniz suyu doluyordu. Ayakta durmaya çalışırken tüm gücümle yarığa odaklandım ve köpüren sudan devasa bir dalga yaratarak ona doğru savurdum.

Yarattığım güçlü dalgayı, büyüsüyle ayaklarını toprağa sabitleyerek devrilmeden atlattı ancak sırılsıklam oldu. Islak olmasını fırsat bilerek yıldırım saldırılarına başladım. Seri hareketlerle kendini oradan oraya atarak tepesine indirdiğim yıldırımlardan ustaca kaçmayı başardı. Yüzü ciddi, gözleri üzerimdeydi.

Bileğini döndürerek zarif bir hareket yaptı ve ayağımın altındaki zemin sıvılaşmaya başladı. Üzerinde durduğum toprak zemin, beni bataklık gibi içine çekiyordu. Kollarıma kadar toprağa gömüldüm. Debelenip kurtulmaya çalışırken, zayıflamış yıldırımlarımdan kurtulup etrafımda bir ateş duvarı oluşturdu. Ateş duvarının içinden yanmadan geçerek yanıma geldi ve gülümseyerek eğilip yanağımdan öptü.

İkinci maç da sona ermişti. Sol, turnuvanın galibi olmuştu. "Beni buradan çıkarmayı düşünür müsün?" diye homurdandım aksi bir sesle.

Gülümseyerek elini yeniden çevirdi ve toprak beni yuttuğu hızda geri çekilip yukarı itti. Üzerimdeki toprak ve tozları silkeledim. Yanıma gelip elini uzattı ve beni yerden kaldırdı. Yukarıdan bizi izleyen herkes yanımıza doluştu birkaç dakika içinde. Hepsi ikimizi de coşkuyla tebrik ediyordu.

Onlar için seyir zevki yüksek bir maç olmuştu. Sol'ü yenseydim kendimi daha iyi hissedecektim ama onu zorlamış olmak bile istemsizce gurur

duymama sebep oluyordu. O, *ülkenin en iyi ve en acımasız savaşçısı* unvanına sahipti. Benden daha uzun süredir eğitim görüyordu ve antrenman yapıyordu. *Bir gün onu yeneceğim.*

"Tebrikler, Kaptan," dedim elimi tokalaşmak için uzatırken.

Elimi sıkmak yerine iki elinin arasına aldı ve gülümsedi. "Karşıma gelen en dişli rakiplerden biriydin. Benim için bir zevkti."

Sol'ün başı, maç sırasında ona yaptığım buz saldırısından dolayı hatırı sayılır bir şekilde kanıyordu. Az önce ona duyduğum hırs, yerini endişeye bıraktı çoktan. Jay, yanımıza koşar adım geldi, elini onun alnında ve sırtında gezdirdi.

"Bunlar büyü yaralanmaları olduğu için tamamen iyileştiremiyorum, yarına kadar biraz sızlayacak. Önemli bir şey yok," dedi Sol'e.

Avcı güçlerimiz büyü yaralanmalarını hemen iyileştiremiyordu ve ben bunu bir an için bile düşünmemiştim büyü yaparken. Yara izlerimizin nasıl sızladığını hatırlayınca endişem iki katına çıktı. Elbette böyle olacağını o biliyordu. *Benim gibi gözü dönmediğinden...* Beni hareketsiz hâle getirmek dışında zarar vermemişti bu turda. *Ya yıldırımlar ona isabet etseydi?*

"İyi misin Sol? Çok üzgünüm," dedim pişmanlıkla.

Solaris muzip bir şekilde gülümsedi. "Seninle rekabete girmeyi iki kez düşünmek lazım." İyice panik olduğumu görünce sırıttı. "İyiyim. Yarına kadar biraz başım ağrıyacak sadece, korkma."

Sol, elini çevirdi ve ikiye ayırdığı adayı tekrar eski hâline getirdi. Büyü yaparken bile yaralarından dolayı zorlandığını hissediyordum. Solaris'in kolunun altına girdim ve acıyan sırtından dolayı zor yürüdüğü için ona destek olarak gemiye çıkmasına yardımcı oldum.

Ellerini çırptı ve adadaki tüm meşaleler bir anda karanlığa gömüldü. Adacık şimdi ilk geldiğimiz zamankinden farksız görünüyordu. Herkes gemide yerini alınca Sol'ün talimatlarıyla iskeleyi topladılar ve yeniden yola koyulduk. Benjamin ek dümen nöbeti tutmaya gönüllü oldu. Bu iki gün boyunca kafamız dağılmıştı.

"Luna seni bir güzel patakladığı için dinlenmen gerekiyor, dostum. Bugün gemi bana emanet," dedi Benjamin sırıtarak.

"Sana pataklamak neymiş gösterirdim, Benj ama teklifini geri çevirecek durumda değilim," dedi Sol bitkince.

Jay, elinde bir paket tutuyordu. "Turnuva ödülünü sevgili kaptanımız Solaris Blaze'e takdim ederim. Turnuva şampiyonuna alkışlar!" dedi Jay reverans yaparak.

Sol, gülümsedi ve teşekkür ederek paketi aldı. Herkes o kahveyi istiyordu ancak zaferi hak ettiğini hepimiz biliyorduk. Coşkuyla alkışlayan kalabalığa ben de katıldım gülümseyerek.

Jay, Sol'ün sırtına sürmemiz için bir krem verdi ve herkese iyi geceler diledikten sonra paylaştığımız kamaraya geçtik. Banyoya girdi, kan ve kurumuş toprakları temizleyip giyinmiş olarak yanıma geldi. Yatağa yüzüstü devrildi.

"Gerçekten çok üzgünüm, Sol," dedim gözlerim dolarak. Başını yana çevirdi ve inanamaz gözlerle bana baktı. Sonra sıcak bir kahkaha attı.

"Saçmalama Bell. Biraz sırtım incindi, biraz başım ağrıyor... Daha kötü günlerim olmuştu."

Durup derin bir nefes aldım. "Buz saldırısı yaparken de üzerine yıldırımlar indirirken de Jay'in seni iyileştiremeyeceğini düşünmedim," dedim rahatsızca yere bakarken. "Kontrol edemiyorum gibi değil, değişik bir histi."

Solaris yattığı yerden hafifçe doğruldu, kaşlarını çattı.

"Yara izlerimiz harekete geçti. Canlı gibiler. Bu benim için bir uyarıydı sanırım, bilmiyorum," diye devam ettim derin nefesler alarak.

Solaris tamamen doğruldu, yüzüme oldukça sevecen bir ifadeyle baktı. "Güçlerini kullanmaya yeni başladın, Lu. Kontrol etmen için sana yardımcı olacağım. Başlarda biraz kontrolden çıkabiliyor, korkma," dedi sakinleştirici bir sesle. "Kehanete göre bir daha birbirimize zarar veremeyeceğiz. Bana bilinçsizce zarar vermeyeceksin. Endişelenme," dedi. "Yara izleri bu yüzden sızlamış olmalı, uyarı ya da kontrol mekanizması gibi bir şey."

Kehanet seçimlerimize göre şekil alıyordu ve ona zarar vermeyi seçmezdim ancak yine lanet gibi bir şeyin tetiklenmesinden korkuyordum. Bir yandan dudağını ısırıp, diğer yandan olduğum yerde kıpırdanıyordum. Söyledikleri mantıklı da olsa orada yaşadığımız an, ona yeniden zarar verebilecek olma ihtimali içimi bir kurt gibi kemiriyordu.

Beni rahatlatmak için gülümsedi. "İyiyim ve seninle gurur duyuyorum. Birkaç yerde bana zarar gelmesin diye kendini geri çektin, yoksa kazanabilirdin."

Eh, beni övmeye çalıştığını biliyordum. *Kazanamazdım.* En azından yaklaşmıştım ve benim için yeterliydi, şimdilik... Sorular ve sorunlar, aklımı kimin kazandığından daha çok kurcalıyordu ancak Sol'e inanmaya karar verdim. Lanet bozulduğundan beri güçlerimi birkaç kez kullanmıştım ve belki de haklıydı, kontrol etmeyi öğrenirsem sorun çıkmazdı. Solaris de fazla endişeli görünmüyordu.

Yine de sebebi ne olursa olsun, ona bir daha büyüyle saldıracağımı sanmıyordum. Bu, göze alabileceğim bir risk değildi. Kâbuslarımı canlı tutan korku beni yine ele geçiriyordu. "Beni bir gün gerçekten yeneceksin, Bell. Bugün bundan tamamen emin oldum," diye mırıldandı.

"Sırtına krem sürmeme izin ver en azından," diye direttim konuyu dağıtmak için.

Gözlerini devirdi ve üzerindeki gömleğin düğmelerini çözüp kollarının yarısına kadar indirdi. Kaslarla kaplı sırtında çarpmanın etkisiyle morluklar vardı. Parmağımın ucuyla bastırmadan kremi yaymaya çalıştım. "Ellerini sırtımda tutar mısın? Serinlik çok iyi geliyor."

Kremi sürdükten sonra gömleği yeniden omuzlarına geçirmesine yardım ettim. İnadından hâlâ tenini görmeme izin vermiyordu. "Ceza devam ediyor olmalı," dedim mırıldanarak.

"Sana pes etmeyeceğimi söylemiştim."

"Tenini seviyordum. Bu haksızlık."

Başını hafifçe kaldırıp gülümsedi. "Seni uyarmıştım, Lu. Ama kuralları istediğinde değiştirebilir, cezayı kaldırabiliriz," dedi gözleri yarı kapalı gülümseyerek. Onun bitkin hâlini görünce nasıl kaldıracağımızı sormaktan vazgeçtim. Dinlenmesi gerekiyordu.

Yüzüstü yattığı yerde uyuyacak gibiydi. Yanağından bir öpücük aldıktan sonra banyoya gidip sıcak su doldurduğum küvette toz ve kanlardan arındım. Bacaklarımdaki hafif yanıkları Jay'in verdiği kremle ovdum. Döndüğümde uyuyakalmıştı. Üzerini örtüp, güzel kokusunu içime çekerek hemen yanında uykuya daldım.

YEDİNCİ BÖLÜM
ATEŞ

Lanetli Kız ve Sürgün Prens, Ateş ve Fırtına...

Sabah uyandığımızda Sol'ün yaralanmalarının beni daha fazla üzmeden yok olduğunu görünce rahatladım. Bu sabah, binbir türlü dil dökerek antrenman yapacağımı ve henüz gün doğmadığını söyleyip uyuması gerektiğine ikna ettim onu. Sol ve Benjamin sırayla gemiyi idare ediyordu. Görev yerini terk edemedikleri için en çok onlar yoruluyordu.

"Dikkatli ol," dedi homurdanarak. İkna olmuş olsa da yanından ayrılıyor oluşumdan memnun değildi. Gülümseyerek saçlarından öptüm. "Kaptan düşerse gemi batar, Sol. Dinlen."

Gözleri kapalı, kalbimi hoplatan bir gülümseme bahşetti bana. *Tanrılar!* Onu gerçekten çok seviyordum. Kalbim sıkışıyor, ona olan tutkumdan korkuyordum.

Kalın antrenman giysilerim üzerimde, parmak uçlarıma basarak kamaradan çıktım. Ahşap korkuluklara yaslanıp burnuma dolan yosun ve tuz kokusunu içime çektim doyasıya. Rüzgâr saçlarımı savururken tenimde gezinen serin parmaklar gibiydi.

Köpükler saçarak açık denizde ilerliyorduk. Gıcırdayan merdivenleri tırmandım, Benjamin'i kolaçan ettim. Yüzü soğuktan kızarmış, dikkatli ama yorgun yeşil gözleriyle denizi tarıyordu.

"Günaydın Benj. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Benjamin sabah neşeme kaşlarını çatarak baktı. "Günaydın. Kaptan'ı bu kez uyutmuşsun bakıyorum," dedi muzipçe. "Aslında senin için zahmet olmazsa sıcak bir çay fena olmazdı. Tüm kemiklerim soğuktan uyuştu."

"Yiyecek bir şeyler de ister misin?" İstemediğini işaret ederek başını iki yana salladı. Soğuktan donmak üzereydi.

Ekipten henüz kimse uyanmamıştı. Bu saatlerde Asher da uyanık olurdu ama esir alınmam ve Bren'in ihaneti sonrası fazlasıyla içine kapanmıştı. Solaris ve benim her yanda sarmaş dolaş geziyor oluşumuzun da kötü ruh hâline pek faydası dokunmuyordu. Odasında vakit geçiriyor olmalıydı. *Onun için yapabileceğim bir şeyler olsa keşke.*

Aklımda düşüncelerle mutfağa ulaştım. Mırıldanarak taş ocakta minik bir ateş yaktım. Günlerdir durmaksızın çalışmamın sonucunda, Sol ile temas etmesem de avucumda ya da parmak uçlarımda mırıldanarak ateş yakmak gibi işlevleri yerine getirecek kadar ateş elementini kullanabiliyordum.

Gücümün sınırlarını zorlamak istiyordum. *Kontrolden çıkmayacağından emin olmak...* Hazır güvertede yalnız olabileceğim birkaç saat varken bunu zayıf olduğum elementleri güçlendirmeye çalışmak için değerlendirmeye karar vermiştim.

Çaydanlıktan gelen kaynamış suyun ıslık sesi düşüncelerimi dağıttı. Kurumuş çay yapraklarından çaydanlığa ekledim ve eldivenlerimle sapından kaldırdım. Parmaklarıma iki tane kupa astım. Bir elimde çaydanlık, bir elimde kupalar ile Benjamin'in yanına döndüm.

Sıcak çayı kupalara döküp birini ona uzattım. Minnetle çayı aldı ve buharıyla yüzünü ısıtmaya çalıştı. Etrafında Sol'ün yarattığı minik camlara hapsolmuş meşaleler yansa da hava gerçekten dondurucu soğukluktaydı.

"Çay için teşekkürler, kız kardeş. Bir daha kendi nöbetimden önceki gün taşkınlık yapıp geç saatlere kalmayacağım," dedi burnunu çekerek pişmanlıkla.

Turnuvanın ilk gecesi Ethan ve Brian ile içki içme yarışması yapmışlardı. En sonunda Iris, Benjamin'i yarı taşıyarak kamarasına sürüklemek durumunda kalmıştı.

"İkiniz de dinlenmez ve hasta düşerseniz gemiyi benim kullanmam gerekir ki hepimiz bunun nasıl sonuçlanacağını tahmin edebiliriz."

Benjamin bana ağız dolusu bir *"tahmin ediyorum"* gülümsemesi gönderdi. "Iris de benzer şeyler söyledi. Bir de eğer tekrar bu kadar içersem bir dahaki sefere beni denize atmakla tehdit etti."

Iris'den bahsederken bile gözlerinin içi parlıyordu. Onu, şimdi ortak paylaştıkları kamarada dinlenmesi için bırakmıştı ve yanına dönmek için

saatleri saydığına şüphem yoktu. Zorlu geçen bir günün ardından âşık olduğun kişinin yanına dönüp, ona sarılarak uyumanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Seni düzene sokar belki," dedim sırıtarak.

"Ben onu yoldan çıkarırım belki."

Biraz düşündüm ve başımı iki yana salladım. "Onu senin kadar uzun zamandır tanımıyorum ama sanmıyorum," diye yanıtladım eğlenerek. Iris çoğunlukla ciddi duruşlu, kurallara uyan ve disiplinli bir karaktere sahipti. Yani Benjamin'in tam zıddı...

"Kaptanla ikiniz de hâlihazırda yoldan çıkmış olduğunuz için hanginizin hanginize iyi geleceği hakkında tahminde bulunamıyorum."

Sözlerine yüzümü buruştursam da haklıydı. Aetherium'dan gelen haberlere göre bizden, Lanetli Kız ve Sürgün Prens olarak bahsediliyordu artık. *Lanetli Kız ve Sürgün Prens, Ateş ve Fırtına...*

"Son zamanlarda iyi gidiyoruz bence," dedim çayımdan bir yudum alarak.

Güldü, başını iki yana salladı. "İkiniz gibi kehanetle ve karmaşık büyülerle Iris'e bağlı olmak isterdim," dedi. "Bazen onun sinirlerini zorluyorum."

Derin bir nefes üfledim. "Ne yani? Solaris bana kadim büyüler yüzünden mi bağlı?"

"Kız kardeş, bazen çekilmez oluyorsun, kabul et. Büyülerin yardımı oluyordur," diye gülerek benimle uğraşmayı sürdürdü.

Yüzüm istemsizce aniden düştü. Toparlamaya çalışsam da koyu yeşil uyanık gözler bu saniyelik duygu geçişini kaçırmadı. Benjamin hafif doğruldu, yüzünde panik ifadesi belirdi. Onunla her zaman hoyratça şakalaşıyorduk, ben de ona karşı şakalar savururken sözlerimi sakınmıyordum ancak bu kez bilmeden de olsa damarıma basmıştı.

"Şaka yapıyordum. Alındın mı?"

Kehanetin gizli kalan kısmını öğrendiğimizden beri aklımda geriye attığım bir soruyu gün yüzüne çıkarmıştı istemeden. *İkimizi bu denli bağlayan şey kehanet mi? Kaderlerimizin bir amaç uğruna bağlanmış olması mı?*

Onunla karşılaştığımızdan beri onu tanıyor gibi hissetmiştim. Elimde olmadan ona çekilmiştim son hızla. Güçlerimiz birbirini tanıyor, birbirini

çağırıyordu. Onunla mıknatıs gibi birbirimize çekilmemiz belki de bu yüzdendi. Aşk ve büyünün çekim gücünü ayırt ediyordum aslında...

Kehanet olmasa da ona yine de âşık olacağımdan hiç şüphem yoktu. Sadece bir ilah gibi göründüğü için değil... Adaleti, güven saçan duruşu, merhameti, her zaman haklı olması, inatçılığı... Onunla tanıdıktan sonra ona âşık olmamam mümkün değildi. Onu neden sevdiğimle ilgili yüz tane neden bulabilirdim. Hiçbiri içimdeki körkütük yanı tam olarak tanımlamasa da... *Ya onun için?* Aklımı kurcalayan kısım tam da burasıydı.

"Elbette alınmadım," dedim gülümseyerek. Başımı iki yana salladım, o soruyu zihnimde yeniden geriye gönderdim. "Seninle bu kadar çene çalmak yeter, Hawtorn. Antrenman yapmaya gidiyorum. Bol bol çay iç, sakın uyuklamaya kalkma."

Arkamı dönüp gidecekken, "Lu," diye seslendi. Merdivenlerden aşağı inmek üzere trabzana tutunurken ona baktım. "Solaris'in çocukluğundan beri yanındayım. Senin kadar sevdiği bir şey ya da birisi olmamıştı hiç," dedi daha yumuşak bir sesle. "Birbiriniz için tüm diyarı karşınıza alabilirsiniz. Bunu herhangi bir büyünün yapabileceğini sanmıyorum. Bazen kıskanmadığımı söyleyemem."

Bana açıklama yapmasını istemiyordum aslında, alındığım onun sözleri değildi. Solaris'in sevgisinden şüphem olmasa da belirsiz, büyülü bir kaderle bağlı olmak aklımı kurcalıyordu yalnızca. Başımı salladım gülümseyerek.

"Seni seviyor be kadın! Anlaman için daha ne lazım?" dedi daha kaba bir tonla ancak gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Biliyorum," dedim sırıtarak ve merdivenlerden birkaç basamak indiğimde ardımdan bağıran sesini duydum.

"Bazen çekilmez olduğun konusunda ciddiydim ama..."

Sözlerine o görmese de gözlerimi devirirken güvertedeki yerimi aldım. Antrenmanlara başlamadan önce gözlerimi kapatıp biraz meditasyon yapmaya çalıştım becerebildiğim kadarıyla. Mills bu konuda ustaydı. Bana öğretmeye çalışmıştı ancak şu ana kadar başarılı olduğum söylenemezdi. Büyü yaparken odaklanabilmek, duygulardan mümkün olduğunca arınmak önemliydi ancak benim beynim arınmayı ve boşta kalmayı sevmiyordu.

Ne zaman bir şeyle meşgul olmasam, en kötü anılarımdan derlenen kısa bir dram demetini gözlerimin önünden geçiriyordu. Bu yüzden meditasyo-

nu pas geçmeye karar verdim. Az önce duyularımı arındırmaya çalışırken Fernville saldırısı, ailem, Aster, Eos ve Sol'ü hançerleyişim gözlerimin önüne gelmişti. Kendimi büyü antrenmanıyla meşgul tutmam daha iyi olacaktı.

Bir süre metal bir sopayı havada tutmaya çalışarak başarısız denemelerde bulundum. Her seferinde sopa ahşap zemine tangırtıyla düştü. Altıncı kez kayıp düştüğünde, "Siktir!" diye söylendim kendi kendime.

Arkamı döndüğümde ise bana sırıtarak bakan bir çift altın göz karşıladı beni. "Ne ayıp," dedi duydukları hoşuna gitmiş bir ifadeyle. "Hayatımda gördüğüm en terbiyesiz olmasa da en çekici prensessin."

Derin bir iç çektim. Fernville'de yetişen biri olarak serseriliğe pek vaktim olmamıştı ve ailem de bu konuda hassas olduğundan önceleri süt kuzusu sayılabilirdim. Benj ve Sol ile geçirdiğim kaliteli vakitlerden sağlam küfürler kapıyordum ve açıkçası sövmek, terapi gibiydi. Jude'un da ağzı bozukluk konusunda onlardan aşağı kalır yanı yoktu.

Sıcak kahkahasıyla yanıma geldi ve soğuktan kızarmış yanaklarımı avuçlarının içine aldı ısıtmak için.

"Sen oradan sinsi sinsi beni mi izliyordun? Senin uyuyor olman gerekmiyor muydu?"

"Sen gittikten sonra uyuyamadım. Benim sakar avcım neler yapıyor bakmak istedim ve metal bir sopayla kavgaya tutuştuğunu gördüm. Her zaman asabisin. Sana çok yakışıyor."

Gözlerimi kısıp yüzümü ellerinin arasından kurtardım. Sopamla ona doğru hamle yaptım. Zarif ve atik bir şekilde hafif darbemden çabasızca sıyrılırken ona yaptığım ufak saldırı, daha da çok gülmesine neden oldu.

"Senin de denemeni görmek isterim. Bensiz nasıl büyü yapıyorsun görelim."

Gözlerini devirip hazırlandı. Yere bıraktığım sopayı mırıldanarak benim yaptığımdan biraz daha yukarı kaldırdı ancak o da Jude'un yaptığı gibi uzun süre sabit tutamadı ve sopa tangırdayarak güverteyi boyladı tekrar. "Uzaktan atıp tutmaya benzemiyormuş, değil mi?"

"Gel buraya, birlikte deneyelim," dedi pes ederek. Sinirlerimi bozmuş olsa da merakıma yenik düştüm ve yanına geçip elimi tutmasına izin verdim. Sopayı havaya attım. İkimiz de aynı anda hiç mırıldanmadan yoğun-

laştık ve sopanın yere düşmeden havada asılı kalmasını sağladık. İkimizin ortak büyüsünün bu kadar güçlü olmasına hâlâ şaşırıyordum.

Yüzünü bana çevirdi, çenemden tuttu ve dudaklarıma minik öpücükler kondurmaya başladı. Dikkatim şaşırtıcı olmayan şekilde hızla dağıldı. Metal sopa yeniden, bu kez daha gürültülü şekilde ahşap döşemeye düştü. "Dur," dedim gülerek, göz ucuyla Benj'in durduğu yeri gözlerken.

Solaris ile baştan mağlup olduğum bir savaşa girmiştim ki Jude'un homurdanmalarıyla gözlerim aşağıdan güverteye çıkan merdivenlere takıldı. "Sabahın bu saatinde neden başımızın üstünde tepiniyorsunuz sorabilir miyim?" diye homurdandı Jude şişmiş gözleriyle.

"Çok üzgünüm, Jude. Senin aşağıda yattığını unutmuşum."

Ellerini havaya kaldırdı. Mırıldanarak oyuncağımızı erimiş metal hâline getirdi ve geminin direklerinden birine dolayıp soğuttu. Onu oradan tek başımıza çıkarmak için tüm günümüzü harcamamız gerekirdi. Solaris ile birlikte yaparsak birkaç saniyemizi almazdı. Jude ve Ethan'ın yattığı kamara tam altımızdaydı ve onlara yeterince rahatsızlık verdiğimizi düşünerek olduğu yerde kalmasına karar verdim.

"Uyumaya dönüyorum," diye homurdandı ve merdivenleri inmeye koyuldu.

İstemsiz bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. Sol de gülüyordu. "Eh, hak ettik sanırım."

Solaris ise hâlâ o ateş alan bakışıyla yüzüme bakıyordu. "Gülüşüne bayılıyorum."

"Kaptan, bence yeterince dinlenmişsin sen," dedim gözlerimi kısarak. Güne böyle kahkahalarla başlamak benim için de hoş bir değişiklik olmuştu.

Solaris'in tahminlerine göre artık yarın akşam karanlığında Viridia kıyılarında olacaktık. Solaris'in gemiyi saklamak için bildiği ve girilmesi çok zor olan bir koy vardı. Uzun süre gemiyi bulamamalarını umuyorduk. Solaris, artık bitkin düşmüş olan Benjamin'i uyuması için kamarasına gönderip dümenin idaresini teslim aldı. Günün kalanında tamamen ayılmış ve toparlanmış olan Jude ise bana metal eşyaları mırıldanarak nasıl havada tutabileceğimi göstermeye uğraştı.

Akşam saatlerine kadar durmaksızın çalıştık. Yemeğe inmeden önce artık bazı nesneleri birkaç dakika havada tutacak kadar ustalaşmıştım an-

cak saatlerdir gösterdiğim efor beni de bitkin düşürmüştü. Brian, hepimizi yemeğe çağırınca birden ne kadar aç olduğumu fark ettim. Yemeklerimizi yedik ve sürünerek kamaranın yolunu tuttum. Solaris, gece yarısına kadar dümende olacaktı. O gelene kadar biraz uyumanın hayaliyle kamaraya tırmandım.

Ne ara uyuduğumu anlamamıştım bile. Sol, gece yarısı bitkin bir hâlde paylaştığımız kamaraya geldi. Gözlerimi araladığımda aynanın karşısında eliyle saçlarını karıştırıp durduğunu gördüm. Artık iyice uzamışlardı.

"O konuda yardımcı olabilirim istersen," dedim uzandığım yerden. Jude, bana saç kesmenin püf noktalarını göstermişti. Sol yukarıdayken bir saat kadar uyumuştum ve kendimi şimdi biraz daha canlanmış hissediyordum.

"Sanırım bu riske gireceğim. Beni rahatsız ediyorlar," dedi iki eliyle uzayan saç tutamlarını arkaya atmaya çalışarak.

"Risk mi?"

Gülerek iç çekti. Çaresiz bana teslim olmak zorundaydı artık. Çalışma masasının önünde duran iskemleye oturdu ve çekmeceden bir makas çıkarıp bana uzattı. Önüne geçtim, dikkatle saçlarını kısaltmaya koyuldum. Saçlarının telleri bile inattı, elimle her düzelttiğimde farklı yöne dökülüyorlardı. Burnuma dolan altın çiçeği ve amber kokusu ise her zamanki gibi dikkatimi dağıtıyordu.

Elim saçlarında dolaşırken o da altın gözleriyle dudaklarıma ve önüne düşen gömleğimin açık yakasına bakıyordu. Odak noktasını fark ettiğimde dudaklarım yukarı kıvrıldı. İşim bittiğinde gözlerini yavaşça, zevkle süzdüğü manzaradan ayırdı ve aynanın karşısına geçip saçlarını düzeltti. Sonuçtan memnun kalmıştı neyse ki.

Şimdi tanıştığımız zamanki kısalıkta olan saçlarını karıştırarak. "Her gün yeni bir yetenek ediniyorsun. Teşekkür ederim," dedi.

"Sen de her hâlinle çok iyi görünüyorsun," diyerek yanağından bir öpücük aldım.

O banyo yaparken ortalığı toparladım. Döndüğünde ıslak saçlarından akan sular tuniğini ıslatıyordu, odaya giyinmiş hâlde dönmüştü. Üzerini hâlâ benden uzakta, farklı bir odada değiştiriyordu. İnat kelimesinin vücut bulmuş hâliydi âdeta.

O ayna karşısında oyalanırken ben de yatağın ayak ucuna oturmuş onu izliyordum. Gözleri aynadan beni süzmeye başlayınca, ayağa kalkıp yanına yürüdüm. Kollarını belime doladı ve başını yana eğdi. "Söyle hadi."

Nasıl her seferinde bir karın ağrım olduğunu anlıyordu, emin değildim. "Sol," dedim iç çekip. Anlayışla gülümsedi, beklenti dolu gözlerini üzerime dikti. "Sence aramızdakiler kehanet yüzünden olabilir mi? Yani bu denli şiddetli olması?" diye sordum mırıldanarak. "Sence birbirimize bu yüzden mi çekiliyoruz?" *Benden bu yüzden mi vazgeçmiyorsun?*

Solaris bir an duraksadı, kaşlarını çattı ve bana inanmaz gözlerle baktı. "Lu, kehanet seçim demek." Belimdeki kollarını daha da sıkılaştırdı. "Benim seçimim en başından beri sensin. Her koşulda, canım pahasına..."

Başımı yukarı kaldırıp gözlerine baktım. Kendine has kokusu sabun kokusunu bile bastırıyor, boynunda yaşamak istememe sebep oluyordu.

"Seninle bir arada olmak zorunda olduğumuz doğru," dedi ciddileşerek. "Güçlerimizin birbirini çağırdığı da..." Dikkat kesilmiş hâlde onu dinliyordum. "Sana olan aşkıma gelince..." dedi. "Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum ve bunun karmaşık, kadim büyülerle ilgisi olmadığından bir hayli eminim. Seninle iki dost olarak da kehaneti yerine getirebilirdik. Bu bizim seçimimiz," diye fısıldadı kulağıma.

Onun güvendiğim kollarındayken ne kadar yersiz bir şeye endişelendiğimi şimdi anlıyordum. Belki de bunu ondan duymam gerekiyordu çünkü ben de aramızdaki güçle aşkımı ayırt edebiliyordum. Kehanet olacakları haber veriyordu ve bizim seçimlerimize göre şekil alıyordu. Tıpkı laneti bozarken geçtiğimiz sınav gibi... En başından beri ikimiz de her şartta birbirimizi seçiyorduk. Birbirimize zarar gelmemesi için kendimizi feda ediyorduk düşünmeden.

Anlık rahatlamam yüzüme yansırken Sol eğildi ve dudağımın kenarına tüy gibi bir öpücük kondurdu. "Bu sana kehanet gibi geliyor mu?"

Gülerek oyununa katıldım. "Tam olarak anlayamadım."

Çapkın bir gülüş gönderdi ve kollarını belimden ayırmadan bedenlerimiz arasındaki mesafeyi kapattı. Göğsüm sıcak bedenine yapıştığında, dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. Gömleğin altındaki tenimin çıplaklığını elbette hissediyordu, tıpkı benim onun sertliğini hissetmem gibi.

Dudağıma doğru tamamen eğildi ve yeniden yumuşak bir öpücük kondurdu. Dudağı yavaşça benim dudağıma yapışıp geri çekilirken nabzım hızlanmaya başladı. "Ya da bu?"

Gözlerimi yukarı kaldırdım, gözlerinin içine baktım. "Emin olamıyorum."

Gülümsedi ve başparmağıyla dudağımın kenarını ısrarlı bir baskı uygulayarak okşadı, dudaklarımı araladı. Nefes alışımla göğsüm düzensiz aralıklarla inip kalkmaya başladı. Saçlarından yüzüne süzülen su damlalarını bile sayabiliyordum.

Onu yakasından çektim ve sabırsızca dolgun dudaklarına dudaklarımı kapattım. Bu kez ne kendimle ilgili öz güvensizliğim vardı ne de başka bir sorun.

Sadece onu istiyordum. *Hemen.*

Anında hamleme karşılık verdi ve beni tutkuyla öpmeye başladı. Dili usta hareketlerle dilimi okşarken, dudakları alt dudağımı çoktan çekiştirircesine emiyordu. Bir yandan dudaklarımı kavururken, diğer yandan geri adımlarla beni yatağa sürüklemeye başladı. Dudaklarımız birbirini çok uzun zamandır tanıyor gibiydi. Öpüşlerimiz birlikte, aynı tempoyla şiddetleniyordu.

Elleri ise bedenimi keşfe başlamıştı. Üzerimde yalnızca onun gömleği olduğundan, yakıcı dokunuşları beni ele geçiriyordu. Sırtımdan okşamaya başladığı eli, bel oyuğumdan aşağı doğru kayıyordu yavaşça. Yatağa ulaştığımızda ısırdığım dudağını benden ayırdı gülerek. Diliyle hafifçe kan süzülen alt dudağını temizlerken beni baştan ayağa yavaşça süzdü. "Çok yabanisin," dedi kısık bir sesle. "Beni deli ediyorsun."

Onu döndürdüm ve sırtını yatağın yumuşak yüzeyine yaslamasını sağlayan ben oldum. İtiraz etmeden, yarı yatar durumda uzandı. Uzun bacakları yere hâlâ temas ediyordu. Onu yönlendirmeme ses etmiyor, her hareketimden keyif alıyor gibi görünüyordu. Koyulaşmış gözleri ve beni arzuyla süzen bakışları artık duramayacağımızın işaretiydi. Kıyamet bile kopacak olsa beklemesi gerekecekti.

Gülerek, oturur durumda bacaklarımı iki yana açarak üzerine çıktım. Bedenimin alt kısmını ele geçiren tatlı sızı onu hissetmek istiyordu.

Solaris'in ise hem hayret hem de tutku vardı gözlerinde. Ellerini kalçama sardı ve eğilip onu öpmeye başladığımda üzerimdeki gömleğinin

içinden kalçamı, tenimi yoğurmaya başladı. Hareketleri şiddetlendikçe nefesim kesiliyordu. Nefes alış seslerimiz, kışkırtıcı öpücük sesleri odayı dolduruyor, hazzın fazlalığı ensesindeki saçları çekiştirmeme neden oluyordu.

Sızı o kadar dayanılmaz hâle geliyordu ki bir şeyleri parçalamak istiyordum. Kalçamı tamamen kaplayan ellerinin, tenimde şimdiden hatırı sayılır kızarıklıklar oluşturduğuna emindim ancak sert kavrayışları onu daha çok istememe neden oluyordu.

"Şu turnuvada çok çekiciydin," dedi öpücüklerinin arasından.

Nefesimi düzenlemeye çalışırken kucağında hafif doğruldum. Vücut ağırlığım değişip sertliğine baskı yapınca hazla hafif doğruldu. Ona kirpiklerimin altından çapkın bir bakış gönderdim. "Beni her zaman çekici bulduğunu sanıyordum."

Sol, altın gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, sonra yeniden açtı. "Ah, Luna... Bir bilseydin," dedi. Elini saçlarımın arasından geçirdi, beni sertçe kendine çekti ve daha da tutkuyla öpmeye başladı.

Şimdi istemsizce kendimi ona bastırıyor, üzerinde yavaşça hareket ediyordum. Birbirimizi ne kadar istediğimizin kanıtı uyarılmış bedenlerimiz giysilerden kurtulmak istiyordu. Bu kez, bize engel olacak bir şey yoktu. Ellerim, saçlarının arasından kayarken tırnaklarım tenine hafifçe gömülüyor, dudaklarımızın arasında sabırsız bir açlık dolaşıyordu.

Öpüşmeye bir anlık ara verdim ve kucağında doğruldum. Her doğrulduğumda derin bir nefes üflüyordu. Bir eli hâlâ kalçamda, meraklı ve oldukça çekici bir ifadeyle bakıyordu bana yattığı yerden. Üzerindeki tuniği çıkarmak için eteklerinden tutup sıyırmaya çalıştığımda elimi tuttu ve gülümsedi. "Cezan hâlâ bitmemişti."

Bacaklarımdan destek alarak vücudumu yukarı kaldırdım ve bedenimi daha aşağıya, bacaklarına doğru kaydırdım. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, meydan okuyarak pantolonunun düğmelerini tek tek çözmeye başladım. "Bence bitti," dedim bakışlarımı kaçırmadan. "Beni durdurmak ister misin?"

Başını arkaya atıp gözlerini kapadı ve hırıldayarak derin bir nefes verdi.

Pantolonunun tüm düğmelerini açtığımda, sırtını hafifçe kaldırıp üzerini de çıkarmama müsaade etti. Üzerinden sıyırdığım tuniği fırlatarak yere gönderdim. Bronz tenini ilk defa görüyormuşçasına hayranlıkla süzdüm.

Parmağımı tüy gibi hafif bir dokunuşla göğsünden aşağı doğru gezdirdim. Sert kaslarının her bir çizgisi, her bir girintisi bana aitti. Parmaklarım karnının üzerindeki keskin hatları izleyerek aşağı indi ve o kusursuz simetriye ulaştığında durdum. İkimizin de kontrolünü kaybedeceği o ince sınırdaydık.

Yeniden başımı kaldırdım; gözlerine baktığımda, orada gördüğüm tek şey ateşti. Onun da göğsü düzensiz nefes alışverişleriyle inip kalkıyordu. Gözleri koyulaşmıştı, büyümüş gözbebekleriyle beni açlıkla ve keyifle süzüyordu.

Kucağında benimle birlikte zorlanmadan hafifçe doğrulup oturur duruma geldi. Bir elini kalçamdan sardı, diğer elinin uzun parmaklarıyla üzerimdeki gömleğin düğmelerini yavaşça açmaya başladı. Her düğmede tenimi okşuyor, oyalanıyordu. Bir yandan da dudaklarını çenemde ve boynumda gezdiriyor, öpmüyor ama nefesini üflüyordu. Onun yanında zaten bir süredir üst bedenime çamaşır giyme ihtiyacı hissetmiyordum ve az sonra gözlerinin önüne serilecektim.

Beni çileden çıkarmak için her zamanki gibi özellikle yavaş hareket ediyordu. Düğmeleri açan elinin soğuk tenimde dokunduğu yerler yanıyordu. Üzerimdeki gömleğin tüm düğmelerini açtı, omuzlarımdan indirip yere fırlattı. Düğmelerle oynamayı seviyordu, en başından beri...

Bacaklarımı beline doladım. Kucağında benimle biraz daha doğruldu. Sıyırdığı çamaşırımın içinden kalçamı sertçe avuçlarken, alt dudağımı ısırarak kendine doğru çekti. Göğsüm göğsüne yaslanmıştı.

Beni tutan elini biraz gevşetip kucağında arkaya doğru yatmamı sağladı. Beni kendinden uzaklaştırıp şimdi tamamen çıplak olan üst bedenimde, tenimde altın rengi gözlerini gezdirdi. Açıkta kalan boynuma doğru eğildi, koklayarak kulağıma yaklaştırdı dudaklarını. "Çok güzelsin, Bell."

Bakışları gururumu okşuyordu ancak kontrolün bende olması ne kadar hoşuna gitse de artık sabırsızlandığını gözlerinden okuyordum. Beni ani bir hamleyle yeniden kendine çekti, belimden destekleyerek bir anda avcı hızıyla döndürdü ve ne olduğunu bile anlayamadan kendimi sırtüstü yatarken buldum. Bir eliyle iki bileğimi yatağa sabitledi, üzerime eğildi.

Öpüşleri boynumda, göğüs kafesimde gezdi bir süre. Öpüyor ve kalın dudaklarını sürterek aşağı iniyordu. Islak saçları tenimde sudan bir yol çiziyordu. Kıvranıyor, sabırsızlanıyordum. İstemsizce belim yay gibi gerili-

yor, ona doğru kavisleniyordum. Boşta kalan eliyle açıkta kalan göğsümü kavradı. Tüm göğsümü kaplayan elleri, okşar gibi gezindi önce. Avucuyla yoğurduktan sonra parmaklarının arasına sıkıştırdığı arzudan sertleşmiş göğüs uçlarım âdeta parçalarına ayrıldı.

Hassas tenimi parmaklarının ucunda çekiştiriyor olması acı vermiyordu, tam tersine bacaklarımın arasındaki yangını körüklüyordu. Boynumda ve köprücük kemiklerimde ıslak öpücükler bıraktıktan sonra göğüs oluğuma sakallarını sürterek parmaklarıyla henüz eziyet etmediği diğer göğsüme yaklaştırdı dudaklarını.

Gözlerini kaldırıp bana baktığında, bundan daha çekici bir şey olmayacağını düşünüyordum puslanmış zihnimle. Bana şu an ne isterse yaptırabilirdi. Her söylediğini onaylar ve yerine getirirdim durmaması için.

Derin bir nefes alıp verdi ve dudaklarını yavaşça araladı. Üflediği nefes ile tüm vücudum ürperdi. Ne yapacağını biliyordum ve ellerimi yatağın yüzeyine bastırmıyor olsaydı onu hızlandırmak için elimden geleni yapardım. O da bana bu çaresizliği ve hazzı yaşatmak istiyordu.

Eli göğsümde oyalanırken, dudaklarını ıslak bir öpücükle diğer göğsüme kapadığında başımı arkaya yasladım çaresizce. Gözlerim titreyerek kapandı. Dudakları ve diliyle hassas tenimi talan etmeye başladığında ismini seslendim. Bir yandan da bacaklarımın arasına yerleşmiş, kıpırdamama imkân vermiyor, bedenimin üzerinde hareket ediyordu.

Tek eliyle ince bileklerimi kavrayıp, zorlanmadan beni olduğum yere sabitlediği için ona dokunamamak beni daha da çıldırtıyordu. Dişlenen, öpülen ve emilen hassas tenimde gerçek alevler olduğunu düşünüyordum. Belim her dil veya diş darbesinde ona doğru yükseliyordu.

Ne yaptığını bilen öpücüklerine ara verip gözlerini yeniden gözlerime dikti ve onun ılık dudakları hassas tenimi terk edince üşüyormuş gibi ürperdim. Dudaklarının bedenimde yolculuğu henüz bitmemişti.

Karnımda yeni oluşmuş olan iki kas çizgisine dudağını sürttü. "Onları seviyorum," dedi muzip bir ifadeyle. Göğsüm nefes alışverişimle şişiyor, bir an önce nihayete ermek istiyordum. Onunsa benim aksime hiç acelesi yoktu.

Dudakları kas izini takip ederek aşağıya indi. Dişiyle üzerimde kalan son kumaş parçasını da aşağı sıyırdı ve sonunda serbest bıraktığı ellerini omzuna tutunurken dizimden sıyırıp yere fırlattı. Eli çoktan ıslanmış olan

hassas bölgeme kaydığında ürperdim. "Benim için hazırsın," dedi kışkırtıcı bir sesle.

Öpücükleri daha da aşağılara indiğinde artık sabredecek takatim kalmamıştı. Önce bacaklarımın içine öpücükler kondurdu. Sıra kadınlığıma geldiğinde kendime ait olduğuna inanamadığım bir inleme çıktı dudaklarımdan.

Saçlarından tuttum başımı arkaya atarken. Tenime değen sakalları bile beni çıldırtmaya yeter de artardı. Ilık dilinin en özel bölgemde ıslak öpücükler bırakması bacaklarımın titremesine sebep oluyordu. Saçlarından tutup, başını gömüldüğü yere bastırıyordum.

Çıldırmama neden olan öpücüklerine ara verdi, bana bakmak için hafifçe doğruldu. Alt dudağında dilini gezdirdi. "Tadın fırtına gibi," dedi nefes nefese. "Çok güzel." Ara vermese içimde patlamaya hazır bir enerji vardı, ne yaptığını biliyordu ve belli ki beni kıvrandırmaktan keyif alıyordu. İlk kez ona karşı koyacak gücüm olmamasından da...

Ayağa kalktı, önümde kule gibi dikildi kışkırtıcı bakışlarıyla. Düğmeleri açık olan pantolonunu hırçın bir şekilde üzerinden sıyırıp benim giysilerimin yanına gönderdi. Güçlü gövdesiyle ve arzuyla belirginleşmiş vücut hatlarıyla karşımda bronz bir heykel gibiydi

"Sana âşığım," dedi beni arzudan delirtecek, derinden gelen bir sesle.

Kıpırdamıyor, daha fazlası için benden onay bekliyordu. Benimse her hücrem çoktan onu istiyordu.

"Ben de sana âşığım, güneş ışığım, ilk günden beri," dedim gülümseyerek.

İkimizin de sesi arzudan buğuluydu. Kelimeler dudaklarımdan dökülürken bile nefesim kesiliyordu. İstediği onayı almıştı, gülümsedi. Yeniden üzerime kapandı, iri gövdesi tüm bedenimi örterken öpüşlerimiz şiddetlendi.

Hafifçe geri çekildi ve üzerinde kalan son giysiyi de çıkardı. Yattığım yerden kusursuz vücudunu süzdü gözlerim nefes nefese. Gözlerim kasıklarında oyalanıp yavaşça gözlerine dönerken, başını yana eğmiş, ona hayranlıkla bakan gözlerimi ne kadar beğendiğini keyifle tartıyordu. O sıralarda onun bronz bir tanrı olduğunu düşünüyordum.

"Sol," diye yalvarır gibi mırıldandım arzuyla. İsmini benden duyduğunda keyifle dudakları kıvrıldı. "Seni istiyorum."

Tek kolundan destek alıp yeniden üzerime eğildi, tenlerimiz ilk kez tüm çıplaklığıyla birbirine temas etti.

Soğuk ve sıcak... Ateş ve barut... Bolca şehvet ve alev...

Tırnaklarım omuzlarında derin izler bırakıyordu istemsizce. Dudaklarımı ısırıp çekiştirirken, benim gerçekten alev almamı istiyormuşçasına üzerimde sürtünerek hareket etti. Eliyle hazır olup olmadığımı yeniden kontrol etti nazik bir dokunuşla. Çoktan hazırdım ve içimi doldurması için ona yalvarmamak için kendimi zor tutuyordum. Neyse ki artık onun da oynayacak sabrı kalmamıştı.

"Lu, önemi olduğu için değil ama ne kadar nazik olmam gerektiğini bilmem gerekli," dedi. "Daha önce..."

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim.

Dudakları saçlarımda ve yüzümde gezindi. "Durmamı istersen hemen söyleyeceksin."

Başımı sallayarak onu onayladım. Durmasını istemek için çıldırmış olmam gerekiyordu. Yine de bu kadar düşünceli olması iç ısıtıcıydı. Bana güven veriyordu.

"Kollarını bana sar," dedi hem şefkatli hem itaat etmeme ihtimalimi ortadan kaldıran, buyurgan bir sesle. "Gözlerime bak."

Bacaklarımı beline doladı ve bir kolunu boynumdan geçirip beni kendisine sabitledi, gözlerimin içine baktı aşkla. İlk kez kendini bana doğru ittiğini hissettiğimde, ne kadar nazik olmaya çalışsa da eğilip öptüğü dudaklarımdan sessiz bir çığlık kaçtı. Canımın çok yandığını düşünüp, dudaklarımdan öperek sakinleştirmeye çalıştı. Oysaki mesele bu değildi; çok fazlaydı, doluluk hissi titrememe sebep oluyordu.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle hafif geri çekilerek. "Durabiliriz sevgilim," dedi saçlarımı ve boynumu elinin tersiyle şefkatle okşarken. "Bugün devam etmek zorunda değiliz, sorun değil."

Durmak mı? Şaka yapıyor olmalıydı.

Derin bir nefes aldım. Canımı acıtmaktan korkuyordu ancak acı falan yoktu. Ufak bir sızlamanın yanında daha çok arzu ve yangın vardı kasıklarımda. Endişe ve şefkatle bakan altın rengi gözlerine utanmadan, alev almış gözlerle baktım ve gülümsedim. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedim nefes nefese. "Bana kendini göster, Kaptan, seninim. Tüm gerçekliğinle, kendini sakınmadan..."

"Bell," dedi hayretle ama ateşle.

"Seni istiyorum, tümüyle..." dedim nefes nefese. Şefkatli yüzü yeniden muzip bir gülümsemeyle ve arzuyla aydınlandı. "Eğer kendimi sakınmazsam yarın yürüyecek hâlin kalmayacak," dedi uyarır tonla.

"Yürümem o zaman," dedim sabırsızlıkla. "Kendini tutma."

Solaris eliyle boynumdan sıkıca tuttu ve *bunu sen istedin* dercesine baktı bana. "Seni tüketeceğim. Beni öldürüyorsun," dedi kısık, hırıldayan bir sesle.

Yanaklarına uzandım, sakallarını okşadım ve kendime doğru onu yeniden çekerek yıllardır hasret kalmış gibi dudaklarına kapandım yeniden.

Benim cesur hamlemden sonra o da kendini sonunda serbest bıraktı. Kalçasını bana doğru yeniden iterken bu kez tamamen bütün olduk. Biraz bekledi. Benim zorlandığım kadar onu da etrafını saran sıkı duvarlarım zorluyor, daha da kışkırtıyordu. "Kendini serbest bırak," dedi nefes nefese. "İyi misin? Konuş benimle."

"Çok iyiyim. Sorma, durma."

Elimden geldiğince gevşedim. Biraz rahatlayınca üzerimde yavaşça gidip gelmeye başladı. Yavaş hamleleri uzun sürmedi.

Bunca zamandır onunla kendimizi tutmanın, birbirimize olan açlığımızın acısını çıkarıyorduk. İkimiz de vahşiydik, güçlüydük ve âşıktık. Kibar ve yavaş olmak mümkün değildi, doğamıza aykırıydı. Birbirimizde izler bırakmamız kaçınılmazdı.

Öpüşlerinin, dokunuşlarının üzerimdeki baskısı ve şiddeti giderek arttı. Sızı, yerini karşı koyulamaz bir ateşe bıraktı. Onunla dolup taşıyordum. Tek vücuttuk ve birlikte yanıyorduk. Az önce vaat ettiği gibi beni tüketerek sevişiyordu.

Başlarda kendine hâkim olmaya çalıştığı için nazik olan hamlelerinden eser kalmamıştı. Üzerimde gidip gelirken elleri de rahat durmuyor, beyaz tenimde kızarmamış tek bir nokta bırakmaya yemin etmiş gibi tenimi avuçluyordu. Nefes alışlarımız, mırıldanmalarımız, inlemelerimiz, dışarıdaki yağmurun sesine karışıyordu.

Uzun zamandan sonra, bekleyişten sonra, muhtaç kalmış gibi birbirimize dolanıyorduk. Yatak bile acı gıcırdamalarla tempomuza ayak uydurup kırılmamak için direnirken, bir elini yatak başlığına çarpmamam için saçlarıma siper ediyordu.

Daha da hızlanırken dışarıdan geminin camlarını titreten bir gök gürlemesi geldi. Bir direğin çatırtısı duyuldu.

Belli belirsiz dudaklarımdan ayrılıp gülümsedi. Bedenimde yarattığı depreme aldırmadan gözlerimi gözlerine sabitleyip başparmağını dudaklarımın arasına aldım. Bu, onu daha da çıldırttı. Bacaklarımı omzuna yasladı ve kendini iyice bana kilitledi. Bunu yaptığında dudağını amansızca ısırdım ellerim çarşafı kavrarken. Mavi yıldırımlar parmaklarımdan çarşafa doğru aktı, kararmasına neden oldu.

İkimiz de sona yaklaşırken biliyordum ki dışarıdaki fırtınayı ve daha kim bilir ne çeşit afetleri biz yaratıyorduk. Her zamanki gibi haklı çıkmıştı. Bana Altın Saray'da söylediği gibi bir yerler yıkılıyordu. Mantık bedenimi terk edeli epey süre oluyordu. Umurumda değildi... Onun ateşiyle yanmaya çoktandır razıydım.

Önce ben sayamadığım kaçıncı kez titreyerek zirveye ulaştım. Şimşekler patladı, ellerimden yayılan buzlar tenine karıştı. Sonra da o, hoyrat darbeler sonrasında üzerime yığıldı. Tutunduğu kırık yatak başlığı aleviyle kömürleşti.

Ağırlığını bana vermeden üzerimden yana kayıp beni kollarının arasına aldı. Saçlarımı okşayan elleri ve beni saran sıcaklığı huzur veriyordu. Bacaklarım ve ellerim rahatlamış olmanın verdiği hazla titriyor, ağzımı açıp tek kelime edecek gücü bulamıyordum. Nefeslerimizi düzene soktuktan sonra yüzümü kendine çevirdi ve aralanmış dudaklarımı yeniden öpmeye başladı. Bu gece için birbirimize verdiğimiz sözleri tutacağımız çok açıktı.

Sabah gözlerimi araladığımda güneş tepede iyice yükselmişti. Bu kez tamamen Sol'ün üzerinde yatıyordum. Kolları belimden ve kalçamdan beni tamamıyla sarmıştı. Saçlarım yüzüne dökülmüştü ve ikimiz de tamamen çıplaktık. Beyaz tenim ve bronz teni mükemmel bir tezatlık oluşturuyordu.

Dün geceyi hatırladığımda, istemsiz bir gülümseme yüzümde yer edindi. Sabahın ilk ışıklarına dek, defalarca kez farklı şekillerde sevişmiştik. İkimiz de avcıydık, dayanıklıydık ve avcıların kolaylıkla yorulmadığını, dirençlerinin sadece büyüye karşı olmadığını dün gece uygulamalı olarak anlamıştım. Ne zaman uyuyakaldığımı bile hatırlamıyordum. *Birkaç saat ya da on dakika önce?*

Bütün kaslarım ağrıyordu. "*Yürüyemeyecek hâle geleceksin.*" dediğinde beni kışkırtmak için söylediğini düşünmüştüm ancak gerçekleri kastetti-

ğini şimdi anlıyordum. Bir yandan da onun sıcak teniyle benimki karışmış hâlde uzanırken hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu ve huzurlu hissediyordum. Eksik kalan yanım tamamlanmış gibiydi. Her zamanki gibi benim uyanmamla birlikte hemen o da gözlerini açtı.

"İyi misin güzel ay ışığım?" dedi geceden beri belki yüzüncü kez sorduğu soruyu tekrarlayarak. İkimiz de biraz hırçın olduğumuzdan ve ben bu duyguları ilk kez tattığımdan, beni incitecek bir şey yapmış olmaktan -ne kadar aksini söylesem de- hâlâ endişeliydi. Ben ise hâlimden hiç olmadığım kadar memnundum.

Belimdeki elini sırtımda nazikçe dolaştırmaya başladı. "Çok iyiyim sevgilim," dedim. Başımı eşsiz güzellikteki kokusuna, boynuna doğru yasladım. "Sen de çok iyiydin."

Başını hafifçe şekli dağılmış yastıktan kaldırdı, hayretle gülümsedi. "Lunabelle Elaine! Bunca zaman içindeki arsızı nerede saklıyordun acaba?" dedi gülerek.

"Şartlar müsait olmamıştı," dedim dudaklarımı ısırıp. "Yoksa uzun zamandır sana olan niyetlerim temiz değildi."

Beni kucağında tutarak sırtını yukarı çekip, menteşeleri gevşemiş, yanmaktan kararmış, düştü düşecek gibi bir yanı aşağı kaymış olan yatak başlığına yasladı. "Kullanıldığımı hissediyorum. İncindim," dedi muzip bir gülümsemeyle. "Benim sana hislerim her zaman tertemizdi."

Ona başından beri gözlerinin ve ellerinin nerelerde dolaştığını hatırlatan bir bakış atınca, "Çoğunlukla," diye düzeltti sırıtarak.

Altın gözlerini kamaranın camına dikti ve sıcak bir kahkaha daha attı. "Neden gülüyorsun?" diye sordum, başımı hafifçe kaldırıp yüzüne baktım.

"Demek ki senin geç uyanman için sevişmemiz gerekiyormuş, Bell. Aklımda tutacağım."

Kaşlarımı çatıp pencereye doğru boynumu uzattım. Güneş çoktan tepeye ulaşmıştı. Öğlen saatleri olmalıydı. "Bütün gece uyumama izin vermediğin için olabilir mi acaba?" dedim esnemeye çalışarak.

"Seni uyarmıştım," dedi buğulu bir sesle. *Eh, uyarmıştı...*

Boynumda nazikçe elini gezdirdi, altın gözleri dikkatle tenimi yokladı. İkimiz de birbirimizde hatırı sayılır izler bırakmıştık. En son aynaya baktığımda tenimdeki morlukları ve kızarıklıkları sayamamıştım ancak

umurumda olmamıştı. Ben de onun sırtında, omuzlarında, kollarında bıraktığım, şimdi görünmeyen tırnak izlerini yokladım gözlerimle.

"Neyse ki avcı güçlerimiz izleri iyileştirmiş, yenilerini yaratabiliriz," dedi muzipçe sırıtarak.

"Öyle olmasa o yakası bağrı açık gömleklerini giyemezdin bir süre," diye sırıttım. "Yazık olurdu."

Bedeni altımda sarsılarak kahkaha attı. Tamamen üzerinde ve kıyafetsiz olduğum düşünülürse hareket alanım pek geniş değildi. Yataktan kalkmam gerekiyordu ama bu vaziyette nasıl doğrulacağımı da bilmiyordum. Dün ikimizin de keşfedilmedik noktası kalmasa da odada giyinik dolaşmak tercihimdi.

Anladı ve yerdeki gömleğine uzanıp aldı. Üzerime giydirdi. Onunla defalarca kez sevişmiş olsak da ilk tanıştığımız günden beri var olan, yıldırım çarpmış gibi hissettiren o elektrik akımı, Sol bana dokunduğunda yine vücudumda dolaşmaya devam ediyordu. O ise her dokunuşunun beni çıldırttığının bilincinde gülümsüyordu.

Üzerinden usulca yana kaydım, dizlerimin ve bacaklarımın tutmasını umut ederek banyoya doğru yavaş adımlarla ilerledim. İlk kez odaya dikkatle baktığımda gülümsememe engel olamadım. Yastıklardan saçılan kuş tüyleri zeminde salınıyor, Sol'ün çalışma masasından yeri boylamış eşyalar ve devrilmiş sandalyeler boynu bükük hâlde ahşap zeminde yatıyordu. Burayı eski hâline getirmemiz uzun sürecekti.

Altın renk gözlerin beni izlediğini hissediyordum. Gerçekten tüm kaslarım aynı anda ağrıyordu. Oyalanmayı bırakıp kendimi banyoya attım. Sıcak bir banyo sonrasında havluyu üzerime sarıp odaya geldim. Hâlâ yatakta bir kolunu başının altına almış yatıyordu ve hayran gözlerle beni süzüyordu. "Bana böyle baktığında dikkatimi toparlayamıyorum."

"Seni yine ben yıkayabilirdim."

"Sonunun nasıl bittiğini ikimiz de biliyoruz," diye yanıtladım sırıtırken.

Avcı hızıyla yataktan doğrulup yanıma gelmesi birkaç saniyesini aldı ve saçlarımı dikkatle kurulayarak havluyu kenara fırlattı. Islak perçemlerimi her zaman yaptığı gibi yüzümü okşayarak kulağımın arkasına aldı. "Yarın Viridia'da olacağız, büyü yapmamız yasak. Bu yüzden bugün seni bu odadan çıkarmaya pek niyetim yok. İtirazın olur mu?"

"Beni esir mi alıyorsun, Kaptan?"

Cevap vermek yerine üzerimde sarılı havluyu tek hamlede çekip sandalyeye fırlattı ve bacaklarımı beline dolayarak, beni kalçamdan tutup zahmetsizce kucakladı. Tekrar yatağa dönmemek imkânsız görünüyordu.

Gözlerimi yeniden araladığımda gün batımıydı. Turuncu ışıklar odayı doldurmuş, onun kumral saçlarında alevler gibi titreşiyorlardı. Sözünü tutmuştu ve tüm gün kamaradan çıkamamıştık. Birbirimize dolanmış hâlde uyandığımda gözlerim kapalı gülümsemekten kendimi alamadım. O da kıpırdandı ve gözleri kapalı, saçlarıma öpücük kondurdu.

Eğildim, yerde üzerime geçirecek bir şeyler aramaya koyuldum. O sırada gözüm Sol'ün bacağının içinde, kasığına yakın tırtıklı, beyaz yara izine kaydı. Dün gece fark etmiştim ama anın büyüsünü bozmak istemediğimden sormamıştım. Eh, fırsat da kalmamıştı. Parmağım istemsizce, iyileştirmek ister gibi yara izinin üzerine uzandı. Dokunduğumda bacağı seğirdi, irkildi. Altın rengi gözlerini araladı.

"Özür dilerim," dedim, rahatsız olduğunu hissedip panikle elimi çektim.

Hafifçe doğruldu, sırtını yatağa yasladı. Derin bir nefes alıp verdi, kendiyle savaşıyor gibi bir hâli vardı. "Sorun değil, Bell. Sen dokunabilirsin."

Aradığım tuniği buldum, başımdan geçirdim. Bir kolunu açtı ve en sevdiğim yere yerleştim. Tuniğin altında kalan saçlarımı düzeltti, parmağını buklelerime doladı. "Seni ürkütmek istememiştim," diye mırıldandı başını arkaya yaslarken.

"Anlatmak ister misin?" diye sordum nazikçe, sınırlarını zorlamaktan çekiniyordum.

Bakışları yara izine kaydı, beni saran kolunu sıkılaştırdı. "Babam yapmıştı," dedi duygusuz bir sesle. "Yani Kral Cal."

Gözlerim yüzünde endişeyle dolaştı. Genelde çoğu zaman umarsız görünse de yarasının kabuğunu kaşımıştım ve rahatsız görünüyordu.

Onu zorlamamaya karar vermişken kendiliğinden anlatmaya başladı. "Marvin oyun oynarken babamın savaş nişanesini kırmış. Kendi kılıç bile sallamadığı bir zaferden sonra kral o olduğu için verilen anlamsız bir madalya... Babamın o tür sahte başarı mücevherleri çok kıymetliydi. Normal şartlarda yanına yaklaşmamıza bile izin vermezdi. Marvin gizlice odaya girmiş ve oynarken yıldız şeklindeki nişanın bir kolunu kırmış işte. Marvin

deli gibi korkuyor, ağlıyordu." Duraksadı başını yana eğdi. Onu sessizce dinliyordum.

"Çocukken mi oldu? İyileşmemiş."

Avcı güçlerimiz ortaya çıktığında bu tür yara izleri iyileşiyordu.

"Ben on beş yaşındaydım, Marvin on bir," dedi. "Cal, biz çocukken daha da korkunç biriydi. O zamanki öfkesi anneme hiçbir zaman gerçekten sahip olamadığı içinmiş sanırım," dedi dalgınca. "Ben avcı olduğum ortaya çıktığı için yaptığını düşünmüştüm."

Elim saçlarına gitti, onu cesaretlendirmek için okşamaya koyuldum.

"Marvin'i korumak istedim. O daha çocuktu, suçu üstlendim. Odaya geldiğinde Marvin'i çoktan oradan göndermiştim. Elimde kırık nişanı görünce çılgına döndü. Onun bir savaş hatırası olduğunu ve hiçbir zaman benim öyle bir onura gerçekten sahip olamayacağımı belirten hakaretler etti. Sonra kırık nişanı aldı ve bacağıma sapladı."

İçime o yaşta babası tarafından böylesi bir şiddete maruz kalan birinin acısı yerleşti. Kendi bacağım karıncalanırken gözlerim doldu.

"Güçlü olmak istiyorsam yaptığım hataların sorumluluğunu almalı, en ağır şekilde cezalandırılıp hatalarımdan pişman olmalıymışım," diye devam etti Sol tiksinir gibi bir gülümsemeyle.

"Canın çok yanmış olmalı," dedim titreyen sesimle. Bahsettiğimin yalnızca fiziksel acı olmadığını ikimiz de biliyorduk.

"Ona o zevki yaşatmamak için hiç bağırmadım, yardım çağırmadım. Beni kanlar içinde Will bulmuş."

İfadesiz bir yüzle anlatsa da bakışlarından kırgınlığını ve öfkesini görebiliyordum.

"Bacağıma kırık bir metal parçası saplayıp öylece yürüyüp gitti işte. Doktorlar parçayı oradan saatler süren uğraşlar sonucu çıkardılar," diye sözlerini bitirdi alayla. "Annem bu yüzden aylarca onunla konuşmadı."

Yüzümü boynuna sakladım, o da başını saçlarıma yasladı. "Neden iz var hâlâ?" diye sordum cevabını tahmin etsem de.

"Büyüledim, yok olmaması için... Hatırlamak için..." dedi düz bir sesle.

Babası belki Sol'ün avcı olmasının hırsını almıştı ondan, belki de sahte hayatının... Her şekilde korkunçtu ve kanın beynime yürümesine sebep olmuştu.

"Kimsenin fark etmeyeceği ve dokunmayacağı ancak benim orada olduğunu bildiğim, bana babamın nasıl bir insan olduğunu hatırlatacak, Marvin'in kırdığı sahte kahramanlığının aksine gerçek bir nişane."

Yeniden parmağım yarasına hareketlenirken bu kez irkilmedi. Parmağım tüy gibi yara izini okşadı. "Sen, güzel ay ışığım," dedi yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle. "Tüm yara izlerime dokunabilirsin."

Gözlerim yeniden dolarken eğilip dudaklarıma kapandı. Derin öpüşünün altında aramızda güçlenen bağ vardı. Onu saklamak, tüm yaralarını iyileştirmek istiyordum. O da benimkileri...

Bir süre sarmaş dolaş sessizce oturduktan sonra elimi alıp dudaklarına götürdü. Daha iyi görünüyordu.

"Yine de o yara izine çok dokunmasan senin için daha iyi olur," dedi muzip hâline dönerken. "Biliyorsun yeri biraz..."

Gülümserken bana sarmaya çalıştığı kolundan çevik bir hareketle kaçtım ve yataktan çıktım. Sıcak kahkahası güneş ışıklarımla bütün odayı doldurdu.

"Benden artık kaçamazsın, biliyorsun değil mi?" dedi oldukça sevimli ama kararlı bir ifadeyle. "O gemi çoktan kaçtı." Bir kolunu başının altına aldı.

"Öyle bir niyetim yok, prensim ama yemek yememiz, gemiyi kontrol etmemiz, işlerle ilgilenmemiz gerekiyor," dedim geri geri banyonun bulunduğu bölüme ilerleyerek.

"Ben yemek yemeden bir hafta dayanabiliyorum, Bell," diye seslendi arkamdan. Sesi gülümsüyordu.

Ona zarar vermiş olan veya verecek her şeyi yok etmek istiyordum. *Kendim de dâhil...* Muzip hâline dönse de içindeki kırgınlığın hâlâ taze olduğunu artık biliyordum. Kral Cal'a hesap soramadığı için ben bile öfkeleniyordum şimdi. *Dokuz, on... Ölmek mutlu son.* Kral da açtığı izlerin hesabını vermeden gitmişti.

Aklımda düşünceler ve bir yandan hâkim olamadığım, dünden beri karnımda uçuşan kelebeklerle artık tamamen tutulmuş olan kaslarımı esnetmeye çalıştım. Ben çıktıktan sonra banyo suyunu yenileyip onun için de hazır bıraktım, dişlerimi fırçaladım, saçlarımı taradım. Odaya döndüğümde çalışma masasının başında, çıplak hâlde su içiyordu.

"Biraz giyinmeyi düşünmez misin, Kaptan?" dedim temkinli bir şekilde kendime giysi ararken.

"Görmediğin bir şey yok, Lu. Benden utanmayı bırak artık."

Yanımdan geçerken dudaklarıma bir öpücük kondurmayı ve kalçamı sıkmayı da ihmal etmedi. Başımı iki yana salladım. *Arsız Prens.* Onun kusursuz bedenine bakmaktan sıkılmam mümkün değildi. O da banyoya girdi, işini tamamlayınca yanıma geldi. Az önceki kederli hâlinden eser yoktu neyse ki. Yüzünün gülmesini istiyordum.

İkimiz de giyinip, giyinik kalmayı başarınca el ele kamaradan dışarı adım attık. Temiz havayı ciğerlerime doldurdum. Başımı kaldırıp baktığımda yelken direklerinden birinin hasar görmüş olduğunu gördüm şaşkınlıkla. Sol de aynı yere bakıyordu. Yer yer yanmış ve kararmıştı. Üzerinde takılı olan yelkense birkaç taraftan boşta kalmıştı, yanmış olan yerleri rüzgârda salınıyordu.

"Bunu biz mi yaptık?" diye sordum fısıldayarak.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu kadar hasar olacağını tahmin etmiştim," diye fısıldadı gözleri direği süzerken.

"Sol!"

"Endişe etme, tamir ederiz," diye mırıldandı, gülümsemesi yüzünde yayıldı.

Benjamin, kaptan köşkünde uyukluyordu. Solaris yanında dikilince gözlerini araladı. Muzipçe sırıttı ve aşağıdaki Jay'e seslendi. "Jay, fırtınalar ve depremler bitmiş, rahatlayabiliriz!" dedi. "Gemiyi batırmamaya karar vermişler."

Sol'e fırsat vermeden, avucumun içinde büyük bir su baloncuğu oluşturup kafasına fırlattım. Hedefi tam on ikiden vurduğumu görünce gülümsedim. Benjamin ıslanmış pelerinini silkeledi, homurdanarak ayaklandı. Merdivenlerdeki Jay ve Solaris'in kahkahalarına o da homurdanarak eşlik etti.

"Beni utandırmayı bırakmazsan bir dahaki sefere seni o su baloncuğuna hapsedeceğim," diye tehdit savurdum.

"Bu yaptığın zorbalık, hava buz gibi. Vicdanın yok mu senin?" dedi Benjamin kınayarak.

"Söylediğini yapacağını biliyorsun, Benj," dedi Sol, oldukça eğlenir bir ifadeyle.

Jaylen de merdivenlerden kaptan köşküne tırmandı. Yüzünde bir ebeveynin çocuklarına bakarkenki gururu ve mutluluğu vardı. Benjamin de aynı mutlu gözlerle bizi süzüyordu. Onları ne kadar sevsem de benim için utanç verici bir ortamdı.

"Ağlamayacaksınız, değil mi?" diye sordu Sol sırıtarak.

"Gidiyorum ben," dedim ve onları baş başa bırakıp merdivenleri ikişer ikişer atlayarak uzaklaştım.

Kızarmış yanaklarımı soğuk havada sakinleştirmeye çalıştım. Yemek salonuna girmeden önce bir köşede oturmuş Ash'i gördüm. Karanlıkta oturmuş, elindeki halatı düğüm yapıp çözüyor, sonra tekrar düğümlüyordu. Ona baktığımda suçluluk hissetmeyi bir süre önce bırakmıştım aslında.

Bren'le mutlu olmalarını dilemiştim ama olmamıştı. Yine de kalbimden ince bir sızı geçti. Bren'i değil, beni seçmişti ve yine yalnız kalmıştı. Keşke beni bırakabilseydi. Keşke Solaris ile olmam onu bu kadar incitmeseydi.

Solaris ve Lilian'ı izlediğimde kalbime saplanan bıçakları düşündükçe aynısını Ash'e yapıyor olmaktan nefret ediyordum. Önünden geçerken gülümseyerek, "Nasılsın Lu? Mutlu görünüyorsun," dedi.

"Sen iyi misin, Ash?" diye sordum başımı yana eğip.

Yüzü karanlıkta kalıyordu ve ifadelerini seçemiyordum. "İyiyim, benim için endişelenme. Senin için mutluyum," dedi ve ayaklanarak bana bir bakış attı.

Meşalelerin ışığında yüzündeki ve kahverengi gözlerindeki hüznü görmemek mümkün değildi. Ne yapacağımı bilemezken, Solaris uzaktan ona seslendi. Burnundan derin bir nefes aldı ve bana veda etmeden ona doğru yürüdü. Solaris'le dost olmasalar da artık birbirlerinden nefret etmiyorlardı ve ondan nefret etmemek Ash için işleri iyice zorlaştırıyor olmalıydı. İç çekerek yemek yediğimiz bölümün merdivenlerini indim.

Aşağıda, ekip tam kadro masadaydı. Herkese selam verip tabağımı önüme çektim. Jude, Ethan'ın yanından kalkıp *pat* diye yanımdaki boş sandalyeye oturdu ve ela gözlerini üzerime dikti. "Neden bana öyle bakıyorsun?" dedim kaşlarımı çatarak. *Gemideki herkes bizi mi konuşuyor?*

"Tüm gece ve gündüz neredeydiniz? Jay dinlendiğinizi söyledi," diye fısıldadı kısılmış gözleriyle.

"Dinleniyorduk. Sana özel hayatımın tüm ayrıntılarını anlatmayacağım, Jude," dedim dehşetle.

"Biliyordum! Senin için ilkti. Nasıldı?" diye beni sıkıştırmaya devam etti sesini iyice kısarak.

"Benjamin'e az önce bir su balonu fırlattım. Senin de üzerine bir yıldırım indirmemi istemiyorsan soru sorma," diye fısıldadım yüzümü basan ateşin belli olmamasını umarak.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi, dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. Sessiz konuştuğu için iyice eğildim. Cebinden çıkarıp elime birkaç tutam bitki tutuşturdu masanın altından. *Moralotu.*

Bu bitkiler doğum kontrol yöntemi olarak, çay hâlinde içilerek kullanılıyordu. "Iris'le düşündük ki..." dedi, iç çekti. "Bunları sana anlatacak kimse yok, yani abla gibi, o yüzden..." diye devam etti. Kelimelerini doğru seçmeye, beni kırmamaya ya da ailem olmadığı için üzmemeye çalışıyordu. Gülümseyerek ve minnetle yüzüne baktım. "Teşekkür ederim ama çoktan içtim. Sol söyledi," dedim fısıldayarak.

Yüzü sevinçle aydınlandı. "Tedbirli olmaktan zarar gelmez," dedi bilmiş bir ifadeyle. "Ee nasıldı?"

Ona inanmaz gözlerle bakarken yanımdan kovalamak için ufak ufak ittirdim. "Jude!" dedim fısıltımın duyulmaması için çaba sarf ederken. "Çok iyiyim, başka bilmen gereken bir şey yok."

"Aman tamam, hiçbir şey anlatma," diye sitem etti.

Iris zaten iri olan gözlerini kocaman açarak karşıdan Jude'a susmasını işaret etti.

"İkiniz de hiç detay vermiyorsunuz. Çok sıkıcısınız," dedi ve Iris'le ikimize gözlerini devirip yemeğini yemekte olan Ethan'ın yanına döndü.

Solaris birkaç dakika sonra salona girdi ve yanımdaki yerine oturdu. Diğerleri neyse ki beni utandıracak başka bir imada bulunmadılar. Sol ile aramızda öncekinden farklı bir enerji vardı. Yapboz parçaları gibi birbirimize uyumlu hareket ediyorduk. Bana dokunuşu nazik ve şefkat doluydu.

Yemeğini yerken bile eli belli belirsiz belimde dolaşıyordu. Ben de onu kendime hapsetmek istiyordum. Kendi kendimi bu mutluluğun benim için fazla olduğunu düşünürken yakalıyordum. Alışık değildim ve hep başımıza kötü bir şey geleceği hissiyle mücadele etmek zorunda kalıyordum.

Yemeklerimizi bitirdiğimizde Derek tabakları topladı. Bugün yemek sırası onundu. Yemekleri Drue'nunkiler kadar lezzetli olmasa da bütün gün odadan çıkmadığımız ve Sol hiç rahat durmadığı için bir şeyler yemek ken-

dimi iyi hissettirmişti. Enerjim biraz olsun yenilenmişti. Solaris açıklama yapmak için ayağa kalktı, herkes susup dikkatle onu dinlemeye koyuldu.

"Viridia kıyılarına yaklaşmış bulunmaktayız. Jay birazdan gelip herkese obsit taşlarını dağıtacak. Büyü yapmak yok. Viridia'da kendimize güvenli bir yer bulana kadar üzerinizde taşımanızı istiyorum. Sabaha karşı gemiden ineceğiz. Hazırlıklarınızı yapın," diye tüm ekibe seslendi.

"Biraz uyumayı deneyin. Karaya inince bir süre aralıksız yürümemiz gerekecek ve mola vermesek daha iyi olacak," diye ekledi. Belli belirsiz, elimde olmadan gülümsedim. *Sen uyuyabilecek misin acaba?*

Jay basamaklardan indi ve kolundaki çantayı açıp, Jude'un herkesin kişisel takılarının içine yerleştirdiği obsit taşlarını sahiplerine dağıttı. Kolyemden bulduğumuz saf obsit taşlarını bölüp yarısını kolyeme yarısını da Sol'ün bilekliğine yerleştirmişlerdi.

"Aetherium'da sen de obsit taşıyor muydun?" diye sordum Solaris'e birden meraklanarak.

"Gücüm ilk ortaya çıktığında taşıyordum ancak daha sonra kontrol etmeyi öğrendim. Uzun zaman sonra ilk kez Valor'da, seninle kavga ettiğimizde kontrolü kaybettim. Burada risk almak istemedik, o yüzden benim için de obsit hazırladılar."

Masadaki herkes sırayla hareketlenip kamaralarına çekilmek üzere merdivenlerden tırmandılar. Geriye Sol, ben ve Jay kaldık salonda. Gemi de bizim için tıpkı Akademi gibi güvenli bir sığınak olmuştu. Terk etmeye hazır hissetmiyordum kendimi ama mecburduk. Yemek salonunu toparlayıp kapattık. Gizli bölmede birkaç tane dışında silah bırakmadık. Karada elimizdeki tüm imkânlar gerekli olacaktı.

Birlikte kaptan köşküne döndük. Solaris, bahsettiği gizli koya gemiyi küçük manevralar yaparak sokmayı başardı. Ağaçlar ve kayalar oldukça yoğundu. Yelken direklerini indirmeleri için Ethan ve Brian'a seslendi. Gemiden ayrılırken geminin üstünü boydan boya devasa bir örtüyle kaplayıp ağaç dallarıyla kamufle edecektik. Koydaki ağaçlar ve kayalar gemiyi meraklı gözlerden zaten saklıyordu.

Sol'ün altın gözleri uzakları taradı. Gülümseyerek bize döndü.

"Avcı ülkesi Viridia'ya hoş geldiniz."

SEKİZİNCİ BÖLÜM
VIRIDIA

Yeni hayat, yeni ülke, yeni tehlikeler...

Solaris ile kamaramıza döndük. Bu gece yalnızca erkenden eşyalarını toparlamış ve uyumuş olan Drue'yu gözcü olarak bırakmıştık. Kamarada gözüme kestirdiğim gerekli eşyaları çantalarımıza doldurmaya koyuldum. Bu sırada Sol de çalışma masasında Viridia haritasını inceliyordu. Elindeki kalemle gideceğimiz rotayı çizdi ve düşünceli gözlerle haritaya daldı.

Odaya şöyle bir göz attığımda eşyalar toplanmış, veda vakti yaklaşmıştı. *Bu kamarayı gerçekten özleyeceğim.* Sol'ün yanına yaklaşıp çalışmasına yukarıdan göz gezdirdim. Oldukça uzun ve zorlu bir yürüyüş bizi bekliyordu. Kolunu her zamanki gibi oturduğu yerden bacaklarıma doladı.

"Endişeli görünüyorsun."

"Şartlarımız zor olacak, Bell. Aetherium'da prens olmanın getirdiği ayrıcalıkları herkesi korumak için kullanıyordum. Burada tek başımızayız," diye yanıtladı canı sıkkın hâlde.

"Herkesin sorumluluğunu tek başına üstlenmene gerek yok, Sol. Hepimiz birbirimizi kollayacağız. Yanındayım, onları birlikte koruyacağız," dedim. "Seni ve kalbini koruyacağım."

Masanın üzerini toparladı, haritayı çantasına koydu ve ayağa kalkıp kollarını bana sımsıkı sardı. Eliyle alnıma düşmüş saç perçemlerimi kulağımın arkasına aldı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Beni korumak için gerekirse tüm ülkeyi yakacağına şüphem yok, güzel avcım."

Fısıldaması bile kanımın kaynamasına sebep oluyordu. Üzerimdeki etkisi inanılmazdı. Boynuma doğru eğildi, öpücükler kondurmaya başladı. Kendimi bırakmamaya çaba göstererek -ki hiç kolay değildi- mırıldandım. "Bizim dinlenmemiz gerekmiyor mu, Kaptan?"

"Dinleneceğiz ama öncesinde yorulmamız gerekiyor," dedi iç gıcıklayıcı bir sesle kirpiklerinin altından bakarak. "Ne kadar zor yorulduğumu da artık biliyorsun."

Beni ani bir hamleyle kucakladı ve çalışma masasına oturttu. Bacaklarımı bacaklarıyla aralayıp arasına yerleşti, üzerime eğildi.

"Yatağa ne oldu?" diye sordum öpüşlerinin arasında boğulan sesimle.

"Kırıldı," dedi sırıtarak. "İdare edeceksin artık."

Kahkahalarımın arasından ona söylenmeye hazırlanıyordum ki her konuşmaya çalıştığımda beni öperek susturdu. *Susturmak dediğin böyle olur.* Kelimelerim dudaklarının arasında kaybolduğu için bir süre sonra pes ettim. Benim de onun cazibesine daha fazla karşı koyacak irademkalmamıştı. *Dünden razıyım da denebilir.* Gülümseyerek öpücüklerine karşılık verdim ve birbirimize karışmamıza izin verdim yeniden.

Gözlerimi araladığımda yere serilmiş yorganın üzerinde yatıyorduk, bu kez onun vücudunun yarısı üzerimdeydi. Kumral saçlarını karıştırarak göğsümde yatan başını okşadım. Uyanma ve yola çıkma vakti gelmişti. Gözlerini araladı ve mahmur gözlerle beni süzdü. Gülümseyerek doğrulup çeneme bir öpücük kondurdu. Öpücükler uzamaya ve boynuma doğru kaymaya başlayınca gülerek doğruldum.

"Sen fazla oluyorsun, prens. Böyle yaparsan dışarıda tüm gün yürüyecek enerjimiz kalmaz."

Beni baştan ayağa şöyle bir süzdüğünde üzerimde hiç giysi olmadığını fark ettim. "Sen de fazla oluyorsun. Bu kadar güzel olman benim suçum değil," dedi dudağının kenarı tek tarafa kıvrılırken. "Ve şu güzelliğine rağmen bir de vücudunu benden saklamaya çalıştın. Utanmadın."

Ona şaşkınlıkla baktım. Anlamadığını düşünmüştüm. "Anlamış mıydın?"

Anlayışla gülümsedi. Nasırlarla süslü avuç içiyle belimden sırtıma doğru tenimi okşadı. "Anlamıştım ama neye hazır olup neye hazır olmadığına karar veremediğimden zorlamaktan çekindim." Gözleri yeniden bedenimde dolaştı. "Gördüğün en güzel şeysin, Lu. Aksini düşünmen suç sayılır."

Sözleri içimi ısıtırken gülümsedim ve hızlıca ayaklandım. Çantamın olduğu tarafa geçtim.

"Eğer buraya dönmek gibi bir niyetin yoksa giyinsen iyi edersin," dedi muzip bir gülümsemeyle ve yanıma geleceğini belli ederek tek kolunun üzerinde doğruldu. "Seni yeniden yere atmayı düşünüyorum çünkü."

Gözlerim irileşip ona hayret eden bir ifadeyle bakarken bir yanım da aslında yola çıkmayacak olsak ne kadar iyi bir fikir olduğunu tartıyordu. Geri dönmediğim için savaşı kaybettiğini anlayınca o da gözlerini ovarak doğruldu ve kalkıp giyinmeye başladı. Ben de diğer köşede kat kat kıyafetleri üzerime geçirmeye çalışıyordum.

Eğildiğimde göz ucuyla beni izlediğini biliyordum. "Gözler yukarı," dedim artık gerek olmadığını bilsem de sırf onunla uğraşmak için. Elimdeki ona ait kazağı yüzüne doğru fırlattım.

"Gözlerim artık istediğim yerinde dolaşabilir diye düşünüyorum," dedi gülerek ve ona fırlattığım kazağı tek eliyle havada yakaladı.

Gözlerimi devirip arkamı döndüm. Onunla uğraşsam da giyinirken onu izlemenin bana da pek yardımı dokunmuyordu. *Beni her an yakmaya hazır bir ateş parçası...*

Tamamen giyinmeyi başardığımızda üzerime bir durgunluk çöktü. Çantamı sırtıma asıp toparladığımız kamaraya son kez göz gezdirdim.

"Buraya döneceğiz, Bell. Seni hiç görmediğin, ikimizin de görmediği topraklara götüreceğim bu gemiyle. Kaçmadan, saklanmadan dünya turu yapacağız."

Ona sevecen gözlerle baktım, hayali bile güzeldi. *Ne kadar zor olsa da...* "Seninle her yere," dedim gülümseyerek ve sıcak kamarayı terk ettim.

Güvertede herkes çantasını hazırlamış, erzakları doldurduğumuz kızakları ve çantaları çoktan gemiden indirmişlerdi. Hava yeni yeni aydınlanmaya başlamıştı. Güne hep bu saatlerde başladığım için kendimi enerjik hissediyordum ama ekibin kalanı için aynı şey söylenemezdi. Şişmiş gözlerle yarı uykulu bakınıyor, homurdanıyorlardı.

Geminin kamuflajını tamamladıktan sonra karaya ayak bastık. Uzun zamandır denizde olduğumuzdan sallanma hissini üzerimden atamıyordum. Dengemi sağlamaya çalışırken hafifçe sendeledim. Bize haftalardır korunaklı bir ev olan Altın Aslan'ı uzaktan süzdüm. Solaris'in söz verdiği gibi

geri dönmek üzere onunla sessizce vedalaştım. Sol de gemisine aynı özlem dolu gözlerle baktı ve arkasını döndü.

Viridia'da dikkatimi çeken ilk şey, ne kadar virane göründüğü olmuştu. Aetherium, büyücülerin desteğiyle -daha doğrusu köle gibi çalıştırılmasıyla- verimli ve yeşil hâle getirilmişti. Kenarda unutulmuş küçük köyümüz Fernville'in doğası bile karanlık magus baskınından önce cennetten bir köşe gibi görünürdü. Viridia'da ise büyü ve büyücüler tamamen yasaktı ve doğaya hiç müdahale edilmemişti.

Gemiden indiğimizde gözlerimi yer yer çatlamış kızıl topraklara ve pek canlı görünmeyen taşlı kıyıya diktim. Sanki çok büyük bir orman yangını çıkmış, her şeyi kavurmuştu. İkinci Yıkım'dan önceki savaş sırasında bunun gerçekten yaşanmış olabileceğini düşündüm. Belki toprağa karışan kimyasallar belki de büyü yüzünden doğa kendini yenileyemiyordu. Ayaklarımın altında çatırdayan taşlar hiçbir hayat izi taşımıyordu.

Gemiden birkaç hafta yetecek kadar erzak almıştık yanımıza. Hepsini gemiden aldığımız kızaklara doldurduk. Sırayla çekerek ardımızda taşıyacaktık. Kış şartları burada da ağırdı. Yoğun ama sulu bir kar yağışının altında yürümeye başladık. Sol, hepimizi sıkıca tembihlemişti. Hayati tehlikemiz olmadığı sürece kesinlikle büyü yapmayacaktık.

Burada safkan avcı sayısı Aetherium'a göre oldukça fazlaydı ve bu kadar kalabalık bir magus grubunun en ufak bir büyüde yakalanması işten bile değildi. Magus olan herkes aynı zamanda avcı olduğu için safkan avcıların duyularına basit avcılar olarak takılacağımızı ve dikkat çekmeyeceğimizi umuyorduk.

Kar fırtınasının altında yürüyüşümüz, ilk saatleri geçtikten ve deniz kenarından uzaklaştıktan sonra daha da zorlaştı. Ormanlık alandaki ağaçların çoğu yanıp çarpılmış ve kurumuş görünüyordu. Yanmamış olanlar da uzun, seyrek yapraklı ağaçlardı. Yüksek ve gür yapraklı ağaçlar olmadığından fırtınanın tüm darbesi üzerimize doğrudan vuruyordu. Yaklaşık altı saat kadar yavaş tempoda, hiç mola vermeden yürüdük. Üzerimde çok kalın giysiler olmasına rağmen artık ellerimi ve ayak parmaklarımı hissetmiyordum. Hemen hemen herkes aynı durumdaydı.

Ortak bir serzenişle mola vermeye karar verdik. İçimizde burayı tek bilen Solaris'ti. Annesiyle konsey toplantılarına gelip gittiğinde az da olsa keşif yapma şansı olmuştu. Bizi yürüttüğü rotada mağaralar olması gere-

kiyordu. Kar fırtınasından burnumun ucunu bile göremiyordum. Rüzgârın sesi, tipi şeklinde yağan karla birlikte kulaklarıma soğuk bir ıslaklık ve uğultu bırakıyordu. Başımdaki yünlü şapkayı iyice aşağı çektim. Solaris, bir süre sonra mağara girişlerinin ileride olduğunu duyurdu.

Mağaralar görüş alanımıza girince rahat bir nefes aldım. Küçük bir tepede, doğal yollarla oluşmuş gibi duran birden fazla irili ufaklı mağara girişi vardı ve ilk izlenimime göre geceyi burada fırtınaya maruz kalmadan geçirebilirdik. Soğuğa ise çare yoktu. Yanımıza birkaç gece geçirebilecek kadar yakacak odun almıştık gemiden. Büyükçe bir mağara seçtik ve hepimizin sığacağından emin olduktan sonra ilk iş, odunları çıkarıp ateş yakmaya koyulduk.

İçerisi fırtınadan korunaklı olsa da kayadan duvarlar ıslak ve nemliydi. Nem ise bize dışarıdaki soğuktan daha çok zarar verirdi.

Ash, ilk kıvılcımı aldı ve hemen ardından benim çabam da sonuç verdi. Ateşi harlamaya koyuldum. Tüm odunları tutuşturmayı başarınca ateşin başında geniş bir çember oluşturduk. Sol, hemen yanı başıma yerleşti ve çantasından çıkardığı battaniyeyi ikimizin sırtına atıp beni tek koluyla sararak iyice kendine yaklaştırdı. Onun vücut ısısı anında beni ısıtmaya başladı.

Ekipte, soğuktan ve fırtınadan en çok hasarı ben almışım gibi hissediyordum. Ash de pek iyi durumda değildi. Güneyde büyümenin dezavantajını yaşıyorduk. Fırtınaya ve buza hükmedebildiğim düşünülürse büyük bir ironiydi.

Brian, erzakları koyduğumuz çantadan herkese birer konserve dağıttı. Gemide, uzun ahşap masada yediğimiz sıcak akşam yemeklerini şimdiden özlemeye başlıyordum. Konserveyi titreyen ellerimle açtım ve bir çırpıda bitirdim. Şimdi yanımda nane yaprağı olsa gerçekten faydası dokunurdu. Sarf ettiğim enerjiye göre küçük konserve yeterli gelmemişti. Barınacak bir yer ya da taze yemeği ne kadar sürede bulacağımızı bilmediğimiz için konserveleri idareli tüketme kararı almıştık.

"Bu bana yetmez ki," dedi Ethan. Avucunun içinde oyuncak gibi kalmış metal konserveyi, sanki daha çok yemek bulabilecekmiş gibi ters çevirdi. "Bu kadarla bir saat yürürüm ancak."

Haklıydı ama yapacak bir şey yoktu. Biraz homurdandıktan sonra ısınmaya odaklandı.

Sol, yanaklarıma uzandı ve önce elinin tersiyle, sonra dudaklarını alnıma bastırarak ısımı kontrol etti. "Neredeyse donuyormuşsun," dedi endişeyle.

"Soğuktan sizden fazla etkileniyorum ama dayanıklıyımdır, Kaptan. Şimdi daha büyük problemlerimiz var."

Gözümle ısınmaya çalışan, yarı aç ve şaşkınlıkla etrafa bakınan ekibi işaret ettim.

Solaris battaniyenin altından çıkıp kalın örtüyü tamamen benim omuzlarıma bıraktı. Ayağa kalktı, çantasına uzandı ve yıpranmış bir harita çıkardı. Göz ucuyla gördüğüm kadarıyla dün birlikte yoldan çıkmamızdan önce işaretlediği Viridia haritasıydı.

"Bir günlük yürüme mesafesinde terk edilmiş bir köy olmalı," dedi herkesin duyabileceği şekilde.

Herkes yaptığı işe ve konuşmasına ara verip, dikkat kesilerek Sol'e döndü. Onlara yol gösterilmesini istiyorlardı.

"Eğer köy hâlâ en son Aetherium'da haberini aldığım gibiyse birkaç tamirat işinden sonra terk edilmiş çiftliklerden birine yerleşip orada dikkat çekmeden bir süre kalabiliriz," diye devam etti güçlü bir sesle. Sesi güven veriyor, onu takip etmenin doğru olduğu hissiyatını çabasızca oluşturuyordu.

"Aynı yerde kalmak tehlikeli değil mi, Kaptan?" diye sordu Ethan çekinerek.

"Kışı sürekli hareket ederek geçiremeyiz, Ethan. Kendimize barınacak geçici bir yer bulmamız gerekiyor. Bu şekilde yer değiştirirsek görülme ve tanınma riskimiz daha fazla. Viridia'nın kuzey kıyılarında, iki klan arasında iç savaş var. Saraydan ayrılmadan önce haberlerini takip ediyordum. Eğer kaldığımız yerde avcılar tarafından bulunursak oradan kaçtığımızı söyleyeceğiz. Yüzünüzü tanımıyorlar. Ben de elimden geldiğince gizleneceğim," dedi Solaris.

"Şey... Kaptan. Biz olsak neyse de sen biraz dikkat çekiyorsun," dedi Brian.

"Ben hallederim," dedi Jude. "Kalacak bir yer bulalım, hepinizin tanınmaması için bir şeyler yaparız." Gözleri, Solaris'in üzerinde başarı oranını tartıyormuş gibi dolaştı. "Deneriz en azından."

Solaris başını sallayarak onayladı. Eşsiz altın rengi gözlerini saklamanın pek bir yolu yoktu ama Jude giysiler konusunda ustaydı. Kılık değiş-

tirme konusunda ona güvenmekten başka çaremiz yoktu. En azından ilk bakışta bizi gizlese yeterdi.

Yarın mağaralardan ayrılıp terk edilmiş köye doğru yola çıkmak konusunda hepimiz hemfikir olduk. Mağara fırtınanın şiddetini kesiyordu ama soğuk, yanan ateşe rağmen hâlâ içimizi titretiyordu. Köy terk edilmiş değilse etrafından dolaşıp başımızı sokacak başka bir yer arayacaktık. Bu kötü ihtimali düşünmemeye çalışıyordum.

Herkes gemideki yatma düzeniyle uyku tulumlarını ateşin etrafına serdi. Sol, ikimizin uyku tulumlarını yan yana sermişti. Etrafıma bakındığımda tüm çiftlerin aynı şeyi yaptığını gördüm. Yine de kalabalıkta onunla yan yana yatma fikri biraz geriyordu beni. Soğuk havayı düşününce kuruntularımı ve tabularımı bir kenara bırakmam gerektiğine karar verdim. Sol ise her zamanki gibi içimi okudu. Kafamı ne zaman çevirsem, onu yüzümü incelerken yakalıyordum.

"Yanında ayaklı bir şöminen var. Kullan beni," dedi fısıldayarak. Son kelimelerini bilerek çapkın bir tonlamayla söylemişti.

Midemi ve kalbimi hoplatan imasını duymazlıktan geldim. "Başka çarem yok. Isını kullanacağım. Mecburen," dedim.

Muzipçe sırıtmasını görmezden gelip, uyku tulumuna kıvrılarak uzandım. Sol hemen ardımdan arkama yerleşip kollarını bana sardı ve üzerimizi örttü. Tek kolunu boynumun altından geçirdi. Gerçekten ayaklı bir şömine gibiydi. Sırtım onun varlığıyla hemen sıcaktan gevşedi. Saçlarımın üzerine bir öpücük kondurdu ve tüm gün üşüyüp aniden ısınmanın verdiği gevşeklikle ben de hızlıca kollarında uykuya daldım.

Gece yine meşhur kâbusumla çığlık atarak uyandığımda herkes panikle ayaklandı. Solaris artık alışmıştı. İç çekip kollarını bana sardı hemen her gece yaptığı gibi.

Nefes nefese doğruldum, etrafıma bakındım. Artık uyanır uyanmaz Sol'ü öldürmediğime ikna oluyordum yanımda yattığını görünce. Kollarını hemen bana sarıyor, sakinleştirici sözler fısıldıyordu. Mırıldanarak özür diledim belki yüzüncü kez.

Karl nöbetteydi. Ben çığlık atınca yanımıza kadar gelmişti. Üzerimize eğildi. "İyi misin, Luna?" diye sordu her zamanki kibar ses tonuyla.

"İyiyim Karl. Herkesten özür dilerim," dedim utanarak. Nefeslerimi düzenlemeye çalışırken alnımdaki ter tomurcuklarını sildim.

"Bir şeyi yok, Karl, teşekkür ederiz. Sen nöbet yerinden ayrılmamaya çalış," diye yanıt verdi Sol. Sesi biraz aksi çıkmıştı.

Karl gerçekten kibar ve nazik biriydi. Onunla neden öyle konuştuğuna anlam veremedim. Uyku sersemiydim, sinirlerim bozuk olduğu için bana öyle gelmiş de olabilirdi. Arkalardan, Iris'in yanı başında uzanmakta olan Benj'in uykulu sesini duydum. "Çığlıklarını gemide de duyuyorduk, Lu. Kâbuslarını biliyoruz. Hepimizin kâbusları var. Dert etme."

Elbette hepsi duyuyordu. Kibarlıklarından ya da beni incitmemek için haftalardır sormamış, tek kelime etmemişlerdi. Normalde her aklına geleni *pat* diye söyleyen Jude bile bu konuyu hiç açmamıştı.

İç çekerek yeniden Sol'ün kollarına uzandım. Altın rengi gözleri şefkatle beni süzüyordu. Doğrulup başımın üzerine bir öpücük kondurdu. Kulağıma eğildi ve fısıldadı. "Yanındayım. Beni kovsan bile hiçbir yere gitmeye niyetim yok."

Minnetle ona iyice sokularak gözlerimi kapattım. Zindanda yaşadığım dehşeti, onu kaybetme korkumu bir gün yenmeyi umdum. Yanımda olmasının verdiği rahatlamayla ve saçlarımı okşayan ellerinin verdiği güvenle yeniden farklı kâbusların içine attım kendimi.

Sabahın ilk mavi ışıklarında uyandım. Ateş sönmemiş ama zayıflamıştı. Ürpererek kıpırdandım. Kıpırdanmamla birlikte bana sarılmış olan Sol de gözlerini açtı. "Sen uyu, ben biraz hava alacağım," dedim fısıldayarak.

Mahmur gözlerini kırptı ve uykuya karşı koyamayıp yeniden kapattı. Uykuya yeniden dalmadan önce dikkatli olmamı, uzaklaşmamamı söyledi. Gemide idare ve sorumluluk her zaman onda olduğu için yorulmuş, benim uyku düzenim yüzünden de uykusuz kalmıştı. Doğrulup onu yeniden uyandırmamaya gayret ederek kollarının arasından çıktım. Üzerini dikkatlice örtüp saçlarına öpücük kondurdum.

Güneş henüz doğmamıştı. Geceden sabaha geçişin soluk mavisi gökyüzüne hâkimdi. Esneyerek pelerinimi üzerime attım ve omuzlarımdan dökülmesini sağlayarak düzelttim. Mağaranın kapısına, Karl'ın nöbet tuttuğu açıklığa yürüdüm. Temiz sabah havasını derin nefesler alarak içime çektim. Geçirdiğim kötü günlerden sonra her sabah uyandığımda gökyüzüne doğru tanrılara teşekkür ediyordum derin nefesler eşliğinde. *Sol'ü bana yeniden verdikleri için...* Gözlerimle aydınlanmakta olan manzarayı izlemeye başladım.

Aetherium, masal kitaplarından fırlamış gibi her zaman düzenli, tertipli görünürdü. Viridia'nın kusurları, yanmış ağaçları, yer yer çorak arazileri vardı. *Kızıl ülke...* Gözüme yine de kötü görünmüyordu. Üzerinde yaşadığımız dünyanın gerçekleri bunlardı. *Yıkımın sonuçları...* Gerçeklik ise en çok hasretini çektiğim şey olmuştu geçirdiğim son aylarda. Yaşanan savaşların yarattığı tahribat, asırlar geçmiş olsa da bu ülkede tüm çıplaklığıyla gözler önündeydi.

Karl, nöbet yerindeki büyük kayanın dibinde sessizce oturmuş hâlde elindeki ipi düğümlüyor, sonra açıyordu. Yanında bir fincan çayın dumanı tütüyordu. Bacaklarımı esnetip etrafa bakınarak yürüdüm, yanına yaklaştım.

"Günaydın Karl, ben uyandım. İstersen biraz dinlenebilirsin." Yanına oturdum, bacaklarımı kendime çektim.

"Teşekkürler Luna, birazdan teklifini değerlendireceğim sanırım. Çay ister misin?"

Başımı sallayarak istediğimi belirttim. Yanında dumanı tüten minik, metal çaydanlığa uzandı. Çantasından bir fincan daha çıkardı ve kıvamlı sıvıyı içine doldurdu.

"Annem şifacıydı. Jay gibi değil ancak şifalı otlarla insanların basit rahatsızlıklarını tedavi ederdi," diye söze başladı. Çantasına uzandı, toz hâlinde kuru yaprakların olduğu bir kavanozu eline aldı. Bir anlık kararsızlık yaşadığını yüzünden okudum. İlk kararının arkasında durup çekinerek de olsa açıklamaya koyuldu. "Bu karışım, kâbuslarına iyi gelebilir. Rahat bir uyku uyumanı sağlar. Bundan bir tutam demleyip çayını içersen daha sakin uyursun. Üstelik ilaçlar gibi seni uyuşturmaz."

Karl'ı iki kelime ile tarif etmem gerekirse bu, *kibar ve düşünceli* olurdu. Dışarıdan bakıldığında oldukça iri yarı ve ürkütücü görünüyordu ancak tanıdığım en nazik arkadaşlarımdan biriydi. Yeşile çalan gözleri bir çocuğu andırıyordu. Alnına dökülen kızıl kahve saçları ona masum bir hava veriyordu. Az konuşur, kimsenin işine burnunu sokmazdı. Sinirlendiğini bile görmemiştim şimdiye kadar.

"Teşekkür ederim. Bugün uyumadan önce deneyeceğim," dedim. Bana uzattığı kavanozu aldım.

"Utanmana gerek yok, Luna. İnsanlar her zaman fiziksel olarak yaralanmazlar. Yara izleri bazen gözükmese de orada durur."

İstemsizce elimin üzerindeki beyaz, Sol ile eş yara izine dokundum.

Karl bu hareketimi gördü ve gülümsedi. "Senin hikâyen ne, Karl?" diye sordum kendi kederimi dağıtmaya çalışırken.

Başını arkasındaki nemli kayaya yasladı ve gözlerini yukarıya, gökyüzüne çevirip anlatmaya başladı. "Ben, karanlık magus baskınında köyümün yanmasını izledim, Luna. Büyü yapabiliyorken kaybettiğim aileme, arkadaşlarıma yardım edemedim. Yakalanırım diye korktum. O zaman çocuk sayılırdım. Bir tek Drue'yu kurtarabildim. O zamanlar oldukça küçüktü. Yanımda tuttum onu. Birlikte kaçıp saklandık ve baskına gelenlerin gitmesini bekledik bir çukurda. O gün gördüklerim ve duyduklarım ne aklımdan çıkıyor ne kâbuslarımdan. Sen ve Solaris, özgürlük için tek umudumuzsunuz."

Kaçtığı için kendini affetmiyordu ve ailesinin kaybı için kendini suçluyordu. *Tıpkı benim gibi...*

"Kayıpların için üzgünüm," dedim içten bir temenniyle.

Hüzünlü gözleri uzaklara bakarken başını sallayarak teşekkür etti. Pişmanlıkları, korkuları olan sadece ben değildim. Bu düzen hepimizi ayrı ayrı yerlerden yaralamıştı ve yaralamaya devam ediyordu.

Uzaklara dalıp gitmişken Karl çayını bitirdi ve uzun, zayıf bacaklarını toplayarak ayaklandı. Omzuma dokunup mağaranın içine birkaç saat de olsa uyumaya gitti. Kız kardeşi Drue dışında kimsesi yoktu. Onunla tanıştığımızdan beri ilk kez bu kadar çok konuştuğunu duymuştum. Elindeki ipi düğümleyip açardı her zaman. Can sıkıntısından yaptığını düşünmüştüm ama sanırım benim nefes egzersizlerim gibi aklındaki şeytanları kovalamak için yapıyordu bunu.

Sıcak çay kupasını avuçlarımın arasında tutarken sessizce manzarayı izledim. Çayın yükselen buharı yüzümü ısıtıyordu. Gece boyu yağan kar fırtınası nihayet dinmiş, yerini masmavi ve tertemiz bir gökyüzüne bırakmıştı. Güneş ufukta yavaşça yükselirken turuncu, altın sarısı ve pembe tonlarıyla boyadığı bulutlar göz alıcı bir manzara oluşturuyordu. Taze karla örtülü arazi pırıl pırıl parlıyor, kızıl topraklar ise karların arasından yer yer kan damlaları gibi görünüyordu.

Kar fırtınasının olmaması bir yandan işimizi kolaylaştırırken öte yandan da zorlaştıracaktı. Fırtına ayak izlerimizi anında örttüğü için yürüdü-

gümüz yoldaki izleri silme ihtiyacı hissetmemiştik ama bugün bu durum değişecekti.

Güneşin yükselip mağarayı aydınlatmasıyla içerideki kıpırdanmalar arttı. Benjamin uyandı ve ateşe birkaç odun ekleyip herkesin içmesi için çay hazırlamaya koyuldu. Ona baktığımı görünce işini bitirip yanıma geldi.

"İyi misin?" diye sordu dün geceyi kastederek. Sesinde her zamanki alay eder tını yoktu. Samimi ve içten bir soruydu.

"İyiyim. Sadece zayıflıklarımın herkesin içinde ortaya çıkmasından pek hoşlanmıyorum."

"Lu, buradakilerin çoğuna eğitmenlik yaptım. Bazılarıyla birlikte büyüdüm. Herkesin zayıflıkları, korkuları vardır. Hatta inanmazsın ama Solaris'in bile."

"Yine sabah sabah çenen düşmüş," diye söylendi Sol. Uyanmıştı, arkamızda duruyordu ve elbette Benj'in söylediklerini duymuştu. Duymaması ya da görmemesi gereken bir şey olduğunda hemen hemen her zaman arkamda bitmek gibi bir huyu vardı. Başka bir deyişle her yerde gözü vardı.

Benjamin'e tehdit eden gözlerle bakıyordu. Sol'ün korkusunun ne olduğunu merak ederken buldum kendimi. "Ben sana bir ara anlatırım," dedi Benj. Gülerek göz kırptı ve içeriye, kahvaltı hazırlama görevine geri döndü.

Benjamin zaman zaman beni utandırsa veya sinirden köpürtse de en sevdiğim yanı bana kendimi her zaman iyi hissettirmenin bir yolunu bulmasıydı. Bazı huylarını Eos'a benzetiyordum ve küçük kardeşime özlemim artıyordu. Buradakilerle yeni tanışmış sayılırdım ama onları ailem gibi benimsemiştim. Birinin bile eksik olduğunu düşünmek istemiyordum. Yıllarca kendimi aileme bile ait hissedememişken şimdi kendimi tamamlanmış hissediyordum ve bu yeni duyguya çoktan alışmıştım.

Solaris yanıma oturdu. Güneşin ilk ışıklarıyla aydınlanan, turuncu alevlerle yanan gözleri dikkatle yüzümü inceledi bir süredir hep yaptığı gibi. Gözü yanıma koyduğum kavanoza takıldı. "Bu ne Bell?" diye sordu eline alıp evirip çevirerek.

"Karl tavsiye etti. Kâbuslarım ve sinirlerim için bitki çayı," diye yanıtladım. "Sakinleştirici özelliği varmış."

Solaris dudağının içini ısırdı ama kendini tutamadı yine de. "Sendeki siniri bitki çayının sakinleştirebileceğini sanmam ama denemeye değer."

"Biliyor musun Sol? Seninle kavga ettiğimde de epey stres atıyorum. En son hatırladığım kadarıyla sen de Jay'in ilaçlarından içmek zorunda kalmıştın."

"O günle ilgili bir de övünüyor musun?" diye sordu gülerek ama bakışlarımı görünce sustu. "Tamam... Bitki çayını deniyoruz," dedi. Kavanozu sakince tekrar yanıma bıraktı.

Valor'da camların, çerçevelerin indiği, ahırlarda ortalığı kırıp döktüğü kavgamızı kastettiğimi anlamıştı elbette. O gün aklıma geldikçe hem o hisleri yeniden yaşayıp geriliyor hem de Lilian'ın anlattıklarını hatırlayıp ani tepkilerimden dolayı üzülüyordum. Solaris'e bunu hatırlattığım için de pişman olmuştum çoktan. Sadece şakalaşmaya çalışıyordu ancak sinirlerim bozuktu.

Benjamin'in seslenmesiyle mağaranın içine geçtik. Minik konservelerimiz ve çaydan oluşan mütevazı kahvaltımızı ettik. Eşyalarımızı toparlayıp yeniden yola koyulduk. Sırayla değişerek, arkamızda bıraktığımız kızak ve ayak izlerimizi süpürerek ilerlemeye başladık. Burada eğitimli kuzgunlar yoktu. Viridia'ya adım atmamızla birlikte Aetherium ile olan haberleşme bağımız da tamamen kopmuştu. Artık sürekli tetikte olmak durumundaydık.

Bütün gün yol aldıktan sonra Sol haritasını kontrol etti ve aşmamız gereken tek bir tepe kaldığını duyurdu. Uzun yürüyüşlere alışıktım ancak soğuk beni epey zorluyordu. Ash de oldukça perişan görünüyordu. İçimizde sağlık olarak, insan olduğu için en kırılgan olan oydu ve yalnızdı. Onun yaralarıyla ilgilenecek, uyurken ısıtacak kimse yoktu. *Hem fiziksel hem manevi olarak...* Benim soğuk yanıklarım, berelenmelerim avcı güçlerim sayesinde birkaç saatte iyileşiyordu. Jay'den onunla ilgilenmesini rica etmeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Yürümekten ve soğuktan donan parmaklarımı kıpırdattım kar botlarımın içinde. *Keşke Snow burada olsaydı.* Beyaz kısrak, bana Sol'ün hediyesiydi ve onu arkada bırakmak bana çok sevdiğim bir dostumu terk etmişim gibi hissettiriyordu. Kaçışımız sırasında Snow ve Shade Altın Saray'da kalmıştı. Marvin domuzunun onlara iyi baktırdığını umuyordum yoksa onu öldürmek için sebeplerimi sıraladığım listeye bir madde daha ekleyecektim.

Buz kesen soğuk iliklerimize işlerken nihayet son tepeyi aştık ve karların ortasında sessizce bekleyen harabe bir köy belirdi. Evler sahipsiz ve unutulmuş gibi kümelenmişti. Karlarla kaplı vadinin sonunda hayalet gibi duruyorlardı. Seyrek aralıklarla dağılmışlardı. Kiremitleri dökülmüş çatıları çökmek üzereydi, karlarla örtülüydü. Rüzgârın uğultusu dışında hiçbir ses yoktu.

Sol, herkesi gruplara ayırdı ve nerede kalabileceğimizi bulabilmek için araştırma yapmaya başladık. Evlerin çoğu tamir edilemeyecek kadar hasarlıydı. Taze karın içinde bata çıka ilerleyerek köyü dolaştık. Her adımımızda dizlerimize kadar battığımız için karın soğukluğu kemiklerimize işliyordu.

Bir zamanlar köyün liderine ait olabileceğini düşündüğümüz büyük ve ihtişamlı bir ev dikkatimizi çekti. En azından çatısı uzaktan bütün görünüyordu ve diğer evlere göre oldukça uzun ve büyüktü. Kapısına ulaştığımızda bariyerlerle kapatılmış olduğunu gördük.

Solaris artık gevşemiş olan çivilerin tuttuğu tahta parçalarını zorlanmadan yerinden söktü. Donmuş kapı kolunu kavradı ve tüm gücüyle çekti. Kapı gıcırtılı bir sesle biraz aralandı ama buz tutmuş menteşeler hareket etmesine izin vermedi. Solaris geri çekildi ve kılıcını kılıfından çıkardı. Bana sessizce geri çekilmemi işaret etti. Kılıçla buz tutmuş kilide ölümcül bir darbe indirdi. Metal parçalanırken çıkan çatırtı sessizliği bozdu ve boşlukta yankılandı. Solaris, tek koluyla kapıyı itip içeriye adım attı. Hemen arkasından dikkatli adımlarla onu takip ettim. Bir elim hançerimde, tetikteydim.

İçerisi, dışarıdaki yıkıma kıyasla nispeten sağlamdı. Eşyalar toz tabakasıyla kaplanmış, pencereler tahtalarla kapatılmasına rağmen içeri kar sızmıştı ama yine de köyün diğer harabelerine göre daha iyi durumdaydı.

Burası yok olmuş klanın yönetim merkezi olmalıydı. Mills ve Brian da yanımızdaydı. Sol, sessiz olmalarını anlatan bir el işareti yaptı. Bakışlarıyla etrafı kolaçan etmemizi söyledi.

Ben ise çoktan kılıcımı çıkarmış, avcı güçlerimi kullanarak kedi gibi karanlıkta kalan kısımları dolaşmaya başlamıştım. Birkaç dakika sonra kendi ayak seslerimiz dışında *çıt* çıkmadığını fark ettik. Tüm odalara girip çıkmıştık, burası tamamen ıssızdı.

Sol, içerideki odalardan birinde birkaç tane iskelet bulmuştu. İskeletler bozulmamış görünüyordu. Solaris'in tahminine göre, burada ne yaşandıy-

sa kendilerini buraya kilitleyerek ondan saklanmayı başarmışlardı. *Buna başarmak denirse...* Açlıktan, susuzluktan veya hastalıktan doğal yollarla ölmüşlerdi.

İsketelerden birinin başında kalın bir taç vardı. Burada yönetim, geldiğimiz ülkeden biraz daha farklıydı. Eyaletler, dük ve düşesler yerine klanlar; hepsinin başında da beş avcı ailesinin oluşturduğu konsey vardı. Başında taçla bulduğumuz iskeletin klan şefi olduğunu tahmin ettim.

Yapının mimarisi de Aetherium'daki zarafetten oldukça uzaktı. Uzunlamasına tasarlanan ahşap yemek salonu sade ama işlevseldi. Üst kısımda, kirişlerle desteklenen asma katta on kadar yatak odası vardı. Biraz tamirat yaparsak burada rahatlıkla hep birlikte kalabilirdik. Brian, yerin altında şarap mahzeni ve sığınak olarak kullanılan bir kat daha keşfetmişti. Acil durumlarda işimize yarayabilirdi.

Ekibin kalanı virane evler arasında gezinmişler, hiçbir yaşam belirtisi bulamamışlardı. Köyde donmuş bir su kuyusu, kar örtüsü kalktığında tarlalarını düzeltip kullanabileceğimiz birkaç tane çiftçi kulübesi bulmuşlardı yalnızca. Evlerde buldukları işe yarar birkaç eşyayı da toparlayıp getirmişlerdi. Köyün hemen arkasında küçük bir nehir vardı. Buz tutmamış cılız bir akıntısı vardı, temiz su ihtiyacımızı karşılamak için yeterliydi.

Keşif yapan grup da bize katıldığında, herkesin yüzlerindeki gergin ifade yerini umuda bıraktı. Hepsi ormanda, fırtınada oradan oraya yürümekten içten içe benim gibi korkuyordu. Solaris'in umduğundan bile daha korunaklı bir yer bulmuştuk. Burada geceyi geçirip izleyeceğimiz yol ve nasıl saklanacağımız hakkında plan yapmamız gerekiyordu yalnızca.

Büyük sığınağımızın tam ortasında ateş yakabileceğimiz bir çukur vardı. Derek, Benjamin ve Ash, içeride bulduğumuz iskeletleri gömme görevini üstlendiler. Bugünü güvenle geçirmek için hızlıca iş bölümü yaptık. Sol, Jay ile odaları dolaşıp ne kadar tamire ihtiyaç olacağını tespit etme görevini üstlendi. Ben de ateş yakıp yatacağımız bölümü temizleyenlere katıldım. Herkese bir oda düşecek kadar yerimiz vardı.

Herkes iş bölümünde üzerine düşen görevi tamamladığında hep birlikte ateşin başında yeniden toplandık. Hepimiz yorgun ve üşümüş hâldeydik. Yarın ilk iş çatıyı ve pencereleri elden geçirecektik. Keşif gruplarıyla yakınımızda ne var tarayacak, eğer şansımız yaver giderse avlanacaktık. Valor

ya da Altın Aslan gibi olmasa da başımızı sokacak bir çatı bulduğumuz için mutluydum. Ekibin de tüm bitkinliklerine rağmen morali yüksekti.

Konserve çorbadan oluşan yemeğimizi yedik. Sol, yanımdaki yerini aldı. Bir anda aklıma Karl'ın kâbuslarım için önerdiği çay geldi. Konserve çorbalar soğuktu ve zaten içimi ısıtacak bir şeyler içmeye de ihtiyacım vardı. Karl'ın yanına gidip küçük metal çaydanlığını ödünç aldım ve su kaynatıp kuru bitkilerden oluşan karışımı içine attım.

Mucize beklemiyordum ama kâbuslarıma biraz bile iyi gelecekse razıydım. *İyileşmek istiyorum.* Demlenip sarı kıvamlı bir renk almış çayı çantamdan çıkardığım fincana doldurdum.

"Sen de içmek ister misin?" diye sordum yanımda Jay ile çene çalan, durum değerlendirmesi yapan Solaris'e.

Bana bakıp gülümsedi. İki elimle tuttuğum fincanı elimden aldı, bir yudum içip tadına baktı ve yüzünü ekşitti. Fincanı bana geri uzattı. "Bitki çaylarıyla pek aram yok, Lu."

"Ben de bayıldığım için içmiyorum sonuçta." Sabahki şakasından sonra onu tehdit ettiğim için olsa gerek sessiz kalmayı tercih etti.

Saatler ilerledikçe herkes uyuklamaya başladı. Sol ile ikimiz, alt katta yer alan odayı seçmiştik kendimize. Acil bir durumda sezgileri en iyi çalışan ikimiz olduğumuz için yakınlarda olmamız diğerlerini uyarmak için bize avantaj sağlayacaktı. Herkes odalarına çekilmeye başlayınca ben de esneyerek kalanlara iyi geceler diledim ve seçtiğimiz odaya doğru yol aldım.

Yıpranmış meşe ağacıyla kaplı duvarları olan sade bir odaydı. Küçük pencerelere ince geyik derisi olduğunu tahmin ettiğim perdeler gerilmişti, bu da odanın kokusunu etkiliyordu. Duvar kenarında eski püskü bir yatak ve komodin vardı ama şöyle bir göz atınca onu kullanmamaya karar verdim. Oldukça kirli ve yıpranmış görünüyordu ve hoş olmayan kokular yayıyordu. Aşırı titiz biri olduğum söylenemezdi ama başkasının pis yatağında yatmayacaktım.

Kendi uyku tulumumu ve Sol'ünkini mağarada olduğu gibi yan yana açıp odanın ortasına hazırladım. Odada taştan yapılma bir şömine de vardı ancak odunumuz kısıtlı olduğu için bugünlük birbirimizin ısısı ile yetinmek zorundaydık. Yarın burayı nasıl kökten ısıtabileceğimizle ilgilenecektik. Aslında ateş başında da uyuyabilirdik ancak dün geceki çığlıklarımla

herkesi uyandırdığım aklıma gelince, odada üşüyerek yatmak daha cazip gelmişti.

Birkaç dakika sonra Solaris de odaya gelip kapıyı kapattı. O da çok yorgundu. "Neden yerde yatıyoruz?" diye sordu etrafına bakınırken.

"Yatak kirli, böylesi daha iyi."

Solaris başını yana eğdi. "Titiz misin sen?" dedi gülerek.

Omuzlarımı indirip kaldırdım. Arkadaki yatağı orada bulduğum örtülerden biriyle örtmüştüm. Yatağa doğru yürüdü ve örtüyü hafifçe kaldırmasıyla yüzünü ekşitmesi bir oldu.

"İkna oldun mu?" Her şeyi kendi gözüyle görmesi, kontrol etmesi gerekiyordu.

"Burada bir şey ölmüş olmalı," dedi. Örtüyü kapattı ve yanıma geldi.

Uyku tulumuna yerleşti, kolunu karnımdan sarıp beni iyice kendine çekti. "Ne dersin, Bell? Sence yanımızdakileri koruyabilecek miyiz?" diye sordu aniden. Arkamda yatıyor olduğu için yüzünü göremiyordum ama sesindeki endişeyi anlıyordum.

"Burası bulmayı umduğumuzdan çok daha korunaklı bir sığınak. Kendine fazla yükleniyorsun. Bu işte birlikteyiz," dedim. Onunla uzun uzun konuşmak istesem de kapanan gözlerime direnmek zordu.

"Biliyorum," diye mırıldandı. Ses tonundan gülümsediğini anladım. "Güzel uykular."

Çay sanırım etkisini göstermişti. Kendimi gevşemiş hissediyordum. Solaris'in sıcaklığı da eklenince iyi bir gece uykusuna hazırdım. Sesimden uyumak üzere olduğumu anlayan Sol, saçlarımdan öptü ve o da endişelerini bir kenara bırakmaya karar verip gözlerini kapattı.

Endişelerini ben de paylaşıyordum. O, işleri Aetherium'da olduğu gibi garantiye almak, yine bir adım önde olmak istiyordu ancak burada pek mümkün değildi. Oradaki gücü ve konumu, sevdiklerini korurken ona yardımcı oluyordu. O yüzden bu ülkede kendini biraz çaresiz hissediyordu. Kontrol edemediği şeyler onu geriyordu.

Gözlerim kapalı gülümsedim. Benimle gerçekten çok zorlanıyor olmalıydı. *Solaris Blaze'in kontrol edemediği yegâne şey benim.* Onun endişelerini paylaşsam da ondan da kendimden de emindim. Şartlar ne olursa olsun ayakta kalacaktık.

Yeni hayat, yeni ülke, yeni tehlikeler...

DOKUZUNCU BÖLÜM
KLAN

Gerçeklere uygun yapsaydı burada bol bol çizgi olacaktı...

Sabahın çok erken saatlerinde dinlenmiş olarak gözlerimi açtım. Yine kıpırdanmamaya gayret ettim. Çay biraz iyi gelmişti sanırım. Gece yeniden ufak bir çığlık ve kâbus nöbeti yaşamıştık ama şiddeti giderek azalıyordu. Sol ile birbirine dolanmış uzuvlarımızı nasıl çözeceğimi düşünüyordum. Hiç kıpırdamamama rağmen Sol de benimle gözlerini açtı.

"Uyandığımı nasıl anlıyorsun?"

"Günaydın," dedi gözlerini hafifçe aralarken. Sadece gözlerini aralaması bile kalbimin erimesine neden oluyordu. "Bilmiyorum, içgüdüsel bir şey," dedi çatallı sesiyle. Bir yandan elleri saçlarımın buklelerine nazikçe dolandı.

Dudaklarına bir öpücük kondurup, uyanmasını fırsat bilerek yataktan çıktım. O da vakit kaybetmeden kalkarak üzerini toparladı. Bugün çok işimiz vardı.

Gece soğuğunda kaldığımız klan evi buz gibi olmuştu. Üzülerek tam da Bren'in çözebileceği bir sorun olduğunu düşündüm. Burada olsaydı, bana ihanet etmemiş olsaydı ısınma sorunumuza kolayca çözüm bulabilirdi. Onu bir zamanlar seviyor, güveniyordum. Şimdi ise ateşe odun diye onu atsam rahatlayabileceğimi sanmıyordum.

Ateş başında hızla kahvaltımızı yaptık. Sol, herkesi ekiplere ayırdı. Beni Ash ile birlikte geride, sığınakta kalacak ekibe dâhil etmişti. Keşif ekibiyle gitmeyi umuyordum. Yüzümün asıldığını, ona ters gözlerle bak-

tığımı hemen fark etti. "Lu, sen de ben de çok dikkat çekiyoruz. Özellikle ikimizin portrelerinin herkesin elinde olduğuna eminim."

İstemeyerek de olsa planı kabul ettim. Bu kadar kişiyi tehlikeye atmak istemiyordum. Herkesin önünde onunla tartışmak, kararlarını sorgulamak da yanlış geliyordu.

İki tane keşif ekibi oluşturmuşlardı. Birine Benjamin, diğerine Jude ve Jay liderlik edecekti. Kendilerine gerekli olan eşyaları alıp yola koyuldular. Geride ben, Sol, Ash, Mills ve Karl kaldık. Karl'ın yanına gittim. "Çay için teşekkür ederim, sanırım işe yaradı."

"İhtiyacım olan malzemeleri bulabilirsem daha güçlü bir şey ayarlamaya çalışırım," diye yanıtladı mahcup olarak. Tam uzaklaşacağım sırada seslendi. "Kendini affetmeyi dene. Onu yapabilirsen çaya ihtiyacın kalmayacak."

"Sen affedebildin mi?" diye sordum. Biraz duraksadı, başını hüzünle iki yana salladı.

Solaris konuştuklarımızı uzaktan dinliyordu. Yüzünde tam olarak anlayamadığım bir ifade vardı. Hem şefkatli hem de kızgın gibi görünüyordu. Karl haklıydı. Solaris'e yaptığım şey yüzünden ve aileme olanlardan dolayı hâlâ bir tek kendimi suçluyordum. Başka türlü düşünmeye kendimi zorlasam da elimde değildi. Beynim ve kalbim, tek suçlunun ben olduğumu bağırıyordu durmadan. Bu yüzden de tam olarak iyileşemiyordum.

Sol'ün verdiği görevleri yerine getirmek için Ash'in yanına geçtim. Jay'den dün akşam Ash ile ilgilenmesini rica etmiştim. Ona vitaminli ilaçlarından vermişti. O yüzden bugün, dün olduğu gibi perişan görünmüyordu.

Solaris, Karl'ı yanına alarak ısınma sorununu çözmek için dolanmaya başladı. Ben de Ash ile pencereleri tamir etme görevini üstlendim. Ash pencerenin çerçevesini sabit tutarken elimdeki çekiçle çerçeveyi çivilemeye çalışıyordum. Biraz acemiydim ama elim alışıyordu. Neyse ki sığınak olarak kullanılan odadan gerekli tamirat malzemelerini bulmuştuk.

"Eline çekiç vermek ne kadar akıllıca bilmiyorum, Lu. Sabit tutma işini sen mi yapsan?"

"Ben camdan yapılma bir bebek değilim ve senin yaptığın tüm işleri senden iyi yapabilirim," diye yanıtladım huysuzlanarak. *Çekiç tutma, gemiyi batırma, sarayı patlatma, dışarıya çıkma, başını belaya sokma Lu!*

"Hey! Solaris'in seni içeride bırakmasının acısını benden çıkarma," dedi.

O sırada Sol, yanımıza geldi ve elimde çekici görünce gülümsedi. Ash'le az önce konuştuklarımızı da duymuştu muhtemelen. Her zaman duyardı. "Elinde kesici veya delici aletler varken onu kışkırtmamalısın, Bennett. Şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

"Bu kural senin için de geçerli," dedim ve çiviye çekici tam isabet ettirip çekiştirerek sağlamlığını kontrol ettim.

Ash, tartışacağımızı hissedip, bir bahane uydurarak yanımızdan ayrıldı. Mümkün olduğunca özel anlarımıza dâhil olmamaya çalışıyordu.

Solaris bana şaşırmış gibi baktı. Tek kaşını havaya kaldırdı. "Neden bana kızgın olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Beni burada tanımıyorlar, Sol. Neden keşif ekibiyle gitmeme engel oldun?"

Biraz düşündü. Doğru kelimeleri seçmeye çalışıyor gibi bir hâli vardı. Gözlerini kapattı. Beni kızdıracak bir şeyler söyleyecekti, biliyordum. "Seni gözümün önünden ayırmak istemiyorum, Bell. Kendine dikkat etmiyorsun. Doğru, seni muhtemelen tanımazlar ama aranıyoruz. Tamamen bahane uydurmuyordum. Benim kadar olmasa da şu durumda senin de çıkman riskli."

Ona gözlerimi dikip, sorgularcasına baktım. "Sen olmadığında beceremeyeceğimi düşünüyorsun," dedim kırgınlıkla. Kelimelerimi doğru seçmeye çalışsam da tuhaf bir gerginlik beni yokluyordu. Sessiz kalması ise onayladığını belirtiyordu.

"Zindandan çıktığımdan beri bana kırılacak bir bebek gibi davranıyorsun. Belki de bu yüzden tamamen eskisi gibi olamıyorum. Bana güvenmene ihtiyacım var. Başımın çaresine bakabileceğimi biliyorsun," dedim. Anlamasını umuyordum.

Solaris'in tüm kasları gerildi. "Bir kere de benimle inatlaşmasan? Bir kere de sen bana güvensen?"

"Beni hayatımızın sonuna kadar kolunun altında saklayamazsın. Yarın ben de keşif ekibiyle birlikte gidiyorum."

Solaris'in gözlerinde sarı ışıltılar belirdi. "Aslına bakarsan saklayabilirim, Bell." *Eh, bunun bir hata olduğunu şimdiye kadar öğrenmiş olması gerekirdi.*

"Güvenliğin için endişelendiğimi görmen bu kadar zor olmamalı," diye söylenmeyi sürdürdü öfkeyle. Konu güvenlik olduğu için gerilmişti ve söylenme döngüsünü açmıştı. Bir süre durmayacaktı. Ben ise hiçbir zaman korunmayı umarak geride kalan olmamıştım ve bu kadar üstüme düşülmesinden bunalıyordum.

Sadece Solaris değil, ekibin hepsi dokunsalar patlayacak bir bombaymışım ya da kırılacakmışım gibi davranıyordu bana. Gemiden indiğimizden beri oldukça gergin ve bazen de öfkeli hissediyordum kendimi.

"Bu pencerenin işi bitti, Ash. Kaytarma da diğerlerini de tamir edelim," diye Ash'e seslendim ve Sol'e dik dik bakarak diğer pencereye yürüdüm. Arkamdan başını iki yana sallayıp burnundan soluduğundan emindim.

Ben de hâlâ onu kaybetmekten deli gibi korkuyordum ama bunun çözümü yılan balıkları gibi birbirimize yapışık yaşamamız değildi. Özgür ruhum zaten ona her yanından altın ipliklerle bağlıydı. İstesem de ondan uzak kalamıyordum ama beni kırılgan bir çocuk gibi koruyamayacağını da artık öğrenmesi gerekiyordu. Anlamasını istiyordum. Bugün Karl'a bakışlarından da hoşlanmamıştım. *Bir derdi var ama nasılsa yakın zamanda ortaya çıkar.*

Güneş batana kadar sinirimi eskimiş ahşap pencere çerçevelerinden çıkardım. Öfkemin işe yarayan tek yanı, pencerelerin hepsini yağmur ve rüzgâr geçirmez hâle getirip eskisinden daha sağlam ve yeni yapmamdı. Ash yorgunluktan pestile dönmüştü ama ben, dinmeyen öfkemi yönlendirecek başka bir iş arıyordum. Ash bir bahane uydurup yanımdan kaçar adım uzaklaştı. Çocukken de öfkeliyken onu oradan oraya koşturduğumda hep aynısını yapar, dinlenebilmek için eve kaçardı.

Sol, Mills ve Karl ile çatıdaydı. Çatının kırılan tahtalarını tamir ediyor, su ve soğuk geçirmez hâle getiriyorlardı. Isınma sorununu da çözmüşlerdi. Alt katta kömürlerle dolu bir kazan dairesi ve ısıtma sistemi bulmuşlardı. Karl ve Sol onu çalışır duruma getirince içerisi bir anda ısınmaya başlamıştı.

Sol, Akademi'de Gölge Avcılığının yanında mühendislik eğitimi de almıştı. Akademi'nin lideri olarak orada yaşıyordu ve ders vermek dışında kalan boş zamanlarında kendisi de eğitimlere katılmıştı. Yaşadığımız dünyada en çok gerekli olacak mesleklerden biriydi ve popüler bir seçimdi.

Bir ara alet almak için aşağı indiğimde, onu kazan dairesinde yere yatmış vida sıkarken görünce midem hatırı sayılır miktarda takla atmış, gözlerimi kaçırıp çivileri kaptığım gibi yukarı kaçmıştım. Beni yanında tutmak için çaba harcamasına gerek yoktu. Zaten uydusu gibi çekimine kapılıyordum her şartta. Yalnızca bana inanmasına ihtiyacım vardı.

İçeride kendime yapacak bir iş bulamayınca dışarıda gözüme kestirdiğim kilitli, kiler olabilecek kulübeye yöneldim. Solaris dışarı çıktığımı görünce çatının ucuna doğru adım atıp bana onaylamaz gözlerle baktı. Gözlerimi ona dikip ayırmadan yerdeki baltayı aldım. Onunla kendimi yaralayacağımı düşündüğünden emindim. Başımı çevirip kilide göz gezdirdim. Donmuştu ama oldukça eskiydi. Elimdeki balta iş görürdü. Gerilip bir darbe savurdum, kilit direnmeden kırılıp taze karların arasına düştü.

Yukarıya baktığımda, Sol başını iki yana sallayıp dikkatli adımlarla çatıda yürüyerek işine döndü. *Sinir bozucu, küstah prens!* Bu, benim onu düşecek diye çatıya çıkarmamamla aynı derecede bir kaygıydı. Benim de az önce çatının ucuna doğru adım attığında düşerse diye yüreğim hoplamıştı ama o çocuk değildi ve oldukça yetenekliydi.

Öfkemi kontrol etmeye çalıştım, nefes alıp verdim birkaç kez. Dikkatimi kilere yoğunlaştırdım. Kafamı dağıtmam gerekiyordu. İçeride işimize yarayacak tonla malzeme vardı. Çuvalların içinde duruyorlardı. Bir tane çuvalı sürükleyerek dışarı çıkardım.

Karl çatıdan inmiş, kapı girişinde eşiğe yaslanmış hâlde duruyordu. Çuvalı sürükleyerek kapı girişine doğru yürümeye koyuldum. Mills yukarıda, elinde bir tomar kesilmiş keresteyle yürüyordu ancak kaygan zemin yüzünden bir anda dengesini kaybetti ve elindekilerle çatının ucunda ileri geri sallandı.

Sol, arkasından ona uzanıp düşmemesi için bluzundan son anda yakaladı ama elindekiler çatının kenarına çarpıp aşağıya, tam üzerimize doğru yağmaya başladı. Solaris adımı haykırdı. Ne olduğunu anlayamadım bile, her şey saniyeler içinde gerçekleşti. Üzerime kocaman bir kereste parçası düşecekken, Karl üzerime doğru atılıp beni tam zamanında arkaya, karların arasına devirdi. Kendisi de üzerime kapaklandı.

Kocaman tahta parçaları ayaklarımın dibine düşüp kara gömüldüler. Şans eseri yaralanmamıştım. Solaris ne ara çatıdan aşağı indiğini anlayamadığım bir hızla yanımızda bitti. Mills'in kayması, Karl'ın beni kurtarışı,

Sol'ün yanımıza gelmesi sanki göz kırpma kadar kısa sürede olmuştu. Şaşkınlıkla bakınıyordum. Karl'ı pelerininden tutup arkaya doğru savurarak üzerimden hoyratça çekti. Beni dikkatle ayağa kaldırıp her yanımı incelemeye başladı.

"İyiyim, yaralanmadım." Az önce Karl'a yaptığı şeyin şaşkınlığını yaşıyordum.

Yukarıdan Mills, panikle özürler diledi. Korkudan ağlayacak gibi görünüyordu. "Önemi yok, Mills. Herkes iyi, sen de iyi misin?" diye sordum üzerimdeki karları silkeleyerek.

"İyiyim Luna, gerçekten çok üzgünüm," diye seslendi.

Sol, yaralanmadığımı görünce rahatlayarak iç çekti. Az önce savurup kenara attığı arkadaşımızı kontrol etmek için ayağa kalktım. Hâlâ karların içinde oturan Karl'a ayağa kalkması için elimi uzattım. Elimden çekip ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Karl. Hayatımı kurtardın."

Başını mahcubiyetle eğdi. "Önemi yok, Luna," dedi.

Yanımda duran Sol'ün kulaklarından şimdi âdeta duman çıkıyordu. Karl'a olan tavrının kıskançlıktan olduğundan şüpheleniyordum ama anlamsız geliyordu. *Altın Gözlü Baş Ağrısı* böyle hamleler yapmayacak kadar kendine güvenirdi her zaman. Üstelik Karl'ı severdi. Gözlerimi kısarak baktım ona. Yere düşen keresteleri topladı, arkasını döndü ve yeniden çatıya tırmanmaya başladı.

Kucağında bir tomar keresteyle incecik merdivenlerden tırmanırken yüreğimi ağzıma getirdi. Onun güvenle yukarı ulaştığından emin olunca, gözlerimi devirip çuvalı sürükleyerek içeriye geçtim. Ash de patırtıyı duymuştu. Koşarak dışarı geldi iyi olup olmadığımızı anlamak için. Ash'den kilerdeki diğer çuvalları taşımak için yardım istedim. Birlikte her şeyi yemek salonuna taşıdık.

Karl, Solaris'in az önceki tavrını anlamış olmalıydı. *Anlamamak mümkün mü?* Onu paçavra gibi üzerimden savurmuştu. Bir köşede yeniden ipini düğümleyip açıyordu. Ona yan gözlerle bakarken Solaris'e içimden bir öfke dalgası hissettim. Karl, bana kibar davranmak dışında hiçbir aşırı hareket yapmamıştı. Üstelik az önce hayatımı kurtarmıştı, anlayamıyordum. Akşam yalnız kaldığımızda onu haşlamayı aklıma yazdım ve getirdiğimiz çuvalları kurcalamaya başladım.

Çuvalların içinde işimize yarayacak bir sürü malzeme vardı. Bir tanesinden kurutulmuş meyveler, tahıllar, kök bitkiler çıktı. Bize uzun süre yetecek kadar çoklardı ve bozulmamışlardı. Hepsi uygun saklama yöntemiyle birkaç sene saklanabilecek dayanıklı yiyeceklerdi. Çok eski görünmemelerinden bu köyde ne yaşandıysa üzerinden çok da fazla vakit geçmemiş olduğunu tahmin ettim. Bu erzaklar en fazla birkaç kış önce oraya koyulmuş olmalıydı ve köyün sakinlerinin onları alacak kadar bile vakti olmamıştı. Konservelere elveda diyebilirdik ve bu keyfimi yerine getirdi.

İkinci çuvalın ipini çözüp karıştırmaya başladım. Kuru odunlar istiflenmişti. İlk sürüklediğim çuval bu olmalıydı, oldukça ağırdı. Sol ve Karl alt katta bütün kışı geçirmemize yetecek kadar kömür bulmuşlardı zaten. Bu odunları da yemek pişirirken ya da nöbetçiler için kullanabilirdik. Üçüncü ve son çuvalda ise kuru ve sağlam giysiler, takılar vardı. Jude'un işine yarayacağını düşünerek hepsini çıkarıp sınıflandırarak ayırdım.

Jude ve Jay'in ekibi, ben çuvallarla uğraşırken döndüler. Hepsinin soğuktan yanakları kızarmıştı. Jude, birkaç tane tavşan vurmayı başarmıştı. Drue onları temizlemek için dışarıda kaldı. Köydeki evleri taramışlar, önemli gördükleri her şeyi yanlarına almışlardı.

"Bunlar ne, Lulu?" diye sordu Jude önümdeki kıyafet yığınlarına bakarak.

"Bunları karşıdaki kiler kulübesinden buldum. İşine yarar diye düşündüm."

Bulduğum kıyafetleri kılık değiştirme işi için kullanabilirdik. Jude, hazine bulmuş gibi sevinerek ayırdığım yığınların arasından herkes için bir şeyler seçmeye koyuldu. Onun da Grace gibi güzel giysiler tasarlamaya ve elinin değdiği her şeyi güzelleştirmeye yeteneği vardı ancak o avcı asker olmayı seçmişti. Belki mücadelenin olmadığı bir zamanda, farklı bir meslekte şansını denerdi. Evlerin içinden buldukları eşyaları da yığınların arasına koyup sınıflandırmaya başladı. O sırada Benjamin'in ekibi de sağ salim sığınağa ulaştı.

"Tehlikeli olacak kadar yakında başka yerleşim yeri yok," dedi Benj. Üzerindeki karları silkeledi. "Taşıyabildiğimiz kadar temiz su getirdik. Bir domuz vurduk. Ülkenin bu kısmı terk edilmiş gibi duruyor."

"Buranın ıssız olduğunu biliyordum, emin olmak istedim. Güzel haber," dedi Sol. Her işi kendi kontrol etmeye ve yapmaya alışmış bünyesi, dışarıya çıkamamaktan en az benim kadar huzursuzdu.

Kapıya yaslanmış, bana kızgın kaçamak bakışlar atıyordu. İçeriye geldiğini ve beni izlediğini arkam dönükken bile dakikalar öncesinden fark etmiştim. Onunla aramız bozukken kendimi oldukça kötü hissediyordum.

"Lu! Gel de şu domuzu temizlememe yardımcı ol," diye seslendi Benjamin. Dalgın gözlerle Sol'ü süzerken bakışlarımı Benjamin'e çevirdim. Elbette kanın midemi bulandırdığını biliyordu. Bana her görevi verebilirdi ama iç organ temizleyip deri yüzmek asla.

"Kandan hoşlanmadığımı biliyorsun," dedim bezgince.

"Biz de müptelası değiliz," diye sırıttı. Ona doğrulttuğum bakışları görünce omuzlarını silkti. "İç organ temizlemenin adı geçince bile yüzünün aldığı şekli görmek hoşuma gidiyor." Keyfimin olmadığını fark edince daha fazla üstelemedi ama yine de benimle uğraşmış olmanın verdiği keyifle ıslık çalarak çıktı dışarı.

Ethan göreve gönüllü olup soğuk havaya, Drue ve Benj'e katılmaya gitti. İşten kaçmıyordum. Bu, zayıflıklarımdan biriydi. O şeye elimi süremezdim.

Kararsız adımlarla Sol'e doğru yürüdüm, önünde dikildim. Duruşunu bozmadan bana soğuk bakışlar attı. Jude'un talimatıyla sakallarını kısaltmıyordu artık, yüzünü kaplayacak kadar çok uzamışlardı. Şimdi aramız bozuk olduğundan olsa gerek bende dokunma isteği uyandırıyorlardı.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Elbette," dedi yerinden hiç kıpırdamadan.

"Sessiz bir yere geçelim," dedim soğuk tavrına öfkelenmeye başlayarak. Kaldığımız odaya doğru yürüdüm. Sessizce beni takip etti. Odanın kapısının önünde durduk. "Derdin ne, Sol? Neden Karl'a öldürecekmiş gibi bakıyorsun? Bugün hayatımı kurtardı," diye çıkıştım. "Ona yaptığın şey çok kabaydı."

"Sana bakışlarını beğenmiyorum," dedi kısaca.

Kaşlarımı çattım ve ona öfkeyle baktım. Farklı biri gibi davranmaya başlamıştı, anlam veremiyordum. Ash'i de kıskanmıştı ve ondan ciddi anlamda hoşlanmadığı zamanlar olmuştu ama asla açık etmemişti. Kendine güvenirdi ve benim tek isteğimin kendisi olduğunu artık bildiğini sanıyor-

dum. *Tüm yaşadıklarımızdan sonra.* Karl bana hiçbir şey yapmamışken bu saldırgan tavrını anlayamıyordum. Üstelik de benimle kavga etmemesi ve konuşmaması sinir bozucuydu.

Jude, ikimize de uzaktan seslenince bir yere varmayan sinir bozucu tartışmamızı yarıda kesip onun yanına doğru yürüdük. Tanınmamamız için kılık değiştirme görevini başlatmıştı. Bundan oldukça keyif aldığı belli oluyordu. Önce Solaris'i ahşap bir iskemleye oturttu. Ondan saçlarını kesmek için izin istedi. Metal makası eline aldı, ustaca kesmeye başlayıp işe koyuldu.

Sol'ün en son benim kestiğim uzunluktaki saçlarını biraz daha kısalttı. Kahverengiye çalan yumuşak sakalları da zaten uzamıştı, uzatmaya devam etmesini söyledi. Elindeki doğal maddelerden yapılmış, evlerin birinden bulduğu boyalarla kaşlarının yanından saç diplerine doğru uzanan bir dövme yaptı. Kolunu uzatmasını istedi. Sağ kolunun bilek kısmına dövmeye benzer bir sembol çizdi. Giysilerin arasından kareli yün bir gömlek, altına askılı pantolon ve kafasına takmak için krem rengi bir bere verdi. Bere saçlarını saklayınca görüntüsü de dövmelerle birlikte değişti.

Bu yeni görüntüsüyle prensten çok köyde odunculuk yapan yakışıklı, genç bir adama benzemişti. Sol eliyle saçlarını kaşıdı. "Biraz değiştim mi bari?"

"Kaptan, göz rengin daha az ayırt edilir bir renk olsaydı rahatlıkla tanınmayacağını söylerdim ama bu hâlinle de yüzde altmış tanınmayacağına garanti veriyorum," dedi Jude yaptığı işten memnun olarak.

Uzaktan onu görseler bu dövmeli ve farklı giysiler içindeki hâliyle tanımaları zor olurdu. Sol'ü baştan yaratsalar da ben onu kokusundan, sesinden, aramızdaki elektrik akımından her yerde bulur, her koşulda tanırdım.

"Bu sembol ne?" diye sordu Solaris. Kolundaki dövmeyi dikkatli gözlerle inceledi.

"Evlerden birinde bulduğum bir kitapta gördüm. Yok olmaya yüz tutmuş bir klanın simgesi. Savaştan kaçıyorlarmış. Kamuflajımız için uygun olur diye düşündüm. Hepimize bu sembolden çizeceğim," diye açıkladı Jude.

Sol, sembolün olduğu kitabı Jude'dan istedi ve ateşin başına oturup incelemeye koyuldu.

Sırada ben vardım. Jude beni çağırıp önüne oturttu. Evlerden birinde soyluların süslenmek için kullandıkları peruklardan bulmuştu. "Senin de saç rengin çok göze batıyor, Lulu. Yaygın olmayan bir renk. Önce onu halledelim."

"Saçlarımı boyamayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ah, düşündüm ama hayır. Bu güzel saçlara yazık edemem. Peruğa ne dersin?"

Elimde olmadan yüzümü buruşturdum. "Bunlar kullanılmış mı?"

"Hepsi yepyeni, Lu. Onları hiç kullanmamışlar. Hepsi paketliydi," diye açıkladı gözlerini devirip. "Hadi renk seç."

İçim rahatladı ve siyah kâküllü, uzun olan peruğu işaret ettim. Jude, kendi saçlarımı başımı acıtacak sıkılıkta topuz yapıp kafamın etrafında doladı. Peruğu dikkatlice saçlarıma yerleştirdi. Ölçüsü tam olmuştu. Kaküller açık renk kaşlarımı da gizliyorlardı.

Yüzüme yine aynı evden bulduğu malzemelerle biraz makyaj yaptı. Küçük bir el aynası da vardı. Aynayı yüzüme tutunca ilk bakışta çok garipsedim. Esmer ve makyajın etkisiyle eskisinden dolgun dudaklı olmuştum.

Sol'e dövme yaptığı açık renk boyayla burnumun ve elmacık kemiklerimin üzerine binlerce soluk nokta hâlinde çiller serpti. Kirpiklerim siyaha boyalıydı ve beyaz tenimde daha önce orada olmayan çiller vardı.

Benim için ayırdığı kıyafetleri elime tutuşturdu. Sol ile paylaştığımız odaya gidip kıyafetleri üzerime geçirdim. Bol kesimli krem bir tulum, tulumun içine de mavi kareli bir gömlek seçmişti bana. Peruğu düzeltip beyazlı mavili fuları peruğun üzerine saç bandı gibi bağladım. Yeni saçlarımın açık kalan kısmını da çuvaldan bulduğum ahşap, şişe benzeyen tokalarla topuz yaptım. Botlarımı ayağıma geçirip odadan çıktım.

Sol, bana bakarken istemsizce gülümsedi. Jude, heyecanla el çırptı. Minik aynayı bana doğru çevirdiğinde simamın oldukça değişmiş olduğunu memnuniyetle fark ettim. Köyde yaşayan sevimli, sıradan bir çiftçi kıza dönüşmüştüm. O sırada etlerle işi bitip içeri giren Benj, Drue ve Ethan hayret dolu nidalarla Jude'u tebrik ettiler. Bizi çok iyi tanıyan birine yakalanmadığımız sürece iş görürdü.

Sıra dövmeye gelince, Sol seslenerek Jude'u durdurdu. Sembolün bazı anlamları vardı. Yarım dairenin içindeki çizikler savaşta yendiği, yani öldürdüğü savaşçı sayısını sembolize ediyordu. Jude, dövmemi bu kurallara

uygun yaptı. Çiftçi bir kızı oynadığım için daireye hiç çizik atmadı. *Gerçeklere uygun yapsaydı burada bol bol çizgi olacaktı...* Elimin üzerindeki Sol ile eş yara izini, koluma kadar uzanan çiçekli bir dövmeyle kamufle etti.

Jude bizimle uğraşırken, Drue da domuz etiyle yaptığı yahniyi bulduğumuz sebzelerle ortadaki ateşin üzerinde pişirmişti. Açlıktan midem kazınıyordu. Bize dağıttığı yemekleri minnetle aldık ve herkes hiç konuşmadan iştahla yedi. İçimizde yemek konusunda en iyisi tartışmasız oydu. Hepimiz çok yorulduğumuz için yemeği bol tutmuştu. Ne kadar sevsem de haftalardır balık yiyorduk ve et yemek iyi gelmişti. Memnuniyetle ikinci tabağı da mideme indirdim.

Solaris yemekte yanıma oturmamıştı. Uzakta bir eliyle yemeğini yerken, diğer elinde Jude'dan aldığı kitabı tutuyordu. Yeni hâline alışmam zaman alacaktı ama kesin olan tek şey, hâlâ çok iyi görünüyor olduğuydu.

Herkesin yemeği bitince, turnuvada kazandığı kahveyi demleyip tüm ekibe birer fincan ikram etti. Kahvemi koklayarak yudumlarken Benjamin'in seslenmesiyle dikkatim dağıldı. "Çilli! Jude diğerlerini hazırlarken saç kesme işlerinde ona yardım eder misin?" *Çilli mi? Tavuk muyum ben?*

"Bana öyle seslenme."

"Neden Lu? Fark etmediysen artık çilli bir esmersin," dedi sırıtarak. Hemen arkasındaki Solaris'in bıyık altından güldüğünü görünce ikisinin de üzerine yıldırım indirme fikri bana çok cazip gelmeye başladı. Saçımı tutturmak için kullandığım ahşap, sivri çubuklardan birini çıkardım. İkisinin arkasındaki samanla kaplanmış duvarı hedef alarak onların tam ortasından geçecek şekilde fırlattım.

Çubuk, hedeflediğim gibi gevşek duvara saplandı. İkisi de vınlama ve saplanma sesi dışında ne yapacağımı tahmin edememişler, donup kalmışlardı. "Dostum, ondan korkuyorum. Sana şans dilerim," dedi Benjamin Sol'e dönüp.

Solaris bana bakarak gülümsedi. Bu, o güneş ışıklarını getiren gülümsemesi değildi. *Nasıl bir baş belası olduğunu bilmez miyim?* gülümsemesiydi.

Kahvemi bitirdiğimde ayaklandım ve Benjamin'in yanına gidip önüne bir tabure çektim. "Otur," dedim sert bir ses tonuyla. Bana kısılmış göz-

leriyle baktı ancak az önceki şovumdan dolayı ses çıkaramadı. "Nasıl bir kesim istersin?"

"Bana bak, Lulu, bir yerimi kesmeyeceksin ve beni maymuna çevirmeyeceksin. Yoksa Iris sana çok kızar. Onun dışında sana bırakıyorum."

Iris karşıdan kahkaha attı. Başını eğip Benj'e gülerek baktı. "Hayır, Lu, hiç kızmam. Dilediğin gibi."

Solaris evin babası gibi bir köşede elindeki kitabı okuyor, arada eğlenerek ve bıyık altından sırıtarak uzun kirpiklerinin altından bize bakıyordu.

Benjamin'in koyu kahverengi, siyaha çalan saçlarını kırpmaya koyuldum. Saçları gür ve kalın telliydi. Uzayıp kabardığı için şekil vermesi zordu. Onun saçlarını da riske girmemeye karar verip Solaris'in saç uzunluğunda kestim. Onu tanıdığımdan beri sakallıydı. Tanınmamak istiyorsa sakallar gidecekti. Saçıyla işimi bitirdikten sonra onu tıraş etmesi için Iris'e seslendim. Iris, hızlıca yanımıza geldi. Beğenmiş gözlerle süzdü sevgilisini.

"Arada usturayı kaydırmaktan çekinme," dedim gülerek.

"Çete misiniz siz?" diye sitem etti Benjamin. Omuzlarımı silktim ve gülerek usturayı Iris'e teslim edip Jude'a yardım etmek için yanına yanaştım.

Gece boyunca Jude'un talimatlarına uyarak ufak işleri halletmesinde yardımcı oldum. Elbette işin çoğunluğunu o yapıyordu ama ben de ona en azından saçlar konusunda elimden geldiğince yardım edebilmiştim.

Jude'un kendi saçlarının pembe tutamları solmaya yüz tutmuştu ama yine de dikkat çekici bir ayrıntıydı. Kendisine kızıl kaküllü, kulak altında biten bir peruk seçti. Saçlarını bana yaptığı gibi sımsıkı etrafında doladım ve peruğu yerleştirdik. Ethan uzaktan ıslık çaldı.

Yorgunluktan bitkin düşmüş hâldeydim. Gözlerimle salonu taradım. Birlikte az sonra giyinip maskeli baloya gidecek gibiydik. Gösterişsiz ama farklı görünüyorduk. Jude, günlük olarak nasıl hazırlanacağımızı hepimize öğretti. Dövmelerin bir hafta kadar kalıcı olacağını düşünüyordu. Mükemmel değildi ama iş görecekti. Hep birlikte dışarı çıkmayacaktık hiçbir zaman.

Solaris hâlâ elindeki kitabı dikkatle inceliyordu. Yere oturmuş, sırtını ahşap duvara yaslamıştı. Başını ovalayarak sırtını esnetmeye çalıştı. Yü-

zünde bir yeri acıyormuş gibi bir ifade vardı. Tüm gece ona attığım kaçamak bakışlar sırasında başını ovaladığını görmüştüm.

"Başın mı ağrıyor?"

"Evet, son zamanlarda ne zaman okusam başım ağrıyor," diye yanıtladı huysuzca.

Jill, az ileride yeni peruğunun sarı bukleleriyle oynuyor, yatmaya gitmek için Derek'i bekliyordu. Konuşmamıza kulak misafiri olmuştu. "Kaptan, gözlerin bozulmuş olabilir. Benim de başlarda senin gibiydi."

Solaris'in beni durdurmasına müsaade etmeyerek Jay'e seslendim. Jay, Sol'e birkaç soru sordu. Eline bu iş için özel hazırlanmış bir kitap aldı ve kitabın büyüklü küçüklü yazılarını uzaklaştırarak okumasını istedi. Teşhis konmuştu, Sol'ün gözlük takması gerekiyordu.

Bu, her nedense beni eğlendirdi. Sol ise oldukça asabi görünüyordu. Jude'un getirdiği eşyaların içinden tomarla gözlük çıktı. Jay, hepsini tek tek takmasını rica etti. Solaris gözlüğü takıyor, yazıları okumaya çalışıyordu. Birkaç denemeden sonra kendi göz numarasına yakın bir gözlük bulmayı başardılar.

Avcı güçleri vücudun doğal yaşlanmasını ya da kalıtsal rahatsızlıkları iyileştirmiyordu. Dışarıdan gelen yara berelerimiz dışında, avcı olarak hayatın akışına karşı vücudumuz doğal işleyişine devam ediyordu. Sol'ün safkan magus soyu ise Sirona gibi belli bir yaştan sonra yaşlanmamasını sağlayacaktı muhtemelen ama o yaşa henüz ulaşmamıştı. Kalbim bir anda endişeyle çarptı. Gözümün önünde onun kusursuz vücuduyla yanımda durduğu, benimse saçlarımda aklarla ve kırışıklarla dikildiğim bir portre belirdi. *Umarım ben de yaşlanmam.*

Taktığı gözlükler kahverengi çerçeveli, geniş, oval camlıydı. Eline kitabı aldı ve rahatlamış gibi iç çekti. "Yaşlanıyorsun, prens," dedim bıyık altından sırıtarak. Eğer safkan soyum onunki gibi dört kuşaktan fazlaysa ileride benimle ne kadar eğleneceğini tahmin etsem de kendime engel olamadım.

"Ne kadar yaşlanırsam yaşlanayım, seninle başa çıkacak enerjim olacak, Lunabelle." Eh, enerjisi gerçekten de tartışmaya kapalıydı. Yakından öğrenmiştim.

Kendisi yeni gözlüğünden rahatsız olsa da ben ona çok yakıştırmıştım. Elinde kitabı ve gözünde gözlüğüyle oldukça çekici görünüyordu. Ona kız-

gın olduğum için bu düşüncelerimi kendime saklamaya karar verdim. Onu kitabıyla baş başa bırakıp yattığımız odaya geçtim ve mütevazı yatağımıza uzandım. Isıtma sorununu çözdükleri için yer bile sıcaktı. Birkaç dakika sonra odaya geldi ve bana kızgın da olsa her zamanki yerini aldı, kolunu boynumun altından geçirerek bana sarıldı.

Sabah gözlerimi açtığımda yatakta yalnız olduğumu fark ettim. Solaris ben uyanmadan uyanmış, odadan çıkmıştı. Dün gece aramız biraz olsun ısındığı hâlde ve kabahatim olmamasına rağmen bana böyle davranması sinirimi bozuyordu. Dün gece kâbuslarımda yine bana sarılmış, tatlı sözler söyleyerek uyutmuştu oysaki.

Kalkıp giyindim ve Jude'un kılık değiştirme talimatlarına uyarak hazırlandım. Yemek salonunda bir tek o vardı, saat oldukça erkendi. Henüz kimse uyanmamıştı. Ateşin başında, gözlükleri gözünde kitap okuyordu.

"Bana böyle davranmanı gerektirecek bir şey yapmadığımı düşünüyorum," diye söze girdim. Ateşin başına, onun tam karşısına oturdum.

"Sana da günaydın," dedi gözlerini kitaptan ayırmadan.

İçimden sabır dileyerek nefes aldım ve onu kızdıracağını düşündüğüm konuyu bir çırpıda söylemeye karar verdim. "Bugün keşif ve av gruplarıyla ben de gidiyorum."

Sonunda gözlerini kitaptan kaldırıp bana baktı. Gözlüklerin altında ateş gibi yanan sarı gözlerini görmemek için kör olmak gerekirdi ama bu, bana geri adım attırmıyordu. "Nasıl istersen, Lunabelle. Sana karışmaya veya engellemeye hakkım yok. Güvenliğin için ne kadar endişelendiğimi söylemiştim ama belli ki beni dinlemeyeceksin. Ne kadar şaşırtıcı."

Ona öyle çok öfkelenmiştim ki gemide olsak muhtemelen büyüyle ufak bir numara yapardım ama burada kendime hâkim olmam gerekiyordu. Hınçla kalkıp kaldığımız odaya geçtim.

Jude'dan avlanmaya çıkabilmem için ek kıyafetler istemiştim dün. Köydeyken tatlı çiftçi kız, keşif gezilerinde ise becerikli avcı rolünde olacaktım. Siyah bir bere taktım. Altıma dar siyah pantolonumu, uzun deri çizmelerimi ve siyah boğazlı kazağımı giydim.

Keşif ekibi yarım saate kadar yola çıkacaktı. Yeniden Sol'ün şimdi oldukça çatık olan kaşlarıyla kitap okuduğu salona geçtim ve erzaklarımız arasından bir konserve yulaf ezmesi kaptım. Bu şeylerin tadından nefret ediyordum ama bugünü yürüyerek ve avlanarak geçireceksem bunlara ihtiyacım olacaktı.

@ayisigikitap

ONUNCU BÖLÜM
SALGIN

Keşke o da bizler gibi olsaydı.

Herkes uyanıp toparlanınca kendi aramızda iş bölümü yaptık. Dün keşfe çıkanlar arasından bazıları bugün içeride kalacaklardı. Ash de soğuğa dayanıksız olduğu için içeride kalmayı çaresiz kabul etmişti. Üstelik biraz solgun görünüyordu. Dış görevde olanlar ise iki grup hâlinde yola çıkacaktı. Solaris bana nasihatler verse de kendisi de geride kalmıyor, dışarıya çıkmaya hazırlanıyordu. İçimizde ilk yakayı ele verecek olan oydu oysaki. Bana inat olsun diye bile karar değiştirmiş olabilirdi.

Sol, Benjamin'e haritada işaretlediği, iki ekibin de tarayacağı noktaları gösterdi. Solaris'in ekibi Mills, Derek ve Karl'dan oluşuyordu. Ben ise Benjamin'in liderlik edeceği Iris ve Jude'un katılacağı ekiple çıkacaktım. Normal şartlarda ayrı ekiple çıkmamı istemezdi ama o da bana meydan okuyordu. Zavallı Karl ise hiç kabahati yokken onun öfkesine maruz kalıyordu ve bu durum iyiden iyiye canımı sıkıyordu.

Eşyalarımızı toparlayıp yola koyulduk. Gün batmadan sığınağa geri dönmemiz gerekiyordu. Bugün şansımız yaver gitmiş, kar yağışı şimdilik durmuştu. Özel yay takımım Zefir'i yanıma alamamıştım. Jude onun eşsiz olduğunu ve yolda konseyin askerleriyle karşılaşırsak dikkat çekeceğini söylemişti. Sıradan avcı yayım sırtımda, mavi taşlı hançerim gizli bir şekilde bacağımda asılıydı. Şimdi, prensi yüzlerce kişinin gözü önünde hançerlediğim silahı yanımda taşımak da biraz pervasızca geliyordu gözüme.

Karın altında bata çıka önceden belirlenen rotada asık bir yüzle ilerlerken Iris yanıma yaklaştı. "Luna, aranızda neler oluyor yine?" diye sordu. Iris'i birlikte geçirdiğimiz bunca zamanda az çok tanımıştım. O, ayrıntı ya da olayın kendini öğrenmek istemiyordu. İşin ciddiyetini ve yardıma ihtiyaç olup olmadığını sorguluyordu.

Dudaklarımı ısırdım, sonunda iç çekip döküldüm. "Bana kırılacak porselen bir bebekmişim gibi davranılmasını istemiyorum. Solaris bunu anlamıyor."

Iris biraz düşündü. Tanıdığım en açık sözlü kişilerden biriydi. Böyle zamanlarda patavatsızlık derecesine varacak da olsa kendi bildiği ve ona mantıklı gelen doğruyu söylerdi. "Seni anlıyorum, ben de bana güçsüzmüşüm gibi davranılmasını istemezdim ama..." dedi ve devam etmeden sözünü kestim. "Senden gelecek bir *'ama'* varsa başım belada demektir."

"Lu, Kaptan seni ararken deliye döndü," diye söze girdi. "Onu uzun zamandır tanıyorum. O zindanda yaşadıkların eminim daha berbattır ama onu daha önce hiç öyle görmemiştim. Sen nasıl ki hâlâ kabuslar görüyorsan, o da aynı şekilde seni hiç bulamayacağını düşündüğü günlerin korkusunu üzerinden atamıyor olabilir. Sakinleşip konuşmayı denemelisiniz."

"Denedim Iris," dedim. "Mantıklı cümleler kursam da beni anlamak istemiyor. Onunla bu hâlde olmaktan ben de nefret ediyorum." Canım sıkkın hâlde iç çektim. "Ayrıca Karl'a çok kaba davranıyor. En çok buna öfkeliyim."

Iris istemsizce başını yana eğip gülümsedi. Sanki çok bariz olanı göremiyordum. Anlam veremediğimden, şaşkın gözlerle baktım ona.

"Lu, çok tatlısın ama Karl'ı bizim gibi uzun süredir tanımıyorsun. Yıllardır onunla Valor'da yaşıyorum. Defalarca kez, saatler süren özel büyü antrenmanları yaptık. Büyülü sözleri mırıldanmak dışında konuştuğunu Drue'dan başka duyan olmamıştır. Sanırım senden hoşlanıyor. Kaptan onu tanıdığı için senden önce fark etmiş olmalı."

"Ne yani, hiç mi konuşmazdı?"

Iris sırıtarak başını iki yana salladı. "Mecbur kalmadıkça hiç... Sana olan ilgisine Drue'nun bile şaşırdığını görüyorum."

Solaris, benden hoşlandığını anlamış, o yüzden deliye dönmüştü ama yine de oturmayan bir şey vardı ve hareketlerinin kaba olduğu gerçeğini

değiştirmiyordu. Bana asılmamış, karşılık beklememiş, rahatsız etmemişti. Iris de bakışlarımdan durumu anladı.

"Solaris Karl'ı severdi," dedi düşünceli hâlde. "Kaba davranmasına ben de şaşırdım, hiç onun tarzı değildir. Konuşarak çözebileceğinizi düşünüyorum."

İlkel prens. Kendimi onun yerine koymaya çalıştım. Drue da Karl kadar sessiz biriydi. *O da Solaris'e özel bir ilgi besleseydi ne yapardım?* diye düşündüm. Düşündüklerimden hoşlanmasam da tavrını yine de kabul edilemez buldum.

Burada her şeyden önce arkadaştık ve birbirimize canımızı emanet ediyorduk. Dönünce onunla orta yol bulmak için yeniden konuşmaya karar verdim. Bu kez sağduyu bayrağını benim devralmam gerekiyordu sanırım. Kendimi huzursuz ve oldukça öfkeli hissetsem de deneyecektim en azından.

Jude arkasını dönüp bize ters ters bakmaya başlayınca, Iris'le gülüştük ve sessiz kalmaya karar verip yürüyüşümüze devam ettik. Jude, kendisinin bilmediği hiçbir şeyden hoşlanmıyordu. İkimizin onsuz kaynatması sinirine dokunuyordu.

Günün yarısını çorak topraklarda sağa sola bakınarak yürümekle geçirdik. Önümüze henüz avlayabileceğimiz bir hayvan da çıkmamıştı. Benjamin ondan beklenmeyecek hantallıkta, ayaklarını sürüyerek bize eşlik ediyordu. Yüzünü dikkatli incelediğimde, Ash gibi biraz solgun göründüğünü fark ettim. Normalde susmak bilmez, hepimizi iğneleyerek ve şakalaşarak yolculuk ederdi. Şu an bir hayli sessizdi.

Iris de düşüncelerimi duymuş gibi koluna dokundu nazikçe. "Neyin var, Benj?" diye sordu.

"Bilmiyorum Risy, bitkin hissediyorum," diye yanıtladı. Yanakları hafif kızarmış, koyu yeşil gözleri her zamanki uyanık parıltısından uzak, baygın bakıyordu.

Iris alnına elini koyduğunda ateşi olduğu ortaya çıktı. Bu hâlde karların arasında yürümeye devam edemezdi. Benjamin'in biraz dinlenebilmesi için korunaklı bir alanda mola vermeye karar verdik. Ateş yaktım, biraz yemek yemesi ve sonra da uyuması için Benjamin'i zorladık. Onsuz devam etmemiz konusunda ısrarcı olsa da bitkin düşmüştü, onu bu hâlde bırakıp ilerlememiz mümkün değildi.

"Risy, Lu ve Judy!" diye sayıklamaya başladı. Üçümüz de şaşırarak birbirimize baktık. "Çetesiniz siz," diye devam etti gözleri kapalı sırıtarak. Iris onun başını çantasının üzerine yatırdı. Gözlerimi devirdim. Üzerini örtmeye çalıştık. "Rahat bırakın beni," diye inledi.

Ateşten sayıklama aşamasına gelmesi hepimizi endişelendirdi. *Keşke Jay yanımızda olsaydı.* Bu gibi durumlarda onu serin tutmak dışında ne yapılır bilmiyordum. Jude ve Iris'in de parlak bir fikirleri yoktu.

Iris, Benjamin'in başında beklemeye gönüllü oldu. Bize söylenip binbir tane lakap takmaya çalışırken uyuyup kalmıştı. İçimi kemiren endişeyi yok saymaya çalıştım. Benjamin'i tanıdığımdan beri zayıf gördüğüm anlar yok denecek kadar azdı. Güçlü ve yetenekli bir avcıydı. Solaris onun bir tarafının safkan soydan geldiğinden bahsetmişti. Birdenbire ortaya çıkan bu hastalık beni düşündürüyordu.

O dinlenirken bir an önce işimizi halletmeli ve klan evine dönmeliydik. Jay'i bulmak konusunda acil bir dürtü hissediyordum. Jude ile avlanma ve etrafı keşfetme görevini üstlendik. Birbirimizden fazla uzaklaşmamaya çalışarak geniş bir alanı taramaya başladık.

Ayağımdaki kalın tabanlı botlar kar örtüsünü ezerken ses çıkarmamaya gayret ettim. Yuvalarından çıkmış, yiyecek arayan birkaç tane zavallı tavşan gördüm uzaktan. Uzun tüylü beyaz kulakları ve hareket eden düğme gibi burunları vardı. Sığınaktakilere yemek sağlamak için ne yazık ki onları vurmak zorundaydım. Oklarımdan kaçacak zamanları olmadı. Bu sevimli canlıları avlarken hep üzülüyordum ancak vahşi hayat böyleydi. *Güçlü olan güçsüzü yok eder.* Jude avladığım tavşanları alıp kendi çantasına, diğerlerinin yanına astı.

Avcı güçlerimi kullanıp sessizce yeni avlar ararken Jude'un önce okkalı bir küfrettiğini duydum. Sonra korku dolu bir sesle beni yanına çağırdı. Endişeyle koşar adım yanına gitmek için yöneldim. "Bunu görmen gerekli, Luna."

Sanki göktaşıyla yarılmışçasına devasa bir çukur, önümüzde karanlık bir ağız gibi açılıyordu. Jude, karların doldurduğu çukurun içine dehşetle bakıyordu. Neye baktığını anlamak için yanına yaklaştım.

Çukurda sayamayacağım kadar çok iskelet vardı. Hepsi tıpkı sığınakta bulduklarımız gibi zarar görmemiş, tek parça hâlindeydi. Jude aşağı inmeye davranacakken kolumu önüne uzatıp onu durdurdum. "Dur, dokunma."

Yüzlerce insanı bu şekilde yaralanma veya hasar olmadan öldürüp toplu mezara attıracak büyü dışında tek şey biliyordum, o da hastalıktı. Bu ihtimal aklımıza gelse de kendimize sıcak bir çatı bulmanın verdiği rahatlıkla üzerinde uzun uzadıya düşünmemiştik.

Bu durum kapıya çakılan tahtaları, terk edilmiş erzakları ve içeride bulduğumuz zarar görmemiş iskeletleri de aslında açıklıyordu. "Dönelim, Iris'e haber vermeliyiz. Benjamin hastalığı kapmış olabilir, Jay bir an önce bakmalı," diye sürüklemeye çalıştım onu.

Jude ise büyülenmiş gibi çukurdaki iskeletlere bakıyordu hâlâ. Bazıları o kadar küçüktü ki yaşlarını tahmin etmek o kadar da zor değildi. Onu kolundan çekiştirerek çukurdan uzaklaştırdım. Iris ve Benjamin'in olduğu korunaklı alana son hız yürümeye başladık. Hava yine kapatmış, fırtına bulutları üzerimizde dolaşmaya başlamıştı.

Rüzgâr kulağımda uğultulu bir melodi yaratırken etraftan giderek yaklaşan uluma sesleri duymaya başladım. Bir an duraksadım ve emin olmak için yeniden kulak kabarttım. *Kahretsin!* Çevremizde saklanabileceğimiz bir yer de yoktu, geniş bir açıklıktaydık.

Uzaktan, çığlığı andıran uğursuz ulumaların sahibi kurtların alev gibi parlayan gözlerini gördüm. Jude ani bir tepki vermesin diye sessizce kolundan sarstım ve çenemle gözleri gördüğüm noktayı işaret ettim. Jude gördükleri karşısında irkildi.

Bazı hayvan ırkları Antikler Dönemi'nde büyüyle güçlendirilmiş, dönüştürülmüştü. Antiklerin sonsuz uykuya hapsedildiği dönemde onların büyülü yaratıkları da dâhil farklılık geçirmiş tüm büyülü türler insanlar tarafından yok edilmeye çalışılmıştı ancak avcılar kendilerine zarar vermeyenlere dokunmamışlardı. Onları kendi yerleşim yerlerine saldırmadıkça öldürmediklerinden bahsetmişti Sol.

Bu karara ne kadar saygı duysam ve onaylasam da ne ile karşı karşıya olduğumu bilmediğim şu noktada bana pek yardımı dokunmuyordu. Karşımızda beliren parlak gözlü kurtlar, olması gerekenden bir hayli iri ve kaslıydı; onlardan olmalıydılar. Kalbim son hızla çarpmaya başladı. Avcı duyularım, belli belirsiz büyünün varlığını haber veriyordu. Bu hisse karşımdaki yaratıkların sebep olduğundan emindim.

Birkaç saniye içerisinde bize bakan parlak gözler çoğaldı, etrafımızdaki çember daraldı. Bir sürüye yakalanmış olmalıydık. Benjamin ve Iris'e çok

yakındık ama Benjamin'in bu kadar kısa sürede toparlayabileceğini sanmıyordum. O tarafa koşmak onları da tehlikeye atacaktı. Bu sorunla Jude ile ikimizin başa çıkması gerekecekti.

İkimiz de hızlıca omzumuzda asılı duran yayları hazır konuma getirdik. Kurtlardan biri üzerimize doğru koşmaya başladı. Göz kamaştıran gri kırçıllı tüyleri, siyah parlak gözleri ve hırlarken gösterdiği, olması gerekenden daha korkunç ve uzun dişleriyle dehşet saçıyordu. Uzun bacakları karı eşeleyerek koşarken, her adımında yer sarsılıyor gibiydi.

Ona saldırırsak tüm sürü üzerimize akın edecekti ama başka çaremiz yoktu. Yayımı gerip derin bir nefes verdim ve ilk atışı yaptım. Yanımda Jude da hemen arkadan koşmaya başlayana atış yaptı.

Avcı hızımızı kullanıp hepsini vurmaya çalışacaktık. Sürü etrafımızı bir anda sardı. Üzerimize koşanların sayısı arttıkça hepsini yanımıza yaklaşmadan vurmamız imkânsız hâle geldi. Jude'a doğru saldırmak için atılan yaratığı hançerimle yaraladığımda, son hızla arkamdan dolaşıp bacağıma hamle yaptı. Boynunu kızıla boyamadan önce dişleriyle üst bacağımın arka kısmını ısırıp yaraladı. Acı bir inilti dudaklarımdan firar ederken can havliyle bir başkasına saldırdım. Hepsiyle birden başa çıkamıyorduk.

Jude ile benim yaralanmamdan sonra sırt sırta verdik ama çok kalabalıklardı. Birbirimize imalı bakışlar attık. İkimiz de artık büyü yapmamız gerektiğini düşünüyorduk, konuşmasak da anlamıştım. O sırada arkamdan vızıldayan kalın bir ok, bana yaklaşmış olan kurdun boynuna isabet etti.

Iris ve Benjamin bağırışlarımızı duymuşlar, yardıma gelmişlerdi. Seri atışlarla bize yaklaşanları vurmaya başladılar. Iris'in iyi bir okçu olduğunu biliyordum ama yaptığı seri atışlara yine de hayranlıkla baktım. Bir oku serbest bırakmasıyla diğerini yerine yerleştirmesi birkaç saniye bile almıyordu. Koyu renk gözleri keskin bir öfke ve dikkatle parlıyordu. Benjamin ile ikisi yan yana savaşırken oldukça güçlü görünüyorlardı.

Kurtlar, sayımızın artmasıyla birkaç adım geriledi. Benjamin ise bitkindi ama ayaktaydı. Kaşları çatık, dikkatli gözlerle sürüyü süzüyordu. Tek eliyle tuttuğu arbaleti öne uzatmıştı, becerikli parmakları tetiği her çektiğinde, atışı hedefini ölümcül yaralıyordu. Onun varlığının da Solaris gibi güven verici bir etkisi vardı. Solaris ve Benj, benim gözümde bir orduya denkti. Onu kendinde görünce bir nebze rahatlamıştım ancak kurtların durmaya niyeti yoktu.

Şimdi çemberi genişletip onların da etrafını sarmaya başlamışlardı. Birisi Benj'e doğru hareketlenirken Iris yayını indirdi ve Jude'un çantasına uzanıp vurduğumuz tavşanları kaptı. Hedef şaşırtmak için elinde salladı. Amacı Benj'e zarar gelmesini engelleyip tavşanları uzak noktaya fırlatmak, dikkat dağıtmaktı.

Jude ile aynı anda onu uyarmak için, "Iris!" diye seslendiğimizde çok geçti. Çok hızlılardı, bu da mutasyonlarının bir parçası olmalıydı. Alfa olduğunu tahmin ettiğim, sürünün en iri olanı, Iris'in eline doğru atıldı. Kendini geriye atamadan yaratık onun kolundan büyük bir ısırık aldı.

Hayvan hâlâ Iris'in kolunda asılıyken, Benj hızlı davranarak onu kılıçtan geçirdi. Kurdun ısırışı gevşedi ve yere düştü. Karlı zemin kurdun boynundan süzülen kanla kızıla bürünürken diğerleri de sürü liderlerinin yenilmesiyle gerilemeye başladılar. Tavşanları alıp uzaklaştılar ve geldikleri hızla gözden kayboldular.

Bacağım oldukça sızlıyordu ama tahminime göre yaram çok derin değildi. Iris içinse aynı şeyi söyleyemezdim. Kurtların geri çekilmesiyle Benj'in kollarına yığılması bir oldu. Neredeyse parçalanmış, bir kısmında et olmayan kolunu görünce istemsiz bir şekilde yalpaladım. Jude'un bağırışıyla toparlanıp çantamdan hemen ilk yardım malzemelerini çıkardım ve Benjamin ile Jude'a uzattım.

Iris'in başını dizlerime koydum ve doğrulmaya çalışmasına engel oldum. Saçlarını okşayarak gözlerini ellerimle kapattım. Koyu renk saçları peruğun altından görünüyordu şimdi. Acı içinde kıvranıyor, gözleri kapalı inliyordu. Benjamin hâlâ hastaydı ancak Jude yarayı temizleyip kanamasını durduracak kadar pansuman yaptıktan sonra panik içinde zorlanmadan Iris'i kucakladı. Üzerimdeki pelerini çözüp Iris'in üzerine örttüm.

"Benjamin, sen de hastasın. Bunca yol yürüyeceğiz, taşıyabilecek misin?" Endişeden kalbim patlayacak gibiydi.

"Taşırım," dedi duraksamadan. "Hızlı olmalıyız, yarası çok derin." Göğsü panikle aldığı nefesler dolayısıyla inip kalkıyordu.

Birkaç saniye düşündüm, Jude'a döndüm. Ayrılmak istemiyordum ama aklıma daha iyi bir fikir gelmiyordu. "Jude, sen önden git. Benim de bacağım yaralı. İstesek de hızlı olamayız. Jay'i bize getir," dedim.

"Sen iyi misin? Senin yarana da bakalım." Jude bir anlığına panik yaptı. Bacağımdaki yarayı unutmuştu. Şimdi herkesin hasta ve yaralı olmasından

duyduğu endişeyle ela gözleri yuvalarından fırlayacak gibi görünüyordu. Bacağıma bakmaya çalıştı ancak geri adım atarak ona engel oldum.

"Ben iyiyim, gerek yok. Acele et! Jay'i bul. Bu sırada biz de elimizden geldiğince eve yaklaşacağız."

Iris çoktan kendinden geçmişti, gevşek başı Benjamin'in kollarından aşağı sarkıyordu. Nazikçe Iris'in başını düzeltip Benj'in göğsüne yasladım.

Jude'un gözleri her birimiz üzerinde çılgınca birkaç saniye gezindi. "Siktir! Tamam, dikkatli olun," diye söylendi ve koşarak geldiğimiz yoldan geri dönmeye başladı.

Basit bir keşif ve av gezisinin bu kadar ters gitmesi alışıldık bir durum değildi. Yanımdakilerin hepsi benden daha iyi eğitimli, becerikli savaşçılardı ancak şans yüzümüze gülmemişti işte. En çok da o çukurda gördüklerimiz beni derinden rahatsız ediyordu.

Benjamin, kollarında Iris ile karlarda bata çıka yürümeye başladı. Birkaç kez ben taşımayı teklif ettim ama fiziksel olarak hem Iris'i taşıyıp hem yürümem mümkün değildi.

Bir saat kadar sonra Benj'in adımları dengesizleşti. Hastaydı ve ikisinin de karlarla kaplı, çorak zemine düşmesine çok az kalmıştı. En sonunda durmaya ikna ettiğimde bir ateş yaktık ve o dinlenip Iris ile ilgilenirken dallardan sedye yapmaya koyuldum.

Iris'i kucağımda veya sırtımda taşıyamayacak olabilirdim ancak Fernville'den kalma becerilerim hâlâ yerinde duruyordu. Sedye işimizi görür, kimseyi zorlamadan onu geri götürmemizi sağlardı. İşim bittiğinde Iris'i dikkatle dallardan ve kendi pelerininden hazırladığım sedyeye yerleştirdik. Üzerini yeniden örttüm.

Benjamin'in biraz olsun dinlenebilmesi için ardımda sürükleyerek taşımaya koyuldum. Ağırlık dağılımı fena değildi, başarabilirdim. Birkaç dakika sonra Benj'in geride kaldığını fark ettim. Arkamı döndüğümde yüzü hayalet gibi bembeyazdı. "Lu, senin de yaran kanıyor. İyi değilsin," diye seslendi panik içerisinde. Arkamdan yürüyünce yaramı yeni görmüş olmalıydı. Ben ise olası bir kan tutmasını engellemek için henüz tam anlamıyla incelememiştim. O kadar da kötü yaralanmadığımı düşünüyordum.

"Ben iyiyim, yaram derin değil. Iris iyileşecek, sen de öyle... Endişelenmeyi bırak da bir an önce sığınağa dönelim."

Benjamin'in çatık kaşları hayretle ve hüzünle havaya kalktı. "Ona bir şey olursa..."

"Olmayacak, Benj. Topla kendini," dedim artık acımaya başlayan bacağım yüzünden sıktığım dişlerimin arasından. "Sana ihtiyacımız var. Her zamanki gibi..."

Benjamin biraz toparlandı, bitkin olsa da gözleri kararlılıkla parladı. "Emrin olur, kız kardeş."

Verdiğimiz moladan sonra iki saat kadar aralıksız yürüdük. Benjamin idare etmeye çalışıyordu ancak daha da solgunlaşmıştı. Ben de gücümün sonuna geldiğimi hissediyordum. Gözlerim kararıp olduğum yerde yalpalayınca sedyeyi benden devraldı hemen.

Soğuk içime işliyor, attığım her adımda bacağımdaki yara sıcak damga basılmış gibi dağlanıyordu. İtirazlarıma aldırmadan en başta ondan almadığım pelerini omuzlarıma bıraktı. "Sırayla ısınırız. İnat etme," diye söylendi. Bu denli titrerken yürüyemeyeceğim için çaresiz kabul ettim.

Jude, şimdiye kadar eve ulaşmış olmalıydı. Buraya gelirken yaklaşık üç saat yürümüştük ama o zamanki hızımızı hesaba katarsak dönüş yolunu ancak yarılamış olmalıydık.

Bir saat daha güç bela yürüdükten sonra ısınması için Benj'e pelerini uzatırken, inleyerek dizlerimin üzerine düştüm. Gözlerimin önünde siyah benekler uçuşuyordu. *Şimdi olmaz!* Benjamin, soğuktan morarmış yüzüyle üzerime eğildi. "Dayan Lu, yardım gelecek! Biraz daha dayan!"

"Sanırım burada kalacağım. Iris'i kurtar. Beni daha sonra gelip alırsınız. Seni yavaşlatıyorum."

Benjamin elini omzuma koyup, güç vermek istercesine sıktı. "Kimseyi arkamda bırakmıyorum. Gerekirse bir sedye daha yapar seni de sürüklerim."

Ona minnetle baktım ama biliyordum ki bayılmak üzereydim ve onun da ikimizi taşıyacak gücü yoktu. Fırtına hızlanmış, rüzgâr şiddetini arttırmıştı. Beni sürüklemeye kalkarsa Iris ölebilirdi. Onun yarası benden çok daha ağırdı ve oradan çıktığımızdan beri gözlerini hiç açmamıştı.

"Gidin," dedim sabırla. "Oraya ulaşınca beni alması için birini gönderirsin. Iris'in durumu kötü. Mantıklı düşün."

Benjamin kararlılıkla başını iki yana salladı. "Seni bırakmıyorum." Başım ağırlaşmış hâlde yavaşça karlı zemine yığılırken, Benj elini başımın altına uzatıp yüzümü çarpmama engel oldu.

Kendimde kalmak için olağanüstü bir çaba gösteriyordum ama faydasızdı. Benjamin de umutsuzca etrafına bakınıyor, bir çare arıyordu.

O sırada Jude'un sesini duydum uzaktan. "Oradalar! Görüyorum, acele edin!"

Rahatlayarak derin bir nefes verdim ve vücudumun gevşemesiyle büsbütün karların içine yığıldım. Benj'in bir eli benim başımın altında, diğer eli sedyede yatan Iris'in üzerindeydi. Bağırarak yerimizi işaret etti son gücüyle.

Birkaç kez doğrulmayı denesem de Benj'in kıpırdamamam gerektiğini bildiren sözleri beynimde belli belirsiz yankılandı. Başımın altına yasladığı avucu yüzümü soğuktan koruyordu ama geri kalan yerlerime iğne batarcasına soğuk işliyordu. Geçen birkaç saniyelik zamandan sonra Benj'in elinin yerini sıcacık kollar aldı ve beni yerden havalandırarak kucakladı.

"Sevgilim, aç gözlerini! İyi misin Bell?" diye beni hafifçe sarsan Solaris'in endişeli sesini duydum minnetle. Elleri bedenimi nazikçe yokluyordu ne durumda olduğumu anlamak için. Gözlerim yarı açık direnmeye çalışıyordum hâlâ.

Jay önce Iris'in başına gitti. Büyü yapamaması çok büyük talihsizlikti. Çantasından çıkardığı çeşitli merhemleri Iris'in yarasına sürdüğünü gördüm kirpiklerimin arasından. *Kurtulacak, kurtulmalı...* Benjamin bembeyaz bir yüzle ikisinin başında bekliyordu, neyse ki son gücü olsa da hâlâ ayaktaydı.

O sırada Sol, saçlarımı okşayarak, panik içinde iyi olup olmadığımı soruyordu. Ona cevap vermek, iyi olduğumu söyleyip endişesini almak istiyordum ama o kadar bile enerjim kalmamıştı. Tüm gücümü nefes alıp kendimde kalmaya çalışmaya harcıyordum. Dudaklarım birbirine yapışmış gibiydi.

Jay, birkaç dakika sonra Iris'le işi bitince yanıma geldi. Sol, Jay'in yaramı görebilmesi için beni hafifçe kendine doğru çevirdi. Kalçama yakın, bacağımın arka kısmındaki yarayı incelerken sessiz kaldı. Göremesem de Solaris'le bakıştıklarını hissettim. Jay, Jude'a söylenmeye başladı. "Luna'nın yarasını neden temizleyip sarmadınız ki? Mikrop kapmış, kan kaybetmiş, yaranın içinde yabancı parçalar var."

Jude'un çatallanan sesini duydum. "Bakmama izin vermeyince iyi olduğunu düşündüm. Çok üzgünüm." Onun suçu yoktu, yapabileceği bir şey de...

Solaris beni kollarıyla sımsıkı sardı, Jay canımı bir hayli yakan merhemi sürerken çırpınmamam için sabit tuttu.

Tepkilerine bakılacak olursa sanırım Iris'le durumumuz sandığımdan biraz daha kötüydü. Jay'in saçlarımı okşadığını ve ağzını kıpırdattığını, Sol'ün beni sıcak kollarıyla kucaklayıp üzerimi örttüklerini gördüm son olarak. Yine başımı boynunun o çok güzel kokan noktasına sakladı. Artık uyuyabilirdim.

Gece birkaç kez gözlerimi açtım. Solaris hep başımdaydı. Altın gözleri endişeyle beni inceliyor, başımdaki ıslak bezi değiştiriyordu. Çığlıklar atarak kan ter içinde yerimden fırladığımda da oradaydı. Sakinleştirip güzel sözler fısıldadı kulağıma. Beni yer yatağından kaldırıp kucağına almış, yaramın sızlamaması için yan çevirmişti. Zihnim tüm gece bulanık ve pusluydu. Nihayet sabah olduğunda gözlerimi daha net bir görüntüyle araladım.

Solaris sırtını duvara yaslamış, kollarını bana bir bebeği tutar gibi sarmıştı. Başım boynuna yaslıydı ve kucağında, sağlam bacağımın üzerinde yan yatıyordum. Peruğumu çıkarıp saçlarımı açmışlardı. Onun da güzel gözleri kapalıydı. Bütün gece benimle ilgilendiğini parça parça görüntüler hâlinde hatırlıyordum.

Uzayan sakallarını okşadım. Gözlerini araladı ve bana baktı panik içinde. Dudaklarını alnıma yaslayıp ateşimi kontrol etti. "Beni çok korkuttun. İyi misin?"

"Daha iyiyim. Seni endişelendirdiğim için üzgünüm," dedim. Dudaklarım kurumuş, nerdeyse birbirine yapışmıştı.

Sol beni kucağından indirmeden yan tarafına uzandı, oradan matarasını alıp dudaklarıma dayadı. Suyu kana kana içtim. "Iris ve Benjamin nasıl?"

"İkisi de iyiler. Benjamin toparladı. Iris'in yarası ağırdı ama temizlendiği için mikrop kapmamış. Avcı güçleri yarına kadar onu iyileştirmiş olur. Neden yaranı temizletmedin ki? Temizletseydin sen de şimdiye kadar çoktan iyileşmiş olacaktın," diye sitem etti.

Oldukça üzgün ve bitkin gözüküyordu. *Haklı, kendine bakmayı bilmiyorsun.* O an aklımdan geçen tek şey Iris'i kurtarmaktı. "Hafif bir yara olduğunu düşünmüştüm. Üzgünüm."

Başını duvara yasladı, derin bir nefes aldı. Beni azarlamaya hazırlanıyordu ancak hasta olduğum için sakince, tane tane konuşmaya başladı. "Bell, sevgilim... Artık yalnız değilsin. Kendini önemsemiyorsan bile be-

nim ne hâle geleceğimi düşünerek kendine daha iyi bakamaz mısın? Beni öldürüyorsun."

Normal şartlarda daha iyi olsam bunları bana avazı çıktığı kadar bağırarak söyleyeceğine emindim ama şu an tatlı tatlı sitem etmek dışında eli kolu bağlıydı. Ben de onun ne kadar haklı olduğunun farkındaydım. Onu böylesine endişelendirmekten de zayıf düşmekten de nefret ediyordum.

"Beni içeride bırakma fikrinin ne kadar haklı olduğunu düşünüyorsundur," dedim iç çekerek.

Gözlerime parlayan altın gözlerle baktı. Bakışlarındaki soğukluk, yerini her zamanki güven verici ifadeye bırakmıştı. "Hayır, Bell, o konuda haksızdım. Sen orada olmasaydın belki de Benjamin ve Iris buraya sapasağlam dönemeyeceklerdi. Senin beceriksiz ya da güçsüz olduğunu düşünmüyorum," dedi saçımı okşarken.

Ona kaşlarımı kaldırıp inanmaz gözlerle baktığımda hafifçe gülümsedi. "O kadar fedakâr ve pervasızlık derecesinde cesursun ki kendine bir zarar gelmesini umursamayacağını biliyorum. O yüzden seni yanımdan asla ayırmak istemiyorum. Sana bir şey olduğunda aklımı kaybediyorum," diye mırıldandı. "Senin adına seni düşünen biri olmazsa kendini feda etmen iki saatini almıyor."

"Seni endişelendirdiğim için üzgünüm," dedim hafifçe kıpırdamaya çalışırken. Bacağıma saplanan sancıyla yüzümü buruşturdum.

"Ben de senden davranışlarım için özür dilerim," dedi. Başını yanağıma yasladı ve beni saran kollarını sıkılaştırdı.

Böyle bir özrü nasıl reddedebilirim ki? Üstelik ona birkaç gündür olan kızgınlığım yerini onun ne düşündüğünü anladığım bir empati duygusuna bırakıyordu yavaş yavaş. Daha az öfkeli ya da daha az tahammülsüz hissediyordum şimdi. *Karl hariç...* O konuda hâlâ öfkeliydim ona. "Güvenliğim konusunda endişelenmeni şimdi anlıyorum ama Karl konusunda konuşmamız gerekecek."

"Sen haklıydın. Her şeyi anlatacağım."

Bahsettiği şeyi anlamadığımdan sorgular gözlerle baktım. Boynumu yokladım aniden, kolyem orada değildi. Yaralı olmama rağmen ise ilginç bir şekilde hafif hissediyordum kendimi. "Kolyem yok, Sol. Düşürmüş müyüm?"

"Hayır, Lu. Jay ikimizin de kolye ve bilekliğini çıkardı. Anlaşılan, domuz kardeşim Marvin'in saf obsit taşlarında anlayamadığımız bir tılsım daha varmış. Kullanmamanın daha güvenli olduğuna karar verdik. İkimizi de sinirli, tahammülsüz, mutsuz hissettiren şey oymuş. Büyü ile ilgili hâlâ tecrübesiziz, acilen çözmemiz gereken bir konu."

Büyü gücünün yalnızca saldırı kısmını keşfediyorduk birlikte. Katı bir karanlık altında yalnızca kullanabildiğimiz kadarında ustalaşıyorduk. Yer işaretleme veya ruh hâlini bozan bu çeşit tılsımlar konusunda bilgisizdik ve bu tehlike demekti.

"Valor'da durmadan araştırıyordum ama zihin ve algı büyüleri hakkında yine de fazla bilgiye ulaşamadım. Tüm kaynaklar neredeyse yok edilmiş. Sirona da kim olduğu açığa çıkmasın diye pek yardımcı olmadı zamanında," dedi canı sıkılarak. "Bu şey bana farklı biri gibi hissettirdi. Duyguları kontrol edememek can sıkıcı."

"Ben de hareketlerine anlam veremiyordum. O zavallı adama eziyet ediyorsun günlerdir."

"Taşlardan gelen asabiyetim gitmiş olabilir, güzel avcım ama seninle ilgilenen hemcinslerime hâlâ tahammülüm çok az. Bunu unutmasan iyi edersin," dedi sırtımdan sardığı koluyla beni dürtüp gülerek.

Ona ters gözlerle bakınca gözlerini devirdi. "Karl'a bir özür borcum var, biliyorum," diye ekledi canı sıkkın hâlde. "Normalde ona ya da ekipten herhangi birine böyle davranmazdım. Beni senden daha fazla etkilemiş gibi görünüyor. Bileklik av gezisi sırasında bir çalıya takılıp koptu. Gittiği anda üzerimdeki baskı yok oldu. Anlayabilmek için geziyi yarım bırakıp hemen buraya döndük, sonra da haberinizi aldık."

"Ben de öfkeli hissediyordum ama daha çok mutsuz," dedim dalgınca. "Belki de hâlihazırda delirmiş olduğumdan beni senden az etkilemiştir."

Solaris kabul etmeyen, kınayan bir bakışla süzdü beni. Elleri bir yandan buklelerime dolanıyor, saçlarımı okşuyordu. "Lanet olasıca geri zekâlı kardeşim o taşlara ne yaptırdı inan bilmiyorum ama öğreneceğim. Onu öldürmeme engel olmamalıydın."

Bu konuda hakkını veriyordum, Sol'ün pişman olacağını düşünmüştüm ama bir pislik eksilse kimsenin üzülmeyeceğini şu an anlıyordum. Uzaktan bile zihnimizi kirletiyordu.

"Kıskançlık sana hiç yakışmıyordu," dedim. Yüzünde parmağımı gezdirip konuyu değiştirmek için gülümsedim.

Yaşadıklarımızın Marvin'in işi olması beni öfkelendirse de en azından Sol'ün değişmediğini görmek içimi rahatlatmıştı. "Sana yakışıyordu oysaki," diye yanıtladı muzipçe. Saldıracağı noktaları maalesef iyi biliyordu ve ona karşılık verecek takatim yoktu.

Solaris'in kucağında onunla şakalaşıp gülerken, Jay kapıyı tıklatıp içeri girdi. "Pervasız Lunabelle, bugün nasıl oldun?" dedi sitemle.

"Yapma Jay, günlük fırçamı az önce Sol'den yedim. Üzerime çok gelindiğini düşünüyorum. Yaralıyım ben!"

"Sana gerçekten şu an hissettiklerimi söylesem muhtemelen beni havaya uçurmak isterdin. Ölebilirdin! Yaran enfeksiyon kapmış, tonla kan kaybetmişsin ve ben büyü yapamıyorum. Şimdi yarandaki enfeksiyon iyileşene kadar yatmak zorundasın," dedi bir yandan yanında getirdiği çantayı kurcalarken. "Üstelik ateşin düşmeden tam olarak temizleyemedim, hâlâ yabancı maddeler var yarada. Şimdiye kadar iyileşmiş olabilirdin. Arkadaşlarından gizlemek çok akıllıca gerçekten," diye Sol'ün yaptığından daha kaba bir tavırla söylendi. Bir yandan da ben Sol'ün kucağında yatarken beni kıpırdatmadan sargılarımı açmaya başladı.

İtiraf ediyorum, bu azarı hak ettim. Benim için endişeleniyorlardı. Bana sorduğunda Jude'dan yaramı sarmasını rica edebilirdim ya da kendim sarabilirdim. Ancak o anda vakit kaybettirmek gibi gelmişti. "Üzgünüm," dedim içten bir sesle.

"Onu yere indirmemi ister misin?" diye sordu Sol, sargılarla uğraşmakta olan Jay'e.

"Sana bir şey olduğunda üzülen sevdiklerin olduğunu unutma yeter," dedi söylenmesine ara vermeyerek. "Hayır, Sol, onu sıkı tut. Biraz sonra istemeyerek de olsa yapmak zorunda olduğum şeyi yaparken sabit durması gerekiyor."

"Ne yapacaksın?" diye sormama fırsat vermeden kurt ısırığının olduğu yere bir iğne batırdı. Bütün vücudumda güçlü bir sızı yayıldı ve hiç istemesem de acı bir çığlık dudaklarımın arasından kaçtı. Sol, beni sımsıkı sardı kıpırdamamam için. Jay, canlı canlı bacağımı söküyor olmalıydı. Başımı Solaris'in omzuna yasladım ve üzerindeki siyah tişörtü ısırdım.

Birkaç saniye sonra oradaki mikroplu derileri temizlemek için neşterle soyduğunu anladım. Düşüp kalkarken yaranın içinde yabancı maddeler kalmıştı ve temizlemeden avcı güçlerim iyileşmemi sağlamayacaktı. Öyle bir acı çekiyordum ki vücudum refleks olarak çırpınıyor, Sol'ün kolları her seferinde beni sıkarken seğiriyordu. Çaresizce gözlerimden yaşlar akarken, onların da içini parçalamamak için ısırdığım tişörtün içinden yüzümü Sol'ün omzuna gömüp inliyordum yalnızca. Kollarımı Solaris'e dolamış, onun kollarını sıkıyordum.

"Ne zaman bitecek? Bayıltıcı ilacın yok mu?" diye feryat etti Sol, Jay'e.

"Yok, hepsini kullandık," dedi Jay ve aralarında birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. "Bitmek üzere..." diye ekledi huzursuz bir sesle. Bir acı dalgası daha hissettim, yeniden çırpındım. "Bitti," dedi sonunda.

Solaris beni sıkan kollarını gevşetti ve Jay pansuman yapıp yarayı kapatınca omuzlarımdan nazikçe kaldırıp yüzümü kendine çevirdi. "İyi misin güzelim?" diye sordu.

Yüzünün rengi atmış, gözünden bir damla yaş akmıştı. Parmağımla uzanıp yaşı sildim ve bitkin hâlde başımı salladım.

Jay'in yüzü kireç gibiydi. Çok üzgündü, dokunsan ağlayacak gibi duruyordu. "Lu, gerçekten çok çok üzgünüm. İyileşebilmen için..." dedi. "İlaçlarını buraya bırakıyorum. İçinde güçlü ağrı kesiciler var. Uyandığında çok daha iyi olacaksın. Tekrar özür dilerim."

Yerdeki kanlı ve irinli -midemi altüst eden- tomarları toplayıp ateşe attı. Solaris'e başıyla dışarıya gelmesini işaret ettiğini gördüm.

"Birine bir şey olmadı, değil mi? Benden saklamıyorsunuz?"

Solaris bir bebekle konuşur gibi sakinleştirici bir sesle konuşmaya başladı. "Hayır, güzelim. Olmadı, merak etme. Şimdi seni yerine yatıracağım. Birkaç dakika sonra da yanına geleceğim."

Beni nazikçe uyku tulumuna yan yatırdı ve üzerimi örttü. Gözleri kızarmıştı ve oldukça üzgün görünüyordu. Jay'in az önce temizlediği yer ise nabız gibi atıp sızlıyordu. Bana ilaçları içirmelerine müsaade ettim. Acıdan bitkin düşmüştüm. Ne konuşacaklarını çok merak etsem de gözlerimin kapanmasına engel olamadım. Yaralı ve çaresiz olmaktan nefret ediyordum. O anda içimdeki Solaris benimle konuştu. *Öyleyse dikkatli olacaktın Lunabelle. Sana bakıcılık ederken işimi yapamıyorum.*

Saatlerdir uyuyor olmalıydım. Gözlerimi yeniden açtığımda Sol yanımdaydı. Gözlüklerini takmış, sırtı duvara yaslıydı. Bir eli belimdeydi. Diğer eliyle kitabı tutuyor, dikkatle okuyordu. Kıpırdandığımı hissedince kitabı bırakıp üzerime eğildi hemen endişeli gözlerle.

"İyiyim. Sanırım Jay bacağımı yerinden kopardığı için artık acı hissetmiyorum," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Dört saattir uyuyorsun, avcı güçlerin yarayı kapatmış olmalı. Kapatmadıysa o Jay'in benden çekeceği var. Burada bekle."

Solaris doğrulup acele adımlarla odadan çıktı ve birkaç dakika içinde Jay odaya geldi. Sol'den beni yine sabahki gibi tutmasını rica etti. Sol, beni dikkatle kaldırıp yüzüm ona dönük olacak şekilde kollarının arasında sabitledi. Bu şekilde Sol'ün kokusunu ciğerlerime doya doya çeksem de çaresiz hissediyordum. "Bu kez beni oymana izin vermiyorum, Jay," diye uyardım.

"Benim de meslek hayatımdaki en iyi dakikalar değildi, Lu," diye söylendi sıkkın bir sesle. Sargıları açınca rahatlamış bir nefes verdi. "Hiçbir şey yapmaya gerek kalmamış. Çok şükür ki yaran kapanmış."

Sol rahatlayarak iç çekip beni bıraktı ve sırtımı yaslayarak düzgün bir şekilde yanına oturdum. Jay dayanamayıp aniden boynuma sarıldı. Sabahki dakikalar benden çok o ikisinin sinirlerini yıpratmıştı.

"Beni ağlatacaksın," dedim.

"Yemek yediğinden emin ol," dedi Sol'e dönüp ve burnunu çekerek odadan koşar adım kaçtı.

"Herkesi duygusal bir enkaz hâline getirmeyi başarıyorsun," dedi Sol. Bana o çok sevdiğim güneş ışıkları saçan gülümsemesiyle baktı.

"Aynı şeyi ben de senin benim üzerimdeki etkin için söyleyebilirim. Seninle tanışmadan önce bana "*Buzdan Kız*" diyorlardı. Şu hâlime bak."

"Senin için çok endişelendik hepimiz."

"Her bela beni buluyor, Kaptan, ne yapabilirim ki?"

Kaşlarını kaldırıp alaycı bir gülümsemeyle baktı ancak hemen ardından ciddileşti. "Sana söylemem gereken şeyler var, Bell."

Solaris böyle ciddileştiğinde ve bana bir şey söylemesi gerektiğinde genelde bir felaket yaşanmış ya da yaşanacak oluyordu. İçimin ürpermesine aldırmadan kaşlarımı çatıp meraklı gözlerle baktım ona.

"Jude bana bulduğunuz şeyi anlattı. Benjamin, Ash ve Derek buraya ilk geldiğimizde bulduğumuz iskeletleri gömmüşlerdi hatırlarsan. Sanırım onlar hastalıktan ölmüştü, Bell. Bazı bulaşıcı hastalıklarda, başkalarına bulaşmaması için ölülerin sizin gördüğünüz gibi çukurlara atılıp yakılması gerekebiliyor. Üçü de hastalandı. Benj ve Derek avcı oldukları için iyileştiler ama Ash'in durumu ağır. Jay elinden geleni yapıyor. Gerçekten üzgünüm."

Bir anda ayağa fırladım. Kapıyı açıp, koşarak salona ulaştım. Sol de hemen arkamdaydı. "Onu görmem gerekli."

"Bu hastalık maguslara bulaşmıyor gibi görünüyor. Henüz magus olan kimse hastalanmadı ama yine de tedbir olarak çok fazla yanına yanaşmayacaksın. Bünyen hâlâ zayıf ve hassas."

Başımı sallayarak kabul ettim ve koşar adım üst kata, Ash'i tuttukları odaya yaklaştım. Solaris kapının dışında bekleyerek bizi yalnız bıraktı nezaketen. İçeri adım attım ve Ash'i yatağında uyuklarken buldum.

Yüzü, kirli sarı bir renkti. Gözlerini araladı ve beni görünce gülümsemeye çalıştı. Gözleri kan çanağı gibiydi, kahverengileriyle kırmızılık birbirine karışmıştı. Yanakları çökmüş, kıvırcık saçları dağınıktı. Elindeki mendilin içine ciğerleri çıkacak gibi öksürüyordu. Yanına doğru bir adım attım, elini kaldırıp beni durdurdu.

"Yaklaşma Luna, sana bulaştırmak istemiyorum," dedi.

"Ash, iyi misin? Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Ağrılarım var, Lu. Biraz uyuyacağım. Uyandığımda yanıma gel, olur mu?" diye sordu. Ona cevap vermeye fırsatım olmadan kırmızıya dönmüş gözlerini kapattı ve zayıf nefesler alıp vererek uykuya daldı.

Bir süre boş gözlerle baktım ona. Ben olmasaydım şu an Fernville'deki sakin hayatına devam ediyor olacaktı. Buradaki herkesin farklı amaçları olabilirdi ama o benim için buradaydı. Hıçkırıklarıma engel olamadım. *Gözlerimin önünde ölüyor.* Burada daha önce yaşayanlar, bu işin çaresini bulamamışlardı. Bulduğumuz iskeletlerin görüntüsüyle Ash'i eşleştirince midem bulanmaya başladı.

Solaris hıçkırıklarımı duydu, başını kapı eşiğinden uzattı. Ash'in uyuduğunu görünce beni belimden tutup, yönlendirerek odadan çıkardı. "Çözüm arıyoruz. Ben eski kitapları elden geçiriyorum. Jay farklı ilaçlar ve karışımlar deniyor. Onu kurtaracağız," dedi. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sakin ol. Üzülme."

"Ben de araştıracağım," dedim. Solaris başını eğerek kabul etti. "Iris ve Benjamin'i de kontrol etmem gerekli," dedim ve onların kaldığı odaya yöneldim.

Kapıyı tıklattım ve Benj'in içeri buyur eden sesini duyunca başımı kapıdan uzattım. Benjamin av gezisinde olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Yüzünün rengi düzelmiş, hastalıktan eser kalmamıştı. Iris çift kişilik yatakta kolu sargılı, yüzü biraz solgun vaziyette uyuyordu. Benjamin yatağın yanına bir sandalye çekmiş, başında oturuyordu.

Benj'in beni görünce yüzü aydınlandı. Ses çıkarmamaya gayret ederek parmak ucunda yürüdü, odadan çıkıp yanımıza geldi. Kapıyı kapatır kapatmaz boynuma beni boğacak gibi sarıldı.

"İyi olmana çok sevindim, kız kardeş. Beni çok korkuttunuz," dedi coşkuyla. Bir yandan da saçlarımı karıştırıyordu sevinçle. Gözlerimi devirip gülümserken saçlarımı onun elinden kurtarmaya çalıştım.

"En yakın arkadaşlarımı sana kaptırdım sanırım," dedi Sol gülerek. Benjamin ona sırıtarak baktı ve omuzlarını kaldırıp indirdi muzipçe.

"Iris de iyi mi?"

"İyi olacak. Orada olmasaydın onu asla buraya taşımayı başaramazdım. Sana hayatımızı borçluyuz," dedi Benjamin.

"Biz bir aileyiz, Benj. Siz de benim için aynını yapardınız. Yaptınız da..."

Iris muhtemelen yarın tamamen iyileşmiş olacaktı. Şimdi bile yarası belli bir oranda kapanmış, kolundan eksilen parça dolmuştu söylediklerine göre. Benjamin'in hoyrat sarılmalarından kendimi sıyırınca, onları dinlenmeye bırakıp aşağı, ateşin yandığı salona indik. Salgın haberi ve bizim yaralanmamız herkesin moralini bozmuştu. Geçmiş olsun dileklerini kabul edip Jay'in durmaksızın kitapları karıştırdığı köşeye geldik.

Sol, gözlüklerini takıp daha önce okuduğu kitabı eline aldı. Ben de omzuna yaslanıp incelenmesi gereken başka bir kitap aldım elime. Karışık terimleri anlayamıyordum ama Jay belirtileri benzer hastalık görürsem kitabı ona vermemi söylemişti. Güçlü bir hafızam vardı ve hızlı okuyabiliyordum. Bu özelliklerimin işe yaramasını umarak kitapları taramaya başladım.

Ash'e yardımcı olabilmek için gece yarısına kadar durmaksızın okuduk. Kitaplarda bu hastalıktan bahsedilmiyordu bile ya da doğru kaynağa ulaşamıyorduk. İmkânlarımız bir hayli kısıtlıydı şu anda. Jay büyü yapsa

bile tam olarak ne yapacağını bilmiyordu. O yüzden riske atmak istemiyorlardı.

Başka hastalıklar için insanları iyileştirirken avcılardan kan nakli yapılabildiğini keşfetmişlerdi yalnızca. Bizdeki iyileştirme gücü, insan hastalıklarının iyileşmesine yetecek kadar yardımcı olabiliyordu bazen.

"Denemeye değer, benden alabilirsin," dedi Solaris. Elimizde başka bir çözüm yoktu ne yazık ki.

"Aslında ikinizden de alıp o karışımı versem mi diye düşünüyorum. İkinizin kanı birleşince çok güçlü bir etki yaratıyor. Gemide de üzerinde çalışmıştım. Kaybedecek bir şeyimiz kalmadı bu noktada," dedi Jay.

Solaris başını iki yana salladı. "Luna çok zayıf, kan kaybetti. Olmaz."

"Dene Jay, onu kurtar," diye direttim panikle.

Solaris sabırla iç çekti. "Onu hasta etmeyecek kadar az alacağım, endişelenme," dedi Jay. Solaris'in de razı olmaktan başka çaresi yoktu.

Jay iğnelerini hazırlayıp ikimizden de yine ayrı ayrı kan aldı ve onları tek bir tüpte birleştirip şırıngasına çekti. Ash'in koluna bağlı olan girişe karıştırdı. Benim girmeme izin vermediler. Ash giderek daha kötü görünüyor olmalıydı ve sakin kalamayacağımı düşünüyorlardı. Geçmek bilmeyen dakikalar sonunda ikisi de odadan çıktı. Yüzleri iyi haber verecek gibi değildi.

"İşe yaradı ama etkisi geçiyor. Kanı ilk verdiğimde toparladı ancak birkaç dakika içinde eski durumuna geri döndü," diye açıkladı Jay. Umutsuzluğa kapılıyordum. *Burada, benim için çıktığı yolculukta onu kaybedemem.*

Solaris, kendisinden Ash'e daha fazla miktarda sürekli kan transferi yapmayı teklif etti. Kan kaybettiğim için bunu benim yapmama ikisi de yanaşmadı.

"Solaris daha iyi bir seçenek, Luna. Onun da kanı sınırsız değil sonuçta. Ondan belli bir miktar alınca duruma göre sana geçeriz. Sana da ihtiyaç olacak," dedi Jay.

Anladığım kadarıyla Ash, hastalığa teslim olmak üzereydi ve sadece kanımızı aldığı sürece hayatta kalabilecekti. Safkan avcı olduğumuz için en etkili kan bizimkiydi ve bu bile onu iyileştirmeye yetmiyordu.

Solaris, Ash'in yanına yerleşip kan vermeye başladı. Sol'ün kanı Ash'e ulaştıkça rengi düzeliyordu ama bir yandan da hastalık Sol'e de geçer mi diye ayrı bir korku duyuyordum. Jay'in ısrarı üzerine onları odada bırakıp

araştırmaya döndük yeniden. Odada kaldıkça duygu durumum korkudan korkuya atlayarak çalkalanıyordu.

Bir saat kadar sonra, Jay'in müdahale etmesiyle Sol kan vermeyi bıraktı. Yüzü bembeyaz olmuştu, onu zor da olsa ikna ettik. Bir gün kendi canını tehlikeye atarak Ash'i kurtarmaya çalışacağına ihtimal vermezdim. Olacakları izlemeye koyulduk. Ash birkaç dakika daha iyi göründü. Ara ara gözlerini açıp bizimle konuştu ancak yarım saat sonra yine kötüleşmeye başladı.

İtiraz etse de Sol'ü daha fazla tehlikeye atamazdım. Torbalarca kan vermişti ve bitkindi. Sırayı ben aldım, onu dinlenmeye gönderdim. Jay'in gözetiminde olmak şartını kabul edip kan vermeye başladım. Ash yine iyileşir gibi oldu ancak ilk kan verdiğimizden daha yavaş düzeliyordu. "Vücudu artık kabul etmiyor," diye açıkladı Jay.

Onu kaybediyorduk ve ben aklımı kaçırmak üzereydim. Jay, Ash'e kan verdiğim bağlantıyı kopardı ve odada sessizce birbirimize bakmaya başladık. *Ölüm sessizliği...* Ash, yeni bir öksürük krizinin pençesine düşünce, panik bedenimi dalgalar hâlinde sarmaya başladı. İçimden onun iyileşebilmesini, beni bırakmamasını diledim. *Keşke o da bizler gibi olsaydı.*

İçimden taşan, damarlarımdan yayılan tanıdık sıcaklıkla irkildim. O kadar paniklemiştim ki kontrol edemediğim bir güç açığa çıkarmıştım. *Lanet olsun!* Birkaç dakika içinde kapı hoyratça açıldı ve Sol'ün dehşet içindeki gözleriyle gözlerim buluştu. Elbette yaptığım büyüyü hissetmişti.

Ash'e gelince, saniyeler içerisinde rengi düzeldi, yanaklarındaki göçükler doldu ve rengi yeniden berrak kahverengiye dönüşmüş gözlerini araladı. Tamamen iyileşmiş gibi görünüyordu. Odada, bir anlığına hepimiz birbirimize şaşkın gözlerle bakıp ne olduğunu anlamaya çalışırken, Sol beni kolumdan tuttu.

"Hemen burayı terk etmeliyiz."

ON BİRİNCİ BÖLÜM
BASKIN

Eski kavgalar geride kalıyor.

İçinde bulunduğumuz durumda yapabileceğim en tehlikeli şeylerden birini yapmıştım. Avcı ülkesinde büyü yapmak... Ash'i nasıl iyileştirdiğimi de hâlâ anlayamıyordum. Düşünmeye vaktim kalmadan, Sol beni çekiştirerek kaldığımız odaya götürdü ve eşyalarımızı toparlamaya koyulduk. Bu sırada Jay de diğerlerini uyandırdı. Ara ara Solaris'le şaşkın bakışlarımız denk düşüyordu ancak konuşacak kadar bile vakit yoktu.

Şu an, kısa vadede bu soğukta kaçabileceğimiz tek yer, bir kat alttaki sığınak bölmesiydi. İçeriden kilitlenebiliyordu. Birileri gelirse en azından yataklarımızda savunmasız yatıyor olmayacaktık.

Dışarıda, dünya beyaz bir girdaba dönüşmüştü. Görüş mesafesi birkaç metreye düşmüş, her şey yoğun bir kar perdesinin ardında kaybolmuştu. Acımasız bir fırtına vardı ve barınacak bir yer bulmak bir yana dursun, yönümüzü bulmamız bile mucize olurdu.

Burası ülkenin terk edilmiş kısmıydı ama bir tane bile safkan avcı yakınlardaysa büyümü çoktan hissetmiş olmalıydı. Kendi kendime lanet ederek adımlarımı hızlandırdım. Solaris tıpkı orduda olduğu gibi herkese bir görev vererek krizi yönetmeye çalışıyordu. Büyük salondaki ateş ve içeridekı mumların tümü söndürüldü. Dışarıdan bakıldığında evin terk edilmiş görünmesi gerekiyordu. Küçük ihtimaller bile önemliydi.

Herkesi toparladıktan sonra yanımıza biraz konserve ve su alıp alt kata indik. Sol, kapıyı içeriden kilitlerken hâlâ oldukça şaşkın gözüküyordu.

"Özür dilerim," dedim herkesin duyabileceği bir sesle. "Büyü yapmak istememiştim."

Jay ise şaşkın gözleriyle arada beni süzerken, bir yandan da hayrete düşerek Ash'i muayene ediyordu. "Sanki hastalık hiç var olmamış gibi," diye mırıldandı. Görünüş olarak da gerçekten oldukça sağlıklı bir görüntüsü vardı. *Eskisinden bile sağlıklı...*

Rahatlayarak iç çeksem de kafam oldukça karışıktı. Herkes gelebilecek olan beladan dolayı gergindi. Yaslandığım duvarda saçımın gevşek örgüsünü kemirirken, sonunda içlerinden biri şaşkınlıktan sıyrılıp konuştu.

"Lu, hiçbirimiz seni suçlamıyoruz. Obsit taşı takınca büyümüzü istesek de kullanamıyoruz. Senin durumun daha farklı, sorun yok," dedi Brian yumuşak bir sesle. Derin bir nefes üfledim. Ash'i kurtardığıma elbette pişman değildim ama nasıl?

"Benim hatam," diye araya girdi Solaris. "Ona obsit taşı takmıyorken büyüsünü nasıl kontrol edeceğini anlatmam, göstermem gerekiyordu. Her şey çok hızlı gelişti. Bu karışıklıktan kurtulalım, birlikte çalışacağız."

Odadaki herkes başıyla onayladı ve Ash'e geçmiş olsun dileklerini iletti. Sol, uyumaya devam etmelerini söyledi. Yarına kadar kimse gelmezse bu beladan sıyrılacaktık. Avcılar böyle bir ihlalde zaten çok hızlı müdahale ederlerdi.

Solaris de ben de Ash'e bol miktarda kan verdiğimiz için bitkindik. Ash, Jay'in onunla işi bitince çekingen adımlarla yanımıza yanaştı. "İkinize de çok teşekkür ederim. Hayatımı kurtardınız," dedi. Benden çok Solaris'e yöneltmişti takdirin büyük kısmını. Benim onun için yapabileceklerimi zaten biliyordu.

Solaris gülümsedi. "Sen de artık bu ailedensin, Asher. Biz birbirimizi koruruz." Ash'in yüzünden şaşkın ama memnun bir ifade geçti. *Eski kavgalar geride kalıyor.*

Jay, iyileşmiş olsa da yine de dinlenmesi gerektiğini söyleyip Ash'i uyumaya gönderdi. İkimizi de postalayarak nöbeti kendisinin tutacağını söyledi. İtiraz etmek istesek de bitkindik ve birkaç saate avcılar kapıya dayanırsa savaşacak gücü toplamamız gerekiyordu.

Solaris'le gözlerden uzak, boş bir köşe bulduk. Sığınak olmanın yanında, bu bölme aynı zamanda mahzen olarak da kullanılıyordu. Tozlu şarap fıçılarının ve şişelerinin hemen yanında durduğumuzu fark edince Solaris

içlerinden kaliteli ve yıllanmış olanlardan bir tane kırmızı şarap şişesi çekti. Mantar tıpayı dişiyle açtığında ona hayretle baktım.

"Kan yapar," dedi sırıtarak.

"Jay'in ve diğer doktorların bundan haberi var mı?"

"Biraz rahatlamaya ihtiyacımız var," dedi. Sırtını duvara yaslayıp bacaklarını öne doğru uzattı. Başımı iki yana sallayıp bacaklarının arasına doğru uzandım, ona yaslandım. "Bardağımız yok ama," dedi şişeyi bana uzatırken.

"Sarayda büyüyen ben değilim, prens." Şarap şişesini elinden alıp dudaklarıma dayadım. Genzimi yakan ekşi ama iç ısıtıcı sıvı boğazımdan geçerken şişeyi Sol'e uzattım.

"Çarpmasın?"

Başımı omzuna iyice yerleştirirken gülümsedim. "Bundan daha fazla çarpılmayız herhâlde."

Çok yanlış bir şey söylemişim gibi, "Şşşt!" dedi bana. "Uğursuz kelime. Böyle söylersen başına hep daha kötüsü gelir."

"Lanetli kız lanetlendi desene."

Başını duvara yasladı ve şişeyi yeniden dudaklarına götürürken yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. Yaralanmam ve Ash'in durumu benden çok onu yormuş, sinirlerini yıpratmıştı.

"Sol, gerçekten üzgünüm. Yalnızca onu kurtarabilmeyi diledim," dedim ona doğru yan dönüp fısıldayarak.

Bana anlayışlı gözlerle baktı. "Bell, ikimizin de gücü oldukça belirsiz. Kendini suçlama artık. Sonuç olarak hayatı kurtuldu. Umarım onu kurtardığımıza ileride pişman olmam." Gözlerini devirdi ve elindeki şişeden bir yudum daha aldı.

"Damarlarında senin kanın geziyor şu anda," diye fısıldadım. Gülmeme engel olamadım.

"Hatırlatma."

Endişeli yüzüm geri dönünce başını yana eğdi. "Böyle bir şeyin olma riskini zaten biliyorduk. Onlardan farklıyız. Sana gücünü kontrol etmekle ilgili bildiklerimi öğreteceğim ama hiçbir zaman güvende olmayacaksın. Ben de Valor'da kavga ettiğimiz gün kontrolü kaybettim," dedi dalgınca. "Yalnızca daha dikkatli olacağız."

Başımı sallayarak onayladım onu. Sessizce o duvar dibinde oturduk bir süre. Şişeyi yarım saat içerisinde bitirdik. Hafif bir gevşekliğin ve uyku hâlinin yanında duyularım hâlâ yerindeydi ki bu iyi haberdi. Sol ise su içmişçesine uyanık ve tetikte görünüyordu hâlâ.

"Uyuyalım mı?" diye fısıldadım. Odadaki düzenli nefes alışverişler artmıştı. Beni belimden tutup yukarı, iyice kucağına doğru çekti hastayken yaptığı gibi. Vücudumun yarısı üzerinde, ona dönük şekilde yatarken kollarını bana sardı.

"Beni yere indir, bu şekilde uyuyamayız."

"Seni böyle tutmak hoşuma gidiyor. Bana karışma," dedi ve daha da sarmaladı. Dudaklarından az önce içtiğimiz şarabın kokusu yayılıyordu ve bende onu öpme isteği uyandırıyordu. İçinde bulunduğumuz durum ve yer düşünülürse oldukça uygunsuz bir istekti.

Günlerdir aramız bozuk olduğu için ona özlem duyuyordum, bu hâlde kalmaktan pek şikâyetim yoktu. Bitkindi, onu daha fazla yormak istemiyordum. Benden çok daha fazla kan vermişti ve yaşananlardan dolayı gergindi. Yanağına bir öpücük kondurdum ve gözlerimi kapattım onun da uyuyabilmesi için.

Saklandığımız bölme dar ve havasızdı. Bunca kişinin nefesiyle olması gerekenden fazla ısınmıştı. Rahatsızca kıpırdanıp Sol'ün kucağında gözlerimi açtığımda pencere olmaması yüzünden saatin tam olarak kaç olduğunu kestiremedim önce. Sol ise bu kez benden önce uyanmıştı. Başını duvara yaslamış, uyanmamı bekliyordu parmakları sırtımda dolaşırken.

"Uyuyamadın bu hâlde, değil mi?"

"Senden erken uyanamam mı?" dedi ve gülümsedi. "Sabah oldu," diye ekledi şaşkın bakışlarım odada gezinirken.

Kucağından yere kayıp sırtımı duvara verdim. Etrafıma bakındım, herkes uyuyordu. Ash bir köşede gözleri kapalı dinleniyordu ve buradan bakınca hâlâ oldukça sağlıklı görünüyordu. Sol, tahmin ettiğim gibi tutulmuştu ve kalkıp kaslarını esnetmeye çalıştı. Alçak tavan tam olarak doğrulmasına engel oldu.

"Seni uyarmıştım, prens."

"Senin için çektiğim tüm acılara değiyor, prenses," dedi fısıldayarak. Ona sevgiyle bakıp gülümsedim. Bir an durdu ve gözleri odaklanarak etrafı taradı. "Etrafta avcı hissediyor musun?"

Duyularımı açıp tamamen avcı güdülerime odaklandım. *Sessizlik...* Odada bizimle olan avcılar dışında yabancı bir his almıyordum. "Etraf temiz gibi."

"Bizi dün gece hissetmiş olsalardı mutlaka şimdiye kadar birilerini gönderirlerdi. Galiba bu işten kurtulduk," dedi yüzünde bariz bir rahatlama ifadesiyle.

"Umarım Sol. Yakalanmak ya da buradan ayrılıp ormanda yaşamak pek cazip gelmiyor." Elini uzatıp kalkmama yardım etti.

Jay, o sırada Iris'i kontrol ediyordu. Bir süre sonra tamamen iyileşecek soluk bir iz dışında o da iyiydi. Jay'in onunla işi bitince, Iris bana doğru koşup boynuma atıldı sevinçle. Bir belayı daha atlatmış görünüyorduk ancak yine de korkuyordum. Bizim hareketlenmemizle diğerleri de yavaş yavaş gözlerini açıp toparlandılar.

Solaris yukarıyı ve dışarıyı kontrol etmemiz gerektiğini söyledi. Burnunun dibindeki tavana ters gözlerle baktı. Burada tam olarak doğrulamadığından boynu eğik duruyordu ve oldukça rahatsızdı.

Yanımıza Jay ve Benjamin'i aldık. Sol, içeriden kilidi yavaşça açtı ve ağır, ahşap kapağı tek koluyla yukarı doğru kaldırdı. Sırayla merdivenleri tırmandık, büyük salona adım atıp etrafı dinledik. İçeriden çıt çıkmıyordu ve avcı duyularımız temizdi.

Odaya gidip biraz uğraş vererek Jude'un bize öğrettiği gibi kılık değiştirdik. Sol ve ben dışarı çıkıp orman arazisini kontrol edecektik. Artık ayrı kalmak istemediğimiz için ikimiz bir ekip olduk. Jay ve Benjamin ise sığınağın dört yanını tarayacaklardı.

Solaris ile kalın pelerinlerimizi üzerimize geçirip dışarı çıktık. Kar yağışının sakin, yumuşak sesi dışında ses yoktu. Dünkü fırtınadan dolayı kar örtüsü yükselmiş, hava buz kesmişti.

Karların arasında bata çıka ilerlemeye başladık. Kendimize bir mesafe belirlemiştik. Tıpkı Fernville'de yaptığımız devriye turları gibi o kadar yolu yürüyüp, bir çember çizip geri dönecektik. Geçen seferki geziden sonra, yaralanma ihtimalimize karşılık bu kez yanıma ek malzemeler aldığımdan çantam biraz ağır olsa da damarlarımda dolaşan endişeden soğuk ya da yorgunluğu tam olarak hissedemiyordum.

Birkaç saat sonra yüzlerimiz kızarmış ve gerilmiş vaziyette belirlediğimiz uzaklığın sınırına geldik. Hiçbir canlıya rastlamamıştık ve sezgilerimiz

uyarı vermemişti. "Sanırım burası gerçekten de terk edilmiş," derken, Sol susmamı işaret etti. Uzun parmaklarını dudağıma götürdü ve sessiz olmamı işaret etti. Dikkat kesilince belli belirsiz ayak seslerini ben de işittim. İkimiz de silahlarımıza davrandık.

Gözlerim tehlikeyi ararken, ağacın arkasında küçük bir erkek çocuğu gördüm. Onu yanlışlıkla vurmaması için Solaris'i kolundan sarsarak işaret ettim. Çocuğu görünce silahını tereddütle indirdi. "Hey!" diye seslendi ona doğru.

Çocuk korkup birkaç adım geriledi. Sol'e bakıp gözlerimi devirdim. Korkmuş bir çocuğa, silahlı ve onun on katı irilikte birinin kalın sesiyle o şekilde bağırması elbette çocuğun ödünü koparmıştı. Solaris bir yandan çocuğu dikkatle izlemeye devam ederken, omuzlarını kaldırıp indirdi.

Ağacın arkasına saklanmaya çalışan çocuğun iri gözleri dehşetle üzerimizde dolaşıyordu. Kuru dallar onun küçük gövdesini bile saklamayacak kadar cılızdı, çabası boşunaydı. Kaşık kadar olan yüzünde kocaman, koyu renk, dışa çıkık ve birbirinden uzak gözleri oldukça orantısızdı. Siyah saçları keçeleşmiş, bakımsızdı.

"Bizden korkmana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğiz."

Çocuk yalnızdı ve insan olmalıydı. Ondan tehlikeli bir his almıyordum. Sol, elini havaya kaldırıp çantasından çıkardığı konserveyi gösterdi çocuğa. "Aç mısın? Bizden korkma," diye seslendi yeniden, bu kez daha yumuşak bir sesle.

Çocuğun ise ona korkmamasını söylediğimiz hâlde bizden çoktan ödü patlamış gibiydi. Solaris elindeki konserveyi yere bıraktı ve işaretiyle önünden uzaklaşmaya başladık.

Bir süre yürüyünce bana gözleriyle ağacı işaret etti. Ağacın arkasına saklanıp izlemeye koyulduk. Birkaç dakika bekledikten sonra gittiğimizi düşünen oğlan, gözü dönmüş şekilde konserveye saldırdı ve oracıkta açıp elleriyle yiyerek saniyeler içinde bitirdi. Zayıflıktan tüm kemikleri sayılıyordu ve üzerinde yırtıklar içerisinde incecik bir kazak ve bol bir pantolondan başka bir şey yoktu. Ayaklarındaki ayakkabılar bu hava için fazla inceydi.

Sol ile birbirimize baktık. *Ona yardım etmeniz gerekiyor.* Zaten kılık değiştirmiştik. En azından sıcak giysiler ve yiyecek yemek sağlayabilirdik.

Ağaçların arasından sessizce dolaşarak tam arkasına geçtim. Sol de önünden yürüyerek ortaya çıktı.

Çocuk, onu görünce arkaya kaçmaya davrandı ama tam arkasında ben vardım. Omuzlarından yakaladım. Titriyordu, çok küçüktü. En fazla beş ya da altı yaşlarında olmalıydı. Pelerinimi çıkarıp omuzlarına attım. Kaçmasına izin vermeden onu kendime çevirdim.

"Bizden korkmana gerek yok. Sana yardım edeceğiz. İsmin ne? Neden burada yalnızsın?" dedim. Onu ürkütmeden tatlı tatlı konuşmaya gayret ettim.

Bir an kararsız kaldı ancak sonra korku ifadesi gevşedi. Elimden tutup çekiştirmeye başladı. Galiba beni bir yere götürmek istiyordu. Solaris'e baktım. *Başka çare yok, gideceğiz* der gibi omuzlarını silkti. Elimden tutan oğlanla on dakika kadar ben önde, Sol arkada, onu takip ederek yürüdük. Solaris temkini elden bırakmıyor, altın gözleri sürekli dört yanımızı tarıyordu.

Ağaç dallarıyla gizlenmiş, içeriden loş ışık sızan bir mağara oyuğuna kadar çocuğu takip ettik. Çocuk, parmaklarıyla beni içeriye doğru çekiştirdi. Dışarıda nemli toprak kokusu burnuma dolarken, içeri adım atınca koku dramatik şekilde değişti. Kötü koku sebebiyle yüzümü buruştururken gözlerim de loşluğa alışmaya çalışıyordu.

Duvarlar, yosunlarla kaplanmıştı. Tavan ise çatlaklardan sızan su damlalarının ritmik sesi ile yankılanıyordu. İçerisi küf ve ölüm kokuyordu. Gözlerim karanlığa alıştıkça, duvara yaslanmış yetişkin bir figür fark ettim. Gözleri kapalıydı.

Sol, bizim yanımızdan geçip temkinli adımlarla ilerledi. Karanlık şeklin önünde durdu. Eğilip parmaklarını boynuna yasladığında olanları anlamam zor olmadı. Elini çekip üzüntüyle başını iki yana salladı.

"İsmim Sid," dedi çocuk aniden sesini kazanmış gibi. "Annem iki gündür benimle konuşmadı." Küçük parmaklarını kapatarak yaptığı iki işaretine bakakaldım hüzünle.

Onu alıp sığınağa götüremezdik ama burada da bırakamayacağımız kesindi. "Yakınlarda başka bir akraban var mı?" diye sordum.

"Teyzem var," dedi hevesle. "Yakında, yolu biliyorum ben. Annemle oyun oynuyorduk, buraya saklandık."

Sol, korkutmadan çocuğa yaklaştı ve gözlerinin içini kontrol etti. Ona sorgular gözlerle baktım. "Jay hastalığın ilk belirtisinin gözlerde sararma olduğunu söylemişti. Sağlıklı görünüyor," diye açıkladı fısıldayarak.

Onu burada ölüme terk edemezdik, yetişkin akrabalarının yanına bırakmak zorundaydık. Bu oldukça riskli olacaktı ama sığınağı ve ekibin kalanını görmemişti. Kılık değiştirmiş hâlimizi tarif etse bile yakalanmazdık.

Solaris kendi pelerinini çıkarıp benim omuzlarıma attı. Çocuğu ürkütmeden, şefkatle kucakladı. Üşümemesi için ilk karşılaştığımızda ona verdiğim pelerini iyice doladı Sid'in bedenine.

"Ne kadar büyüksün," dedi çocuk yerden bu kadar havalanmış olmanın verdiği keyifle son heceyi uzatarak. Peltek konuşması onu iyice sevimli hâle getiriyordu.

"Sen de büyüyünce benim gibi kocaman bir adam olacaksın," dedi Solaris gülümseyerek. Sid'in bu sözleri duyunca biraz keyfi yerine geldi. Ona hayran gözlerle bakıyordu.

"Haydi bakalım, Sid. Seni teyzene götüreceğiz. Bize yolu göster," dedi Solaris sahte bir neşeyle.

"Annem burada mı kalacak?" diye sordu çocuk. Kaşları havaya kalktı, küçük alnı kırıştı.

"Annen uyuyor, Sid. Uzun bir süre uyumaya devam edecek. Rüyasında çok güzel şeyler görüyor, meraklanma." *Beyaz, masum bir yalan.*

Onları içim parçalanarak izliyordum. Mağaradan çıktık ve Sid bize yolu tarif etmeye başladı. Tarifine göre bahsettiği kasaba dört saatlik yürüme mesafesindeydi. Kasabanın yeri, henüz keşif gezisine çıkmadığımız bir rotadaydı. Av gezisinde yaşadığımız talihsizliklerden ötürü o tarafa henüz sıra gelmemişti.

Sessizce, hızlı adımlarla yürümeye koyulduk. Sol çocuğu taşırken, ben de tüm dikkatim ve duyularım açık şekilde arkalarından etrafı kolaçan ediyordum. İki saat sonra ufak bir mola verdik. Sid'e yemek yedirdik ve ateşin başında ısınmasını sağladık. Fazla oyalanmadan Solaris onu tekrar kucakladı ve yürüyüşümüze devam ettik.

Çocuğun tarifinin bittiği yerdeki rampayı tırmanırken, bacaklarımızı yakan yokuşun sonunda soluk soluğa kalmıştık. Zirveye vardığımızda, karşımızda gri ve kasvetli bir manzara belirdi. Aşağıda, sanki toprağın içine çökmüş gibi duran, çukurlar ve çamurlarla dolu bir patika boyunca uzanan

küçük bir kasaba vardı. Evler, kaba yontulmuş taşlardan ve çamurla sıvanmış ahşaptan inşa edilmişti. Çatıları da samanla kaplanmıştı ve sağlam görünmüyordu.

Çoğu pencere cam yerine tahta panjurlarla kapatılmıştı ve bulunduğumuz konumdan içeriyi görmeyi imkânsız kılıyordu. Bacalardan ince, gri dumanlar yükseliyor, havayı yanık odun kokusuyla dolduruyordu. Dar sokaklarda birkaç cılız tavuk ve bakımsız gözüken köpekler vardı. Kasaba meydanında, yıpranmış giysiler içinde birkaç kişi ateşin etrafında toplanmış, donuk bakışlarla alevleri seyrediyordu.

Uzaktan gelen boğuk öksürük sesleri ve bir bebeğin zayıf ağlama sesi, kasvetli tabloyu tamamlıyordu. Gökyüzü kurşuni bulutlarla kaplıydı. Çocuğu buraya bırakmaya içim şimdiden elvermiyordu ama bunca tehlikenin içinde onu güvende tutamazdık, mecburduk.

Solaris çocuğu yere bırakıp elinden tuttu. Kulağıma eğildi. "Kasabaya nasıl gireceğiz, Lu? Bir planın var mı?"

Biraz düşündüm. Tek bir çözüm vardı. "Ben hallederim. Sen burada bekle. Senin tanınma ihtimalin benden daha fazla. Yarım saat içinde dönerim," dedim kulağına fısıldayarak.

Solaris iç çekerek yanağının içini çiğnemeye koyuldu. Hiç istemese de haklı olduğumu biliyordu. Kasabada safkan avcı olup olmadığını bilemezdik. "Dikkatli ol. Sizi buradan izleyeceğim, ters bir durumda bana hemen işaret vereceksin. Kahramanlık yapma," diye uyardı beni.

"Kahramanlar masallarda olur, prens." Göz kırptığımda başını iki yana salladı ve gözlerini devirdi.

Beremi ve peruğumu düzelttim. Çocuğa eğilip onu teyzesine benim götüreceğimi söyledim. Sol'ün elini çekiştirdi küçük parmaklarıyla. Sol, onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Çocuk, ona sarılı olan pelerini beceriksizce Sol'ün omuzlarına attı ve yanağından öptü. Solaris onun yanağını okşadıktan sonra elinden tutup kasabaya yönlendirdim.

Kasabada, meydanda ısınmaya çalışan birkaç kişi dışında dışarıda kimseler yoktu. At arabaları bakımsız bir şekilde kenara bırakılmış, atlar ise korunaklı bölmelerde burunlarından soğuk nefesler üflüyorlardı.

Sid beni çekiştirerek evlerden birinin kapısına yönlendirdi. Diğerleri gibi pejmürde görünüyordu burası da. Ahşap, yer yer çatlamış olan kapıyı küçük elleriyle tıkladı ama yeterince ses çıkarmayı başaramadı. Ona yar-

dımcı olup daha şiddetli çaldım kapıyı. İçeriden yürüme sesi geldi ve orta yaşlı, sevecen görünümlü bir kadın kapıyı açtı. Bakışları önce bana, sonra elimi tutan Sid'e çevrildi.

"Sid! Nerelerdeydiniz? Sizi günlerce aradık!" diye feryat etti ve benim elimi bırakıp ona çoktan bacaklarından sarılmış olan çocuğu yere çöküp kucakladı.

"Annem uyudu," diye açıklamaya çalıştı Sid. Kadının bacaklarından kafasını kaldırıp teyzesine baktı. Kadının dudakları titredi.

Çocuğun kadına sevgiyle sarılması az da olsa içimi rahatlattı. Sid, kadının kollarından çıkınca bana döndü, önünde diz çöktüm. Yanağıma minnetle bir öpücük kondurdu ve koşarak eve, başka çocukların oyun oynadığı odaya koştu. İçeriye şöyle bir göz attığımda en azından çocukların mutlu ve bakımlı olduğunu gördüm.

"Size ne kadar teşekkür etsem az. Onu nerede buldunuz?" diye sordu kadın.

"Abimle kuzeydeki savaştan kaçıyoruz. Dursor kasabasına seyahatimiz sırasında buralardan geçiyorduk. Onu karların arasında bu hâlde bulduk. Kardeşiniz için üzgünüm," dedim.

Cebinden çıkardığı çiçekli mendiliyle gözlerini kurulayarak, "Ah, Lara!" diye hıçkırdı. "Giderken oldukça hastaydı, öleceğini biliyorduk. Aklını yitirmiş gibiydi. Çocuğu burada bırakması için yalvardık ama dinlemedi. Hastalık bize bulaşmasın diye yaklaşıp durduramadık. Sid'in babası avcıydı. Hastalık kapmadıysa o da avcı olacak demektir. Demek kardeşim hayatını kaybetmiş..."

Sid benim tahminime göre magustu. Henüz küçük olduğundan avcı olsa bile hastalığı kapar ve ölmese de çabuk iyileşemezdi. Magus olması yaşı küçük olsa da onu tamamen korumuş olmalıydı. Kadın bunu tahmin ediyorsa da muhtemelen bana açık etmemek için yalan söylüyordu, önemi yoktu. Bir süre ağlamasına ve yasına müsaade ettim. Ne kadar üzülsem de bir an önce buradan ayrılmak istiyordum.

"Size teşekkür etmemize izin verin. Misafirimiz olun," dedi kadın kendini toparlayıp beklentiyle. Bir yandan kapıdan başını uzatıp seyahat ettiğimi söylediğim ikinci kişiyi aradı gözleri.

"Teşekkürler ama vakit kaybetmeden yol almak istiyoruz. Çocuğun güvende olduğundan emin olmak istedik. Savaştan kaçıyoruz, o yüzden beni gördüğünüzü kimseye söylememenizi rica ederim."

Kadın defalarca kez teşekkür etti, söylemeyeceğini garanti etti ve en sonunda kapıyı kapatıp gitmeme müsaade etti. Sol'ün beklediği tepeye tırmandım yeniden.

"Geç kaldın. Meraklandım."

Onun yanına geldiğimde, tepede ileri geri volta atıyordu. Altın gözleri endişeyle kısılmıştı.

"Kardeşinin öldüğünü öğrendi. Kapıda beklemek zorunda kaldım. Ona Dursor'a gittiğimizi, savaştan kaçtığımızı ve abim olduğunu söyledim."

"Kırıcısın," dedi sırıtarak. "Dursor'u nereden biliyorsun sen?"

Ona benim de her yerde gözüm olduğunu belli eden bir bakış attım. "Senin işaretlediğin haritada görmüştüm. Buraya yakın olduğu için aklımda kalmış."

Solaris'in dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şaşırdım," dedi. "Genelde ben çalışırken dikkatin başka yerlerde oluyor."

"Dikkatim başka yerde olsa da hafızam güçlü."

"Şu güçlü hafızan, benim için nimet mi lanet mi, onu göreceğiz."

Ona omuzlarımı silkerek karşılık verdim. Beni kızdırmadığı sürece güvendeydi. "Kadın iyi niyetli birine benziyordu, umarım bizi gördüğünü kimseye söylemez," dedim ciddileşerek.

Solaris'in yüzü bir parça gölgelendi. "Göreceğiz," diye mırıldandı.

Bugün oldukça fazla risk almıştık, sığınağa dönme vakti gelmişti. Yolu biraz uzatıp takip edilmediğimizden emin olduk. Şimdilik herhangi bir sorun yok gibi duruyordu. Solaris'le uyumlu bir ekiptik. Üstelik, yan yanayken birbirimiz için endişelenmediğimizden aklımızı tam kapasite kullanabiliyorduk.

Klan evine girdiğimizde herkes tam kadro ateşin başındaydı. Geç döndüğümüz için bizi merak etmişlerdi. Sol ile başımızdan geçenleri kısaca onlara anlattık. Jude dikkatle dinledikten sonra söze girdi. "Önünde sonunda bu ülkede birileri tarafından görüleceğiz. Sorun çıkacağını sanmıyorum. Kılık değiştirme bu zamanlar içindi."

Solaris yine de fazla rahat olamıyordu. "Umalım da öyle olsun, Jude. Artık normal düzenimize geçebiliriz. Luna'nın büyüsü hissedilseydi şimdiye bizi bulmuş olurlardı. Etraf temiz görünüyor."

Biz yokken yemek yapmışlardı. Kimsede bir sorun yoktu, hastalar ve yaralılar iyi durumdaydı. Birkaç günlük gerginlikten sonra ilk defa karnımı

doyurdum, ayaklarımı ateş başına uzattım. Başımı Sol'ün omzuna yasladım.

Karl çekingen bir ifadeyle yanımıza yaklaştı. "Luna, etrafı tararken senin için birkaç çay malzemesi daha bulup topladım," dedi. Kuruttuğu yaprakları bez bir torba içerisinde bana uzattı.

Sol, benim bir şey dememe fırsat vermeden söze girdi. "Teşekkürler Karl. Sana önceden kaba davrandığım için üzgünüm. Marvin'in obsit taşlarındaki büyü sinirlerimle oynuyordu. Kusuruma bakma."

Karl'ın yüzü bir anda aydınlandı. Mahcup oldu, yanakları kızardı. Yanında getirdiği fazladan çaydanlığı da kullanmamız için bize bıraktı. "Teşekkür ederim," dedim minnetle.

Başını memnun bir ifadeyle salladı. Özür ve teşekkürlerimizi kabul edip, yüzü gülerek yanımızdan ayrıldı.

Sol'ün omzunu ona yaslı başımla dürttüm. "Acımasız Prens, duyguların yumuşuyor," dedim gülerek. "Yumuşayan sadece duygularım," diye fısıldadı kulağıma kirpiklerinin altından bakarak.

Tenimden üşümekle ilgisi olmayan bir ürperti geçti. Gözleri beni sevecen bir ifadeyle süzüyordu. Yanağından sessizce öpüp Karl'ın getirdiği otları çaydanlıkta demledim. Bu kez itiraz etmemesi için Sol'e de yarım fincan doldurup verdim. "İç sevgilim. Senin de sinirlerine iyi gelecek."

"Benim sinirlerime neyin iyi geleceğini biliyorum, Bell ama Viridia'da duygularını kontrol etmemiz gerekli. Oldukça riskli olur. Beni zorlama. Seni özledim zaten," diye söylendi. Açık sözlülüğü beni dehşete düşürürken, gülerek elimden onun için hazırladığım çayı aldı.

Sanki kendisi duygularını kontrol edebiliyordu. Altın Saray'da şömineden taşan alevler ve gemideki hasar ortadaydı.

Biz kendi aramızda atışırken Benjamin elinde bir deste oyun kağıdıyla salona geldi. "Hepimiz son günlerde çok gerildik. Biraz oyuna ne dersiniz?"

Elinde gemiden getirdiği, az bulunan meyvelerden vardı. Onlara bayılıyordum ama çok nadir bulundukları için bir kere tadına bakabilmiştim. Hevesle kabul ettik. Sıkı bir kafa dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Benj hızlıca kuralları açıkladı. Temel olarak açılan kartları doğru saymayı becerip aklında tutan ve biraz şanslı olan kazanıyordu. Bir saat kadar

oynadıktan sonra kâğıt oyunlarında yetenekli ve şanslı olduğum ortaya çıktı. Sol'e bahsettiğim güçlü hafızamın da etkisi olmuştu tabii.

Benj meyveleri ortamızda bir tabağa koymuştu ve her eli kim kazanırsa bir meyve yeme hakkına sahip oluyordu. Üç eli üst üste kazanınca beni oyundan çıkarmaya kalktılar. Sol, sıcak bir kahkaha attı. "Zeki, güzel, güçlü ve kumarbaz. Tam aradığım kadın."

Son eli ben almıştım ve elimdeki meyveyi onu susturmak için dudaklarına sıkıştırdım. İşin aslı, en başından beri o da tadına baksın istiyordum. Geç saatlere kadar oynadığımız oyunda en çok oyunu ben kazandım. Benjamin beni bir daha oynatmayacağına yemin ediyordu en son.

Gülüşmelerimiz arasında herkesin uykusu geldi ve birer birer odalarımıza çekildik. Bu gece Derek nöbet tutacaktı ancak yaşadığımız son olayları düşünerek Brian'ı da nöbet listesine ekledi Sol. Odamıza geçince her zamanki gibi yatağımıza kıvrıldık.

Beni belimden çekip vücuduna yapıştırdığında, başımı hafifçe kaldırıp, "Sol!" dedim gülerek.

"Söylemiştim, özledim."

"Hissedebiliyorum, söylemesen de," diye sırıttım. Elleri üzerime giydiğim gömleğin içine kayarken, "Yapma," dedim yalvarırcasına. "Hepimiz yanarız."

Başını yastığa öfkeyle vurdu. "Yıldım," dedi homurdanarak.

Bir yanım kendimize hâkim olabilir miyiz diye hesap yaparken, o bunun imkânsızlığını bildiğinden yüzüstü döndü ve başını yastıkların arasına gömdü.

Kısık bir kahkaha attım kıvranan hâlini görünce. "Ben de seni özledim," dedim sırtına başımı yaslayıp.

"Bu işe bir çözüm bulmamız lazım." Omuzlarına bir öpücük kondurdum, acıyla mırıldandı. "Uyu, Bell, lütfen," dedi tek gözü açık.

"Üzgünüm," dedim gülerek ve ona acı çektirmemek için gözlerimi kapatıp bedenimde aynı eziyetle uykuya daldım.

Sabah gözlerimi açtığımda kâbus gördüğümü hatırlamıyordum. Sol de uyanmıştı. Mahmur gözlerini açmaya çalışıyordu. Doğruldum ve yüzüne baktım. "Bir sorun mu var?" diye sordu endişeyle doğrulup.

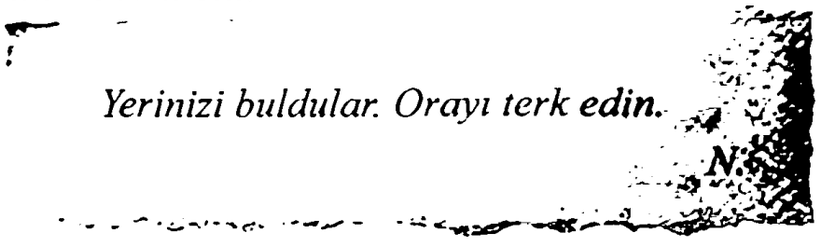
"Sol, dün gece çığlık atarak uyanmamış olabilir miyim?"

Gülümsedi, elini uzatıp perçemlerimi kulağımın arkasına itti. "Uyanmadın sevgilim. Doğru hatırlıyorsun," dedi içimi ısıtan gülümsemesiyle.

Sonunda bitmese bile azalmıştı. Karl'a yeniden teşekkür etmem gerekiyordu. Ruh hâlim iyileşirken onun çaylarının etkisini de inkar edemezdim.

Sevinçle yatakta oturup Solaris ile çene çalarken Derek'in seslenmesiyle sıçradık. Yıldırım gibi yataktan fırlayıp üzerimizi düzelttik ve koridora çıktık. Kolunda bir kuzgun, üzerinde de bir not vardı. Solaris'e döndüm endişeyle. "Viridia'da kuzgun yok demiştin."

"Yok zaten, Lu. Bu Aetherium'dan geliyor olmalı." Kuzgunun bacağına bağlı notu çıkardı. Açıp okurken ben de gözlerimle takip ediyordum. İnci gibi bir el yazısıyla iki satır yazılmış notu onunla birlikte okurken adrenalin vücuduma hücum etti.

"Kim yazdı bunu?"

Kâğıdı elinde hınçla sıktı. "Bilmiyorum ama riske atmayacağım," dedi öfkeyle.

Notta başka bir imza ya da isim yoktu. Solaris bağırarak hemen herkesi ayaklandırdı. Eşyaları toplamalarını söyledi. Hepimiz aceleyle koşturup önemli eşyalarımızı sırtlandık ve mümkün olan en kısa sürede toplandık.

Kapıda diğerlerini beklerken duyularım aniden harekete geçmeye başladı. Bize yaklaşan avcılar seziyordum. Aceleyle çıktığımız için kılık değiştirme numaralarımızı düzgün yapamamıştık ama en azından peruğum yerindeydi. *Geç kaldık.*

Duyularım giderek şiddetlenirken ne kadar kalabalık olduklarını anladım. En az elli tane avcı vardı. Uzaktan gelen kalabalık gözüme çarpınca bir o kadar da insan asker olduğunu anladım.

Solaris de etrafına bakınıyor, ne yapacağımızı planlamaya çalışıyordu. Adamlar yaklaştıkça Altın Saray'ın kırmızı üniformalarını seçti gözlerimiz. Çaresiz silahlarımıza davrandık. Askerler hemen önümüzde durdular. Altın Saray'dan tanıdığım, Valor saldırısından sonra sorguya giren asker öne çıktı. Diğerleri belli ki onun komutasındaydı. Bir yandan tetikte beklerken, öte yandan durum değerlendirmesi yapmaya çalışıyordum.

Önümüzdeki kalabalıkta duyularımın beni haberdar ettiği avcı sayısı bizim için çok fazlaydı. İnsanları kolayca yenebilirdik ama avcılar büyüye dirençliydi. Solaris duruşunu dikleştirdi, öne çıktı ve avcılara seslendi.

"Sizler Valor'da bizlerin eğittiği avcılarsınız. Marvin'in sizi kontrol etmesine izin vermeyin. Güçlerinizden nefret ediyor. Valor'daki düzenin magusları da içine alarak her yerde olmasını istiyoruz. Amacımız sizlerle savaşmak değil," diye onlara seslendi.

Hepsinin yüzlerini gözlemlemeye başladım. Bazıları birbirlerine kararsız bakışlar atmaya başladılar Sol'ü görünce. Bu iyiye işaretti. Özellikle Valor'da yetişen avcılar Solaris'e karşı sevgi ve saygı duyuyorlardı hâlâ. Jude, Iris ve Benjamin de Sol'ün bir adım arkasına çıktılar.

Drue ve Karl da gözlerini kırpmadan eski arkadaşlarına bakıyorlardı. Bizi avlamaya gelenler arasında, bizim dönemimizde yer alan Jordan da vardı. Bren, onu kış balosunda Ash yüzünden kullanıp bir kenara atmıştı. O da farklı bir intikam peşinde olmalıydı. Avcıların yarısı kararsızlığa düşmüş ifadelerle bakınırken insan komutan durumu anladı. Saldırmadığına göre bir kozu olmalıydı. "Getirin!" diye seslendi.

Arkalardan bir insan asker yakasından sürükleyerek Sid'i getirdi karşımıza. Gözleri doluydu, korkmuştu. İri gözleriyle bize çaresizce bakıyordu. Elinde, pelerinimde takılı duran gümüş aslan iğnesi vardı. O iğneyi pelerinimin içine saklamıştım görünmemesi için.

Onu taşıdığımızda onunla oynamak için çıkarıp almış olmalıydı. Dikkatsizlik etmiştik, iğnenin yokluğunu fark etmemiştim. İğneyi görünce bizi teyzesi ihbar etmiş olabilirdi. Marvin başımıza oldukça fazla miktarda altın ödülü koymuştu ve evdeki çocuk sayısını, evin hâlini gördüğümden paraya ihtiyaçları olduğunu biliyordum.

Sid'i komutanın önüne fırlattılar. Küçük çocuk korkudan titriyordu. Bu manzara sabrımı taşıran son damla oldu. "Ona zarar verirseniz buradan canlı çıkamayacağınızı garanti ederim," dedim. Sol'ün yanına geçtim.

Solaris de oldukça öfkeli görünüyordu. Son sükûnet kırıntısıyla ama oldukça ürkütücü bir şekilde komutana ismiyle seslendi. "Noah! Onu hemen bırakmanı emrediyorum."

İsminin Noah olduğunu öğrendiğim adam, Sol'e sevimsiz bir gülümseme gönderdi. "Üzgünüm Kaptan. Bana emirleri artık sen vermiyorsun. Pis bir magustan emir alacağımı mı sandın?" dedi alayla. "Yakalayın!"

Büyü yapmak için hazırlandığımız sırada Noah, Sid'in narin boynuna, çocuğun neredeyse kendisi kadar büyük kılıcını dayadı. *Kahretsin!* O küçücük çocuğa bir şey olmasına izin veremezdik. Marvin'in komutanı bizimle savaşmaktan korktuğu için onursuz bir oyun oynuyordu. Noah'ın arkasındaki avcıların bir kısmı ise geri çekilmişti. Sol'ün konuşması işe yaramış gibiydi. Belki de çocuğu görünce vazgeçmişlerdi.

Noah anlık olarak arkasına döndüğünde sırıtışı biraz soldu. Avcıları kaybetmesi, onun için kötüye işaretti. Elindeki tek kozu olan, Sid'in boynuna kılıcı dayalı hâlde onu yakasından sarsarak bize tehditler savurmaya başladı. Sol, eliyle arkamızdaki dostlarımıza saldırmamalarını işaret etti.

Vazgeçmemekte kararlı avcı ve insan askerler ise üzerimize yürümeye başlamışlardı çoktan. İkimiz de Noah'ın anlık bir boşluğunu bekliyorduk. Bir arkasını dönse, dikkati dağılsaydı Sid'i onun elinden alıp saldıracaktık.

O sırada önümüzdeki güruhtan farklı, uzaktan yaklaşan bir dalga daha avcı hissi aldım. Safkan avcı olabilirlerdi. Bu, diğerlerinden farklı ve güçlü bir histi. Sol de hissetmişti. Uyarır gözlerle bana baktı. Kalabalık at sesleri birkaç dakika sonra duyulur hâle geldi.

Marvin'in askerlerinin arkasından, ellerinde tanımadığım bir flama taşıyan, donanımlı şövalyelere benzer askerler belirdi. Hepsi avcıydı ve yaklaşık kırk kişilerdi. Önden bir tanesi yüzündeki miğferi çıkardı ve Sol'e dönüp seslendi.

"Selam kuzen. Güzel dövmeler. Görüşmeyeli uzun zaman olmuştu. Viridia'ya kadar gelip beni ziyaret etmemene kırıldım."

Solaris şaşkın ama gergin bir şekilde gülümsedi. "Burada bir sorunum var, Liam. Yardımcı olabilir misin?"

Liam uzun boylu, sarışın, atletik, iyi görünümlü bir avcıydı. Gözleri Noah'ın esir tuttuğu Sid'e kaydı. Atından atladı ve rahat hareketlerle yanlarına ulaştı. "Aetherium'dan izinsiz gelen dostlarımız... Öncelikle hoş geldiniz," dedi ellerini abartılı bir hareketle iki yana açarken.

Marvin'in şaşırmış görünen komutanına doğru yaklaştı. Ortamda Liam'ın ayak seslerinden başka çıt çıkmıyordu. "Benim halkımdan bir çocuğu tehdit ettiğini görüyorum. Onu bırakmazsan seninle benim bir sorunumuz olacak." Noah'a bakıp rahat bir tavırla sırıttı.

Kendine olan güveninin ve sakinliğinin Noah'ın sinirlerini yıprattığını açıkça görüyordum. Geri çekilen avcıları hesaba katarsak biz ve yeni ge-

len Liam'ın ordusuyla başa çıkacak güç yoktu elinde. Liam da bizim için tehditti ama en azından çocuğu kurtarmak ortak, öncelikli amacımız gibi görünüyordu.

Noah denilen adam Liam'a dert anlatabilmek için elindeki kılıcı gevşetip bir anlığına yere indirdi. Bu fırsatı bekliyorduk. Ben çocuğu avcı hızımla kapıp arkalarda duran Ash'e emanet ederken Sol de doğrudan Noah'ın üzerine yürüdü ve onu yumruğuyla yere serdi.

Onu koruma içgüdüsüyle hızla yanlarına döndüm. "Bu güzel hanım da kim, Sol?" dedi Liam başını eğip beni süzerek.

"Kız arkadaşım," diye yanıtladı Sol, huysuz bir sesle.

"Ben Liam Leanderthorn." Sarışın avcı elini bana uzattı.

"Lunabelle Elaine," dedim. Resmi bir tavırla elini sıktım.

"Ne hoş bir isim," dedi Liam. Arsız gözleri çekinmeden beni süzdü.

"Liam, gözlerin bende olsun." Solaris'in sesindeki uyarıya Liam kaşlarını çatarak baktı.

Solaris'in tüm ailesinin bana zaafının olması canımı sıkıyordu. Ayrıca önümüzde Marvin'in ve Viridia'nın orduları hazırda beklerken bu sohbeti yapmamız oldukça uygunsuzdu.

Sol'ün burnunu kırdığı Noah inledi ve Liam'a seslenerek bizi götürmesi gerektiğini zırvaladı. Kırık burnundan akan kan, karlı zemini ve üzerini kırmızıya boyuyordu. Yanında getirdiği insan ve avcı askerler tedirginlikle sinmiş, emir bekliyorlardı.

"Ah, dostum Noah. Kötü muamele için kusurumuza bakma. Kuzenim hep biraz asabi olmuştur. Yalnız şöyle bir sorun var," dedi Liam. Komutanın başına dikildi. "Onları sana veremem. Burası Viridia toprakları ve sizin ülkenizdeki suçları, onları burada bağlamıyor," diye açıkladı neşeyle. "Bir de Solaris ve yanındaki hoş bayan safkan avcı soyundan. Burası onların da ülkesi. Anlatabiliyor muyum?"

Noah, burnunu tutarken biraz doğrulmaya çalıştı. Durum değerlendirmesi yaptığı ürkek bakışlarından belliydi. Saldırsa kesinlikle galip gelemezdi. Şimdi arkasını dönüp gidebilir mi diye hesap yapıyordu belli ki. Liam onu yakasından tutup hoyratça ayağa kaldırdı, üzerindeki karları elinin tersiyle silkeledi.

"Kral Marvin'e tebriklerimizi ilet lütfen. Kuzenimin kral olmasından gurur duyduğumu söyle. Ona layık bir hediye bulup göndereceğim en kısa

zamanda," dedi ve arkasını döndü. Sesindeki alayı saklama gereği duymadı.

Komutanın gözleri bir an için savaşmadan ülkesine dönebileceği için umutla parlamıştı ki Liam aniden arkasını döndü. "Unutmadan..." dedi ve kılıcının kabzasıyla komutanın suratına tüm gücüyle bir darbe indirdi. Komutanın kaşından fışkıran sıcak kan burnundan akanlara karıştı, taze karların üzerine yağdı. Gözlerimi kan görüntüsünden uzaklaştırdım, üzerime sıçramaması için yüzümü buruşturup birkaç adım geri çekildim.

"Çocuğu korkuttuğun için küçük bir hediye," dedi acıyla yerde kıvranan ve yüzünün dağıldığından emin olduğum komutana.

Solaris yanımda hafif gülümseyerek gözlerini devirdi. Alaycı gülümsemesi hariç tek bir kası oynamamıştı. Ben ise bu hamlesini beklemediğim için ani bir irkilme yaşamıştım istemsizce. Liam, kendi askerlerinin bir kısmını yanına çağırdı. Marvin'in askerlerinin ülkelerine döndüklerinden emin olmalarını istedi. Arkalarını dönüp barış içinde giderlerse diğerlerine dokunulmayacaktı. Noah'ın ordusundan kimse karşı koyacak gibi görünmüyordu zaten.

Yerde kanlar içinde yatan Noah'ın üzerinden atladı ve atına doğru giderken yüzünü bize döndü. "Hadi Solaris. Tüm kale sizi bekliyor. Aslında buraya sizi almaya gelmiştim ama ne yaparsın? Pislik her yerde pislik," dedi yine aynı ürpertici neşeyle.

Sol ile birbirimize baktık. *Karşı koymanın anlamı var mı?* Bir noktada zaten ailemi araştırmak için Crimson Kalesi'ne ulaşma planımız vardı. Yalnızca beklediğimizden erken, plansız ve dram dolu olmuştu.

"Gelmemek seçeneklerimiz arasında mı?" diye sordu Sol, rahat bir tavırla.

"Üzgünüm kuzen. Konsey kararı... Marvin, ardınızdan insan ülkesini ateşe verdi. Yana yakıla sizi aratıyor desem abartmış olmam. O zamandan beri sizi arıyorduk. Tüm ekibinizi..."

Solaris arkaya dönüp hazırda bekleyen ekibimize işaret verdi. Çaresiz, kaleye gidiyorduk. Liam'ın yersiz neşesi ürperticiydi. Gezintiye çıkıp tesadüfen kuzenine rastlamış gibi bir hâli vardı ancak Crimson'da bizi nelerin beklediği beni endişelendiriyordu. Hepsi magus olduğumuzu çoktan öğrenmiş olmalılardı. Liam'ın safkan soydan olduğumu bilmesine de şaşırmıştım. Orada, belki ailem veya akrabalarım vardı.

Liam askerlerine emir verdi. Askerler atlarından atlayıp bize ikişer kişi binebileceğimiz şekilde at bıraktılar.

"Kaçacağımızdan korkmuyor musun?" diye sordu Sol.

"Kuzen, beni bilirsin. Burası benim topraklarım. Şimdi kaçsanız da birkaç gün içinde izinizi yine bulurum." Liam rahat bir ifadeyle omuz silkti. Öz güveni gerçekten karşısındakinin sinirleriyle oynuyordu. Bu oyundan, onu iyi tanıdığından olsa gerek, bir tek Solaris etkilenmiş gibi görünmüyordu. Yine prens duruşunu takınmıştı ve görüntüsüyle ürkütücüydü. Liam'ın neşesi gibi Solaris'in bu duruşu da karşıdaki düşmanın moralini bozuyordu.

"Çocuğu evine bırakın," dedi Liam. Emir verdiği asker, Sid'i Ash'ten alıp, evine götürmek için hareketlendi. Asker, çocuğa nazik davranıyordu ama içim yine de rahat etmemişti.

"Çocuğa zarar vermez, değil mi?" diye sordum Sol'e fısıldayarak.

"Vermez Lu, meraklanma. Göründüğü kadar deli değil."

Ne kadar deli olduğunu öğrenmemeyi diliyordum. Solaris ile aynı ata bindik. Ekip de bizi takip ederek atlara bindiler.

"Beni takip edin," dedi Liam katıksız neşesiyle ve önden atını sürmeye koyuldu.

ON İKİNCİ BÖLÜM
CRIMSON

Aklı kılıcı kadar parlak değil anlaşılan.

Liam'ın ardında, tozlu patikada ilerliyorduk. Ağaçların arasından birer birer köyler ve kasabalar görünmeye başladı. Aetherium'a göre burada yerleşimler çok daha yakındı. Bir köy bitiyor, hemen ardından yenisi başlıyordu. Solaris, alçak bir sesle nedenini açıkladı. Viridia dağlıktı, bu yüzden yerleşimler birbirine yakın kurulmuştu. Aetherium'da ise geniş ve verimli ovalar vardı. Köyler de bu yüzden birbirinden uzaktı.

İlerledikçe, kurak topraklar yerini yavaş yavaş karların altından filizlenen yeşil tepelere bıraktı. Seralarda toprağın kızılımsı tonu hâlâ korunuyordu ama aralarda ekinler ve meyve ağaçları göze çarpıyordu. Aetherium'daki büyü burada olmasa da Viridia halkı toprağa can vermeyi başarmıştı. Az da olsa. Yaşam, bir şekilde yolunu buluyordu.

Sol'ün arkasında ona sarılmış, başımı sırtına yaslayarak etrafı izliyordum. Viridia, Crimson Kalesi'nden yönetiliyordu. Crimson, Aetherium'daki Altın Saray'ın buradaki karşılığıydı. Safkan avcı soylularının konseyi ve bazı aile üyeleri orada yaşıyordu. Orion amcadan dinlediğim hikâyelere göre, Crimson dünyanın en güvenli kalesiydi ve en güçlü magus ordusu bile savunmasını aşmakta zorlanırdı.

Liam'ın yanındaki şövalye zırhları içindeki avcılar bizi kontrol altında tutuyor, atlarını etrafımızda çember çizerek sürüyorlardı. Sol, tedirginliğimi hissetmişti. Ona sarıldığım elimi eliyle kavrayıp sıcak bir dokunuşla beni sakinleştirdi.

Akşama doğru Liam, korunaklı bir alanda mola vermeyi önerdi. Atlarımızdan indik ve ateşin etrafında toplandık. Liam, Solaris'in yanına oturup bizi dikkatle süzdü. Hepimizin aklındaki soruyu Solaris sordu. "Bizi nasıl buldunuz?"

Liam alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Yardımseverliğiniz sağ olsun, kuzen. Kurtardığınız çocuğun teyzesi Valor iğnesini fark etmiş. Marvin'in adamları zaten peşinizdeydi. Ödül her yere duyurulmuş. Biz sadece onların izini sürdük."

Sid'e yardım etmesek bile yakalanacağımızı bu sözlerin ardından fark ettim. Köyler fakirlik ve kıtlık içindeydi; ödül karşılığında bizi satmaları şaşırtıcı olmazdı. Bu olay olmasa da bir gün dışarı çıkmamız gerekecekti ve yine şüphe çekip ihbar edilecektik.

Gözlerimi çıtırtılar çıkaran ateşten ayırıp doğrudan Liam'a çevirdim. "Bizimle ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Liam'ın dudaklarında alaycı bir kıvrım belirdi. Böyle sürekli her şeye gülmesi cidden sinir bozucuydu. "Bana sadece sizi bulup Crimson'a getirmem söylendi, Lunabelle. Gerisini birlikte öğreneceğiz."

Onunla sağlıklı bir iletişim kurmanın mümkün olmadığını anlayınca sessiz kaldım. O da bizi dinlenmek üzere bırakıp uzaklaştı. Ardından kendi ekibimiz ateşin etrafında geniş bir çember oluşturdu.

"Ne yapacağız, Kaptan?" diye fısıldadı Benj.

"Onlarla gitmek zorundayız," dedi Sol kararlı bir sesle. "Liam'ın yanındaki avcılar sıradan değil, safkanlar. Crimson'da işler ters giderse hızlı bir kaçış planı düşüneceğim. Bu arada kehanetin geri kalanını da orada araştıracağız."

Herkes tedirgindi ama yapılacak pek bir şey yoktu.

Önümüzdeki tehdidin boyutunu merak ediyordum. "Sol, safkan avcı aileleri nasıldır? Yani, bizden ne istiyor olabilirler?"

"Acımasızdırlar," dedi. "Onlardan biri sayılırız ama eğer kurallarına ters düşersek bizi gözlerini kırpmadan harcarlar."

Hiçbirimizin işe yarar bir planı olmadığı için ateşi sessizce izlemekle yetindik. Biraz dinlendikten sonra, Liam'ın işaretiyle tekrar yola koyulduk.

Akşam karanlığında küçük bir şehri daha geride bıraktık. Crimson Kalesi'nin devasa kapısının önüne geldiğimizde, boynum ağrıyana kadar ba-

şımı kaldırmak zorunda kaldım. Kale o kadar yüksekti ki sadece surların ve kulelerin zirveleri görünüyordu.

Liam, kapının yanındaki kulelere işaret etti ve kapılar gürültülü bir şekilde açıldı. Ardından dik, dolambaçlı bir patikadan tırmanmaya başladık. Yol boyunca avcı askerlerin nöbet tuttuğu kontrol kuleleri vardı.

Tırmanırken yolu zihnime kazımaya çalıştım ama bu kaleden kaçmak şimdiden imkânsız görünüyordu. Sonunda, iki yanı uçurum olan dar bir geçitten geçip kalenin avlusuna ulaştık.

Crimson, bir kaleden çok, surlarla çevrili bir şehri andırıyordu. Kızıl taşlarla örülmüş surların üzerinde sayısız kule ve burç yükseliyordu. Avluda ahırlar ve büyük bir çarşı yer alıyordu. Tezgâhlarda çeşit çeşit mallar sergilenmişti. İnsanlar alışveriş yapıyor, kalenin içinde hayat tüm canlılığıyla akıyordu.

Liam'ı takip ederek şehrin içine daldık. Dar sokaklarda ilerlerken avcıların yaşadığı yüksek kuleleri fark ettim. Sokaklar hareketliydi. Avcılar koşuşturuyor, silahlarını taşıyorlardı. Buraya geldiğimizden beri hislerim eskisi gibi işlemiyordu. Kalabalık ve gürültü, duyularımı köreltmişti.

Eğer kaçmak zorunda kalırsak, ekibi bu karmaşık ve kalabalık şehirde nasıl güvende tutacağımı bilmiyordum. Solaris'in de aynı endişeleri taşıdığı belliydi.

Evlerin ve kulelerin gerisinde, toprağın kaymasını engellemek için inşa edilmiş devasa kızıl duvarlar uzanıyordu. Yolun her kıvrımına nefes kesici bir manzara hâkimdi. Mavi denizin parıltısı kalenin hükmettiği topraklara yayılıyor, manzara az miktarda yeşilin ve çokça kurak kızılın tonlarıyla renkleniyordu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, kalenin kalbi sayılan komuta yapısını gördüm. Monapaar Sarayı... Şehrin en alt noktasında, kaya yamacına kurulmuştu. Dikdörtgen biçimli devasa sarayın dört köşesinde ve giriş kapısının iki yanında yükselen kuleler, göğe doğru uzanıyordu.

Liam yanımıza geldi, kollarını bizi kucaklamak istermiş gibi iki yana açtı. "Evinize hoş geldiniz, safkan avcılar," dedi.

"Bizi buraya zorla getirdin, Liam," diye karşılık verdi Solaris.

"Marvin'in askerlerine yakalanmayı mı tercih ederdin, kuzen?" dedi, gözlerini devirdi. "Size yardım ettik. Bir teşekkür fena olmazdı."

Bu sözler bana bir yerden tanıdık geldiği için gözlerimi devirdim. Solaris ise ona ters bir bakış atmakla yetindi.

Kızıl duvarlı koridorlarda ilerlemeye başladık. Uzun bir holden geçtikten sonra karşımıza büyüleyici bir bahçe çıktı. Sanki kurak Viridia topraklarında değil de yemyeşil bir vahadaydık.

Liam, bahçeyi boydan boya geçti ve karşı taraftaki kapıdan içeri girdi. Bizi bilerek dolaştırdığından şüpheleniyordum. Sürekli kapılardan geçiyor, farklı koridorlara sapıyorduk. Kaçış planı yapabilmek için yolu hafızama kazımaya çalışıyordum ama başım çoktan dönmeye başlamıştı.

Sonu gelmez gibi hissettiren bir yürüyüşün ardından, sonunda konseyin toplandığı salona ulaştık. Kapıdan uzun boylu, esmer ve zayıf bir adam çıkıyordu. Üzerinde mor bir pelerin vardı. Belinde ise kabzasında kuzgun oyması bulunan parlak ve süslü bir kılıç asılıydı. Kapıdaki muhafızların hemen hazır ola geçmesinden, bu adamın önemli biri olduğunu anladım. Adam, şüpheci bakışlarla bize döndü.

"Bunlar onlar mı, Liam?" diye sordu.

"Evet, Gaius. Onlar," dedi Liam neşeli bir tonda. "İzin verirsen içeri gireceğiz."

Gaius, bizi baştan aşağı süzdü. "Tarif edilene hiç benzemiyorlar," dedi eleştirel bir ifadeyle.

Aklı kılıcı kadar parlak değil anlaşılan.

Liam düşüncelerimi duymuş gibi adamı yanıtladı. "Kılık değiştirmişler, ihtiyar. Senin anladığın işler değil. Kafanı yorma."

Adam, Liam'a somurtarak uzun ama öfkeli adımlarla koridora doğru uzaklaştı. Safkan bir avcı olduğu her hâlinden belliydi. Liam gerçek bir baş belasıydı. Tanımadığım ama en az onun kadar sevimli olan adamı bile çileden çıkarmıştı.

Kapıdaki muhafızlara otoriter bir sesle, "Geldiğimizi haber verin," dedi Liam.

Arkamı döndüm ve ekibe baktım. Herkes endişeli gözlerle bekliyordu. Kılık değiştirme numaralarımız çoktan bozulmaya yüz tutmuştu. Muhafız içeri girdi, birkaç kelime fısıldadıktan sonra hızla geri döndü ve konsey salonuna girmemize izin verildi.

Konsey salonuna girdiğimde ilk gözüme çarpan şey, devasa şömineydi. Alevler çıtırdıyor, odaya loş bir ışık saçıyordu. Şöminenin üzerinde beş

büyük tablo asılıydı. Her biri farklı ailelerin armasını taşıyordu. İçlerinden biri hemen dikkatimi çekti. Siyah kadife üzerine gümüş iplikle işlenmiş bir arma... Kuleye kuyruğunu sarmış, kanatlarını açmış bir ejderha. *Beldrakon arması.*

Ejderhanın gözleri safir taşlarla işlenmişti ve ürkütücü bir ışıkla parlıyordu. Elim istemsizce Sol'ün hediyesi olan kılıcın kabzasına gitti.

Salonun ortasında büyük bir masa ve etrafında onlarca sandalye vardı. Masadaki beş sandalye konsey liderlerini temsil ediyordu. İçlerinden biri, diğerlerinden daha büyük ve süslüydü. Kendi aralarında bile bir güç dengesi olduğu belliydi.

Bu sırada muhafızlar yanımıza gelerek tüm silahlarımıza el koydular. Ekiptekiler tedbir olarak obsit takılarını çoktan çıkarmışlardı. Silahsız kalma ihtimaline hazırlıklıydılar.

Yaşlı ama dinç görünen bir adam, salona açılan başka bir kapıdan içeri girdi. Uzun boyluydu. Kır saçları ve parlak kahverengi gözleri vardı. Siyah avcı kıyafetleri giymişti ve omzunda yeşil bir pelerin taşıyordu. Kazağının göğsünde, Liam'ın flamasındaki armanın aynısı işliydi. *İki ayağı üzerinde duran, kuyruğu dikenli bronz bir aslan.* Demek ki Solaris, kendisine ve gemisine isim seçerken hem avcı hem de insan köklerini yansıtan simgeleri birleştirmişti.

Adam, keskin bakışlarını Solaris'e çevirdi. Yaşını belli etse de tehlike yayan aurası hemen hissediliyordu. "Solaris Leanderthorn Blaze," dedi, farklı aksanlı tok bir sesle. "Hoş geldin."

Solaris'in bakışları buz gibiydi, çenesini yukarı kaldırdı. Sanki yakalanan biz değil de karşısındaki adamdı. "Hoş bulduk, büyükbaba," diye yanıtladı soğuk bir sesle.

Adamın yüzünde, bu tavra karşılık anlık bir gülümseme belirdi, sonra yok oldu. Keskin bakışlarını bu kez bana çevirdi. "Lord Reynold Leanderthorn. Avcı konseyinin lideriyim. Sen de Lunabelle Beldrakon olmalısın," dedi. Beni baştan ayağa dikkatli gözlerle süzmeye devam etti.

"Lunabelle Elaine," diye düzelttim.

Solaris'in yüzüne, saklama gereği duymadığı geniş bir gülümseme yayıldı. Muhtemelen bu adamla böyle konuşmamam gerekiyordu ama ne yapalım? Benim tarzım buydu. Adam bir an için bozulmuş gibi göründü ama

belli etmedi. Gözlerini üzerimden çekip, yorgun ve dağınık hâlde bekleyen ekibimizi süzdü. Ardından muhafızlara bir el işareti verdi.

Birkaç saniye içinde etrafımız tekrar sarıldı. Muhafızların hepsi silahlıydı. Kılıçlar ve hançerlerin hepsi bize dönüktü.

Bir muhafız, ahşap bir kutudan koyu renk bilezikler çıkardı. Bileziklerin içi, yanlış görmediysem, ince iğnelerle kaplıydı. Obsitten yapıldıklarını anlamak zor değildi.

Sol'ün tek kaşı havaya kalktı. "Bizi vahşi hayvanlar gibi tasmalayacak mısın?"

Reynold bileziğin birini aldı, Sol'e yaklaştı. "Önlem almam gerekli," dedi. Sol'ün kalın bileğini kendine çekti ve bileziği hızla kapattı. Kıl gibi iğneler Sol'ün derisine geçtiğinde dudaklarını hırsla sıktı sadece.

Sıra bana geldiğinde gözümü bile kırpmadan Reynold'un yüzüne baktım. Bileziği bileğime taktı. İnce iğneler hafif bir sızlamayla derime saplandı.

Ekibin geri kalanını bileziklerle kelepçeleme işini muhafızlar halletti. Avcı olan herkes bileklerinden bağlandı. Yalnızca Ash'e dokunmadılar. İnsan olduğu için ona gerek görmemişlerdi.

Bileziğin iğneleri kolumu her kıpırdandığımda rahatsız ediyordu. Canımı acıtmıyordu ama orada olduğunu sürekli hissettiriyordu.

"Şimdi rahatça konuşabiliriz," dedi Reynold. Pelerinini savurup arkasına döndü. Lafı dolandıran biri değildi. "Arkadaşlarını zindana götürün!" diye emretti muhafızlara. Solaris ile ben muhafızların ellerinden kurtulmaya çalışıp öne atılırken, Reynold elini kaldırıp sakin bir sesle konuştu. "Onlara zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum. Doktoru burada bırakın. Ona ihtiyacımız var."

Ekibin muhafızlar tarafından götürülmesinin ardından salonda yalnızca Jay, Solaris ve ben kaldık. Reynold, tahtı andıran sandalyesine sakince oturdu. Diğer konsey üyeleri ortalıkta yoktu.

"Aetherium'dan bir misafirimiz var," dedi, Jay'e dönerek. "Doktorlarımızı kabul etmedi. Seni istiyor."

Jay, temkinli bir ifadeyle başını salladı. *Kim?*

Gergin bekleyiş sürerken, muhafızlar iki kolundan destekledikleri narin birini konsey salonuna getirdiler. *Narin ve oldukça hamile...* Nora!

Sol ile Jay, Nora'yı görür görmez onları tutan muhafızların elinden kurtulmaya çalışarak öne doğru atıldılar. Reynold başıyla işaret edince muhafızlar geri çekildi. Solaris birkaç adımda ona ulaşıp Nora'yı kucakladı.

"İyi misin?" diye sordu. Şişkin karnına endişeyle baktı. Genç kadın solgun ve bitkin görünüyordu. "Onu zindana mı attın?" Sesi hırlamayı andırıyordu ancak onun öfkesi Reynold'u hiç etkilemedi.

Nora, Sol'ün kollarından geri çekildi. "Hayır, hayır..." dedi nefes nefese. "Bana kibar davrandılar. Siz gelene kadar misafir edildim."

Jay geride bekliyordu. Nora'ya bakarken, göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu. Onu en yakındaki sandalyelerden birine oturttular. Ayakta kalamayacak kadar bitkindi. Jay, hızla hayati değerlerini kontrol edip onu muayene ederken Solaris de büyükbabasına döndü.

"Ona zarar vermeyeceksin," dedi tehditkâr bir sesle.

Reynold ise hâlâ rahat görünüyordu. "Siz gelmeden hiçbir şey anlatmadı. Hikâyesini dinleyelim, bakacağız."

Jay'in Nora ile işi bittiğinde yüzünde hafif bir rahatlama vardı. Endişeden kendi rengi Nora'dan bile solgun görünüyordu hatta. "Yolda biraz hırpalanmış. Önemli bir şey yok, sadece dinlenmesi gerekiyor," dedi Sol'e dönerek.

Reynold bu haberi alır almaz ayağa kalktı ve kadının karşısına geçti. Solaris, Reynold'un fazla yaklaşmasını engellemek için bedenini bir nevi barikat gibi kullanarak Nora'nın önünde durdu.

"Anlat bakalım, Aetherium'un Kraliçesi... Neden buradasın?" dedi Reynold.

Nora yutkundu, ürkek bakışlarını Sol'e çevirdi. Solaris ona başını sallayarak cesaret verdi.

"Marvin'den kaçtım," dedi ince sesiyle.

Reynold, soğuk bakışlarla minyon kraliçeyi süzmeye devam etti. "Neden?"

Genç kadının yüzünden acı bir gülümseme geçti. "Marvin'den kaçmak için bariz bir sebebe ihtiyaç yok aslında," dedi alayla. "Bebek doğana kadar kalacaktım ama Aetherium'da işler çok karıştı." Solaris'e uyarır bir bakış attı.

Sol, başını sallayarak anlatmasını işaret edince devam etti. "Bazı sancaklar Marvin'e karşı durmaya başladı," dedi. "Bir de *'Alaz'* adında çoğun-

luğu maguslardan oluşan bir isyan grubu örgütlenmeye, eylemler yapmaya başladı."

Herkes nefesini tutmuş hâlde dinliyordu.

"Marvin, magus olduğunuzu halka açıklayıp sizi vatan haini ilan ettiğinde bazı sancaklar onu eskisinden daha çok desteklerken bazıları ise tamamen desteklerini çektiler. Stonebrook ve Svandell diğerlerinden ayrıldı." *Lilian ve Nora'nın ailesinin sancağı...*

"İki sancak da güçlü ama yeterli olmaz, Nora," dedi Solaris, düşünceli bir ifadeyle. "Marvin bunu bastırabilir. Kalan sancaklar sarayla birleşince daha güçlü."

Nora anlatacağı şeyleri Reynold'un önünde anlatıp anlatmamak konusunda biraz kararsız kalsa da sonunda pes etti. Konuşmak için fazla zamanları olmayabilirdi. "Alaz'ın ortaya çıkışı, iki güçlü sancağın kaybı..." diye başladı. "Aetherium'da gizlenmiş maguslar yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladılar. Valor'daki düzenin tüm ülkeye yayılması gerektiğini savunuyorlar. Ve..." Gözlerini Solaris'e dikti. "Onlara liderlik etmeni istiyorlar."

Alaz... Solaris'in ateşi, yanmaya başlayan isyan kıvılcımı... Bu düşünceyle içinde bulunduğumuz duruma rağmen dudaklarım istemsizce kıvrıldı.

"Onlarla defalarca kez karşılaştınız, kaçtınız ve zarar vermediniz. Güçlerinizi masumlar üzerinde kullanmamanız bir şehir efsanesine dönüştü."

Solaris şaşırırken Reynold ise ifadesiz bir yüzle dinliyordu.

"Onları öldürmemek Luna'nın fikriydi. Ben hepsini ateşe verirdim," dedi Sol, huysuzlanarak.

Nora elini iki yana salladı. "Önemi yok, Solaris. Söz çoktan yayıldı."

Nora, üzerindeki rahatsız elbiseyi çekiştirdi ve derin bir nefes aldı. "Marvin, yüzlerce kişiyi zindana atıyor her gün. Başa çıkamıyor. Yangın gibiler... Yayılıp büyüyorlar."

Solaris sormaktan korktuğu soruyu sonunda sordu. "Sana ne yaptı da kaçtın, Nora?"

"Fiziksel olarak bir şey yapmadı. Henüz değil," dedi Nora dudağını ısırarak. Jay ve Sol'ün yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi. "Marvin iyice dengesizleşti, bence yapması yakındı. O yüzden kaçtım. Bir mektup var, Solaris..." diye devam etti, tekrar dudağını ısırdı. "Durmaksızın onu okuyor, etrafında ne varsa kırıp döküyor. Denedim ama ele geçiremedim. Bunu

yaparken yakalandım ve biraz sorun yaşadım," dedi. "Mektup seninle ilgili."

Solaris hâlâ düşünüyordu. Eğer onu biraz tanıyorsam aklında bir sürü tilkinin aynı anda dans ettiğine emindim.

"Reina iyi mi? Ondan haber alamıyorum," diye sordu Reynold. Sesini güçlü tutmaya çalışsa da kızı için duyduğu endişeyi anlayabiliyordum.

Nora nazikçe başını salladı. "Zorlanıyor ama sağlıklı. Marvin onu yanında, baskı altında tutuyor." Reynold'un yüzündeki birkaç kırışıklık, ifadesinin yumuşamasıyla azaldı.

Solaris tek kaşı havada, düşünceli bir ifadeyle ileri geri yürümeye başladı. Bense Nora'yı dinlerken, bir yandan da ekibi ve kendimizi buradan nasıl kurtarabileceğimizi düşünüyordum. Reynold'a güvenmiyordum.

O sırada kapı açıldı. Bir avcı muhafız, Reynold'un yanına yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Reynold'un sakin ifadesi bir anda gerildi. Muhafız, elindeki mühürlü mektubu masanın üzerine bıraktı ve birkaç adım geri çekildi.

Reynold mektubu açıp okumaya başladığında gözleri büyüdü, çenesi öfkeyle kasıldı. Üzerindeki kırık Aetherium kraliyet mührünü fark etmek zor olmadı.

Gözlerini mektuptan ayırmadan, "Lanet olsun!" diye mırıldandı. "Nasıl haber almazsınız? Nasıl bu kadar yakına gelir?" diye payladı muhafızları. Hepsi başlarını öne eğdi.

Reynold derin bir nefes verip sakinliğini toplamaya çalıştıktan sonra sıkılı dişlerinin arasından, "Konseyin buradaki üyelerine haber verilsin! Olağanüstü durum!" diye emretti.

Koltuğuna oturdu, birkaç dakika öncesine kıyasla daha da soğuk olan bakışlarını üzerimize çevirdi. "Kraliçe için bir oda hazırlayın. Rahat etmesini sağlayın."

Muhafızlar Nora'ya destek olup odasına kadar refakat etmeye yeltenince, Sol tek kolunu kaldırıp ona dokunmalarına engel oldu. Gözlerinden tehdit kıvılcımları saçıldığını anlamak için onu tanımaya gerek yoktu. "Jay de onunla gitsin," dedi Reynold'a.

Lord, gerginliğe rağmen hâlâ istifini bozmuyordu. "Doktorunun yanında olmasında sakınca yok," dedi ve elini sallayıp izin verdi. Jay, Nora'ya destek olup ona eşlik ederken, çıkmadan önce Sol'e uyarı dolu bir bakış

attı. Birbirimizle rahatça konuşamamak ve plan yapamamak gerçekten büyük bir dezavantajdı.

Onların gidişinin ardından orta yaşlı bir kadın, yaşından beklenmeyecek çeviklikte adımlarla salona girdi. Gözleri üzerimizde eleştirel bir ifadeyle dolaştı. "Gisele," diye selam verdi Reynold gergin bir sesle.

Kadın, üzerindeki uzun deri yeleğin eteklerini havalandırarak sandalyesine yerleşti. Giysisinde yer alan, duvardakiyle eşleşen ayı armasından onun da konsey üyesi bir ailenin, Silverdawn'ın lideri olduğunu anladım. Turuncu saçları ve kaşları, yuvarlak bir yüzü vardı. Yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle, yeşil gözleri Solaris ve benim üzerimde geziniyordu.

Birkaç dakika içerisinde, aralarında Liam ve buraya gelirken gördüğümüz mor pelerinli adamın da bulunduğu çeşitli yaş gruplarından ve farklı ailelerden avcılar salona doluştular. Reynold oturduğu tahtın kolçaklarını tırnaklarıyla döverken herkesin yerleşmesini bekledi. Bu sırada bizi görmezden gelmeyi tercih etti.

Reynold ayağa kalktığında konsey salonu derin bir sessizliğe gömüldü.

"Nasıl olur?" diye haykırdı. "Aetherium'un en çok aranan iki kaçağı, bu ülkede haftalarca nasıl saklanabilir?" Salonda bir tek onun gürleyen sesi vardı. "Ve nasıl olur da Kral, yanında bir orduyla fark edilmeden iki günlük mesafeye kadar yaklaşabilir?"

Siktir... Marvin.

Liam bir adım öne çıktı. Yüzünde, bizi yakaladığı zamanki neşeden eser yoktu. "Devriye gemilerimiz fark etmedi, lordum," dedi başını eğerek. "Başka bir rota kullanmış olmalılar. Kaçakları da ne şartlarda bulduğumuzu size bildirmiştim."

"Ah, evet," dedi Reynold, öfkeli bir sesle. "Marvin'in yine ülkeye gizlice soktuğu küçük birlikleri takip etmişsin. Ne büyük başarı!"

Liam, "İç savaş yüzünden..." diye savunmaya yeltendi. Ancak Reynold elini kaldırarak onu susturdu. Liam başını öne eğerek yerine döndü.

Reynold dudaklarını birbirine bastırıp birkaç saniye söyleyeceklerini toparladı. "Biliyorsunuz ki avcı konseyi üyelerimizin ve birliklerimizin bir kısmı kuzeyde, iç savaş için mücadele veriyorlar," dedi kalabalığa doğru. "Bir tehditle karşı karşıyayız. Aetherium Kralı Marvin Blaze, ordusuyla Viridia'ya geliyor."

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Bazıları bizi, bazıları pervasızca avcı ülkesine kaçan Kraliçe'yi, bazıları ise hepimizi suçluyordu. Reynold elini kaldırarak yeniden sessizliği sağladı. "İki günlük mesafede görülmüşler, askeri hazırlıkların yapılmasını emrediyorum!"

Gisele Silverdawn söze karıştı. "Kuzeydeki karışıklıktan dolayı savaşacak yeterli gücümüz ve birliğimiz yok. Ne istiyor?" diye sordu. Gözlerinin üzerimizde memnuniyetsizce dolaşmasından sorduğu sorunun cevabını bildiğini tahmin ediyordum. "Ayrıca Marvin senin torunun değil mi?" diye ekledi tiz bir sesle.

"O, Kral Cal'ın tohumu," dedi Reynold tükürür gibi.

Solaris ve ben olacakları çoktan tahmin etmiştik. Tedirginlikle birbirimize baktık.

"Kraliçe'yi ve kaçakları istiyor." Reynold, acımasız bakışlarını bize çevirdi. "Sizi ona vermek zorundayım."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
VADİ

Sürgün Prens'e karşı Uğursuz Kral...

Doğu ufku, gecenin karanlığını yavaşça yutan turuncu ve pembe tonlarında bir ışıkla aydınlanmaya başlıyordu. Gökyüzü, koyu lacivertten pastel renklere dönüşüyor; yıldızlar birer birer sönüyor, yerlerini ufukta beliren altın sarısı güneş ışınlarına bırakıyordu. Bulutlar ise bu renk cümbüşü içinde ince tüller gibi salınıyordu.

Başımı çevirip elleri benimki gibi bağlı olan Sol'e baktım. Bakışlarına öfke, endişe ve savaş ateşi hâkimdi. İkimiz de geniş bir açıklıkla çevrili vadide, avcı ordusunun önünde diz çökmüş hâlde kaderimizi bekliyorduk. Hafif ve soğuk bir rüzgâr esiyor, örgülerle süslenmiş saçlarımı yavaşça havalandırıyordu.

Reynold Leanderthorn zırhını kuşanmış, şimdi o kadar da yaşlı görünmüyordu. Eli bronz işlemeli kılıcının kabzasında, kahverengi gözleriyle tepemizden bizi süzüyordu. Oldukça gergindi ancak avcı lordu olarak ülkesini korumak için gerekeni yaptığını düşünüyordu.

Arkamızda on binlerce kişiden oluşan avcı ordusu vardı. Her ailenin safkan birliği, taşıdıkları flamalar ve giydikleri pelerinlerden ayırt edilebiliyordu. Onların arkasında ise yarı kan avcılar yer alıyordu. Parlak zırhlar ve kızıl pelerinler, göz alabildiğine uzanıyordu.

Kuzey klanları eğer kendi aralarında savaşmıyor ve başkaldırmıyor olsaydı en önde olacaklardı. En vahşi ve güçlü savaşan avcılar onlardı ancak

katılmamayı tercih etmişlerdi. Avcı ordusunun sayıca azlığının başlıca nedeni buydu.

Uzaktan gürültülü ayak sesleriyle birlikte karınca misali Aetherium ordusu gözükmeye başladı. Güneş, bir çizgi hâlinde yükselirken önümüzdeki asker güruhunun zırhlarını parlatıyordu.

Mızrakların ve kılıçların oluşturduğu metal orman, göz alabildiğine uzanıyordu. Altın ve kırmızı renklerdeki üniformalarıyla Aetherium ordusunun hatırı sayılır miktardaki askeri, ritmik adımlarla üşüşen karıncalar misali açıklığı doldurmaya başladı.

Marvin, avcıların bizi teslim etmeme ihtimaline karşı ordusunun önemli ve güçlü bir kısmıyla Viridia'ya gelmişti. Artık kandırılmaya tahammülü yoktu, istediğini savaşarak almayı göze almıştı. Hesaplarımıza göre, yerimiz uzun süre bulunamayınca arama birliklerine güvenmemiş, üstelik Nora saraydan kaçınca bizzat onun peşine düşüp hemen yola çıkmıştı.

Aetherium ordusunun tamamının burada olmadığını biliyordum. Westerfeld, Lagrant ve Griffhold sancaklarının flamalarını seçebiliyordum. Büyü karşıtı, Marvin'e tam destek veren sancaklardı bunlar. Onun da sayı bakımından olması gerekenden az askerle gelmesi seçim gibi görünse de Nora'nın anlattıklarına göre güvenebildiği tüm birlikler bunlardı.

Tam olarak sayıları ayırt edemiyordum ancak diz çöktüğüm yerden bile Aetherium ordusunun arkamızda bekleyen ordunun en az beş katı kalabalık olduğunu söyleyebilirdim. Uçsuz bucaksız bir insan denizi gibi bulunduğumuz açıklığa yayılıyorlardı. Esir teslim almak için muazzam bir sayıydı. Solaris de benimle aynı bakışlarla gelenleri süzüyordu.

İnsan ordusu muntazam aralıklarla yerlerine yerleşip hazır pozisyonda beklemeye başladılar. On beş dakika kadar sonra komut verildi, askerler ikiye ayrılıp geçiş koridoru oluşturdular. Marvin, at üzerinde aralarından mağrur bir ifadeyle ilerlemeye başladı. O geçerken tüm askerler yumruklarını göğüslerine vurarak selam verdiler. Etraf zırhlardan çıkan metalik sesle doldu. Sol'ün yüzünden küçümser bir bakış geçti. *Gösterişçi budala...* Bu selam törenini askerlere ezberlettiğini konuşmadan bile anlayabiliyorduk.

Marvin'in arkasında, at süren konvoyda onu koruyacak ve olası bir savaşı yönetecek olan generaller vardı. Yaklaşmaya başladıklarında Benjamin'in babası Brad'i seçti gözlerim. Keskin bir bakışla mimik oynatmadan Kral'ı takip ediyordu.

Solaris onu görünce huzursuzca kıpırdandı. Büyük ihtimalle oğlu ve Sol'ün zarar görmediğinden emin olmak için buraya kadar Marvin'e rol yapmaya devam etmişti. Belki de hepimize yardım etmeyi umuyordu.

Marvin, memnuniyetsiz bir gülümsemeyle belli bir mesafeye kadar yaklaştı. Üzerinde alışkın olduğum süslü ve işlemeli giysilerin yerine, sağlam bir savaş zırhı taşıyordu ve emanet gibi taşıdığı babasının zümrüt taşlı kılıcı belinde asılıydı. Sol ile ikimizi bağlı görünce uzaktan pis bir sırıtma göndermeyi ihmal etmedi. Şimdiden zaferinin tadını çıkarıyordu.

"Bunca askeri buraya kadar yormuşsunuz, Kral Marvin," dedi Reynold güçlü bir sesle. "Hazırlar, onları size teslim edeceğim. Üzerlerinde obsit var, endişelenmeyin."

Tarih tekrar ediyor, avcılar ve insanlar maguslara karşı iş birliği yapıyordu yeniden. Marvin dişlerini ortaya çıkararak sırıttı. Pis gülümsemesini hiç özlememiştim. Onu hiçbir zaman benimsemediği çok bariz olan avcı lordu büyükbabasının onunla saygılı konuşma tarzından dolayı atının üzerinde hindi gibi göğsü kabardı.

"Onlara da size de güvenmiyorum, büyükbaba," dedi sinir bozucu bir sesle. Reynold ise onun büyükbabası olduğunu belirten sözleri duymazdan geldi. Marvin'le düşman bir ülkenin kralıyla kuracağı kadar mesafeli bir iletişim kuruyordu. "Beni üç kere alt etmeyi başardılar. Kuşlar onlara yardım etti," diye söylendi Marvin imalı bir sesle. "Dördüncüde ordumla geldim."

Solaris, ilk iki karşılaşmamızda bizi almaya gelen küçük birlikleri eskiden orduların kumandanı olduğu için manipüle etmeyi başarmıştı ancak bu seferkiler hiç de öyle kolay vazgeçecek gibi değildi. Hiçbirinin yüzünde mimik oynamıyordu. İyi eğitimli birliklerdi ve bu kez içlerinde avcılar yoktu. Marvin, Aetherium'daki avcıların ondan gerçekten emir almayacaklarını sonunda idrak etmiş olmalıydı.

Solaris ile ikimiz bağlı bir hediye paketi gibi otursak da Marvin önlem olarak yakınımıza çok fazla yaklaşmıyordu yine de. "Nora'yı da istiyorum! Vârisimi taşıyor. Nerede o?" diye sordu memnuniyetsiz bir ifadeyle bakınırken.

"Sağlık durumu buraya gelmeye müsait değil," diye yanıtladı Reynold. "Teslimatı yapalım, onu geminize göndereceğim güvenle." *Teslimat...*

Marvin işkillenmiş göründü. "Beni kandırırsan bu ülkeyi başına yıkarım, lord!" dedi bağırarak. "Sayıca azsınız. Ülkende iç savaş var. Direnirsen sadece onlar değil," dedi parmağıyla bizi işaret ederek. "Viridia da benim olur."

Bunları kendi ülkesinde hiç karışıklık yokmuş gibi söylemesi ne hoştu. Elbette politik eğitim aldığından seçeceği kelimeleri etkili kullanıyordu ve son gördüğümüzden sonra çocuksu, emanet yönetici tavrı da değişmiş, sözcükleri daha ağır başlı ve altı dolu hâle gelmişti. Yıpranarak kral olmayı öğreniyor olmalıydı.

Reynold, tehditler karşısında rahat ifadesini bozmadı. "Bunca asker ve silahın arasında karnı burnunda bir kadının işi yok. Onu size güvenle, sonradan ulaştıracağım."

Marvin hâlâ şüpheyle baksa da üstelemedi. Belli ki ikimizi almak Nora ve doğacak çocuğundan daha öncelikliydi onun için.

Yanındaki generallerden birine seslendi, kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam, ön safta bekleyen birkaç askere işaret etti. Zırhları tangırdayarak bize doğru yürümeye başladılar. Aradaki mesafeyi kapatıp duruş aldılar. Yanlarındaki general, at üzerinde Reynold'a seslendi.

"Teslim edin!"

Bizden öyle çok korkuyorlardı ki dokunsalar sanki onları yakacakmışız gibi temkinlilerdi. Oysaki kollarımızdaki obsit bilezikler ve bizi bağlayan iplerle oldukça savunmasızdık ikimiz de. "Birlikte oldukları ekibi de istiyorum," diye diretti Marvin. Reynold kaşlarını çattı. "Aralarında avcılar var, kral. Bu konuyu tartışacağız."

Marvin meşhur uğursuz kahkahasını attı. Arada sırada askerlerin duruş değiştirmesinden kaynaklı çıkan metalik tını dışında vadide ölüm sessizliği hâkimdi. Kahkahası bu yüzden boşlukta yankılandı. "İtiraz edecek konumda değilsin, lord. Ne istersem vereceksin," dedi. "İstesen de istemesen de..."

Reynold derin bir iç çekti. Solaris başını kaldırıp ona baktı, birkaç dakika göz göze geldiler. Sonunda rahatsız bir ifadeyle ilk gözünü kaçıran yaşlı lord oldu. "Almaya gelebilirsiniz," dedi güçlü ancak hüzünlü bir tonlamayla. *Bir toruna karşı diğeri... Sürgün Prens'e karşı Uğursuz Kral...*

General başıyla işaret edince, iki asker ve at üzerinde bir general ritmik adımlarla bizi alıp Marvin'e götürmek üzere hareketlendiler. İyice yanımıza sokuldular. Kimsenin kılı kıpırdamıyordu.

Askerler üzerimize eğildiğinde Reynold'un sesini duydum. "Marvin Blaze," diye seslendi Kral'a. Marvin her zamanki kibirli ifadesiyle baktı avcı lordu dedesine.

"Tarihin başından beri Viridia'ya sığınanlar korunur. Yanında tüm ordunu da getirsen de..." dedi ve kılıcını çekti. "Avcıları alt edemezsin!" diye bağırdı. "Şimdi!"

Beklediğimiz işaretti. "Bugün, bir zincirden daha kurtulacağız," dedi Solaris sahte bağları kollarını yana açarak tek hamlede koparırken. Ben de aynısını yaptım, seri bir hareketle ayağa kalktık. Ayaklarımız bağlı bile değildi.

Bizi almaya gelen askerler korku dolu adımlarla geriye kaçmaya çalışırken ben birini, Sol diğerini yakaladı ve bacağımda saklı olan hançer elimle buluşup bir kez daha kızıla boyandı. Bu, savaşın ilk dökülen kanıydı.

"Tuzak! Saldırın!" diye bağırdı Marvin ve atını döndürüp son hızla onun güvenli geçişi için koridor oluşturan ordunun arasına daldı. Korkak bir sıçan gibi kaçıyordu.

Karşı taraftan ulumayı andıran savaş borazanı çalındı. En arka sıralarda pozisyon alan avcı birliği okçuları, yaylarını gerdiler ve gökyüzü, aynı anda fırlayan oklarla saniyelik olarak güneşi karanlığa bürüdü. Avcı ordusu sessiz bir gölge gibi harekete geçmişti. Ne bir bağırış ne de bir emir, hepsi senkronizeydi. Onların yanında savaşmak, ölümcül bir senfoni eşliğinde dans etmek gibiydi.

İnsan askerleri ilk saldırıyı göğüsledikten sonra kalkanlarını kaldırıp ilerlemeye başladılar. Arkalardan bir asker, silahlarımızı ve zırhlarımızı Sol'e ve bana teslim etti. Özel yayım Zefir üzerinde avcı işçiliğiyle birkaç değişiklik yapmışlar ve katlanabilir hâle getirmişlerdi. Şimdi kemerime asarak ok ve yayları taşıyabiliyordum ve ihtiyaç olursa elimin altındalardı. Zırhımı giydikten sonra kılıcım Storwin'i ısınmak için elimde döndürdüm.

Generallerden biri bağırarak bizi işaret ettiğinde okçular yaylarını gerdi. Havada bu kez karşı taraftan üzerimize yağan, vızıldayan ok sesleri yankılandı. En öndeki kalkanlı birlik Reynold, Solaris ve beni korumak için üzerimize doğru koruyucu pozisyon aldılar. Oklar yağmur gibi yağdığında biz dâhil neredeyse hiçbir avcıya zarar veremedi kalkanlar sayesinde.

Reynold, savaşı komuta etmek için arka sıralara hareketlenirken Sol'ün omzunu sıktı destek verircesine. Üzerime kalkan uzatan ela, muzip parıltılı

gözlerle denk geldi bakışlarımız. *Jude*... Dostlarımızın çoğu miğferler ve zırhlar altında burada, bizimleydi.

İlk ok yağmuru dindiğinde, sanki bir baraj kapağı açılmışçasına, avcı ordusunun öncü birlikleri insan fedailerine doğru akın etmeye başladılar. Düşman saflarına yıldırım hızıyla daldılar. Kılıçlarını her savurduklarında, bir insan askeri yere seriliyordu.

Avcıların hızı ve çevikliği, insan askerlerinin darbelerinden kaçmalarına yetiyordu. Bir avcı, bir insan askerinin kılıcını savuştururken, aynı anda başka bir askere ölümcül bir darbe indiriyordu. Savaş alanı, bir anda kanlı bir baleye dönüştü.

Avcıların hız ve çevikliğinin verdiği şaşkınlığı üzerinden atan insan askerler, avcıların üzerine akın edip yığılmaya başlayınca ilk darbeyi karşılayan birliği aştılar.

Savaşın gürültüsü, vadinin her yerinde yankılanıyordu. Kılıçların çarpışma sesleri, savaş naraları, yaralıların çığlıkları... Her şey birbirine karışmış, korkunç bir melodi oluşturuyordu. Derin bir nefes aldım kılıcımı hazır konuma getirirken. *Başlıyoruz.*

Solaris ile gelen ilk darbeleri göğüslemeye başladık. Önüme düşen ilk düşmanım, elindeki gürzü havaya kaldırıp savurdu. Döndüm, metalin soğuk yüzü neredeyse şakağıma değecekti. Eğildim, gürz başımın üzerinden geçti ve yere saplandı. Askerin şaşkınlığından faydalanarak kılıcımı karnına sapladım. Bunca zaman yapılan idmanlar ve dövüş derslerinin işe yarayacağı vakit gelmişti.

Kılıcım, düşmanın zırhındaki zayıf noktayı buldu. Metalin ete saplanma sesi ve ardından gelen hırıltı kulağımda yankılandı. Düşmanın gözlerindeki acı ve şaşkınlık karışımı ifade, bir an için içimi acıtsa da buna vakit yoktu. *Savaşta duraksamak ölüm demek...* Ölmeyeceğime dair Solaris'e söz vermiştim.

Bir ok üzerime doğru gelirken eğildim, neredeyse başımın üzerinden geçen rüzgârı hissettim. Hemen ardından bir kılıç darbesini savuşturdum, dönüş hareketimle saldırganın zırhını deşerek onu yere serdim. Metal metale çarpıyor, kalkanlar kırılıyor ve mızraklar kemikleri delip geçiyordu.

Başka bir asker önümde belirdi, elinde uzun bir mızrak vardı. Gözlerinde ise hepimizde var olan korku...

"Luna! Sağında!" Solaris'in sesi, savaşın karmaşasında bile beni uyardı. Döndüğümde sivri uçlu mızrak tam göğsüme yönelmişti. Hızla yere eğilip yuvarlandım. Solaris yanımda belirdi. Kılıcı, alev gibi bir ışıkla parladı ve mızrak taşıyan adamı tek hamlede öldürdü.

"Hızlan!" diye bağırdı beni kendime getirmek için. Hemen sonrasında insan askerlerinin arasına daldı, bir kasırga gibi önüne çıkanı savurmaya başladı. Her hareketi ölümcüldü ve gölge gibi hızlıydı. *Aetherium'un en iyi ve en acımasız savaşçısı*... Kendi ordusuna karşı savaşıyordu bugün.

Savaşın başlamasının üzerinden saatler geçti. Nefes alabileceğim birkaç saniyeyi değerlendirmeye çalışırken bir yandan gözlerim hızla durum değerlendirmesi yapıyordu.

Her yer kan ve cesetle kaplıydı. Hayatını kaybedenler arasında avcı zırhlı çok fazla kişi vardı. Havayı metalin, terin ve kanın keskin kokusu sarmıştı. İnsan askerleri ne kadar biçsek de yerini yenileri alıyordu.

İnsan ordusunun en arkalarından tehlikeli bir uğultu duyuldu. Solaris de ben de bir anlığına duraksayıp birbirimize baktık. Tekerleklerle yürütülen bir mancınık seçti gözlerim. "Dikkat edin!" diye bağırdı Sol. O sırada, kaya büyüklüğünde alevden toplar üzerimize yağmaya başladı.

Hayvan yağı ve reçine, bez parçalarıyla top hâline getiriliyor, yakılarak mancınıkla fırlatılıyordu. Havadan gelen alev topunun nereye düşeceğini kestirmeye çalışırken Sol beni kolumdan yakaladı ve güvenli bir uzaklığa çekmeyi başardı.

Gökyüzü alevlerle dolarken, sıcaklık dayanılmaz hâle geldi. Alev topları yere indiğinde, yerdeki çalı benzeri kuru otları tutuşturdu, etrafımız cehenneme döndü. Bazı avcılar alevler içinde kaldı, diğerleri ise yakıcı ısıdan kaçmaya çalışırken ezildi. Şanssız veya yavaş olanlar ise direkt olarak üstlerine isabet eden darbeden, alevin etkisini bile göremeden öldüler. Bu saldırı karşısında saflarımız iyice bozuldu, vadinin bittiği sınıra kadar geriledik.

Sayıca çok üstündüler, kayıplar veriyorduk ve kalanlar yorulmaya başlamıştı. Gücümüz tükeniyordu ve hâlâ bir avcıya en az üç tane insan asker düşüyordu.

Alev topu atışı nihayet bittiğinde Solaris'le birbirimizi görebileceğimiz mesafede kalmaya gayret ettik kılıcımızı savururken. Savaştan önce birbirimize söz vermiştik. Birbirimizi gözetmek uğruna dikkatsiz davran-

mayacaktık. Ama etrafımızdaki kaos o kadar büyüktü ki bir an bile nefes alamamaktan bitkin düşmüştük.

Gözlerim birlikte uyumla savaşan Jude ve Ethan'a takıldı. Ethan, iri cüssesiyle askerlere çarparak ilk darbeyi veriyor, Jude ise seri hareketlerle kılıçtan geçiriyordu.

Az ileride askerleri biçerek etrafında bir ceset ordusu yaratmış Solaris ise hâlâ aynı çeviklikte saldırıyordu. Şimdiye kadar ufak tefek kesikler dışında ikimiz de yara almamıştık. Ama ne kadar daha böyle devam edeceğimizi kestiremiyordum.

Marvin bizi ölü ya da diri teslim alacaktı ve iş artık sadece bizi teslim alması değildi. Avcılar kaybederse Viridia'yı da ele geçirecekti. Bir ülkenin kralı olan Marvin'den daha kötü olan tek şey, iki ülkeyi yöneten Marvin'di.

İki asker yeniden nara atarak üzerime koşmaya başladığında Storwin'i tutan kolumu savunma pozisyonuna getirdim. Onları kanlar içerisinde yere serer sermez, önümde savaşan Jill ile denk düştüğümüzde sırtımı onun sırtına yasladım. "Luna," dedi nefes nefese. "Ben... İyi değilim..."

Jill'in yüzü solgundu ve alnında ter damlaları birikmişti. Ellerinde az önceki saldırının eseri yanıklar vardı. Tutuşan otlardan çıkan dumandan benim de onun gibi ciğerlerim ve gözlerim yanıyordu ancak kontrollü nefes alıp vermeye çalışıyordum. Sol'ün işaret etmesiyle üzerimdeki kısa pelerini ağzıma siper etmiştim.

Jill henüz bir çaylaktı ve benim kadar antrenman yapmadığını biliyordum. Yorulmuş ve yaralıydı. Yorgunluktan çektiği derin nefesler ciğerlerini dumanla dolduruyor, nefes alamıyordu. Arkasından pelerinini boynuna doladım, ağzını kapatmasını işaret ettim. Minnetle gülümsediğini gözlüklerinin ardından kısılan gözlerinden anladım.

Zaman, aleyhimize işliyordu. Her geçen dakika, ölüme bir adım daha yaklaşıyorduk. Bu işi hızlı bitirmezsek sayıca çoğunluk olan insan ordusunun bizi yutması kaçınılmazdı. "Dayan!" diye bağırdım onu cesaretlendirmek için.

Mücadele iyice çığırından çıkarken Jill arkamda üç kişiyle aynı anda savaşıyordu. Önündeki kısa boşluktan yararlanıp ikisini kendi üzerime çektim. Bu sırada Jill'in zorda olduğunu fark eden Derek de bize katıldı.

Solaris'le bana özellikle daha fazla asker hücum ediyordu ve niyetleri kesinlikle bizi öldürmekti. Solaris'in başı oldukça kalabalıktı, ona yardıma gitmek istiyordum ancak fırsat bulamıyordum.

Ne olduğunu anlamadan Derek ve Jill ile birlikte etrafımız bir anda sarıldı. Çemberin içinden dört kişi bana, ikişer kişi onlara saldırmaya başladı. Can havliyle kılıç savururken Derek tek seferde önündekinden kurtuldu. Ben de saldıranları iki kişiye düşürmüştüm ancak Jill zor durumdaydı. Önündekiyle baş edemiyordu.

Kılıcım, elime aldığım darbeyle yere düşerken Derek bir an duraksadı. "Derek, Luna!" diye bağırdı Sol. Kendisi de yıka döke yanıma gelmeye çalışıyordu. Bense beni kılıçtan geçirmeye çalışan askerin birini bacağından hançerlemiş, diğerinin kılıcını avcumla durdurmaya çalışıyordum o sırada. Keskin metal elimi keserken sivri ucu göğsüme dayandı.

Derek, anlık bir kararsızlığın ardından Jill'e yöneldi kurtarmak için. *Şaşırmamıştım.* Elimden kanlar akarken kılıcın darbesini kesmeye çalışmaya devam ettim. Neyse ki bana saldıran cılız bir adamdı ve birkaç dakika da olsa tutabilmiştim ancak canım yanıyor, gücüm tükeniyordu.

Üzerimdeki adamın karnından giren bir kılıçla yüzüme hatırı sayılır miktarda kan sıçradı. Ethan sırıtarak adamı üzerimden attı, kılıcımı yerden kaparken sağlam elimden tutup beni kaldırdı. Solaris de yanıma ulaşmak üzereydi.

"Bugün ölmeyeceğiz, avcı prenses," dedi Ethan sırıtarak.

Arkasından ona saldıranı haber vermek için panikle bağırdım. "Ethan! Arkana bak!

Ethan ona saldıranlarla uğraşırken gelen gürültüye bakmak için arkamı döndüm. Derek ve Jill hâlâ zor durumdaydı. Jill'in gözlüğü yüzüne savrulan kılıç darbesi sırasında bir anda yere düştü. Savaştan önce düşmemesi için sabitlese de kılıcın darbesiyle çerçevesi ve camları kırıldı.

Derek ise kendi başındakilerle uğraşıyordu. Derin nefesler alarak yere düşmüş gözlüğünü almaya çalışan Jill'e yandan saldırmaya çalışan bir askeri koşarak etkisiz hâle getirdim ancak önünden fırlayan bir başkasına engel olamadım.

Darbe hızlı ve ölümcül geldi.

Kılıç, Jill'in karnına saplandı ve geri çıktı. Acı dolu bir çığlık dudaklarından döküldü. *Kalbimi bıçaklıyorlar, yeniden...* Karnını tutan Jill, dizlerinin üzerine çöktü. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı; acı ve şaşkınlıkla doluydu. Onu yaralayanın boynunu tek darbede kessem de çok geçti. "Jill!" diye bağırdım, çaresizlikle.

Solaris sonunda yetişti, yanımıza yaklaştı. Ben Jill'i kucaklayıp yapabileceğim bir şey olup olmadığını kontrol ederken, etrafımıza kimsenin yaklaşmadığından emin olmak için Ethan'la birlikte bizi korumaya aldı. Birkaç dakika içinde onun koruma çemberine Jude da katıldı.

Jill'in karnından oluk oluk kan akıyor, gözleri kayıyordu. Yaranın görünüşüne göre Jay dışında hiçbirimiz bir şey yapamazdık, o da burada değildi. Diğer yaralılarla ilgilenmek için geride kalmıştı. Öyle bir uğultu vardı ki seslensek de duyamazdı. Kolumdaki bilekliği çekiştirdim, iğnelerin bileğimi kanatması dışında hiçbir işe yaramadı. Odaklanıp büyü yapmaya çalıştım ama fayda etmedi.

Derek başındakileri attı, yanımıza çöktü. Parmaklarımla saçlarını okşarken, sesim titreyerek, "Jill, Derek geldi," dedim. "Atlatacaksın."

Derek benim yerimi alıp Jill'i kucağına yatırdı. Mırıltılarla onunla vedalaşırken Jill konuşmaya çalıştı. "Kaptan," dedi mırıldanarak. Sol, önündeki askeri kılıçtan geçirdikten sonra yüzünü çaresizlikle bize döndü. Jill ikimize de huzurla baktı. "Vazgeçmeyin, büyüyü yükseltin. Ben artık özgür olacağım."

Aramızda en çok özgür olmak isteyenlerden biriydi, her fırsatta dile getiriyordu. Son kelimeleriyle ağzından boşalan kan çenesini boyarken, gözleri titreyerek kapandı. Başı, Derek'in göğsünde gevşedi. Artık nefes almıyordu. Derek, Jill'in cansız bedenine sıkıca sarıldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. "Hayır!" diye bağırdı. "Jill!"

Zaman durdu. Savaşın gürültüsü kulaklarıma ulaşmıyordu, tüten duman görüşümü bulandırmıyordu. Tek duyabildiğim, Derek'in hıçkırıkları ve kalbimin kırılma sesiydi. Tek görebildiğim ise arkadaşımın cansız bedeni. Jude, ellerime hızlıca yırtılmış giysiden bir bandaj sardı idare etmesi için.

Yas tutmaya bile vaktimiz yoktu. Sol'ün yüzünün çok yakınından bir kılıç darbesi geçince kaybın verdiği acıyla ayaklandım ve onu korumak için daha sert saldırmaya başladım. Bağırıyor, acımı düşmandan çıkarıyordum. Gözlerim bulandı, gözyaşlarım kan ve tozla kaplanmış yanaklarımdan sicim gibi akmaya başladı. Kontrolsüz bir şekilde avcı hızımla üzerime gelenlerin hepsine meydan okuyordum.

Sol, başımı eliyle aşağı bastırıp arkamdaki askere kılıcını saplarken, "Şimdi olmaz, toparlan!" diye bağırdı. Derek bile gözyaşları içinde ayağa

kalkmış, kendini savunmak için kılıcını savurmaya başlamıştı mecburen. Öyle bir karmaşa vardı ki Jill'in bedenini kenara taşıyacak kadar bile vaktimiz yoktu. Vadinin sınırındaydık. Avcıların hepsi gerilemiş, insan askerler dev bir dalga gibi üzerimize yığılmaya devam ediyorlardı.

Solaris cebinden küçük bir borazan çıkardı ve üfledi. Tiz ses, kılıç seslerinin arasından yamaç boyunca uzanıp yankılandı. Aetherium askerleri sağına soluna bakarlarken ne geleceğinin tedirginliğine düştüler.

"Şimdi!" diye bağırdı Sol son sesiyle. Borazanı çaldığı anda tüm avcılar hızlarını kullanarak kendilerini önceden belirlediğimiz alana attılar.

Savaş alanında keskin bir gümbürdeme duyuldu. Yamaçtan yuvarlanan büyük, yuvarlak kayalar son hızla ortada kalakalmış insan askerlerin üzerine yağdı. Kayaların yuvarlanışını izlerken düşman hatlarının nasıl parçalandığını gördüm. Askerler birbirine çarpıyor, bazıları kaçmaya çalışıyordu. Taşlar onları ezip geçerken yer, kanla ve parçalanmış zırhlarla kaplanıyordu.

Baştan aşağı siyahlar içerisinde, yüzleri yalnızca gözleri açık kalacak şekilde kapalı olan *Gölge Avcıları*, saklandıkları yamaçtan fırladılar. Hepsi aynı giyinmişti ve öyle hızlılardı ki kayadan kurtulan askerlere saldırdıklarını bulanık silüetler hâlinde görüyorduk. Siyah bir duman, insanlara saldırıyor gibiydi.

Akademi'de seçtiğim bölümde eğitimini tamamlayan bazı avcılar bu hıza ulaşabiliyorlardı. Solaris de onlardan biriydi. Benimse biraz daha çalışmam gerekiyordu.

İnsan askerler, tıpatıp aynı giyinmiş ve diğerlerinden katbekat hızlı olan bu birliğin saldırısını yalnızca göz ucuyla görebiliyorlardı. Benjamin'in koyu yeşil gözlerinin parıltısını, ilk ortaya çıktığında yanımdan geçerken saniyelik olarak görmüştüm.

İnsan ordusu hızla dağılmaya başladı. Kayalar askerleri eziyor, Gölge Avcıları aralarına dalıp kalanları dağıtıyordu. Hâlâ kurtulan olursa da işi biz devralıyorduk. Yamaçtan yapılan alevli ok atışları da arkalardakilerin sayısını azaltmaya yardımcı oluyordu.

En başından beri gerileyerek onları bu noktaya çekmeye çalışmıştık. Burada vadi daralıyor, arkamızdaki yamaç ise okçu birliklerini saklıyordu. Bu, savaşın kaderini değiştiren andı.

Zayıflayan Aetherium ordusunu son hızla biçmeye devam ettik. Etrafımız seyrelip rahatlarken Solaris ile asıl yapacağımız işe gelmişti sıra. Marvin hâlâ sağdı. Onu koruyan birlikler birer birer erirken, beceriksizce savurduğu kılıcını ve korkudan çarpılmış yüzünü görebiliyordum artık.

Korkak Kral'a bakarken gözlerim Solaris'in yüzüne döndü. O da biliyordu ki Marvin'i ele geçirmek, bu savaşı bitirmenin tek yoluydu. İkimiz, o yöne doğru birbirimizi koruyarak hareketlendik. Marvin'i koruyan muhafızlar bize doğru ok atışı yaparken önüme çıkan bir askeri siper ettim kendime. Canlı kalkanım benim almam gereken tüm ok darbelerini aldı ve işlevsiz hâlde yere yığıldı.

Solaris ise çoktan Marvin'in atının yanına ulaşmıştı. Atını ürküttü önce. At şaha kalkarak Marvin'i sırtından attı. Yerde, sefil durumda yatan kardeşine baktı tiksintiyle. Marvin sürünerek kaçmaya çalışıyordu. Bacağı yaralıydı. Toprak zeminde sürünürken kan izleri de onunla yol çiziyordu.

"Öldürme beni!" dedi Sol'e yalvarır gibi.

Solaris ise yüzünde biraz bile olsun merhamet taşımıyordu. "Henüz değil," dedi yakasına yapışıp.

Arkamızdan, bize yetişmiş olan Reynold, "Onu öldürme!" diye bağırdı Sol'e. Onun da yüzü gözü kan içindeydi. *Başkalarının kanı...* Sol, tiksintiyle yüzü korkudan çarpılmış kardeşinin yakasını bıraktı. Hıncını alamayacak gibi durduğundan Reynold ikisinin arasına girdi.

"Ölmek istemiyorsan emir ver, Marvin! Savaş sona erdi," dedi Reynold tehditkâr bir sesle.

Marvin generale işaret verdi, general geri çekilmeyi emreden savaş borazanını çaldı çaresiz. Birkaç dakika içinde çarpışan kılıç sesleri ve acı bağırışlar, yerini dermansız ayak seslerine ve yaralıların inlemelerine bıraktı.

Savaş alanına doğru alçalan siyah bir kuzgun seçti gözlerim. Kuzgun kanat çırparak yanımıza kadar geldi, Sol'ün kanla lekelenmiş zırhının üzerine, omzuna iniş yaptı. Ayağında rulo hâlinde bir kâğıt parçası bağlıydı.

"Hayır!" diye feryat etti Marvin.

Solaris'in gözleri alaycı bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Onu okumayacaksın!" diye böğürdü Marvin. Sol'e yetişmeye çalışırken aslında kendisi de çabasının yersiz olduğunu biliyordu. Amaçsızca yerde kıvranan bir zavallıydı sadece, çoktan kaybetmişti.

Planlandığı gibi, Reina; Nora'nın bahsettiği mektubu, Marvin'in yokluğundan faydalanıp saraydan çalarak bize göndermişti. Marvin'i bu kadar dehşete düşürenin ne olduğunu hepimiz merak ediyorduk.

Reynold'un işaretiyle Marvin ve tüm generalleri kelepçelendi, esir alındı. Brad de içlerindeydi ve şükür ki zarar görmemişti. Marvin giderken hâlâ tepiniyor, Sol'e hamle yapmaya çalışıyordu. Avcıların zafer çığlığı vadiyi doldurmaya başladı.

Ben ise öne eğilip soluklanmaya çalıştım. *Bitti...* Jill'in kaybı göğsümün üzerinde kalkmayan bir ağırlıktı. Solaris hemen yanıma geldi. "İyiyim," dedim başımı sallayıp. Ufak tefek çiziklerim, berelenmelerim vardı. Ellerim kötü durumda olsa da birkaç saate iyileşirdi. "Sen iyi misin?" diye sordum gözlerimi bedeninde gezdirirken.

"İyiyim," dedi nefes nefese. Mektubu zırhının altında güvene alırken, gözleri alev saçan bir bakışla hâlâ askerler tarafından kaleye sürüklenen Marvin'in üzerindeydi.

Silahlarını bırakan ve teslim olan diğer askerler de avcılar tarafından bir bir bağlanıp götürüldüler. Ekiptekileri merak ediyordum. Bu çılgınlığın arasında hiçbirimiz kime ne olduğunu kontrol edememiştik.

Avcılar, savaş alanını terk etmeye başladılar. Yaralılar, tedavi edilmek üzere sağlam olanlar tarafından kaleye taşınıyorlardı. Jay büyü yapamayacaktı. Yaralananların hepsi normal yöntemlerle tedavi edileceklerdi. *Avcı inadı...* Solaris yorgun bir edayla elini omzuma attı. Tozlu zeminde dostlarımızı arayarak dolaşmaya başladık. *Kimleri kaybettik?*

Tanıdığım yüzleri sağ gördükçe içim bir parça rahatlıyordu ki Jude, Karl ve Ethan'ın bir silüetin daha üzerine eğilmiş olduğunu gördüm. Jill'in bedeni kayaları yuvarladığımız alandaydı. *Bir başkası...*

Yaklaştıkça en çok Karl'ın ağladığını fark ettim. *Drue...* Gözleri kapalıydı; boynundaki kesikten akan kan, zemini boyamış hâlde yatıyordu. *Karl'ın tek dayanağı...* "Hayır!" diye bağırıyordu avazı çıktığı kadar. "Ölmedi! Tekrar kontrol edin, ölmedi!"

Boğazımdan acı bir hıçkırık kaçtı. Bir anda üzerimdeki, ellerimdeki kan kokusu midemi bulandırmaya başladı. Solaris eğildi, Karl'ın omzunu sıktı güç vermek için. Benjamin ve Iris de siyah giysiler içerisinde yüzlerini örten başlıkları çıkarmış; uzak bir köşede, olanları sessiz yaşlar akıtarak izliyorlardı.

Karl ayağa kalktı, sağa sola bakınıp yardım çağırmaya çalıştı. Yanımdan koşacağı sırada kolumla onu yakaladım. Yüzüme baktı ve bağırarak ağlamaya başladı. Kollarımı ona sardım, gözyaşları zırhımdaki kanlara karıştı. Solaris'in gözlerinde katıksız bir hüzün vardı bize bakarken. Eğildi, Drue'nun açık kalmış gözlerini kapattı.

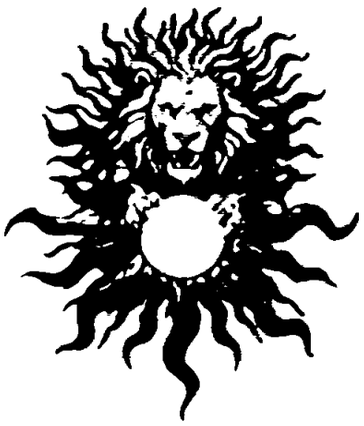
Derek kucağında Jill ile yanımıza geldi, onu Drue'nun yanına yatırdı. Jill'in kırık gözlüğü elinde, yüzü ise hayalet gibiydi. Karl benden ayrıldı, yeniden kız kardeşinin yanına çöktü ağlayarak.

Savaş alanının bir kısmını; dostlarımızdan gelen inlemelerle ve ağlamalarla bölünen bir sessizlik kaplamıştı. Ölü ve yaralılar, kanla sulanmış toprağa serilmişti. Zaferin bedeli ağırdı. Bu ülkedeki özgürlüğümüz binlerce insan ve avcının ölümüne, ailemizden iki kişiye sebep olmuştu.

Öyle bir kan banyosu yapmış durumdaydım ki artık kan tutmuyordu beni. Adrenalin azalırken keder çöküyor, öldürdüklerim dâhil yerde yatan bedenlere boş gözlerle bakıyordum.

Yanı başımdaki Solaris'le göz göze geldik. "Savaş böyle bir şey," dedi iç çekerek. "Kaleye gidelim." Başımı sallayıp onu onaylarken, içimden Drue ve Jill'in yasını tutmaya başlamıştım çoktan. Elbette Sol bu manzaraya benden daha alışıktı ama onun da gözlerinde kederli ışıklar vardı.

Güneş batı ufkunda kaybolurken Viridia vadisine sessizlik çöktü. Savaşın izleri hâlâ tazeydi ve açtığı yaraların bazıları iyileşmeyecekti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
KONUŞAN ÖLÜLER

"SOLARIS"

Ölüler konuştuğunda yaşayanlar gölgelere bürünür.

Crimson Kalesi
Vadi Savaşı'ndan Önce

"Kraliçe'yi ve kaçakları istiyor. Sizi ona vermek zorundayım." Luna ile birbirimize baktık panikle. Bu, işleri bir hayli karıştıracaktı. Marvin bizi öldürmese bile zindanda çürütmekten büyük bir keyif alırdı. Tabii tüm dostlarımızı bir bir öldürüp bizi en sona bıraktıktan sonra...

Üstelik bizi ele geçirmesi tüm sancakları yeniden kendi etrafında toplardı. Nora'ya neler yapacağını düşünmek bile istemiyordum ama zaten Reynold'un aklında başka bir şey olduğunu seziyordum. Burada tek başıma olsam çok daha rahat olacağımı bildiğim gibi.

"Bunu yapamazsınız," dedi Luna çıkışarak. Reynold, gözlerini onun üzerine dikti. Benim haricimde onunla bu tonda konuşabilen bir başkası yoktu.

"Neden yapmayalım, Lunabelle Beldrakon?" diye sordu kötücül bir merakla. "Buraya kaçarak bizi Aetherium'un hedefi hâline getirdiniz."

"Avcıların, onlara sığınanları koruma geleneğine ne oldu?" Sesimdeki öfkeyi anladı, gülümsedi.

"O gelenek en çok aranan iki kaçağı ve bizzat Aetherium Kraliçesi'ni kapsamaz takdir edersen," diye yanıtladı Reynold alayla.

Beynim vızır vızır çalışıyor, bir çözüm bulmaya çalışıyordum. Aslında Reynold'la aramız her zaman böyle değildi. Çocukken annemle bu kaleye geleceğim zamanları iple çekerdim ve avcı lordu olarak seçildiği konsey seçimini hatırlıyordum. Yaptıklarını o zamanlar bilmediğimden gurur bile duymuştum.

Avcı güçlerim ortaya çıktığında ise Reynold beni Viridia'ya çağırmış; gerçek bir safkan avcı gibi yetiştirilmemi, varisi olmamı teklif etmişti. O zamanlar Cal'ın yörüngesinde, onun verdiği görevleri yerine getirmekle meşguldüm. Bir de yeni güçlerimi anlamaya çalışmaya... Magus tarafım, Crimson Kalesi'nde çok büyük sorun yaratacağından, teklifini düşünmeden reddetmiştim.

Reynold acımasız bir avcı lideriydi. Maguslara yaptığı zalim işkencelerle tanınırdı. Zevki için parçaladığı magus ailelerinin, sırf büyü yapabiliyor diye öldürdüğü masumların sayısını kendisi bile bilmezdi. Yöntemlerini onaylamıyor, çoğu zaman iğreniyordum. O zamandan beri bir daha görüşmemiştik.

Reynold, koltuğunun kolçağında tırnaklarıyla ritim tutarken bir süre düşündü. "Herkes dışarı!" dedi sert bir sesle. "Yalnızca generaller kalsın."

Biraz bekledi, salonun boşaldığından emin oldu. "Solaris," dedi. "Torunum olduğun için bu takası elimden geldiğince onurlu şartlarda yapacağım."

Elimde olmadan gülümsedim. Reynold bana şaşkın gözlerle baktı. Gerçekten bu tiyatroya kanacağımı düşünüyordu. "Büyükbaba, hepimiz niyetinin farklı olduğunu biliyoruz," dedim güçlü bir sesle. "Bizden bir şey isteyeceksin."

Olup bitenden haberi olmayan Luna, bir anlığına kaşlarını çattı ama renk vermedi. Reynold, yanındaki Silverdawn ailesinin lideri olan kadına baktı. Kadın memnuniyetsiz de olsa onaylayarak başını salladı. "Sizi vermekten vazgeçmemizin bir yolu var, evet..." dedi düz bir sesle. "Herkesin bilmemesi gereken bir mesele."

Bu hamlenin baştan beri planlı olduğunu tahmin ediyordum. Önce bizi çaresiz hissettirmiş, tek çıkar yolumuzun bu olduğuna inanmamızı istemişti.

"Marvin'in gelişinden ve bizim nerede olduğumuzdan uzun süredir haberin vardı," dedim. "Kraliçe'nin buraya kaçtığını da biliyordun. Sadece

doğru zamanı bekledin. Bizden isteyeceğin her neyse teklifini kabul etmek zorunda kalmamız için köşeye sıkışmamız gerekiyordu."

Reynold, önce sinirlenmiş gibi göründü ama ardından gülerek başını iki yana salladı. Beden diliyle her şeyi itiraf ettiğine göre, saklamaya gerek kalmamıştı. Eğer birbirimize ihtiyacımız varsa, gidilecek yol dürüstlükten geçiyordu.

"Bizi kandırma faslı bittiyse..." dedim, gözlerimi ona diktim. "Teklifini dinliyoruz."

Reynold'un söyleyeceği şey, belli ki ona da ağır geliyordu. Derin bir nefes alarak konuştu. "Viridia ölüyor. Sizi buraya getirmemin asıl sebebi bu."

Tam olarak ne demek istediğini anlayamadığımdan kaşımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırdım.

"Kaynaklarımız tükendi," diye devam etti. "Avcı sayısı arttıkça elimizdekiyle yetinemiyoruz. Salgın hastalık ülkeyi sardı. İlaç için kullandığımız bitkiler artık yetişmiyor. Toprak zehirlenmiş durumda." Yavaş yavaş sadede geliyordu.

"Kuzey klanları da kıtlık yüzünden savaşıyor," dedim.

Reynold başını sıkıntıyla salladı. "Kuzey klanları, Viridia ordusunun yarısını oluşturuyor. Onları yeniden düzene sokmanın tek bir yolu var."

Artık ne demek istediğini anlamıştım ancak yine de açıkça söylemesini istiyordum. Onun ağzından duymalıydım.

"Büyüyle Viridia'yı iyileştirmenizi istiyorum." *Beklediğim itiraf.* "Kimse bilmeyecek. İkiniz," dedi, parmağıyla Luna ile beni işaret etti. "Hem büyü yapabiliyorsunuz hem de bizdensiniz. Bize yardım edin, size evimizin kapılarını açalım."

Söylediklerinde oldukça ciddiydi. Tek çaresi bu olmasa, ölse bile bu çözüme başvurmayacağını biliyordum. Aetherium'un aksine Viridia'da doğaya büyüyle müdahale edilmemesi, avcıların mücadele ruhunu öven eski efsanelerde bile anlatılırdı. Büyüsüz bir yaşam onların kültüründe gurur kaynağıydı. *Bugüne kadar...*

Talep yarışında elime önemli bir koz geçmişti az önce. "Size neden güvenelim, lord?" diye sordum ciddi ifademi bozmadan.

"Başka şansınız yok," diye yanıtladı sert bir sesle. "Aranıyorsunuz, gidecek yeriniz de kalmadı. Buradan kaçmayı başarsanız bile nerede yaşaya-

caksınız? Mortera Volkanları'nda mı? Malertu Çölü'nde mi? Astoria'nın buzlarında kendinize bir iglo yaparsınız belki?" Konuştukça gerginliği artıyordu. Elinde olsa büyümüzü çalıp, işi kendi başına halletmek isterniş gibi görünüyordu.

Yaşanabilir son toprak parçalarının Aetherium ve Viridia olduğunu yüzüme vurmasa da biliyordum. *Novaetra, herkesin son şansı...* Yalnızca onun oyununu, ona karşı oynuyordum. Yardım istiyorsa bize özgürlüğümüzü verecekti.

"Siz Viridia'yı iyileştirip yaşanabilir hâle getirin, ben de Marvin dâhil tüm tehditlerden size bu çatı altında koruma sağlayayım."

Teklifi makuldü. Burayı büyüyle iyileştirmenin bizim için bir zararı yoktu; hatta elimizdeki ekiple ve sıkı çalışmayla kolay bir iş bile sayılırdı.

"Sizi ve Kraliçe'yi elimizde tutmamız, Aetherium'la tüm ticaret ilişkilerimizi bitirecek. İşinizi mükemmel yapmanız gerekli," diye ekledi.

"Benim de şartlarım var," dedim.

Luna, şimdiye kadar sessizce dinlemekle yetinmişti. Yüzümü ona çevirdim, başını sallayarak devam etmem için onay verdi.

"Ben ve ekibim bu ülkede özgür olacağız. Bize esir gibi davranılmayacak, rahatça seyahat edip barınacağız. Nora'nın da ülkeye sığınmasına izin vereceksiniz. Kimsenin saçının teline bile zarar verilmeyecek."

Bunlar kabul edilebilir şartlardı. Asıl mesele, birazdan söyleyeceğim şarta bağlıydı.

"Aetherium'daki mektubu da istiyorum, benim için önemli. Annem, Marvin yokken çalabilir. Kuzguna ihtiyacım var," dedim.

Reynold şaşırmış görünse de beklediğimin aksine itiraz etmedi. Gerçekten köşeye sıkışmış olmalıydı. Bizi çaresiz bırakıp, her şeyi kabul ettirebileceği eşiği az önce aşmıştım.

"Kuzgunumuz var. Annene haber gönder," dedi sakin bir tonla.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Büyü içerikli olduğu için bu haberleşme yönteminin Viridia'da kullanılmadığını sanıyordum.

"Kuzgun ülkede yasak olabilir ama konsey kullanıyor. Dumanla haberleştiğimizi mi sandın?" diye homurdandı şaşkın bakışlarımı görünce. "Diğer talepler de kabul edilemeyecek şeyler değil. Tüm konsey üyeleri geldiğinde karara bağlarız."

Sandalyesinde rahatsızca kıpırdandı. "Sizi ve Nora'yı vermeyi reddetmem, savaş demek olur. Biliyorsunuz değil mi?" diye sordu ikimize birden.

Luna ilk kez yanıt verdi. "O hâlde savaşacağız."

Yüzümü Luna'ya çevirdim. Buz rengi, cesur gözlerine bakarken gülümsedim. O da içimi ısıtan bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Reynold, bizi tutan muhafızlara işaret etti. Sonunda üzerimizdeki baskılarını gevşetip geri çekildiler. Reynold eliyle sandalyeleri gösterdi. Saatlerdir ayakta beklediğimiz düşünülürse, uzattığı zeytin dalını geri çevirmek sadece kendimize zarar verirdi. Belli ki önümüzde verilecek bir savaş vardı.

Defalarca kez planın üzerinden geçtik. İnsan ordusunun yapılanmasına bir hayli hâkimdim, hatta çoğu birliği kendim inşa etmiştim. Hangi sancağın ne kadar asker toplayacağını, yaklaşık olarak kaç kişiyle saldıracaklarını ve hangi özelliklere sahip olduklarını biliyordum. Buna göre, az kişiyle bile kazanabileceğimiz bir plan yaptık. Vadinin doğal yapısını ve Gölge Avcıları'nı kullanacaktık.

Vadiden kaya yuvarlamak Luna'nın, Gölge Avcıları ise benim fikrimdi. Reynold, takdir eden bakışlarla plan kurmamızı dinlerken kendi generallerine kınayan bakışlar atıyordu bir yandan. Tuhaf bir keyiflilik hâli hâkimdi ruhuna.

Sonunda her şey kararlaştırılınca Reynold emir verdi, hazırlıklar başladı. Savaşta kesinlikle büyü kullanmamız yasaktı. Avcılar, Marvin'in büyüye başvurmayacağından bir hayli emindi. Son bozgunlarının çoğu avcı ve magusları kullanmaya çalıştığı için başına gelmişti.

Reynold, ülkede bulunduğumuz süre boyunca -onun işini yaptığımız zamanlar hariç- obsit bilezikleri takmamızı şart koşmuştu. Pazarlıklar yapılmış, her iki taraf da bazı fedakârlıklarda bulunmuştu.

Her konuda anlaştığımızda, ekibimizin zindandan çıkarılıp kulelerden birine güvenle yerleştirilmesini buyurdu. Savaşa kadar ortalarda görünmeyecektik. Marvin'e haber uçması riskini en aza indiriyordu.

Yapmamız gereken hazırlıklar vardı ve ekibi bilgilendirmeliydik. Luna ile ayağa kalktık, muhafızlar kalacağımız yere kadar bize yol gösterecekti. Arkamızı dönmüş yürürken Reynold bize seslendi.

"Elimdeki ordunun tümünü sizin için savaşa sürüyorum. Eğer sözünüzü tutmazsanız ölürsünüz."

Aklımda ters gidebilecek onlarca olasılığın endişesiyle Luna'yı alıp yanıt vermeden salondan dışarı çıktım.

Crimson Kalesi
Savaştan Sonra

Luna ile birlikte kalenin ahır bölmesine adım atıp bize verilen atları teslim ettik. Kolumu şefkatle omzuna attım. Yüzü, gözleri, saçları ve zırhı, kan ve toz içindeydi. Fernville'de kan tuttuğu için elindeki yaraya bile bakamayan kadın gözlerimin önünde bir savaşçıya, bir ölüm getirene dönüşüyor, kanla yıkanıyordu.

Güçlenmesini her ne kadar takdir etsem de savaş herkesin masumiyetinden çalardı. Bu yüzden onu kolumun altında yaşatma ve koruma içgüdüsü hissediyordum. Buna izin vermeyeceğini ise biliyordum. *Benim korumama artık ihtiyacı olmadığını da...*

Kalede ruhlarımızı saran karanlığın aksine tam bir kutlama havası hâkimdi. Avcı zafer marşını herkes hep bir ağızdan söylüyordu.

Onların kutlama yapması ne kadar doğal olsa da içimizde neşe yoktu. Ailemizden iki kişiyi kaybetmiş olmanın ağırlığı yeni çökmeye başlamıştı üzerimize. Dahası, o iki kişinin geride bıraktığı sevdikleri vardı ve ikisi de dostumuzdu. Avcı halkı çok kayıp verse de kültürlerinde yas tutmanın yeri yoktu. Marşlarla zaferi kutlayarak ölülerini onurlandırırlardı.

Neşeli kutlamalarının arasında, önümüzde götürülen esir düşmüş insan askerlerine çürük sebzeler atıyorlar, onları yuhalıyorlardı. Derin bir nefes aldım. Her ne kadar bu askerler Marvin'in emriyle burada olsalar da bir zamanlar onlar benim ordumdu. Bin tanesini de öldürsem, esirlere yapılan saygısızlığa tahammül edemiyordum.

Liam uzun adımlarla bize yetişti. Ağzını açıp birkaç coşkulu söz söylemek üzereydi ama konuşmasına fırsat vermedim. "Durdurun şu kepazeliği. Hepsi emredileni yaptılar. Onurlu muamele görmeyi hak ediyorlar."

Liam'ın gülümsemesi dudaklarında asılı kaldı. Kalabalığa sorgulayan bir bakış attı. "Biliyorsun, avcı halkı vahşidir, Sol. Zaferlerini..."

"Durdur, yoksa ben durdururum."

Sözünü kestiğim Liam, kararsız bakışlarını bir kez daha kalabalığa dikti ve harekete geçti. Hızlı adımlarla en öne yetişti. Esirleri taşıyan askerlerin

liderine emir verdi. Safları sıklaştırıp esirlerin halk tarafından linç edilmemesi için çevrelerini sardılar ve hızlandılar.

Liam, emir verdikten sonra sakin olmaları için halkı uyardı. Yan gözlerle bana baktığında onaylayarak başımı salladım.

Sonunda gürültüden sıyrılıp Monapaar'a ulaştık. İlk geldiğimiz günün aksine, kapıdaki muhafızlar bizi şüpheyle değil, saygıyla izliyorlardı. Luna yanımda sessiz adımlarla yürüyor olsa da içinde fırtınalar koptuğunu bilecek kadar tanıyordum onu.

Temizlenmeye, dinlenmeye ihtiyacımız vardı. Bir de mektup vardı... Bir yanım merak ediyor, diğer yanım ise uğursuz bir hisle huzursuz oluyordu. Kehanetle ilgili bir bilgi olup olmadığını öğrenmenin tek yolu okumaktı. Hiç istemesem de...

Luna ile bize ayrılan, gençken anneme ait olan odaya yöneldik doğrudan. Ekiptekilerden Karl, Derek ve Jay dışındakiler odalarına çekilmişlerdi. Jay yaralılarla ilgileniyor, Karl ve Derek ise kaybettikleri sevdiklerinin bedenlerinden ayrılmayı reddediyorlardı. Yarın, her ikisi için de uygun bir cenaze töreni düzenleyecektik.

Kulenin ikinci katındaki siyah cilalı kalın ahşaptan yapılmış kapıyı açıp içeri girdik. Luna'nın saçlarını nazikçe kanara ittim, deri kayışları bir bir çözüp onu zırhın ağırlığından kurtardım. Bana doğru döndü, aynı işlemi benim üzerimde uyguladı ve serin parmakları ufak tefek yaralarımın üzerinde gezindi.

"Önemli bir şey yok," diye fısıldadım, mavinin eşsiz tonlarındaki gözlerine bakarken.

Ellerindeki sargıları açmaya başladım. Bakıma ve temizlenmeye ihtiyacı vardı. "Luna, kendini zorlama. Bağır, çağır, ağla. Onlar bizim dostlarımızdı." Sessizliği beni ürkütüyordu.

Ama o sakinliğini bozmadı. Yüzü solgun, gözleri doluydu ama ağlamıyordu. "Hayır," dedi, başını iki yana sallayarak. "Onlar savaşçıydı, Sol... Bağırıp çağırmayacağım, ağlayıp tepinmeyeceğim. Canlarını boşa feda etmediklerinden emin olacağım."

Ona hayranlıkla bakıyordum. Dönüştüğü o güçlü savaşçıya...

"Seni koruyacağım," diye ekledi mırıldanarak.

Kollarımı açtım ve her zamanki gibi onu kendime hapsederek sarıldım. Üzerindeki kurumuş kanın bile bastıramadığı ona özgü çiçek kokusunu içi-

me çektim. Kalbinin düzensiz atışları ihtiyacım olan tek melodiydi. "Ben de seni koruyacağım," dedim buruk bir gülümsemeyle. "Her zaman."

Kollarımdan hafifçe uzaklaştı, yüzüme baktı. "Mektup kimden?"

Elbette, üstünkörü de olsa gelmeden önce bakmıştım. *Kral Cal.* Bana mektup bırakacak kadar bile önemsemediğini düşünürdüm oysaki.

Mektubu iç cebimden çıkarıp Luna'ya gösterdim. Gözleri irice açıldı.

"Seni yalnız bırakayım," dedi şaşkın gözleri mektup ve benim aramda gidip gelirken.

"Gerek yok, Bell, senden gizleyeceğim bir şey yok."

"Zaten temizlenmem gerekiyor. Sen de bu arada oku," dedi ısrarla. Bana özel alan yaratmaya çalışıyordu, başımı sallayarak kabul ettim.

Luna banyoya yönelirken, odadaki iki koyu renk kadife koltuktan birine yığılır gibi bıraktım kendimi. *Kim bilir neler yazıyor...* Blaze ailesinin yüz karası olduğuma dair hakaretler okumaya ruhen hazırdım ancak asıl merak ettiğim şey, bu mektubun Marvin'i neden bu kadar çıldırttığıydı.

Düşünmenin fayda sağlamayacağını anlayınca, sonunda katlı mektubu açtım, masanın üzerindeki gözlüğü gözüme yerleştirdim.

Bu el yazısını üzerinden yıllar geçse de unutacağımı sanmıyordum. Mezardan kıpırdanan kalem muhakkak acımasız olacaktı. Tıpkı yaşarken olduğu gibi...

Oğlum ve vârisim Solaris,

Avcı güçlerine sahip olduğunu öğrendiğimden beri sana uzak davrandığımı biliyorum. Gerçek şu ki seni her zaman sevdim, oğlum. Seni korumak için duygularımı saklamam gerekliydi.

Bu mektubu benim ölümümden sonra okuyacaksın.

Senin, kardeşim Darius'un oğlu olduğunu tahmin ediyorum. Ona yaptıklarımdan dolayı derin bir pişmanlık içindeyim. Darius'u ben öldürdüm. Yüzüne her baktığımda --ona bu kadar benzeyen yüzüne— tanrıların seni bana bir ceza olarak gönderdiğini düşündüm. Sonra anladım ki bu, hatalarımı telafi etmem için bir fırsattı. İkinci bir şanstı.

Sana bazen sert davrandım, ruhunda yaralar açtım. Güçlü olmanı istedim. Kimseye ihtiyaç duymadan, ne olursa olsun ayakta durmanı... Bunun bedeli çocukluğun olsa bile. Çünkü duygular zayıflıktır, oğlum. Sen kimseye acımayacaksın.

Valor'da yapmak istediğin şeyi biliyorum. Büyüye karşı her zaman ön yargılıydım. Yıllarca kehanette sözü geçen Ateş Prensi'ni aradım. Meğer o, yanı başımdaymış. Çok sevdiğim oğlumun magus olduğunu yeni öğrendim.

Seni koruyacağım, Solaris. Kardeşime karşı işlediğim günahı, onun oğlunu koruyarak affettireceğimi umuyorum. Seni tahttan uzak tutmamın nedeni avcı güçlerin değildi. Gerçek sebep, zamanı gelene kadar gözlerden uzak kalman gerekliliğiydi. Çünkü büyü yapabilen bir vâris ortaya çıkarsa halk, tıpkı daha önce olduğu gibi seni asla kabul etmez, hatta infazını bile isteyebilirdi.

Bilmeni isterim ki eğittiğin maguslarla karşıma geçtiğin gün, sana söyleyeceklerim gerçek hislerim değildir.

Seni orduların başına geçirmemi ve Akademi'ye yollamamı ceza olarak gördün ancak iyi düşün, oğlum... Alarum iyi bir politika eğitimi aldı, tıpkı bir danışman gibi. Sana [illegible]

avcıları ve ordıları verdim. Unutma ki her kim bu iki güce birden sahip olursa halk, güç ve taht onundur.

Stonebrook ailesi, ülkenin en güçlü sancaklarından biri. Aileni o sancakla kuracak, gücüne güç katacaksın. Böylece magus olduğun ortaya çıktığında sana zarar veremeyecekler.

Seninle her zaman gurur duydum, öz oğlum gibi sevdim. Gösteremesem de. Sana hediye ettiğim kılıçtaki taş, babandan kalan bir yadigâr. O taşı, onun kılıcından aldım ve şimdi sana geri veriyorum. Akıllıca kullan.

Kral olmak babanın hakkıydı... Bunu ondan çaldım. Şimdi bu emaneti sana iade ediyorum.

Kehanetin peşinde olduğunu biliyorum. Kehanetle ilgili araştırdığım ve bulduğum her şey, bu mektubu bulduğun kutunun içerisinde.

Umarım zamanı geldiğinde benden daha iyi bir kral olursun ve gücün seni zehirlemesine izin vermezsin. Dönüştüğün genç adamla gurur duyuyorum. Bir gün beni affedebilmeni umuyorum.

Aetherium Kralı, Cal Blaze
Baban.

Bir anahtar, beş taş, beş kapı ustaca işlendi.
Bir harita, yıldız ışığında parlar gözemi.
Kızıl duvarlar saklanan bir sır gibi.
Önce bak ama gerek,
Almak için hazineyi.

Mektubu elimden bıraktım ve bir süre boş gözlerle odaya baktım. Onun yazdığından emin olamadım, yeniden kontrol ettim. Mektubun sonunda kralın mührü vardı. *Ölüler konuştuğunda, yaşayanlar gölgelere bürünür.*

Her şeyi biliyormuş. Bunu beklemiyordum. Kalbim, kırılmakla öfkelenmek arasında gidip geliyordu. Gerçek babamın, çocukluğumun katili... Beni seçmiş.

Bunca zaman... Yaptığı iyilik bile kendisine hastı. Dönüştüğüm kişinin onun ustalık eseri olmasına öfke duyuyordum.

Dâhi planlarının da senin de ruhun cehenneme, kral. Yaşarken uzatmadığı o elin, mezardan uzanmasının hiçbir anlamı yoktu.

Bir süre okuduklarımı sindirmeye çalıştım, sonra ise yavaşça acemi bir yazıyla bir şeyler çiziktirilmiş olan kâğıdın arka yüzünü çevirdim. Arka yüzündeki yazı Marvin'e aitti ve kehanetin okumadığımız bir dizesini içeriyordu.

"Bir anahtar, beş taş, beş kapı ustaca gizlendi.
Bir harita, yıldız ışığında fısıldar gizemi.
Kızıl duvarlar saklanan bir sır gibi.
Önce hak etmen gerek,
Almak için hazineyi."

O sırada Luna, saçları ıslak ve rahat giysiler içinde odaya döndü. Bedeni, küçük yaralar dışında savaşın izlerinden arınmıştı ama gözlerinde kırık bir ışık vardı. *Benden saklamaya çalıştığı keder.* Her zaman böyleydi. Üzüntüsünü içine atar, bana bile yansıtmazdı. Ve bastırdığı duygular ona kâbuslar olarak geri dönerdi.

"İyi misin?" diye sordu endişeyle.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Yanımdaki ilk yardım malzemelerine uzandım, elini uzatmasını işaret ettim.

"Sol, gerek yok. İyi-"

"Var," dedim sözünü keserek. "Önceliğimiz her zaman sensin."

Sözlerime gülümsedi, iç çekti. "Benim önceliğim seninkinden farklı," dedi. Yine de benimle inatlaşmasının anlamı olmayacağını bildiğinden uysalca yaralı elini uzattı.

"Farkındayım," dedim. "Ve kendine iyi bakmadığın sürece sana söylenmeye devam edeceğim."

Hiç konuşmadan elindeki yaraları nazikçe temizleyip bandajladım. Canı yansa da sesini çıkarmadı. Zindanda geçirdiği zamanda acı eşiği yükselmişti ve bundan nefret ediyordum.

İşim bittiğinde, dudaklarını aralayıp soru sormaya yeltendi.

"Benim de temizlenmem gerek," dedim, ayağa kalktım. "Mektubu oku."

"Emin misin?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Eğer özelse okumam gerekmiyor, Sol."

Derin bir nefes aldım. "Oku lütfen. Birazdan dönerim."

Hızlı adımlarla banyoya geçtim. Üzerimdeki giysileri çıkarıp attım ve kendimi akan sıcak suyun kollarına bıraktım. Tüm bu olanlar, ustaca hazırlanmış bir oyunun içerisindeymişiz gibi hissettiriyordu. Herkes sır saklıyordu, herkesin en az iki yüzü vardı. Birbirleriyle ve kendi yüzleriyle buluştukları tek ortak nokta ise kehanetti. *En büyük bilinmeyen...*

Kan ve kirden arındıktan sonra üzerimi değiştirip Luna'nın yanına döndüm. Gözlerindeki kederli durgunluk, yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Mektubu okuduğunu anlamak zor değildi. Ocağın başında su kaynatıyor, ikimize içecek sıcak bir şeyler hazırlıyordu.

Sehpanın üzerindeki mektubu yeniden elime alıp, evirip çevirdim. Bir ipucu aradım ama hepsi bundan ibaretti. Kutunun geri kalanı muhtemelen Marvin'in elindeydi.

Birkaç dakika sonra Luna, elinde buharı tüten iki fincanla yanıma geldi. Teşekkür ederek sıcak içeceği aldım. Merak ettiğini biliyordum ancak nezaketen susuyordu. Sonunda dayanamayarak sessizliği bozdu.

"Sol, konuşmak ister misin?"

Elimi uzatıp parmaklarımı saçlarının nemli, yumuşak buklelerine doladım. Dalgınca onlarla oynamaya başladım. "Anlatacak fazla bir şey yok. Biliyormuş," dedim. "Magus olduğumu, Ateş Prensi olduğumu uzun zamandır biliyormuş."

"Seni hançerlediğim gün..." Duraksadı, rahatsız hissederek üzerindeki kazağın kollarını çekiştirmeye başladı. Kalbinin hızlanan atışlarını bu mesafeden bile hissediyordum.

Başımı eğip yüzüne güven verici bir ifadeyle baktım. Sorun olmadığını anlatmak ister gibi. Geçtiğini...

"O gün işte... Muhafızlara seni korumaları için bağırırken çok çaresizdi. Seni, gösterdiğinden çok daha fazla sevdiğini o an hissetmiştim ama bu kadarını hiç tahmin etmezdim."

"Yaşarken hayatımı cehenneme çevirmekte bir an bile tereddüt etmedi," dedim dalgınca. "Bu yaptığının, bu mektubun... hiçbir anlamı yok. Geberip gitti. Yaptığı hiçbir şeyin hesabını vermeden." Konuşurken sesimin istemsizce yükselmesine engel olamamıştım.

Luna omuzlarımdan tutup beni kendine çevirdi. Kollarını sıkıca sardı. Acımı ve kaybımı sanki kendi içine çekmek ister gibiydi. Bir süre sessizce birbirimize sarıldık. Ardından kollarından ayrıldım, çayımdan bir yudum aldım. Kendimi toparlamaya çalıştım. Dağılmanın hiç sırası değildi.

Cal'ın sözlerinin ne kadar doğru olduğunu Nora'nın anlattıklarından zaten biliyorduk. Valor'da kurduğum düzeni istiyorlardı.

"Ordular ve avcılar üzerindeki hâkimiyetin tartışmaya kapalı, Sol," dedi Luna, düşünceli bir sesle.

"Onun vârisi olmak istemiyorum, Lu."

"Kral seni seçmiş. Marvin'in elinde bir tek babasının ona olan inancı vardı. Bir tek Cal, onu sana karşı tercih etmişti. Çılgına dönmüş olmalı. Sancaklar bu mektubu görürlerse Marvin'in arkasında dururlar mı? Hiç sanmıyorum," dedi Luna. "İki sancağı çoktan kaybetti bile."

Lilian'la evlenmemiştim belki ama dost olmuştum. Stonebrook, Cal'ın planladığı gibi benimle sayılırdı. Marvin'in neden bu mektubu okuyup deliye döndüğü belliydi. Belli ki artık her şeyi saplantı hâline getirmişti.

"Tahtı hiçbir zaman istemedim, biliyorsun," dedim.

Luna, anlayışlı bakışlarla beni onayladı.

"Sen yanımda olduğun ve sevdiklerimi koruyabildiğim sürece, taht Marvin'in olabilir," diye devam ettim. "Bir gün, herkes için adil bir düzen kuracağız."

"Belki de sevdiklerini korumanın," dedi yumuşak ama kendinden emin bir sesle. "Ve yaşadığımız düzeni gerçekten değiştirebilmenin tek yolu... tahtı almaktır, Kaptan." Son cümlesi havada asılı kaldı. "Sadece... seçeneklerini iyi düşün."

"Kral olmamı mı istiyorsun?" diye sordum muzip bir gülümsemeyle.

"Aslında hayır," dedi gülerek. "Prens olarak bile yeterince ukalasın. Krallığın hiç çekilmez."

Gülüşüne kısık bir kahkahayla karşılık verdim. Onu belinden tutup kendime çektim. Yüzümü, bana bakmakta olan güzel yüzüne yaklaştırdım. "Ben kral olursam... Sen de kraliçe olacaksın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yüzünde bir anlığına şok ifadesi belirdi ki bu, daha çok gülmeme sebep oldu. "Saçmalama," dedi. "Benim ne alakam var?"

"Senin, benimle alakan var, Lunabelle Elaine," dedim gülerek. "Yani bana tavsiyeler verirken kendini de hesaba katmayı unutma."

Yanakları kızarınca burnuna bir öpücük kondurdum ve onu daha fazla sıkıştırmamaya karar verdim. Kral olmamı asla gönülden istemeyeceğini biliyordum. Özgürlüğü seviyordu. Saray duvarları arasında tutsak olmayacak kadar vahşi ve kendine özgüydü. İçinde yaşamak zorunda kaldığımız bozulmuş düzeni değiştirebilmenin tek çaresinin bu olduğunu düşünüyordu o cümleleri söylerken. Bense bu yola çıkarken olduğu gibi kehaneti takip etmeye devam edecektim. Çünkü gerçek çözüm, büyüde gizliydi.

"Kral Cal ve büyükbabam, yıllardır kehaneti araştırmışlar. Kehanetin kayıp kısmı o kutuda olabilir," dedim. "Kutu da Marvin'in elinde olmalı."

Luna, az önceki konudan sıyrılmanın verdiği hafiflikle derin bir iç çekti. Kolum hâlâ belindeydi. Zarif parmakları, düşünceli bir şekilde kollarımın üzerinde geziniyordu.

"Ateş Prensi olduğun henüz bilinmemeli, Sol," dedi kaygıyla. "Mektupta açıkça yazmıyor ama Marvin senin nasıl büyü yaptığını gördü. Şüphelenmiştir. Karanlık maguslar bunu öğrenmemeli. Belki birine söyledi bile."

Gülümsedim. Kurumaya yüz tutmuş buklelerini parmaklarıma doladım her zamanki gibi. "Burada artık güvendeyiz, Bell. Marvin emin olamamıştır. Kehaneti öğrenmiş ama nasıl yorumladığı önemli. Belki de bu yüzden seni o adada sorgulattı."

Onu o hâliyle hatırlayınca Marvin'e karşı içimde yükselen acıma, öfkeyle yer değiştirdi. Dişlerimi sıktım.

Serin elini beni sakinleştirmek istercesine elimin üzerine koydu.

"Her şey sırayla, Sol. Önce burada söz verdiğimiz işi bitireceğiz. Ona ne yapacaklar?"

Normal şartlarda idam edilirdi ama Marvin'in tıpkı benim gibi Reynold'un torunu olması işleri karıştırıyordu.

"Bilmiyorum," dedim dalgınca. "Ama başına her ne gelecekse bekleyecek. Önce onunla görülecek bir hesabımız var."

Lu, Marvin'le hesaplaşacağımı bildirdiğim sözlerim karşısında sessiz kaldı. Bu kez engel olmayacaktı, biliyordum.

"Ne kadar inkâr etsen de aklının hâlâ Aetherium'da, orada bıraktığın halkında ve eğittiğin avcılarda olduğunu biliyorum. Bugün orduna karşı savaşmaktan nefret ettin. Onlara karşı değil, onlar için savaşmak istiyorsun," dedi bir anda.

Gözlerimi şaşkınlıkla üzerine diktim. "Beni bu kadar iyi tanıman bazen korkutuyor," dedim gülümseyerek.

"Savaşmak zorunda kaldığında arkanda olacağım. Ve seni koruyacağım."

Bir süre birbirimize sessizce söz verir gibi baktıktan sonra minnetle elini sıktım. "Arkamda olmayacaksın. Yanımda yürüyeceksin, güzel avcım."

Kafamı dağıtmak için ayağa kalktım. Odanın içinde bir ileri bir geri yürümeye başladım. Uyumadan önce Reynold'la konuşmamız gerekiyordu. Hâlâ her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıydık.

Luna ile odadan çıktık ve konsey salonuna doğru yol aldık. Savaş tüm kaleyi sarsmıştı. Koridorlarda hem telaşlı bir koşuşturma hem de dışarıda olduğu gibi neşeli bir kutlama havası hâkimdi.

Konsey salonuna varır varmaz içeri buyur edildik. Reynold ayağa kalkıp gülerek karşıladı bizi. "Başardık!" diye coşkuyla seslendi. "Kral esir düştü. Viridia sizin yeni eviniz... Hemen yarın sözünüzü yerine getirmeye başlayın," diye ekledi heyecanla.

"Önce konsey kararı," dedim. Reynold bir an bocaladı. "Karar alınır, önemi yok," diye yuvarlak bir cevap verdi.

Luna, ona buz gibi bakışlar atarken az sonra Reynold'un canını sıkacak bir şey söyleyeceğini çoktan tahmin ediyordum. Onu durdurmadım.

"Sizin için ailemizden kayıplar verdik, savaştık," dedi Luna düz bir sesle. "Eğer sözünüzde durmazsanız ölürsünüz. Bir yolunu bulurum."

Dudaklarım istemsizce keyifle kıvrıldı. Avcı lordunun yüzü sertleşirken, Luna'nın söylediklerini onaylayarak bakışlarımı onun üzerine diktim.

Reynold etrafına, sağına soluna bakındı. Konsey odasında yalnızca biz ve lordu koruyan muhafızlar vardı. Yine de huzursuzluğunu saklayamadı.

Marvin artık kafesteydi. Oyunda üstünlük bize geçmişti. Bizden istediği şey hayatiydi ve onu yerine getirmeden bize dokunamazdı.

"Tamam," dedi. Ellerini teslim olurcasına öfkeyle havaya kaldırdı. "Mektup aracılığıyla karar çıkarttıracağım. Sözünüzü tutun yeter."

"Tutacağız," dedim. Büyükbabama öldürecekmiş gibi bakan Luna'yı sırtından destekleyip konsey salonundan, onunla birlikte dışarıya yürüdüm.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken Reynold arkamızdan seslendi. "Acele edin, Solaris. Ülkem açlıktan ve yokluktan kurumak üzere."

Başımı çevirip baktığımda ne kadar yaşlı ve yorgun göründüğünü fark ettim. Senelerce acımasızlığıyla ün salmış avcı artık o değildi sanki. Her şeye rağmen ona bakarken ne yazık ki acıma hissedemiyordum. O bizi kullanacaktı, biz de onu... Luna da ben de çaresiz yakarışını yanıtlamadık, ağır adımlarla salonu terk ettik.

Bir süre yürüdükten sonra, muhafızların duyamayacağı kadar uzaklaştığımızdan emin olunca durduk. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Luna, sesinde tereddütle. İkimiz de dile getirmesek de en çok, bu savaşta dostlarımızı bir hiç uğruna kaybetmiş olmaktan korkuyorduk.

"Bilmiyorum, Lu. Bize ihtiyacı var, bu kesin. Verdiği sözü tutacak mı çok yakında anlayacağız."

Luna'nın da benim gibi kafası karışıktı. Bir şey daha soracak gibiydi ki başını hafifçe yana eğip arkama doğru baktı. Gözlerinin bir anda büyüdüğünü fark edince, merakla ben de onun baktığı yöne döndüm.

Orada uzun boylu, yapılı, orta yaşlarda bir adam duruyordu. Saçları orta uzunlukta, düz ve beyaza çalan sarı tonundaydı. Gözleri... Luna ile aynı tondaydı. Safir bir parıltıyla çevrelenmiş gözleri, portrede gördüğümden daha çok Luna'ya benziyordu.

Karşımızdaki adam, Alaric Beldrakon'du.

Bizi süzüyordu. Luna'ya doğru hamle yaptı. Luna, refleks olarak bana doğru geri adım attı. Adam bunu fark edip durdu. Gözlerindeki mavilik hüzne büründü.

"Crimson'a hoş geldin, kızım," dedi derinden gelen bir sesle. "Ben Alaric Beldrakon. Senin babanım."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM
BELDRAKON

"LUNABELLE"

Sevilmemiş, yoldan çıkmış, çocuk kalmış bir kral...

Alaric, olduğu yerde kıpırdamadan duruyor, beni temkinli ama dikkatli gözlerle süzüyordu. Ben ise arkamı dönüp koşarak kaçmak istiyordum. Onu bunca zaman araştırmış, merak etmiştim. Ama şimdi, yirmi yıl sonra ilk kez karşımda duran öz babamın varlığı... duygusal olarak fazlaydı. Özellikle de bugün... Kafam allak bullaktı.

"Konuşmamız gereken çok şey var, Lunabelle." Sesi berrak ve diksiyonu kusursuzdu. Kendinden emin, dik bir duruşu vardı. "Annen," dedi, "sana birlikte seçtiğimiz ismi vermekten vazgeçmemiş. Seni tanımak istiyorum." Sözlerinin ardından, benimle aynı tonda parlayan safir hareli gözlerini doğrudan gözlerimin içine dikti.

Donup kalmıştım. Dudaklarım hafif aralanmış, karşımdaki adama ağzım açık bakıyordum. *Babam... Burada. Benimle tanışmak istiyor. Siktir!* O sırada Sol'ün üzerindeki gömleğin koluna bir çocuk gibi yapışmış olduğumu fark ettim. Usulca avucumu açıp çekiştirmekte olduğum zavallı gömleği serbest bıraktım.

Sol, omzumdan tutup beni kendine çevirdi. Alaric'in yüzünde sıkkın bir ifade belirdi ancak birkaç adım geriye gidip konuşmamıza müsaade etti.

"İyi olacak mısın, Bell? Yanında kalmamı ister misin?" diye fısıldadı Sol.

Başımı yavaşça arkaya çevirip Alaric'e baktım. Gözleri yerdeydi. Derin bir nefes alıp başımı iki yana salladım. "İyi olacağım," dedim kısık bir sesle. "Hoşuma gitmese de onunla yüzleşmem, onu dinlemem gerekiyor."

Sol, saçlarımın arasına ve alnıma hafif bir öpücük kondurdu. Ardından, başımın üzerinden Alaric'e uyarıcı bir bakış atıp, arkasını dönerek kuleye doğru yürüdü. Onun uzaklaşmasıyla Alaric'in yüzü biraz aydınlandı ve ağır adımlarla yanıma yaklaştı.

"Sessiz bir yere geçelim," dedi yumuşak, sevecen bir ses tonuyla.

Kalenin dört bir yanında yankılanan zafer marşlarını artık duymak istemiyordum zaten. Bu yüzden sessizce kabul ettim. Avcılar zaferini kutluyordu, biz ise özgürlüğümüze giden yolu kazanmıştık ama bedeli kanla ödenmişti.

Yürürken sakin görünmeye çalışsam da kalbim ağzımdan çıkacakmış gibi atıyordu. Bandajlı ellerimin titrediğini fark etmesin diye pelerinimin içine sakladım. Bunca savaş ve vahşetin arasında kılıç tutan ve titremeden can alan ellerim şimdi bana ihanet ediyordu. Uzun koridordan geçip rahat koltuklarla döşenmiş bir odaya girdik. Muhafızlar ona seslenince, "Hemen dönerim, sen rahatına bak," dedi ve odadan çıktı.

Alaric çıkınca bir süredir tuttuğum derin nefesi bıraktım. Titreyen ellerimle bu soğukta alnımda tomurcuklanmış ter damlalarını sildim. Onunla bu kadar ani karşılaşmayı beklemiyordum. Vücudum kontrolüm dışında tepki veriyor, panik çanları çalıyordu. Sakinleşmek ve düşüncelerimi toparlamak için etrafa bakınmaya başladım.

Burası, kalenin ruhunu tümüyle yansıtıyordu. Duvarlar avcı ailelerinin armalarıyla kaplıydı. Yanlarında ise meşhur avcıların duvara asılmış silahları duruyordu. Parıldayan kılıçlar, ağır baltalar, arbaletler ve zarif yay takımları...

Konsey salonunda olduğu gibi burada da beş safkan avcı ailesinin armaları tablo hâlinde duvara asılmıştı. Bunların üzerinde ise beşe bölünmüş, tüm aile armalarının yer aldığı büyük bir bayrak duruyordu. Bu, Viridia'nın resmi bayrağı olmalıydı. Liam bizi yakaladığında da savaş alanında da görmüştüm ama dikkatlice inceleme fırsatım olmamıştı.

Bayrağın tam ortasında, altın rengi bir ok ve yay vardı. Aileleri temsil eden hayvan, ok ve yayın çevresinde yer alıyordu. *Aslan, ayı, kuzgun, ejderha, geyik... Cesaret, kudret, zekâ, güç ve yaşam...* Bu düzeni, Orion

amcamın anlattığı Vaclirion efsanesinden hatırlıyordum. Büyünün denge unsurları, safkan ailelerdi. Bayrağın eteklerindeki "Viridia Crimson Avcı Konseyi" yazısı, armayı süslüyordu.

Beldrakon ve Leanderthorn armalarına aşinaydım. Diğerlerine daha dikkatle baktım.

Shadowbane ailesinin armasında, pençesinde orak benzeri bir silah taşıyan siyah bir kuzgun vardı. Gözleri, mor ışıklarla parlayan taşlarla bezenmişti.

Silverdawn arması, saldırıya hazır bir ayıyı simgeliyordu; pençeleri neredeyse armanın dışına taşıyormuş gibi kabarık bir şekilde işlenmişti.

Whitewood ailesinin simgesinde ise boynuzları ağaç dallarına dönüşen bembeyaz bir geyik bulunuyordu. Yaşamla doğanın kusursuz birleşimi gibiydi.

Ailelerin üyelerini, konseyin kalanını merak ediyordum. Silverdawn lideri kadını hatırlayınca içimden bir ses hoş olmayabileceklerini fısıldadı.

Biraz sakinleşmiş, dalgın bir hâlde armaları incelerken Alaric yeniden odaya girdi. Oturmam için yumuşak koltukları işaret etti. Fazla belli etmemeye çalışarak kaçamak bakışlarla onu süzmeye başladım. Saç rengim, gözlerim, tenimin tonu... Hepsi onunla birebir aynıydı. Yaşına rağmen vücudu güçlü ve atletikti. Yine de yüz hatlarım ona benzemiyordu; o kısmı annemden almış olmalıydım.

İçimden geçenleri okurmuşçasına söze girdi. "Hayal ettiğimden bile daha güzelsin, Lunabelle. Bana da benziyorsun ama yüzün... Yüzün tamamen annen." Derin bir nefes aldı. "Tüm hayatını, büyümeni kaçırdığım için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Nereden başlasam bilmiyorum."

"Neden bunca yıldır nerede olduğumu merak etmediğini ya da beni neden aramadığını açıklamakla başlayabilirsin," dedim, sesimdeki öfkeye hâkim olamayarak. Onunla tanışır tanışmaz çatmak istemiyordum ama gerçek ailemi hiç tanımayışım içimde birikmiş öfkeyi tetikliyordu.

"Öfkeni anlıyorum. Olanları anlatmama izin ver," diye yanıtladı sakin bir tonda. Duruşundan dinginlik ve ağırbaşlılık akıyordu. Benim aksime... Ben burnumdan soluyordum. Sessiz kalıp kollarımı göğsümde kenetledim.

"Annen, tahmin ettiğin gibi bir magustu, Luna."

Ne büyük sürpriz.

"Arınma zamanından kurtulan safkanları arıyorduk. Annen tam olarak aradığımız kişiydi. Titan'ın soyundan kalan son safkan magus..."

Titan. Metal Antik Magusu. Onun soyundan geldiğim kesinleşmişti.

"Viridia'da bir klanın arasına karışmış olsa da yerini tespit etmiştik. Onu öldürmek benim görevimdi. Yakaladım ve ormana sürükledim. Ne kadar istemesem de orada canını almak zorundaydım. Ondan özür diledim ve silahımı hazırladım. Tam o sırada köyden çığlıklar yükseldi. Karanlık maguslar saldırmıştı." *Harika! Babam annemi öldürmeye çalışırken tanışmışlar.*

"Onu öldürmek istemediğimden karışıklıktan yararlanmaya karar verdim. Avcıların hepsi savaşıyordu, elimden kaçırmış numarası yapabilirdim. Silahla kendimi yaraladım ve kaçmasını söyledim," dedi gülümseyerek.

Öfkeli yüz ifadem yumuşadı. "Kaçtı mı?"

Alaric, eski günlerin buğusuna dalmış bir ifadeyle bana hayranlıkla baktı. "Kaçmadı," dedi gururla. "Annene kaçmasını söyledikten sonra köye döndüm. Kurtarabildiğim avcıları kurtarmaya çalıştım ama çoktan yenilmişlerdi. Birlikte seyahat ettiğim ekipten kimse kalmamış, klandaki herkes katledilmişti. Sıra bana geldi," diye anlatmaya devam etti.

"Büyü yaptı. Oradaki tüm karanlık magusları saniyeler içinde yok etti. Geriye yalnızca ben kalmıştım. Yanıma gelip yaralarımı kontrol etti. Ormanda onu öldürmeye çalıştığım zamanki sessiz, teslim olmuş hâli, yerini bir savaşçıya bırakmıştı. Neden böyle davrandığını sorduğumda kimseye borçlu kalmayacağını, bununla ödeşmiş olacağımızı söyledi. Arkasını dönüp gidecekti ki beni o hâlde bırakmaya gönlü razı olmadı."

Anlatış tarzına ve gözlerine bakarak bir çıkarım yapmam gerekirse hâlâ ona âşıktı. Buna sevinsem mi üzülsem mi bilemedim.

"Bana baktı ve yaralarımı iyileştirdi. Bir süre ormandaki bir kulübede saklandık. Titan'ın soyundan geldiğini, yanımda kalmasının tehlikeli olacağını söyledi. Normal bir hayat istiyor, sürekli kaçıyordu. Gücüme kavuşup yollarımızı ayırma vakti geldiğinde ise onu bırakmak istemedim. Yine bir yerlerde saklanacak, senelerdir yaptığı gibi ölümü bekleyecek ve muhtemelen yine yakalanacaktı. Bir de..." Gözlerinin içi gülümseyerek baktı bana. "Onun varlığına alışmıştım."

En azından babam, annemin gerçekten kim olduğunu biliyordu ve onu olduğu gibi kabul etmişti. Sonunu bilmesem oldukça sevimli bir aşk hikayesiydi buraya kadar.

"Bir şeyi saklamak istiyorsan, Lunabelle, onu göz önüne koymalısın ki orada aramak kimsenin aklına gelmesin. Anneni ikna ettim ve buraya, kaleye getirdim. Anneni hayatımı kurtaran klan şefinin kızı olarak tanıttık. Gerçek kız ölmüştü ve annenle ikisinin giysilerini değiştirmiştik."

Genç ve cesurlardı. Tehlikeli ama zekice bir plandı. Sol ile benim de yapabileceğimiz türden bir delilikti.

"Bir süre sonra, birlikte zaman geçirdikçe ona âşık oldum. O da bana... Çok zeki, cesur ve güzeldi. Beni hem güldürür hem de güzelliğiyle büyülerdi. Kaledeki herkes ona hayrandı ve kimse şüphelenmiyordu. Ona burada benimle kalmasını teklif ettim, kabul etti," dedi, anıların güzel kısmı zihnini ele geçirirken gülümseyerek.

"Evlendik ve Crimson Kalesi'nde yaşamaya başladık. Burada ona kimse zarar veremezdi. Mutluyduk. Hislerimizin karşılıklı olduğunu sanıyordum. Sonra..." dedi ama sözünü kestim.

"Sonra ben oldum. Ayrıntıya girme lütfen," dedim elimi sallayıp hızlandırmasını isteyerek. Bu yaştan sonra yeni bir travmaya ihtiyacım yoktu.

Tepkim karşısında kahkaha attı ve anlatmaya devam etti. "Bu kalede büyüyecektin. Bir sabah uyandığımda, geride hiçbir iz bırakmadan yok olduğunda sana hamileydi. Kaçırıldığını düşündüm, Sophia'yı yıllarca aradım. Aklımı yitirdim," dedi. İfadesi birden karanlığa büründü ve önünde duran içki kadehinden bir yudum aldı.

Anlatılanları hazmetmeye çalışırken, bir yandan da hiç tanımadığım bu adamın dürüst olup olmadığını tartıyordum. Hikâyenin ne kadarı doğruydu emin değildim. Ama doğruysa, onun için üzülmüştüm. *Demek annemin adı Sophia...* Yıllardır yalanların peşinde koşmuştum. Öfkeme hâkim olmaya çalıştım.

Boğazını temizleyip anlatmaya devam etti. "Onu her yerde aradım, Lunabelle. Bir gün ondan bir pusula geldi. Kendi el yazısıydı. Kendi isteğiyle ayrıldığını, burada kendini kapana kısılmış hissettiğini, bir daha dönmeyeceğini yazmıştı. Seni de kaybettiğini... Doğmadığını..." Sesi kısıldı. "Ona inandım," dedi kederle.

Elindeki içki kadehini zayıf parmakları arasında çeviriyor, yüzünde derin bir pişmanlık taşıyordu. "Kral Cal, balo salonunda senin magus olduğunu ilan edene kadar varlığından haberim olmadı." Başını kaldırıp dikkatle onu süzen gözlerime baktı. Onun gözlerinin içine bakmak, kendi yansımama bakmak gibiydi.

"Buraya getirileceğimizden haberin vardı," dedim. Sesim soğuk ve durgundu.

"Savaştan haberim yoktu. Sizden istenen yalnızca tehlikesiz bir iyileştirme görevi olacaktı. Evine dönmeni istemiştim," diye açıkladı. "Tahmin edebileceğin gibi, Beldrakon ailesinin konsey lideri benim. Seni güvende tutacak gücüm var. Yıllardır yapamadığımı yapmak, seninle tanışmak ve bir baba olarak seni korumak istedim."

Kendini tutmak buraya kadar... Gözlerim, bana ihanet edercesine doldu. Aklıma Fernville'deki babam Sam geldi. Onu nasıl kaybettiğim... Saçımı okşayan nasırlı elleri ve babam olduğunu iddia eden bu yabancı adam... çok fazlaydı. Tüm günün birikmiş gerilimi ve kederi üzerime yığılmış gibiydi. Gözyaşlarımın akmasına engel olamadım. Alaric de bana bakarken dokunsam ağlayacak gibiydi.

Ona sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki... Şimdi duygulara kapılmanın sırası değildi. Karşısında çaresiz bir kız çocuğu gibi görünmek de istemiyordum. Bu yüzden gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

"Annem hayatta mı? Beni neden senden sakladığını düşünüyorsun?"

"Kehanet yüzünden olduğunu tahmin ediyorum." Derin bir nefes aldı. "Kral infaz emrini çıkarınca burada da duyuldu. Yaptıklarını duyunca benim kızım olduğunu anladım. O zamandan beri seni durmadan arıyorum."

Gözleri kederle kısıldı. "Annenin nerede olduğunu ya da hayatta olup olmadığını bilmiyorum. Ama onu aramamalısın, Lunabelle. Seni benden saklayarak zaten yeterince zarar verdi. Seni kendisi bile büyütmemiş. Çok farklı bir hayatımız olabilirdi. İkinizi de koruyabilirdim..." Sözleri öfkeyle karışık bir pişmanlık taşıyordu.

Annem belki ölmüştü... Belki de esirdi. Onun hakkında, beni büyütmek istemediğine inandıran o koca yalan yüzünden yıllarca büyüttüğüm öfke ve güvensizlik, şimdi yerini istemsizce umut dolu bir "Acaba?" sorusuna bırakıyordu. Tüm bunları anlamaya çalışırken Fernville'deki ailemle bağlantı kurmakta da zorlanıyordum. Cecilia, Sam'in ona gerçekten ihanet etmediğini biliyor muydu acaba? Ya da Sam, benim gerçek kızı olmadığımı? Eh, onlara artık soramazdım.

"Kehanetle ilgili ne biliyorsun?" dedim, yüzüne beklentiyle bakarken.

"Bu kehanet," diye söze başladı. "İnsanlar ve maguslar arasında olduğu kadar avcılar arasında da kutsal bir efsanedir. Önceleri, kehanetin anneni

işaret ettiğini sanmıştım. Bu yüzden araştırmaya onun üzerinden başladım. Ama sen ortaya çıktığında her şey anlam kazandı." Sözlerine yumuşak bir gülümsemeyle devam etti. "Bildiklerimi seninle paylaşacağım. Bazı kaynaklara göre Antikler, kehanet yazıtlarının bir kısmını yok etmiş. Titan'ın soyundan gelen Fırtına Prensesi... Benim öz kızımdan başka kim olabilirdi?"

Derin bir iç çektim. Henüz bir kimliği sindiremeden bir diğeri üzerime yükleniyordu. Bir unvan, bir soyadı, bir ev daha...

"Buradaki koltuğun vârisi sensin," dedi yumuşak ama kararlı bir sesle. "Senden başka ailem yok."

Annemi gerçekten sevmiş olmalıydı. Bunca yıl başka biriyle aile kurmamış, onun izini sürmekten hiç vazgeçmemişti.

"Herhangi bir koltukla ilgilenmiyorum," dedim temkinle. "Duyduklarımı hazmetmeye ihtiyacım var. Kehaneti benimle ne zaman paylaşacaksın?"

"Çalışmalarımı yarın sana getiririm," dedi yorgun bir gülümsemeyle. "Bugün kaldırabileceğinden fazla şey duydun zaten. Sanırım Leanderthorn torunu da kehanetle ilgili konuştuğumuzda yanında olmak isteyecektir. Onu da getir."

Başımı salladım. Zaten kafam zonkluyor, savaşta aldığım ve henüz tam iyileşmemiş yaralarım sızlıyordu. Kehanet, bir gün daha bekleyebilirdi.

Ayağa kalktım, o da benimle birlikte doğruldu. Bir an tereddüt etti, sonra çekingen bir adım atıp kollarını açtı. İçimde bir şey ona doğru uzandı ve kucaklaşmasına düşünmeden karşılık verdim. *Garip bir his... Yabancı ama tanıdık.*

Göründüğünden daha güçlü kolları beni sararken, başımı çekingen bir şekilde omzuna yasladım. İçimde çalan uyarı çanlarına rağmen ona tutunmak istiyordum. Tıpkı Sol'ün yanındayken olduğu gibi garip bir şekilde güvende hissediyordum.

Bir süre öylece kaldık. Sonra toparlanıp ondan usulca ayrıldım. Hüzün dolu bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak arkamı döndüm ve uzaklaştım. Artık daha fazla duygusal dalgalanmaya dayanamayacağıma emin bir şekilde, Sol ile paylaştığımız odaya doğru yürümeye başladım. Aklımda binbir düşünce ve içimde kıpırdanan tehlikeli bir umutla...

Kapıyı melodik bir ritimle tıkladığımda Sol birkaç saniye içinde açtı. Altın gözlerindeki endişeyi görünce içimde tuhaf bir huzur hissettim. Yü-

züme bakarak neyin yolunda gitmediğini anlamaya çalışıyordu. Elimden usulca çekip beni odaya aldı. Bir şey söylemeden, sadece kokusunu içime çekerek kollarına sığındım ve birkaç dakika boyunca sıkıca sarıldım.

O da hiçbir şey sormadan beni sardı. Sırtımı ve saçlarımı okşayarak güven verdi. Varlığı bile yeterdi... Beni yeniden bir araya getiriyordu. Her şeyin yoluna gireceğine inandırıyordu.

"Bu kadar kısa sürede beni özlemiş olamazsın," dedi, sesindeki gülümsemeyi saklamaya gerek duymadan. Koala gibi ona sardığım kollarımı kendinden ayırıp eğildi ve gözlerimin içine baktı. "Sana içecek sıcak bir şeyler hazırlayayım. Anlatmak ister misin?" diye sordu, çenemden tutup burnuma bir öpücük kondurdu.

Yorgun bir ifadeyle başımı sallayarak onayladım. Bugün ikimizin de babalarının bizimle geçmişten gelen dertleri vardı ve aslında sıcak içecek yerine sert birer içki içsek kafamız ancak dağılırmış gibiydi.

Kendimi odadaki koltuğa bıraktım. Oldukça yorgun hissediyordum. Elinde iki kupayla geldi ve yanıma oturdu. Karl'dan aldığım sakinleştirici bitki çayından ikimize de hazırlamıştı.

"Bugün yaşanan şeylere çayın iyi geleceğini sanmıyorum," dedim kısık bir sesle. Savaşın yarattığı yorgunluk, Jill ve Drue'nun cansız bedenlerinin gözümün önünden gitmemesi... Bunların bir süre kâbuslarımı işgal edeceğini biliyordum.

"Kâbus görmeni istemiyorum," dedi yumuşak bir tonda.

Onu kırmamak için kupayı elinden alıp bir yudum içtim. Solaris'e babamla konuştuklarımızı en başından anlatmaya başladım. Sözümü kesmeden dikkatle dinledi. Gözlerinde her şeyi hızla tartan o uyanık bakışı görüyordum. Ben yokken o da boş durmamıştı. Kendi araştırmasını yapmıştı.

"Reynold ve Alaric, konseyin diğer üyeleriyle ters düşmüşler," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Bizi buraya getirmek ve büyüyle ülkeyi iyileştirmek için risk almışlar. Benim için inanması zor ama söylediklerinde samimi olduklarını düşünüyorum. Yine de tedbirli olmalıyız. Babanın kehanetle ilgili ne bildiğini mutlaka öğrenelim."

İçimde bir yerlerde yeşeren tehlikeli umut, onun söylediklerini duyunca biraz daha canlandı. "Alaric, senin de duymak isteyeceğini düşündü. Yarın seni de davet etti," dedim gülümseyerek.

"O hâlde beni onaylıyor mu?" dedi kaşlarını hafifçe kaldırarak.

Elimdeki kupa, gülüşümle birlikte titredi. "Kaptan," dedim başımı iki yana sallayarak. "Bunca sorunun içinde tek derdin bu mu? Beni henüz tanımıyor. Tanıdığında beni bile onaylayacağından şüpheliyim." *Ya da onun onayına önem vereceğimizden...*

Gülerek omuzlarını silkti. "Kimsenin onayına ihtiyacın yok," dedi başını yana eğip. "Olduğun hâlinle mükemmelsin."

Solaris olmasa buraya kadar gelebileceğimi, bunca kaybı, bilinmezliği ve acıyı atlatabileceğimi düşünmüyordum. O benim güvenli sığınağımdı. Onu kaybetme korkum, bu güzel düşüncelerle tekrar gün yüzüne çıkmaya başlayınca yatmayı teklif ettim. Yüzümden her zamanki gibi aklımdan geçenleri anladı. Yarın, kızların cenaze töreni olacaktı. Yıpratıcı bir gün bizi bekliyordu.

Ayaklanıp direkli karyolaya uzandık ve beni her zamanki güvenli yerime çekti. Parmakları saçlarımda gezinirken kollarında uykuya daldım.

Sabahın ilk ışıklarında gözlerimi açtım. Solaris çoktan uyanmış, benim uyanmamı bekliyordu. "Neden erken uyandın?" diye sordum kısık gözlerimle.

"Uyuyamadım," dedi kısaca.

Endişeli bakışlarımı fark edince kirpiklerinin altından bana baktı ve kollarını biraz daha sıkılaştırdı.

"Bir şey yok. Merak etme," dedi.

Onun da en az benim kadar zorlu şeyler yaşadığını biliyordum ama ruh hâlim o kadar darmadağındı ki onunla ilgilenmeye fırsat bulamamıştım. Uzun zamandır kendi korkularıma gömülüp onu ihmal ettiğimi fark etmek içimi burktu. O kadar sağlam duruyordu ki kâbuslarım, lanetim, karmaşık duygularım arasında yaşadıklarımızın onda bıraktığı izi görmezden gelmiştim. Artık onun için güçlü olma sırası bendeydi.

"Yanındayım," diye fısıldadım.

"Biliyorum, prenses. Seni bırakmam," dedi gözleri kapalı.

Biliyordum.

Yataktan doğrulup pencereye baktım. Bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu. Kışın son günlerindeydik ama hava hâlâ keskin bir soğuk taşıyordu. Sol ayağa kalkıp şömineye birkaç odun daha attı. Ardından duş alıp, dostlarımıza son görevimizi yerine getirmek için özenle hazırlandık.

Karl ve Derek ortalıkta yoktu. Drue'nun dünyadaki tek ailesi Karl'dı. Jill'in ise hayatta kalan tek akrabası, seyahat edecek durumda olmayan yaşlı büyükbabasıydı. Onları nasıl defnedeceğimize karar vermek bile zorlu bir süreç olmuştu. En sonunda, geleneksel bir törene razı gelmiştik. Şimdiden o törenin ağırlığı omuzlarıma çökmüştü.

Ekiple buluşmak için Benj'in kaldığı odaya gittiğimizde, elinde kırmızı, boyalarının bir kısmı soyulmuş metal bir kutuyla karşıladı bizi.

"Jill ve Drue'da yaşadığımız sorunun tekrar etmemesi için..." diye söze girdi. Yüzünde yorgun ve buruk bir ifade vardı. "Artık birbirimizden başka ailemiz kalmadı," diye devam etti. Kelimeler boğazına takılsa da ne demek istediğini anlamıştım. "Eğer aramızdan biri ölürse, nasıl defnedilmek istediğini ve eşyalarının kime emanet edileceğini bilmemiz gerek. Bir tek siz kaldınız geriye... Siz de yazın isteklerinizi," diyerek bitirdi sözlerini.

Karanlık ama bir o kadar da ince bir düşünceydi. Sol ile birbirimize baktık ve uzak iki köşeye geçtik. Kalem Benj'in bana verdiği kâğıt üzerinde hareket ederken aklımda Sol'ün ölebileceği korkusu vardı kendimden önce. Bana gelince... Tüm eşyalarım ve bana ait olan şeyler Sol'ün olacaktı. Yakılıp fırtınaya savrulmak istediğimi yazdım. *Ateş ve fırtına... Tıpkı başladığı gibi bitsin.*

Hazırladığım kâğıdın üzerine ismimi yazdım, rulo hâline getirdim ve bağlayıp Benj'e teslim ettim. Hepimizin yüzü asıktı ama bunu yazmak beni tuhaf bir şekilde rahatlatmıştı. Benj isteklerimizi kutuya yerleştirdi ve ruhumuza daha da kasvet getirecek töreni gerçekleştirmek için odadan ayrıldık.

Kaleden dışarıya çıktık ve avcıların mezarlık olarak kullandığı büyük alana ilerledik. Hiçbirimizin ağzını bıçak açmıyordu. Sol'ün kaya gibi ifadesiz duran yüzünün aksine yaşlar göz pınarlarımda hazır bekliyorlardı.

Sadece bizim ekibimizin katıldığı sade bir tören oldu. Çiçeklerle kapladığımız taze, kabarık toprağın başında dikilirken eğilip, "Söz veriyorum," diye fısıldadım Jill'in mezarına. "Son dileğini yerine getireceğim."

Derek perişandı. Kızarmış gözlerle yanıma geldi. "Özür dilerim," dedi kısık sesle. Solaris, hiçbir şey söylemese de bakışlarındaki soğukluğu fark ediyordum.

"Özre gerek yok. Çok üzgünüm," dedim, onu rahatlatmak için. Savaşta Jill'i seçtiği için özür diliyordu ama buna gerek yoktu. Şaşırmamıştım, yadırgamamıştım. Hatta seçiminin Jill'i kurtarabilmesini çok isterdim.

Benjamin, Derek'i toparlayıp güçlükle oradan uzaklaştırmayı başardı. Karl ise savaş meydanından beri tek bir damla gözyaşı dökmemişti. Dudakları mühürlü, yüzü donuktu. Kardeşini yutan toprağa boş gözlerle bakıyordu. Jay, onu götürmek istese de direndi. Herkes ona saygı duyarak yavaşça ayrıldı o soğuk yerden. Karl ise sessizce geride kaldı.

Tören bitince yapılacak bir işimiz vardı. Solaris, Marvin'le görüşmek istiyordu ve bunun için büyükbabasından izin koparmamız gerekiyordu. Şimdi babam da denkleme girmişti ve Sol bunun elimizi güçlendireceğini düşünüyordu.

Solaris ve ben, Reynold'u görmek için diğerlerinden ayrılıp konsey odasına doğru yol aldık. Kapıdan içeri girdiğimizde, Reynold ile Alaric'in sakin bir kahvaltı sofrasında olduklarını gördük. Bizi görünce yüzlerinden anlamlandıramadığım bir ifade geçti.

"Kahvaltıya buyurun," dedi Reynold, nazik bir ses tonuyla.

Solaris'le yan yana sandalyelere oturduk. Masadaki hava kibar fakat gergindi. Reynold, ağzını peçeteyle özenle sildi, ardından ellerini masada birbirine kenetleyip bize döndü.

"Ekibinize, avcıların geri kalanıyla kahvaltı etmeleri için haber gönderdim. Şu an oraya gidiyor olmalılar. Bizimle konuşmak mı istemiştiniz?"

"Ekibin kahvaltı yapacak durumu yok," dedim kısaca. İkisi de anlayışla başlarını salladılar, üzüntülerini bildirdiler. Jill ve Drue elbette onlar için kaybedilen binlerce avcıdan biri, bir savaş zaiyatıydı. Bunun için ikisini de suçlayamıyordum.

Solaris başını salladı.

"Bundan sonra biz de onlarla yemek yer, kahvaltıya katılırız, büyükbaba. Teşekkür ederiz. Öncelikle tutmamız gereken bir yas var," dedi, nazik ama mesafeli bir ses tonuyla. "Elbette özgürlüğümüzü kazanana kadar."

Yaşlı lordun bakışları ikimizin üzerinde gezindi. "Sizin yeriniz bu masa, Solaris," dedi sükûnetle. Alaric başıyla onayladı. İkisi, haklarındaki söylentilere inat oldukça uyumlu görünüyorlardı. Reynold'un beni de konseye ait görmesine ayrıca şaşırmıştım. Alaric'in yüzü ise Sol özgürlüğümüzden bahsedince düşmüştü.

"Kızımı yeni bulmuşken yanımdan ayırmamayı tercih ederim, Solaris Leanderthorn," dedi gözdağı verir bir sesle.

"Solaris Blaze," diye düzeltti Sol. Reynold'a yaptığımın aynını babama karşı yapınca, istemsizce sırıtmaktan kendimi alamadım.

Babam ona kaşları çatık bakarken kendine güvenen bir ifadeyle sözlerine devam etti. "Kızınız burada kalmak isterse onunla kalırım. Gitmek isterse, onu burada zorla tutmaya çalışmayacağınızdan emin olur, beni yanında istediği sürece nereye giderse onu takip ederim."

"Kimseyi zorla bir yerde tutmaya niyetim yok," dedi Alaric, meydan okuyan gözlerle. "Ama onu korumak için gerekirse her şeyi yaparım." Mimikleri bile bana inanılmaz benziyordu.

Solaris de fark etmiş olacak ki gülümsedi. "Kızınızı bir yerde o istemediği sürece tutmanın imkânsız olduğunu siz de tanıdıkça göreceksiniz," dedi meydan okumasını görerek.

"Endişeleriniz için teşekkür ederim ancak burada oturuyorum ve kendi fikrimi söyleyebilirim. Vakti geldiğinde Solaris ve ekiple ortak bir karar vereceğiz. Bizi zorla alıkoymanız söz konusu olamaz," diye söze girdim itiraza kapalı bir şekilde. Bu anlamsız bir gerginlikti ve ne niyetle olursa olsun, adıma karar verilmesinden hoşlanmıyordum.

Alaric iç çekti, itiraz etmeye hazırlanıyordu ki Reynold araya girdi. "Siz, istediğimizi gerçekleştirin; ben ve Alaric özgürlüğünüzü alacağız. Burası ülkedeki en güvenli yer. Her şey yoluna girdiğinde burada kendi isteğinizle kalacağınızı umuyorum."

"Senin de söylediğin gibi, büyükbaba. Önce herkes verdiği sözleri yerine getirsin. Sonrasına ona göre karar veririz," diye tartışmayı sonlandırdı Solaris.

Birbirimizi sözler yerine getirilmezse ölümle tehdit etmemizin üzerinden çok zaman geçmemişti oysaki. Herkes birbirine kibar davranmak için kendini zorluyordu. Birbirimize ihtiyacımız vardı.

Onların arasındaki gerilimi dağıtmak için konuyu değiştirmeye karar verdim. "Konseyin diğer üyeleri ne zaman dönecek?"

"Yakında döneceklerini umuyoruz. Kuzeyde işler sandığımızdan daha karışık," diye yanıtladı Reynold. Ülkeyle ilgili bize verdiği bilgilerde dürüst davranıyordu, bu iyiye işaretti.

"Marvin'i görmem gerekli," dedi Sol, direkt konuya girerek.

Reynold kaşlarını çattı. "Onun hakkındaki karar verildi. İdam sehpasında görebilirsin," dedi duygusuz bir sesle. "Annene haber verdim. İsterse gelir, oğlunun ölüsünü alır."

"Onunla görülecek bir hesabım var," diye diretti Sol.

Reynold başını tabaktan ayırdı, öfkeli gözlerle baktı bize. "Size ihtiyacım olduğu için tüm kuralları yıkıp her istediğinizi yapmayacağım," diye gürledi. "Marvin, yarın sabah idam edilecek. Hesap vermem gereken bir ülke var. Esir düşen hain kral idam edilir ve kimseyle görüşemez!"

Solaris burnundan soluyordu. Alaric ayağa kalktı. "Benimle gelin," dedi bakışlarını bana yönelterek. Sanırım kehanetle ilgili konuşmak istiyordu.

Yaşlı lord, üçümüzün birden ayağa kalkmasına şüpheyle tek kaşını kaldırarak baktı. Onu kehanetin ayrıntılarından uzak tutmak istiyorduk. Ardımızdan seslendi. "Akşam bir zafer kutlaması olacak. Sizleri de tanıtmak istiyorum. Ölülerimizi onurlandıracağız. Sizin kayıplarınızı da anmak isterim. Onlar da avcıydı."

Solaris duraksadı, arkasını döndü. Alaycı bir ifadeyle, "Tanıtmak mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Reynold. "Kahramanca savaştınız ve safkan avcısınız. Ailelerinizi temsilen törende yer almanız uygun olur."

"Bizim yetiştiğimiz kültürde yas tutma biçimi sizinki gibi değil," dedi Sol kısaca. "Ama yakınlarıma danışırım. Katılmak isterlerse geliriz."

Reynold'un yüzü asıldı. Bizimle ilgili her konuda duvara toslamaktan belli ki hoşnut değildi. Yine de başını onaylarcasına salladı.

Alaric, dün konuştuğumuz rahat koltuklu odaya buyur etti bizi. Pelerininin iç cebinden eski bir defter çıkarıp bana uzattı. Bir yandan da Sol'e hâlâ ters bakışlar atmayı ihmal etmiyordu.

Gözlerimi devirdim ve defteri incelemeye koyuldum. Şifreli kelimeleri çözebilmek için detaylı notlar almıştı. Bizim ulaştığımız tüm kehanet parçalarına o da vakıftı. Ateş Prensi'nin Solaris olduğunu biliyor ya da güçlü şekilde tahmin ediyordu. Notlarının arasında, lanetin bizim birleşmemizle tetikleneceği ve benim Sol'ü hançerlemem gerektiği de yer alıyordu.

Sol, Ateş Prensi olduğu bilgisini defterde görünce dün mektupta okuduğu kısmı Alaric'e anlattı. Alaric'in yüzündeki öfke, yerini şaşkınlığa bıraktı. Bunca zaman bizi ele vermediyse en azından tecrübelerinden faydalanabilirdik.

"Bir anahtar, beş taş, beş kapı ustaca gizlendi.
Bir harita, yıldız ışığında fısıldar gizemi.
Kızıl duvarlar saklanan bir sır gibi.
Önce hak etmen gerek,
Almak için hazineyi."

"Bu dize," dedi Alaric mırıldanarak. "Anahtarı gösteren harita kızıl kalede olabilir, yani burada."

Kehanetin bu kısmını dinlediğimde ben de içimden aynı şeyi geçirmiştim.

"Kehanette daha fazla dörtlük var. Onlara da ulaşmaya çalışıyorum," dedi babam ben notlarını incelerken.

"Elbette var. Bu kehanet daha ne kadar uzayacak? Kalanını nereden öğreneceğiz?" dedim.

Kehanetin can alıcı kısımlarını olaylar gerçekleştikten sonra duymak pek işimize gelmiyordu. Bitmek bilmiyordu üstelik. Tamamını bir seferde okuyabilseydik belki hazırlıklı olabilirdik.

"Sihir tekrar yükselirken konsey nasıl bu kadar sessiz kalabiliyor?" diye sordu Solaris şüpheyle.

"Kalmaz elbette," diye yanıtladı Alaric, bu kez gerilimsiz ama endişeli bir tonla. "O yüzden kehanetteki kişilerinin siz olduğunu kimseye söylemedim. Reynold bile bu kadarını bilmiyor. Antiklerin ve büyünün geri döndüğünü duyan herkesin ilk hedefi siz olursunuz. Böyle bir söylentide sizi korumak çok zor olur."

Başımı salladım. Haklıydı.

"Anahtarların haritası buradaysa, tek bir yer aklıma geliyor," diye devam etti. "Kalelerdeki kulelerden biri, barış zamanında Antiklerin konaklaması için ayrılmıştı. Onların düşüşünden sonra mühürlendi ve yıllardır savaş hatırası olarak kilitli duruyor. Bu gece çok kalabalık olacak, sizi fark ederler. Ancak ilerleyen günlerde orayı incelemeniz için bir ayarlama yapacağım. Belki de sadece ikinizin çözebileceği bir şey gizlidir orada. En azından bir yerden başlamış oluruz."

Solaris'in babama bakışları, Ateş Prensi olduğunu herkesten gizlediğini ve bizi koruduğunu duyunca bir nebze yumuşamıştı. Ben ise işleri benim adıma halleden bir ebeveynin varlığına alışmaya çalışıyor, içten içe altından bir şey çıkmamasını umuyordum.

Alaric ile vedalaşıp ekibin yanına doğru yol aldık. Solaris, akşamki kutlamaya katılıp katılmak istemediklerini nezaketen Derek ve Karl'a sormak istiyordu. Onları avluda otururken bulduk. Karl'ın üzerindeki pantolon ve gömlek çamura bulanmıştı. Yanağındaki toprak izinden, kardeşinin gömül-

düğü toprağa yattığını içim burkularak fark ettim. Derek ise boş bakışlarla önündeki ağaçları izliyordu.

"Akşam bir kutlama var. Avcı kültüründe savaşta ölen kahramanlar bu şekilde onurlandırılıyor," diye söze girdi Solaris. "Jill ve Drue'yu da anmak istiyorlar. Katılmak ister misiniz?"

Karl gözlerini kaldırıp yüzümüze baktı. Her zaman kederli olan ifadesi daha da çökmüş gibiydi. "Kahramanlıkla anılmayı hak ediyorlar. Bence Drue bunu isterdi," dedi savaştan beri muhtemelen ilk kez kullandığı cılız sesiyle.

Derek de onaylayarak başını salladı. "Olur," demekle yetindi.

"Öyleyse akşam görüşürüz," dedi Sol. Karl'ın omzunu sıkıp Derek'e başıyla selam verdi. Benj ve Jay onlara göz kulak olacaklardı.

Solaris, Jay'i yanına çağırdı. Uzaklaşıp fısıldaşarak bir şeyler konuştular. Jay onayladı ve herkes bir bir dağıldı.

Odaya girdiğimizde Sol, kendini camın önündeki koltuklara attı ve başını arkaya yasladı. Üzerindeki spor gömleğin yakası dağılmıştı. Kollarını iki yana açarak vücudunu esnetti. Gözlerini kapattı. O güzel ve dâhi zihninden kim bilir neler geçiyordu. "Derek'e kızgın mısın?" diye sordum yanına otururken.

"Kızgın değilim," dedi. "Yalnızca ona artık güvenemem."

"Sol, sevdiğini korumaya çalışıyordu. Ben olsam ben de önce seni tercih ederdim. Ne olursa olsun," dedim gözlerinin içine bakarak. İfadesi yumuşamadı.

"Luna, biz sadece birlikte seyahat eden bir dost grubu değiliz. Uzun yıllardır seni arıyoruz. Derek, Akademi eğitimlerine katılırken bir amaca hizmet etmek için yemin etti. Yanımızdaki dostlarımızın hepsi, büyünün yükselişini öncelik olarak kabul ediyor. Ölecek olan aileleri bile olsa, ikimizi korumak için ant içtiler. Bu bir adanmışlık meselesi. Buraya gelmeden önce onlara geri dönme seçeneğini sundum, geride kalabilirlerdi."

"O zaman bu amaçla birleşmiş olabilirsiniz ama artık işler değişti," dedim sükûnetle. "Biz birbirimize sadece görevle değil, dostlukla, aşkla bağlıyız Sol. Her birimiz bu yolda sevdiklerimizi koruyarak yürüyoruz. Kehanetteki prenses ben olmasaydım ve ölüyor olsaydım sen de beni seçerdin. En azından, ben seni seçeceğimden eminim. Dünyanın kalanı alevler içinde olsa da..."

Solaris son sözlerimden sonra gülümsedi. Ne demek istediğimi anlasa da düşüncelerinden vazgeçmediği bakışlarından belli ediyordu. "Dediğim gibi, ona kızgın değilim, Bell. Hâlâ dostum. Ama seni ya da kendi canımı artık ona emanet edemem," dedi kararlılıkla. İnadını kıramayacağımı anladığımdan sessiz kalmakla yetindim.

Akşama doğru Sol ile paylaştığımız odada hazırlanmaya koyulduk. Odadaki dolaba bizim için avcı giysileri bırakılmıştı. Siyah olanlardan seçip üzerimize geçirdik, kazakların üzerinde amblemler işliydi. Benim için bir ejderha, Sol içinse bronz bir aslan... *Beldrakon ve Leanderthorn*...

"Bizi ne çabuk benimsediler, değil mi?" diye sordu alayla.

Ayna karşısında karışmış saçlarını düzene sokmaya çalışıyordu. Gülümsedim, parmaklarımın ucunda yükselip saçlarının kendisi kadar inatçı tutamlarını düzeltmeye koyuldum. "Önemi yok, Sol," dedim onu sakinleştirmek için. "Bizden istediklerini yapacağız ve sonra istersek buradan gideceğiz."

Gözleri dudaklarıma kaydığında muzip bir şekilde gülümsedi. Eli tanıdık bir dokunuşla belime dolandı. "Babanla bağ kurmak istemende sorun yok, Bell," dedi yumuşak bir sesle. "Her şey bittiğinde kalmak istersen kalırız."

"Her şey benim için çok yeni, ne yapacağımı bilmiyorum."

Saçlarımın üzerine bir öpücük kondurdu ve daha fazla üzerime gelmeyerek konuyu kapattı. Görüntüsünün yeterince toparlanmış olduğundan emin olunca kılıcını ve bıçağını yerine astı. "Haydi, kutlamaya," dedi sahte bir hevesle. "Ölümü nasıl kutlayacaksak artık..."

"Bir yerde kutlama varsa kaos vardır," dedim alayla.

Koyu renk taş merdivenlerden indik, büyük yemek salonunun olduğu alana yöneldik. Bizim aksimize herkes rengârenk giyinmişti. Şarkılar söyleniyor, çoktan sarhoş olmuş avcılar kahramanlık hikâyeleri anlatıyordu. Kendimize birer içki alıp bir köşede beklemeye koyulduk.

Bir süre sonra iri yapılı bir adam sahneye çıktı. Elindeki listeden, savaşta düşenlerin isimlerini tek tek okumaya başladı. Sıra Jill ve Drue'ya geldiğinde biz de elimizdeki içkileri kaldırdık ve hep bir ağızdan, "Kahraman savaşçı! Sayende buradayız!" diye haykıran kalabalığa eşlik ettik.

Karl'ın yüzündeki buruk gülümsemeyi görünce içim bir nebze olsun rahatladı. En azından kardeşinin bu şekilde onurlandırılmasından memnundu. Derek de öyle...

Savaşta ölenlerin isimleri okunmaya devam ederken Sol ile göz göze geldik. Vakti gelmişti. Sol, uzakta duvara yaslanmış ve işaret bekleyen Jay'e baktı. Jay, bakışını anladı ve usulca salondan dışarı çıktı. Yaklaşık on dakika sonra geri döndü, gülümseyerek başını salladı. Planın ona düşen kısmı başarıyla tamamlanmıştı, sıra bizdeydi.

Avcılar, her kadeh kaldırışlarında içki tüketiyorlardı. Ölenlerin sayısı düşünüldüğünde, sabah herkesin korkunç bir baş ağrısıyla uyanması kaçınılmazdı. Şarkılar söyleniyor, dans ediliyordu. Büyük masada Alaric ve Gisele ile oturan Reynold'un bile bakışları bulanıklaşmış, gözleri baygınlaşmış gibiydi. Solaris ile ben ise sadece Jill ve Drue adına birer yudum almıştık. Uyanık kalmak zorundaydık.

Kimseye fark ettirmeden salondan dışarı süzüldük. Etrafı kolaçan ederek koyu renk pelerinlerimizin başlıklarını taktık ve Marvin'in esir tutulduğu zindana yol aldık. Sabah Solaris kısa bir araştırmayla ve bir miktar *diyan*[1] karşılığında nerede tutulduğunu öğrenmişti.

Kapıdaki nöbetçiler, ahşap fıçı bardaklardan içkilerini yudumluyorlardı gülüşerek. Onları gözleyebileceğimiz kalın bir kolonun ardında dikkat çekmeden beklemeye başladık. Bekleyişimiz uzun sürmedi.

Kapıda silahlarıyla bekleyen muhafızlar yavaşça duvara yaslanıp bayılmış gibi devrildiler. Sol ile hızla yanlarına gittik. Kimse görmeden kollarının altından sürükleyip içeri çektik. En azından ilk bakışta bir terslik anlaşılmamalıydı. Bunu saklamak için kutlama havasındaki sarhoş avcılara güveniyorduk.

Zeminden bir alt kata inen merdivenleri koşar adım indik. Aşağıdaki manzara yukarıdakinden farksızdı. Muhafızların çoğu ya duvara yaslanmış ya da kafaları masaya düşmüş hâlde uyuyordu.

"Jay'in ilaçları gerçekten etkili," diye fısıldadım gülümseyerek. Bir orduyu savaşmadan etkisiz hâle getirecek kadar güçlüydü.

"Evet. Bizi ilaçlamadığı zamanlarda faydalı," dedi Solaris dalgınca.

Ah... Jay'in o kahrolası sakinleştiricilerini hatırlıyordum. Unutmam mümkün değildi.

Savaşta ölenler arasında elbette burada nöbet tutanların yakınları da vardı ve geleneğe göre kutlamadaki içkilerden bir kadeh de olsa ölen yakınlarını anmak adına muhafızlar da nöbet yerlerinde içebiliyorlardı.

---

1. Diyan: Viridia'nın resmi para birimi.

Normalde kimseyi sarhoş etmeyecek zararsız bir jestti ancak işin içine biz girince durum değişmişti. Bunu duyunca elbette Sol, ilk iş Jay'e gitmişti. *Onlara gidecek olan tepsiyi ilaçlanmış olanla değiştirmesi Jay için çok zor olmamış olsa gerek,* diye düşünüyordum.

Solaris, ağzının suları masaya akarak uyuyan muhafızın üzerini yokladı. Anahtar destesini buldu ve giysisinden çıkardı. Marvin en izole, en dipteki hücrede tutuluyordu. İkimiz de ses çıkarmadan hücrelerin önünden yürümeye başladık.

Diğer esirlerin bizi tanımaması için büyük başlıklarımızla yüzümüzü gizliyorduk. Geçerken tüm meşaleleri teker teker söndürüyordum. Marvin için güzel bir sürpriz hazırlamıştım. Az ileriden onun bağıran sesini duymamız uzun sürmedi.

Solaris ciddiyetle bana baktı. "Emin misin?"

Gözlerim Marvin'in hücresine kilitli bir şekilde dalgınca başımı sallayarak onayladım. "Eminim."

"Eğer kendini kötü hissedeceksen ben yapabilirim," diye fısıldadı.

"Benim yapmam gerekiyor," dedim.

Solaris anlayışla başını salladı ve eliyle bana kardeşini sunan işareti yaptı. "Fazla vaktimiz yok, kısa ama etkili olsun," dedi gözlerimin içine bakarak. "Dikkatli ol."

Parmaklıkların önüne geldiğimde önce Marvin'in perişan yüzüne baktım. Beni gördüğünden emin olmak için başlığımı indirip yüzümü ortaya çıkardım. Beni görünce sürünerek duvara yaslandı, gözleri dehşetle irileşti. Elleri ve ayakları bağlıydı. Yaraları üstünkörü sarılmış, sargılar kahverengiye dönmüştü. Bacağı oldukça kötü durumdaydı, muhtemelen mikrop kapmıştı.

Anahtarı kilide sokup çevirdim, Sol'e son meşaleyi söndürmesi için başımla onay verdim.

Solaris, elindeki metal kabı son meşalenin üzerine kapatıp ateşin oksijenini çektiğinde ortalık zifiri karanlığa büründü. Adımlarımın ses çıkarmamasına özen göstererek yürüdüm. Dibine kadar sokuldum.

Marvin'in inleme seslerini duyuyordum, nerede olduğunu hissediyordum. Önünde dikildim. Adadaki muhafızlar beni sorgularken böyle hissediyorlardı demek ki. Mırıldanarak yalvarmaya başladı. "Sana vurmalarını istememiştim, yapma," dedi. "Beni öldürecek misin?"

"Sen söyle, Marvin," dedim fısıldayarak. "Ölmeyi hak ettin mi?" Bunları söylerken bir yandan da sessiz adımlarla yer değiştiriyordum.

Marvin'in hıçkırıkla karışık sesi duyuluyordu bir tek. Burnunun dibine kadar girdim, çenesinden yüzünü kaldırdım ve gerinip tüm gücümle okkalı bir tokat patlattım. Elimde ince bir sızı ve avucuma hücum eden sıcaklığın dışında elime bulaşan yapışkan sıvıdan dudağını patlattığımı anladım.

"Yapma!" diye yalvardı Marvin. "Öyle yapmaları emrini ben vermedim, yapma!"

Bir yandan yer değiştirirken, diğer yandan konuşmaya devam ettim. "Beni karanlığa hapsettin. Aklımla oynadın. Cezasız kalacağını mı düşünmüştün?"

Beni kâbuslarıma hapsettin.

Bacağımı yukarı kaldırdım, yaralı baldırına denk gelecek şekilde şiddetle bastım. Ayağımın altında kuş gibi çırpındı. Bundan zevk alacağımı düşünmüş olsam da daha çok midem bulanıyordu an itibariyle. Ellerim titredi.

"Kehanetten bahseden kutuyu ne yaptın?" diye sordum. Bacağını serbest bırakıp yağlı saçına asıldım.

"Söyleyemem," dedi şimdi açık açık ağlayarak. "Söyleyemem, bende değil."

Derin bir nefes çektim. Ağlaması beni daha da öfkelendiriyordu. "Yalan söylüyorsun, Marvin, hem de çok sık..." dedim ve saçından çekip kafasını duvara vurmasını sağladım.

Başından tok bir ses gelirken ağlamaklı bir inleme çıktı dudaklarından. "Ben..." dedi sesini toparlamaya çalışıp hıçkırırken. "Ben, buraya gelmeden önce evlendim."

Bir süre verdiği haberi idrak etmeye çalıştım. Duraksamadan anlatmaya devam etti. "Dahlia Westerfeld, Aetherium'un yeni kraliçesi," dedi nefes nefese. "Kutuyu o koruyor."

Öfkeden burnumdan nefes alıp veriyordum. Etrafından dolandım. Bu kez yaralanmış olan koluna sivri tırnaklarımı geçirdim, zindanı inletecek bir feryat kopardı.

"Solaris!" diye bağırdı çocuk gibi.

Bu yakarışı, yüzüme vuran bir tokat etkisi yarattı.

Tırnaklarımı hızla kolundan çektim ve duvara yaslandım. Göğsüm düzensiz nefeslerle inip kalkarken burada yapmakta olduğum şey midemi bulandırdı. İçim soğumuyor, aksine kusacak gibi hissediyordum.

"Sol, meşaleyi yak," diye seslendim.

Solaris meşaleyi yaktı, telaşla hücreye girdi. Önce bana baktı. İyi olduğumu görünce bakışlarını Marvin'e çevirdi.

Solaris, benim aksime oldukça soğukkanlı görünüyordu. "Ben devam ederim," dedi sakin bir sesle. Gözlerinde biraz olsun acıma ya da duygu kırıntısı yoktu.

"İstemiyorum. Ben tamamım, soracaklarını sor gidelim," dedim Marvin'e doğrudan bakmadan.

"Nora ile evliliğini geçersiz mi kıldın?" diye sordu Solaris.

"Evet," dedi çatallanan sesiyle. "Tahtı anneme dolayısıyla sana bırakamazdım. Ben ölürsem Westerfeld tahtın sahibi olur."

Solaris ona acır gibi ama alttan alta tiksintiyle baktı. "Enayi," dedi tükürür gibi. "Sen daha ülkeden çıkar çıkmaz komuta çoktan el değiştirmiştir. Sırf benim kral olmamam için Aetherium'un kuruluş geleneğini hiçe saydın."

"O da artık bir Blaze," dedi Marvin acıyla inleyip. "Benim karım. Beni öldürürseniz çok istediğiniz kehanet sırlarınız da benimle birlikte toprağa gömülecek. Dahlia ise kraliçe olacak ve yönetim onun ailesine geçecek."

"Senin de tacının da canı cehenneme, Marvin," dedi Solaris.

"Beni..." dedi ağlamaktan çıkmayan sesini düzene sokmaya çalışırken. "Beni öldürecek misiniz?"

"Hayır," diye fısıldadı Sol, sessiz adımlarla ona yaklaştı. "Sen halkın önünde aşağılanarak ölmeyi hak ediyorsun. Yarın hak ettiğini alacaksın. Elveda kardeşim."

"Abi!" diye seslendi arkamızdan Marvin. Solaris durmayınca yeniden haykırdı. "Beni hiç sevmedin!"

Solaris bir an duraksadı, başını bir sineği kovar gibi istemsizce yana eğdi. Yüzündeki duygu dalgalanmasını, gözlerindeki anlık yenilgiyi görmüştüm.

"Beni hiçbiriniz sevmediniz! Annem, babama benziyorum diye sevmedi! Babam, kardeşine yaptığı hatadan pişman olduğu için kendine benzi-

yorum diye sevmedi! Nora zaten en başından beri beni istemedi! Ben hep ortada kaldım!"

Solaris hışımla ona doğru döndü. "Ben sevmiştim!" diye bağırdı. "Yaptığın tüm şımarıklıklara rağmen seni hep korudum! Karşılığında her bulduğun fırsatta beni öldürmeye çalıştın. Yine de Luna'ya dokunmasaydın ölmene müsaade etmezdim. Sen, o çizgiyi çoktan aştın!" diye bağırdı öfkeyle.

"Geber Marvin!" diye sözlerini bitirdi genizden bir sesle. "Cehennem varsa muhtemelen orada yeniden görüşeceğiz."

Hücreden çıktı, beni de kolumdan çekiştirerek çıkardı. Anahtarı yuvaya yerleştirip kilitledi. Bakışları üzerimde dolaştı. "İyi misin?"

Başımı iki yana salladım. Merhamet değildi, acıma belki... Kesin olan tek şey, midemin bulanıyor oluşuydu.

"Birine işkence etmek herkesin midesinin kaldırabileceği bir şey değil," dedi düz bir sesle. "Sana söylemiştim."

Sesini duygusuz tutmaya çalışıyor, öfkeden gözleri sarıya çalıyordu ama biliyordum... Özellikle Cal'ın mektubunu okuduğumuzdan beri ikimiz de ona gizlice acıyorduk. *Sevilmemiş, yoldan çıkmış, çocuk kalmış bir kral...*

Ben yalanlara dolanmış olsam da hep el üzerinde tutulmuştum. Sevgi dolu bir ortamda büyümüştüm. Sol de babasından yana zorluk çekse de sevilmişti ve Cal bile aslında onu seçmişti. *Biz de Marvin gibi yalnız kalsak ne hâle gelirdik?*

Az önce yaptıklarım bile karanlığa ne kadar çabuk adım atılabileceğinin göstergesiydi. Ona yaptığım şey yüzünden ben de onun kadar kötüydüm bugün.

Birkaç adım attığımızda Marvin'in yalvaran sesini duyduk yeniden. "Abi! Beni burada bırakma! Ölmek istemiyorum! Affet beni!"

Duraksadım ve arkamı döndüm. Solaris ise hiç duymuyormuşçasına nefes alıp verdi ve beni kolunun altına alarak sarıldı. Hızlı adımlarla Marvin'in hücresinden uzaklaştırdı. Solaris Blaze'in kitabında affetmek yoktu.

Sol, anahtarları yeniden muhafızın beline yerleştirirken birinin bana seslendiği yanılgısına kapıldım. Marvin'in yakarışları arasında zayıf bir ses adımı sesleniyordu.

Kulak kabarttığımda gerçekten ismimi duydum. Sese doğru yürüdüm. Başka bir hücrede gördüğüm yüz, dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasına sebep oldu. Uzun boylu, zayıf, saçlarındaki siyahlar yer yer beyaza dönen adama inanamayarak baktım. Parlak gri gözler, bu karanlıkta bile sevgiyle ışıldıyordu. Onu hatırladığım hâlinden uzak, perişan görünüyordu ama oydu.

"Lunabelle, kızım... Seni arıyordum."

Dudaklarımdan hayretle ismi döküldü.

"Orion amca."

@ayisigikitap

ON ALTINCI BÖLÜM
ŞİFA

İlk yıkıcı fırtına...

Solaris arkasını döndü, kime seslendiğimi görünce kaşları çatıldı. "Güzel kızım," dedi parmaklıkların ardındaki ses. Hırpalanmış görünüyordu.

Solaris, gölgelerin içinden çıkıp yanıma gelince gözleri hayretle büyüdü. "Prens Solaris," dedi ve eğilerek reverans yaptı. "Birlikte seyahat ettiğinizi duymuştum. Buraya Kraliçe'nin gemisiyle geldim."

Bizim durumumuzu nazikçe birlikte seyahat etmek olarak özetlemek tam da Orion amcaya göreydi.

Solaris, çatık kaşlarının ardından şüpheyle baktı Orion'a. "Sizi her yerde arattım. Aetherium'da kaydınız yoktu," diye sorguladı amcamı.

Amcam, yırtık pelerinin ipleriyle oynadı. Onu özensiz görmemizden rahatsızlık duymuş gibiydi ancak aylardır kayıp olduğu düşünüldüğünde birkaç parça yırtık giysinin hiç önemi yoktu.

"Onlara her şeyi anlattım ama beni buradan çıkarmadılar. Size de memnuniyetle anlatırım," dedi.

Ona dokunabilmek için parmaklarımı soğuk demirlere yasladım. O an, elimin kanla kaplı olduğunu fark ettim. Marvin'in kanıydı. İçimde bir şeyler sızladı. Orion amcayı görünce, eskiden olduğum basit kızı özlediğimi anladım. O hayatın tek eksiği Solaris'ti.

"Seni her yerde aradım," diye fısıldadı. Kanlı elimin üzerine parmaklarını sardı ve güç verircesine sıktı soğuk demirin üzerinden.

"Onu burada bırakamayız, Sol," diye fısıldadım.

"Buraya geldiğimizi kimse bilmemeli, Bell," dedi Solaris yan gözlerle Orion amcaya bakarken.

Amcam ellerini havaya kaldırdı. "Benden yana endişe etmeyin. Kimseye söylemem."

Solaris hâlâ şüpheli olsa da başımı sallayarak Orion amcaya kefil oldum, söylemeyeceğini biliyordum. "Senin için döneceğim amca, güçlü ol," dedim yeniden eline uzanırken.

"Kendini tehlikeye atacak bir şey yapma, prensesim," dedi hüzünle. "Uyanacaklar, gidin."

"Sol, muhafızlar?" diye sordum hâlâ uyuduklarını idrak edince. "Uyanacak gibi değiller. Bir sorun çıkmasın?"

Solaris çoktan beni kapıya doğru sürüklemeye başlamıştı. "Şenlikte içip sızdıklarını düşünürler, hücreler kilitli. Hadi."

Başlıklarımızı tekrar başımıza geçirip gölgelerden sıyrılarak zindan kapısının önünden geçen, kahkahalar atan sarhoş kalabalığına karıştık. Dikkatli bir göz bakmadıkça bizi fark edemezdi. Kaldığımız kuleye yaklaşınca kalabalıktan koparak girişe doğru süzüldük. Başlıklarımızı açtık, mümkün olduğunca alkollü görünmeye çalışarak odamıza geldik.

Solaris kapıyı kapatır kapatmaz ciddi yüz ifadesine büründü. "Elimizde birden fazla sorun var, Bell," dedi derin bir nefes üflerken.

"Dahlia," dedim.

"Annem ve Sirona oradalar ancak güçleri Westerfeld sancağına yetmez. Aetherium sancakları, çakallar gibidir. Güçlüyken arkanda olanların hepsi güçten düşünce senden ve krallıktan bir parça koparmak için sıraya girerler."

"Sol, oraya gitmen gerekiyorsa..." dedim.

"Reynold'a söz verdim," dedi bir ileri bir geri yürürken. "Buradan ayrılamam! Aptal Marvin!" diye söylendi. "Burada bozguna uğradı, krallığı altın tepside sundu. Westerfeld başımıza dert olur, büyüden nefret ederler," diye söylenmesine devam etti.

Marvin'in ölmesini artık istemiyor oluşuna bu kadar öfkeli olduğunu anlıyordum ama sessiz kaldım.

Bir anda bana döndü, bakışları yumuşadı. "Tamam mı? İyi misin?" diye sordu.

"Yaptığımdan zevk almadım ama evet, tamam, iyiyim," diye yanıtladım. "Daha fazla intikam istemiyorum."

"Sana söylemiştim. Benim yapmam daha iyiydi."

"Sen yapsaydın ölmüştü," dedim.

Çatık kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi. "Evet. Ve bu neden hâlâ umurunda, Lu? Seni ne hâle getirdiğini unuttun mu?" Parmakları kaburga kemiklerimin üzerinde gezindi. Bana onların nasıl kırıldığını anımsatmak istediğini anlamıştım. "Ben unutmadım çünkü."

"Onunla ödeştik," dedim bakışlarımı kaçırarak. "Bu kadarı yeterli."

Solaris nazikçe çenemden tuttu, yüzümü kendine doğru çevirdi. Sert ifadesi dağıldı, hafif bir gülümseme belirdi yüzünde. "Bazen karanlık bazen de yufka yüreklisin, Lu," dedi. "Ve ben, her iki hâlini de seviyorum."

Karanlık tarafımı sevdiğimi söyleyemezdim ama varlığını artık inkâr edemiyordum. Bu hâlime "yufka yürekli" demek de tam doğru olmazdı. Yine de bazı şeyleri midemin kaldırmadığını birlikte öğrenmiştik. Onu öldüreceklerim listesinde en başa yazmış olsam da işkence etmek de bunlardan biriydi. Bazen kendimi bir kapıda sıkışmış gibi hissediyordum. Bir adım daha atsam yol zifiri karanlıktı ama ne geri dönebiliyordum ne de o adımı atabiliyordum. Eşiğin üzerinde öylece bekliyordum.

"Orion amcayı oradan nasıl çıkaracağız?" diye sordum, sinirle örgümün ucunu çiğnemeye başladım.

Solaris, "Rahat bırak şu saçlarını," diye söylendi ve örgümü nazikçe omzumun gerisine attı. "Reynold'la konuşuruz ama birkaç gün beklememiz gerek. Marvin ya da muhafızlar konuşursa içeri sızdığımızı anlamaları zor olmaz. Önce ilk bölgeyi iyileştirelim, sonra bir iyilik isteriz. Her şey sırasıyla." Kısa bir duraksamanın ardından ekledi. "Bu arada Nora ile de konuşacağım. Buraya gelişini teyit edelim. Amcana karşı dikkatli olmalısın," diye uyardı beni.

Sıkkın bir ifadeyle başımı salladım.

Sorunlarımızı nasıl çözeceğimizi tartışırken dışarıdan çan sesleri gelmeye başladı. Önce düzenliydi, sonra ritmi değişti. Daha hızlı, daha kesik aralıklarla çalmaya başladılar.

Uyarı çanları...

Solaris, odanın kapısını açtı ve başını dışarı uzattı. Bulunduğunuz katta ve merdivenlerde avcılar koşuşturuyorlardı. Gerçi bir kısmının yaptığına

"koşmak" denemezdi. *Duvarlara toslayarak ayakta durmaya çalışmak belki.* Törende hepsi alkolü fazla kaçırmıştı. Sol, bir tanesini kolundan yakaladı. "Ne oluyor?" diye sordu.

"Kral... Kral'ı kaçırmışlar."

Solaris'le göz göze geldik. Aynı anda ok gibi kapıdan fırladık. Merdivenleri üçer üçer atlayarak aşağı indik, silahlarımızı çekerken avluya ulaştık. Reynold ve Alaric, öfkeden kızarmış yüzleriyle avcılara emir yağdırıyorlardı.

"Nerede?" diye sordu Solaris, öfkeyle.

"Kaçırılmış!" diye haykırdı Reynold. Generalleri de onunla birlikte serbest bırakılmıştı. Bir tek bizden olduğunu savaştan sonra kanıtladığımız Brad hâlâ buradaydı ve serbestti. Diğerlerinin her biri sanki buhar olup uçmuştu.

Reynold, üzerindeki armalı kazağın yakasını çekiştirdi. "Tüm muhafızlar uyuyordu!" diye bağırdı, yüzü öfkeyle daha da kızardı. "Bana bununla bir alakan olmadığını söyle Solaris!"

Sol, rahat tavrını bozmadı. "Onu biz kaçırmadık, büyükbaba," dedi burnundan nefes üfleyerek. Yalan söylemeden gizlenmeyi başarıyordu, tehlikeli bir özellikti. Muhafızları biz uyutmuştuk ama Marvin'i kaçırmamıştık. Tek bir hata yoktu. "Onu kendi ellerimle öldürmek istediğimi biliyorsun," diye ekledi lordun gözlerine öfkeyle bakarken.

Marvin'i bana ikram edişi, şimdi gözüme romantik bir jest gibi gelmeye başlamıştı.

Reynold inanmış göründü ancak askerlere işaret etti, bizi yeniden kollarımızdan tutup konsey salonuna sürüklemeye davrandılar. Alaric, biz giderken Reynold'a öfkeyle itiraz ediyordu.

Konsey salonuna getirildikten kısa süre sonra, kalede bulunan tüm üyeler birer birer toplandı. Bazıları fazlasıyla alkollüydü. Kimin nereye kaçtığını umursamayacak ya da olayı tam olarak kavrayamayacak kadar sersemlemişlerdi. Yarım yamalak gözlerle ayılmaya çalışıyorlardı. İçerisi, sarhoş nefeslerin ekşimiş üzüm kokusuyla doluydu. Bu da zaten bulanmakta olan midemi iyice rahatsız ediyordu.

Reynold ve Alaric ise gözleri öfkeden kan çanağına dönmüş bir hâlde salona girdiler ve konsey sandalyelerine yerleştiler. Gisele Silverdawn çoktan oradaydı.

Bir anda gözüm, sağ elimdeki kan izlerine takıldı. *Lanet! Marvin'in kurumuş kanı...* Bir yerim yaralı değildi, görürlerse şüpheleneceklerdi. Çaktırmadan bileğimdeki iğneli bileziği pelerinin altından birkaç tur döndürmeye çalıştım savaştaki gibi. Sonunda bileklerimde iğnelerin hareketiyle kesikler oluştu, sıcak kan elime doğru aktı. Gözlerim acıdan yaşarınca Solaris yüzüme baktı, başımı iki yana sallayıp susmasını işaret ettim.

Odamızı gözeten muhafızları çağırttı Reynold. İkisi de olay zamanında odamızda olduğumuzu teyit ettiler ancak kısa bir süre önce odaya girdiğimiz için yine de şüpheliydik.

"Peki ya karısı? Kraliçe?" diye sordu Reynold.

"O hiç odasından çıkmadı, efendim," diye rapor verdiler.

Ekibimizin geri kalanı ya kutlama alanındaydı ya da odalarında. Dolayısıyla masumlardı. Reynold'un elindeki en güçlü şüpheliler Solaris ve bendik. Ancak ne bizi suçlayabilecek kadar kanıtı vardı ne de uğruna binlerce avcı feda ettiği işi tehlikeye atmak istiyordu.

"Kız kanıyor," dedi Silverdawn lideri kadın elime dikkatli gözlerle bakarak. Babam yerinde endişeyle doğruldu.

"Bu bilezikler canımı acıtıyor," dedim dişlerimi sıkarak. "Odada üzerimi değiştirirken giysiye takıldı."

Reynold, muhafıza işaret ettiğinde adam yanıma gelip yaralı bileğimi hoyratça kavradı ve kolumu yukarı kaldırdı. Solaris, bu sert hamleye karşı öne atıldı ancak ona uyarıcı bakışlarla yapmamasını işaret ettim. Sıktığı dişleri ve alnında atan kalp gibi damar, uzun süre beni dinlemeyeceğini gösteriyordu.

"Bilezik yüzünden," dedi muhafız, Reynold'a dönerek.

"Bu bilezikleri takmalarına artık gerek yok. Onlara iğnesiz olanlardan verin! Esir değiller," diye çıkıştı babam.

Reynold, kısa bir kararsızlığın ardından başını salladı. Nöbet tutan muhafızlar birkaç dakika içinde iğnesiz, yeni obsit bileziklerle geri döndüler. Bunlar da kilitliydi ama derimize batmayacaklardı. Etkisi muhtemelen daha zayıftı ama bu, acil bir durumda işimize yarayabilirdi.

Solaris, yeni bileziği muhafızın elinden sert bir bakışla aldı. Az önce bileğimi çekip canımı yakan adamın yüzüne bakarken, onu bir lokmada yutacak gibiydi. "Sen dokunma," diye uyardı soğuk bir sesle.

Muhafız başını eğdi ve birkaç adım geriledi.

Solaris, yeni bileziği sağlam bileğime kendi elleriyle nazikçe kapattı. Kendi bileziğini de taktı. İğneli olanları anahtarla açıp çıkardılar. Kanayan bileğimi ovuşturarak derin bir nefes aldım. Acı biraz olsun hafiflemişti.

"Gözüm üzerinizde," dedi burnundan soluyan Reynold. "Dışarı!"

Babama göz ucuyla baktığımda başıyla gitmemiz gerektiğini işaret etti. Solaris ile hiç konuşmadan konsey salonunu terk ettik ve odaya yöneldik.

İçeriye girer girmez banyoya gitti, elinde pansuman malzemeleriyle döndü. "Deli misin sen?" dedi söylenerek.

"Evet?"

"Komik değilsin, Luna. Kendine zarar vermekten zevk mi alıyorsun?"

Yakıcı sıvıyla bileğimi temizlerken acıyla hafifçe sıçradım. O ise üfleyerek ve homurdanarak işini sürdürdü. Sonunda sargı beziyle bileğimi sardı. Dudaklarını bileğime bastırdığında istemsizce gülümsedim.

"Elimde Marvin'in kanı vardı, göreceklerdi. Ne yapsaydım?"

"Nereden bilecekler kimin kanı olduğunu?" diye söylenmesine devam etti Sol ama haklı olduğumu biliyordu, şüphelenirlerdi. Sadece yöntem konusunda anlaşmazlığa düşüyorduk her zamanki gibi.

"Ne diyorsun bu işe?" diye sordum bana olan hıncı biraz geçince.

"Birkaç tahminim var ama emin olmam gerekli."

"Marvin, Aetherium'a ulaşmayı başarırsa ne olacak?" diye sordum.

"Ordusunda büyük bir yara açıldı. Kendisi de yaralı ve zayıf. Ülkede isyan yapılanması var. Üstüne bir de tahtı kaptırmamak için mücadele etmesi gereken yeni bir eşi var," dedi Sol, bıyık altından gülerek. "Aslında onu biz bile kaçırabilirmişiz. Anlattıkça bu hâlinin ölümden daha beter olduğuna karar verdim. Ölseydi kurtulurdu."

Gülerek başımı koltuğa yasladım. "Marvin ölürse taht gerçekten Dahlia denen kadının mı olacaktı?" diye sordum.

Solaris koltuğa iyice yayıldı, tek kolunu davetkâr bir şekilde açtı. Yarı yatar durumda uzanarak göğsüne yaslandım. "Taht, Aetherium'un kuruluşundan beri Blaze ailesine aittir," diye açıklamaya başladı. "Ama evlilikler yüzünden soy tam anlamıyla saf değil. Kral ölürse, ilk hak en büyük çocuğa geçer, cinsiyet fark etmez. Eğer çocuk küçükse, taht geçici olarak annesine devredilir."

Nora ile olan evlilikleri iptal edilmemiş olsaydı, bebekleri henüz doğmadığı için taht doğrudan Nora'ya geçecekti. "Peki ya çocuk yoksa?" diye sordum.

"Aetherium üç yüz elli yıldır ayakta. Her kral ya da kraliçe, soyun devam etmesi için farklı kişilerden de olsa hep birden fazla çocuğa sahip oldu. Ama diyelim ki kralın hiçbir çocuğu yok, o zaman taç eşine geçer. Tabii başka bir Blaze çıkıp savaşarak hak iddia etmezse," dedi.

"Sen tahtta hak iddia etmediğinden Marvin taç giydi ve olur da ölürse taht Nora'nın bebeği büyüyene kadar Westerfeld'de kalacak yani," diye düşüncelerimi sesli dile getirdim. "Ya da senin vârisin olmazsa."

"Vârisim olur, Luna," dedi, sinsi bir tebessümle. Hem saçlarımla oynuyor hem de çenesini başıma sürtüyordu. "Ama evet, aşağı yukarı durum bu."

Başını hafifçe eğerek yüzüme baktı. Yüzümü görmemesi için göğsüne iyice sokuldum. Vârisle ilgili yorumunu yanaklarım ısındığı için duymazdan gelmeye çalıştım.

"Sancakların da hükmün başka bir soya geçmesini kabullenmesi gerekir ancak şu an ben 'büyücü prens' olduğum için bu şartlarda Westerfeld'i tercih ederlerdi," diye açıklamasını bitirdi. "O lanet tacın kimde kaldığı umurumda değil ancak Westerfeld, magusları katliama uğratmak için elinden geleni yapar."

"Bu da bizim yapmaya çalıştığımız şeyi baltalar," diye tamamladım.

Derin bir iç çekti. "Müdahale etmeye gerek var mı beklememiz gerekli. Marvin artık bizim için bir tehdit değil," dedi Sol. "Sağ olması Westerfeld'in tahtı ele geçirmesinden daha iyi. Reina ve Sirona durumu idare edecektir. Tüm bunların arasında bizim peşimize düşecek ne gücü ne de vakti olacak."

Marvin'in, Sol'e yalvarmasını hatırlayınca eski gücünü bir daha kazanabileceğinden emin değildim. Ne maguslarla ne bizimle uğraşacak hâli vardı. Kendimize epey bir zaman satın almıştık.

"Nora da özgür kaldı," dedim sevinçle.

Sol, tek eliyle gözlerini ovuşturdu ve diğer kolunu bana doladı. "Yarın ona güzel haberi veririz."

İkimiz de çok yorgunduk. Bu birkaç gün, üzerimizden silindir gibi geçmişti. Birlikte uyumak için üzerimizi değiştirip yatağa geçtik. Dışarıda hâlâ çalan çanlar kaleyi inletiyordu.

"Çıkıp kardeşini arasak mı?" diye sordum gülerek.

Sıcak kollarını üzerime dolayarak uykuya dalmaya hazırlanırken, "Bir çukura düşüp ölürse üzülmem. Sadece başıma yeni dertler açmış olur. Aet-

herium'a kaçabilirse de sürünüşünü zevkle izlerim. Ne hâli varsa görsün," dedi. Gözlerini kapadı ve mahmur bir sesle mırıldandı. "Zamanında onu dondurmaya çevirmeliydin."

Sabah, kapının yıkılırcasına yumruklanmasıyla uyandık. Solaris başını hafifçe kaldırdı, okkalı bir küfür savurdu. Bacaklarını ve kollarını benden çözdü, kapıyı açmaya gitti. Benim görünmeyeceğim şekilde kapıyı araladı ve kaba bir dille, "Ne var?" diye sordu gelen kişiye.

"Lord Reynold Leanderthorn sizi konsey salonunda bekliyor. Hızlı!" dedi kapıdaki avcı resmi ve ters bir sesle.

Solaris cevap vermeden kapıyı *dan* diye adamın yüzüne kapattı. Saçları dağınık, gözleri kısıktı ve yüzü oldukça huysuzdu ancak ben, oldukça sevimli göründüğünü düşünüyordum.

"Emir uyguluyor. Kaba davranıyorsun," dedim, gülerek yatakta doğruldum.

"Bu, emir uygulamak değil. Bile isteye damara basmak," diye homurdandı. "Başlayacağım lorduna da..." diye söylenmeye devam ederek banyoya gitti. Böyle zamanlarda prens alt benliği, fark etmese de onu ele geçiriyordu.

Kaslarımı esnetip yataktan çıktım ve siyah avcı giysilerini üzerime geçirdim. Siyah deri, dar bir pantolon, siyah çizmeler ve armalı kazak... Giysilerin rahatlığı, Valor'dakileri andırıyordu ama yine de Grace'in hazırladıklarının eline su dökemezdi. Sol de ayılmış ve huysuzluğu biraz dağılmış şekilde yanıma geldi. O giyinirken banyodaki yerimi aldım.

İkimiz de toparlanınca odadan çıktık, artık ezberlediğimiz konsey odasına doğru yola koyulduk. Hazırda bekleyen konsey üyelerinin önüne dikildik sıkkın bir ifadeyle. Özellikle Solaris oldukça gergindi.

"Bugün ilk görevinize çıkıyorsunuz," diye karar bildirdi büyükbabası.

"Hazırlıklarımızı yapalım. Karl ve Derek hariç tüm ekibi yanıma alacağım," dedi Solaris resmi ve soğuk bir tonla.

"Leanderthorn ve Beldrakon'dan bir birlik de size eşlik edecek. Gideceğiniz bölge avcılar tarafından salgın bahanesiyle boşaltıldı. Gösterin marifetinizi," dedi Reynold.

Solaris başını salladı ve konsey salonundan çıkmaya hazırlandık ki Alaric hızlı adımlarla bize yetişti, dün kanayan koluma dokundu. "Kolun nasıl?" diye sordu.

Şaşırarak, "İyi, teşekkür ederim," dedim.

"Dikkatli olun," dedi sevecen gözlerle ve yanımızdan ayrıldı. Ardından bir süre gidişini izledim.

Solaris'in hareketlenmesiyle toparlandım ve ekibi bilgilendirmek için hareketlendik. Solaris ile önce Nora'nın odasına gitme kararı aldık. Özgür olduğunu bilmesi gerekiyordu. Jay, günlerdir olduğu gibi yine yanındaydı. Kapıyı o açtı.

Nora, bir koltukta oturuyordu ve bizi görünce yüzü aydınlandı. İlk geldiği güne göre daha sağlıklı görünüyordu.

Solaris sahte bir reverans yaptı gülümseyerek. "Nora Svandell, leydim. Tekrar hoş geldiniz. Kaçakların arasına karışmanızdan onur duyduk."

Nora, ona içten bir kıkırdamayla karşılık verdi. "Solaris! Bana reverans yapma," dedi gülerek sonra kaşlarını çattı. "Svandell mi?" diye sordu.

Solaris muzip bir gülümsemeyle başını salladı. "Özgürsün Nora. Marvin evliliğinizi geçersiz kılmış."

Nora'ya altın tepside dünyaları versek yine de şu an yüzündeki ifadeyi elde edemezdik. Sevinçle gözleri doldu, hamileliğini unutarak aniden ayağa fırlamaya kalkıştı. Solaris onu nazikçe durdururken Jay öne atıldı. "Durumu iyi ama fazla yorulmamalı," diye araya girdi.

Gözlerimi kısıp Jay'in yüzünü inceledim. Yüzünde yine o bakış vardı. Fazla endişeli, fazla hülyalı ve az önceki haber dolayısıyla fazla mutlu. Onu incelerken göz göze geldik. Yüzü kızararak bakışlarını kaçırdı.

"Nasıl olmuş?" diye sordu Nora. Sevinç gözyaşlarını elindeki işli mendiliyle temizliyordu.

"Savaşa gelirken burada ölürse taht sana ya da bana kalmasın diye Westerfeld varisi Dahlia ile evlenmiş," dedi Sol sırıtarak. "Senin kaçmanın ardından evliliğinizi geçersiz kıldıktan sonra tabii."

Nora fiziksel durumu elverse kalkıp dans edecek gibi görünüyordu.

"O kadın biraz... Biliyorsun," dedi Solaris, ağzı dolusu gülümsemeyi bastıramadan.

"Korku masallarındaki insan yiyen cadılar gibi," diye tamamladı Nora cıvıl cıvıl sesiyle. "Marvin'e de tam öyle biri yakışırdı zaten."

"Yalnız bir sorun var," dedi Sol, biraz çekinerek. "Marvin, bebek henüz doğmadan evliliği iptal ettiği için eğer onu resmen vârisi ilan etmezse çocuk Blaze soyadını alamayacak."

Nora'nın bu habere üzüleceğini düşünmüştüm ama tam tersine kahkaha attı. "Kusura bakma Sol ama Blaze ailesinde favorim yalnızca sensin. Çocuğumun o soyadını taşımasını ya da yükünü üstlenmesini hiç istemezdim."

İkisi kendi aralarında gülüşürken, Jay de uzaktan parlayan gözlerle onları izliyordu. Nora'nın iki yanındaki koltuklara geçtik. Dikkatimi, önümde oturan fazlasıyla hamile ve narin kraliçeye çevirdim.

"Klan evinde bize kaçmamızı söyleyen o notu gönderen sendin, değil mi?" diye sordum.

Klan evinde "N" imzalı notun ona ait olduğunu anlayamamış, Solaris ile birlikte başka bir sürü gereksiz kişiyi şüpheli ilan etmiştik.

"Evet, Luna. Saraydan kaçmıştım, gemiyle buraya doğru geliyordum ama hâlâ saraydan haber alabiliyordum. Reina, bana bir kuzgun gönderdi. Viridia'da kuzgunların yasak olduğunu biliyorum ama durum acildi. Yakalanma riskinizi düşündüm ama yine de haber göndermek istedim. Sanırım biraz geç kaldım," dedi üzgün bir ifadeyle.

"Sen olmasaydın tamamen hazırlıksız yakalanacaktık. Tehlikenin geçtiğini sanıyorduk. Teşekkür ederiz," dedim minnetle.

Solaris'in ona sormak istediği pek çok soru vardı. "Şu Alaz'dan biraz bahsetsene," diyerek söze girdi.

"Kral Cal," diye başladı Nora. "Yaptıklarını her ne kadar onaylamasak da tartışmaya kapalı, tüm sancaklarca desteklenen bir hükümdardı. Son zamanlarda zayıflamıştı ama o hayattayken kimse isyan edecek cesareti kendinde bulamazdı. Orduların başında sen vardın," dedi, bakışlarını Solaris'e çevirerek. "Yanında Reina ve veliaht prensi Marvin vardı. Ben içerideki kırılganlığı bilsem de saray, karanlık magus saldırılarına dek dışarıdan güçlü ve bölünmez bir imaj çiziyordu."

Solaris alayla gülümsedi. "Çatlak bir camı, yalanlarla bir arada tutmaya çalışıyormuşuz gibi," dedi. "İlk rüzgârda dağılmamız zor olmadı."

İlk rüzgâr ben oluyordum. *İlk yıkıcı fırtına...*

Nora, bildiğini belli eden bir ifadeyle başını salladı. Yıllarca sarayda yaşamış biri olarak Solaris'ten bile daha fazla o samimiyetsizliğe katlanmıştı. Derin bir nefes alarak devam etti. "Magusların çoğu halk arasında ezilerek yaşayan, saklanmak zorunda kalmış kişiler. Herhangi bir eylemleri olmasa da en ufak işareti bekliyorlarmış. Luna'yı kurtarırken yaptığınız o

gösteri, ilk işaretleri oldu. Artık görünür olmak istediler ve kendilerine bir isim seçtiler."

Solaris düşünceli bir ifadeyle geriye yaslandı, bense heyecanlanmıştım.

"Bir de..." diye sürdürdü Nora. "Kral'ın öldüğü gün Marvin, karanlık maguslarla Luna'yı teslim etmek üzere anlaşmış. Onlar sözlerini tutarak Kral'ı öldürdüler ama Marvin, Luna'yı vermedi. Karanlık maguslarla da arası bozulmuş olmalı."

Solaris rahatça arkasına yaslandı. "Ömür boyu çabalasa bile burnunu bu kadar boka sokamazdı," dedi keyifle. "Affedersin," diye ekledi Nora'ya dönerek.

Nora içten bir kahkaha attı. "Umarım daha da boka batar, Sol," dedi gülerek. Sarayda büyümüş, daima zarif davranmış biri olarak ağzından çıkan küfür o kadar emanet duruyordu ki kendimi tutamayarak gülümsedim.

"Sana sormak istediğim asıl şey, Orion Elaine," dedi Solaris. "Seninle geldiğini söylüyor."

Nora heyecanla başını salladı. "O bey ile limanda karşılaştık. Seni arıyordu, Luna," dedi bana dönerek. "Amcan olduğunu söyledi ve başımı çok büyük bir dertten kurtardı."

Solaris dikkatle dinliyordu, Nora açıklamaya devam etti. "Reina ve Sirona beni gizlice saraydan çıkardılar. O sırada Marvin yine bir yerlerde sizin başınıza dert açmaya çalışmakla meşguldü muhtemelen, sarayda yoktu. Gece karanlığında yanımda birkaç tane Reina'ya sadık muhafızla limana ulaştım. Arkadaşın Kaptan Morda ile Viridia'ya geçişim ayarlanmıştı ancak devriye muhafızlarına yakalandık. Fiziksel olarak zaten kısıtlanmış durumdayım, adım atacak hâlim yoktu. Yanımdaki muhafızları alt ederek beni alacakları sırada o bey yetişti. Güzel dövüşüyor," dedi Nora heyecanla.

Orion amcanın tahta kılıcının bitmek bilmeyen talimlerde, bacaklarımda ve kollarımda bıraktığı sızının anısı hâlâ zihnimde canlıydı. Gururla gülümsedim.

"Beni sağ salim gemiye teslim etti. İsmini ve seni aradığını söyleyince ona iyilik borcumu ödemek için onun da gemiye alınmasını sağladım."

Solaris sorgulayan gözlerle bana bakınca omuzlarımı silktim. "Bana ilk dövüş derslerimi o vermişti," dedim. "Onu zindandan çıkarıp bunların hepsini kendine sorabiliriz."

Nora pozisyonunu değiştirmek için rahatsızca kıpırdandı. Onun her hareketinde Jay, yardıma ihtiyacı olduğunu düşünerek istemsizce öne doğru atılıyordu. Nora'nın göremeyeceği şekilde gözlerimi devirdim.

"Artık gitmeliyiz, Nora. En kısa zamanda yanına yeniden uğrarız," dedi Solaris. Ayağa kalktı ancak duraksadı.

"Sor," dedi Nora hâlinden anlar şekilde.

"Marvin'in kaçmasında senin parmağın yok, değil mi?" diye sordu Sol, yumuşak bir sesle. "Bebeğinin babası sonuçta."

Nora kesin bir hareketle başını iki yana salladı. "Ben bir şey yapmadım. Nasıl yapabilirim ki zaten?"

Solaris başını yana eğdi. "Biraz altın buradaki çoğu avcıyı satın alırdı. Sende de onlardan hatırı sayılır miktarda vardır, Nora," diye üsteledi. Üzerindeki takılardan biri bile bir avcının ailesini yıllarca doyuracak kadar değerliydi.

"Onun ölmesini hepinizden çok istedim. Ben değilim," diye yanıtladı Nora.

Solaris ona inanmış görünüyordu. Ben de yapacağını düşünmüyordum. Muhtemelen Sol, sadece emin olmak istemişti. "Bu, geriye tek bir seçenek bırakıyor," diye mırıldandı. Sorgulayan gözlerle ona bakınca, "Anlatacağım," dedi.

Nora ile vedalaştıktan sonra odasından ayrıldık. Jay ne olur ne olmaz onun yanında kalmaya devam edecekti. Karl ve Derek'i de yaslarını tutmaları için göreve sürüklemiyorduk. Geriye kalan tüm ekibi yanımıza aldıktan sonra kalenin çıkış kapısına doğru yol aldık. *Tutulacak sözler, iyileştirecek bir ülke var.*

Kapıda bizi bekleyen iki birlik vardı. Liam'ın ekibini önceden tanıyorduk. Onların yanında siyah zırhlar giymiş, sayıları elliyi bulan Beldrakon birliği de yanımıza yaklaştı. Başlarında bizim yaşlarımızda görünen, kısa boylu, sarışın, yeşil gözlü bir kız vardı. Gülümseyerek yanıma yaklaştı ve kendini tanıttı.

"Adım Ella Beldrakon. Tanıştığıma memnun oldum, Lunabelle. İkinci dereceden kuzenin oluyorum."

Kısa süreli şaşkınlığımı üzerimden attım ve gülümseyerek uzattığı elini sıktım. "Merhaba, memnun oldum," diyebildim.

"Alaric, size eşlik etmemizi istedi," diyerek kendisinin ve ekibinin varlığını açıkladı.

"Crimson'daki tüm birlikleri yanımızda götürmemize gerek yoktu," diye homurdandı Solaris.

Ella'nın parlak yeşil gözleri ona döndü. "Ah, sen de Aetherium'un meşhur prensi, Leanderthorn vârisi Solaris Blaze olmalısın. İsmin buralarda bile dillerde. İnsan krallıklarının en cesur savaşçısı olduğun söyleniyor... Başka şeylerle birlikte," dedi hevesle Sol'ü süzerken. "Söylentiler doğruymuş."

O "başka şeyler"in ne olduğunu çok iyi biliyordum. Fernville'de, Valor'da Solaris hakkında konuşan hevesli kadınları da gayet iyi hatırlıyordum ancak burada sorun çıkmasını istemiyordum. Solaris nazikçe başıyla selamlamak dışında tepki vermedi, yan gözlerle bana bakarken mahcup bir ifadeyle gülümsedi.

O sırada Liam ve şövalye ekibi de hazırlıklarını tamamladı, nihayet yola çıkmayı başardık. Arkada yürüyen Benjamin, görevi bir küçük orduyla gerçekleştirmeye gitmemize Sol gibi homurdanarak tepki veriyordu. Bazen ikisinin gerçekten kardeş olabileceğinden şüpheleniyordum.

Şehrin içinden geçerken herkes parmaklarıyla bizi işaret ediyordu. Solaris de ben de armalarımızın işli olduğu kazakları giymiştik ve sanırım artık tanınıyorduk.

Ash, adımlarını hızlandırarak yanıma geldi. Günlerdir doğru düzgün konuşamamıştık. Duyulmaması için kulağıma eğilerek fısıldadı. "Beni tedirgin ediyorlar, Lu. Belki kaçmak için fırsatımız olur diye düşünmüştüm."

Arkama dönerek tecrübeli safkan avcı birliğine baktığımda, onunla aynı tedirginliği paylaştığımı fark ettim. Ancak anlaşma yapılmıştı.

"Kaçmayacağız, Ash. Onlarla bir anlaşma yaptık ve şu an için elimizdeki en iyi seçenek bu," diye açıkladım. "Bu arada nasıl oldun?"

Yakalanmamız, savaş, buraya gelmemiz, babamı bulmam derken geçirdiği hastalığı tamamen unutmuş olduğumu fark ettim.

Uzamış kıvırcık saçlarını düzeltti. "Eskisinden çok daha iyiyim," dedi. "Tek sorun prensin kanını taşıyor olmam."

"Böyle söylediğini duyarsa kanı akıtarak senden geri alabilir," dedim sırıtarak. "Ona söylemem, merak etme."

"Onun korkutucu yanlarını çekici bulman incelenmeli," dedi Ash. Solaris'in başını arkaya çevirerek bize baktığını görünce göz devirdi ve konuşmadan yürümeye devam etti.

Onu iyileştirmek için nasıl bir büyü yaptığımı hâlâ tam olarak anlamamıştım. O kadar çok şey oluyordu ki bunu da araştırılması gerekenler listeme ekledim. Şimdilik Ash iyiydi ve bu benim için yeterliydi.

Ahırlardan hepimize yetecek kadar at aldıktan sonra kıvrılan dağ yoluna doğru inmeye başladık. Girişte savaş kulelerinin bulunduğu kapıdan çıktık ve ilk geldiğimizde hareketli olan şehrin yakınlarına geldik. Her yer ıssız görünüyordu.

Liam emir verdi. Obsit bilezikleri kollarımızdan çıkardılar. Rahatlayarak bileğimi ovalarken, Ella ve Liam geri çekilerek beklemeye koyuldular. Ne yapacağımızı anlamak için önce sorunu tespit etmemiz gerekiyordu.

Solaris tek dizini yere koydu, elini toprağa yasladı ve gözlerini kapattı. Birkaç saniye sonra gözlerini açtı. "Toprak zehirli. Sanırım temizleyebilirim," diyerek bana döndü. "Birlikte yaparsak kısa sürede hallederiz."

Yanına yaklaştım, onun yaptığı gibi yanında dizlerimin üzerine çöktüm. "Nasıl yapacağız?"

Bir elini beni dansa davet eder gibi uzattı. Elinden tuttuğumda gözlerini kapattı ve toprağa yaslı olan avucundan akan enerjiyi iliklerime kadar hissettim. Toprağın hasta dolaşımını, zehrini, karanlık damarlarını fark edebiliyordum.

Solaris büyüyü yapmaya başladığında gözlerimi kapattım ve ona destek oldum. Damarlarından akan yeşil parıltılarla süslenmiş enerji toprağa karıştı, dalgalar hâlinde yayılmaya başladı. Çürümüşlük, yerini canlılığa; zehir ise şifaya bıraktı. Görmesem de işe yaradığını hissediyordum. Birkaç dakika içerisinde toprağın rengi kızıldan kahverengiye dönmeye başladı.

Belki tüm alanı tek seferde arındıramazdık ama en azından burada tarım yapılabilecek sağlıklı bir bölge oluşturmuştuk. Solaris, son kök zerresine kadar zehrin temizlendiğinden emin oldu. Ben de içimdeki su elementine dokundum.

Nem, önce ılık bir esinti gibi yüzeye yayıldı. Ardından toprağa nüfuz edip kırık dokuları birleştirdi. Çok geçmeden, kuru kabuk çözüldü.

Arkamızdaki avcı birlikleri *çıt* çıkarmadan ne yaptığımızı izliyorlardı. Sol, avucunu zeminden ayırdığında, onunla birlikte ben de işe yaradığını biliyordum.

"Su kaynağını da bulalım," dedim Sol'e dönerek. Buradaki nehir cılız akıyor, toprağı yeterince beslemiyordu. İçimdeki güç doğanın yaralarını hissediyor, beni doğru tarafa yönlendiriyordu.

Ekiptekiler, ufak tefek sorunlarla ilgilenip kuyuları temiz suyla doldurarak toprağı daha sağlıklı ve tarıma elverişli hâle getirirken, Ella ve ekibi onlarla birlikte kaldı.

Liam'ın bize eşlik etmesiyle su kaynağına doğru yürümeye başladık. Liam'ın bana yaptığı ufak tefek sataşmalar ve zevzek iltifatlar yüzünden, yol boyunca Liam ve Sol arasında görünmez bir gerilim oluştu. Sol'ün bileziği de takılı değilken onu kızartmamasını sağlamak için birkaç kez aralarına girmek zorunda kaldım.

Bir süre yürüdükten sonra nehrin kaynağına ulaştık. Liam küskün bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturarak bizi uzaktan izlemeyi tercih etti.

Sorun suyun kendisinde değil, yolculuğundaydı. Donma, nehir yatağını üç farklı kola bölmüş, asıl akış gücünü yitirmesine neden olmuştu. Böyle olunca cılız akan nehir, kimseye fayda sağlamıyordu. Avucumu buz tutmuş yatağa doğru uzattım. Açık mavi ışıltı bileklerimden parmaklarıma, oradan da hedefine ulaştı. Donmuş kısmı erittim, suyu eski akışına kavuşturdum.

Solaris ise birkaç dokunuşla toprağı şekillendirerek ana yatağı derinleştirdi. Yan kollara sızan zayıf akıntıları kapattı ve suyun gücünü yeniden tek bir yöne odakladı.

Nehir yeniden tek vücut hâlinde gürleyerek akmaya başladığında huzur doluydum. Doğayı iyileştiriyor olmak tuhaf bir şekilde iyi hissetmeme neden oluyordu. Sanıyorum elementlerin gücünün doğru kullanımı buydu. Liam ise inanamaz gözlerle bakıyordu. Küskünlüğünü unutmuş gibiydi.

"Büyünüz inanılmaz," dedi içtenlikle. Etrafına bakındı, derin bir nefes çekti. "Belki böyle de kullanılabiliyordur."

Tanıştığımızdan beri ilk kez yapay gülümsemesi yerine yüzünde hayret ve samimi bir hayranlık vardı. O da benim bir zamanlar yaşadığım çıkmazı yaşıyor, büyünün aydınlık yüzüyle tanışıyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM
GEÇMİŞSİZ

Eski, kötü alışkanlıklar.

Kalenin surlarına doğru sessizce ilerlerken, avcıların yüzlerindeki saygıyı görmemek imkânsızdı. Bize eşlik eden birlikler, ahırların orada ayrıldılar. Reynold'un koyduğu kuralların gevşediğini fark etmiştim. Demek ki artık şehirde serbestçe dolaşabilecektik. Dar sokaklardan ve pazarların arasından geçerken, burayı bir gün keşfetmeyi aklıma koydum.

Kale kapısından içeri girerken hepimiz yorgunduk ama huzurluyduk. Herkes odalarına dağıldı. Solaris'le birlikte büyü kullanmanın verdiği bitkinlikle odamıza gidip sıcak bir duş aldık ve kısa sürede derin bir uykuya daldık.

Kapalı gözleri, onu izlememle her zamanki gibi açıldı. Akşam karanlığı çökmüştü. "Çok acıktım, yemek yiyelim mi?" diye sordum.

"Kalk bakalım, güzel avcı. Artık bir şeyler yediğin için mutluyum."

Gemide iki lokma yemek yemem için başımda beklemişti. Ona zor günler yaşatmıştım. "Sen iyi misin, Sol?" diye sordum aniden.

"İyiyim güzelim. Nereden çıktı şimdi?"

Geçen gün uyuyamadığını söylediğinde onu yoklamayı aklıma koymuştum.

"Kâbus görüyor musun? Yaşananlardan sonra ne hissettiğini hiç sormadım sana," dedim üzüntüyle. *Babası bildiği adamın ölmesi, kardeşi, esir düşmem, kendinin de acılar içinde ölümden dönmesi...*

"Kahraman prenslere bir şey olmaz, iyiyim. Yemek yediğimde daha da iyi olacağım." Ona ahtapot gibi dolanmış kollarıma ve bacaklarıma bakarken gülümsedi. Bedenlerimizi işaret etti. "Eğer çözülmeye başlamazsak aç kalacağız."

Beni endişelendirmemeye çalıştığının farkındaydım. Tıpkı onun bana olduğu gibi, ben de onun için yıkılmaz bir kale olmak istiyordum. İkimiz de zayıflıklarımızı kolayca itiraf edemiyorduk ve Sol'ün da bana yaslanmaya ihtiyacı vardı.

Giyindik ve önce ekiple birlikte ortak yemek salonunda karnımızı doyurduk. Daha sonra rapor vermek üzere Reynold'un yanına, konsey odasına geçtik. İçeride onu koruyan muhafızlar dışında kimse yoktu. Ondan bir şeyler isteyeceğimiz için iyi haberdi. Yüzü gülüyordu, yaptığımız işten memnundu.

"Kalenin yakınındaki şehir ve etrafındaki köyler kurtuldu, temizlendi," dedi saygı içeren bir sesle. "Teşekkür ederim."

Solaris de nazikçe başını salladı. "Büyükbaba," diye söze girdi. "Zindanda tanıdığımız birini tutuyormuşsun, kuşlar fısıldadı. Onu oradan çıkarmamız gerekli."

Reynold alayla gülümsedi. "Kendiniz görmediniz yani, kuşlar fısıldadı," dedi hafif bir sitemle.

Solaris, bir şey söyleyeceğini belli ederek sağına soluna baktı. Lord anladı, işaretiyle muhafızlar kapıyı kapattılar ve odada yalnız kaldık.

Solaris rahat bir ifadeyle şöminenin yanındaki duvara yaslandı, başını yana eğdi. "O gece Marvin'i görmeye gideceğimi biliyordun," dedi Reynold'a. Bunu söylemeyi hiç planlamadığımızdan başımı aniden ona çevirdim. Altın gözleri uyanık parıltılarla bakıyordu yine.

Gözlerimi devirdim ve o konuşmadan sözü devraldım. "Marvin'i siz kaçırdınız," dedim Reynold'a.

Lord'un yüzünden kan çekilirmiş gibi oldu. Bu sırada bana şok olmuş bir ifadeyle bakma sırası Solaris'teydi. İkisini de şaşırtmış olmanın verdiği keyifle gülümsedim.

Solaris'le bunu hiç konuşmamıştık ama buraların en kurnazı, sandığı gibi sadece kendisi değildi. Nora'nın işin içinde olmadığını öğrenince şüphem kesinleşmişti, seçeneğimiz zaten sınırlıydı. Büyükbabasına söyle-

yeceklerini bana açıklamadığı içinse Solaris'e edeceğim birkaç güzel söz vardı.

"Siz... Ne?" diye öfkeyle soludu Reynold.

Solaris şaşkınlığını attı ve toparlandı, bakışlarını yeniden büyükbabasına çevirdi. "Avcı lordu olarak onu idama mahkûm etmen gerekiyordu ancak anneme onu öldürdüğün için hesap veremezdin," dedi. Dudaklarını nemlendirip devam etti. "Önce onu görmemize engel oldun. Seni dinlemeyerek yanına gideceğimizi tahmin ediyordun. Ben muhafızları uyutarak sana yol açtım. Sen de bizden sonra gizlice onu kaçırttın. Yakalansaydın suçu bizim ya da Nora'nın üzerine atacaktın."

Reynold'un öfkeyle solumasından ve yüzünün şeklinden suçlamamızın doğru olduğunu anladım. "Sana veya bize artık tehdit olmayacağını biliyordun ve annemle aran bozulsun istemiyordun."

Reina'yı hatırlayınca herhangi birinin onunla arayı bozmaktan çekinmesi bana tuhaf gelmiyordu. Güçlü ve ürkütücü bir kadındı.

Reynold öfkeyle avcı konseyi masasında parmaklarıyla ritim tutarken tedirginliğini gizleyemiyordu. Sol devam etti. "Crimson Kalesi'nden kaçış yok, büyükbaba. Ne kadar arasam da bulamadıysam yoktur," dedi sinir bozucu bir gülümsemeyle. "Marvin ancak avcı lordunun yardımıyla kaçabilirdi. Merak etme, kimseye söylemeyeceğiz."

"Kendine adına konuş," demek istedim ama çenemi tutmanın daha akıllıca olacağına karar verdim. Sol'ü tehlikeye atacak bir şey yaparsa bu sırrı büyüyle güçlendirilmiş sesimle tüm kaleye büyük bir zevkle ilan ederdim.

Reynold dişlerini sıktı, sonra da derin bir teslim olma nefesi üfledi. "Sizi hafife almışım, Solaris," dedi bıkkın bir sesle. "Ne istiyorsunuz?"

"Orion Elaine'i zindandan çıkar. Onunla görüşmek için yandaki odada bekliyoruz."

"İlginç bir hikâyesi vardı. Şüpheli olduğu için zindanda tutuyordum. Az sonra gönderirim," dedi yaşlı lord. Foyası ortaya çıktığından canı bir hayli sıkkındı. Üstelik sadece sırrı değil, Reina'ya karşı duygusal zaafı da ortaya dökülmüştü. Sol, onu her geçen gün avucunun içine alıyordu.

Yüzü öfkeden kızarmış avcı lordunu ardımızda bırakarak yandaki görüşme odasına geçmek için koridora çıktık. Solaris keyifle ıslık çalıyordu. *Ukala prens.*

"Sen nereden biliyordun?" diye sordu altın gözlerini kısarak. Bağlantıları bir tek kendinin birleştirebileceğini düşünüyordu herhâlde. Ne kadar birlikte hareket etsek de onu kendi kendine oyunlar çevirmekten hâlâ vazgeçiremiyordum. *Eski, kötü alışkanlıklar.* Dirseğimle boşluğuna sertçe vurduğumda öksürdü.

"Bana söyleme gereği duymadın!" dedim sitemle. "Birine bir numara yapacaksak ya da yalan söyleyeceksek bir zahmet bana da haber ver. Ayrıca tek kafası çalışan senmişsin gibi davranmaktan da vazgeç."

Solaris söylenmeme gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı ancak yine de gururlu gülümsemesine engel olamadı. "Anlatacak fırsat olmadı, Lu. Gerek de yokmuş," dedi muzipçe. Beni kirpiklerin altından çekici gözlerle süzerken az önce dirseğimi vurduğum boşluğunu tuttu.

"Hiç öyle bakma. Hak ettin," dedim. "Kendine oyun oynanmasından hoşlanmıyorsun ama herkesi ayakta uyutmak hoşuna gidiyor. Sana en ufak bir şey yaptığımızda günlerce söyleniyorsun."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Valor'da Jay ile yaptığınız ilaçla uyutma numarasına oyun denemez, o bir itibar suikastıydı," dedi alayla.

Ciddi ciddi kızdığımı görünce gözlerini devirdi. "Emin değildim, Lu. İki seçenek vardı. Sabah Nora'nın söylediklerine inandığım için Reynold'da şansımı denedim, blöf yaptım."

"O gün... Muhafızların uyuduğu konusunda seni uyardığımda geçiştirdin. Onu kaçırmalarını istedin. Bana söylersen engel olurum diye mi düşündün?"

Gülümseyen yüz ifadesi asıldı, tek kaşı havaya kalktı. Yürürken aniden durdu. "Seni kendi ellerimle götürdüm oraya. İçeride onu öldürebilirdin, kabulümdü. Ona kendin acıdın, miden almadı. Ayrıca kaçmasını istediğimi sana söylesem itiraz etmeyeceğini bilecek kadar tanıyorum seni. Marvin bana seslenip yalvardığında neredeyse kaçması için kapısını kendin açık bırakacaktın. Onu sen affettin, Lu. Beni bununla suçlama." Sesi huysuz ama kırılgan bir tonda çıkmıştı. Boynundaki kaslar gerilmiş, gözlerinde sarı ışıltılar belirginleşmişti.

Kaçmasını istediğini ise inkâr etmedi, etmesine gerek yoktu.

"Affetmedim," dedim. Gözlerimi birkaç saniye kapattım, sonra açtım. "Acıdım, Sol. Sen üzülmedin mi?"

Solaris'in öfke taşıyan bakışları yumuşadı. "Ben, o masumiyet kapısından çıkalı çok oldu, Bell. Kral Cal'ın ustalık eseriyim, unuttun mu? Vicdan yok, ezip geçmek var. Acıdığımı söyleyemem. Ölmemesi yararımızaydı sadece."

Söylediği kadar duygusuz olmadığını biliyordum ama soğukkanlılığının benimkinden fazla olduğu da bir gerçekti. *Acımasız prens.* Hiçbir lakap boşuna verilmezdi.

Bana birkaç adım yaklaştı, perçemlerimi yüzümü okşayarak kulağımın arkasına itti. "Ona ne olursa olsun... İsterse dünyadaki en aciz adam hâline gelsin... Sana yaptıklarını affetmeyeceğim."

Az önce ona kızgın olduğumu çoktan unutmuştum. Parmakları, görünmeyen yaralarımı iyileştirmek ister gibi zindanda kırılan kaburgalarımı, kolumu okşadı. "Sen de affetme," dedi.

Affetmezdim ama acımak? İşte o konuda cömerttim.

Konuyu dağıtmak için yeniden yürümeye başladım. "Bir dahakine şu tilkilerini benimle paylaşmazsan kendini haberin olmayan bir oyunun içinde bulursun," dedim.

"Zor," dedi. Adımlarıma ayak uydurdu ve beni takip etti bıyık altından sırıtırken. Öfkeli bakışlarımı görünce ellerini havaya kaldırdı gülerek. "Söz veriyorum, bundan sonra dikkat edeceğim. Haklısın, kritik bir konuydu, sana anlatmalıydım," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Öyleydi."

Gönlümü almak için tek koluyla beni boynumdan sarıp kendine çekerek sıkıştırmayı ihmal etmedi.

Solaris'le görüşme odasına geçtikten birkaç dakika sonra Alaric yanımıza geldi. "Seni büyüten aileyi tanımak istiyorum. Kalmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu nazikçe. Biraz duraksadım, başımı sakıncası olmadığını işaret ederek iki yana salladım.

Bir ömür gibi gelen bekleyişten sonra uzun boylu, ince yapılı, siyah saçlarının arasına serpiştirilmiş beyazlarla daha da yaş almış görünen adam kapıda belirdi. İki muhafız kollarından kavramış hâlde onu odaya getirdiler. Göz göze geldiğimiz anda gri gözleri çocukça bir sevinçle ışıldadı. "Lunabelle," diye fısıldadı.

Onu görmenin içimde böyle güçlü bir yıkım uyandıracağını ben de tahmin etmemiştim. Onca zaman, başına bir şey gelmiş olabileceği korku-

suyla yaşamıştım. Bu yüzden temkinli duvarlarım bir çırpıda yıkıldı. Kendimi bir zamanlar güvenle sığındığım o tanıdık kollarına bırakmak üzere atıldım. Boynuna sarıldığımda elleri bağlı olduğu için çenesini saçlarıma yaslayarak karşılık verebildi.

"Güzel kızım," dedi. Sesi pürüzlü, ağladı ağlayacak gibi çıkmıştı.

Kollarımı yavaşça amcamın boynundan çözüp arkama döndüm, gözlerim sabırsızca Alaric'i buldu.

Alaric derin bir nefes aldı, "Serbest bırakın," diye emretti. Muhafızlar, Orion amcanın kelepçelerini çözdüler ve birkaç adım geri çekilerek odadan çıktılar. Kapı sessizce kapandı.

Artık yalnızdık.

Bu kez karşılıklı olarak sarıldık. Amcamın kolları, ellerinden kayıp gitmeme engel olmak istercesine sıkı ve sıcaktı.

"Her yerde seni aradım, prenses," dedi. Beni kendinden uzaklaştırdı, dikkatle süzdü. Bedenimin bir yerinde, eksik bir parça ya da ruhuma sinmiş bir karanlık arıyor gibiydi. Bulamayınca, derin çizgili yüzü yumuşadı. "İyi görünüyorsun."

Kendisi de onu son görüşümdeki gibi dinç ve sağlıklıydı ancak pahalı giysileri, yerini pejmürde kıyafetlere bırakmıştı. Her zamankinden biraz daha hırpaniydi. Ve bu durum onu her şeyden daha çok rahatsız ediyor gibi sürekli giysilerini çekiştiriyordu. Bu hâline gülmekten kendimi alamadım.

Tanıdıktı. Yaşıyordu. Ve buradaydı. Eski ailemden kalan son kişi...

"Neredeydin amca?" dedim kısık sesle. "Seni her yerde aradık."

Orion amca, arkada bizi gözleyen Solaris ve Alaric'e kısa bir bakış attı. "Her şeyi anlatacağım."

Sol'ün delip geçen altın gözleri, onun içini okumaya çalışıyor gibiydi. Bu da onu tedirgin etmişti.

"Olanları biliyor musun?" diye sordum. İçimde hem özlem hem suçluluk dolu bir sızı vardı. Ailemle ilgili yaşanan her şeyde onun yokluğu beni kimsesiz bırakmıştı.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı. Sesi titriyordu. "Döndüğümde yanmış bir ev ve mezarlar buldum..." Gözlerinden bir damla yaş akıp sessizce yanağından süzüldü.

"Aster öldü," diye fısıldadım.

"Biliyorum, kızım. Eos da öldü muhtemelen."

Sözlerinden sonra bedenimde gezinen ürpermeyle kollarımı kendi gövdeme doladım. Başını yana eğdi, gözlerimin içine baktı. "Bunca zaman... Lunabelle. Yaşadığını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Sen geldin," dedim kısık sesle. "Belki onu da buluruz."

İnanmadığını belli eden bir ifadeyle bakışlarını yere eğdi.

Sessizlik derinleşirken, Solaris bir süre kederimize müsaade etti. Sonra söze girdi. "Her yerde sizi arattım," dedi. Sesi donuk ama meraklıydı. "Adınız hiçbir kayıtta geçmiyor." Sorguluyordu.

Orion amca derin bir iç çekti, yıpranmış yüzündeki gölgeler belirginleşti. İç cebinden eski piposunu çıkardı, ardından Alaric'e baktı. "İçebilir miyim?" diye sordu. "Zindandayken hiçbir şey vermediler. Eşyalarımı çıkarken teslim ettiler."

Benimle aynı renk gözleri zaten üzerimizde olan Alaric, kısa bir tereddüdün ardından elini açarak ona izin verdi.

Orion amca, baharatlı tütününü özenle piposuna doldururken ellerinin hafifçe titrediğini fark ettim. Açılan yaralar birbirimizi bulunca tazelenmiş, yeniden gün yüzüne çıkmıştı.

"Sanıyorum size hikâyeyi en baştan anlatmam gerekecek," dedi, piposundan bir nefes çekip biraz daha sakinleştiğinde. Bu hâli Fernville'de kış gecelerinde, is kokulu ocak başında Aster, Eos ve bana masal anlatan hâlini andırıyordu. Kısa bir sessizlikten sonra derin bir nefes aldı. "Lunabelle," diye söze başladı, doğrudan bana bakarak. "Annen ve baban, yani Sam ve Cecilia... büyü altındalardı. Ben de öyleydim."

Durdu, birkaç saniye sözlerini hazmetmeme izin verdi ancak işe yaramadı. Kaşlarım çatıldı. Anlamakta zorlanıyordum. Yanımda duran Solaris de en az benim kadar dikkat kesilmişti.

"Hiçbirimizin geçmişi yok," dedi nihayet. "Ben, Sam'in kardeşi değilim... Yani sanırım değilim," diye ekledi, derin bir nefes üfledi. "Gerçek ismimi bile bilmiyorum."

"Amca, hiçbir şey anlamıyorum," dedim. Anlattıklarının nereye varacağından ürküyordum.

"Kendimle ilgili hatırladığım ilk şey, Sam'in seni bebekken kucağında, bir ormanın ortasında tutuşu," diye mırıldandı. "Ondan öncesi yok."

"Çocukluğun? Ailen?"

Başını kederle iki yana salladı. "Babanla ormandaydık. Ne işimiz vardı, neden oradaydık, neden birlikteydik hiçbirini hatırlamıyorum. Babanın kucağında sen vardın. Senin kendi kızı olduğunu söyledi. Cecilia'dan değil, Linda isimli bir avcıdan..."

Derin bir nefes aldı. "Sanki sen en başından beri yanımızdaydın. O düşünce zihnime öyle güçlü yerleşmişti ki... Tıpkı babanın kardeşim olduğu bilgisi gibi. Ne çocukluğumu ne gençliğimi hatırlıyorum. İlk hatıram, o gün ormanda Sam ile birlikte seni tutuşum."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, anlattıklarının nereye varacağını az çok tahmin ediyordum.

"Yirmi yaşına bastığında, seni alıp bir buluşma noktasına götürmem gerektiğini biliyordum," dedi. "Bir de her doğum gününde seni görüp iyi olduğunu kontrol etmem gerektiğini..." Sözleri yarım kaldı. İçimde büyüyen kırgınlığın bakışlarıma yansıdığını fark etmişti.

Çocukken en heyecanla beklediğim şey, onun ziyaretleriydi. Bizi özlediği için... Şimdi, hepsinin sadece büyülü bir görev olduğunu duymak içimi burkuyordu.

"Baban seni Fernville'e, evine götüreceğini söylediğinde, vakti geldiğinde seni alacağımı söyledim. O da kabul etti. Sorgulamadı, nedenini hiç sormadı. Tıpkı benim gibi, bunların hepsini yapmak zorunda hissediyordu. Muhtemelen onun da zihnine aynı şekilde yerleştirilmişti."

Anlattığı parçalar hâlâ bir türlü tam oturmuyordu. Ona boş ve kırgın gözlerle bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Biri hafızamızı karıştırdı ve geçmişimizi sildi," diye devam etti. "Kim olduklarını, ne istediklerini bilmiyorum. Ama plan belliydi. Sen, Sam'in başka bir kadından olan kızı olacaktın. Ben de onun erkek kardeşi... İçgüdüsel bir sevgiyle seni koruyup sevecektik. Güçlerin ortaya çıkana kadar sana güvenli, mutlu bir aile ortamı sunmamız gerekiyordu."

Derin bir nefes alarak yutkundum. Ailem, babam, kardeşlerim, amcam... Hepsi hayatlarının büyük bir kısmını bir büyünün etkisi altında yaşamıştı. Bana duydukları sevgi bile gerçek değildi. Beni saklamak, sevmek ve zamanı gelene kadar güvende tutmak için hafızalarıyla oynanmıştı. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Babama gerçek annemi sorduğumda yüzündeki şaşkın ifadeyi, donuk bakışlarını hatırladım. Her seferinde konuyu açtığımda hasta gibi davra-

nır, cevapsız kalırdı. Cecilia da öyleydi. Babamın utancından, annemin de üzüntüden böyle olduğunu sanmıştım ancak muhtemelen hafızalarının oynanmış kısmını zorladığım için akılları karışıyordu.

"Bunların hepsi bize doğal geliyordu. Sorgulamıyorduk, gariplik sezmiyorduk," dedi Orion amca. Düşüncelerim arasında sesi uzaktan, boğuk bir melodi gibi geldi kulağıma.

Sakinleşmeye çalışırken gözlerimi kapattım. Ölmüş olsalar da beni her zaman sevmiş olmalarının verdiği güven ve huzur, şimdi çatırdayarak kırılıyordu. Beni sevmemişlerdi, sevdiklerini sanmışlardı. Hiçbir zaman tam olarak kendimi ait hissedemediğim ailem... bir illüzyondan ibaretti. Hayatım bir yalandan ibaret...

"Evinize son kez geldiğimde babanla kavga ettik. Yirminci yaş günündü ve seni buluşma noktasına götürmem gerekiyordu. Sam anlaşmaya uymak istemedi. Sanıyorum aradan geçen yıllar boyunca hepimiz gibi seni fazlasıyla sevdiği için büyüye direnmeyi başardı. O gece seni alamadan buluşma yerine gittim. Senin kucağımızda belirdiğin ormana... O ana kadar büyü altında olduğumdan hiç şüphe duymamıştım. Ayaklarım beni kendisi götürüyor, yapmam gerekenin bu olduğunu biliyordum yalnızca. Sonra birisi geldi," dedi. Başını tuttu, bakışları buğulandı. "Her şeyi hatırlamıyorum ama öfke... Seni almaya gelen, yanımda olmadığın için öfkeliydi."

Koltuğa iyice yığıldı. Zihnini zorladıkça yüzü soluyordu. Alaric yaslandığı duvardan ayrıldı ve nazikçe ona bir bardak su verdi. Orion amca, titreyen elleriyle bardağı kavradı. "Siz... Gerçekten babası olmalısınız," dedi gözleri ikimiz arasında gidip gelirken. "Birbirinize çok benziyorsunuz."

Yanımda oturan Solaris, hafifçe boğazını temizleyerek konuyu dağıtmaması için amcamı uyardı.

"O kişi, seni getirmediğim için çok öfkelendi. Beni bir yere götürdüler, orada sorguladılar. Seni bilerek sakladığımı düşünüyorlardı. Bir şeylerin farkına varmaya başlayınca Sam'in yaptığı gibi, seni koruma içgüdüsüyle hayatınla ilgili hiçbir ayrıntıyı vermedim."

Ellerini suçlu bir çocuk gibi dizlerinin üzerinde kenetledi. "Sanıyorum tılsım direnebileceğim ölçüde zayıflamıştı. O andan sonra kendi irademle direnebildim. Beni yönlendiren büyü çözülünce kararlarımı kendim vermeye başladım."

Kafası oldukça karışık gibiydi ancak zorlanarak da olsa hikâyesini tamamlayacaktı. Orion amca hiçbir hikâyeyi yarım bırakmazdı. Onunla ilgili emin olduğum tek şey buydu artık.

"Size saldırdıklarını oradayken öğrendim," dedi sesi çatlayarak. "Çok... çok üzgünüm." Gözlerinden yaşlar süzülürken sesi daha da inceldi. "Büyü olabilir ama... Sam ve sizler benim tek ailemdiniz."

Solaris yanımda yanaklarının içini çiğniyor, düşünüyordu. Ben ise örgümü... Elini dalgınca atıp örgümü dişlerimden azat etti her zamanki gibi. Kollarını bacaklarına yaslayarak öne eğildi. O da en az benim kadar gergindi. "Sizi nerede tuttular? Nerede esirdiniz?"

"Hatırlamıyorum, prensim," dedi Orion amca, saygılı bir ses tonuyla. "Gözlerim hep bağlıydı. Sanırım oraya götürülürken bayıltıldım. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Bir sabah uyandığımda, buluşma yerindeki ormanın zemininde yatıyordum. Serbest bırakılmıştım. Hafızamda yeni boşluklar vardı ama en azından ona zarar vermek istediklerini hatırlıyordum." Boğazı düğümlendi. "İçgüdüsel olarak Lunabelle'i korumak istedim. O..." Gözleri parladı. "O benim elimde büyüdü."

Hepimiz ne diyeceğimizi bilemez hâlde dinliyorduk. Bitmekte olan piposundan son bir nefes çekti, gözleri dolarken dumanı havaya doğru üfledi. "Köye döndüğümde her yer yanmış, yıkılmıştı. Valor Akademisi iğnesini buldum evin içinde. Oraya doğru yola çıktım ancak vardığımda orada değildiniz, içeri giremedim. Birkaç gün sonra da prensi hançerlediğin ve tutuklandığın haberini aldım. O zamandan beri seni arıyorum."

Prensi hançerleme mevzusu açılınca istemsizce ürperdim. Solaris uzanıp elimi nazikçe tuttu ve sakin kalmam için güven veren bir ifadeyle sıktı.

"İsmimi, gerçekte kim olduğumu bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bu yüzden kaydımı bulamamış olmalısınız."

Odaya sessizlik çöktü. *Yitirilmiş bir ömür*... Sakin bir yaşam sürüp kendi hayatlarını yaşayacakken beni her kim saklamak istiyorsa onun tarafından büyülenmiş, beni aileleri bilmişlerdi.

Cecilia onu hiç aldatmamış, babamın ve kendi doğurmadığı bir çocuğun yükünü almıştı yıllar boyunca. Yine o büyü öyle emrettiği için de beni korumaya çalışırlarken ölmüşlerdi. Onların kaybının yarattığı ağırlık başka bir şeye dönüşmüştü içimde. Güzel anıların sahteliği, hiçbir zaman gerçekten bir yere ait olamamanın verdiği kaybolmuşluk hissi...

Bir süre herkes anlatılanları sindirmeye çalıştı. Orion amca da çocukluğumdan beri aşina olduğum baharatlı tütünü içine çekerek bitirdi.

"Bize yardımcı olacak bir isim, yüz ya da yer hatırlamıyor musunuz?" diye sordu Solaris.

"Storm," dedi Orion amca zayıf bir sesle. "Komutan Storm da onu saklamaya çalışıyormuş. Beni kaçıranlar onunla haberleşiyorlardı. Esir edildiğim hücrede isminin geçtiğini duydum. Tek hatırladığım isim bu."

Solaris öfkeyle ayağa fırladı. Odayı uçtan uca arşınlamaya başladı. "Biliyordum!" dedi dişlerini sıkarak. "Onda bir şey olduğunu biliyordum!"

Bense buz kesmiş gibiydim, kıpırdayamıyordum. "Belki o da büyü altındaydı, bilemeyiz," dedim bitkin bir ifadeyle. Gözlerim, birkaç gündür tanıdığım gerçek babam ile yıllardır beni koruyan ancak aslında yabancı olan amcam arasında gidip geldi.

Evime gelince... Neyse ki onu bulmuştum. Önümde uzun adımlarıyla öfkesini yatıştırmaya çalışıyordu sarıya çalan gözleriyle. O, benim fırtınadaki güvenli limanımdı. Beni hayatta tutan yer çekimi.

"Madem büyü etkisinden çıktığınızı anladınız ve serbest kaldınız, neden buradasınız?" diye sordu bu kez Alaric. "Gitmenize neden izin verdiler?"

Aynı soru benim de zihnimi kurcalıyordu. Onu, bana ulaşmak için bir araç olarak kullanmış olabilirlerdi. Büyüyü yapanların Orion amcayı işlerine yaramadı diye öylece serbest bırakacaklarını sanmıyordum.

Orion amca sevecen gözlerle bana baktı. Gözlerimi kaçırdım. "Sorularınızın cevabını bilmiyorum ancak zihnim şu an gayet berrak. Yani öncesinde olduğu gibi değilim. Luna'yı, büyü öyle buyurduğu için aramadım. Bu kızı ben büyüttüm sayılır," dedi gri gözlerinde kederle. "Büyü olsun ya da olmasın onu seviyorum."

Keşke sevmeseydi... Benim yüzümden herkes yara alıyordu. Beni seven herkes gibi o da zarar görecekti. Biliyordum.

"Gerçekten ailesi olmayabilirim ama yanında olmak istiyorum. Bildiğim, inandığım aileden geriye kalan tek kişi o," diye açıkladı Orion amca kederle. "Viridia'ya gittiğiniz haberi ülkede yayılınca Eldoris Limanı'nda buraya gelmek için bir yol aramaya başladım. Kraliçe ile öyle yollarımız kesişti."

Ayağa kalktım. Odadaki herkesin gözleri üzerime çevrildi. "Tamam, hikâyeni anlattın," dedim soğuk bir sesle. "Git artık. Görev bitti."

Orion amcanın gri gözleri bana kırgınlıkla bakarken yüz ifademde en ufak bir değişim olmadı. "Aileni bul. Hayatını yaşa. 'Lunabelle'i sev' görevi bitti." *Git, sen de ölme.*

Orion amca, büyü etkisinde olsun ya da olmasın, her zamanki bilgece sakinliğiyle baktı gözlerimin içine. Her zaman öyle yapardı. Sahte bile olsa o sevgi bana hep huzur verirdi.

"Ben gezgin bir tüccarım, Luna," dedi yumuşak bir sesle. "Sandığın gibi sefalet içinde bir hayat yaşamadım. Tam tersine, çok altın kazandım. Birçok köy, şehir, kasaba gezdim. Hikâyeler dinledim, yeni insanlarla tanıştım. Beni tanıyan kimse çıkmadı... Hep yalnızdım. Kötü niyetle yapılmış olsa da bu büyü bana bir aile verdi. Belki de eski hayatım bundan daha da kötüydü." Gülümsedi. "Bizi bir araya getiren şey büyü olabilir ama o evi, aileyi biz inşa ettik. Hisler gerçektir, kaybolmaz. Sam büyüye direndi, bir noktadan sonra ben de öyle. Benim ailem sizdiniz, sensin kızım."

Birkaç saniye ifadesiz ve boş gözlerle duvara baktım. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedim.

Solaris ile göz göze geldik. "Dikkatli ol," dedi yalnızca.

Odadan çıktım, koridorları körlemesine geçip avluya attım kendimi. Birkaç gün önce gözüme kestirdiğim büyük çınar ağacına yöneldim. Kollarımı dolayarak dikkatle tırmanmaya başladım. Fernville'deki ağacımın yerini tutamazdı ama idare edecekti. Tanıdık bir şeye, sahte olmayan bir şeye ihtiyacım vardı.

Ağacın tepesinde bir süre yalnız başıma oturdum. *Hayatımı sorguladım da denilebilir.* Bıkmıştım. Kaçmak, uzaklaşmak istiyordum.

Bir süre sonra yaklaşan ayak seslerini duydum, bıkkın bir nefes verdim. Solaris ise zaten beni burada bulurdu, başkasıysa görmek istemiyordum. O yüzden sesimi çıkarmadım. Aşağıdan bana seslenen Alaric'in tok sesini duyunca şaşırdım.

"Luna... İyi misin?"

Başımı eğerek aşağı baktım. Beyaz sarı saçlarını arkadan zarif bir şekilde toplamış olan babam, bana endişeli gözlerle bakıyordu. Ağacın tepesinde olduğumdan emin olunca tutunarak tırmanmaya başladı.

Bir an için düşmesinden endişelendim. "Aşağı gelirim," dedim. Tırmanmaya devam etti. "Dikkatli ol," diye uyardım.

Alaric oturduğum dala paralel şekilde uzanan dala zorlanmadan tutundu ve gövdesini yukarı çekip oturdu. Yüzünde bir çocuğunkine benzer, masum bir gülümseme belirdi. Yeni yeni ince çizgiler hâlinde kırışıklıklar oluşmaya başlamış alnı, kaşları havalanınca gerildi.

"Babanı yaşlı görüyorsun ama safkan avcı olduğumu unuttun," dedi sevecen bir sesle. "Yine de benim için endişelenmen hoşuma gitti."

Elimde olmadan gülümsedim.

"İyi misin, Lunabelle?" diye sordu kibar sesiyle.

Ona, yapım gereği tam olarak güvenemiyordum ama bana verdiği huzuru da inkâr edemiyordum. Onu tanımak istiyordum. Ne olursa olsun gerçekten babamdı ve hikâyesi doğruysa o da bu düzenbazlıktan payını fazlasıyla almıştı.

"İyiyim, teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

O sırada Solaris'in güçlü sesi de aşağıdan bana seslendi. Alaric homurdanarak başını iki yana salladı. "Bell? İyi misin?" Altın gözleri yukarıyı dikkatle tararken göz göze geldik.

Ben cevap veremeden babam araya girdi. "Sana onunla ilgileneceğimi söylemiştim, Leanderthorn," dedi uyarır ama kızgın olmayan bir sesle.

Solaris, bizi ağaç tepesinde görünce yüzünde beliren gülümsemeyi bastırmaya çalışarak alt dudağını ısırdı, yüzünü ciddileştirmeye çabaladı. "Yalnızca kontrol etmek istedim," dedi nazikçe. Ardından yüzünü bana çevirdi, "Gelmemi ister misin?"

Babamın bakışları üzerimdeyken derin bir iç çektim. Üçümüzün de benim yüzümden ağaç tepesinde tünemesi bir hayli garip olacaktı. *Aetherium'un Sürgün Prensi, Avcı Konseyi Beldrakon Lideri ve ben... Kayıp ve lanetli kız... Ağaç tepesinde.*

"Birazdan odaya döneceğim, Sol, iyiyim. Teşekkür ederim," dedim. "Burası yeterince kalabalık."

Ağaca tırmanışım biraz çocukça hissettirmişti ancak prensin sıcak bakışları ve gülümseyen gözleri kendimi kötü hissetmeme engel oluyordu.

Solaris hâlâ gülümsemekte olan gözlerini bana yöneltti. "Bana ihtiyacın olursa odadayım, seslenmen bile gerekmez." Babama başıyla selamı verdi ve bizi yalnız bırakarak kaldığımız kulenin yolunu tuttu.

Babam ise farkında olmadan takdir eden bakışlarıyla prensin gidişini izledi. "Luna," dedi yumuşak bir sesle. "Sana gerçek bir şeyler göstermemi ister misin?"

Biraz düşündüm, onaylayarak başımı salladım. Ağaç tepesinde baykuş gibi tünemek artık komik gelmeye başlamıştı gözüme. Sinirlerim bozuluyordu sanırım.

Dala tutunup dikkatlice aşağıya indim, atlayabileceğim yüksekliğe gelince kendimi bıraktım. Ardından Alaric'in inişini izlemek için yukarıya baktım.

Oldukça çevik ve hızlı hareketlerle yanıma indiğinde rahatlamış bir nefes verdim. "Beni nasıl buldun?" diye sordum. "Yani... ağaç tepesi bilindik bir saklanma yeri değil."

Alaric üzerindeki siyah, gümüş işlemeli pelerinini çıkardı ve omuzlarıma bıraktı. "Orion ve Solaris, seni bir ağacın tepesinde bulabileceğimi düşündüler," diye yanıtladı. Muzip bir ifadeyle gülümsedi. "Senin yaşlarındayken ben de ağaçlara tırmanmayı severdim."

Belli belirsiz gülümsememi fark edince yüzü aydınlandı. Yeleğinin iç cebinden rulo hâlinde bir resim çıkardı ve bana uzattı. "Sana göstermek için yanımdaydı."

Portrede babamın genç hâli ve yanında esmer, dalgalı siyah saçları beline kadar uzanan, büyüleyici güzellikte bir kadın vardı. Yüz hatları bana belirgin şekilde benziyordu. Kadının koyu gözlerinin biçimi, gülümserken ortaya çıkan gamzeleri... Hepsi benden tanıdık izler taşıyordu. Portreye mutluluk sinmişti.

"Bu kadın... annem, değil mi?"

Alaric hüzünle başını salladı. O da benim kadar duygusal görünüyordu. "Sophia burada mutluydu, Luna. Ne olduğunu asla tam olarak anlayamadım. Hayatta mı, bilmiyorum. Ama içimdeki bir yan, kaçırıldığına ve seni bırakmak zorunda kaldığına inanmak istiyor."

Elini tutmak için uzandım. Teninin soğukluğu benimle aynıydı. Genellikle dokunduğum herkes benden daha sıcaktı ama babamla aynı ısıdaydık.

"Senin için bir oda bile hazırlamıştık," dedi dalgınca. "Gerçek bir şey... hayatına ait. Görmek ister misin?"

Onca yıl saklanan bir odanın fikri içimde garip bir sıcaklık uyandırsa da başımı iki yana salladım. "Bir gün..." dedim. "Bugün değil."

Anlayışlı bakışları beni buldu. Kasvetten sıyrılmak için konuyu değiştirdim. "Orion amcaya ne olacak?" Onun burada kalmasına izin verip vermeyeceklerini öğrenmek istiyordum. İçeride ona soğuk davransam da başıboş, evsiz kalmasına gönlüm razı değildi.

Alaric birkaç saniye düşündü, gözlerime baktı. "Kalmasını istiyorsun," dedi. Sesi hem biraz kırgın hem de anlayışlıydı. Başımı onaylarcasına salladım.

"Onu yeniden büyülemediklerinden emin değiliz, Lunabelle. Seni almak ya da zarar vermek için serbest bırakılmış olması mümkün. Kendisi farkında olmayabilir hatta..." dedi. "Durumu netleşene kadar burada, gözümüzün önünde olması daha güvenli. Kale dışında ya da yanında kimse yokken onunla görüşmen tehlikeli."

"Burada kalmasına izin verirseniz dikkatli olurum."

Alaric gülümsedi ve başını salladı. Tam gitmek üzereyken bir şey aklına gelmiş gibi durdu. "Bu arada," dedi, çok önemli bir şeyi unutmuş gibi. "Kuleyi aramanız için ayarlamaları yaptım. Sana asıl bunu haber vermek için gelmiştim. Bu gece yapmanız gerekiyor. Muhafızlar etrafta olmayacak."

"Yaparız, teşekkürler," diye karşılık verdim içten bir sesle.

Eli, Solaris ile ikimiz için Valor'dan aldığım güneş bilekliğinde dolaştı. "Benden de bir şey taşımanı isterim," dedi mavi gözlerinin içi gülerek. Parmağında duran mavi taşlı, gümüş yüzüğü çıkarıp avucuma bıraktı.

"Bu çok değerli, kabul edemem."

"Ben senin babanım, Lunabelle. Benim olan her şey, yüzük de dâhil zaten senin. Bu yüzüğü taşımak istersen sadece beni mutlu edersin," dedi gülümseyerek. "Bundan sonra yalanlar yok."

Öyle olmasını ne çok isterim.

Avucumdaki yüzüğü parmağıma geçirdiğimde biraz bol geldi. Onu işaret parmağıma taktım. Bana bakarken gözlerinin içi gülüyordu.

"Teşekkür ederim... baba," diye fısıldadım.

Tepkisini görmeye cesaret edemeden arkamı döndüm ve hızlı adımlarla avludan uzaklaştım.

Kalbimin buzları arasında yeni bir çatlak açılıyordu. Yaralı ruhum, yavaşça özgürlüğüne kavuşuyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
YILDIZ IŞIĞI

Kılıçların safiri, kalbini gömdüğü yerde ışıldamakta.

Birkaç saat önceye göre fazlasıyla hafiflemiş ve mutlu hâlde, görmekten hiç bıkmadığım gözlerin beni beklediği odaya doğru yürümeye koyuldum. Kale koridorları hâlâ karışıktı ancak en azından Solaris'le kaldığımız kuleye giden yolu artık zorlanmadan bulabiliyordum.

Odamıza çıkan koridora ulaştığımda Jay'in, Nora'nın odasının kapısı önünde endişeli gözlerle beklediğini fark ettim. Bana bakınca yüzü kızardı, kısa bir selam verip hızla kendi odasına yöneldi.

Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım, ardından kapıyı çalmak üzere elimi uzattım. Ancak daha dokunmadan kapı açıldı. Solaris, beni bekliyor olmalıydı. Ellerimden tutarak beni hızla içeri çekti.

"Babanı bulduğun için çok mutluyum, aşkım ama seni benden çalıyor. Seninle resmi olarak bir olmamız gerekecek galiba," dedi. Öylesine bir şeyden bahseder gibi rahattı.

"Sol! Ne dediğinin farkında mısın?" diye güldüm kollarımı boynuna dolarken. "Savaşta başını çarptın galiba." Muzipçe, kontrol etmek ister gibi alnına parmağımla tıkladım.

Her zamanki gibi bu hareketime gülümsedi, ellerimi alıp dudaklarına götürdü. Elimin üzerine, yara izime mideme takla attıracak sıcak bir öpücük kondurdu. "Sana olacakları önden haber veriyorum yalnızca."

"Benimle henüz ilk buluşmana bile çıkmadın. Seni yeterince tanımıyorum. Fazla hızlı gitmiyor muyuz tatlım?"

Onu ormanda yakalayıp kelepçelediğimde bana aynı şeyi söylediğini ikimiz de dün gibi hatırlıyorduk.

"Bence beni fazlasıyla yakından tanıyorsun, Bell," dedi imalı bir bakışla.

"Topla kendini, prens. Bu kadar şaka yeter. Kuleyi araştırmaya gideceğiz. Babam muhafızları ayarlamış," dedim, kollarından kurtuldum.

"Gidelim bakalım," diye mırıldandı. Uzaklaştı, bıçağını ve kılıcını kuşandı. Bir an için yine gözlerim ona takılı kaldı. Üzerindeki kazak, biçimli vücut hatlarına tam oturuyor, siyah giysiler kumral saçlarını ve sakallarını belirginleştiriyordu.

Bakışlarımı yakaladığında, yüzünde kendinden emin ve çapkın bir gülümseme belirdi. "Avcı kalesi... Büyü yasak... Biliyorum, ben de," dedi.

İç çektim, başımı iki yana salladım. Aramızdaki gerilim asla solmuyordu. Bu konuda yapacak bir şey olmadığından hazırlanmaya başladım.

Hançerimi ve kılıcımı yerlerine yerleştirdim. Son dakikada çıkmadan önce Zefir'i ve okları da alınca Solaris, "Savaşa gitmiyoruz, hadi," diye söylendi.

Alaric'in tarif ettiği kuleye yürümeye koyulduk. Solaris'in büyükbabası çalışmamızdan memnun kaldığından -ve her foyasını ortaya serdiğimizden- esaretimizi iyice esnetmişti. Babam da kimsenin bizi durdurup nereye gittiğimizi sormamasını sağlamıştı.

Olaysız bir şekilde bahsedilen kulenin kapısına geldik. Kapı kolu mühürlenmişti. Solaris mührü kırdı ve kimseye görünmeden hızla içeri daldık.

İçeri girince istemsizce öksürdüm. Buraya muhtemelen asırlardır kimse adım atmamıştı, her yer örümcek ağı ve toz içindeydi. İçerisi berbat bir şekilde nem ve küf kokuyordu. Havasızlık, kulenin bütün pencerelerini açarak ortalığı havalandırma isteği uyandırıyordu.

Solaris, en yakındaki sehpadan bir mum aldı. Kapıyı temkinle aralayıp dışarıdaki meşaleden onu yaktı ve kapıyı yeniden kapattı. Elindeki soluk mum ışığında etrafı zar zor seçebiliyordum.

"Zehirleniyorum sanırım," dedim öksürüklerimin arasından. Onun da yüz ifadesine bakarak benden iyi durumda olmadığını görebiliyordum. Parmağını dudağına götürerek susmamı işaret etti. Konuşunca fazladan bir tomar toz genzime kaçtığından nedenini sormadım.

Solaris'in elindeki mumun ışığında dört yanımızda uçuşan toz taneleri-ni seçebiliyordum. Eşyaların üzeri örtülerle kapatılmıştı. Gözlerimizle anlaştık. Solaris kendi pelerinini ağzına dolarken aynısını yapmam için bana da işaret verdi. Hemen onu taklit ederek önlem aldım.

Duvarda, kuleyi aydınlatmak için kullanılan, zamanında yanıp erimiş mumlarla dolu bir şamdan asılıydı. Elime aldım ve Sol, kendi elindeki mumla benim mumlarımı yakmama yardım etti. Şimdi ikimiz de kendi aydınlatmamıza sahiptik.

Pelerinin kalın kadifemsi dokusu sayesinde nefes alışım biraz rahatlamıştı. Oda boyunca bakınmaya başladım. Gözlerim, etrafa dağılmış antika eşyaların üzerinde gezindi. Buranın bir zamanlar ne kadar görkemli olduğunu hayal etmek zor olmuyordu.

Duvarları kaplayan koyu kırmızı ipek duvar kâğıdı, bir zamanlar belli ki odaya ihtişam katıyordu ancak şimdi yer yer soyulmuştu ve siyah benekler hâlinde küf izleri taşıyordu. Altın varaklı çerçeveler içinde asılı duran tablolar, sedef kakmalı aynalar ve el işçiliğiyle yapılmış pahalı mobilyalar hâlâ eski görkemlerinin izlerini taşıyordu. Koltuk takımının ipek döşemesi yıpransa da örtülerin altındaki kısım eski güzelliğini koruyordu. Ayağımızın altındaki halı özel dokumaydı ancak yıpranmış, birkaç yerinden sökülmüş ve kan olmadığını umduğum koyu renk lekelerin izlerini taşıyordu.

Her mobilya gösterişli ve birinci sınıf malzemelerden yapılmaydı.

Antiklerin var olduğu ve Astoria'yı yönettikleri dönemde kral ve kraliçeler olarak hüküm sürdüklerini biliyordum ancak Crimson Kalesi standart bir saray değildi. Avcılar, savaşçı bir toplumdu ve savaşçılar gösterişi pek sevmezdi. Geldiğimden beri ne kadar kaliteli olursa olsun buradan başka hiçbir yerde böyle şatafatlı mobilyalar veya süslemeler görmediğimden biraz şaşırıyordum.

İpucu her yerde olabilirdi. Üç katlı kuleyi baştan aşağı aramamız gerekecekti ve havasızlıktan gözlerimin yanmaya başladığını hissediyordum. Ancak asıl sorun, tam olarak neyi aradığımızı bilmememizdi. Bir an önce işe koyulmak en iyisiydi.

Solaris ilk katı gözleriyle taradıktan sonra sessizce karşı tarafı işaret etti ve o yöne doğru yürümeye başladı. Zaman kazanmak için ben de tam aksi yönde ilerledim.

Önümde duran, devasa gümüş eşyaların sergilendiği dolabı dikkatle karıştırmaya başladım. Alaric, dikkat çekmememiz gerektiğini söylediği için burayı girdiğimiz gibi bırakmak zorundaydık.

Dolabı karıştırırken, bunca yıl geçmesine rağmen kadehlerin ışıltısını koruduğunu fark ederek şaşkınlıkla iç çektim. Dolabın hava almaması sayesinde bozulmamışlardı. Ses çıkarmamaya özen göstererek işimi sürdürdüm. Hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemiyordum. Aradığımız şey bir parşömen, bir tablo, eşya üzerine kazınmış bir harita ya da tamamen başka bir işaret olabilirdi.

Çekmeceleri bile içinde gizli bir göz var mı diye yokladım. Yemek masasının üstünü ve altını da kontrol ettikten sonra başımı kaldırıp Sol'e baktım. O da koltukların minderlerini kaldırmış, tabloları yerinden söküp arkalarını kontrol etmişti ama hiçbir şey bulamamıştı.

Üst katı işaret ettim. Birlikte sarmal taş merdiveni tırmanmaya başladık. Üst kat tamamen yatak odası için ayrılmıştı. Burası Antikler ziyarete geldiğinde konforla konaklamaları için düzenlenmişti ancak anladığım kadarıyla hepsi bir arada konaklamıyorlardı. Odada çift kişilik bir yatak, iki komodin ve giysi dolabı dışında bir şey yoktu. Bir de tıpkı alt kattaki gibi soluk bir ihtişam elbette...

Odanın içinde banyoya açılan küçük bir kapı vardı. Solaris tüm centilmenliğiyle banyoyu arama görevini üstlenince bir parça rahatladım. Oradan, pelerinin altından bile hissedilen hoş olmayan kokular geliyordu.

Hızla giysi dolabını açıp içerisindeki tozlu kıyafetleri karıştırmaya başladım. Mumu giysilerden uzak tutmaya çalışarak süslü kıyafetlerin ceplerini ve üstlerini yokladım. Giysileri hareket ettirdikçe ortalığa saçılan toz, boğazıma ve gözlerime pek yardımcı olmuyordu. Giysilerin cepleri bomboştu. Üstelik kullanılmış gibi durmuyorlardı bile.

Dolabın arka panelini de yoklayıp burada da bir şey olmadığından emin olunca arkamı döndüm, yatağa doğru yöneldim. Yatağın baş ucunda asılı devasa tablo dikkatimi çekti. Süslü ve göz alıcı giysiler giymiş beş kişi, bu kule olduğunu tahmin ettiğim kulenin önünde duruyordu. İki erkek, üç kadın vardı.

Portre gece vakti resmedilmişti. Kişi porteleri için alışılagelmedik bir durumdu. Genelde bu tarz tablolar için gün ışığının sıcak tonları tercih edi-

lirdi. Hepsinin yüzleri olması gereken kısımda kararmış, yuvarlak yanık izleri vardı. Tablonun kumaşı tahrip olmuştu, kim oldukları seçilmiyordu.

Onların, Antik Maguslar olduğunu tahmin etmek zor değildi. Yüzlerini görmek için can atsam da kanıt yok edilmiş olduğundan imkânsızdı. Ben tabloyu incelerken, Solaris suratını ekşiterek banyodan çıktı. Hemen ardından bir patırtı gelince elimi hançerime attım ancak besili bir sıçan bizden korkup kaçmaya çalışıyordu. Hayvan can havliyle uzaklaşırken, Sol arkasını dönüp fareye gözlerini devirdi.

Solaris, neye baktığımı görmek için iki adımda yanıma geldi ve birkaç saniye tabloyu inceledi. Sonra çekilmem için işaret etti, yatağın üzerine çıkıp devasa tabloyu yerinden söktü. Tabloyu kucaklayıp yüzü aşağı bakacak şekilde yatağın üzerine indirdi. İkimiz birlikte arkasını elle yokladık ama antiklerin isimleri ve tarihten başka hiçbir şey yazılı değildi.

"Titan, Terra, Ignotus, Hydralis, Aeris. Crimson Kalesi. NOVT 150"

Dünyanın tarihi, Antikler tüm devletleri devirdikten ve insan nüfusunun hatırı sayılır kısmının yok olmasına sebep olduktan sonra sıfırdan başlamıştı. *"NOVT"* ibaresi, *"Yeni Dünya"* anlamına gelen Noveatra'nın kısaltmasıydı.

"Locus omnium est. Nemo possidet. Ultima spes vitae omnium est."

"Herkese uygun bir yer. Kimse sahibi değil. Hepimiz için yaşamın son umudu."

Bu slogan, okul çağındaki her çocuğa ezberletilirdi. Aç gözlülük ve bencilliğin, kibrin, elindeki imkânların değerini bilmemenin verdiği zararı anlatmak için. *Son şans olduğunu unutmamaları için...* Düzeni bozmamaları için bir uyarıydı da aynı zamanda. *"NOVT"* tarihinin sıfır noktası, şimdi buzlarla kaplı olan Astoria'nın kuruluşuydu.

Solaris, portreyi çevirip mum ışığında incelemeye başladı. Kaşları çatıldı, gözleri bir şeye takıldı. Omzunun üzerinden eğilip neye baktığını anlamaya çalıştım. Erkek silüetlerden birinin elinde metal bir anahtar resmedilmişti. Kırmızı pelerinden Ignotus olduğunu tahmin ettim.

Anahtar oldukça ufak bir şekilde çizilmişti ve avucunda zor seçiliyordu. Bu yüzden ilk bakışta fark etmemiş olmalıydım. Sol, parmağıyla ayın olduğu kısmı işaret etti. Belirsiz bir ışın kümesi kulenin terasına doğru vuruyordu. Tablonun tahrip edilirken aldığı bir hasar da olabilirdi, emin olamıyordum. Rengi solmuş gibiydi.

Aklımdakini işaretlerle anlatamayacağımı anlayınca pelerinimi çözdüm. O da temkinle kendi pelerinini ağzından indirdi. "Terasa çıkmak, fark edilmemiz için riskli değil mi?" diye fısıldadım.

"Buraya kadar geldik, Bell. Alaric bu civarda nöbetçi olmayacağını söylemiş. Halletmiştir."

Alaric, şimdiye kadar verdiği sözlerin tümünü tutmuştu. Buraya kadar herhangi bir sorun yaşamamıştık. Bir daha bu düzeneği kuramayacağımızdan terası da aramamız gerekiyordu.

Gözlerim odada gezindi. Bir tek yatağın etrafını aramamıştık. "Şu yatağın altını da arayacağım. Bu pis kokulu yere bir tur daha dönmek istemiyorum," dedim huysuzca.

Solaris tabloyu yerine astı, yatağı bir ucundan tutarak kaldırdı. Ben de diğer ucundan kaldırdım ancak hiçbir şey yoktu. Öfkeyle kendi tuttuğum ucu kontrolsüzce bıraktım. Benim ani hareketimle Sol de taşıma dengesini kaybetti, pamuklu yatak *pat* diye elimizden kaydı.

Açığa çıkan tozu, ömrümde bir daha göreceğimi sanmıyordum. Araştırmanın verdiği heyecanla ağzımızı da kapatmayı unutmuştuk. Ciğerlerime ve gözlerime hücum eden toz, görüşümü bulandırdı ve öksürük krizine tutuldum. Solaris de aynı durumda olmasına rağmen elimi kavradı ve beni sürükleyerek merdivenlere yönlendirdi. Hızla kule merdivenlerini tırmandık ve en üst kattaki kapıyı açtıktan sonra temiz havaya çıktık.

Açıklıkta yere çöktüm ve ciğerlerime yapışan tozun gitmesi için öksürmeye devam ettim. Bir yandan da çok ses çıkarmamaya çalışıyordum ve bu, boğuluyor gibi hissettiriyordu. Solaris de benden iyi durumda değildi. Konuşabildiğim ilk anda, titreyen sesimle ve gözlerim sulanmış hâlde fısıldadım. "Büyü yapabilseydik bu kuleyi yakmanı rica ederdim."

"Sen bir de banyo kısmını görseydin," diye yanıtladı kısılmış sesiyle. "Sabırsızlık nöbeti geçirip yatağı fırlatmasaydın boğulmayacaktık, baş belası. İyi misin?" diye ekledi öksürüklerinin arasından sitemle.

Eğer nefes alabilseydim ona okkalı bir cevap vermek isterdim ancak ses tellerim felç olmuş gibiydi. Başımı iki yana salladım ve nefes almaya gayret ettim. Gözlerini devirdi ve belindeki matarayı çıkarıp bana uzattı. Kendiminkini odada unutmuştum. Minnetle suyu yarısına kadar içtim, kalanı Sol'e uzattım. O da kana kana içip bitirdi. Boğazımızdaki toz biraz temizlenince kendimize geldik. "Suyu buraya ilk çıktığımızda da verebilirdin."

"Sana yaranılmıyor, ay surat," dedi sinir bozucu bir gülümsemeyle.

Bu lakaptan nefret ettiğimi biliyordu. Gözlerimi kısarak ona baktığımda, dudaklarının kenarında tam da beklediğim o ukala sırıtış belirdi.

Gözlerimi devirdim ve onunla uğraşmayı bırakıp etrafıma bakındım. Kulenin terasında duruyorduk. Babam sözünü tutmuştu. Kulelerin tepelerinde nöbetçi yoktu. Buradan manzara muazzamdı. Gökyüzünde yıldızlar parlıyor, ay ışığı kuleyi aydınlatıyordu. Tıpkı portrede resmedildiği gibi...

Kule surlarının dibine doğru yürüdüm, aşağı baktım. Solaris hemen arkamda bitti, belime avucunu yasladı.

"Ne yapıyorsun?"

Birkaç saniye düşündü, sonunda gözlerini devirdi ve açıklamaya karar verdi. "Bir ara kendini kulelerden aşağı atma huyun vardı. Tedbirli oluyorum."

"Saçmalama lütfen, Sol. Kendimi bir yerden atmayacağım."

Belimdeki sıcak elini çekti, bir adım yanıma geçti. "Üzgünüm Bell, eski alışkanlıklar. Engel olamıyorum," dedi.

Gülümsememi gizleyemedim. "Hâlâ beni tutabileceğin mesafede durman gibi mi mesela?" dedim muzipçe.

"Ay ışığında ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydim?"

"Hadi Kaptan, işimiz var. Dikkatimi dağıtma," dedim. İçinin rahat etmesi için yine de surların dibinden ayrıldım.

Tam arkamı dönecekken Sol'ün gözünün bir şeye takıldığını fark ettim. Az önce elimi koyduğum yerde gümüşi bir ışıkla yazılar parıldıyordu. Solaris yaklaştı ancak okuyamadı. Harfler çok küçük ve solgundu. Kenara çekilip elindeki mumu yaklaştırdı ancak mum ışığı yazıları iyice silikleştirdi.

"Mumu söndürür müsün?" dedim şaşkınlıkla. Bu taş parçasında büyü seziyordum. Elindeki mumu ve benimkini üfleyerek söndürdü. Avucumu taşa bastırdım ve az önce durduğum gibi kenara çekildim. Ay ışığı taşa vurur vurmaz yazılar yeniden parıldamaya başladı.

Okumak için iyice yüzümü yaklaştırdım. Kelimeleri seçebiliyordum artık. Boğazımı temizledim ve okumaya başladım.

"Bul beni yıldız ışığında,
Göstereceğim sonsuz esareti bitiren yolu sana.
Kılıçların safiri, kalbini gömdüğü yerde ışıldamakta.

Yanan yakut, sönmüş alevler içinde yatmakta.
Doğanın zümrüdü, saklı ağacın kovuğunda, toprağın altında.
Denizlerin opali, batık harika, dalgaların altında.
Gökyüzü elması, unutuldu göğe uzanan kuledeki fırtınada.
Hak kazanmalısın mücevheri almaya,
Açılacak tüm kapılar tek anahtarla.
Kilit taşı parlatmayı unutma.
Uyuyorlar buzların arasında.
Unutma koruyucularını almayı yanına.
Bir araya geldiklerinde yol gösterecekler sana
Gecenin zümrüt ışıklarında."

Okumayı bitirdiğimde, birbirimize heyecanlı gözlerle baktık. Solaris dizelerin hepsini defterine not aldı. Okumayı bitirmemle bir *klik* sesi duyduk ve üzerinde yazılar olan taş bir blok yükseldi. Bu mekanizmayı daha önce avcı oyunlarında görmüştüm. Açılan boşluğun içinden, ateşten yeni çıkarılmış izlenimi veren, kızıl kor hâlindeki bir metal anahtar ortaya çıktı. Az önce dövülmüş gibi sıcaktı ve parlıyordu.

Elimi uzattım, o anahtara dokunma arzusu bir anda içimi kaplamıştı. Solaris hemen kolumu tutarak beni durdurdu. "Sana bilmediğin büyülü nesnelere dokunmaman gerektiğini söylememiş miydim ben?"

Onun seslenmesiyle sislenen zihnim kendine geldi, berraklaştı. "Sen bir şeyler anlatırken dikkatim çabuk dağılıyor," dedim omuzlarımı silkerek. "Ona dokunma içgüdüsü hissediyorum."

Solaris'in dokunuşu beni o trans hâlinden çıkarıp aklımı başıma getirse de şimdi o elini anahtara doğru uzatıyordu. Engel olmak için kolunu tutmaya çalıştım.

"Kendimdeyim, Bell. Nasıl ki yazılar sana görünür olduysa bunu da benim almam gerekiyor," dedi.

Sesi mantıklı ve kendindeymiş gibi gelse de az önce yaşadığım bilinçsiz çekimi yaşamasından endişeleniyordum. O yüzden kolunu hemen bırakmadım.

İtiraz etmeme veya tutmama fırsat kalmadan avcı hızıyla uzanıp anahtarı avucuyla tuttu ve taşın içinden çıkardı. Kızıl kor hâlindeki anahtar, Solaris'in uzun parmakları arasında anında soğuyarak parlak gri, metal bir

renge büründü. Panikle ellerim onun eline uzandı, avucunu kendi avucumun içine aldım.

"Yaralandın mı Sol? Yandın mı?" diye sordum telaşla, anahtarı elinden çekip alırken. "Beni durdurup ne diye ne olduğu belli olmayan büyüyü avuçluyorsun?"

Elinde en ufak bir yanık ya da iz yoktu. Hiç zarar görmemişti. Gözlerimi şaşkınlıkla ona diktim. O da ne olduğunu tam kavrayamamıştı, omuz silkerek karşılık verdi.

Birkaç saniye sonra göz kapakları ağırlaştı ve daha ne olduğunu anlayamadan dizlerinin üzerine çöktü. Gözleri kapanırken başının yere çarpmaması için son anda elimi ensesine koydum, kollarımda tutarak yavaşça yere indirdim.

"Sol! İyi misin?" diye omuzlarından tuttum, sarsarak seslendim ama derin bir uykudaymış gibiydi. Nefesi düzenliydi, vücudunda yara ya da yanık izi yoktu ancak gözlerini açmıyordu. İçimi hızla yükselen bir panik kapladı.

Elinde hâlâ gevşekçe tuttuğu anahtar, bir anda yeniden kor hâlinde yanmaya başladı. Ondan uzaklaştırmak için dokunmamla avucumda keskin bir yanma hissettim, derim kavruldu. Acıyla inlerken geri çekilip el yordamıyla anahtarı uzaklaştıracak bir şey aradım. O esnada, Sol'ün kirpikleri titredi. Gözlerini aralamaya başladı.

Anahtar avucuna zarar vermiyordu belki ancak lanetli olabilirdi, ondan uzaklaştırmam gerekiyordu. Tekrar uzanmayı denediğim sırada avucunu birden kapattı ve gözleri tamamen açıldı. Gözbebekleri kırmızı bir ışıkla yanıp sönüyordu.

"Sol! Beni duyuyor musun?" diye sordum korkuyla.

Tepkisi sert ve ani oldu. Bileğimi kavradı, sıktı ve daha sonra kuru bir yaprakmışım gibi beni karşıya savurdu. Neredeyse uçarak kulenin karşı ucuna düştüm. O anda, daha önce tam gücüyle bana hiç dokunmadığını anladım.

Acıyan bileğimi ovuştururken ona nasıl yaklaşmam gerektiğini kestiremiyordum.

Anahtarı yumruğunda daha da sıktı. Kör edici bir ışık patlaması oldu. Gözlerim, kızgın demirle dağlıyorlarmış gibi yanıyordu. Görüşüm yavaşça geri geldiğinde ise karşımdaki manzara içimde buz gibi bir korku yarattı.

Karşımda dört tane Solaris vardı. Hepsinin yüzünde aynı şeytani ifade, gözlerinde aynı kırmızı ışıltı...

Hep bir ağızdan konuştular. "Bugün öleceksin, Lu."

Siktir.

Tam o sırada kalede büyü kullanımını bildiren uyarı çanları çalmaya başladı. *Lanet!* Önce önümdeki felaketi çözmem gerekiyordu.

Gözlerim hızla hepsini taradı. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Aynı görünüşe sahiptiler. Az sonra üzerime atlayacak gibi duruyorlardı. Bir Solaris'i bile hâlâ tam olarak alt edemiyorken, dört tanesi beni parçam bile kalmayacak şekilde yok ederdi. Az önce beni savuruşu ufak bir ipucu olmuştu.

Düştüğüm yerde geriye doğru sürünmeye devam ettim. Bu sırada hepsi birden kılıçlarını çektiler. "Direnme, küçük avcı. Beni yenemezsin," dediler aynı anda. Kâbuslarım bile bu denli canlı ve ürkütücü değildi. Bir şey yapmam gerekiyordu.

Biri gerçek, üçü illüzyon olmalı.

Avcı oyunlarında, illüzyon karanlık magusların beni yaraladığını hatırlıyordum. O yüzden doğranmış bir et yığınına dönüşmemek için acele etmem gerekiyordu.

Solaris ve illüzyonları adım adım yaklaşırken ben de geriye gidiyordum sürünerek. Elime batan küçük taş yığını aklıma bir fikir getirdi. Elime bir avuç taş aldım belli etmeden.

"Gel buraya, korkma aşkım," dediler. Korkutucu olmasının yanında tuhaf ve rahatsız ediciydi. Keşke kâbus olsaydı.

Ya şimdi ya hiç...

Tüm cesaretimi toplayarak doğruldum. Avucumdaki taşları, avcı hızımla seri şekilde fırlattım.

Üçünün göğsünden sekip yere düştü.

Biri... havada yakaladı.

Dudaklarım gerçek Sol'ü bulmanın verdiği zaferle kıvrılırken, avcıların eklediği özellikle şimdi katlanabilen Zefir'i çıkarıp tetiğe bastım ve yay olarak büyümesini sağladım. Katlanır oklarımdan üçünü kemerimden çıkardım.

Solaris ve kopyaları onlara taş atmama oldukça öfkelenmişlerdi. Sahte olanların üzerine seri üç atış yaptım. Yanlış tespit etmiş olma riskim oldu-

gundan ölümcül olmayacak noktaları hedef almıştım. Oyunlardaki tecrübelerime göre, illüzyon olanlar zaten atış yaptığım anda yok olmalıydılar.

Üç Solaris'in, arkasında köz yığını bırakarak havaya karışmasıyla derin bir nefes aldım. Gerçek Solaris'in ise tıpkı ilk düştüğü zaman olduğu gibi yavaşça gözleri kapandı ve yeniden sertçe çarparak yere yığıldı. Elindeki kılıç da tangırdayarak yere düştü. Bu sırada kaledeki çanlar iyice çıldırmış gibiydi.

Hemen koşarak yanına gittim. Başını nazikçe dizlerimin üzerine yatırdım, yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sol!" dedim sarsarak. Etraf çan sesleriyle inliyordu ancak sadece onun için endişeleniyordum. "Aç gözlerini." Elindeki anahtarı alıp ileriye savurdum. Şimdi yeniden sıradan gümüş rengiydi.

Solaris yavaşça gözlerini araladı. Eğildim, göz rengine baktım ve her zamanki altın rengi görünce rahatlayarak nefes verdim. O ise burnunun dibinde üzerine doğru eğilmiş, göz bebeğinin içine bakışıma yüzünü buruşturdu. "Ne yapıyorsun burnumun dibinde, Lu?" Başını hafif geri çekmeye çalıştı ancak canının yanmasıyla yüzünü buruşturdu.

"Hatırlamıyor musun?" Nefes alabilmesi için yüzünden biraz uzaklaştım.

"Neyi?" Hafif doğruldu, başını ovaladı. "Başım ağrıyor. Ne oldu?"

"İlk düştüğünde başını çarpmaman için tuttum ama ikincide yetişemedim," dedim. Yanağını saran elime kirpiklerinin altından bakınca aniden, panikle doğruldu.

"Bunu ben mi yaptım?"

Neyi kastettiğini anlamak için elimi öne uzattım. Bileğimden tuttuğu yere kan oturmuştu. Muhtemelen moraracaktı ama önemi yoktu.

"Ben mi yaptım?" diye yeniden sordu korku dolu gözlerle.

"Önemli değil," dedim. "Anlatacağım her şeyi. Buradan gitmemiz lazım. Anahtar, bir illüzyon büyüsü ortaya çıkardı. Tüm kale ayaklandı."

Gözleri bileğim ve gözlerim arasında gidip geldi. Doğruldu, nazikçe elimden tutarak benim de kalkmama yardımcı oldu. Az önce bana uyguladığı kuvveti düşününce nazik dokunuşların kıymetini artık daha çok anlıyordum. Bana karşı her zaman kendini tutuyordu.

Ne yapacağımızı düşünürken aşağıdan gelen gürültüler duyduk. Surların dibine kadar eğilerek yürüdük ve görünmeden aşağıyı gözetlemeye başladık.

Karl, avlunun ortasında öfke patlaması geçiriyordu ve ellerindeki yeşil kıvılcımlar dört yana saçılıyor, kendisine yaklaşanları yerden çıkmasını sağladığı kök benzeri bitkilerle deviriyordu.

"Kardeşimi getirin!" Bağırıyor, gözyaşı döküyordu.

Onu izlerken dudaklarımdan küçük bir hıçkırık firar etti, gözlerim doldu.

Babam da oradaydı. "Dokunmayın," diye bağırdı Karl'ı durdurmaya çalışan avcılara.

Solaris'in gülümsediğini görünce kaşlarımı çattım. "Bu bizim Valor'daki acil durum protokolümüzdü. Rol yapıyor. Ben istemeden büyü yaparsam ekipten biri öfke patlaması geçiriyormuş gibi görünüp dikkatleri üzerine toplayacaktı. Aferin Karl," dedi gururla.

"Büyüsü ortaya çıkarsa başı dertten kurtulmayacak olan bir tek sen vardın, seni koruyacaklardı. Sen kalanların hepsini zaten koruyabiliyordun," dedim aydınlanmış hâlde.

"Sonra senin için de bu taktiği uyguladık. Kâbus görürken yaptığın büyüleri Jay'in üzerine yıktık," diye hatırlattı.

Karl aşağıda ödüllük bir performans sergiliyor gibi görünse de ben, gözyaşlarının o kadar da sahte olmadığını biliyordum ve bu, kalbimi kırıyordu. "Bir de ona kötü davrandın," dedim sitemle.

"Büyü yüzündendi, Bell. Hatırlatıp durma."

Yerdeki anahtarı cebine attı ve pelerini yüzüme doladı. Kendi pelerinini de aynı şekilde dolayıp elimi tuttu. "Burada arayacağımız başka bir şey kalmadı. Pelerinini sakın açma. Gidelim," dedi. Beni yönlendirerek yeniden tozlu kuleye soktu.

Pelerinler işe yarıyordu. Bu kez toz yutmamayı başararak hızla en alt kata indik. Tüm dikkatler Karl'ın üzerinde olduğundan, kuleden sessizce ve görünmeden çıktık. Ben kapının önünde beklerken, Solaris yukarıda söndürdüğü mumu, duvardaki meşaleden yeniden yaktı. Elindeki mumla kapıdaki mührü dikkatle yakıp kaynattı ve önceki hâline döndürdü. Çok dikkatli bir göz incelenmedikçe bozulduğu anlaşılmazdı.

"İlginç becerilerin olduğunu öğreniyorum, Kaptan. Bir de seni yakından tanıdığımı söylüyorsun," dedim fısıltıyla.

"Benimle evlenmemek için bahane mi arıyorsun sen?" diye karşılık verdi, gülümsemesi yüzünde hızla genişlerken.

Şaşkınlıktan neredeyse donakalmış hâlde yüzüne bakarken, beni kolumdan çekip Karl'ın ortalığı birbirine kattığı alana doğru sürükledi. Yüzündeki keyif ifadesi şaşkınlığımdan ne kadar eğlendiğini belli ediyordu.

İkimiz de başlıklarımızı indirip yüzümüzü açtık. Sol, sakince bir adım öne çıktı.

"Karl! Sakinleş!" diye seslendi. Ellerini dramatik bir şekilde havaya kaldırdı.

"Kaptan," dedi Karl burnunu çekerek. Onu görünce teslim olmuş gibi dizlerinin üzerine çöktü ve gösteriye son verdi. Solaris, onu sakinleştirir gibi göründü.

Çalan çanlar, avludaki patırtı tüm kaleyi ayağa kaldırdığından Reynold da birkaç dakika sonra hışımla olay yerine geldi. "Ne oluyor burada?" diye gürledi.

Alaric, Karl'ın moralinin bozuk olması nedeniyle güç patlaması yaşadığını anlattı. Kilitli bilekliği nasıl yapmışlarsa sökmeyi başarmışlardı. Reynold önce bilekliği çıkardığı için Karl'ı zindana attırmakta diretse de sonunda Solaris ve babam araya girip iğneli bileklikle bu işi çözmeyi başardılar. Jay, Karl'a sakinleştirici bir ilaç verdi. Meyve suyu içirdiğine adım gibi emindim ama diğerleri için inandırıcıydı.

Çanlar sustu, izleyen kalabalık ve muhafızlar birer birer dağıldı. Jay, muhafızlarla birlikte Karl'ı odasına götürdü. Bu sırada Reynold, Solaris'e sertçe çıkıştı. "Ekibine sahip çık!" diye kükredi yüzüne karşı.

"Tek ailesi kız kardeşiydi. Çok üzgün," diye açıkladı Solaris. "Ona göz kulak olacağız."

Reynold, etrafı kolaçan etti ama başka bir kanıt bulamayınca homurdanarak konsey salonuna yöneldi. Arkasından onu takip eden Alaric, yanımdan geçerken hafifçe gülümsedi ve bana göz kırptı.

Ortalık sakinledikten sonra Sol, kolunu omzuma attı ve yavaşça kaldığımız kuleye doğru birlikte yürüdük. Kapıyı kapatır kapatmaz tozlu pelerinlerimizi bir kenara fırlattık. Üzerime yapışan tozları silkelemeye çalıştım ve ona döndüm. "Haberleşmeden nasıl bu kadar mükemmel oyun çeviriyorsunuz?" diye sordum hayretle ve biraz da takdirle.

"Seneler boyu onlarca acemi magusu nasıl gizli tuttuk sanıyorsun?" dedi sırıtırken. "Biraz su iç, Bell. Hâlâ boğazımızda tonla toz var," diye ekledi ve kendini banyoya attı.

Ukalalığına gözlerimi devirdim ancak haklıydı. *Her zamanki gibi.* Su içmek gerçekten iyi geliyordu. Solaris yüzünü yıkayıp kurularken ben de aynısını yapmak için banyoya yöneldim. Döndüğümde, koltuğa yayılmış hâlde dikkatle cebinden çıkardığı anahtarı inceliyordu.

Gümüş renkli anahtar, Solaris'in avucunu dolduruyordu. Üst kısmında kilit taşlarının yerleştirileceğini düşündüğüm yuvarlak bir boşluk vardı. Karşısındaki koltuğa oturdum. Gözlükleri gözünde, not aldığımız dizeleri inceliyordu. Onu böyle, bir şeyler okurken sonsuza kadar izleyebilirdim.

Alık bakışlarımı fark etmiş olacak ki bakışlarını önündeki defterden kaldırdı, gülümsedi. "Yanıma gel."

Ayağa kalktım ve hemen yanına oturup bacaklarımı dizlerinin üzerine attım. Bir kolunu sırtıma dolayarak beni destekledi. Gözleri, morarmaya başlamış bileğime kaydı. Dudaklarını nazikçe bileğime bastırdığında, gülümseyerek gözlerimi kapattım.

"Özür dilerim," dedi kısık bir sesle. "Sana bilinçli olarak asla zarar vermezdim."

Bileğimi onun görüşünden saklamak için elimi saçlarının arasına daldırdım. "Biliyorum, önemli değil. Asıl ben senin için çok korktum. Başın nasıl?" dedim, parmaklarımla şakaklarına masaj yaparken.

"İyiyim," dedi. "Bana orada ne oldu?"

Olanları ona ayrıntısıyla anlattığımda tek kaşı yukarı kalkarken yüz ifadesi daha da ciddileşti. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Sana başka bir zarar vermedim, değil mi?" diye sordu endişeyle. "Yani... bileğinden başka."

"Hayır, tatlım," dedim hafif bir sırıtışla. "Ama bana bir Solaris Blaze yeterli geliyor. Dört tane oluşun biraz kâbus gibiydi. Biraz da rahatsız edici..."

"Beni ayırt etmek için refleks testi yapman akıllıcaymış," dedi takdir edercesine.

"Ya?" diye karşılık verdim. "Size layık olabilmek için elimden geleni yaptım ama yeterli oldu mu bilemiyorum."

Solaris gözlerini devirip sırıttı, sonra dikkatini tekrar başımızı belaya sokan nesneye, metal anahtara çevirdi. Yeniden, şimdi sıradan görünen metal anahtarı dalgın gözlerle incelemeye koyuldu.

İşi bitince anahtara bakmak için uzandım ve elinden alıp incelemeye başladım. Birkaç dakika sonra gözlüklerinin üzerinden dikkatle elime bak-

maya başladı. Üzerinde hiçbir şey yazmayan anahtarı elimde tutuyor, nasıl çalıştığını anlayabilmek için evirip çeviriyordum o sırada. "Lu, yüzüğün," dedi. "Parlıyor."

Elimi indirdim, şaşkınlıkla işaret parmağıma baktım. Gerçekten parmağımdaki mavi taşlı yüzük soluk bir ışık yayıyordu. Anahtarı bıraktığım anda ışık yavaşça sönmeye başladı. *Yüzük ve anahtar birbirini tanıyor mu?*

Solaris, beni kucağından indirmeden uzandı, notlarını benim de görebileceğim gibi sehpaya koydu. *"Kılıçların safiri, kalbini gömdüğü yerde ışıldamakta,"* dizesini okudu gözlerini yüzükten ayırmadan.

"Burada 'kılıçlar' olarak bahsedilen kişi muhtemelen Titan. Hikâyede sevdiğini -karısını- kaybeden tek o var. Bu dizenin bir mezar taşını, Titan'ın eşinin mezarını işaret ettiğini düşünmüştüm ama..." Derin bir nefes aldı, bakışlarını bana çevirdi. "Sanırım artık biliyoruz. Bu yüzük, Titan'ın mezarını açmak için gereken kilit taşlarından biri, Lu. Yani babanın yüzüğü sadece bir hatıra değil. Bir anahtar."

Keşfimiz karşısında gözlerim ışıldadı. Bir gecede haftalardır yapamadığımız kadar ilerleme kaydetmiştik. Bulduklarımızı Alaric'e söyleyip söylememek konusunda kararsızdım ancak yüzükte takılı olan taşı nereden bulduğunu öğrenmemiz gerekiyordu.

Mektuptan öğrendiğimiz yeni bilgiler, Antikleri sonsuz uykularından uyandıracağımızı kesinleştiriyordu. Anahtarı ve Titan'ın mezarını açtığını tahmin ettiğimiz kilit taşının birini bulmuştuk bile. Geriye dört tane kalmıştı. Antikleri geri döndürmek konusunda ne hissedeceğimi ise hâlâ bilmiyordum.

Solaris de yanımda düşünceli gözlerle anahtarı inceliyordu hâlâ. Onu cebine koydu. "Yarın Jude'dan bunu boynuma asmak için bir zincir yapmasını rica edeceğim. İşler giderek daha da karışıyor. Anahtarı güvende tutmalıyız," dedi sıkıntıyla.

"Bir daha seni ele geçirmez, değil mi?" diye sordum endişeyle.

Kısık bir kahkaha attı. Elini bacaklarıma dolayıp beni iyice kucağına çekti. "Dört tane benden o kadar mı korktun?"

Gülerek kollarımı boynuna doladım. "Dört tane Solaris'in aynı ağızdan, 'Gel buraya, korkma aşkım!' diye bağırması hoş değildi," dedim sesimi kalınlaştırıp onu taklit ederken.

Solaris taklidim karşısında kahkaha attı. "Bence o bir koruma mekanizmasıydı, bir seferlikti, Lu. Taşları ve anahtarı almayı hak etmemiz gerektiği yazıyor kehanette. Gerçek beni bularak anahtarı almayı hak ettin. Tebrikler."

Gözlerimi devirdim ancak haklı olduğunu hissediyordum. "Babama bulduklarımızı anlatmamız gerekecek."

"Alaric'e güvenmek zorundayız. Sirona burada olmadığına göre kehanet hakkında ondan sonra en çok bilgi sahibi olan kişi baban. Kumar oynayacağız," dedi. Düşünceli olduğu zamanlardaki gibi yanaklarının içini ısırdı.

"Kumarda iyiyimdir, biliyorsun."

"Hayatınla oynamadıklarını zevkle takip ediyorum," dedi dikkati dağılırken gülerek.

Anahtarda incelenecek başka bir şey kalmayınca üzerimizdeki tozları temizlemek için duş aldıktan sonra yatmaya karar verdik.

Solaris, kulede dokunduğu yerleri arındırmak için duşta epey oyalandı. Beni oraya girmek zorunda bırakmadığı için içimden yine ona karşı minnet duydum. Yorgunlukla yatağa attım kendimi. Yeni öğrendiğimiz, kafamı allak bullak eden bilgiler hakkında kâbus göreceğime emindim.

Taşlar, mezarlar, anahtarlar, dört tane Solaris ve Antikler...

Ufukta yeni bir fırtına doğuyordu. İkimiz de yaklaşan sarsıntıyı ilikilerimize kadar hissediyorduk. Ve yine, ikimiz de hazır değildik.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM
İLK BULUŞMA

Güneş'le ışılda.

Sabah uyanır uyanmaz, Solaris bulduklarımızla ilgili ekibi bilgilendirmeye giderken ben de babamdan yüzüğün sırrını öğrenmek için harekete geçtim.

Babamı bulmak için konsey odasının olduğu kata doğru ilerledim. Aklımda binbir türlü düşünce dolanıyordu. Yeni öğrendiğim her şeyi kafamda evirip çeviriyordum. Dalgın adımlarla koridorda yürürken, önüme birinin çıktığını ancak ona çarpınca fark ettim. Başımı kaldırıp özür dilemeye hazırlanırken öfkeli gözlerle karşılaştım.

Önümde duran genç bir avcıydı. Benden biraz uzundu. Siyah saçları ve siyah gözleri vardı. Kazağında, Shadowbane ailesini simgeleyen mor gözlü kuzgun arması işlenmişti.

"Özür dilerim, dalgındım."

"Bir sonrakinde önüne bakarak yürümeyi dene," diye yanıtladı alaycı ve kötücül bir tonla.

Çenemi hafifçe havaya kaldırdım. Özrümü baştan dilemiştim, bela arıyordu. "Buradaki tüm safkan avcılar senin gibi kaba değildir umarım."

Derin bir nefes aldım, başımı belaya sokmamaya karar verdim. Gitmeye davrandım ancak önümü kesti.

"Baban ve Reynold Leanderthorn olmasaydı kaba davranmak nasıl olurmuş, o zaman anlayacaktın," diye terslenmeye devam etti.

Saldırgan tavrına karşılık başımı yana yatırdım ve gülümsedim. *Son uyarı.* "Burada şu an kimse yok. Seni kimseye şikâyet de etmeyeceğim. Kaba davranmayı denemek ister misin?"

Shadowbane üyesi avcının öfkeli bakışları üzerimde dolaştı. "Bela arıyorsan benden bulamayacaksın, Beldrakon. Yıllardır süregelen avcı geleneklerini çiğnemenizin bedelini hep birlikte ödeyeceksiniz nasılsa."

Eh... Bela arayan oydu ve sonunda bulmuştu. Adama doğru bir adım atmıştım ki bir el, kolumdan tutarak beni durdurdu. Arkamı döndüğümde, Sol'ün kuzeni Liam'ın yüzüyle karşılaştım. Her zamanki sinir bozucu neşesinden eser yoktu. Yeşil gözleri tehditkâr bir ışıkla parlıyordu. İlk defa, bu hâliyle onu Solaris'e biraz benzettim. Kolumu hafifçe çekip tutuşundan kurtardım.

"Markus Shadowbane," diye seslendi az önce tartıştığım genç adama. "Lunabelle Beldrakon'u kızdırmamalısın. Duyduğuma göre öfke kontrolünde sorun yaşıyor ve yıldırımlarıyla seni kızartmaya kalkarsa arkamı dönüp uzaklaşırım yalnızca."

Markus'un yüzü öfkeyle kasıldı. "Avcıların kutsal kalesi Crimson'da beni büyüyle tehdit edemezsiniz," dedi burnundan soluyarak.

Öyle bir ederiz ki...

Öfkeli bakışlarımı Markus'a diktim. Liam da hemen yanımda benzer bir ifadeyle meydan okuyordu ona. Markus, karşılık olarak ikimize küçümser bakışlar attı. Mora çalan pelerinini savurarak arkasını dönüp uzaklaştı. Gidişini izlerken dişlerimi ve yumruğumu sıktım. Zaten ortalık karışıktı. Bir de ne olduğu belli olmayan adamların zorbalığını çekemezdim.

Liam, o uzaklaştıktan sonra yine yersiz neşeli hâline geri döndü. "Koridorlarda bir dakika bile sorun çıkarmadan yürüyemiyorsun, Lunabelle. Yanına muhafız dikmemiz gerekecek sanırım," dedi gülerek.

"Sen gelmeden önce de başımın çaresine bakıyordum, Liam. Beni korumana gerek yok," dedim bıkkınlıkla.

Yeniden yürümeye başladım. Ardımdan sessizce beni takip etmeye koyuldu.

"Ah, beni yanlış anladın," dedi Liam. "Bu kaledeki en tehlikeli şey şu anda sensin. Markus'un babası Gauis, generallerden biridir ve dedesi de ailenin konsey üyesi. Onu kömüre çevirseydin sadece onun değil, senin de

başın ağrırdı. Ben seni değil, o akılsız Shadowbane'i kurtarmaya geldim, güzellik."

Durdum, ona sıkılmış bir ifadeyle baktım. "Bana öyle seslenme."

"Kuzenim ortalarda yokken ve bana hırlamıyorken en azından güzelliğini takdir edebilirim. Seninle daha önce tanışmamış olmam ne yazık." Başını yana eğdi, çekici olduğunu düşündüğü bir gülümseme yerleştirdi yüzüne.

"Liam," dedim sıkıntıyla. "Komik değilsin. Çekici hiç değilsin. Ve rahatsız ediyorsun. Başımda zaten bin tane sorun var. Seninle uğraşamam."

"Sen de kabasın," dedi hemen. "Ama ben kaba kadınlardan çok hoşlanırım."

"Bense ısrardan hiç hoşlanmam."

Bir anlığına sustu. Sonra adımlarını hızlandırıp bir kez daha yanıma geldi. "Bir centilmen olarak en azından sana doğru yolu göstermeme izin ver, özür mahiyetinde. Kaybolmuş gibisin."

Sözleri üzerine durdum, etrafıma bakındım ve o anda fark ettim; konsey odasına giden koridorda değildim. Düşüncelere daldığım için yanlış yola sapmış olmalıydım. Şu an nerede olduğumla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Ne yazık ki yardımını kabul etmek zorundaydım.

"Tamam ama rahatsız edici lakaplar veya imalar yok. Bana normal davranırsan seninle dost olabiliriz," dedim.

"Normalliğin tanımı herkese göre farklıdır. Daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın tarafından reddedilip arkadaş kalma teklifi almamıştım. Gururum incindi."

Ona gözlerimi kısarak *ben az önce ne söyledim?* dercesine ters ters baktım.

"Tamam, söz veriyorum. Solaris Leanderthorn Blaze ile mücadele etmek kolay değil. Arkadaşız," dedi omuzlarını neşeyle silkerken. Eliyle doğru koridoru işaret etti, yürümeye başladık.

Liam yapmacık bir ciddiyetle önüne bakarken göz ucuyla onu inceledim. Neredeyse Solaris kadar uzun, bir savaşçının olması gerektiği kadar atletikti. Boynundaki damarlar konuşurken belirginleşiyordu. Parlak sarı, uzun sakalları pencereden giren gün ışığıyla aydınlanıyor, yeşil gözleri ne kadar kırgın taklidi yapsa da hâlâ afacan bir ifadeyle bakıyordu.

Onun için her şey bir oyundan ibaret gibiydi. Liam gerçekten iyi görünümlü, az önce ona söylediğimin aksine eğlenceli ve hoş birisiydi. *Biraz deli olması dışında...* Normal şartlarda hemcinslerim tarafından fazla reddedilmediğini tahmin ediyordum.

Benim içinse öylece ortalarda dolanan diğer adamlardan farklı ya da fazlası değildi. Benim eşsiz güneş ışıklarım vardı. Kimse o güneş ışıkları kadar parlak olamaz, onun yerini alamazdı. Hatta gölge bile edemiyorlardı kısa bir anlığına bile olsa. Başkalarının bana olan ilgisi, Sol'e olan hislerimin yanında yalnızca önemsiz bir ayrıntı hâline geliyordu.

"Ne yapıyorsun? Beni inceleyip kuzenimi ne kadar sevdiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu muzipçe sırıtarak. "Az önceki hakaretlerin değil ama bu acıttı. Tam benim tipimsin. Güzelsin, kabasın ve beni istemiyorsun."

Gözlerimi devirdim ama gülümsememi bastıramadım. Tespiti tam olmasa da fena sayılmazdı. Konuyu değiştirmek için az önceki sevimsiz avcıyı sordum. "Markus bizden neden bu kadar nefret ediyor?"

"Luna, buradaki herkes maguslardan nefret ederek büyüdü. Bu nefretin en baş destekçisi de büyükbabam Reynold Leanderthorn'du. Ülke dara düşüp altından kalkamayacakları şekilde kurumaya, kaynaklar yok olmaya başlayınca çaresiz kaldılar." Sesini alçalttı, dedikodu edecek gibi eğilerek fısıldadı. "İkiyüzlülük de diyebilirsin."

Gülmekten kendimi alamadım, haklıydı.

Doğruldu, normal ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Herhangi bir magustan da yardım isteyemezlerdi. Viridia halkı bunu duyarsa kıyamet kopar. Tüm klanlar kıtlık yüzünden zaten birbirine girmiş durumdalar. Şu an dışarıdan herhangi bir saldırı olsa tamamen savunmasızız. Savaş bizi sarstı. Buradaki halk Aetherium halkından daha vahşidir. Bir çuval buğday için birbirlerine neler yaptıklarını duymak istemezsin. Sen ve sevgili kuzenim bu noktada imdatlarına yetiştiniz. Hem bizdensiniz hem de büyü yapabiliyorsunuz," diye açıkladı.

"Sen de maguslardan nefret ediyor musun?" diye sordum. Bana büyü yaptığım gün korkmuş gibi değil de hayran olmuş gibi baktığını hatırlıyordum.

"Avcıların var oluş amacı, magusların gücünü dengelemek, Luna. Onlar var olmazsa bizim güçlerimiz de anlamsızlaşır. Solaris ve senin gibi

hem safkan avcı hem magus olanlar dengeyi bozuyor. Karşıt güçleri içinizde taşıyorsunuz. Üstelik senin gücün daha önce eşine rastladığım bir şey değil," dedi dalgınca.

Kehanete göre dengeyi onarmamız gerekiyordu oysaki.

"Sizi bulduğumuzda küçük çocuğu nasıl koruduğunu gördüm. Umarım her zaman böyle adaletli olursun. Antiklerin hapsedilmesinin nedeni, sahip oldukları güç yüzünden kendilerini kaybetmeleriydi. Kendilerine bir ordu yarattılar, yenilmezliklerini ilan ettiler. Tanrı olmak istediler. Senin için bunu dilemem. Nefret etmiyorum ancak tedirgin oluyorum, evet."

Onunla tanıştığımızdan beri ilk defa alay etmemiş, haklı bulduğum endişelerini dile getirmişti. Bazen gücümden ben de korkuyordum. Şimdiye kadar iyi idare ettiğimi düşünüyordum. Elbette Solaris'in de ruhumun kararmamasında etkisi büyüktü. İkimizden biri ne zaman yoldan çıkacak gibi olsa diğeri onu sakinleştiriyor, karanlık tarafa geçmesini engelliyordu. Düşünceli hâlde yürürken sonunda konsey kapısına geldiğimizi fark ettim.

"Teşekkür ederim, Liam," dedim samimiyetle.

"Benim için bir zevkti, güzellik. Şimdi izninle bir köşede bahtım için yas tutacağım," dedi sırıtarak.

İflah olmazdı. Ona el sallayarak sevimsiz bir gülümsemeyle veda ettim ve konsey odasına doğru adım attım. Muhafıza babamı görmek istediğimi söyledim. Geldiğimi haber verdiler, buyur edildim.

Reynold ortadaki geniş koltukta, babam ise onun yanındaki koltukta oturuyordu. Birkaç adam onlara hararetle bir şeyler anlatıyordu. Arkada durup işlerinin bitmesini bekledim.

Adamların anlattıklarına kulak misafiri olduğumda, mucizevi şekilde toprağın verimli hâle geldiğini, nehrin akışının eski hâline döndüğünü söylüyor, teşekkür ediyorlardı. Reynold adamlarla selamlaştı. Adamlar bana ters ters bakarak kapıdan çıktılar. Onlar çıktıktan sonra Reynold ve Alaric'in karşısına yürüdüm.

"Onlara mucizevi şekilde düzelen şartları nasıl açıklıyorsunuz?"

"Büyü olmadan asırlarca idare ettik, Lunabelle. Kalede yetiştirdiğimiz uzmanlarımız var. Tarım mühendislerimiz, iklim uzmanlarımız, analistlerimiz... Onların çalışmalarının sonuç verdiğini, yeni bir formül bulduğumuzu söylüyoruz. Sizden yardım istemeden önce yıllar süren çalışmalar yaptılar gerçekten ama çare bulamamışlardı," diye açıkladı Reynold.

Bize verdiği sözü yerine getirdiği sürece avcıların bana ters ters bakması mesele değildi. Onlara istediği yalanı atabilirdi. Üstelik güçlerimle yakıp yıkmak dışında yararlı bir şeyler yaptığımda kimse bilmese de mutlu oluyordum.

"Baba, seninle biraz konuşabilir miyiz?" dedim Alaric'e.

Alaric'in gözlerinin içi ona hitap ediş şeklim nedeniyle sevinçle parladı. Yanında bizi izleyen Reynold bile hafifçe gülümsedi. Babamla bağ kurmamı burada kalmak isteyeceğimle bağdaştırıyor, Solaris de burada kalabileceği için hoş karşılıyordu tahminime göre.

"Elbette, Lunabelle. Boş bir odaya geçelim," dedi babam.

Reynold'la selamlaştılar ve daha önce de konuştuğumuz odaya geldik. Muhafızlara kapıyı kapatmalarını söyledi.

"Yaptığınız çalışmalardan sonra salgın hastalığı iyileştirecek, ilaç yapımında kullanılacak bitkiler filizlenmeye başlamış, Lunabelle. Seninle gurur duyuyorum. Viridia'yı mutlak bir yıkımdan kurtarıyorsunuz," dedi konuşmama fırsat vermeden.

"Teşekkür ederim baba," dedim beceriksizce. İltifat kabul etmek zaten zorken, bir de yeni tanıştığım babamdan gelince yüzüm ateş gibi yanıyordu.

Utandığımı anlayan Alaric gülümsedi, rahat bir koltuğa yerleşti ve konuyu değiştirdi. "Seni dinliyorum kızım."

"Bana dün verdiğin yüzük... O sana mı aitti?" diye sordum.

"Annen onu benim için yaptırmıştı. Bir sorun mu var?"

Solaris ile dünkü keşfimizi en başından anlatmak durumunda kaldım. Anahtarı bulduğumuz duvardaki dizeleri notlarının arasına kaydetti. Şaşkın görünüyordu. Üstelik henüz en heyecanlı kısmına gelmemiştim bile. Yüzükteki taşın parladığını duyunca mavi gözleri irileşti.

"O taş annene aitti. Yüzüğün içinde bana hediye etmişti. Onunla evlenmeden önce her zaman boynunda taşırdı. Aile yadigârı olduğunu söylemişti."

"Tahmin ettiğimiz gibi, baba. Yüzüğün, Titan'ın mezarının kilit taşı olduğunu düşünüyoruz."

Alaric birkaç saniye ateş yanmayan taş şömineye dalgın gözlerle baktı. "Ben de araştıracağım. Diğerlerinin yerlerini tahmin etmeye çalışalım," dedi düşünceli hâlde.

"Baba, Antiklerin mezarını açmak ne kadar iyi bir fikir sence?" diye sordum.

İşler artık ciddiye bindiğinden aklımda bu soru durmaksızın dönüp duruyordu. Antiklerin, İkinci Yıkım'a sebep olmalarının yanında sonradan sürdükleri hüküm için anlatılanlar da pek hoş değildi. Tarih çok kısıtlı ve karanlık bırakılmaya çalışılmış olmasına rağmen.

"Kehanet sizi buna yönlendiriyor, Luna. Ben de en az senin kadar endişeliyim ancak bunun sonunda denge ve huzur geleceği vadediliyor. Kararı siz vereceksiniz. Kehaneti takip etmekten başka şansınız var mı?"

Sorusunun yanıtını bilmiyordum. Şimdilik yolu takip etmekten başka çaremiz yok gibi duruyordu. Yolun sonuna geldiğimizde vermemiz gereken kararları verecektik. Şimdi endişelenmek, boşa kürek çekmek demekti.

Yanından ayrılmak üzereyken bir anlığına duraksadım. Yutkundum, arkama döndüm. Sanırım... ona artık güveniyordum. "Senden bir şey daha isteyebilir miyim?"

Alaric endişeyle oturduğu yerden doğruldu. "Elbette kızım. Ne istersen."

"Eos," dedim kısık sesle. "Hâlâ kayıp. Herkes öldüğünü düşünüyor ama... Onu aratabilir misin?"

Alaric'in bakışları yumuşadı, rahat bir nefes aldı. "Çoktan başlattım aramayı. Amcanla konuştuğun gün. Bir şey öğrendiğim anda haberin olacak."

Yüzümü kaplayan gülümseye aynı şekilde karşılık verdi, bakışlarımız buluştu.

Kaledeki günler hızla akıp gitti. Önce günler biraz daha uzadı. Güneş bulutların arasından daha sık görünmeye başladı. Bir sabah avluya adım attığımda, avludaki ağacın dallarında minik yeşil tomurcuklar gördüm.

Kışı ne kadar sevsem de baharın umut getirdiği doğruydu. Doğa, yeniden uyanışını kutluyordu. Bahar; umudun, yenilenmenin ve yaşam sevincinin habercisiydi. Bu döngüyü izlemek, insana hayatın mucizelerini hatırlatıyordu. Katettiğimiz bilinmez yolda mucizelere ihtiyacımız olacağı kesindi.

Bir aydır ülkeyi karış karış gezerek doğayı iyileştiriyor, sözümüzü tutmaya devam ediyorduk. Savaşın getirdiği etkiler dağılmaya yüz tutmuştu. Marvin'in ülkesine ulaştığı haberi kulağımıza çalınmıştı ancak hem fiziksel hem de politik olarak zayıftı ve şimdilik onun için endişe duymamıza gerek yoktu. Reynold her ne kadar Reina'yı avcı kalesine davet etse de Reina bu kez kendi isteğiyle Marvin'in yanında kalmayı tercih etmişti. *Kefaretler, geç gelen pişmanlıklar.*

Kehanetteki diğer taşları aramaya çıkmadan önce buradaki işi halletmemiz gerektiği konusunda ekiple hemfikir olmuştuk. Söz vermiştik.

Karl ve Derek, sevdiklerinin kaybını atlatamasalar da biraz daha hayatın akışına dönmüşlerdi. Derek artık daha asık yüzlü, Karl ise daha sessizdi.

Yarın, başka bir şehri büyüyle yaşanır hâle getirmemiz gerekiyordu. Konsey tamamen toplanana kadar Reynold'un listesindeki her yeri gezecek, kimseye belli etmeden doğaya müdahale edecektik. Crimson'daki avcı muhafızlar şu sıralar yarın gideceğimiz şehrin ve etrafındaki köylerin boşaltılmasıyla meşgullerdi.

Orion amcayı kontrol etmek için avluya adım attım. Amcamı gördükten sonrası için Solaris'le planımız vardı. Birlikte etrafı keşfe çıkacaktık. Bir süredir burada olsak da oradan oraya sürüklenmekten vakit olmamıştı daha önce.

Etrafa sürekli merakla bakınıp soru sorması ve avcıları etrafına toplayıp akşamları onlara hikâye anlatması haricinde amcamın zararsız olduğuna babam ve Sol sonunda ikna olmuşlardı.

Orion amcayı gözetim altında kalmak şartıyla kalede bir odaya yerleştirmişlerdi. Kendisi de bu önlemi makul karşılamıştı. Ancak bugün, babamdan aldığım haberle artık böyle bir gözetim gerekmeyeceğini, özgür olduğunu söyleyecektim ona. Eğer isterse gidebilecekti.

Bu ihtimal şimdiden kalbimi kırıyordu. Ama bir yandan da suçlu ben olmasam bile, ona bir hayat borçluymuşum gibi hissediyordum.

Orion amca her zaman hareketli ve hayat doluydu. Onu bahçede ağaçları ve çiçekleri merakla incelerken bulduğumda şaşırmadım. Yaşadıklarından sonra ruh hâlinin kötülememiş, tanıdığım adamın değişmemiş olmasına seviniyordum. Benim aksime tüm bunları sindirecek vaktinin olmasının da etkisi vardı elbette.

Büyü altında da olsa tüm yaşamım boyunca beni kollamış, sevgisini eksik etmemişti. Kimliğini bulmasına yardım etmek ve yeni hayatında da yer almak istiyordum. *Hisler kaybolmaz...*

Bana her şeyi anlattıktan sonra ona bir yabancı gibi davranıp kaçmıştım. Gönlünü almak istiyordum. *Evet, hâlâ...* Bu geçen ay içinde onunla çok sınırlı görüşebilmiştik ve bana kırgın olmasından korkuyordum.

Avcı sessizliğimle yanına yaklaşmama rağmen, her zamanki gibi onu gafil avlayamadan beni fark etti. Arkasını döndü, gözlerinin kenarı kırışarak gülümsedi. "Güzel kızım."

Ona sarıldım, başımı göğsüne yasladım. Olgun bir yumuşaklıkla saçlarımı okşadı birkaç dakika. "Seni özledim," dedi.

"Ben de seni özledim, amca," dedim gülümseyerek.

"Zor zamanlarında yanında olamadım," dedi kederle.

Başımı salladım ama artık bunları konuşmak istemiyordum. İkimize de hüzünden başka bir şey vermiyordu, gidenleri geri getirmiyordu. "Normal bir şeyler yapalım mı?" dedim. "Eskisi gibi."

"Sana hikâye anlatmamı ister misin?" diye sordu ağzından hiç eksik etmediği piposunu dudağının diğer tarafına kaydırırken.

"Son anlattığın hikâye beni biraz sarstı, amca," dedim gülerek. "Bu kez de sen kendi hikâyenin fırtınasını yaşıyorsun. Başka zaman."

Orion amca muzipçe gülümsedi, ağacın dibine çöküp son karşılaşmamızda olduğu gibi beni yanına davet etti. Usulca kıvrılarak dizine yattım.

"Sana bir haberim var. Özgürsün," diye mırıldandım gülümsemeye gayret göstererek.

Başını ağaca yasladı ve gözlerini kapatıp gülümsedi. Toprağa karışan baharın kokusu, arı vızıldamaları, kuş sesleriyle bize eşlik ediyordu.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum geniş elleri saçlarımı okşarken.

"Bildiğim şeyi yapacağım, kızım. Biraz da bu ülkede ticaret yapmaya karar verdim," dedi gülerek.

Dizinden kalktım, yavaşça doğruldum. "Aileni aramayacak mısın? Kim olduğunu?"

Orion'un gri gözleri dalgınlıkla uzakları taradı. "Hatırlamadığım, muhtemelen hatırlamayacağım bir aileye ve kimliğe özlem duymuyorum, Lunabelle. Benim ailem sizdiniz, sensin."

Dalgınca saçlarımla oynamaya devam etti. Aslına bakılırsa oldukça huzurlu görünüyordu. "Yeni insanlar tanımayı, hikâyeler öğrenmeyi seviyorum. Bu ülkede keşfedilecek yüzlerce şey var. Üstelik senin yakınında olmak, hayatında kalmak istiyorum," dedi. Parlak, uyanık gri bakışlarını bana doğrulttu. "Elbette izin verirsen."

"Çok sevinirim," dedim çocuk gibi bir coşkuyla.

Eski, huzurlu hayatımdan bir parça buralarda olsun istiyordum. Belki bencilceydi ama gitmesini istemiyordum. *Yine diyarları gezsin, arada yanıma uğrayıp beni sevindirsin.*

"Ne zaman ayrılacaksın?" diye sordum buruk bir merakla.

Hırıltılı bir kahkaha attı. Piposunu düşürmekten son anda kurtuldu. Baharatlı duman, ağzından bütün halinde firar etti. "Çocukken de ne zaman seni ziyarete gelsem önce, 'Ne zaman gideceksin?' diye sorardın," dedi gülerek.

Başımı ağacın pürüzlü gövdesine yasladım, gülümsedim. "Gitmeni istemiyordum da ondan," dedim. "Birlikte kaç günümüz var onu öğrenmek istiyordum."

"Bu kez benimle günlerini saymana gerek yok, prenses. Sana yetişebileceğim uzaklıkta kalmayı planlıyorum," dedi. "Buralarda olacağım. Seyahatlerim kısa, yanında kalma sürem uzun olacak."

Gözlerim dolarak başımı salladım. Hayatım beni oradan oraya savururken onun varlığı tutunacak bir dal gibiydi.

Yanağımı okşayıp, "Anlat bakalım," dedi gri gözleri parlarken. "Ülkeleri nasıl birbirine kattın?"

Kısaca başımızdan geçenleri ona özet geçerken bazı yerlerde birlikte öfkelendik, bazı yerlerde kederlendik. Bitirdiğimde gözlerinde birçok duygu hâkimdi ancak en çok da gurur vardı. "Çok güçlüsün," dedi. "Her zaman öyleydin."

Başımı iki yana salladım. "Yanlışlar yapıyorum, amca," dedim kısık sesle. "Yanlış kişiye güvendim." *Brenna Levi.* "Etmemem gereken birine merhamet ettim." *Marvin Blaze.*

Orion amcam piposuna yeni tütün doldururken bana güven verici bir ifadeyle baktı. "Bir o kadar da doğru şey yapıyorsun. Yanlış yapmadan öğrenemezsin, Lunabelle," dedi. "Düşmeden, izlere sahip olmadan koşmayı başaramazsın."

Elimdeki beyaz ize dokundu. Gözlerimiz anlayışla buluştu.

Bana ilk kez ağaca tırmanmayı öğreten, ilk dövüş dersini veren, her zaman daha iyisini başarabileceğime inandıran kişiydi. Öz güvenimin mimarıydı. Sam kadar emeği vardı üzerimde.

O, baba figürünün gövde bulmuş hâliydi. İkimiz de biraz bu yüzden birbirimizden vazgeçemiyorduk.

"Kaptan Solaris ile aranız çok sıkı fıkı," dedi dudağının kenarında beliren bir gülümsemeyle.

"Ah, hayır. Seninle aşk hayatımı konuşmak istediğimi sanmıyorum," dedim. Gülerek ayaklandım.

"Onun yanında mutlu görünüyorsun. Bundan hiçbir zaman vazgeçme," dedi.

Sessizce başımı salladım. Gitmem gerekiyordu. Solaris ile buluşma vaktim gelmişti. Kafamı dağıtmaya da bir hayli ihtiyacım vardı. Orion amcayla oturduğumuz yerden doğrulup üzerimizi silkeledik.

"Yıldızlara koş, Güneş'le ışılda, prenses," dedi gülümseyerek.

İlkini başaramamış olabilirdim ama ikincisine sahip olduğuma emindim.

"Ben buralarda olacağım," dedi güven veren bir sesle.

Hava hâlâ biraz soğuk olsa da şansımıza bahar güneşi bulutların arasından göz kırpıyordu. Kemiklerim bahar güneşinde ısınırken şehri turlamak güzel olacaktı. Orion amcayla vedalaştıktan sonra üzerimi değiştirmeye karar verdim. Üzerimde avcı giysileri ve armalı kazak vardı. Solaris ile şehirde dolaşırken meraklı bakışlara maruz kalmak istemiyordum.

Kolları bol, bilekleri dar krem rengi bir gömlek; altına siyah, dar deri pantolonumu giydim. Topuklu çizmeleri ayağıma geçirdim. Biz yokken kaledeki görevliler, yeni avcı giysileri de eklemişlerdi. Dolabı biraz karıştırınca deri, uzun kollu, elbise gibi ayak bileklerime kadar uzanan bir yelek buldum. Kahverengi siyah tonlardaydı ve kapüşonu da vardı.

Saçlarımı üstten örerek yarım topladım. Perçemlerimin yüzüme dökülmesine izin verdim. Hem hoş görünüyordum hem de armalar olmadan en azından ilk bakışta kim olduğum belli olmayacaktı. Buradaki avcıların büyük çoğunluğu benzer giysiler giyiyordu. Hançerimi yine her zamanki yerine astım. Yanıma başka silah almayacaktım.

Kalenin çıkış kapısına doğru ilerledim. Dar ve kıvrılan koridorun sonunda uzaktan Solaris'i gördüm, arkası dönük beni bekliyordu.

Üzerinde koyu yeşil bir pantolon ve krem rengi, yakası açık bir gömlek vardı. Benimkine benzer kahverengi tonlarda, ayak bileklerine kadar uzanan deri yelek ve botlar giymişti. Prens, yine fazlasıyla iyi görünüyordu. Kalbimi hoplatacak kadar iyi... Kılıcı belinde asılıydı. Kumral saçları uzamıştı. Her zaman kullandığı, ilk tanıştığımız zamanki uzunluğa gelmişti.

Avcı genç kızlar tarafından kuşatılmıştı. Sol'e kur yapıyor, sorular soruyorlardı. Durdum, uzaktan gözetlemeye başladım. Ne kadar ileri gidebileceklerini merak ediyordum. Hepsinin gözünde aynı parlak, istekli bakışlar vardı. *Solaris'e bakarken ben de mi böyle görünüyorum acaba?* Bıraksam onu bir lokmada yutacaklardı.

Sol geçiştirmek için yalnızca kibar ve kısa cevaplar veriyor, kolundaki saate göz attıktan sonra etrafına bakınıyordu. Fena hâlde sıkılmış bir görüntüsü vardı, beni bekliyordu. Karşımdaki manzaraya gülümsedim. Solaris Blaze'in kalbi bana aitti.

Bir tanesi abartarak baş dönmesi bahanesiyle Solaris'in üzerine doğru devrilince, izlemeyi bırakıp hızlı adımlarla yanlarına yürüdüm.

Sol, çaresizce kolunun ucuyla kızı yere düşmemesi için tuttu ama revire gitmesini ve arkadaşlarının ona yardımcı olmasını tavsiye ettiği hâlde kızın Solaris'in kollarından ayrılmaya niyeti yoktu. Diğer kızlar ise kıkırdıyor, arkadaşlarına yardım etmeye yanaşmıyorlardı.

Sol, oldukça rahatsız görünüyordu ve yüzünden anladığım kadarıyla öfkelenmeye başlıyordu. Aslında bu denli rahatsız görünmese manzara komik bile sayılırdı. Yanlarına ulaştım. Solaris'in bana arkası dönüktü.

Baygınlık geçirme numarası yapan kızın tepesine dikildim sakince. Başı arkada, ters açıdan, üzerinde benim onu öldürebileceğimi işaret eden bakışlarımı görünce mucizevi hızda kendini iyi hissetmeye başladı ve panikle Solaris'in kollarından doğrulup ayaklandı.

Kızların hepsinin bana dehşetle bakmalarından Solaris de geldiğimi anladı. Öfkeli hâli, yerini bıyık altından muzip bir sırıtmaya bıraktı. Onun da yakışıklı yüzüne okkalı bir yumruk atma isteği doğuyordu şu an içime.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordum kıza sükûnetle. "Yardımcı olmamı ister misin?"

Avcı kız, kıpkırmızı oldu ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım birkaç kelime ettikten sonra arkasında toz bulutu bırakır hızda, kaçarak uzaklaştı.

Aralarından başka bir tanesi ise uzaktaki duvara yaslanmıştı. Kısık, kurt parlaklığında bakan gri gözleriyle bizi ve olanları süzüyordu. Ayılıp bayılan kızlara böceğe bakar gibi aşağılayarak bakıyordu.

Kısa, siyah saçları rüzgârda dağılıyor, ona karizmatik bir hava katıyordu. Üzerindeki beyaz pelerin uçuşuyordu. Onunla birkaç saniye göz göze geldik. Bana açıkça bakışlarıyla meydan okuyordu.

Hayran kalabalığının kalanı da ibret almış olsa gerek, kem küm ettiler ve birkaç saniye içinde son hızla dağıldılar. Yeniden beyaz pelerinli kızın olduğu tarafa baktığımda çoktan gitmişti. Diğerleri ise uzakta yeniden toplanmış, yan gözlerle bizi izliyorlardı.

Solaris kolunu omzuma attı ve yanağımdan bir öpücük aldı. "Neredesin Bell? Durmadan bayılıyorlar. Biraz daha geç kalsaydın burada tam bir zaiyat olacaktı," dedi sırıtarak.

"Seni yalnızca birkaç saat yalnız bıraktım, prens. Yanına döndüğümde kollarında baygın kızlar buluyorum. Eğer saniyeler içinde dağılmasalardı asıl zayiat o zaman olacaktı," dedim gülerek.

"Yazık olurdu," dedi muzip bir gülümsemeyle.

Az önceki manzarada onun bronz bir heykel gibi görünmesi dışında suçu yoktu. Yine de böyle sinir bozucu davranması bende onu yumruklama isteği uyandırıyordu. "Seni öldüreceğim, Kaptan," dedim. "Yeniden."

Sıcak bir kahkaha attı ve beni kendine çevirdi. "Ne zaman ve kaç kere istersen, Bell. Seninim," diye mırıldandı. Gülümsüyordu ve ben de ona bakınca gülümsemekten kendimi alamıyordum.

Eğilip dudağıma yumuşak bir öpücük kondurmasına izin verdim. Uzattığı elini tuttum ve onunla yürümeye koyuldum. Bizi izleyen hayran grubuna yeniden başımı çevirip bakma gereği duymadım.

Kara listem o kadar kabarıktı ki Sol'ün üzerine bir daha bayılmadıkları sürece onlarla uğraşacak vaktim yoktu. Altın gözlü prensin tek isteğinin ben olduğumu şaşırsam da artık biliyordum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum merakla.

"Seni ilk buluşmamıza çıkarıyorum, Lunabelle Beldrakon. Beni tanımak istiyordun. İtirazın var mı?"

Başımı yana eğdim ve kahkaha attım. Bana verdiği her sözü tutmaya niyetliydi anlaşılan. "Beni meraklandırdın, Kaptan. Sanırım seninle bir kez buluşmaktan bir zarar gelmez. Hoş birine benziyorsun," dedim gülerek.

"Pişman olmayacaksın, güzel avcı," dedi.

Onun yönlendirmesiyle birlikte ahırlara doğru yürümeye başladık.

"Beni bu kez de sarmaşıklara kırbaçlatıp uçurumlara atmazsın umarım," dedim sırıtarak. İstemsizce Akademi oyunlarını hatırlamıştım.

"O bir buluşma değildi," diye yanıtladı gülümsemesi yüzünde genişlerken.

"Dışarı çıkmamız yasak değil mi?"

"Yasaklar ne zaman seni durdurdu ki?" dedi uzun kirpiklerinin arasından bana bakarak. "Reynold ve Alaric'in bilgisi var, meraklanma," diye ekledi.

Ahırdan bir at seçti ve uzattığı elini tutup onun arkasına bindim. Uzun, bulutlu yoldan indikten sonra kaynaklarını onardığımız şehre çıktık. Şehrin sakinleri evlerine dönmüşlerdi ve hepsinin yüzü gülüyordu. Oradan orman yoluna saptı ve yarım saat kadar at üzerinde ilerledik.

Viridia'da gür ağaçlı ormanlar ender rastlanan bir manzaraydı. Ülkenin büyük çoğunluğunu iyileştirsek de önceliği yerleşim yerlerine vermiştik. Zehri temizlediğimiz için kalan kısımların kendini onarmasını bekleyeceklerdi. Bu yüzden, önümüze çıkan gür ormana girdiğimizde şaşırarak sanki başka bir diyara adım atmış gibi hissettim.

Yemyeşil yapraklarla örülü dev ağaçlar gökyüzünü delip geçiyor, güneş ışınları arasından süzülerek zümrüt yeşili bir örtü oluşturuyordu. Ağaç gövdeleri bir hayli kalındı, kollarımı iki yana açsam bile kucaklayamazdım. Ormanın derinliklerine doğru biraz daha ilerledikçe ağaçların arasında saklanan bir açıklığa vardık.

Berrak suyu gökyüzünü ayna gibi yansıtan bir göl uzanıyordu açıklığın ortasında. Baharın coşkusu kendini her yerde hissettiriyordu. Rengârenk kuşlar ağaçların dalları arasında cıvıldaşıyor, kanat çırpışları ve şakımalarıyla ormana hayat veriyordu. Ancak beni en çok etkileyen şey, yemyeşil çayırı kaplayan yüzlerce inci çiçeğiydi. Gökyüzünden düşmüş minik yıldızlar gibi parıldıyorlardı orman zemininde. Solaris, en sevdiğim çiçek olduğunu unutmamıştı. Bu ince düşüncesi, kalbimin tüm buzlarını aynı anda eritti. "Mükemmel," diye mırıldandım.

Ben etrafı hayranlıkla incelerken, atın taşıdığı çantadan piknik örtüsünü çıkarıp göl kenarına serdi, ardından yiyecek sepetini yanına koydu. "Senin için her zaman, Bell," dedi.

Karşıma geçip iki elini belimin yanlarına yerleştirdi. Parmaklarının sıcaklığı kumaşın üzerinden bile hissediliyordu. Bedenimi kendine doğru yavaşça çektiğinde nefesi dudaklarıma karıştı. Eğildi, yumuşak ama sahiplenen dudakları dudaklarıma kapandı. Onu öperken elinin üzerinden dirseklerine kadar uzanan damarlarında parmaklarımı tüy gibi bir dokunuşla gezdirdim.

Birkaç saniye içinde dudaklarımızdaki o ilk yumuşaklık, yerini kontrolsüz bir açlığa bıraktı. Öyle tutkuyla öpüyordu, onu öyle çok istiyordum ki bu kez onu durduracak gücü kendimde bulamıyordum. Bir eli boynumun arkasına dolandı, parmakları hafifçe ensemi kavradı. Diğer eli ise belimden aşağı süzülerek kalçama yerleşti. Parmak uçları kıvrımlarımın üzerinde yavaşça sıkılaştı, beni kendine daha fazla çekti. Artık aramızda hava yoktu. Nefesimi çalıyordu.

Bir anlığına birbirimizden uzaklaştık. Soluk alıp verirken yüzüm onun yüzüne çok yakındı. Başımı hafifçe kaldırdım, güneşle yıkanan yüzüne baktım. Dudakları hafif aralıktı, altın gözleri ise dudaklarımda sabitlenmişti. Onun da göğsü benim gibi düzensiz nefeslerle alçalıp yükseliyordu.

"Ya istemeden büyü yaparsak?"

"Burası kalabalıktan uzak. Dikkat edersek güvendeyiz," diye yanıtladı kısık, kışkırtan bir sesle.

Boynumu saran eli, yavaşça aşağı doğru kaydı. Parmakları bluzumun yakasından içeri süzülürken nefesim kesildi. Sıcak avucu tenime temas ettiğinde kalbim göğsümde değil, onun ellerinin altında atmaya başladı.

"Bekle biraz," dedi.

Gözlerini kapattı, boşta kalan elini havaya kaldırdı. Kol damarları yeşil ve kahverengi bir ışıltıyla süslendi. Işıltı, parmak ucuna yürüdü. İçinde olduğumuz açıklığın girişi bir anda odunsu çatırtılar eşliğinde ağaçlardan uzanan dallarla çevrildi. Dallar birbirine dolanarak etrafımızda sık, dışarıdan görünmez bir perde oluşturdular ve bulunduğumuz açıklığın girişini kapattılar.

Kahkaha atmaktan kendimi alamadım. "Güçlerini bu şekilde kullanman gerektiğinden emin değilim, Sol."

Parmakları çamaşırımı kenara itip göğsüme dokunduğunda kalp atışlarım hızlandı. "Doğanın bize küseceğini sanmam," dedi muzip ama çekici bir gülümsemeyle. "Seni çok özledim," diye fısıldadı kulağıma eğilerek. Başım, parmaklarının tenimde bıraktığı yoğun hissin etkisiyle geriye doğru yaslandı.

Avucunun altında yoğurduğu hassas tenim alev alırken gözlerimi kapattım ve doğrulup bu kez de ben bir elimi yukarı kaldırdım. Beyaz, ince bir duman parlayarak bileğimden parmak uçlarıma yürüdü. Hâlihazırda ateşim başıma vurduğu için büyümün gücü de zaten artmıştı.

Sol tek kaşını kaldırdı. "Bu neydi şimdi?" diye sordu gülerek.

"Ormana sis çökmesini sağladım," dedim dudağımı ısırıp. "Ses geçirmez bir sis."

"Arsız bir kız oldun, Beldrakon," dedi kısık sesle. "Öyleyse yaptığın büyüye değmesini sağlayalım."

Üzerimdeki gömleği başımın üzerinden kaldırıp attı. Diğer göğsümü de açıkta bıraktıktan sonra elleri hassas tenimi tüketir gibi okşamaya başladı. *Sis iyi fikirdi.*

Bu kez kendimi geri çekmedim. Dudaklarına yeniden uzandım, üzerindekileri çıkarmasına yardım ederek aramızdaki engelleri kaldırdım. Gülerek örtünün üzerine doğru uzandık ve birbirimize yıllardır hasret kalmış gibi seviştik yeniden.

Solaris'in çıplak göğsünde yatarken sıcaklığını iliklerime kadar hissediyordum. İkimizin de gözleri masmavi gökyüzüne bakıyordu. Üzerime kendi yeleğini örtmüştü. Tek koluyla beni sımsıkı sarıyor, parmakları sırtımı okşuyordu. Onun sıcaklığıyla gevşemiş, huzur dolmuştum. Bu an da hafızama tablo olarak kazıyacağım anlardan biriydi.

Serin bir rüzgâr esince ona iyice sokuldum. Yan dönerek dirseğinden destek alarak doğruldu, yüzümü kendine çevirdi. Saçlarıyla aynı tonlarda kumral sakalları güneşin ışıltısını yansıtıyor, görüntüsü benim için görsel bir şölen sunuyordu.

Gözleri kapalı, parmakları saçlarımda ve alnımda dolaşırken, dokunuşunun yarattığı ürpertinin tüm bedenimi sardığını hissettim. Elini yanağıma yasladı ve başparmağıyla nazikçe elmacık kemiğimi okşadı. Gözlerini açtığında altın renk gözler her zamankinden farklı bakıyordu.

"Çok güzelsin sevgilim," dedi yanağımı okşayarak. Onun dokunuşuyla yanağımı kedi gibi avucuna sürttüm, bu onu gülümsetti. "Masum ama tehlikelisin. Vahşi olduğun kadar naziksin. Hem tutkulu hem de utangaçsın. Cesursun ve merhametlisin. Kimsenin olmadığı kadar güçlü, bir o kadar da kırılgansın. Karanlık ve aydınlıksın. Her şeyinle çok güzelsin."

Sözleri kalbimin en derinlerine işlerken yüzümü istemsiz bir gülümseme kapladı. Ortaya çıkan gamzeme baş parmağını yasladı. *Güneş'le ışılda, Lunabelle.*

"Evlen benimle."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacak gibiydi. Sanki dünyada bizden başka kimse yokmuş ve zaman durmuş gibiydi. Yüzüne irileşmiş gözlerimle bakarken, "Senin evin, ailen olmak istiyorum," diye fısıldadı.

Çoktan öylesin.

Gözlerim dolarken başımı salladım. "Seninle severek evlenirim."

Gözümden akan bir damla yaşı, dudağını yanağıma sürterek sildi. Yüzünde daha önce hiç görmediğim kadar sıcak bir gülümseme belirdi. Dudaklarımız buluştuğunda, dünyanın geri kalanı yok oldu. Tek hissettiğim, onun dudaklarının yumuşak sıcaklığı ve gözümden akan yaşın tuzlu tadıydı. Arkamıza doğru uzandı, birkaç dal inci çiçeği kopardı. Onu saçlarımın hafif dağılmış örgüsünün içine yerleştirdi dikkatle.

"Seni seviyorum, Lunabelle Beldrakon," dedi nefesi yüzüme çarparken.

"Seni çok seviyorum, Solaris Blaze," diye fısıldadım. "Ömrüm boyunca seveceğim."

Bir süre birlikte sakinlikle gökyüzünü izledik. Kalp atışları sanki benim kalbimin atmasını sağlayan ritimdi. Esen rüzgâr daha da serinleyince, yan tarafına uzanıp üzerimden hoyratça çıkarıp attığı gömleğimi aldı ve üzerime giydirdi.

Doğrulup ayağa kalktım. Savurduğumuz giysileri gülerek toparladık. Elimde tuttuğum gömleğini parmaklarımın ucunda yükselip ona giydirirken bana baharı gerçekten getiren gözlerle bakıyordu. Yeleğimi nereye attığımı ararken aniden beni omuzlarımdan tuttu ve kendine çevirdi.

Cebinden bir mücevher kutusu çıkardı. Kutuyu gülümseyerek açtı. İçinde biri büyük, biri küçük iki tane yüzük duruyordu. Oval, ortasında buzu

andıran parlak bir taş takılı, kenarları sarmaşıklar gibi örgü hâlinde gelen oldukça kibar, sade ve zevkli bir yüzük vardı. Yüzüğü kutusundan çıkardı, sağ elimin yüzük parmağına taktı. Ölçüsü tam olmuştu. *Buz ve sarmaşık...*

Yüzüğü yerine oturttuğunda üzerindeki metal sarmaşıklar parmağımı sıcaklıkla sardı ve tenime karıştı. Altın bir sarmaşık izi, yüzüğün altından tenime işledi.

"Sol, bu çok güzel," dedim hayranlıkla.

"Senin güzelliğinin yanında sözü bile olmaz, Bell. Beni bugün dünyanın en mutlu adamı yaptın."

Kutudaki diğer yüzüğü çıkarıp onun parmağına taktım. Onun yüzüğünde süsleme olarak sadece örgü hâlinde gelen sarmaşık kabartmaları vardı. Yüzüğü taktığım anda belli belirsiz yeşil bir ışıma oldu ve Sol'ün parmağının altında altın rengi bir sarmaşık izi bıraktı. Solaris yüzükleri ikimizin de tenine işleyecek şekilde büyülemişti.

Gözlerim ikimizin elleri arasında gidip gelirken, "Çok güzel," dedim.

"Sen gerçekten kastederek çıkarmadığın sürece, izler orada olacak," dedi. "Beni sevdiğin sürece."

Gülümsedi, bir elini davetkâr bir biçimde bana uzattı. "Dans et benimle, ay ışığım."

Uzattığı eli tuttum ve çiçeklerin arasında salınmaya başladık. Bir eli belimi sarıyor, diğer eli havada nazikçe elimi tutuyordu. Adımlarken ben onun boynuna, o ise saçlarıma yaslanıyordu. İçimdeki karamsar ses bile susmuştu. *Yalnızca sessizlik, kalp atışlarımızın müziği ve altın gözlü kalp sızım...*

Ağaçların yaprakları tatlı bir meltemle hışırdıyor, gölün berrak suyu güneşin bulutlardan kurtulmuş ışınlarını yüzeyine yansıtıyordu. Kuşlar bizim için neşeli bir melodi çalıyorlardı.

Beni belimden yere yatırıp dudaklarıma kapandı ve ayağa kaldırdığında ikimiz de ne kadar mutlu olduğumuzu dile getirmedik. Bu an için sözlere lüzum yoktu. Benim damarlarımda çağlayan ve ona akan enerjinin onun damarlarında da var olduğunu biliyordum. O ve ben iki yarımdık. Bütün oluşumuzu gücümüz de kutluyordu.

Onunla salınırken ne kadar mutlu olsam da aklıma takılan bir şey vardı yine de. *Ufak bir ayrıntı...* "Sol, bu kadar karmaşanın arasında nasıl evle-

neceğiz?" diye sordum gülerek. "İkimiz de kaçağız, burada da bir miktar esiriz," dedim bariz olanı ona hatırlatmak için. "Bir de kehanet var tabii."

Beni ani bir hamleyle kendi etrafımda döndürdü, yeniden kollarıyla sardı. "İlk ve en önemli aşama senin beni kabul etmendi," dedi uzun kirpiklerinin altından bakarak. "İkinci aşama olarak ise babanın onayını alacağız. Sonra kendi aramızda bir törenle evlenebiliriz. Senin için de uygunsa eğer?" diye devam etti. *Elbette her şeyi planladı.*

"Eski kafalı mısın sen?" diye sordum kahkahamın arasından. "Babamla çok kısa bir süredir tanışıyoruz. Onayını almasak da olurdu."

Başını keskin bir ifadeyle iki yana salladı. "İzin alma anlamında değil. Bu bir çeşit iyi dilek, kutsama geleneği, Bell. Varsa anne ya da baba, yoksa ailede en büyük kim varsa yeni evlenecek çiftlere onay vererek ailesel bir kutsama bağı sağlar. Eski bir inanış, uğur," diye açıkladı. Ne kadar mantıklı biri de olsa iyi şansa ve kutsanmaya inanıyor oluşu gözüme oldukça tatlı göründü.

"Sen de annemden onay alacaksın," diye sırıttı.

"Hayır!" dedim gözlerim irileşirken. "Sirona'dan alsam? Annen, en son beni yiyecekmiş gibi bakıyordu. Onayı da seni de vermez," diye sitem ettim. Solaris kahkaha attı. "Verir, aşkım. Bu bir gelenek, formalite."

Bir yandan kollarında salınmaya devam ederken hevesle yüzüne baktım. "Tamam, yapmayalım işte."

"Hayır, yapacağız. Her şey doğru olacak. Bulmuşum genç, güzeller güzeli prensesi. İşimi şansa bırakamam," dedi inatla.

"Birinci olarak, prensesliğim şüpheli," dedim. "İkincisi ise evet, evlenmek için çok gençtim," diye yanıtladım muzip bir ifadeyle. "Beni cazibenle kandırdın."

"Artık dönüş yok. Kabul ettin bir kere," dedi gülerek. Elimi tutan elini bırakmadan dans adımlarıyla birkaç adım kaçarak uzaklaştım. Başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Evleneceksin benimle," dedi kahkaha atarak.

Parmaklarımızın uçları değecek kadar uzaklaştım birkaç adım daha geriye atarken. "Seni hâlâ o kadar da tanımıyorum aslında," dedim gülerek.

"Ben sana kendimi tanıtacağım, gel buraya," dedi ve beni göğsüne yapışacağım hızda yeniden kendine çekti. Kahkaha atarken bir anda eğildi, bacaklarımdan tek kolunu sararak beni çuval gibi sırtına attı ve çiçeklerin arasında dolaştırmaya başladı.

"Bırak beni Sol! Düşüreceksin!" diye feryat ettim kahkahalarımın arasından.

"Düşmene izin vermeyeceğimi biliyorsun," dedi sırıttığını anladığım bir ses tonuyla. "Biraz aklın başına gelsin."

"Sol!" diye bağırdım.

"Şimdi... Evleniyor muyuz?"

Etrafında bir tur attı, iyice başımı döndürdü.

"İndir beni!"

"Söyleyene kadar indirmeyeceğim. Debelenme kurtulamazsın."

Başım iyice dönmeye başladığında bu inatlaşmayı kazanamayacağımı çoktan kabullendim. "Tamam, prens! Evleneceğim! İndir beni!" diye feryat ettim sonunda pes etmiş hâlde.

Beni nazikçe yere indirdi. Perçemlerimi kulaklarımın arkasına attı. Bana bakışlarını hafızamın en uzak noktasına kaydetmek, hapsetmek istiyordum.

Kolunu omzuma sardı ve az önce üzerinden kalktığımız örtüye ilerleyip üzerine kurulduk. Yiyecek sepetine uzandı. Şarap ve leziz meyveler vardı. Kadehlere beyaz renkli, köpüklü şaraptan doldurdu ve birini bana uzattı. İkimiz de yüzümüzü göl manzarasına çevirdik.

Orman meyvelerinden bir tanesini uzatıp dudaklarımın arasına sıkıştırdı. Kendisi de yedi keyifli bir ifadeyle. Koyu renk meyvenin biçimli dudağını bordo renge boyayışını keyifle izledim.

"Burası çok huzurlu."

"Bugün bizim günümüz. Bugün yalnızca kutlama yapıyoruz," dedi mutlulukla.

Genel olarak benden daha iyimser görünse de onu tanıdığımdan beri aklında sürekli tilkilerle dolaştığını, sürekli bir adım sonrasını hesapladığını bilecek kadar tanıyordum onu. Ve bugün, o da ilk kez savunmasız ve sonrasını düşünmeden mutluydu.

"Seninle bir ömür geçirmek için sabırsızlanıyorum," dedi gözlerini kapatırken.

Onun huzuru bana da bulaşıyor, bu hâldeyken bile normal bir yaşam sürebileceğimize inancım artıyordu.

"Delirmişsin sen," diye mırıldandım omzuna yaslanırken.

"Çoktan," dedi. "O falcı standında seni ilk gördüğümde."

Yüzüme yaklaştı, dudakları dudaklarıma kapandı.

YİRMİNCİ BÖLÜM
DÖNÜŞÜM

Yol zorlu olsa da yol arkadaşım sağlam nasılsa.

Solaris ile o ormanda, inci çiçeği bahçesinde zamanı durdurup sonsuza kadar kalmak istedik. Akşam karanlığı çökene kadar piknik yaptık, sohbet ettik, gülüştük, seviştik.

Solaris oldukça mutlu görünüyordu. Hâlâ bunca karmaşanın arasında nasıl evleneceğimizi anlayamıyordum ama artık sorup üstelemiyordum. Ona "evet" dediğimde ve yüzükleri birbirimizin parmağına taktığımızda zaten yeni bir bağ kurulmuştu aramızda, gerisi ayrıntıydı. Yalnızca bu geçirdiğimiz tek gün bile beni yıllarca mutlu etmeye yeterdi.

Gitme zamanı geldiğinde Solaris ile eşyalarımızı topladık. Onun saçlarıma taktığı çiçeği bugünden hatıra olarak saklamaya karar verdim. Zaten yaşadığımız sıcak dakikalar yüzünden örgülerim çoktan onun maharetiyle dağılmıştı.

Gitmeden önce inci çiçekleri bahçesine son kez hayranlıkla baktım.

"Bu çiçeklerin, burada doğal olarak yetişmediğini tahmin ediyorum," dedim gülerek. Nadir bir çiçekti ve buranın Fernville yakınlarındaki tepeyle iklim olarak pek alakası yoktu.

"Biraz müdahalede bulunmuş olabilirim. Sevdin mi?" diye sordu.

"Bayıldım," dedim gözlerim ezberlemek istercesine her birini süzerken. "Burası bizim gizli bahçemiz olsun."

"Müstakbel eşim ne isterse o," diye yanıtladı. "Sana ilk buluşmamızı unutmayacağını söylemiştim," diye ekledi muzipçe.

"Sözünü tuttun, prens."

Her zamanki gibi.

Solaris eşyaları yerleştirdikten sonra kahverengi atın sırtına bindi. Uzattığı eli tutup onun arkasına bindim ve Crimson'a doğru yola çıktık. Solaris'in evliliğimiz için babamdan onay isteyeceğimizi düşündükçe gülümsüyordum. Sol ne dedesine ne de babama planlarından bahsetmişti. *Zavallı babam...* Kızını bulalı yalnızca bir ay olmuştu. Şimdi de insan ülkesinin yakışıklı prensine kaptırmakla burun buruna gelecekti.

Geç sayılabilecek bir saatte kaleye ulaştık. Ekip yemeklerini yemiş, odalarına çekilmişti. Odaya dönünce ekiple yarınki planı konuşmak için sözleştikleri üzere Benjamin ve Iris'in odasına gittik.

Kapıyı açar açmaz çoktan toplanmış olan tüm ekip, hep birlikte coşkuyla alkışladılar. Kızarmaktan bıkmayan yanaklarım yine harekete geçti.

Bir anlığına rengârenk saçlarla görüşüm kapandı. "Tebrik ederiz! Nasıl sevindiğimi anlatamam!" diye ciyaklayan Jude, ilk boynuma atlayan kişi oldu. Beni devirmesine ramak kala dengemi sağladım ve ona aynı coşkulu sarılmayla karşılık verdim.

Sırayla herkesi kucakladık, tebriklerini kabul ettik. Elbette önceden haberleri vardı. Ash de kibarca bana sarıldı. Yüzüne baktığımda kırgınlık görmeyince rahat bir nefes aldım. Onu üzmekten nefret ediyordum. Benden sonra Solaris'in elini sıkarak tebrik etti. Hastayken onu azimle kurtarmaya çalıştığından beri Solaris'e karşı davranışları gözle görülür şekilde iyileşmişti.

Sıra Benjamin'e geldiğinde ise bizi iğneleyeceğini biliyordum. "En yakın arkadaşımı elimden alıyorsun. Tebrik ederim," dedi gözlerini kısıp elinin ucunu bana uzatarak.

Onun elini sıkacak gibi yaptım, son anda kendime çekip kucakladım. "Belki de kendine bir tane daha en yakın arkadaş ediniyorsundur, Hawtorn. Kim bilir," dedim gülerek.

"Bırak numarayı, Benj. Yüzüğü teslim almaya gittiğinde, parlaklığını beğenmediğin için üç kere cilalattığını biliyorum," dedi Sol sırıtarak.

Benjamin omuzlarını silkti ve sırıttı. "Detaycı olmak suç mu?"

Sıra Jay'e geldiğinde bana sımsıkı sarıldı. "Evlenin de sizden kurtulalım diyeceğim ama başıma daha büyük dert açılacağını biliyorum," dedi

gülerek. "Mutlu olmayı hak ediyorsunuz," diye ekledi elimi avuçlarının içine alarak.

"Teklifimi kabul ettiğin için en yakın arkadaşlarımı elimden almana bugün de ses çıkarmayacağım," dedi Solaris.

Hepimizin neşeli kahkahaları odayı doldurdu. Bir tek Karl ve Derek durgundu ancak onlar da gülümsemeyi başarıyordu zor da olsa. Son olarak Iris'den de içten bir kucaklama alınca tüm tebrikleri kabul etmiş olduk. Herkes, Ash bile, bizim adımıza oldukça mutlu görünüyordu.

Küçük ve yeni ailemi alıp tasasız bir yerde yaşama isteğimi bastıramıyordum. Hepsinin yeri ayrıydı.

Kutlama faslı bitince yarınki planın üzerinden geçtik ve Solaris onlara babam henüz bilmediği için sırrımızı saklamalarını tembihledi. *Eski kafalı, tatlı prens*... İki günlük yolculuğumuzdan dönünce babamla konuşmayı planlıyordu.

Herkes birer birer odalarına dağıldı. Biz de bitkin düşmüştük, odamıza geçtik. Hızlı bir duş aldım ve üzerime Sol'ün gömleğini geçirdikten sonra kendimi yatağa attım. O da duş alıp yanıma geldi.

Sabun kokusuna baskın çıkan ona has kokuyu keyifle içime çektim. O ise verdiği yüzüğün takılı olduğu elimi havaya kaldırdı. Elimin üzerine bir öpücük kondurdu.

"Evlilikten bahsederken şaka yaptığını düşünmüştüm," dedim gülerek.

Hızlı bir şekilde doğruldu, yüzüne yapmacık bir öfke yerleştirdi. "Lunabelle Beldrakon! Evlilik ciddi bir kurumdur. Sözünü geri al hemen!" dedi ama cümlesini bitirmesine yakın sırıtmasını saklamayı başaramadı.

"Seninle ilk tanıştığımızda birlikte olabileceğimize bile ihtimal vermiyordum. Geldiğimiz noktaya bak," dedim.

"Ben de güneydeki bir köyde kendi hâlinde yaşayan, boyundan büyük sırları olan bir kadının nefes almama sebep olacağını bilmiyordum. Seni ilk gördüğümde beni kalbimden vurdun, Bell," dedi elleri saçlarımı okşarken.

"Şu kalbinden vurma meselesini kapatabilir miyiz artık? Bende hoş anılar çağrıştırmıyor."

Anlayışla beni kendine çekti. "Bugün yalnızca güzel anılar biriktirelim. İyi uykular," deyip saçlarımdan öptü. Gözleri kapanıyordu.

"İyi uykular," diye yanıtladım gözlerim kapalı gülümseyerek.

Kolları beni daha sıkı sardı. Bu kolların arasında hayatımı geçirmeye itirazım olmayacaktı.

Sabah, her zamanki gibi birbirimize dolanmış hâlde uyandık. Artık bu konuda epey deneyimli olduğumuz için hızla çözülmeye başladık. Sol, kolunu kurtarmayı başarınca bana imalı bakışlar attı. "Evliliğimizde bu mesele üzerinde çalışmamız gerekecek. Kolumu kaybetmekten korkuyorum," dedi sitemkâr bir tonla.

"Dün evleneceksin benimle diye beni sırtında gezdirirken kolunu düşünmüyordun sanırım," dedim onun sesini taklit ederek.

"Seni ikna etmem gerekiyordu, Bell. Ne gerekiyorsa yaptım, yine yaparım," dedi. Başını yana eğdi, beni süzmeye başladı. Bu bakışların nereye varacağını iyi biliyordum.

"Bana öyle bakma, Kaptan. Bugün yapacak tonla işimiz var ve geç kalıyoruz."

"Sürekli bir yere yetişmeye çalışıyoruz. Seni kaçıracağım ve bizi kimse bulamayacak. Beni, bunu yapmaya zorluyorlar."

Gülerek üzerimi değiştirmek için banyoya kaçtım. Kaçmasam ona karşı koyamıyordum. Yani daha çok kendi irademe için önlem alıyordum. Kapıyı kapattığımda hâlâ kendi kendine söyleniyordu.

Reynold'un listesinde bu görevden sonra bir tek kuzey görevi kalıyordu. Onun için de konsey üyelerinin iç savaşı yatıştırmasını beklemek durumundaydık. Savaşan klanları bölgelerini terk etmeye nasıl ikna edeceklerini henüz bulamamışlardı.

Sol, konseyin bizim hakkımızda vereceği kararın kuzey görevinden önce olması konusunda baskı yapıyordu. Reynold çaresiz kabul edecekti. Burada ne kadar süreceği belirsiz olan bir savaşın bitmesini bekleyemezdik.

Orion amca ise kale surlarının dışına çıkmadan şehirde dolaşmaya karar vermişti. Tüm yeni çarşı ve pazarlar onun ilgisini çekerdi. Şehir merkezindeki handa tonlarca yeni hikâye öğrenecekti. Bu yüzden onu burada bırakmak konusunda da içim bir hayli rahattı.

Liam ve Ella, bize bugünkü gezimizde yine eşlik edeceklerdi. Gideceğimiz şehir buradan biraz uzaktı. Gece dışarıda kalacak, başka bir şehre geçip orayı da onardıktan sonra kaleye dönecektik. Çantamı hızlıca hazırladım. Solaris de kaderine razı gelmiş, giyinmişti. Kaldığımız odadan ayrıldık.

Liam, Ella ve öncekinden daha kalabalık bir avcı ekibinin bize eşlik etmesiyle kaleden ayrıldık. Dünkü havanın aksine bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu. Atlarımızı kendi ekibimizle birlikte sürüyorduk. Gideceğimiz yer yarım günlük mesafedeydi.

Kale surlarının dibinde kurulmuş şehrin büyüklüğünde bir şehre ulaştık. Bu şehri seçmelerinin bir nedeni vardı. Biz toprağı iyileştirip su kaynaklarını onarınca sadece büyük şehirler değil, etrafında kurulmuş kasaba ve köyler de kurtuluyordu. Bu şehirde salgın hastalık epey yayılmıştı. Magus olmayanları, kaynakları incelemeleri için geride bıraktık bu yüzden. Hastalık avcıları öldürmüyordu ama Crimson Kalesi'ne taşınması yine de felaket olurdu.

Klan evinde büyü yaparak Ash'i nasıl iyileştirdiğimi ise hâlâ çözememiştik. Eğer tekrar hastalanırsa onu kaybedebilirdim. Ash de çektiği acıyı unutmamış olsa gerek karara itiraz etmedi. Buradaki sorun Ella ve Liam'ın yanımızda bulunmak istemesiydi. Bizi yalnız bırakmaktan çekiniyorlardı ancak hastalığı kaparlarsa başkalarına da bulaştırma riskleri oldukça yüksekti.

Solaris, dakikalardır tartıştığı Liam'a çıkıştı. "Liam! Büyükbabamla bir anlaşma yaptık, kaçmayacağız. Yeter artık. Bize güvenmek zorundasınız."

Liam kararsız gözlerle askerlerine baktı. Liam'la ilgili daha önce ilginç bir şey gözlemlemiştim. Sol, Liam'a ciddi ciddi çıkıştığı zamanlarda çekiniyordu. Alaycı, neşeli, zaman zaman acımasız tavrı Sol'ün karşısında yerini tedirginliğe bırakıyordu. Şu anda aynı ifade vardı yüzünde. Ella da aynı şekilde ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyordu.

"Sizi sadece kontrol etmek için başınızda durmuyoruz, kuzen. Aynı zamanda koruyoruz. Viridia'da hiç karanlık magus saldırısı olmadı ancak Luna'nın peşinde olduklarını biliyoruz. Size saldırabilirler," diye açıkladı Liam pes ederek.

Solaris yüz ifadesini biraz yumuşattı. "Başımızın çaresine bakarız. Bize kaynaklar konusunda yardım edin. Birkaç saat sonra burada, kamp yerimizde buluşalım." Döndü, bana baktı. "Luna'yı kimseye vermem."

Bakışlarımız buluştuğunda ikimiz de gülümsedik. Liam ve Ella ise çaresiz pes ettiler. Benjamin'in liderlik ettiği bir grubu su kaynaklarını kontrol etmeye gönderdik. Liam ve avcıları da onlara eşlik ettiler. Ash'in de

içinde bulunduğu, Karl'ın eşlik ettiği diğer grup ise yakınlarda zehirlenmiş toprakları araştırmak için Ella ve avcılarıyla başka yöne gitti.

Sonunda uzlaşmaya varmanın verdiği rahatlamayla magus ekibi olarak biz de şehri incelemeye koyulduk.

"Karl dünden beri oldukça durgun görünüyor," dedi Solaris kirpiklerinin altından bakarak.

"Kardeşi öldü, prens," dedim şok içinde. "Senin işin gücün yok mu? En son ondan özür dilemek zorunda kalmıştın. Hatırlatmak isterim."

Onunla konuşurken bir yandan incelemek için su kuyusuna eğilmiştim. Solaris davranıp pantolonumun kemerinden parmaklarını geçirdi ve düşmemem için beni güvenceye aldı. "Dikkatli olsana Bell, düşeceksin," dedi homurdanarak. "Ondan düşüncelerim yanlış olduğu için özür dilemedim. Kaba davranmakla haksızlık ettiğim için özür diledim," dedi.

"Sevgili Kaptan," dedim eğildiğim yerden hafif doğrularak. Aşağı doğru eğildiğimden nabzım başımda atıyordu. "Hâlâ anlamıyorsun. Benimle kimin ilgilendiği umurumda değil. Aklımı ve kalbimi tek başına meşgul ediyorsun," dedim. "Gereğinden fazla..."

Onu görmesem de gülümsediğini hissediyordum. Solaris'e laf yetiştirirken bir yandan da kuyunun dibini göremediğim için daha da eğilmeye çalıştım. Sol'ün parmaklarının tuttuğu pantolonumun kemeri aniden koptunca aşağı doğru kaydım. Bir anlığına düşecek gibi oldum ancak bu kez avcı hızıyla belimden yakalayıp yukarı çekti.

"Luna! Kafa üstü kuyuya düşmeye mi çalışıyorsun? Kendine dikkat etmezsen evlenecek yeni bir aday bulmam gerekir. Beni yorma," diye söylendi sitemle.

Elimde bir su birikintisi yaratıp onun yüzüne doğru fırlattım. Kahkaha atarak ıslanmış saçlarını karıştırdı. "Dün avluda ayılıp bayılan kızlardan birini seçersin belki. Sabrımı sınama, prens," dedim gülerek.

"Sihrini rahatça kullanır kullanmaz müstakbel eşine saldırıyorsun. Ne ayıp."

"Hak etmediğini söyleyemezsin."

"Belki biraz," dedi sırıtması daha da genişlerken.

"Dünkü sisten oluşturmamı tercih ederdin hâlbuki," dedim.

Karşılığında sıcak bir kabullenme kahkahası attı. "Hiç fena olmazdı."

Kuyuya gelen suyu engelleyen bir şey vardı. O sırada Jay, Solaris'i tarlalarla ilgili çalışmak üzere yanına çağırdı. "Jay'in yanına gidiyorum. Dikkatli ol," dedi parmağını bana sallayarak.

Onun yerini işleri biten Iris ve Jude aldı. Solaris, ileride tarlalarla ilgilense de bir gözü benim üzerimdeydi. Haklı olarak kendime dikkat edeceğime hiç güvenmiyor gibi görünüyordu.

"Senden gözünü hiç ayırmıyor. Ne romantik," dedi Jude.

"Kuyuya kafa üstü düşeceğimi düşündüğü için bakıyor, Jude," dedim gülerek.

Iris de bu tespitime istemsizce sırıttı.

"Senin için endişeleniyor, romantik işte," diye üsteledi Jude omuz silkerek. "Lulu, düğün ne zaman olacak? Kendime eşsiz bir giysi ayarlamalıyım. Tabii Ethan'a da. Bir sürü şey var düşünmemiz gereken. Sen ne giyeceksin mesela? Keşke Valor'da olsaydık..."

"Jude! Henüz bunları düşünmek için çok erken, biraz sakin olur musun?" dedim, sözünü keserken dehşetle. "Hem yalnızca kendi aramızda küçük bir tören olur, o kadar." İşin o kısmını düşünmeye henüz vakit bulamamıştım. Giysi seçimi konusunda da pek becerikli olduğum söylenemezdi.

"Hayatının en özel günü bu, Lulu. Merak etme, ben sana yardımcı olurum," dedi Jude heyecanla.

"Kızı korkutuyorsun. Bırak da anın tadını çıkarsın," diye araya girdi Iris gülerek.

"Beni hep susturuyorsunuz." Kollarını gövdesinde kavuşturdu küskünce.

"Büyük gün geldiğinde nedimem olarak fazlasıyla görevin olacak. İkinizin de..." dedim gönlünü almak için. İkisinden başka kimseyi düşünemezdim bunun için.

"Daha öne hiç nedime olmamıştım," diye mırıldandı Iris. İri gözleri heyecanla parladı.

Iris de benim gibi bu işlerle çok ilgili görünmese de güzel şeylere ilgi duymak ruhumuzda vardı. Bu konular hepimizi önünde sonunda heyecanlandırıyordu. Jude da az önce gücendiğini unutmuş, hangimizin nasıl elbiseler giyebileceğinin planlarını yapmaya başlamıştı. Bense ortalık yangın yeriyken böyle sıradan ve mutlu konuları konuşmanın ruhuma ne kadar iyi geldiğini fark ediyordum.

Kızlarla konuşup gülüşerek Solaris ve Jay'in yanına gittik. Toprakla işlerini bitirmişlerdi. Şehrin bu kısmında işler yolunda görünüyordu. Liam, şehir çıkışında hastalıktan dolayı Jude ile daha önce gördüğümüze benzer bir çukur kazıldığını söylemişti. Yapılacak tek ve oldukça tatsız bir iş kalmıştı geriye.

Solaris'le köy çıkışına doğru yürümeye başladık. Diğerleri ortalığı kolaçan edecekler, başka sorun kalmadığına emin olacaklardı.

Solaris kulağıma eğilip yumuşak bir sesle, "Tek başıma halledebilirim. Eğer sana kötü şeyleri hatırlatacaksa yapmak zorunda değilsin," dedi. Anlayış dolu altın gözleriyle beni baştan aşağı süzdü.

Tedirgindim, evet... Ama zayıflıkların sonu yoktu. Üstüne gidecektim. *Yol zorlu olsa da yol arkadaşım sağlam nasılsa.*

"Birlikte yapacağız. İlk zorlukta elini bırakacağımı mı sandın?" dedim gülümseyerek.

Kolunu omzuma dolayıp beni kendine çekti ve saçlarımdan öptü. Fernville'de evim yandığı için yapacağımız şeyin bana onu anımsatacağını düşünüyordu. Zaten onları düşünmediğim tek bir gün bile yoktu. Şimdikinden daha kötü hissetmeme neden olmayacaktı. Ayrıca bu yaptığımız, çukura atılmış bedenleri bir nevi özgürlüğüne kavuşturmak gibi geliyordu.

Solaris ile büyük çukurun kenarına ulaştık. Yüzlerce beden gelişigüzel atılmış hâldeydi. Kimi tazeydi kimi iskelete dönmüştü. Midem istemesem de kokudan ve manzaradan dolayı taklalar attı. Solaris de bu manzaraya bakmaktan rahatsızdı. Yüzünü buruşturdu elimi sıkarken. Hızlı olmalıydık.

Sol, az ilerideki odun yığınından odunları havalandırıp bedenleri ezmeden çukura doğru düşmelerini sağladı. İkimiz de odaklandık ve boşta kalan ellerimizden aralıksız püsküren alevleri çukura yönelttik.

Ateş damarlarımdan akarken yanan odunlarla birlikte bedenler de bir bir yok olmaya, küle dönmeye başladılar. Çukur kazılınca çıkan toprağı öylece kenarda bırakmışlardı. Hepsinin gittiğinden emin olunca tümsek hâlindeki toprağı birlikte havalandırdık ve çukuru tamamen kapatmasını sağladık.

Solaris bu manzaraya daha fazla bakmamak için elimden çekip beni döndürecekti ki onu durdurdum. "Onlar için güzel bir anı yaratalım, Sol. İsimsiz bir toprak yığını olmasın."

Bana anlayış ve şefkatle baktı. Başını salladı ve elimi tutarak beni yönlendirmeye başladı. İlk çiçek filizi toprakta belirdiğinde gücünü nasıl kullandığını anlamıştım. Onunla paylaştığım gücü kullanarak yüzlerce rengârenk çiçek yarattım.

"Ruhları huzurla dolsun," dedi Solaris.

"Eğer Fernville'e dönersek... Bir gün... Ailemin evi için de böyle bir çiçek bahçesi yapalım mı?" diye sordum buruk bir sesle.

"En güzelini yapalım. Oraya döneceğiz ve sen de aileni kalbinden geçtiği gibi onurlandıracaksın."

Sarılarak kamp yerine doğru yürümeye başladık. Akşam karanlığı da neredeyse çökmek üzereydi. O çukurda gördüklerimi unutmak için dikkatimi başka şeylere vermeye çalışıyordum ancak pek başarılı olamıyordum. İtiraf etmese de Solaris de benimle aynı durumdaydı. Sessiz bir şekilde adımlarımızı hızlandırdık.

Kamp yerine ulaştığımızda Benjamin ve Karl'ın ekibi dönmüş, ateş yakıp etrafına yerleşmişlerdi. Oldukça kalabalık bir avcı ordusu ormanlık alana yayılmış, ateşin başında ısınıyorlardı. Gelirken yeniden bastıran yağmuru hafifletmek için büyümü kullanmıştım ancak durdurmamıştım. Durdurmak için devamlı odaklanmam gerekiyordu.

Çiseleyerek yağan yağmur herkesi ıslatıyor, bahar gelmiş olmasına rağmen serin hava üşütüyordu. Bu bölgedeki kaynaklarda önemli bir sorun görünmüyordu. İki ekip de kontrolleri yapmış, Brian ve Karl düzeltilecek ufak tefek sorunları halletmişlerdi. Yarın yeni şehre geçebilirdik.

Orman kokusunu içime çekerek ateşin başına oturdum. Sol, elinde iki kutu konserveyle yanıma oturdu ve sırtıma ikimizi de örtecek bir battaniye yerleştirdi.

Az ilerideki ateşin başında konuşup gülüşen Ella ve Ash'e takıldı gözüm. Bir önceki görevde de bir köşede gülüşüyorlardı. Ash, uzun zaman sonra mutlu görünüyordu. Benim Solaris'le olmam ve ardından Bren'in ihaneti, onun yüzünü bir türlü güldürmemişti; bu hâli içimi ısıtıyordu. Ella'yı çok kısa süredir tanıyordum ama ondan kötü bir his almıyordum. Kısa sarı saçlarını toplamıştı, yeşil gözleri Ash'i hayranlıkla süzüyordu. Ben onları izlemeye dalmışken Solaris de nereye baktığımı fark etti, elini elimin üzerine koyarak düşüncelerimden sıyırdı.

"Onlara gözünü dikip bakmamalısın, Lu. Fark ederlerse ayıp olabilir," dedi gülerek.

"Bakıyorum bu durumdan keyif alıyorsun," dedim sorgular bir sesle.

"İnanmayacaksın ama Asher'ın mutlu olmasını ben de istiyorum. İlginçtir ki o çocuktan tam olarak nefret edemiyorum. Gerçi kış balosunda seni öptüğünde kara listemin en başına yerleşmişti," dedi. Hatırladığı manzarayla bir kaşını havaya kaldırdı.

İstemsizce kısık bir kahkaha attım. Sol, kendi kendine önceden kızgın olduğu anları hatırlatıp ortada hiçbir sebep yokken yeniden öfkelenebiliyordu. "O kış balosuna, yanında nişanlısıyla kol kola salınarak gelen adam söylüyor bunları. Benim de o günle ilgili ilginç anılarım var, Sol," dedim ona hatırlatmak için.

"Lilian benim hiçbir zaman gerçekten nişanlım olmadı, Luna. Bunu sen de biliyorsun. Ama demek istediğini anladım. Kapatalım bu konuyu," dedi.

"Aferin, hızlı zarar tespiti yapıyorsun. Bu huyunu seviyorum."

İyice yanıma sokuldu ve kulağıma eğildi. "Sen, benim her huyumu seviyorsun," dedi fısıldayarak.

Kalbimin atış hızı normalin iki katına çıkınca girdiğimiz düelloya ara vermeye karar verdim. Beni nasıl yolundan çekip işlevsiz hâle getireceğini çok iyi biliyordu. Aynısını zaman zaman ben de ona uyguluyordum.

Herkes yemeklerini yedikten sonra Sol yanımdan ayrılıp Liam'la yarının planını görüşmeye gitti. Ateşin ısınabilecek kadar uzağında, kuytu bir köşeye yatacağımız yeri hazırladım. O sırada arkamda birinin ayakta dikildiğini hissettim.

Ella kararsız bir ifadeyle arkamda dikiliyor, benimle konuşmak için fırsat kolluyordu. Sanırım Solaris'in yanımdan ayrılmasını beklemişti. "Bir sorun mu var, Ella?" dedim şaşırarak.

"Seninle konuşmak istemiştim, Lu. Diğerleri gibi sana böyle hitap etmemde sorun yok, değil mi?" diye sordu. Tatlı bir kızdı. Muhtemelen uzaktan da olsa kan bağımız olduğu için ona ayrı bir yakınlık duyuyordum.

"Hiç sorun yok," dedim ve yere oturdum, onun da yanıma oturması için işaret ettim.

Sevinerek yanıma oturdu, dizlerini kendine çekti. Söyleyeceği her neyse kıvranıyordu. Kelimelerini toparlamaya çalışırken beklenti içindeki gözlerimi sabırla ona yönelttim.

"Seninle Asher hakkında konuşmak istemiştim. Bana ikinizle ilgili bir şeyler anlattı. Bu arada arkadaşlarım da bana *'El'* diye hitap ederler," diye konuya girdi.

Elimde olmadan güldüm. O kadar gergindi ki tüm konuları birbirine doluyordu. Yine de gelmek istediği noktayı tam olarak anlayamamıştım.

"Ne anlattı?" diye sordum. "Birlikte büyüdüğünüzü, sen prensle tanışana kadar aranızda bir şeyler olduğunu, Bren'i..."

Ash'in iyi bir yalancı olmadığını biliyordum ama yeni tanışıp birkaç gündür flört ettiğin birine daha öncekini aşklarının listesini dökmenin de akıllıca bir tarafı yoktu. Kızı en başından korkutacaktı. İnsan ilişkilerinde benden iyi olan Ash, konu flört etmeye gelince tökezliyordu.

"Anladım. Bana bunlarla ilgili bir şey mi sormak istiyorsun?" Neden bana geldiğini, onun için ne yapabileceğimi hâlâ tam olarak anlayamamıştım.

"Ondan hoşlandım, Lu. Sen de benim kuzenimsin. Onunla işleri ilerletmeyi planlıyorum. Seninle aramızda sorun olmayacağından emin olmak istedim," dedi mahcup olarak. Sonunda ağzındaki baklayı çıkarmış olmanın rahatlamasıyla gülümsedi.

"Onun duygularının karışık olduğu bir dönem oldu ama ben her zaman onunla arkadaştım. Ash büyürken hayatında yalnızca Bren ve ben vardık etrafında. Bizim de o... Yani fazla seçeneği yoktu," diye açıklamaya çalıştım. "O benim için kardeş gibidir, sizin için çok mutlu olurum."

Ella'nın gözleri parladı. Neşeli bir kızdı. Ellerini çırparak boynuma sarıldı kısa bir süre. Gülmekten kendimi alamadım. "Seni gerçekten tanımak istiyorum, Luna. Alaric amca ve diğer herkes senin öldüğünü düşünüyordu. Seni bulduğumuz için mutluyum. Teşekkür ederim onayın için," dedi coşkuyla.

"Benim onayıma ihtiyacınız yok, El," dedim gülümseyerek. "Duygusal olarak biraz yıpranmış durumda, sana her şeyi anlatmış zaten. Birbirinizi üzmeyeceğinizi umuyorum," diye sözlerimi sonlandırdım onu ürkütmeyecek bir sesle.

"Onu üzmeyeceğim," dedi coşkuyla.

Solaris'in işi bitmiş, biraz uzağımızda konuşmamızın bitmesini bekliyordu. Ella onu görünce panikle ayaklandı ve yeniden teşekkür ederek

uzaklaştı. Gitmeden boynuma bir kez daha sarılmayı da ihmal etmedi. Solaris onun gidişini çatık kaşlarının altından takip etti.

Normal şartlarda Solaris ve çok sevdiklerim dışında kimseyle fiziksel temas kurmaktan hoşlanmıyordum ama bu kız içimi neşeyle dolduruyordu çaba harcamadan. Solaris geldi. "Bir sorun yok, değil mi Bell?"

"Ash ile yakınlaştığı için bana sormak istemiş," diye açıkladım.

Solaris bir anlığına gerildi. "Sen neden onay verecekmişsin ki Asher denen..."

"Sakin ol," dedim gülerek. "Ash, aramızdaki dramatik olayların bir kısmını anlatmış ona. O yüzden."

Solaris'in yüzü ciddileşti. "Seninle o insan müsveddesi arasında hiçbir şey olmadı," diye homurdandı. "Ayrıca Asher Bennett'in ilişki kurmak konusunda yardıma ihtiyacı var."

"Değil mi? Yüce Prens Solaris bu konuda uzman. Ona yardımcı olup ders verebilecek kadar tecrübelisin," dedim.

"Bazı tecrübelerim oldu. Doğrudur," dedi sırıtarak.

Boşluğuna doğru dirseğimle vurmamla iki büklüm oldu. "Ancak bu tecrübelerin hiçbiri sende işe yaramadı, Lunabelle Beldrakon. Seninle başa çıkabilmek için bütün enerjimi harcamam gerekiyor."

"Göstereceğim ben sana tecrübeyi..." diye ileri atıldığımda kollarımı tuttu.

"Pes ediyorum, Lu. Bir kez daha boşluğuma dirseğinle vurursan orada kalıcı hasar oluşacak. Sana daha lazım olduğumu umuyorum, her anlamda..." dedi imalı bir tonla.

Ona gözlerimi kısarak baktım.

"Evleneceğiz ya..." dedi bana hatırlatmak istercesine. "Ateşkes," dedi. Ellerini havaya kaldırarak teslim oldu. Ateş Prensi'nden gelen ateşkes teklifi oldukça ironikti.

"Onu göreceğiz," dedim hâline gülerek.

Yorgunluktan gözlerim kapanıyordu. Ateşkes teklifini sessizce kabul edip hazırladığım yatağa kıvrıldım. Bana sarılıp arkamdaki yerini aldı. "Sen, tanıdığım kimseye benzemiyorsun, benim eşsiz ay ışığım. Bundan öncesini düşünme. Ben çoktan unuttum," dedi fısıldayarak.

"Başka şansın var mı?" diye mırıldandım dudağımın kenarı kıvrılırken.

Ertesi gün, güneş yükselmeden gözlerimi açtım. Solaris'in kapalı gözleri de benimle birlikte açıldı yeniden. Hızlıca kalkıp yatağımızı toparladık. Yola erken çıkacaktık.

Sıradaki şehre gitmek için iki saat kadar seyahat edecektik. Ondan sonra da kamp yapmadan on altı saat kadar sürede kaleye geri dönecektik. Solaris, dönüş yolunda da ormanda kamp kurmayı teklif etmişti ancak Liam, Reynold'dan aldığı talimatın dışına çıkamıyordu. Lord Leanderthorn'un belirlediği sürede dönmemiz gerekiyordu. *Esaretin bitmesine az kaldı. Bir şehir daha...*

Bugün neyse ki hava açıktı. İki saat kadar yol aldıktan sonra sıradaki şehre vardık. Burası, kaldığımız klan evine ve Dursor kasabasına yakındı. Karl, Jay ve Solaris, şehri saran ormanla ve tarım arazisiyle ilgilenirken, ben de Iris ve Brian ile su kaynaklarının kontrolünü yapmaya başladım.

Burada salgın tehdidi olmadığı için hep birlikte çalışabiliyorduk. Tek tek sorunları çözmeye başladık. Gün ilerledikçe yorgunluk da bedenime hücum ediyordu. İşlerimizin bitmesine çok az kalmıştı. Herkes bir an önce özgürlük biletimizi alacak bu son işin bir an önce bitmesi için canını dişine takıp, güçlerini son damlasına kadar kullanarak çalışıyordu.

Bir anda havanın sıcaklığı dalgalandı. Kulaklarımda gümlemeyi andıran bir ses yankılandı, başımı tutmak zorunda kaldım. Tenimde buz parçacıkları geziyormuş gibi hissettiren o tanıdık ürperti geri dönmüştü. Kalp atışlarım hızlandı.

Avcı içgüdüleri... Ya da laneti. Ve bu kez geldiği hızla yok olmadı.

Bütün avcılar aynı anda hissetmiştik. Herkes yaptığı işi bırakıp doğruldu, etrafına bakınmaya başladı. Benimse tek odağım vardı. Solaris. Gözlerim onu bulmak için panikle etrafı taradı.

Onu az ileride, ormanın girişinde bize doğru koşarken gördüğümde rahat bir nefes aldım. Silahlarımıza aynı anda davrandık.

O sırada kulaklarımı delen, metalik bir gıcırdama sesi duyuldu. Başımı hızla gökyüzüne kaldırdığımda, güneş ışığını yansıtarak bize doğru alçalan metalik bir kuş gördüm. Sanki tarih kitaplarında gördüğüm dinozor kuşlarının çelikten yapılmış, ölümcül bir kopyasıydı.

Yaklaştıkça detayları daha net görünür hâle geldi. Gövdesi, kanatları ve omurgası tüyler yerine boyunca uzanan keskin dikenlerle doluydu. Işığı yakalayıp yansıtan bu dikenler, gözü neredeyse kör edecek kadar parlak bir

görüntü oluşturuyordu. Dar ve uzun başının ucunda ise sivri metal dişlerle dolu, güçlü bir gaga vardı.

Soğuk gri renkte parlayan yılanımsı gözleri, ışığı doğrudan bakmayı imkânsızlaştıracak kadar keskin yansıtıyordu. Çelik gibi sert şeyleri bile kolayca kavrayıp parçalayabilecek kadar keskin pençeleri jilet gibiydi.

Gökyüzünde süzülürken devasa kanatlarını her çırpışında, dev bir makasın ağızlarının birbirine sürtünmesini andıran kulak tırmalayıcı metalik bir ses çıkarıyordu.

Silüeti yaklaştıkça büyüdü. Sezgilerim çığlık çığlığa tehlike uyarısı veriyordu. Gözlerim yansıyan ışıktan kamaştı ve bir süre sonra bakamamaya başladım. Tam o anda, sıcak kollar beni sarıp gövdesine yasladı ve başımı tamamen göğsüne alarak gözlerimi keskin ışıktan korudu.

Başımı hafifçe Sol'ün göğsünden kaldırmaya çalıştım. "Sol! Bu ne böyle?" diye sordum dehşetle. Gözlerim sulanmış, neredeyse ateşle yanmış gibi canım acımıştı.

Solaris de en az benim kadar şaşkındı; bakışlarını gökyüzüne dikmiş, üzerimize doğru alçalan yaratığa dehşetle bakmaya çalışıyor, elini gözlerine siper ediyordu. "Bilmiyorum, Bell. Ona doğrudan bakma," dedi. Avucunu başımın üstüne yasladı ve beni yeniden göğsüne çekti. Yaratık gölgesi üzerimize düşecek kadar yaklaşınca, "Dikkatli olun!" diye bağırdı.

Yırtıcı, devasa kuş tam üzerimizde asılı kaldı. Kanatlarını büyük bir metalik gıcırtıyla çırptığında, rüzgârı neredeyse bizi yere serecekti. Ardından metal dikenlerden oluşan mızraklar, yağmur gibi üzerimize yağmaya başladı. Sol, beni de son anda kendiyle beraber kenara çekmeseydi, kolumu sıyıranın saplanması işten bile değildi. Nefes nefeseydim.

Görüşüm biraz netleşince neler olduğunu dikkatle inceledim. Kuşun kanatlarındaki metal tüyler, her kanat çırpışında binlerce küçük mızrak gibi toprağa saplanıyor, ardından bir vınlama sesi eşliğinde yenileniyordu. Önümüzdeki arazi kısa sürede, devasa bir kirpinin dikenleriyle döşenmiş gibi görünmeye başlamıştı.

Sol'ün beni kendine çektiği yerde kapanmıştık ve şans eseri kolumdaki ufak sıyrık dışında yaralı değildik. Sol, gözlerini kuştan ayırdı ve ne kadar yaralı olduğumu anlamak için bedenimi inlemeye başladı. Kolumu görünce gözleri irileşti.

"Ufak bir sıyrık, bir şeyim yok," demeye kalmadan, üzerimdeki kalın bluzun kolunu hafif yırttı ve yaraya dikkatle baktı.

Neye bu kadar panik yaptığını anlamak için ben de gözlerimi çevirdiğimde kanla karışık, sarı bir sıvı aktığını gördüm kesikten.

Solaris okkalı bir küfür savurdu. "Zehir!" dedi nefes nefese. İkimiz de birbirimize korkuyla baktık. Solaris gürleyen bir sesle, "Saklanın! Mızraklar zehirli!" diye bağırdı geriye kalanlara.

Bu sırada evlerden birinin altına çöktük. Kuştan kulakları sağır edecek, dev bir testerenin metali keserken çıkardığına benzer bir çığlık yükseldi ve yaratık şehrin ilerisine doğru süzülmeye başladı.

Az önceki saldırı, Liam'ın ekibinden birkaç avcının yaralanmasına sebep olmuştu. Biri avcı, boynuna saplanan diken yüzünden gözleri açık bir şekilde cansız bedeniyle toprak zeminde yatıyordu. Ölmüştü.

Avcılar ilk şoktan sıyrılıp silahlarına sarıldılar, yaratığa saldırmaya başladılar. Fırlattıkları oklar kuşun metalik gövdesinden sekip etkisiz kalıyordu, bu da yaratığı daha da öfkelendiriyordu. Çıkardığı sağır edici metalik sesten çıkarımım buydu en azından.

Ash ve Ella odun toplamak için ormana gitmişlerdi. Uzaktan, onların döndüğünü gördüğümde kalp atışlarım hızlandı. Şehrin çıkış kapısının önünde, açıkta, şok içinde dikiliyorlardı ve yaratık tam üzerlerine uçuyordu. "Ash! Ella! Saklanın!" diye bağırdım var gücümle.

Sol, yanı başımda olanları dehşetle izliyordu ve plan yapmaya çalışıyordu.

Sol'ün bir anlık boşluğunu yakalayıp beni sarmalayan kollarından sıyrıldım. Öne atıldım, kolumu kaldırdım ve yıldırımlarımı çağırdım. Bileklerimde mavi alev gibi parlayan enerjiyi hissettikçe hava karardı, fırtınanın uğultusu kulaklarımı doldurdu.

Gözlerimi kapadım ve yıldırımı kuşa yönlendirdim.

Yıldırım, yaratığın metalik gövdesinde parlayarak gezindi. Tüylerini diken diken etmiş gibi dikenleri kabardı ama etkisi yalnızca bu kadar oldu. Solaris hemen yanıma geldi, çarpık bir öfkeyle gözlerimin içine baktı. Yalnız hareket ettiğim için beni kınayan bakışlarla... Elimi tuttu. Bu kez, birleşen gücümüzle denedik. Yıldırımlarım, onun alevleri, araya serpiştirdiğim soğuk buz parçacıkları... Yaratığın metal zırhına çarpıp dağılıyor, ona acı verse de etkisiz kalıyordu.

Gövdesine oranla şaşırtıcı derecede çevik hareket ediyor, her darbemizden ustalıkla kaçıyor ya da yalnızca parlak çelik tüylerini sarsacak kadar hasar alıyordu. Attığımız her sersemletici büyüden sonra çıkardığı o acı dolu metalimsi çığlık ise başka bir saldırı kadar etkiliydi. Kulaklarımızı sağır ediyor, dikkatimizi dağıtıyordu.

Yaratık sonunda kendi etrafında dönüp canını sıkan saldırıların sahiplerini tespit etti. Son hızla alçalarak üzerimize pike yapmaya başladı. Kuş birkaç saniye içerisinde yanımıza ulaşırken, Solaris'i yana itip düşürerek üzerine kapandım. Bu sırada siper aldığımız evin duvarına başımı çarptım. Solaris hemen beni çevirip altına aldı, kolunu başımın üstüne bir kalkan gibi sardı. İkimiz de çaresizce birbirimizi korumaya çalışıyorduk ve birbirimizin önüne atılma savaşımız yaratığı durdurmuyordu.

Yırtıcı, şehirdeki her şeyi ve evlerin çatılarını açık kanatlarıyla parçalayıp, yakınımızdan pike yaparak geçti ve yine kendi etrafında dönüp son hızla aksi tarafa yöneldi. Hâlâ sığınacak yer bulamamış, şok içinde, açıkta bekleyen Ash ve Ella'ya doğru...

Solaris beni olduğum yere bastırarak sabitlerken, "Hayır!" diye bağırdım son gücümle. Arkasından yeniden büyü saldırısına başlasak da bu kez bize aldırış etmedi. Ekibin kalanı ise siper aldıkları yerde bembeyaz yüzlerle olanları izliyordu. Silahları ellerinde donup kalmışlardı.

Yırtıcı ikisinin karşısında havada asılı kaldı ve kanatlarını açarak yeniden mızrak saldırısı yapmaya hazırlandı. Ella avcı hızıyla Ash'in önüne atlamış, kendini siper ediyordu. Oraya koşmak için debelensem de Solaris'in vücut ağırlığından kurtulup hareket edemiyordum.

Avcılar, büyülü saldırılardan insanlar kadar hasar almıyordu ancak bu saldırının onlarda kalıcı bir hasar bırakmayacağından ya da daha kötüsünden emin olamıyordum. Liam'ın boğazına mızrak saplanıp ölmüş avcısı her şeyin kanıtıydı.

Bu noktadan sonra olanlar, bildiğimiz her şeyi altüst etti.

Yaratık kanatlarını bir kez daha çırptı. Binlerce sivri, zehirli mızrak Ash ve Ella'nın üzerlerine yağdı. Mızraklar onlara ulaşmak üzereyken Ash, Ella'nın önüne geçti. Alçak bir mırıltıyla büyü yaptı ve yaklaşan tüm mızraklar havada donarak kristalleşti. Ardından donmuş cam parçaları gibi kırılıp yere düştüler, geride yalnızca ufalanmış buz tozları kaldı.

Gözlerimin önünde olanları anlamakta zorlanıyordum. Ash'in büyüsü sayesinde ikisi de en ufak bir yara almadan kurtulmuştu. Ella'nın yüzü de diğer herkes gibi allak bullak, ağzı beş karış açıktı.

Ben de Solaris'in siper olarak sardığı kolunun altında debelenmeyi unutmuş, boş bakışlarla olanları izliyordum. Solaris bile şaşkınlıktan üzerimdeki baskısını fark etmeden gevşetmişti.

Yaratık, son saldırısı başarısız olunca üzerlerinden kayarak uçtu. Gülme sesine benzer kesik, metalik çığlıklar atarak geldiği hızla kanat çırpıp tangırtılarla kayıplara karıştı. Saklanan tüm avcılar yavaşça yerlerinden çıkmaya başladılar. Hepsinin bakışları dehşet, şaşkınlık ve öfkeyle Ash'e çevrilmişti. Ash ise en az onlar kadar şok içindeydi; ellerine, sanki ona ait değillermiş gibi bakıyordu.

Solaris tehlikenin geçmesiyle üzerimden doğruldu. Bana elini uzattı ve nazikçe kaldırdı. Göz göze geldiğimizde bakışlarında sadece endişe değil, aynı zamanda sorgulayan ifade vardı.

Liam koşarak yanımıza geldi. "Bana hemen yanıt verin! Bu çocuk insan değil miydi?" diye gürledi.

Sence şu an tek sorun bu mu? Onun için buydu.

Solaris hiç istifini bozmayan bir soğukkanlılıkla çenesini dikleştirdi. "Güçlerini saklıyordu, Liam. Gördüğün gibi insan değil. Onu gizli silahımız olarak yedekte tutuyorduk," diye yanıtladı.

Gözlerim büyük kısmı yıkılmış şehirde gezinirken nefeslerimi düzenlemeye ve Liam'a açık vermemeye çalışıyordum. *Bu yaratık neyin nesi ve kim onun bize saldırmasını sağladı?*

Liam'ın ve yanındaki avcı ordusunun tek derdi ise Ash'in büyü yapması gibiydi. Hepsi az önce devasa, ne idiği belirsiz bir yaratık tarafından saldırıya uğramamış, içlerinden bazıları ölmemiş gibi nefret dolu gözlerle bize bakıyordu.

"Sevgili kuzenim..." diye alayla söze girdi Liam. "Bu yalanlarla Valor'daki avcılarını kandırabilirsin ama benim de safkan olduğumu unutuyorsun. Bu çocuğun daha önce insan olduğuna adım gibi eminim," diye çıkıştı. Yanakları kızarmıştı, adrenalin ve öfkenin etkisiyle göğsü düzensiz nefeslerle kalkıp iniyordu.

"Büyü yapmadığı sürece onu hissetmen imkânsızdı, Liam. Gemiden indiğimizden beri obsit taşı takıyoruz," diye yanıtladı Solaris ifadesini bozmadan.

İyi bir yalancıydı ve onu benim gibi tanımayan biri ne söylerse oracıkta inanırdı ama ben kalbinin düzensiz atışlarını hissedebiliyordum.

"Ölen avcıların var. Bizde de yaralılar var," dedi ve yaralı kolumu nazikçe ileri uzatıp Liam'a gösterdi. Liam'ın öfkesi solacak gibi değildi. "Onlarla ilgilenmemiz ve burayı terk etmemiz gerekli. O şey her an dönebilir."

Liam arkasını dönüp korkmuş, yaralanmış ve toza bulanmış birliğine baktı. Çaresi yoktu, önce yaralılarla ilgilenilecekti. "Sana iyi bir haberim var, Sol. Konsey yarın toplanıyor ve konsey lordu, kendisi büyükbaban olur, dönüştürülenleri hissedebiliyor. Konsey lordu olduğunda bahşedilen bir özellik bu. Doğru söyleyip söylemediğinizi orada anlayacağız," dedi öfkeyle.

Bize arkasını döndü, "Yola çıkıyoruz!" diye bağırdı ekibine. "Yaralıları taşıyın! Kamp yaptığımız güvenli alana ulaştığımızda yaralılarla ilgileneceğiz!"

Ella hâlâ Ash'in yanında şaşkın gözlerle bakınıyordu. Liam'ın sert bakışlarına maruz kalınca o da Ash'ten uzaklaştı ve hırpalanmış görünen kendi ekibine seslendi. Avcıların bize olan davranışları ve bakışları anında değişmişti. Önceleri arkamızdan sessizce ilerlerken şimdi tutsakmışız gibi bizi çembere almışlardı.

Ash'i magusa ben çevirmiş olmalıydım. Daha önce insan olduğuna emindik. Hastalığı sırasında bizim gibi olmasını dilemiş, o gün anlamadığım bir büyü yapmıştım. Kan transferleri yapılmıştı. Ritüel nasıl oluyordu bilmiyordum ama ne olduysa o gün olmuş olmalıydı. Solaris de hızlı düşünmüş, Ash'in önceden de magus olduğu yalanını uydurmuştu.

Solaris, Liam'ı ters gözlerle süzdükten sonra bakışlarını bana çevirdi. Bilmediğimi belirtmek için başımı iki yana salladım. Üzerindeki gömleğin etek kısmını dişiyle yırtıp bir şerit kumaş oluşturdu ve yarama nazikçe bağladı. Jay'in tüm ilk yardım malzemeleri az sonra gideceğimiz kamp alanındaydı. "İyi misin?" dedi saçlarımı okşayarak.

Yaram çok da umurumda değildi. "Ne yapacağız, Sol?" diye sordum tedirginlikle fısıldayarak.

"Halledeceğiz," dedi derin bir nefes alıp. "Önce yaranla ilgilenmemiz gerekli. Zehirlendin."

Bu sırada Liam yeniden yanımıza döndü. "Biraz önlem alsak kızmazsınız herhâlde?" diye sordu.

Sol, ona az sonra öldürecekmiş gibi ters bakışlarını yöneltip kolunu bana sardı.

Liam'ın her durumda dudağında hazır bulunan alaycı gülümsemesi yerini öfke ve tedirginliğe bırakmış, dostça tavırları değişmişti. "Viridia'da büyü yapmaktan bile daha büyük bir suç var: İnsanları magusa dönüştürmek. Umarım ki doğru söylüyorsunuzdur, Sol," dedi.

Etrafımız sarılı hâlde yola koyulduk. Başımız bu kez gerçekten çok büyük beladaydı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM
KONSEY

Büyük bir şey geliyor.

Solaris ile yalnız konuşabileceğimiz bir an kolluyordum ancak tüm avcıların gözü üzerimizdeydi. Ash'i ablukaya almışlardı. Dört avcı onun etrafını sarmış vaziyette at sürüyordu. Solaris gözleriyle sessiz olmam gerektiğini işaret ettiğinden atımı sessizce sürüyordum.

Altımdaki aygırın yumuşak tüylerini dalgınca okşarken ellerimin hafifçe titrediğini fark ettim. Zehrin etkisi vurmaya başlıyor olsa gerek yüzüm alev alev yanıyor, hafif midem bulanıyordu.

Kamp alanına dönmeye çalışıyorduk. Arkama şöyle bir bakış attığımda ağır ilerleyen kafilede, yaralananların arasında en iyi durumda olan bendim. Zehirli dikenlerin isabet ettiği diğer avcılar baygın durumdaydı. Yüzlerinin rengine bakılırsa durumları kötüydü.

Jay, yolda olduğumuz hâlde zehrin türünü bulmak için araştırma yapmaya başlamıştı. Solaris atını ona yaklaştırdı, sorgulayan gözlerle baktı. "Etkisini hafifletebilirim ama türü daha önce gördüğümüz bir şey değil, Sol," diye fısıldadı Jay.

Solaris'in gözleri endişeyle bana dönerken, "Ben iyiyim," dedim. "Onların daha çok yardıma ihtiyacı var."

Solaris sıkkın bir ifadeyle başını ovaladı ve atını benim yakınımda sürmeye başladı tedbir olarak. Kamp yerine çok mesafe kalmamıştı. Atın nalları yumuşak toprak zeminini döverken giderek bitkinleştiğim için gideceğimiz yere bir an önce ulaşmayı diliyordum.

Kamp alanına ulaştığımızda nefes alışlarım zayıflamaya, her çekmeye çalıştığım nefese hırıltılı gürültüler karışmaya başladı. Yine de Sol'ü endişelendirmemek için düzgünce atımdan inmeyi başardım.

Liam, yanıma yaklaştı ve yarama bakmak için elini uzattı. O sırada Sol, onun elini itti ve beni kolunun altına sararak geriye çekti. "Sen. Dokunma."

Liam'ın yüzü bozulurken yine de Sol'e karşı çıkmaya yeltenmedi.

Onlara kavga etmemelerini söyleyecek kadar bile takatim yoktu. Bana doğru hareketlenen Jay'e seslendim. Baygın askerleri işaret ettim. "Önce onlarla ilgilen, ölecekler."

Jay kararsız kalsa da haklı olduğumu biliyordu. Çantasındaki malzemelerle hazırladığı genel panzehri hızla önce bilinçsiz askerlere enjekte etmeye başladı. Sol beklemeyi riske atamadı, yedek bir şırınga alıp geri döndü. Aynı sıvıyı koluma dikkatle enjekte etti. Bana kınayan gözlerle baksa da söylenmedi.

Birkaç dakika sonra nefes alışım daha düzenli hâle geldi. Hafif bir ateş dışında zehrin belirtileri azaldı. Solaris derin bir nefes alarak omuzlarından yük kalkmış gibi rahatladı. Ancak diğer avcılar aynı şansa sahip değildi. Nefesleri zayıftı ve panzehir, onlarda bende olduğu kadar hızlı etki göstermiyordu.

Jay elinden geleni yapıyor, herkes sessizlik içinde onun çabasını izliyordu. İlk iki saatin sonunda yaralananlardan altı kişiyi kaybettik. Bu sırada Solaris yüzünde çılgın bir endişeyle beni yoklamaya devam ediyordu. Dudaklarını alnıma bastırıyor, nefes alışımı kontrol ediyordu ancak giderek iyi hissediyordum.

Yorgun bedenimi ona yaslayıp hafifçe uyukladım. Gözlerimi yeniden açtığımda, zehrin tamamen çekilmiş olduğunu hissettim.

Sol'ün yeni değiştirdiği sargıdan kan sızsa da hafif bir ağrı dışında oldukça sağlıklıydım. "Diğerleri nasıl?" diye sordum gözlerimi aralarken mırıldanarak.

"Öldüler," dedi kısık bir sesle. Yüzü solgundu.

"Ben iyiyim, sakin ol," dedim mahmur bakışlarla gözlerine odaklanarak. Derin bir nefes alıp verdim. "Sence ben neden daha az etkilendim?"

Sol derin bir iç çekip alnını ovdu. "Kuş tamamen metalden yapılmıştı ve gücüne bakılırsa Titan'ın efsanevi yaratığı 'Psegon' olmalı," dedi can

sıkkın bir ifadeyle. "Sen de Titan'ın soyundan geliyorsun. Belki de bu yüzden zehir seni diğerlerinden daha az etkiledi."

Yine benim yüzümden fazlasıyla endişelenmiş, bu endişesi de yerini huysuz bir asabiyete bırakmıştı.

"Onu başka kim kontrol edebilir, Sol?"

"Biri kontrol ediyor mu emin değiliz, Bell. Belki de taşları bir araya getirmeye başladıkça yaratıklar da uyanıyor, bilmiyorum." Solaris bu kez hepimiz kadar bilgiye sahipti ve bu da onu oldukça geriyordu. *Titan'ın mezar taşı, onun efsanevi yaratığı...*

Anahtarla ilk kilit taşını bir araya getirmemizden sonra yaratığın ortaya çıkması tesadüf olamazdı. Yapbozun bir parçasını çekip taşları yerinden oynatmıştık çoktan ve kayalar üzerimize yığılmaya başlayacak gibi duruyordu.

"Ne yapacağız?" diye sordum fısıldayarak. Ash hâlâ muhafızlar tarafından sarılı hâldeydi. Liam ve Ella ise kaybettikleri avcı arkadaşlarının bedenlerini kaleye götürmek için ayarlamaları yapmakla meşguldüler. İkisi de oldukça üzgün ve keyifsizdi.

"Onu nasıl dönüştürdüğünü anlamıyorum," dedi yanağının içini ısırarak.

"Ben de bilmiyorum," diye yanıtladım.

Daha iki kelime konuşamadan muhafızlar yanımızda bitince çaresiz yola koyulmaya hazırlanmaya başladık. Zehirlenenlerden bir tek ben yaşıyordum ve Liam artık vakit kaybetmeden kaleye dönmek istiyordu.

"Benim atımla gel," dedi Solaris, avucunu yanağıma usulca yaslayarak. "Hâlâ biraz ateşin var."

Ona itiraz edecek gibi oldum ama bana bakışlarını görünce direnmeden kabul ettim. Ne onu üzmek ne de daha kötü hâle gelmek istiyordum. Jay de aynı fikirde olunca, Liam ve Ella sessizce kabul ettiler.

Ata binmeden önce Liam yaklaşarak sert bir ifadeyle konuştu. "Zehirlenen tüm avcılarım öldü," dedi, öfkesini saklamadan.

"Çok üzgünüm," demekle yetindim.

Başını salladı ama bakışlarındaki öfke sönmemişti. "Sen nasıl hayattasın, Lunabelle?"

"Hayatta kaldığım için senden özür dilemeyeceğim," dedim çatık kaşlarla. "Ben bir magusum, Liam. Belki de büyü, zehrin etkisini bende azaltı. Bilmiyorum."

Liam yüzüme şüpheyle baktı, kısa bir süre sonra hiçbir şey söylemeden atına atladı ve hareket emri verdi. Solaris de ben de onunla daha fazla tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyorduk. Aklı karışık ve öfkeliydi.

Sol'ün önüne yerleştim ve dönüş yolculuğumuz başladı. On altı saat sürecek yolun neredeyse yarısına gelmiştik ama hâlâ mola vermemiştik. Saatlerdir at üstünde olmanın yorgunluğu kemiklerime işlemişti. Bir ara Sol'ün göğsüne yaslanıp uyuyakalmıştım. Ateşim yükseldikçe Solaris kollarını usulca çekiyor, alnıma dokunup kontrol ediyordu.

Liam durmamakta kararlıydı. Arada Ella ile kafa kafaya veriyorlar, hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Solaris kafasını çevirip ekibi kontrol etti. Herkes bitkin durumdaydı. Dayanamadı ve sonunda Liam'a seslendi. "Herkes çok yoruldu, Liam. Mola vermeliyiz. Bize tutsağın gibi davranamazsın," dedi sonrasını çok iyi bildiğim bir sakinlikle.

Liam onu duyduğunda etrafına bakındı. Onun ordusu bizden de kötü durumdaydı. "Pekâlâ kuzen," dedi dişlerinin arasından. "Yarım saat mola. Isının, bir şeyler yiyin. Crimson'a varana kadar bir daha durmak yok."

Ella arkasında dikilmişti, yüzünde öfkeden çok yorgun ve hüzünlü bir ifade vardı. Solaris, Liam'ı lime lime etmekten bahseden homurtular çıkarırken ona sessiz olmasını işaret ettim.

Atlarımızdan indik. Açıklıkta daha önce kurulmuş bir kamp ateşi kalıntısı vardı. Odunların büyük bir kısmı yanmamıştı. Solaris, kimseye aldırmadan yarısı yanmış odunların üzerine elinden çıkardığı alevleri gönderdi. Liam'ın ters bakışlarına, son derece ürkütücü bakışlarıyla karşılık verdi.

"Sol, sakin olmalısın. Oraya gittiğimizde Liam bu olayı ne kadar abartarak anlatırsa başımız o kadar belaya girecek," diye fısıldadım. "Ekibinden ölenler oldu, yasına saygı göstermemiz gerekli."

Solaris boynunu yana eğdi, gözlerini kapatıp açtı. "Onun tek derdi Ash'in magus oluşu," diye fısıldadı öfkeyle. "Ekibinden ölenler olmasaydı onun boynunu kırardım ayrıca. Herkes yaralı ve bitkin. Başlarım onun yasına," diye söylenmeye devam etti. Olacakların belirsizliği benim kadar onu da geriyordu.

Liam ve Ella, ekiplerini organize etmeye başladılar. Hepsi bizden uzaktalardı. Konuşabilmemiz için tek fırsatımız buydu.

"Başımız şu an zaten büyük belada, Bell. Liam'ın nasıl anlattığının önemi yok. Reynold, Ash'i kontrol edince anlayacak," dedi Solaris başını ovarak.

Jay, Benjamin, Iris ve Jude da dikkat çekmeden yanımıza sokulup konuşmaya katıldılar. Ash ise hâlâ avcılar tarafından sarılmış vaziyette olduğu için ona neler olup bittiğini soramıyorduk.

"Bu iş nasıl mümkün oldu?" diye sordu Benjamin, yüzünde meraktan öte gizli bir heyecanla. "Luna bilmeden Ash'i bir magusa mı dönüştürdü?"

Jay'in morali bozuktu. "Ash'e kanını vermişti. Dilek dileyerek büyü yapabileceğini hiç aklıma getirmemiştim," dedi pişmanlıkla. "Bir kitapta okumuştum. Antikler, kan değişimi ve büyüyle normal insanları magusa dönüştürebiliyormuş."

Antikler?

"Ben de istiyorum," diye atıldı Benj. Gözleri parıldayarak Solaris'e baktı. "Sen de beni dönüştür. Luna yapabiliyorsa sen de yaparsın. Nasıl olsa bizi cezalandıracaklar. Beni kontrol etmezler. Ani bir durumda onları şaşırtmış oluruz. Her zaman büyü yapmak istemişimdir," dedi çocukça bir coşkuyla.

Solaris biraz düşündü. Bunu ciddi ciddi tartıştıklarına inanamıyordum. Omuzlarını silkip, "Tamam," dedi yalnızca.

Olduğum yerde panikle öne eğildim. "Hepiniz delirdiniz galiba. Birini yanlışlıkla dönüştürdüğüm için zaten başımız belada. İki kişiyi dönüştürdüğümüz ortaya çıkarsa neler olur akıl edemiyor musunuz?"

"Lu, senin Ash'i yanlışlıkla mı yoksa kendine ordu yaratmak için mi dönüştürdüğünü sorgulamayacaklar. Sahip olabileceğimiz tüm güce ihtiyacımız var," dedi Jay sıkkın bir şekilde. "Hazır Benj de gönüllüyken..."

Iris ve Jude da başlarıyla onayladı. Ekibe göz gezdirdiğimde bir tek Derek'in yüzünün bembeyaz kesilmiş olduğunu fark ettim. Yerinden kalktı, seri adımlarla yanımıza yaklaştı.

"Sen de mi dönüşmek istiyorsun?" diye sordum sitemle.

Onunsa yüzü öfkeden çarpılmış gibiydi. "Tam aksine, Luna. Yaptığınız şey doğru değil. Tarihi tekrar ediyorsunuz. Kimin, nasıl yaratıldığına müdahale etmemelisiniz!"

Yükselen sesi yüzünden Liam ve Ella'nın ekibindeki bazı avcılar bize doğru merakla baktılar uzaktan.

"Sesini alçalt, Derek. Kimseyi bir şeye zorlamıyoruz," diye çıkıştı ona Solaris. Tüm siniri tepesindeydi ve oldukça gergindi.

Derek, onu daha fazla zorlamayı göze alamadı. Söylenerek yeniden ateşin başına çöktü. Gözleri bizimle alevler arasında gidip geldi bir süre. Sonra başını iki yana sallayıp ateşe bakmayı seçti. Yaptığımız şeyi görmezden gelmeye razı olmuştu. Sanırım...

Ethan ve Mills ise seslerini çıkarmadan oturuyorlardı. Yüzlerinden ne düşündüklerini anlamak zordu. Antiklerin yaptığı hataları mı tekrarlıyorduk? Kafam karışmıştı. İnsanlardan bir ordu kurmuyor olsak da avcı magus melezi ekibimizi genişletiyorduk sonuçta.

Ben düşüncelere dalmışken, ekip çoktan bir plan yapmıştı bile. Jay, aceleyle Liam ve Ella'nın yanına giderek bizim taraftaki yaralıları büyüyle tedavi edeceğini söyledi. Oysa bizimkiler içinde tek yaralı olan bendim. Onlar bunu bilmiyorlardı tabii. Jay, ayrıca onların zehirlenmemiş yaralılarıyla da ilgilenmeyi teklif etti.

Liam yeterince asker kaybettiğinden neyse ki sorun çıkarmadan kabul etti, hatta memnun bile oldu. Ekibinde birçok kişi kuştan kaçarken ya da şehrin yıkıntıları tarafından yaralanmıştı ve yolumuz uzundu. Muhtemelen o da gücü yerinde olsun istiyordu. Jay yeniden yanımıza döndüğünde başını sallayarak işaret verdi.

Solaris etrafına bakındı. Liam, Ella ve avcıları uzak bir köşede ihtiyaçlarını gideriyorlardı. Solaris, Jay'in çantasından bir iğne alıp önce kendi koluna batırdı. "Üzgünüm Lu. Hızlı olmamız gerekli. Sen biraz bu tarafa bakma," diye fısıldadı.

İğneyle işini bitirip kendi kanını Benjamin'e vermek için uzandı. Ne yaptıklarını şok içerisinde izliyordum.

"Sana bir şey yapma denildiği zaman kulakların bunu *'yap'* olarak duyuyor, değil mi kız kardeş?" dedi Benj sırıtarak.

"Beni artık kan tutmuyor. Umarım Sol seni magusa değil de sümüklü böceğe çevirir," dedim Benjamin'e fısıldayarak.

Solaris ile ikisi sırıttı ve Sol, kendi kanını Benjamin'in damarına enjekte etti.

Iris, gönüllü olarak yaralanmış rolü yapmayı kabul ettiğinden omzuna bıçakla bir kesik açtı. *Tanrılar! Durduk yere ne kadar çok kan var.*

Jay, Sol'ün yapacağı büyüyü gizlemek için Iris'i tedavi eder gibi mırıldanmaya başladı ve Sol, o sırada yoğunlaşıp Benjamin'in magus olmasını diledi.

Büyüyü hissetmiştim. Diğer avcılar da hissetmişti. Liam, kafasını kaldırıp bize doğru baktığında Iris'in omzunda ellerini dolaştıran Jay'i görünce önüne döndü. Odaklansa büyü gücünün Jay'in yaptığı iyileştirme büyülerinden daha güçlü olduğunu anlardı ancak şu an belli ki aklı fazlasıyla meşguldü.

Jay, bu kez gerçekten mırıldanıp hızlıca Iris'in omzundaki kesiği kapattı, sonra diğer yaralı avcıları tedavi etmek üzere Liam'ın yanına doğru yürüdü.

Benjamin şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu.

"Hâlâ sümüklü böceğe dönüşmedi. Bir şeyleri yanlış yaptın sanırım," diye huysuzca söylendim Sol'e.

"İşe yaradı mı?" diye sordu Solaris. Meraklı altın gözlerle Benjamin'i inceliyordu.

Benjamin, heyecandan beni duymazdan geldi. Etrafa bakındı, büyü yapmaya cesaret edemiyordu. "Sanırım yaradı. Kendimi... farklı hissediyorum," diye fısıldadı.

Solaris, ona basit bir ateş büyüsü için gerekli sözleri öğretti. Denemesini istedi. Benjamin, tam Jay'in mırıldanarak avcıları tedavi ettiği ana denk getirerek Sol'ün öğrettiği sözleri fısıldadı. Avucunda küçük bir alev belirdi. Hepimiz büyülenmiş gözlerle baktık. Gerçekten işe yaramıştı.

"Toprağı da kullanabilecek mi?" diye sordum. Solaris, toprak büyüsü için de sözler öğretti ve denemesini istedi. Benjamin, Jay'i kollayarak tekrar denedi ama bu kez hiçbir şey olmadı. Benjamin ateş magusuna dönüşmüştü. Bu durumda, Ash'in de sadece suyu kullanabiliyor olması gerekiyordu.

Liam ve Ella neyse ki yaptıklarımızı fark etmemiş, şüphelenmemişlerdi. Boynumda asılı duran mistik taşını çıkardım, Benjamin'e uzattım. "Benim için işe yaramıyor. Sen kullan," diye fısıldadım.

Gözlerinin içi parlayarak gülümsedi. "Az önce beni sümüğe dönüştürmeyi dilemeni affediyorum, kız kardeş. Çok naziksin," dedi.

Ekibin geri kalanına dönüp konseyde anlatacaklarımızın üzerinden geçtik. Solaris'in ortaya attığı yalanı sürdürecek, Ash'in aslında başından beri bir magus olduğunu söyleyecektik. Reynold kontrol ettiğinde bu yalanın ortaya çıkacağını biliyorduk. Solaris, o noktadan sonra doğruları anlatmamı tembihlemişti.

Ufak bir ihtimal de olsa babam konseyde olduğu için, iyi niyetimizi ve dönüşümün istemeden gerçekleştiğini kanıtlayabilirdik.

Derek hâlâ biraz somurtuyordu ancak Ethan ve Mills, Benj'e büyülenmiş gözlerle bakıyorlardı. Bu işten kurtulursak onların da magus olmak isteyeceğini varsayıyordum.

"Avcı güçlerinde bir değişiklik var mı?" diye sordu Solaris, Benjamin'e dönerek.

"Hâlâ yerindeler. Bu mükemmel bir şey," dedi Benjamin ve elini şıklatarak kıvılcımlar çıkarmaya başladı.

"Benjamin! Yakalanırsan seni tanımam. Rahat dur," diye sitem etti Iris. Sözlerinin aksine Benj'in heyecanı onu gülümsetiyordu.

Liam'ın yanımıza hareketlendiğini görünce yüreğim hopladı. Az önce yaptığımız şeyi keşfederse, konseyi iyi niyetimize inandırmamız imkânsız hâle gelecekti. Etrafında oturduğumuz ateşe yaklaştı ve Solaris'e kırgın gözlerle baktı. "Toparlanmaya başlayın, yola çıkıyoruz. Bir de şu ufak sihir numaralarınızı yapmayı kesin. Yaralılar tedavi edildi. Bu noktadan sonra kimse büyü yapmayacak," diye buyurdu.

Solaris ayağa kalktı. Liam'ın önünde dikildi. İkisinin arasında Sol biraz daha uzundu ve Liam'a oldukça öfkeli gözlerle hafif tepeden bakıyordu. "Bana. Emir. Vermezsin."

Liam'ın kaşları çatıldı. Derin bir nefes aldı. Hepimizin üzerinde gözlerini gezdirdi. "Seninle kavgaya tutuşmak istemiyorum, Solaris. Burada yanlış pek çok şey olduğunu en az benim kadar siz de biliyorsunuz. Büyü yaptığınızda ekipteki avcılar huzursuz oluyor. Döndüğümüzde hepsi ifade verecekler. Zorlamamanızı tavsiye ederim." Kısa bir duraksamadan sonra, sesi biraz daha alçaldı. "İnanmayacaksın ama... attığın o yalanların doğru olmasını ve size zarar gelmemesini gerçekten diliyorum."

Solaris ara ara annesiyle buraya geldiği zamanlarda Liam'ın onun yanından hiç ayrılmadığını, onunla Aetherium'a dönmek istediğini anlatmıştı. Bence Liam, Solaris'e hayranlık besliyordu.

Solaris'in de Liam'a bakışları biraz yumuşadı. Benim fark ettiğim şeyi o şu anda yeni idrak ediyordu. Liam onu bir abi gibi görüyordu. Solaris sessizce başını salladı ve Liam da anlaşıldığını umarak kendi ekibini toplamaya koyuldu. İyi niyet göstergesi olarak da etrafındaki avcıları çekip Ash'i yanımıza yolladı.

Yanımıza doğru yürüyen Ash'i gelir gelmez kucakladım. "Özür dilerim. Sana bunu bilerek yapmadım, Ash."

"Biliyorum Lu. Özür dileme benden. Sana teşekkür etmem gerekli. Beni iyileştirdiğinizden beri normalden daha güçlü ve daha az kırılgan hissediyordum. Magusların mırıldandıkları sözleri de sizi izlerken ezberlemiştim. Saldırıda ne yapmam gerektiğini biliyordum. Asıl ben sizden özür dilerim. Başınızın belaya girmesine sebep oldum."

Solaris onun omzuna dostça vurdu ve boynundan mistik taşını çıkarıp uzattı. Ash, taşı ondan minnetle alıp boynuna astı. "Dert etme, Bennett. En azından seni artık rahatça pataklayabilirim," dedi Sol sırıtarak.

Gözlerimi devirdim. Erkekler gerçekten konulara hep bambaşka bir yerden bakıyorlardı.

Solaris, Derek'le konuşmak için yanımızdan ayrıldı. Az önce yaşananlardan sonra aramızın iyi olduğundan emin olmak istemişti. Ash ise göz ucuyla arkasını dönüp Ella'ya bakıyordu sürekli.

"İyi olacağız. Ella seni olduğun gibi kabul edecektir," dedim.

Ash, dalgınca başını salladı ve atına hareketlendi. Eşyalarımızı toparlayıp yeniden yola koyulduk.

Yolculuğun kalanı, ilk yarısına göre biraz daha rahat geçti. Ella ve Liam'ın avcı ekibinin bize düşmanca bakışlarını yok sayarsak normal bile denilebilirdi. Bahar güneşi tenimi ısıtıyor, bir yandan da işlerin konseyde yolunda gitmesini diliyordum.

Alaric benim hakkımda ne düşünecek? Babamla tanışalı kısa bir süre olmuştu ama bana hayal kırıklığıyla bakarsa ağırıma gideceğini düşünüyordum. Onu sevmeye başlamıştım. Düşüncelerle sarılı hâlde yolculuğu tamamladım. Solaris veya ekibin kalanıyla bir daha rahatça konuşma fırsatımız olmadı. Benjamin ise hepimizin ruh hâlinin aksine oldukça heyecanlı görünüyordu.

Bulutların arasından kaleye giden yolu Liam ve Ella'nın liderliğinde ağır ağır tamamladık. Kaleye yaklaştıkça Sol'ün yüzündeki endişeli ifade de artmaya başladı. Atlarımızı ahırlara bıraktık ve doğrudan kaleye yürüdük. Kaleye girince Liam, odalarımıza çıkmamızı söyledi. Olanları konseye anlatacaktı. Sonrasında ise yargılanmak için çağırılacaktık.

"Kapınıza birer muhafız bırakacağım. Umarım her şey anlattığınız gibidir," dedi.

Solaris ile paylaştığımız odaya geldik. Etrafıma bakınıp acil gerekli olabilecek eşyalarımızı çantalara hızla doldurmaya başladım. Kaçak olma durumuna alışmıştım sanırım.

Sol ise kapının eşiğine dayanmış hâlde hüzünlü bir yüzle beni izliyordu. Buradan da kaçmak zorunda olmamız beni de onunla aynı hislere sürüklüyordu.

"Özür dilerim, Sol. Başına sürekli bela açıyorum," dedim çantamın iplerini sıkıca kapatırken.

"Özür dilenecek bir şey yok, Bell. Sen yalnızca Ash'e yardım etmek istedin. Eğer ortada bir suç varsa, o suçu Benjamin'i dönüştürerek ben işledim," dedi.

Ona birkaç saniye bakakaldım. "Solaris Blaze! Sakın bana konseyde bu suçunu benimkini hafifletmek için itiraf edeceğini söyleme! Bu kadar çabuk kabul etmenden anlamalıydım," diye bağırdım öfkeyle.

"Sesini alçalt. Zorunda kalmazsam yapmayacağım. Benjamin'i de tehlikeye atmam ama biliyorsun ki her zaman yedek planım olmasını severim."

"Bana söz ver! Yapmayacaksın!"

"Tutamayacağım sözler veremem, Lu. İşler sana zarar geleceği bir noktaya gelirse ne gerekiyorsa yaparım. Bu veya başka bir şey. Benjamin de benimle aynı fikirde," dedi tartışmaya kapalı şekilde.

Tam ona cevap vermeye hazırlanıyordum ki kapı çaldı. Kalbim, hâlâ az önce bana söylediklerinin endişesiyle gümbürdüyordu. Solaris parmağını dudaklarına götürüp susmamı işaret etti. Liam, olanları anlatmış olmalıydı. *Vakit geldi.* İkimiz de art arda odadan çıktık. Muhafızın arkasından konsey odasına doğru ilerledik. Oraya gittiğimizde tüm ekibimiz içeride hazır bekliyordu.

Günlerdir boş olan koltukların hepsi şu an doluydu. Reynold ayağa kalktı ve konuşmaya başladı. Konsey lordu olarak açılış konuşmasını yapıyordu. Tüm ailelerin konsey başkanlarını tanıttı.

Shadowbane ailesinin lideri yaşlı, siyah gözlü ve somurtkan bir adamdı. Elliot Shadowbane. Oğlu Gauis, konsey üyesi generallerden biriydi. İlk geldiğimiz gün, onunla kapıda rastlaşmıştık. Sevimli oğlu Markus ise ayakta Liam, Ella ve diğer genç aile komutanlarının yanında dikiliyor, bana yüzünde pis bir sırıtışla bakıyordu.

Silverdawn liderini zaten tanıyorduk. Gisele'in yeşil gözleri, yine memnuniyetsiz bir ifadeyle Solaris ve benim üzerimde geziniyordu.

Whitewood ailesinin lideri, Susan Whitewood konseyin en yaşlı üyesi olmalıydı. Bembeyaz saçları iki yandan örülmüş, yorgun ama keskin gözleriyle salonu tarıyordu.

Leanderthorn ailesinden Liam'ın annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadın, generallerin arasındaydı. Laila Leanderthorn olarak okunmuştu ismi ve Solaris'e başıyla belli belirsiz bir selam vermişti. Liam, onun kopyası gibiydi.

Babam Alaric'in generali ise Ella'nın babasıydı. Sarışın, kısa boylu, tombul bir adamdı. İsminin Carter Beldrakon olduğunu söylemişlerdi. Ürkek görünüyordu ama insanları görünüşüne göre yargılamamayı çoktan öğrenmiştim.

Konsey üyelerinden gözlerimi ayırıp Ella, Liam ve Markus'un olduğu yöne çevirdim. Daha genç, safkan avcı üyeleri ayakta duruyordu. Daha önce avluda bizi izleyen beyaz pelerinli kız, genç komutanların arasındaydı. Aralarında tanımadığım başka yüzler de vardı.

Liam ve Ella dışında, bize bakan hiçbir yüz dostane değildi. Ella, göz ucuyla Asher'a kaçamak bakışlar atıyordu. Neyi ne kadar anlattıklarını merak ediyordum. Solaris, çaresiz her şeyi anlatacaklarını söylemişti. Onca avcı olanlara şahit olmuşken konseyden bir şey saklayamazlardı.

Lord Leanderthorn açılış konuşmasını bitirince acil gündemi tartışmayı teklif etti. Konsey üyeleri kabul ettiler. Elbette acil gündem bizdik.

Babamın zaten soluk olan yüzünden kan daha da çekilmiş görünüyordu. Bana korktuğum gibi hayal kırıklığıyla değil ama çılgın bir endişeyle bakıyordu. Reynold, Ash'in öne çıkmasını buyurdu. Ash, konsey masasının dibine kadar yaklaştı onun istediğini ikiletmeden.

Reynold, yargılamayı başlattı.

"Anlat, Asher Bennett. Avcılar ve liderleri büyü yaptığını görmüşler. İnsan olduğunu iddia ediyordun."

"Ben, her zaman magustum efendim. Kendimizi güvende tutmak için obsit taşı takıyorduk. Beni büyü yaparken kimse görmemişti, o yüzden gizli kalmam gerektiğini düşündük. İşlerin yolunda gitmeme ihtimaline karşı..."

Ash, ona Solaris'in ezberlettiği cümleleri takılmadan söylemişti ama boynundaki parça parça kızarıklıklar yalan söylediğini haykırıyordu. *Faydası yok.* Bu kadar çok sayıda safkan ve tecrübeli avcıya, bu uyduruk hikâyeyi yutturamazdık. Ve bu, bana bir yerlerden fena hâlde tanıdık geliyordu.

"Öyleyse seni kontrol etmemde bir sakınca görmezsin, değil mi?" diye sordu Reynold.

Ash başını sallayarak onayladı ama renkten renge giriyordu. Bir şey sakladığını anlamak için konsey lordu olmaya gerek yoktu.

Reynold, yanına yaklaştı ve iki elini Ash'in başına yasladı. Gözlerini kapatıp birkaç saniye yoğunlaştı. Gözlerini açtığında ise katıksız bir öfke vardı kahverengi gözlerinde. "Dönüştürülmüş!" dedi tükürür gibi.

Gözlerim bütün konsey üyeleri arasında tek tek gezindi. Babam, Reynold haykırınca gözlerini kapatıp mırıldandı. Küfrettiğine emindim. Diğer üyeler ise bize en büyük düşmanlarıymışız gibi bakıyordu. *Belki de öyleyiz.*

Solaris ile göz göze geldik. Altın gözleri dikkatli yırtıcılar gibi fırsat kolluyordu. "Açıkla! Hemen!" diye böğürdü Reynold bana.

Solaris, bir adım öne çıkıp yanıma geldi. Anlaştığımız üzere bu noktada itirafçı olmam gerekiyordu. Kendimi zorlayarak yüzüme hüzünlü bir ifade yerleştirdim. Hatta gözlerimin dolmasını bile sağladım. Öne atılıp, "Anlatacağım, tamam!" diye bağırdım. Konsey üyelerinin yüzlerindeki nefret ifadelerini en azından şaşkınlığa çevirmeyi başarmıştım.

"Klan evinde kalırken Asher Bennett salgın hastalığa yakalandı. Evden bulduğumuz kitaplarda, avcı kanının bazı insan hastalıklarında iyileştirici etkisi olduğundan bahsediliyordu. Denemek için ona kendi kanımdan verdim ancak kalıcı bir iyileşme olmadı. Ölmek üzereydi. İçimden iyileşmesini, bizim gibi olmasını diledim. Hepsi bu... Onu dönüştürdüğümü bile bilmiyordum."

Babamın yüzünde bir umut ışığı belirdi. Ayağa kalktı ve güçlü bir sesle konsey üyelerine seslendi. "Bu durum büyük bir suç gibi görünebilir ancak bu gençler buraya geldiklerinden beri durmaksızın sizin onlara verdiğiniz görevleri eksiksiz yerine getiriyorlar. Viridia'yı, kuzey kısmı dışında tamamen iyileştirdiler. Buradaki iyi niyeti göz ardı edemezsiniz."

"Alaric Beldrakon! Suçlu kendi kızın olmasaydı ölümü için oy veriyor olurdun," dedi Elliot Shadowbane. Yüzünde alay ve tiksinti karışımı bir ifade vardı.

"Yaptıkları hata inkâr edilemez. Bu, avcı ülkesindeki en büyük suçtur," diye söze girdi Silverdawn lideri. "Ancak bize en zor zamanlarımızda yardımcı oldular. Hiçbir avcıya zarar vermediler," diye ekledi.

"Suç ve cezası bu konsey kurulduğundan beri bellidir. Fazla tartışmaya gerek görmüyorum," dedi Susan Whitewood çatallanmış kalın sesiyle.

Solaris öne atılıyordu ki elimi göğsüne koyup onu durdurdum. "Beni korumak için daha fazla yalan söyleme, Sol! Ben cezama razıyım!" dedim bağırarak.

Başımı kimsenin görmeyeceği şekilde iki yana salladım, Sol'e yüzümü döndüm. "Benjamin'i tehlikeye atma," dedim yalnızca dudaklarımı oynatarak.

Solaris'in gözlerinden bana bakarken alev çıkıyordu. Benim için kendini ve arkadaşlarımızı tekrar tekrar ateşe atmasına izin vermeyecektim. Eğer bu işten sağ çıkarsak öfkesini göğüsleyebilirdim. Az önce yedek planını herkesin içinde yalan söyleyeceğini ima ederek yok etmiştim. Reynold, aslını bilse bile Benjamin'i asla kontrol etmezdi. Soyadına leke sürülsün istemez, Solaris'i korurdu. Öyle olmasını umuyordum.

"Ona vereceğiniz her ceza, bana da verilmiştir," dedi Solaris rahat durmayarak.

Gözlerimi kapatıp iç çektim. Bilerek bana bakmıyor, gözleri vahşi bir hayvan gibi Reynold'u süzüyordu. *İnatçı prens!* Onu, ardımdan yeniden ölüme sürükleyeceğimi umuyorsa daha çok beklerdi.

Reynold, Solaris'in son sözleriyle sessizliğe gömüldü. İleri geri yürüyor, oyalanıyordu. Yerine geçti ve yorgun bir sesle konuşmaya başladı. "Savunmalarını dinledik. Oylama vakti," dedi. "Ölüm cezasını onaylayanlar?"

Kalbim bir kuş gibi çırpınmaya başladı.

Whitewood ve Shadowbane liderleri ellerini kaldırdılar. Reynold ölüm cezası için oy vermemişti.

Solaris'in rahatlamayla nefes aldığını hissettim.

"Sürgün cezasını onaylayanlar?" diye sordu konsey lordu.

Gisele Silverdawn, Reynold Leanderthorn el kaldırdı. Bir an duraksamadan sonra babam da el kaldırarak destek verdi. Üçe iki sürgün cezasına çarptırıldığım kesinleşti. Babam çaresiz sürgüne destek vermek zorunda kalmıştı. O oy vermeseydi ikiye iki oylamada yeniden yargılanacaktık ve birinin canı sıkılıp fikrini değiştirirse ölüm cezası alabilirdim.

Bir nebze olsun rahatlamışken Gisele söze girdi. "Bu ülke için yaptıklarından ötürü ve iyi niyetlerine inandığım için sürgün yeterlidir. Ancak sadece kız değil, tüm maguslar sürgün edilmeli. Viridia'ya bir daha ayak basamayacaklar," dedi.

"Silverdawn ile görüşüm aynıdır. Yalnızca avcı olanlar kalabilirler. Evimiz onlara her zaman açıktır," dedi Reynold kırgın bir ses tonuyla.

"Onlar ölmeli, Ray! Biriniz torununu, biriniz kızını korumak için bu konseye utanç getiriyorsunuz!" diye bağırdı Elliot Shadowbane.

"Kaynaklarınız kurutken seve seve magus yardımı almaya oy vermiştin, Shadowbane. İki yüzlülüğünü yıllar geçse de kaybetmemen ne hoş," dedi babam alaycı bir öfkeyle.

Reynold avucunun içini masaya sertçe vurdu, herkesin yüzü ona döndü. "Ben, bu konseyin seçilmiş avcı lorduyum, Elliot! Kelimelerine dikkat et. Adil bir oylama yaptık. Eşyalarını toparlayıp bu ülkeden gidiyorlar," diye kesin bir dille tartışmayı sonlandırdı.

Ölmemiz için oy veren Susan Whitewood sessizdi. Sürgün kararını onaylamadığı her hâlinden belliydi. Elliot kadar fanatiklik yapmasa da ölmemizi istiyordu.

"Eşyalarımızı hemen toparlar, buradan ayrılırız," diye güvence verdi Solaris. O sırada görevliler, konsey salonuna gelip herkesin eşyalarını ayaklarının dibine fırlattılar.

Eşyalarımız önden, biz ardından kapı dışarı ediliyorduk. Ölüm cezasına göre oldukça hafif olsa da yine de öfkeleniyor, gurur yapıyordum.

Derek öne doğru adımladı ve yanımıza geldi. Salondaki bütün gözler ona çevrildi.

"Size söylemiştim! Yanlış yoldasınız demiştim!" diye bağırdı Solaris ile ikimize.

Benjamin'i söyleme sakın. Bren'den sonra, bir türlü anlaşamadığımız Derek'ten bile gelecek herhangi bir ihanete hazır değildim.

"Ben kalıyorum! Büyünüz yere batsın. Siz Antiklerin yolunda ilerliyorsunuz!" diye bağırdı tükürükler saçarak. "Ben... Ben Jill için katlandım. O artık yok," diye mırıldandı.

Ethan ve Mills de bir adım önde çıktılar çekingen bir ifadeyle, kalmak istediklerini söylediler. Küçük ailemden ilk fireleri veriyorduk. Onları suç-

layamazdım. Benim arkamdan yeterince sürüklenmişlerdi. Burası avcılar olarak onların ait olduğu yer sayılırdı.

İstekleri konsey tarafından kabul edildi. Jude, Ethan'a öldürecekmiş gibi bakıyordu. Çenesinin titrediğini görebiliyordum. Mills, Ethan ve Derek yere bakıyorlardı. Babamın yüzü kül rengiydi. Mavi, dikkatli gözlerini üzerime dikmişti. Bakışlarında yalnızca bu işi düzelteceğine dair bir ateş vardı.

"Müsaadenizle, kızım buradan ayrılırken ona ben ve ailem eşlik etsinler. Onunla vedalaşmalıyım," dedi konseye.

"Liam ve ekibi de size eşlik etsinler," dedi Reynold.

Yaşlı gözleri Solaris'e takıldı. Oldukça üzgündü. İtiraf etmese de Sol'ü varisi olarak görmek istediğini biliyordum. Solaris başıyla ona selam verdi ve ikimizin de çantalarını sırtına attı. Beni belimden sarıp çıkış kapısına yönlendirdi. Babam da konsey koltuğundan kalktı, Ella ile birlikte yanımıza geldi.

Konsey üyeleri biz kapıdan çıkar çıkmaz bize saldıran yaratığı tartışmaya başladılar. Sesleri uzaklaştıkça silikleşti.

Kalenin kapısına kadar ilerledikten sonra babam beni durdurdu ve kollarını açıp bana daha önce hiç sarılmadığı gibi sarıldı. "Senin evin burası, Lunabelle. Burası doğman ve büyümen gereken yerdi. Şimdi ise kalman gereken yer. Elimden şimdilik daha fazlası gelmediği için üzgünüm. Bu sorunu çözeceğim ve seni yeniden bulacağım."

Ona sevecen gözlerle baktım. Burayı biraz olsun benimsediysem onun katkısı büyüktü. "Teşekkür ederim, baba. Arkamda durman bile benim için çok kıymetli," dedim. Kollarımı ona dolayarak karşılık verdim.

"Artık yalnız değilsin, kıymetli çiçeğim," dedi hüzünle.

Başımı kaldırdığımda onun hemen arkasında duran Solaris'le göz göze geldim. "Bir daha yalnız olmayacağım. Biliyorum."

Solaris ile gözlerimiz buluştuğunda başını eğerek sözlerimi onayladı.

Arkamı döndüğümde sırtında bir çanta asılı Orion amcayı seçti gözlerim. Babamla vedalaşmamızın bitmesini bekliyordu. Babam başını çevirip Orion'a baktı ve ikisinin benim bilmediğim bir anlaşma yapmış olduklarını anladım.

"Ben de sizinle geliyorum," dedi Orion amca.

İtiraz edecek gibi oldum, babam elini yukarı kaldırdı. "Baban olarak üzerinde emeğim ve söz hakkım olmadığını biliyorum ama seni seven ve iyi tanıyan, güvendiğim iki kişinin yanında olması yaşlı babanın geceleri daha rahat uyumasını sağlayacak," dedi rica eder bir ses tonuyla. *Solaris ve Orion amca...*

Duygusal bir ortamdı, karşı koyamadım. Başımı sallayarak Orion amcanın gelişini kabul ettim. Babam bu mesele çözülünce Sol'e seslendi. "Nora'ya ben göz kulak olurum," dedi güven veren bir ifadeyle.

İkisi de değer verdiklerini çaresiz birbirlerine emanet etmek zorundaydılar.

Solaris, bir an kararsız görünse de Jay ile göz göze geldiler. Jay başını sallayarak Nora'nın kalışını onayladı.

"Hamileliği bizimle seyahat etmesine izin vermeyecektir. Size güveniyorum," dedi Solaris rica eder bir sesle.

"Onunla ilgili endişen olmasın," diye söz verdi babam.

Ona güveniyordum. Bakışlarından anlaşıldığı üzere Sol de güveniyordu.

Ella bir köşede Ash ile konuşuyordu, vedalaşıyordu. Liam da yalnız gelmişti. Bir köşede uzaktan bizi küskün gözlerle izliyordu. Babam bizimle rahatça konuşabilmek için yalnızca ikisini çağırmıştı. Muhafızlar ya da birlikler yoktu.

Babamın kollarından ayrıldım ve yürümeye başladım. Ne kadar duygusallaşırsak ayrılması o kadar zor olacaktı. Bu kadar kısa zamanda bile onun güven verici varlığına alışmama şaşırıyordum.

Sessizce yürümeye devam ettik. Babam ahırdan at almamıza izin verdi.

Sol'ün arkasında, kıvrılarak inen dağ yolunu katederken, gelirken nasıl kaçacağım konusunda endişeden kıvrandığım kaleden kovularak ayrılmanın hüznünü yaşıyordum. Şehir kapısında tamamen vedalaşacaktık. Solaris'in gemisini yerinde bulmayı umuyorduk. Kaçış planını henüz yapamamıştık ancak gemide vaktimiz olurdu. Atları da yanımıza alsak iyi olacaktı.

Ethan, Mills ve Derek'i geride bırakmanın sızısını yaşıyordum bir yandan. Jude perişan, bir o kadar da öfkeliydi. Brian da oldukça sessizdi. Kalanlara içten içe hak versem de onlar, ihanete uğramış hissediyor olmalıydılar. Solaris benim gitmeme izin verip orada kalmış olsaydı neler hissedeceğimi düşününce onlar adına kalbim sızladı.

Şehir kapısına ulaştığımızda, kulelerde ilginç şekilde muhafızlar yoktu. Alaric hepsinin gönderilmesini sağlamış olmalıydı. Kızıl taştan yontulmuş, kanatlı yaratık heykellerinin koruduğu kapıdan geçtik. Yaratıkların gölgeli bakışları arkamızda kaldı. Ağır kapılar açıktı. Her zaman hareketli olan şehirdeki evler de ıssızdı, herkes evlerine çekilmişti.

Başımı kaldırıp bulutlu yola baktım hüzünle. Gittiğimiz her yere tam alışacakken orayı terk etmek zorunda kalıyorduk. Yanımda Solaris olduğu için elbette şikâyetim yoktu ama onları da yanımda sürüklediğim için kendimi kötü hissediyordum.

Gördüğüm en sağlam kale olan Crimson Kalesi'ne ve avcılara içimden veda ettim. Babam atını yanımıza yanaştırdı. Bana bakan hüzünlü, benim kopyam gözlerden kaçınıyordum.

Tam konuşmaya başlayacaktı ki kulağımın dibinde bir ok vızıldadı. Başıma çok yakın geçmişti ve bir anda avcı duyularım gümlemeye başladı.

İlk okun ardından devamı da yağmur gibi üzerimize yağdı. Duyularımı çıldırtacak kadar kalabalık olmalılardı. *Büyük bir şey geliyor.* Bindiğimiz at, ok atışlarından ürktü ve şaha kalkarak Solaris ve beni sırtından attı.

Solaris, düşüşümüzü yavaşlatmak için vücudunu bana siper etti. Sert, toprak zemine düştük birlikte. Ben onun üzerine düştüğümden ilk darbeyi o almıştı ve dudaklarından çıkan inlemeden bir yerinin kırıldığından emindim.

Ekibin kalanı, babam, Ella ve Liam da atlarından inmişler, şaşkın gözlerle saldırının geldiği yönü tespit etmek için etraflarına bakınıyorlardı. Onların da atları çoktan kaçarak uzaklaşmıştı.

Solaris toparlanıp ayağa kalktı, sağlam elini uzatıp benim de kalkmama yardımcı oldu. Kolunun üzerine düşmüştü ve kolu biçimsiz bir açıyla kıvrılıyordu. Yüzü acıyla kasıldı. Jay onu düzeltebilirdi ancak o da üzerimize yağan okları engellemek için kalkan oluşturmaya çalışmakla meşguldü. Hemen kollarımı kaldırıp suni bir rüzgâr yarattım. Okların açısını bozarak hedeflerini şaşırttım.

"İyi misin?" dedim Solaris'e nefes nefese kalmış hâlde.

"Daha kötü günlerim olmuştu. Dikkatini kendini korumaya ver," diye yanıtladı gözleri ateş saçan bir ifadeyle saldırının yönünü tespit etmeye çalışırken.

Liam, babam ve Ella kılıçlarını çekmişler, önümüze siper olmaya çalışıyorlardı. Sonunda ok atışlarının sahipleri, bizim gür ve sağlıklı hâle getirdiğimiz ormandan akın akın karartılar hâlinde üzerimize gelmeye başladılar.

Bir anda aklıma Fernville'deki saldırı geldi, ürpermeme neden oldu. Solaris'in önünde kollarımı kaldırıp savunmaya hazır vaziyete geçtim. Yine yaralıydı ancak bu kez onu koruyabilecek kadar güçlüydüm.

Babam sırtını Solaris'e vermiş, tam tersi yöne bakıyordu. Başımı o yana çevirince etrafımızın kuşatılmış olduğunu fark ettim. O yönden de magus akını vardı, çok kalabalıklardı.

Sadece siyah gözlü maguslar yoktu bize saldıranların arasında. Toprak magusları, su magusları da vardı. Bir de Jude gibi normal gözlere sahip metal magusları çoğunluktaydı.

Önceki savaşlarımızda hep hastalık kapmış gibi hayvani dürtüleriyle hareket eden siyah gözlülere karşı koymuştuk. Şu an bize saldıranlar, Sol ve benim kadar olmasa da güçlüydü ve çok kalabalık oldukları için başımız beladaydı. Onların karşısında sayıca azdık.

Benjamin, Iris'le sırt sırta vermiş, yeni güçlerini kullanmaya başlamıştı mecbur kalınca. Liam'ın ona bakarken ufak bir şok geçirdiğini fark ettim bunca karmaşa arasında. Elbette onu çocukluğundan beri tanıyordu ve neler döndüğünü anlamıştı.

Maguslara, uzaktan gönderebildiğimiz kadar büyü göndermeye başladık. Sol ile el ele tutuşup muazzam bir fırtına yarattık ama öyle kalabalıklardı ki yaptığımız hamleler yalnızca kendimizi korumaya yarıyordu. Eksilenlerin yerleri anında doluyordu ve bize çok yaklaşmışlardı.

Siyah gözlü maguslar dibimize kadar gelince Sol'ün bana hediye ettiği kılıcı çektim. Yakın mesafeden kılıç daha iyi bir fikirdi. Solaris de aynısını yaptı.

Önüme kadar gelen bir magusu son anda Liam biçerek tekmeledi ve Sol ile ikimize o rahat sırıtışından yollayıp başka bir magusa geçti. Liam'ın bunca olaydan sonra bizi koruması beni şaşırtıyordu. İtiraf etmese de varlığımıza alışmış olmalıydı.

Ella da Ash ile yan yana dövüşüyordu. Ash'in ellerinden çıkan su hortumlarını görünce gülümsedim. Onu dönüştürdüğüm için pişman değildim. En azından şimdi ölmesinden daha az endişe ediyordum, kendini koruya-

biliyordu. Ella'yı arkasına almış, ona saldıran tüm magusları etkisiz hâle getiriyordu. İstemsizce gurur duydum.

Ekibin kalanı da çember oluşturmuş, saldıran tüm maguslara element güçleriyle karşı koyuyorlardı. Kalabalıktan fırsat bulabilsek Solaris'le birlikte büyük bir hamle yapmak istiyordum ancak şu anda kendi dostlarımıza zarar verebilirdik. Herkes birbirine karışmıştı.

Babam arkamda siyah gözlü magusları ustalıkla biçerken, Solaris ve ben de uyum içerisinde kendimizi korumakla yetiniyorduk. Neyse ki Sol'ün yaralanan kolu, kılıç kullandığı kol değildi.

Önümdekilere kılıcımla saldırırken nefesimi düzenlemeye çalıştım. Solaris bir anda babama bağırdı.

"Alaric Beldrakon! Kızınızla evlenmek istiyorum. Babası olarak bize onayınızı verir misiniz? Bizi kutsar mısınız?"

Dikkatim dağıldı ve önümdeki magusu tekmeleyip Sol'e döndüm. *Sonunda aklını kaybetti. Şimdi sırası mı?*

Babam önündeki siyah gözlü yaratığı kılıçtan geçirip başını yana çevirdi. Sırıtıyordu.

"Solaris Leanderthorn Blaze. Kızım sana emanet. Birbirinizi koruyacağınıza ve seveceğinize söz verirseniz, evliliğinizi onaylıyor ve kutsuyorum!" diye bağırdı.

Solaris ona doğru dönüp babamın üzerine gelen iki magusu kılıcıyla alt etti ve babama baktı.

"Onurum üzerine yemin ederim."

İkisi de birbirlerine gülümsedi.

Duyduklarıma inanamıyordum. Önümüzde bize saldıran yüzlerce magus vardı.

Liam uzaktan sırıtarak bağırdı. "Tebrik ederim. Düğününüz için davetiye yollamayı unutmayın!"

Sinirlerimiz yıprandığından herkes gülmeye başladı. Babam da dâhil... Solaris yeniden bana döndü ve beni kılıçtan geçirmeye çalışan magusu yere yıktı. "Evleniyoruz, prenses," dedi sırıtarak.

"Sen delirmişsin," dedim can havliyle ona hamle yapan magusu kılıcımla biçerken.

"İlk günden beri."

Elimden tuttu ve herkese kendilerini korumaları komutunu verdi. Ne yapacağını, onunla paylaştığım kabaran güçten anladım.

Alevlerini serbest bıraktı. Ben de yoğunlaşarak ona destek oldum. Gökyüzünü birlikte kızıla boyarken, Liam kapandığı yerden göz ucuyla ve hayranlıkla bizi izliyordu. Alev yağmurumuz bulunduğumuz çember alanın dışını vuruyordu.

Kaçacak kadar vaktimiz olsaydı ya da savunması daha kolay, daha dar bir yerde olsaydık belki başarabilirdik. Alev yağmurunun arasından akın akın üzerimize gelmeye devam ettiler.

Bir anda bir soğukluk hissettim bedenimde. Ortalık tuhaf bir sisle kaplandı.

Jay'in bağırışını duydum. "İlaçla uyutacaklar! Nefes almayın!"

Uyarı yapmak için çok geç kalmıştı, dumanı çoktan içime çekmiştim. Sol'ün elini tutan elim karıncalanmaya başladı ve odak noktamı kaybettim. Başımı çevirdiğimde tüm ekibin yavaş yavaş devrilmeye başladığını gördüm. En azından herkes hâlâ yaşıyordu. Bir tek Orion amca az ileride yüzüstü düşmüştü, yatan bir pelerin yığını gibiydi. Yaralı mı öldü mü anlayamadığımdan, panik beni ele geçirmeye başladı.

Sol, biraz daha sağlam dursa da sendeliyordu. Beni belimden tutup, düşerek bir yerimi çarpmamam için yere yatırdı.

Kendisi de dizlerinin üzerine düşüp yanı başıma devrilmekten kurtulamadı. Yine yaralı kolunun üzerine düşmüştü. Yüzü acıyla kasılırken sağlam kolunu koruma içgüdüsüyle üzerime sardı.

Onun bana sarılan koluna sıkıca tutundum. Bizi yeniden ayıracaklardı. İsmini seslenmek istiyordum ancak boğazımdan tek bir ses bile çıkmıyordu.

Ne olur kimseye bir şey olmasın. Sol'e bir şey olmasın.

Gözlerim, sisten gelen tatlı kokunun etkisine kapılıp tamamen kapanıyordu artık.

Yanıma doğru yürüyen bir çift çizme gördüm yattığım yerde. İlacın etkisiyle felç olduğumdan tek bir kasımı bile oynatamıyor, bulanık görüyordum.

Tanıdık gözler üzerime eğildi ama tam olarak yüzü seçemiyordum. Solaris'in beni saran koluna tekme atarak savurdu.

Kıpırdamak, Solaris'i korumak istiyordum ancak direnmeye çalışsam da üzerime eğilen gözler bayılmadan önceki son manzaram oldu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM
KÖKLERİN GÖLGESİ

Puslu hatıralar arasından beni sakinleştiren bir melodi...

Ciğerlerim yerinden çıkacakmış gibi öksürürken gözlerimi araladım. Verdikleri ilaç beni sersemletmiş, midemin altüst olmasına neden olmuştu. Boğazım kupkuruydu. Gözlerimi açık tutmayı başarınca ellerimin ve ayaklarımın bağlı olduğunu fark ettim. Bulunduğumuz yer, ahşap panellerin çatlaklarından sızan ince gün ışığı dışında karanlıktı.

Karanlık. Yine olmaz. Hayır.

Panikle tepinmeye başladım. Ayaklarımın ucunda birileri daha vardı, değebiliyordum ancak baygınlardı.

"Sol!" Onu görmem gerekiyordu. "Solaris! Sol! Neredesin?"

Çatallanan sesim yüzünden her seslenişimde öksürük kriziyle bölündüm. En ufak bir ses çıkarmak bile acı veriyordu ama önemi yoktu. Boğazım patlasa da cevap gelene kadar bağıracaktım.

Yanımda biri daha öksürerek uyanmaya başladı. Karanlıktan seçemiyordum ama Solaris olmadığına emindim. Onun varlığını yakınımda olsa mutlaka hissederdim, yoktu.

Öksüren sesi sakinleşene kadar bekledim. Uyanış krizi bitince benimle fısıldayarak konuştu. "Lunabelle, benim, baban. Solaris güvende merak etme," dedi.

"Baba! Nerede o?"

"Onu alamadılar. Zarar görmedi," dedi kısık sesiyle. Boğazını temizlemeye çalıştı. "Reynold ve avcı ordusu kapıda göründü ancak bizi kurtar-

mak için geç kaldılar. Reynold, Solaris'i güvende tutacaktır. Onu buldu, merak etme."

Gözlerim dolarken içimden ani bir rahatlama dalgası geçti. Onu, yaşama içgüdümden öne koymama bazen kendim bile şaşırıyordum. Bir süre sessiz kaldıktan sonra yeniden babama seslendim. "Sen iyi misin? Yaralı mısın?"

"Solaris'ten sonra aklına geldiğime sevindim," dedi. Hafif sitemli de olsa sesinden anladığım kadarıyla güldü. "İyiyim, merak etme. Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedim kısaca. "Orion amca?"

"Yaşıyor, orada kaldı merak etme," dedi babam fısıldayarak.

Endişe krizim biraz geçince etrafımı dinlemeye çalıştım. Kesinlikle hareket eden bir şeyin içindeydik. Üzerinde tamamen bağlı olarak oturduğum tozlu zemin sallanıyor, arada hoplayıp tangırdıyordu. Bağlar, canımı acıtacak kadar sıkıydı.

Karanlık maguslar en başından beri yapmak istediğini başarmış, beni almışlardı.

"Neredeyiz? Kimler bizimle?" diye sordum.

"Ella, Asher, sen ve ben. Bir at arabasındayız," diye yanıtladı babam sabırla.

O da Solaris gibi ilaca dayanıklıydı muhtemelen. Benden sonra kendinden geçmişti. Her şeyi görmüştü. *Neden dördümüzü aldılar?* "Kim olduklarını görebildin mi?"

"Öğreneceğiz, Lunabelle. Bizi kaçırışlarını felç olmuş hâlde izlesem de niyetlerini ben de senin kadar biliyorum," dedi babam.

Dördümüzün kaçırılışı endişe verici olsa da Jay ve ekibin kalanının Sol ile kalmasından dolayı bir nebze rahatlamıştım. Sonuçta asıl sürgün edilen bendim. Bunca olayın üzerine Reynold'un, Solaris'i korumak için yeniden kaleden sürgün etmeyeceğini umuyordum. Orion amca ise kalede kalamasa da şehirde kendine bir yer edinirdi muhakkak. İyi olacaklardı. İyi olmak zorundalardı.

Aklım, ilacın etkisiyle hâlâ pusluydu. İlerleyen dakikalarda ayaklarımın altındaki bedenlerin sahipleri Ash ve Ella da öksürük krizleriyle uyanmaya başladılar.

"Ne oldu bize?" diye mırıldandı Ash. Sesi berbattı. Gözlerimin biraz alıştığı karanlıktan seçtiğim kadarıyla yüzü yara bere içindeydi.

"Kaçırılıyoruz," dedim homurdanarak.

"Bizi neden aldılar ki?"

"Kusura bakma, Bennett, hata yapmışlar. Harika kıvırcık saçlarını benimle karıştırmış olmalılar."

Ash, tepkim karşısında sessiz kalıp gözlerini kırpıştırdı. "Öyle demek istemedim," dedi beyin fonksiyonları yerine gelmeye başlarken.

Ona çıkışsam da sözlerinde haklıydı. Tek istedikleri bendim. "Burada olmanızı ben de istemezdim."

Ash, sürekli göz kulak olmak zorunda kalacağım ve kaçmaya çalışırsam hızımı kesecek, bana karşı kullanabilecekleri bir kozdu bu kadarını sesli itiraf etmesem de. Yalnız olmayı tercih ederdim. Ancak Ash'e çatmak kolay ve tanıdıktı. Hıncımı birinden çıkarma ihtiyacı duyuyordum ve talihsiz kişi o olmuştu.

Neredeyse yakalanmadan ayrılacaktık kaleden. Solaris şimdi yanımda, güvende olacaktı. Benden önce uyanmış olmalıydı ve muhtemelen şu an bulunduğu yerde çılgına dönmüş hâldeydi.

"Bana neden tersleniyorsun?" dedi Ash. Öfkeyle söylenmeye devam edecekti ki bizi taşıyan at arabasını kullanan kişi, yumruklayarak ahşap duvara vurdu.

"Kesin sesinizi!" diye bağırdı. Boğuk bir erkek sesiydi. "Herkes sessiz olsun."

Babam hafif doğrularak bizi uyardı. "Elimiz kolumuz bağlıyken onları kızdırmamalıyız," diye fısıldadı.

Sessizlik, içimde kaynayan endişelere ve öfkeye göre olmasa da bu kez fevri davranmayacaktım. En azından deneyecektim.

Ella'yı ayağımı uzatarak yokladım. Yeşil gözlerini dikkatle etrafında gezdiriyordu. "İyi misin?" diye fısıldadım. O da bizim gibi hırpalanmıştı. Başını sallayarak iyi olduğunu sessizce onayladı.

Alaric'in uyaran bakışlarını görünce susmaya karar verdim. Oynatabildiğim tek yerimi, başımı, at arabasının ahşap zeminine yaslayıp gözlerimi kapattım. Uyandığımdan beri kollarımı bacaklarımı oynatarak ipleri esnetmeye çalışıyordum ama faydasızdı. Bir milim bile yol alamamıştım.

Bunca zaman beni almaya çalışmışlardı ve başarmışlardı. Niyetlerinin ne olabileceği içimi ürpertiyordu. *Bayılmadan önce gördüğüm o yüz...* Bilincim o kadar bulanıktı ki kafamı toparlayıp o yüzü nereden tanıdığımı çıkaramıyordum. Lanet olası ilaç, zihnime sis indirmiş gibiydi.

Ash ve Ella fısıldayarak kendi aralarında konuşurken içeriyi Crimson'daki gibi bir sis bulutu daha kapladı. O tatlı kokuyu artık tanıyordum. Nefesimi tutmayı denedim ancak birkaç dakika içinde boğulacak gibi olunca ilaçlı sisi gereğinden fazla içime çektim. Uyuşukluk anında bedenimi ele geçirdi.

Gözümü yeniden açtığımda artık yer sarsılmıyordu. Bulanık görüntü öksürüklülerle netleşmeye başladı. Üzerimdeki giysiler, koyu renk taşlarla döşenmiş zemindeki su birikintilerinden nemlenmişti. Yine zindandaydım. Bunu alışkanlık hâline getiriyordum.

Zindan, loş bir ışıkla aydınlanıyordu. Pis bir yer döşeği üzerinde yatıyordum. Midem bulanarak vücudumu dik konuma getirdim ve sırtımı soğuk taş duvara yasladım. Bağlıydım ve beni bağlayan ipler sanki at arabasında olduğundan daha sıkıydı. Bileklerim acıyordu.

Gözlerimi kapadım, vücudumu saran panik duygusuna yenilmemeye çalıştım. Kendi kendime tekrar etmeye başladım. "Burası o korkunç ada değil. Solaris'i öldürmedin. Karanlıkta değilsin. Yalnız değilsin." Avuçlarım terliyor, kalbim göğsümde kuş gibi çırpınıyordu. Nefes alışım düzensizleşiyordu. *Bir, iki... Kalbine dönük hançeri.*

Paslanmış parmaklıklar gıcırdayarak açıldığında aynı döngüyü belki yüzüncü kez tekrar ediyor, kendimi inandırmaya çalışıyordum. *Muhafızlar soru sormaya mı geliyorlar?* Kafamı kaldırıp nemli gözlerle baktım gelen misafire. Alnımdaki ter tomurcuklarından perçemlerim gözüme yapışıyordu.

Gelen kişiyi görünce Crimson'da bayılmadan önce gördüğüm gözleri anımsadım. Genç ve oldukça güzel bir kadın, hücremdeki parmaklıkların önüne kadar geldi. Simsiyah saçları, yumuşak dalgalar hâlinde beline kadar uzanıyordu. Kahverengi, biçimli gözleri vardı. Bana bakıp gülümsediğinde yanaklarının iki yanında, iki gamze belirdi.

"Sophia!"

Ona seslenişimi ağır başlı bir ifadeyle düzeltti. "Anne."

Babamın gösterdiği portreyle bire bir görünmüyordu. O çizim, güzelliğinin yalnızca kötü bir taklidi olabilirdi. Ona birkaç saniye dudaklarım hafif aralık baktım. Onunsa bana bakışları yumuşak ve merak doluydu. "Seni tanımıyorum."

"Sen zeki bir kızsın, Lunabelle. Benim zeki, güzel prensesimsin. Beni görür görmez annen olduğumu anladığını ikimiz de biliyoruz," dedi gülümseyerek.

"Mümkün değil," dedim.

Yüz hatları bana öylesine benziyordu ki mümkün olduğunu fark ettim istemeden. Babamın gösterdiği portredeki kadar gençti, yaşlanmamıştı. İçeri girer girmez anlamıştım, doğruydu ancak onu tanımadığım kısmı da yalan değildi. Annem olması yeterli değildi. Panik duygusu yerini kararlı bir öfkeye bırakmaya başladı.

Kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım, derin bir nefes aldım. Bakışlarımı doğrudan gözlerine diktim. "Kızınla tanışmak için ne hoş bir ortam seçimi."

Gözlerini kırpıştırdı. "Yapma böyle, annenim ben senin. Beni gördüğüne sevinmedin mi?" diye sordu kırgın bir sesle.

Kısık ve sinir bozucu bir kahkaha dudaklarımdan firar etti. "Sevinçten birbirimize koşarak kucaklaşıp gözyaşı dökmemizi bekliyorsun sanırım ama..." dedim. Bağlı kollarımı yukarı kaldırdım. "Maalesef, müsait değilim."

"Tedbir amaçlı buradasın, yavrum. Hakkında duyduklarımdan sonra uyandığında şehri yerle bir etmenden biraz çekindim. Eğer sakin olacağına söz verirsen daha konforlu bir yere alınmanı hemen sağlayacağım." Sakinlikle konuşuyor, saldırgan çıkışmamı görmezden geliyordu. "Buraya getirilme şeklin için üzgünüm," diye ekledi bakışları sevecenlikle üzerimde dolaşırken.

Sesi tanıdık bir melodi gibiydi. *Puslu hatıralar arasından beni sakinleştiren bir melodi...* Belki ömrüm boyunca onu aramış olabilirdim ama kesinlikle yelkenleri suya indirip teslim olacak kadar aptal değildim. Aklım hâlâ ondaydı. *Solaris Blaze.*

"Solaris iyi mi? Babam ve arkadaşlarım neredeler?" diye sordum sert bir sesle.

Solaris'in ismini duyunca yüzündeki ifade bir anda değişti. Narin ellerini parmaklıklara sardı. Üzerindeki giysiler Crimson'da verdiğimiz mücadeleden sonra kirlenmiş, benim kadar olmasa da yer yer yıpranmıştı. Bu işin tam olarak neresinde durduğunu anlamaya çalışıyordum.

"İyiler Lunabelle, merak etme. Hain ülkenin acımasız prensiyle ilgili tek bir kelime daha duymak istemiyorum. Senin hatırına ona zarar verilmemesini sağladım. Avcı ailesinin yanında güvende," dedi tükürür gibi.

Yüzüne şaşkınlıkla baktım. Gözlerindeki öfke ateşini tanıyordum. Güzel yüzü, anlık bir histeriyle çarpılmıştı. Solaris'e ne amaçla böylesi kin tuttuğunu anlayamıyordum. Gerçi, yaptığı her şeyi ve tam olarak kim olduğunu da anlayamıyordum. *Belki kral Cal ile ilgilidir,* diye düşündüm.

Solaris'e zarar vermediğiyle ilgili sözleri doğru olsa onun için iyi olurdu. Sophia başını iki yana salladı ve yüzü yeniden yumuşak ifadesine döndü. Gözlerindeki öfke ateşini kendimden tanımasam iyi niyetli bir çabaydı oysaki.

"Baban ve arkadaşlarına gelince..." dedi midemi bulandıran tatlılıkta bir sesle. "Onları ayrı bir bölmede tutuyoruz. Alaric beni henüz görmedi. Karşısına çıkmak için zamana ihtiyacım var. Kaçmaya çalışmayacağından emin olabilir miyim?"

Yüzüne dik dik bakmayı sürdürdüm. *Hiçbir zaman emin olamazsın.* Yine de sessiz kalıp dinlemeye devam ettim. "Seni buradan çıkaracağım, rahatlamanı istiyorum. Konuşmamıza daha konforlu ve temiz bir ortamda devam edebiliriz."

Kesinlikle güven vermiyordu. Onda yanlış çok şey vardı. Duruşu, sesi, bakışları... Onu henüz tanımıyordum ama bulacaktım. *"Buzdan Kız"* olduğum zamanlarda herkesi uzaktan gözlemlediğim için hislerimde genelde yanılmazdım.

Fernville'de annemi ararken onu karanlık maguslardan biri olarak bulacağım aklımın ucundan bile geçmemişti. Biraz da bunun hayal kırıklığını yaşıyordum. Üstelik burada sözü geçen birine, bir lidere benziyordu. Hangi olaydan ne kadar sorumlu olduğunu kafamda tartmaya çalışıyordum. *Fernville baskını, Sam, Cecilia, Eos, Aster, Kral Cal'ın ölümü...*

Onların yüzü gözümün önüne gelince içimi buz gibi bir öfke kapladı. Yine de öfkeme yenik düşmemeli, akıllı olmalıydım. Zindandayken kimseye faydam dokunmuyordu. Buradan çıkmanın tek yolu ise şimdilik Sop-

hia'ya uyumlu davranmaktı. Etrafımı keşfedersem ve şu bağlardan kurtulabilirsem bir plan yapabilirdim.

Uslu duracağıma dair başımı sallayarak onay verdim ona.

"Doğru karar vermene sevindim, hayatım. Birazdan seni çıkaracaklar. Yanıma gelmen için sabırsızlanıyorum," dedi Sophia. Sevecenliği abartılı ve yapaydı. Parmaklıklara tutunarak bana son kez coşkuyla gülümsedi, arkasını döndü ve uzaklaştı. *Harika! Annem de bir deli.*

Sophia çıktıktan sonra son neşesi midemi bulandırdığından bağlarımı yeniden yokladım. Oldukça sıkıydı, kıpırdayamıyordum. Bir kere bile eğitimlerde öğrendiğim bağlarından kurtulma numaralarını uygulayabilecek kadar gevşek bağlanmamıştım. *İşe yaramaz teorik bilgiler!* Beni her zaman deli istifi veya domuz bağıyla bağlıyorlardı.

Şansıma isyan ederken kapı tekrar gıcırdadı ve içeriye orta boylarda, sarışın bir oğlan girdi. Yaşı benden daha küçük gibiydi, çocuksu bir yüzü vardı. "İsmim Chase. Tepinmeyi bırakırsan seni buradan çıkaracağım," dedi terslenerek.

"Kimsiniz siz? Burası neresi?" diye sordum.

Chase, alay eder bir gülüşle karşılık verdi ve konuşmayacağını belli etti. Temkinli birkaç adım atıp yaklaştı. Madem ukalalık edecekti, onun istediği gibi oynamaya karar verdim.

"Benden korkuyor musun?" diye sordum.

"Annene fazla güvenme, Lunabelle. Seni bile harcarsa şaşırmam," dedi alaycı bir gülümseme yüzünü yeniden ele geçirirken.

Söyledikleri sinirimi bozsa da ona belli etmedim. "Ben yalnızca kendime güvenirim, Chase. Şimdi uslu bir çocuk ol ve emirlere uy. Çıkar beni buradan. Sophia'yı kızdırmak istemezsin," dedim gülümseyerek.

Suratı asık, biraz da çekinerek yanıma geldi ve elindeki hançerle ipleri keserek yeniden sağlıklı bir kan dolaşımına sahip olmamı sağladı. Eğilip ayaklarımdaki ipleri kesmeden önce bileklerime obsit kelepçe geçirmeyi de ihmal etmedi. Gözlerimi devirdim. *Bana hiçbir yerde güvenilmiyor. Eh, haklılar...*

Ayaklarımdaki ipi kestiği anda kelepçeyi boynunun arkasından dolayarak kollarımın arasına hapsettim onu. Bir anlık boşluğuna denk getirdiğimden hareketsiz kaldı ve mırıldanarak küfredebildi yalnızca. Sıkkın bir hâlde

iç çekti. Onu ittirip bir yandan boynunu kelepçeyle sıkmaya devam ettim ve meşalelerle aydınlatılmış zindan koridoruna sürükledim.

"Sana zarar vermemem gerekiyor ancak zorunda kalırsam seni durdurmalıyım," dedi öfkeli bir sesle. "Sağına bak."

Temkinle o yana baktığımda gözleri bağlanmış Ash ve Ella'nın baygın hâlde başka bir hücrede yattıklarını gördüm. Sessiz bir küfür savurdum.

"Şimdi de tavana bak," dedi Chase sakince.

Tavanda halata bağlı, metal dikenlerle süslü bir plaka duruyordu. Tam Ash ve Ella'nın üzerinde... Gözlerim plakanın bağlı olduğu ipi takip etti, Chase'in ayak ucuna kadar geldi. Ayağıyla mekanizmayı boşaltacak olan ipi yavaşça dürtüyordu.

"İpi tamamen havaya kaldırırsam düğüm çözülür ve onları akşam yemeğinde şiş köfte olarak yersin," dedi sırıttığını anladığım bir sesle.

Öfkeden boynunu saran kelepçeyi daha da sıktım.

Nefesi kesilince can havliyle ayağını biraz daha havaya kaldırdı. "İyi kıyılmış et," dedi sırıtarak öksürüklerinin arasından.

Öfkeyle soludum ve kelepçeleri boynundan çaresiz çözdüm. Kaçırıldıklarını gördüğümde endişelendiğim şey tam da buydu. Bana karşı onları kullanıyorlardı. Göz göre göre zarar görmelerine izin veremezdim.

"Teşekkür ederim," dedi iğneleyici bir sesle boğazını ovalarken. Son sıkmamdan sonra boynu kızarmıştı, muhtemelen moraracaktı. Akıllanmış olsa gerek, kol mesafemden uzaklaştı ve zindan kapısını açıp eliyle çıkışı işaret etti. Ben yürüdükçe benimle olan mesafesini açıyordu. Benimse onu boğazlamaktan farklı bir planım vardı. *Önce konuştur, sonra boğazla.*

"Sophia tam olarak kim?" diye sordum umursamaz görünmeye çalışarak.

"Ne o? Beni boğamayınca sohbet etmeye mi karar verdin?"

Sevimsiz.

"Bir çeşit komutan mı? Ondan ödün patlıyor gibi," diye üsteledim iğnelemesini görmezden gelerek.

Damarına basarsam belki dökülür, diye düşünüyordum.

Chase arkasını döndü, gülümsedi ve daha sonra gülümsemesi sinir bozucu bir kahkahaya dönüştü. Kısık, açık kahverengi gözleri gülerken çizgiye dönüştü. "Gerçekten, hiçbir şeyden haberin yok, değil mi?"

Olsa sana sormam parlak zekâlı!

Derin bir nefes üfledim, içimden geçenlerin aksine sakin kalmaya çalıştım. "Bir şey bilmiyor olabilirim ama sen de benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun," dedim tehditkâr bir sesle. "Neler yapabileceğimi bilmiyorsun."

Boşa savurduğum bir tehdit değildi. Sol'ün yanında ona fazlasıyla güvendiğim için sakin kalabiliyor, duygularımı çoğunlukla kontrol altına alabiliyordum ama şu an öfke ve bilinmezlik dolayısıyla barut fıçısı gibiydim. Beynim zonkluyordu. Her an patlayabilirdim.

Ve ben patladığımda kaleler sarsılıyor, krallar ölüyordu.

Chase ise zaten bunu bildiğini belli eden bir bakış attı bana. "Sophia'nın kızı olduğunu anlamam için yüzüne bakmam bile gerekmiyor, ona benziyorsun. Tanışacağız, Lunabelle," dedi. Yeniden aramıza güvenli bir mesafe koydu ve bana bakmadan yürümeye devam etti.

Herkes her şeyi biliyormuş da ortalarda avanak gibi dolaşan bir benmişim gibi davranmaları sinirimi bozuyordu.

Chase ile birbirimizi tehdit edip birbirimizin sinirleriyle oynarken, karmaşık ve karanlık koridorlardan geçtik. Beni nihayet zindanların olduğu kapıdan çıkardı. Dışarıya çıktığımda aydınlık gözlerimi kamaştırırken gözlerimi kıstım önce. Yavaşça ışığa alışan gözlerim, haddinden fazla açıldı gördüklerim karşısında.

Yerin altındaydık ama burası sıradan bir yer altı değildi. Devasa kalınlıktaki ağaç kökleri tepemizde katedralin kubbesi gibi yükseliyor, kocaman bir şehri örgülü bir sepet tabanı gibi sarıyordu. Köklerin aralarından sızan gün ışığı, loş da olsa şehri aydınlatmaya yetiyordu.

Chase'in, "Methara'ya hoş geldin," sözleriyle irkildim ve bakışlarımı önümdeki inanılmaz manzaraya çevirdim yeniden. Sürgün edilmiş magusların inşa ettiği şehir, toprağın derinlerinde filizlenen bir tohum gibiydi.

Ağaç kökleri, kırmızı ve kahverenginin binbir tonuyla örülmüş devasa bir ağ misali yukarıdan aşağıya uzanıyor; aralarından süzülen gün ışığı, yer yer zümrüt yeşili yosunlarla kaplı nemli toprağa düşerek dans eden toz zerrelerini aydınlatıyordu.

Şehrin ortasından akan şelale, gökten dökülmüş gümüş bir nehri andırıyordu. Suyun sesi yer altı şehrinde yankılanarak huzur verici bir melodi oluşturuyordu. Şelalenin meydana getirdiği gölün iki yakasında, zeminden tavana kadar uzanan evler bal peteği gibi sıralanmıştı. Her biri incelikle işlenmiş metalden yapılmıştı; gün ışığında buz mavisi ve inci beyazı tonla-

rında parıldayarak, sanki binlerce yıldız gökyüzünden kopup buraya düşmüşçesine bir manzara oluşturuyordu.

İki yakayı birleştiren oymalı köprüler, merdivenlerin hepsi ince bir işçilikle oluşturulmuştu ve içeri sızan ince gün ışığında parıltılar saçıyorlardı. Şehir buram buram büyü kokuyordu. *Kadim büyü*... Burası gerçek olamayacak kadar güzeldi. Bir masal kitabının sayfalarından fırlamış olabilirdi.

Ağzım açık, esir olduğumu unutmuş hâlde sağı solu incelerken Chase'in konuşmasıyla dikkatimi toplamaya çalıştım.

"Burayı Titan'ın halkı kurdu. Sürgün edilmiş, dışlanmış magusların evi. Sizin deyiminizle, 'karanlık maguslar'," diye açıkladı gururla.

"Burayı bu yüzden yıllardır bulamıyorlar," dedim.

"Elbette, Lunabelle. Yukarıdan sızan güneş ışıkları bir büyünün eseri," dedi Chase. Sonunda sohbet edecek havası yerine gelmiş görünüyordu. "Rivayete göre Antik toprak magusu Terra'nın oğlu Alex, arınma zamanı diğerleri gibi kaçıp buraya sığınmış. Üzerimizdeki katmanlarca toprağı büyüleyerek içeri güneş ışığı girmesini sağlamış. Yukarıda, tam bu noktada dursan ve aşağı baksan toprak zeminden başka bir şey göremiyorsun. Bizi arayanlar, üzerimizden habersizce geçip gidiyor," diye açıkladı.

Lanet!

"Alex hâlâ burada mı?" diye sordum kilit taşlarını hatırlayarak.

"Uzun yıllar önce burayı terk etmiş ve yakalanarak öldürülmüş," dedi Chase kısaca.

Endişelerimi ve anneme olan öfkemi bir anlığına unutmuş, burayı ziyarete gelmişim gibi etrafı izlemeye dalmıştım. Üst katlardan birindeydik. Manzara nefes kesiciydi.

Burayı Solaris de görmeli.

Sol'ü düşünmek duyularımı aniden yerine getirdi. Yeniden tetikte ruh hâlime geri dönerken, Chase'in gururla şehri tanıtmasından faydalanmaya karar verdim. Asıl merak ettiğim soruyu önemsiz bir şeymiş gibi araya sıkıştırdım.

"Yerin metrelerce altındayız. Dışarı nasıl çıkıyorsunuz ki?"

Chase yüzünü bana çevirdi ve sinsice gülümsedi. Düşündüğüm kadar saf değildi. "Asırlardır özenle sakladığımız şehrimizin sırlarını sana öylesine vereceğimi düşündüğün için biraz kırıldım," dedi alayla.

Gözlerimi devirdim ve beynim yeniden vızır vızır çalışmaya başladı. Buradan çıkıp Sol'ü bulmam gerekiyordu. Giderken babamı, Ash ve Ella'yı da almalıydım. Ve bu sorunları çözmeye bir adım bile yaklaşamamıştım henüz.

Avcı duyularım, zindanda gözlerimi ilk açtığımda nabız gibi atmasına rağmen şimdi bana büyünün varlığını haber veriyor ancak etrafımdakileri tanıyarak beni alarma geçirmiyordu. Her bir metrekare büyülüydü. Tıpkı Crimson'da olduğu gibi hislerim körelmişti.

Plan yapmaya çalışırken, önümden yürüyerek bana eşlik eden Chase, metal oymalarla süslenmiş bir evin kapısının önünde durdu. Kapının önündeki karanlık magus nöbetçileri görünce, buranın konforlu yeni hücrem olacağını anladım. İki nöbetçinin üzerinde de metal zırhlar ve gümüş rengi pelerinler vardı. Göğüslerinde dalları uzun bir ağaçtan ve kalkandan oluşan bir amblem yer alıyordu. Bu, Methara'nın sembolü olmalıydı. Chase başıyla nöbetçilere selam verdi.

"İçeride ihtiyacın olan her şey var, Lunabelle. Üzerini değiştirip temizlen. Regina Sophia ile görüşmen için gelip seni alacağım," dedi keyifle.

"Regina kim?" dedim bir anlık şaşkınlıkla. "Sophia beni görüşmek için yeterince düzgün bulmuyor demek," diye ekledim alaycı bir öfkeyle.

Kapımdaki nöbetçiler bana yan gözlerle, hayret içinde baktılar. Chase ise canı sıkılarak iç geçirdi. "Regina, bunların hepsini senin rahatın için sağladı. Dinlen ve konforun tadını çıkar. Onunla yemek yemen için birkaç saate gelip seni alacağım."

İnatla yerimde dikilirken, nöbetçilerden biri sırtımdan iterek beni içeri sokmaya çalıştı. Chase, elini kaldırınca adam eli yanmış gibi geri çekildi.

Chase'in delici bakışları önce muhafıza, ardından bana döndü. Eliyle kapıyı işaret etti. "Lütfen, Lunabelle. Zorluk çıkarma. Kaçamazsın."

"Beni zindandan aldırıp daha konforlu bir zindana kapatmasının iyi bir tanışma yolu olmadığını ona iletirsin," dedim öfkeyle ve kapıdan içeri adım attım. Ardından kapı derhâl kapatılıp kilitlendi.

İçeri girer girmez, Chase'in karşısında göstermediğim panik duygusu bedenimi sardı. Annemden "Regina" olarak bahsediyordu. Yanlış hatırlamıyorsam bu, eski zamanlarda kullanılan bir kraliçe unvanıydı. Bu da annemin haklı veya mağdur olabileceğini umduğum tüm ihtimalleri yerle

bir ediyordu. O liderdi. *Sevdiğim herkesin başına gelenlerin, hatta benim başıma gelenlerin sorumlusu.*

İçimdeki sıkıntı giderek büyürken gözlerim odanın içinde dolaştı. Dışarıdan bakıldığında yıldız ışıklarıyla süslenmiş gibi büyüleyici görünen evler, içeriden şaşırtıcı derecede soğuk ve mesafeliydi. Metalin soğukluğu atmosfere de yansıyordu. Ayaklarımın altındaki kabarık peluş halı ve şöminenin sıcaklığı bile bu hissi tamamen dağıtamamıştı.

Gözlerim, zemindeki gümüş halkalarla süslü metal döşemede gezindi. Duvardaki oymalı kitaplık, yüzlerce küçük motifle işlenmiş yemek masası ve sandalyeler, hepsi ince bir sanatla işlenmiş metalden yapılmıştı. Böylesi bir eseri yaratmak yalnızca büyü değil, sanatsal bir yetenek de gerektiriyordu.

Salondan yukarı çıkan merdivenleri tırmandım ve kapıyı açtım. Yatak odası ve banyo da tıpkı salon gibi döşenmişti. Odaya normallik katan tek şey, metal bir kasa içine oturtulmuş, yumuşak ve oldukça rahat görünen yataktı.

Odayı incelemeyi bırakıp bu kez üzerime baktım. Kıyafetlerim, Crimson'dan ayrılırken yaşanan arbedede yırtılmış, kan ve toprak lekeleriyle kirlenmişti. Yatağın üzerine benim için seçilmiş yeni kıyafetler bırakılmıştı. Gümüş tonlarında, yüksek belli uzun bir etek ve beyaz, kısa bir büstiyer. Yakınlarda, ayaklı metal bir askılıkta ise kapüşonlu, uçuşan kumaştan yapılmış gösterişli beyaz bir pelerin asılıydı.

Yatağa oturup başımı ellerimin arasına aldım, gözlerimi kapattım. *Kaç şehir, kaç ülke gezdim?* Her yerde, kaldığım ya da tutsak edildiğim odalarda bana yeni kostümler hazırlanmıştı. Oraya ait olduğumu anlatmak için bana kılıflar dikiyorlardı durmadan. Sanki bir oyun oynuyorduk ve ben, kolumdan bacağımdan çekiştiriliyordum. Fernville'de asker üniforması, birkaç eğitim kıyafeti ve pijamadan oluşan bir dolabım vardı. Sonra her şehirle birlikte o kılıklar değişti.

Hem avcıydım hem magus. Hem savaşçıydım hem çiftçi bir ailenin kızı. Valor'da siyah avcı kıyafetlerim ve gururla taşıdığım gümüş aslan iğnem vardı. Klan evinde Jude beni sevimli bir çiftçi kızına dönüştürmüştü. Crimson'da ise avcı konsey liderlerinden Alaric'in kızı, Viridia konseyinin Beldrakon varisi olarak gümüş ve safir işlemeli kıyafetler giymiştim. Ve

şimdi, Methara Kraliçesi'nin kızı Prenses Lunabelle olmuştum. Parlak gümüş elbiselerim hazırdı bile.

Tüm bu semboller, giysiler artık midemi bulandırıyordu. *Maskeler...* Boynumda ailemin yadigâr kolyesi, annemden kalan bileklik, güneş motifli bilekliğim, babamın safir yüzüğü... Ne çok parça, ne çok aidiyet... Ve yine de hiçbirine tam olarak ait değilmişim gibiydi.

Solaris'in evlenme teklif ederken taktığı yüzüğe baktım özlemle. Evim Solaris'ti. Her yere, her role, her sıfata ait olabilirdim... Safkan avcı, magus kraliçenin kızı, kehanetin prensesi olabilirdim ama kendimi bir tek Sol'ün yanındayken evimde hissediyordum. Valor'a da bu yüzden tutkuyla bağlanmıştım. Diğer yerlere gelince, önce oraya alıştırılmaya çalışılmış, sonrasında ise acımasızca terk etmeye zorlanmıştım.

Derin bir nefes alıp başımı iki yana salladım ve ayağa kalktım. Kraliçe annemden isteklerim olacaktı ve önce kibar yolu deneyecektim. Bunları giymemi istiyorsa, Sol'e ulaşabilmek için bir maske daha takabilirdim. Üzerimdeki yırtık giysileri çıkardım, banyoya doğru ilerledim.

Duşta sıcak su vardı. Hasta ruhlu annemin beni görmek isteyeceği şekilde temizlenmeye koyuldum. Kirlerimden arındıktan sonra bana bıraktıkları yumuşak pijamaları giydim ve kendimi yatağa attım. Uyumak istemiyordum ama bir yandan da güç kaybetmemem gerekiyordu. Lanet olası ilacın uyuşukluğu hâlâ bedenimi yokluyordu. Gözlerimi kapatıp biraz dinlenmeyi denedim.

Gözlerim kapalı bana on dakika kadar zaman geçmiş gibi gelmişti ki salon bölümünden Chase'in seslendiğini duydum. "Müsait misin, Lunabelle? Regina seni bekliyor!" diye seslendi içeriden.

"Değilim, giyineceğim!" diye bağırdım sert bir sesle.

"Dışarıda bekliyorum. Regina bekletilmeyi sevmez."

Yıllardır beni almayı beklememiş gibi.

Ona kasıtlı olarak duyabileceği kadar yüksek sesle bir küfür savurdum. Kapının sertçe kapanma sesiyle yataktan doğrulup yüzümü yıkadım.

Aynadaki yansımama baktım. "Maskeni takma zamanı, Lunabelle," diye fısıldadım aksime.

Yandaki odaya geçip benim için seçilen giysileri giydim. Saçlarımı parmaklarımla havalandırıp omuzlarımdan belime kadar özgürce dökülmesine

izin verdim. Daha önce fark etmediğim, kıyafetlerle birlikte bırakılan dikenli tacı da gözlerimi devirdikten sonra başıma yerleştirdim.

İşim bittiğinde aynadaki yansımam beni bile hayrete düşürdü.

Üzerimdeki renkler tenime ve saçlarıma uyum sağlamıştı. Yıldızlardan kopup gelmiş gibi görünüyordum. Üzerimdeki pelerinin uçuşan, ayak bileklerime kadar uzanan bol kesimli kumaşı her hareketimde dalgalanıyordu. Pelerin ceketin kolları bileklerime doğru daralıyor ve metal şeritlerle süsleniyordu.

Dışarıdan bakınca gerçek bir prensese benzemiştim... Sanırım. İçimdeki vahşi güçse hâlâ sapasağlamdı.

Derin bir nefes aldım. Yüzleşecektim, hazırdım.

Kapıyı açıp dışarı çıktığımda nöbetçilerin yüzünde önce hayret ve hayranlık, sonrasında ise korku sezdim. Hepsi başlarını öne eğdi.

Chase ise duvara yaslanmış, beni bekliyordu. Pejmürde giysilerini gümüş rengi bir zırhla değiştirmişti. Şimdi o kadar da çocuksu görünmüyordu.

"Prenses," dedi, hafifçe dizlerini kırarak reverans yaptı. Nöbetçiler de beni, "Prenses," diyerek selamladılar.

Kendimi kavram karmaşası içinde bulduğumu inkâr edemezdim. Daha birkaç saat önce ilaçla uyutulup elim kolum bağlı kaçırılmıştım. Zindanda, kir ve kan içinde bağlanmış olarak uyanmıştım. Şimdi ise maskemi takmış, giysilerimi değiştirmiş ve bir anda prenses olmuştum. Önümde reverans yapmaya başlamışlardı.

Aklıma, Solaris'in prens rolüne büründüğü zamanlardaki o güç saçan görüntüsü geldi. Elimden geldiğince onu taklit ettim, başımı hafifçe eğerek kibirli bir selam verdim onlara. Bu deliliğe uymak ne kadar rahatsız edici olsa da en azından bilgi toplayana kadar temkinli davranmakta fayda vardı. Prenses olmamı istiyorlarsa olacaktım.

Chase kibarca yolu gösterdi. Birlikte iki yakayı birleştiren sağlam ama süslü köprüye doğru yürümeye başladık. Yan gözlerle beni süzdüğünü hissediyordum. Artık gözlerinde öncekinin aksine adanmışlık ve hayranlık vardı. Beni buraya getirirken takındığı kaba tavırlardan eser kalmamıştı.

Köprünün ortasında, yamaca inşa edilmiş devasa bir yapı dikkatimi çekti. Daha önce fark etmediğim, küçük ama ihtişamlı bir saraydı bu.

"Regina seni bekliyor, prenses," dedi Chase saygıyla.

"Buraya getirilirken neden daha az prenses olduğumu açıklamak ister misin? Uçuşan beyaz bir pelerinim olmadığı için mi?" diye sordum alayla. *Herkes delirmiş.*

Chase gülümsedi ve selam vererek beni cevapsız bıraktı. Ardından arkasını dönüp uzaklaştı. Burada yaşayanların çok ciddi ruhsal denge problemleri olduğunu düşünmeye başlıyordum. Gözlerimi devirdim ve kapının önünde dikildim.

Baharın ilk zamanlarıydı ama burası az güneş ışığı aldığı için -büyülü ışınların ısıtma görevi gördüğünden emin değildim- serin hava beni ürpertiyordu. Kapının ardında ömür boyu aradığım annemin gerçek yüzü vardı. Sırları ve sorumlu olduğu kötülükler... İçimden kendime Sol'ün sesiyle seslendim. "*Cesaretini topla, Bell.*"

Yaldızlı, iki kanattan oluşan metal kapıyı iki avucumla ittim. Dışarıdan göründüğü kadar ağırdı.

İçeriye adım atmamla birlikte koca bir cüsse beni devirecek şiddette kucakladı. Tanımıştım ama yine de yüzüne bakma ihtiyacı hissettim.

"Eos!"

"Abla."

Kalbim son hızla atarken başımı kaldırıp gerçek olduğuna inanmak istermişçesine yüzüne baktım.

Onu görmediğim süre içerisinde iyice irileşmişti. Tüy yumağı, gurur duyduğu minik sakalının yerini yüzünü kaplayan gür bir sakal örtüsü almıştı. Yetişkinliğe adım atmıştı ama biliyordum ki hâlâ benim küçük erkek kardeşimdi.

Gözlerim hızla yüzünde ve bedeninde dolaştı. Bir an, bana Aster gibi simsiyah gözlerle bakacağından ödüm koptu ama her zamanki ela, sevecen gözleriyle karşılık verdi. Sağlıklı görünüyordu. Titreyen ellerimi sıktım, gözlerimi kapattım ve derin bir rahatlama nefesi verdim.

Solaris, bunca zaman onu akla gelebilecek her yerde aratmıştı. Öldüğünden ya da dönüştürüldüğünden o kadar emindim ki... İçimdeki umuda kendim bile inanmamıştım şimdiye kadar.

"Seni her yerde aradılar, Eos. Sen..." Parmaklarım yüzünü buldu, yanaklarını ve saçlarını okşadım. Gözlerimden akan yaşlara engel olamadım. "İyi misin?"

"Yapma, Lu. Gördüğün gibi çok iyiyim. Hem böyle güzel bir prenses kıyafetinin içindeyken salya sümük ağlayamazsın," dedi her zamanki alaycılığıyla.

"Kes sesini böcek! Gel buraya," dedim. Kollarımı boynuna dolayarak onu boğarcasına sarıldım. O kadar büyümüştü ki artık ancak göğüs hizasına gelebiliyordum. Sarıldığımda ise kollarının arasında kayboluyordum.

İyi görünmesine rağmen sarılışındaki o hafif tedirginlik, tüm özlemini ve yaşadığı korkuyu ele veriyordu. Belli etmemeye çalışıyordu. Gözlerimin önünde büyümüştü. Bir göz kırpmasından bile duygularını anlardım.

"Ailemiz için üzgünüm. Onları kurtaramadım. Her şey benim yüzümden oldu," dedim.

"Onları koruma görevini bana vermiştin, abla. Asıl ben senden özür dilerim. O gün, saldırı başladığında beni bayılttılar. Gözümü burada açtım. O zamandan beri buradayım."

"Koruyamazdın ki... Ben olmasaydım başlarına bunların hiçbiri gelmeyecekti. Onlarla ilgili, benimle ilgili gerçekleri öğrenmişsindir."

"Biliyorum Lu, öğrendim. Ama senin de öğrenmen gereken bazı şeyler var," dedi. Elimden tutup beni duvar kenarındaki süslü minderlerle kaplı, rahat kanepeye doğru çekti.

Gözlerim odada gezinirken, Eos'un sesi beni düşüncelerimden sıyırdı.

"Sophia, benim de annem," dedi bir çırpıda.

Daha ilk cümlesinin yarattığı şoku atlatamamışken avucunu açtı ve elinde en sevdiğim çiçek olan inci çiçeğinin metalden yapılma, oldukça zarif bir kopyasını oluşturdu.

Dudaklarım aralık, gözlerim elleri ve yüzü arasında gidip geldi birkaç saniye. On beş yaşını burada doldurmuştu ve anlaşılan o ki güçleri ortaya çıkmıştı.

Kardeşim bir magus. O da Titan'ın soyundan. Ve benim kadar tehlikede.

Birkaç saniye boş gözlerle bakmaya devam ettim.

"Ağzını kapatacak mısın?"

"Nasıl olur?" dedim. İnkâr ediyordum, evet. "Sophia, Alaric'i ben doğmadan terk etmiş."

Eos şaşkınlığıma ve anlık boşluğumdan kaynaklı saflığıma ufak bir kahkaha attı. "Babalarımız farklı kişiler, akıllım," dedi. "Sana çocuk yapmanın detaylarını anlatmam gerekecek mi?"

Ona baktığımda yüzümü buruşturdum. "Çok bilirsin de... Neyse, konumuz bu değil."

"Hatırlarsan Cecilia anne, doğumum sırasında hastalanıp Carin şehrinde bir süre tedavi görmek zorunda kaldığını anlatırdı hep," diye açıklamaya başladı ciddileşerek.

"O zaman beş yaşındaydım ama bir süre evden gittiğini hatırlıyorum hayal meyal, evet," dedim hafızamı zorlarken.

"Tamam işte. Size, yoktan var olmam tuhaf gelmesin diye uzaklaştılar herhâlde. Aster, Elaine ailesinin tek öz çocuğuydu."

Çocuğuydu. Artık değil. Elaine ailesi diye bir şey kalmadı.

Söylediklerini hazmetmeye çalıştım. Cecilia'nın Eos'a hamile oluşunun kanıtını hatırlayamıyordum. Hasta olduğunu söylemişlerdi ve aylarca evden uzakta kalmıştı. Aster o sırada evin tüm işlerini yüklenmişti. Ara ara ona karşı durduğumda kafama kaktığı bir hikâyeydi bana o baktığı için. Cecilia ve Sam döndüklerinde ise kucaklarında Eos vardı.

Orion amcanın anlattığı hikâyeyi hatırlayınca dudaklarımı sıktım öfkeyle. Sam'in kucağında ortaya çıkışım gibi hafızalarıyla oynayıp Eos'u da onlara vermişlerdi muhtemelen.

"O kadın... Doğurup doğurup çocuklarını aynı aileye mi bırakmış? Bunca zaman nerede olduğumuzu biliyor muymuş?"

O sırada kapıdan girdi. Onca öfkeme rağmen onu görünce içimden güzelliğinin hakkını vermeden edemedim. Üzerindeki parlak gri pelerini ve yerleri süpüren gümüş elbisesiyle tam bir kraliçe gibi görünüyordu. Saçları zarif bir şekilde yarım topluydu. Başında metal dikenlerden oluşan gösterişli bir taç vardı. Büyüleyici görüntüsüne rağmen, ağzını açıp hiç konuşmasa daha çok memnun olacakmışım gibi hissediyordum.

"Sizi kaçırdılar, Lunabelle. Eos'a olan biteni anlattım. Beni dinlemeden yargılama," dedi sert bir sesle.

Eos, yanımızdan ayrılmak üzere hareketlenince onun bileğini yakaladım. Ondan kısa süreli de olsa ayrılmaya hazır değildim.

"Buralardayım abla." Bakışları annemize kaydı. "Özel olarak konuşun," dedi. Elimi güven verircesine sıktı ve bileğini tutuşumdan kurtardı.

"Kendi oğluma zarar vereceğimi düşünmüyorsun herhâlde, Lunabelle. Aylardır yanımda, güvende," dedi Sophia. Sözlerinde ve ses tonunda açık bir kibir vardı.

Kararsız kaldım. Eos beni dinleyecekmiş gibi görünmüyordu. Çaresiz başımı salladım ve Eos'un annemizin yanağından öpücük alıp odadan ayrılışını seyrettim. *Sophia'ya güveniyor.* Sam ve Cecilia'nın saldırıda öldüğünden, Aster'in Valor'daki acı sonundan haberi var mıydı acaba? Bilmiyordum. Hepsinin bizim için büyüyle hafızalarının yok edildiğinden... Tüm olanlar için gözümdeki tek suçlu Sophia'ydı ve annemiz olması işleri hepten zora sokuyordu.

Sophia, etekleri uçuşarak ağır adımlarla yürüdü ve karşımdaki rahat koltuğa bacak bacak üstüne atarak zarif bir hareketle yerleşti. İçeriye iyi giyimli hizmet görevlileri geldiler ve önümde duran sehpaya tepsiyle yiyecekler bıraktılar. Güzel kokular saçan yiyecek tepsisine göz ucuyla bakıp gözlerimi yeniden Sophia'ya çevirdim.

"Yemek ye, Lunabelle. Seni buraya bu şartlarda getirmek zorunda olduğum için üzgünüm. Yıprandın ve zayıf düştün. Annen olarak senden rica ediyorum," dedi.

Burnumun kemerini parmaklarımla sıkarken alayla gülmekten kendimi alamadım. Gülmem birkaç saniye içinde sinir bozucu bir kahkahaya dönüştü.

Seni almak için defalarca kez ölümle burun buruna getirdim. Yaraladım, kaçırdım, sevdiklerini öldürdüm. Bebekken senden vazgeçtim. Ama yemek ye, Lunabelle.

Sinirim bu denli harap olmasa dakikalarca gülebilirdim bu söylediğine.

Kahkahama bozulsa da renk vermemeye çalıştı, üzgün bir ifade takındı. "Lütfen," dedi daha yumuşak bir sesle.

Bir yanım onun teklif ettiği hiçbir şeyi yapmamak üzere çığlık atarken, diğer yanım ondan taleplerim olacağı için huyuna gitmek zorunda olduğumu söylüyordu. İki tarafımı da kızdırmayacak bir orta yol bulup, tepsideki dumanı tüten içeceği elime aldım ve zaman kazanmak için bir yudum aldım.

Sinir bozukluğundan attığım kahkahadan kalan soluk ve yapay bir gülümsemeyle, "Oldu mu?" diye sordum.

Ona karşı olumlu bir adım attığımı düşündüğü için gamzeleri ortaya çıkarak gülümsedi. "Eminim merak ettiğin, sormak istediğin bir sürü şey var. Bu arada yeni giysilerin çok yakışmış," dedi gözleri parlayarak.

Bir an önce sadede gelmesini istiyordum. "Teşekkür ederim," dedim kısaca.

"Hikâyenin aslını dinlemeye hazır mısın, Lunabelle?"

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
GÜMÜŞ BİLGE

Bir vaat ya da bir tehdit...

Sophia, birkaç saniye duvara bakarak sessiz kaldı. Sanırım anlatmaya nereden başlayacağını düşünüyordu. Sonunda karar vermiş olacak ki boğazını temizledi ve hikâyeyi en baştan alarak kendini tanıttı.

"Tam ismim, Arianell Sophia Titan. Asi Methara şehrinin lideri, kraliçesiyim."

"Antik Titan sen misin?"

"Ah, hayır. O da diğerleriyle uyutuldu." Yüzündeki keder gerçek ve samimiydi. *İlk defa.*

"Ben onun kızıyım, Lunabelle. Sen ve Eos da torunları oluyorsunuz," dedi, sanki dünya üzerindeki en doğal şeyden bahiseder gibi. "Antiklerin soyadları, onların kanlarını taşıyan dört kuşağa kadar geçer," diye ekledi.

Yeni bir soyadı daha kazandın, Lu. Koleksiyon yapar gibi biriktirdiğim onca unvan ve soyadının ağırlığı başımı döndürüyordu. *Safkan avcı, Beldrakon vârisi, Methara Prensesi, Titan, Kehanetin Fırtına Prensesi.*

Başım ağrımaya başlamıştı. Yorulmuştum artık. Tek istediğim, Solaris'le kuracağım basit ve adil hayata sığınmaktı. Onun Bell'i olmak, geri kalan her şeyi ardımda bırakmaktı. Mümkünse sonsuza kadar.

Annem beni dikkatle izliyordu. Delirdiğimi düşünüyordu muhtemelen. Somurtuyor, kaşlarımı çatıyor, içimden kendi kendimle konuşup hafifçe gülümsüyordum. Annem ise sözlerinin bende çarpıcı bir etki yaratmamasından duyduğu hayal kırıklığını gizlemiyordu. Ne bekliyordu ki? Bunca

yıl boyunca karanlık magusların prensesi olmayı hayal ettiğimi, sevinçten havalara uçacağımı mı?

"Anlattıklarımın başta sana fazla geleceğinden emindim, Lunabelle. Seni kınamıyorum," dedi.

Ne kadar nazik biriydi öyle.

"Sen özelsin. Her zaman özeldin. Titan'ın safkan soyundan olmana rağmen metale değil de su ve hava elementine hükmedebilmen bir mucize. Kehanetten de haberim var elbette," dedi. "Sana..."

"Onları neden öldürdün?"

İçimdeki delilikten öfke galip çıkmıştı. Sesim öyle sert çıkmıştı ki beklemediği bu soru karşısında anlık olarak donup kaldı. Elbette gerçekleri istiyordum ancak istediğim en öncelikli yanıt buydu. Fernville'den ayrılırken ailemi öldürenleri bulup öldürmeye yemin etmiştim, bilmem gerekiyordu.

"Seni büyüten ailenin ölmesi benim suçum değildi, Lunabelle. Olanlar kazaydı," dedi. "Emrim altındaki magusları seni almaları için göndermiştim. Seni saklıyorlardı, direneceklerini biliyordum. Sam ve Cecilia, seni kimseye vermemek üzere büyülenmiş olmalılar. Eos'un da orada olduğunu biliyordum. Tek amacım ikinizi buraya getirmekti. Gönderdiğim magusları öldürmeye çalışmışlar. Onlar da kendilerini korumak amacıyla ailene zarar vermek zorunda kalmış."

Bu kadar basit. Yanlışlıkla oldu, bitti.

"Öldüler," dedim, her heceyi iyice anlayabilmesi için vurgulayarak. Öfkeden gözlerim yanıyordu ve söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyordum.

Bakışlarımdaki şüpheyi görünce panikle anlatmaya devam etti. "Emrim bu değildi, gerçekten. Sizi sağlıkla büyüttükleri için onlara minnettardım. Buna neden olanlar cezalandırıldı. Onları sevdiğini biliyorum, üzgünüm."

Özrü samimi değildi. Sözleri, boşuna ölen ailemin ardından kabuk tutmuş yaramı kanatıyordu.

Yanlışlıkla öldürülmüşlerdi.

Yanlışlıkla, yanlış çocukları sevmişlerdi.

"Aster?" diye sordum. "O da mı yanlışlıkla oldu?"

"Onu da Eos'la birlikte buraya getirmek üzere almışlar. Siyah gözlü maguslar, içimizde yayılan bir hastalık, Lunabelle. Tedavisini bulamıyoruz. Onları neyin o hâle getirdiğini çözemiyoruz. Maguslar arasında salgın

gibi yayılıyor. Aster de bu hastalığa yakalanmış. Ona burada baktırıyordum."

İnanmayan bakışlarımı görünce açıklamayı sürdürdü. "Eos'a sorabilirsin. Aster çok hastalandı. Eos'u da alıp elimden bir kez kaçtı. Bulup geri getirdim. İkinci kez kaçışı ise Valor'a seni almaya gelen kafileyle birlikte oldu. Onu iyileştirmeye çalışıyordum. Öldüğünü duyunca acımızı paylaştım," dedi sakinlikle.

"Aster magus değildi. Nasıl oldu da hastalandı?"

"Öyleydi," dedi. "Buraya geldiğinde hasta bir magustu. Öncesini bilemem."

Dişlerimi sıktım. O kadar bilgisizdim ki hiçbir şeyden emin olamıyordum. İlk kaçışları Benjamin'le Kriston'da onları aradığımız zaman olmalıydı.

"Anlattıkların deli saçması!" diye bağırdım. "Ben bile ölüyordum!"

Sophia sakinliğini bozmadan yüzüme bakmayı sürdürdü.

"Manyak siyah gözlü magusların, Aster ve Eos'u ararken beni bıçakladılar! Beni almaya her gelişlerinde üzerime ok, mızrak ve çeşitli ölümcül büyüleri yağdırmalarını saymıyorum bile!"

"Lunabelle, onlar hasta," dedi zayıf bir sesle. "Onları eğitmeye, iyileştirmeye çalıştım ancak tam olarak eski hâllerine dönemiyorlar. Elimde kullanabileceğim fazla savaşçı da yok tahmin edebileceğin üzere. Diğer ülkelere göre burada bir hayli az kişiyiz. Onlara kehaneti okuyordum. Seni tanımaları, gücünü anlamaları için... Oradan senin ölmen gerektiği anlamını çıkarmışlar."

İlk duyduğumda ben de ölmem gerektiği anlamını çıkardığımdan o yaratıkları yadırgayamıyordum maalesef.

"Kızını almaya göndereceğin bir tane bile normal adam kalmadı mı elinde? Konuşmayı denedin mi mesela?"

"Seni almama her seferinde engel oldular! Savaşmak zorunda kaldım," dedi yalvarır bir sesle.

"Kendin karşıma çıkarak annem olduğunu söyleyebilirdin! Belki seninle gelirdim!" diye bağırmayı sürdürdüm. "Bana sordun mu kahrolası?"

Yılların öfkesi içimden ona doğru akıyordu ve üslubuma dikkat edecek hâlim yoktu. "Beni alma" diye adlandırdığı girişimlerin hepsi oldukça kanlı savaşlara dönüşmüştü. Benim yüzümden yüzlerce avcı, insan ve magusun

ölümüne neden olmuştu. Hatta yanımda beni koruyanlar ve Solaris olmasa bana da ciddi zarar verebilecek eylemlerdi ancak beni duymuyor gibiydi.

"Çıkamazdım! Ayrılamazdım!" diye bağırdı donuk bir ifadeyle. Bir an tokat yemiş gibi duraksadı. "Seni çaldılar! Seni doğurduktan sonra kendimden geçmiştim, uyandığımda yoktun! Blaze ailesi kaçırttı seni!" diye bağırmaya devam etti. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Seni zehirlediler, hain olarak yetiştirdiler ama çözeceğiz. Çözeceğiz," diye mırıldandı bir yandan hafifçe sallanırken.

Sakinleşti, derin bir nefes alıp kraliçe duruşunu takındı. Anlatmaya devam etmesini istiyordum. O ise önümdeki tepsiye bakıyordu. Bunca yıl görmediği kızının yemek yememesinden endişelenen anne tavırları bana oldukça saçma geliyordu ve huyuna giderek istediklerimi alma hevesim de solmuştu. Bu kadın, düpedüz deliydi. İstediğini yaptıramayacağını anlayınca yüzünü astı ve anlatmaya devam etti.

"Babanla olanlar hataydı. Ben... Ben burayı terk ederek hata yaptım. Seni öğreneceklerdi. Orada kalamazdım. Bir sabah onu terk ettim. Seni korumak için..."

"Ne aşk ama..." dedim terslenerek.

"Bir çocuğun olduğunda, onun tehlikede olduğunu hissedersen önceliğin aşk olmuyor, Luna. Kehanetteki prensesin sen olduğunun anlaşılması an meselesiydi. Ne yapsaydım?" diye sitem etti küskün bir sesle. "Umarım anlamak zorunda kalmazsın."

"Devam et," dedim.

Gözleri daha da donuklaştı. "Neyse ki döndüğümde Methara'yı iyi durumda buldum. Hamile olmam herkeste ufak bir şok etkisi yaratsa da kraliçe olmaya geri döndüm. Bir yandan da kehanete kafayı takmış, gece gündüz araştırıyordum. Bir kâhinim vardı, ak kâhinlerden. Onun buraya getirilmesini sağladım," dedi.

"Ak kâhin mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Kehanetin koruyucuları," diye açıkladı kısaca.

Reina da Sol'ün Ateş Prensi olduğunu bir kâhin aracılığıyla öğrenmişti. *Ak kâhinler...* Bir de karanlık olanlar vardı demek ki. Sophia saf birine benzemiyordu. Nasıl olup da rastgele bir kâhine güvenip gizli şehre getirdiğini aklım almıyordu.

"Onu buraya getirdim" ifadesi de Sophia söyleyince anlam değiştiriyordu gerçi. Zavallı kâhinin tüm ailesini katletmiş bile olabilirdi.

"Buraya gelirken onu da bayılttılar elbette. Buradan çıkış yolunu ben istemezsem kimse bulamaz, Lunabelle," dedi. Bakışlarımdan ne düşündüğümü anlamıştı.

"Elbette," dedim somurtarak.

Bu, kaçma planlarımı sekteye uğratacak bir bilgiydi. Henüz bir plan yapamamış olmam ise daha can sıkıcı olandı.

"Sen doğduğunda, kâhin senin kehanetteki prenses olacağını onayladı. Babamı geri getirmek istiyordum. Antikleri, intikamımızı almak için uyandırmak istiyordum. Kızımla tüm hayallerimi gerçekleştirecektik," dedi hülyalı bir sesle.

İkimiz de delirmiştik ancak annem beni açık ara farkla geride bırakıyordu.

"Seni bir kez kucağıma alabildim, benden aldılar. Buradaki generallerimden biri bana ihanet etti. Ben baygınken seni beşiğinden alıp Methara'nın dışına kaçırmışlar. Deliye döndüm, her yerde seni aradım. Kâhin seni o aileye teslim etmiş. Güçlerin ortaya çıkana kadar seni bulamadım."

Yüzüne baktığımda kederden çok öfke görüyordum. Gözleri Cecilia'nın bana baktığı şefkatle bakmıyordu. Kızını, kendi büyütememiş olmanın üzgünlüğünü taşımıyordu. Gözlerinde kehanetin ondan kaçırılmasının öfkesi vardı.

"Peki ya Eos?" diye sordum az önce gördüklerimden dolayı kırgın bir sesle. "O da mı hataydı?"

"Seni kaybetmemin ardından başka bir adamdan bir çocuğum daha oldu. Ona bakamadım, seni unutamadım. Öfkeme yenik düştüm. Onu generallerimden birine verdim ve mutlu olacağı bir aile bulmasını istedim. Aynı yere verdiklerini bilmiyordum. Büyüdüğünde ve güçlerin ortaya çıktığında yerini buldum. İkinizin de orada olduğunu öğrendiğimde sizi geri almak istedim. Birkaç sene sizi uzaktan izlettim."

"Sezgilerim bu yüzden uyarı veriyordu. Aradığımda kimseyi bulamıyordum," dedim aydınlanma yaşayarak.

Fernville'de askerlik yaptığım zaman sezgilerim defalarca kez hareket geçmiş ancak etrafta hiçbir şey bulamamıştım. Bu yüzden onların ara-

da sırada yanıldığı kanısına varmış, hatta delirdiğimi düşünmüştüm. Kate Mapple'ın saldırıya uğradığı gün, bu yüzden şüphe etmiştim.

"Evet, şu avcı hisleri... Asıl gücünün daha yarısı bile ortaya çıkmadı, Lunabelle. Senin çok sıkı korunduğuna inanıyordum. Kral Cal ve babası da kehanete saplantılı bir ilgi duyuyorlardı."

"Avcı güçlerimi seviyorum. Üzerime, çoğunluğu hastalık kapmış ve beni öldürmeye çalışan delirmiş bir ordu göndermen de hiç hoş değildi," dedim alayla.

"Kâhinden seni kaçırmasını Cal ve babası Toland'ın istediğini tahmin ediyordum. Bu yüzden seni almaya çalışma şeklim de saldırgandı, üzgünüm," diye ekledi.

Ne kadar çok üzülüyordu. Yaptığı şeyler yüzünden tonlarca insan ölmemiş olsa komik bile sayılırdı.

"Saldırgan mı? Seninki düpedüz cinayete teşebbüs," dedim alayla. "Akademi'yi bastın, saraya ve köye saldırı düzenledin! Üstelik de kötü haber, Sophia... Cal benim kim olduğumu bilmiyordu bile!"

Sophia inanmaz bir ifadeyle baktı yüzüme. Yalan söylediğimi düşünüyordu. Yıllardır kendi uydurduğu yalanlara inanmış ve muhtemelen burada kısılıp kalmaktan kafayı yemişti.

Sıkıldığını belli eden bir ifadeyle kıpırdandı. "Bıçaklanma kazaydı. Onun dışındakiler içinse gönderdiğim birliklerin hepsi seni öldürmemeleri gerektiğini biliyordu. Sana doğrudan başka saldıran oldu mu? Olmadı," dedi kendinden emin bir sesle.

"İyi ki biliyorlarmış. Yoksa hâlim ne olurdu?"

Fernville'i düşününce tek tek etkisiz hâle getirmek için hamle yapmışlardı. Valor'da ise kuleden savaştığımdan maguslarla hiç yüz yüze gelmemiştim. *Saray?* Saraya saldırı olduğunda kendi kıyametimi yaşıyordum ve hiçbir şeyi berrak bir şekilde hatırlamıyordum.

"Seni o hainlerden kurtarmak için kapılarını çalamazdım ki onu da denedim," diye açıkladı öfkeyle. "İnsan kralının oğlu söz vermişti, sözünde durmadı. O küçük pislik de soyunun özelliklerini taşıyor. Onu mahvedeceğim. Beni kandırdı."

Marvin... İkisi arasında kimin daha kötü ya da delice davrandığına karar vermem gerekse, annemin açık ara önde olduğunu dehşetle fark ettim.

Sessizliğim karşısında rahatsız olup konuşma ihtiyacı hissetti. "Hayatım boyunca avlandım, Lunabelle. Annemi öldürdüler. Bize edilen ihanetin yükünü taşıdım, tetikte yaşadım. Seni kaçıran kâhin bana ihanet etti. Ona güvenmiştim. Seni ne hâle getirdiklerini bilmiyordum. O yüzden seni zorla buraya getirtip sonrasında bu konuşmayı yapmayı amaçlıyordum."

Dönüp dolaşıp aynı şeyleri anlatmasından usanmıştım. Aklını yitirmiş gibiydi, anlamı yoktu. "Şimdi, beni silahın veya anahtarın olarak kullanmak istiyorsun. Babanı ve diğer Antikleri geri getirmek için, değil mi?" diye sordum.

"Burada kaldığın süre içinde doğruları göreceksin, Lunabelle. Haklı olanın bizler olduğunu ve hakkımızı almamız gerektiğini fark edeceksin," dedi isterik bir tonla.

"Yanında kalmamı istiyorsan şartlarım var," dedim. Yüzüme hoş karşılamadığını belli eden bir ifadeyle baktı. Az sonra söyleyeceklerimden hiç hoşlanmayacaktı.

"Solaris ile konuşmalıyım. Onun ve dostlarımın iyi olduğunu bana kanıtlaman gerekiyor," dedim. "Eğer bunu yapmama izin vermezsen kaçmanın bir yolunu bulacağıma yemin ederim."

Yüzü asıldı. Bakışları parmağıma, Solaris'in hediyesi yüzüğe takıldı. "Senin için bir kuzgun ayarlayacağım. Yalnızca tek kuzgun, Lunabelle. Solaris'in cevabı sana geldiğinde konuşma biter. Prensle bir daha görüşmeyeceksin. Seni burada zorla da tutabilirim, güzellikle de. Kaçmaya çalışman işe yaramaz. Ne kadar onaylamasam da bunu kızım olduğun için yapacağım. Beni tehdit ettiğin için değil."

Öfkelendiğinde güzelliği, yerini korkunç bir ifadeye bırakıyordu. Yüzü çarpılıyor, gözlerinden tehlikeli parıltılar saçıyordu.

Başımı sallayarak onayladım. "Bugün doğum günüydü. Son kez ona yazmama izin verdiğin için teşekkürler."

Deliyle deli olacaktım bir süreliğine, mecburen.

Zarif bir hareketle ıslık çaldı. Kanat çırpan iri bir kuzgun odanın açık penceresinden, Sophia'nın koluna doğru süzüldü. Uzanıp kâğıt ve kalem aldı, bana uzattı. "Seni bulamayacak, Lunabelle. Onu bir daha göremeyeceksin. Bu mektupta vedalaşsan iyi edersin."

Kâğıt ve kalemi elinden hışımla çektim ve eğilip yazmaya koyuldum. Hain Bren'in hediyesi saatime baktım.

NOVTO4B1.356

Solaris,

Yeni yaşın kutlu olsun. **Yirminci yaşın sana o üç** dileğini **getirsin. Seninle ağaçların altında** yaptığımız son gezide benim için **büyüyle gizlenmiş** bir inci çiçeği **bahçesi** yaratmıştın. Orada sorduğun soruyu kabul etsem de bu şartlar altında bunun mümkün olamayacağını görüyorum. **Titan** benim **geçmişim ve** geleceğim. **Avcı şehrinde** kendine yeni bir hayat kur.

Ben Titan'ın torunuyum. **Sen ise insan ülkesinin prensisin. Annem ve Eos** benim yeni koruyucularım olacak. **Burada** bana ihtiyaçları var. Sophia'nın **kraliçe** görevlerini yerine getirmesini sağlayacağım. **Annemin** gerçek ailem olduğunu anladım. **Seni** tanıdığımdan beri duygularımın **esiriyim.** Artık son bulacak.

Ben iyiyim. Ash, Ella ve babam da iyi. Onların da döneceğini sanmam.

Beni severek bir **zindana hapsettin.** Yeni hayatıma başlamak için yalnızca bana iyi olduğunu bildirmene ihtiyacım var. Cevabını bekliyorum. **Beni bulmaya** çalışma. **Dikkatini avcı güçlerine ver. Olmayacak** hayaller peşinde koşmayalım.

Seni gerçekten **seviyordum.** Üzgünüm.

Lunabelle Titan Beldrakon

Yazmayı bitirip şifrelemek istediğim kısımların üzerinden geçtim. Mektubun tümünü bastırmadan, tüy gibi harflerle yazmış, bazı kelimelerin ve harflerin bastırarak üzerinden geçmiştim.

Solaris zekiydi, şifreli mektubumu çözerdi ancak bunu anneme belli etmemeliydim. Kâğıdın arkasında yalnızca şifrelediğim kelimelerin kabartıları çıkmıştı. Ben mektubu yazarken bana saygı gösterip ayaklanmış, çalışma masasında bir şeylerle ilgileniyor gibi yapmıştı.

"Mektubum bitti. Kuzgunu çağırır mısın?"

Mektubu elimden aldı, şöyle bir göz gezdirdi. Okudukça yüzü gamzelerle aydınlandı.

"Başkalarının mektuplarını okumamalısın," diye çıkıştım.

"Yirmi yaşında bir kızı olan her anne, kızının mektuplarını okur, Lunabelle. Senin, daha bir sürü özel durumun olduğunu söylememe gerek yok."

"Endişeli anne tavırları için biraz geç kalmadın mı?" diye yanıtladım alayla.

İğnelememi duymazdan geldi. "İtiraf etmeliyim şaşırdım. Neden böyle şeyler yazdın?"

"Beni aramaya gelirse ona zarar vereceksin. Buna izin veremem," dedim ve sahte bir öfkeyle mektubu elinden alıp rulo hâline getirdim.

Sophia'nın neşesi yerine gelmişti. "Güzel bir doğum günü armağanı olacak. En doğrusunu yaptın. O da babası gibi olmalı. Seni daha fazla kandırmasına izin vermeyeceğim," dedi keyifle.

Harfleri ve kelimeleri yalnızca arkasına dokununca kabartısı hissedilecek kadar koyulaştırmıştım ve yaptığım numaranın anlaşılmaması için mektubun bir an önce gitmesi gerekiyordu. Solaris'in elbette doğum günü değildi. Bugün bahar ayının dördü ve saat sekizi üç geçiyordu. Solaris anlarsa en azından kuzgunun ona ne kadar zamanda ulaştığını çözer, beni arayacağı alanı daraltabilirdi.

Annem, yazdıklarımın verdiği keyifle fazla üstelemedi ve kuzgunu yeniden çağırdı. Mektup kuzgunla yola çıkınca rahat bir nefes aldım.

"Anlayacaksın, Lunabelle. Beni seveceksin," dedi. "Ailen burada. Evin burası kızım."

Yanlış, ailem ve evim Crimson'da.

"Babam ve arkadaşlarımı serbest bırak," dedim.

"Yarın onları görebilirsin," diye yanıtladı.

"Kuzgun ne zaman döner?" diye üsteledim.

"Dönünce haber veririm. Odanda biraz dinlen," dedi ve beni kibarca kovaladı.

Tartışmamızın etkisi olsa gerek, kapıdan girdiği ana göre solgun ve sarsılmış görünüyordu. Ona selam dahi vermeden kapıdan çıktım. Solaris'in cevabını alınca anneme verdiğim sözle işim bitiyordu. O noktadan sonra kaçmaya çalışacaktım.

İleride Eos ve Chase sohbet ediyorlardı. Eos, beni görünce yanıma yürüdü ve kolunu omzuma attı. "Bu fıstığa odasına kadar ben eşlik ederim, Chase," dedi sevimsiz oğlan çocuğu askere. Chase'i şöyle bir süzdüm. Annemin elinde gerçek savaşçılar yoktu demek ki gerçekten. Bu oğlan çocuğuna özel görev verdiğine göre...

Annem ardımdan kapıya çıktı. Chase, sorgular gözlerle anneme baktı. Çenesiyle "gitsinler" işareti yapınca Eos'la yürümeye başladık. Elbette arkamızdan bizi takip eden birkaç muhafız eşliğinde. Kötü namım kendimden önce Methara'ya gelmişti çoktan.

"Sana iyi davrandılar mı?" diye sordum hâlâ bir hasarı varmış da göremiyormuşum gibi incelerken.

"Kötü davranmışlar gibi mi görünüyorum abla?" dedi gülümseyerek.

"Eos, senden vazgeçmesini nasıl kabullendin?" diye sordum aniden konuya girerek. Onu kırmak istemiyordum ama o kadına neden o kadar güven duyduğunu da öğrenmem gerekiyordu.

"Zor oldu, Lu. Ancak aylardır buradayım. İlk izlenimi pek iç açıcı değil, biliyorum ama bizleri seviyor. Onu affetmenin bir yolunu bulacaksın," diye yanıtladı.

"Onları özlüyorum, Eos," dedim gözlerim dolarak.

"Ben de özlüyorum abla ama annemin suçu değildi. Aster için bile elinden geleni yaptı," dedi mekanik bir sesle.

Kalacağım lüks hapishanenin kapısına gelmiştik çene çalarken. Eos eğilip yanağımdan bir öpücük aldı ve gitmeye davrandı.

Kolundan gitmemesi için çekiştirdim. "Nerede kalıyorsun? Yanımda kal," dedim.

Onu artık bir an bile gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

Bir anlığına kararsız kaldı ancak sonra yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle içeri girmeyi kabul etti. Muhafızlardan biri Sophia'ya haber vermek için olsa gerek, hareketlenerek görev yerinden ayrıldı.

Kapıyı kapatır kapatmaz onu yattığım odaya doğru sürükledim ve susmasını işaret ettim. Şaşkın bakışlarla odama geldi. "Dinlenmediğimizden emin olmak istedim. Buradan kaçmalıyız, Eos," dedim fısıldayarak. "Annemiz bir deli."

"Abla, buradan kaçış yok. Annemiz deli değil. Ona bir şans ver. Burası evimiz. Neden kaçalım ki?"

Ona iri açılmış gözlerimle bakıyor, kafasına bir tane patlatmak istiyordum kendine gelmesi için.

"Senin beynini mi yıkadılar, Eos? Ne evi? Esiriz burada, kalın kafalı çocuk! Ash ve babam da buradalar. Onları da alıp kaçacağız."

"Prens Ukala ile aşkınızı herkes anlatıyor, o kısmını duyduk. Ona dönmek istiyorsun, anladık," dedi homurdanarak. "Ama ben gelemem. Burada eğitim alıyorum, Lu. Arkadaşlarım var. Annem de beni buraya getirttiğinden beri sevgimi kazanmaya çalışmak dışında bir şey yapmadı. Biraz sakin ol," dedi. Ellerini cebine attı ve omuzlarını silkti.

Onu omuzlarından tutarak, kendine gelene kadar sarsma içgüdüme direnmek için yumruklarımı sıktım. "Madem esir değilsin, geldiğinden beri Methara'dan dışarı çıktın mı?"

Bana boş gözlerle baktı. Bakışlarını beğenmemiştim. Yakından, dikkatli bakınca gözlerinde bariz bir donukluk vardı.

"Ne demek istiyorsun, Lu? Methara'dan çıkış yok," dedi. "Ben yatmaya gidiyorum. Salondaki rahat kanepe benim. Sabah konuşuruz." Eğilip yanağımdan öptü ve odadan çıktı.

Eos yanımdan ayrıldıktan sonra, birkaç saniye boş gözlerle ardından baktım. Onda bir sorun vardı. Büyümesinin her bir lanet saniyesini izlemiştim. Durgunluğunu, ailemizin ölümünü böylesine çabuk kabullenmesini yaşadığı travmalara bağlamıştım ama şimdi emin olmuştum. Ona bir şey yapmışlardı.

Mektubumun bir an önce Sol'e ulaşmasını umuyordum. Ona çok ihtiyacım vardı. Birlikteyken güçlüydük. Eminim ki o da şu an deliye dönmüştü. Bir yanım ona ne olduğu bilinmezliğiyle endişeyle kavrulurken, diğer yanım eksik parçasını yanında istiyordu. O yanımdayken her şeyi başaracakmış gibi hissediyordum. Burada, bu deliliğin ortasında fena hâlde kapana kısılmıştım.

Öfkeyle üzerimdeki prenses giysilerini çıkarıp kenara fırlattım. Benim için hazırlanan dolabı açıp orada gördüğüm bol pijamaları üzerime geçirdim. Üzerimden kayan saten kumaş bile bana Sol'ün gömleklerinin verdiği konforu vermiyordu. Kendimi yatağa atıp düşünceler ve kuruntular içinde uyumaya çalıştım.

Kâbuslarım, eskisinden daha acımasız hâlde geri dönmüştü. Üstelik beni tatlı sözlerle sakinleştiren, kollarıyla saran prensim uzaklardaydı.

Ertesi gün gözlerimi araladığımda, sönen şömine sebebiyle her yanım soğuktan tutulmuştu. Baş ucumda dev gibi bir şekil dikiliyor, elindeki tüyle burnumu gıdıklamaya çalışıyordu.

"Eos, kes şunu!" dedim ayılmaya çalışarak.

"Annem bizi çağırdı, uykucu. Kalk ve giyin," dedi tüyü yüzüme sürmeye devam ederek. "Luna!"

"Eos! Uyandım tamam. Hâlâ gece, değil mi?" diye homurdandım.

"Prensinden haber var sanırım," dedi bıyık altından sırıtırken.

Bir anda doğrulup yataktan fırladım. Odadan koşarak çıkmama ramak kalmıştı ki Eos kolumdan tuttu.

"Abla, giyinsen mi? Yüzünü yıka, dişlerini fırçala da biraz prensese benze," dedi alayla.

"Sana ne dediler?" diye sordum, onu duymazdan gelerek.

"Mektubuna cevap gelmiş. Annem kahvaltıya bekliyor. Dışarıda giyinmeni bekliyorum. Suratını toplamadan gelme, muşmulaya benziyorsun," dedi sırıtarak. "Yamuk bir muşmula."

"Sen kendi meymenetsiz suratını gördün mü?" diye homurdandım. *Bazı şeyler değişmiyor.*

Hızla yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Saçlarımı ensemde özensizce tutturdum. Dolaptan siyah bir pantolon ve kazak seçip üzerime geçirdim. Ayağıma siyah botlarımı giydim, sade görünümlü pelerinlerden birini kaptım ve koşar adım salona gittim.

"Hadi, hızlı ol. Gidiyoruz," dedim.

"Prensini bekletmeyelim. Yazdığı mektuba öpücükler de konduracak mısın?" diye sordu imayla.

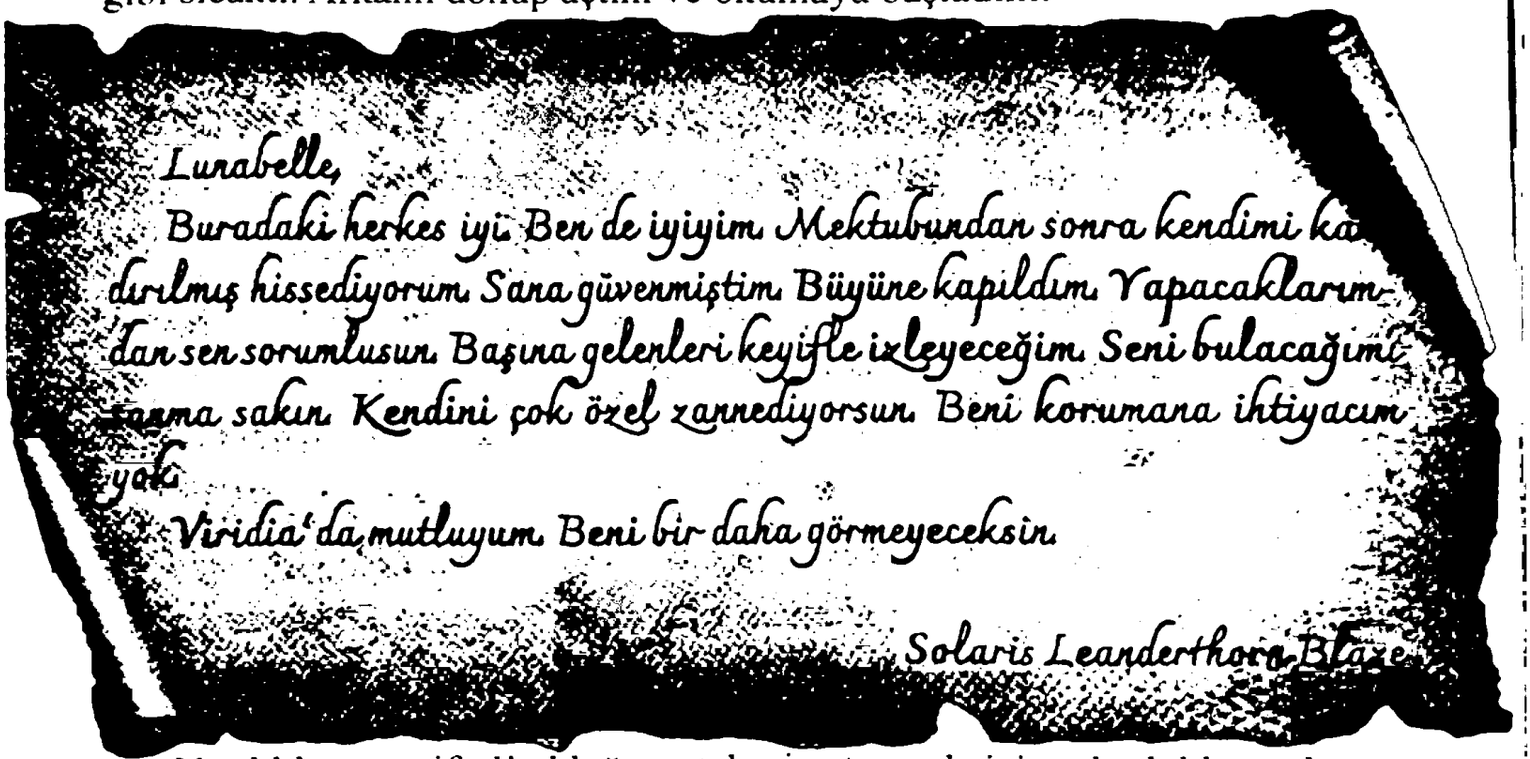
"Eğer sesini kesip harekete geçmezsen senin gözünün üzerine tatlı bir öpücük konduracağım. Özlemişsindir," diye yanıtladım huysuzca.

Sırıttı ve beni tek koluyla kucaklayıp havaya kaldırdı. "Artık senden güçlüyüm, huysuz," dedi gülerek.

"Eos Elaine! Hemen indir beni!" diye buyurdum abla sesimle.

Abla tonlamam şaşırtıcı olsa da hâlâ işe yarıyordu. Sırıtarak beni yere bıraktı. Üzerimi düzelttim ve ona ters bir bakış atıp kapıya doğru yürüdüm. Arkamdan iri adımlarıyla takip etti.

Sarayın kapısına kadar konuşmadan yürüdük. Muhafızlar biz gelince kenara çekildiler ve içeri geçtik. Annem, bizi kapıda karşıladı. Elinde küçük bir zarf tutuyordu. Üzerine yürüyüp hırçın bir hareketle zarfı kaptım, çoktan açılmıştı. Anneme öfkeyle baktım. Elimdeki zarf sanki Sol'ün elleri gibi sıcaktı. Arkamı dönüp açtım ve okumaya başladım.

Yazdıklarının şifreli olduğunu tahmin etsem de içim okuduklarım karşısında buz gibi oldu. Elimi mektubun yazıldığı kâğıdın arkasında gezdirdim belli etmeden.

Zeki prens! Anlamıştı, aynı numarayı o da yapmıştı. Arkam dönükken belli belirsiz kendi kendime sırıttım. Onun el yazısıydı, iyiydi. Anneme doğru döndüm. Üzgün bir yüz ifadesi takındım.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Mektup bende kalabilir mi?"

Annem anlayışla başını salladı. Mektubumu aldım ve odadan ayrılıp kaldığım yere doğru yürümeye başladım. Arkamdan iki muhafız usulca beni izliyordu. İçeriye girdikten sonra kendimi yatak odasına kilitledim.

Kâğıdın arka yüzeyinde parmağımı gezdirip koyu kelime ve harfleri başka bir kâğıda not ettim.

"İyiyim. Büyü yap. İzleyeceğim. Seni bulacağım. Kendini koru."

"vi, eni, y, e, s, r, s, o, um."

Karışık harfleri görür görmez zihnimde çoktan şekillendirdim. *"Seni Seviyorum."*

Bu kez gerçekten gözlerim dolarak elimdeki kâğıt parçasına baktım. "Ben de seni seviyorum, Sol," diye fısıldadım.

Solaris'in fikri aklıma yatmıştı. Onun izleyebileceği bir büyü yaparsam işe yarardı. Hem safkan avcıydı hem de büyüsü büyümü tanıyor, birbirlerini tamamlıyorlardı. Artık Sophia'ya iyi ve uysal kız numarası yapmama da gerek kalmamıştı. Çıkarabileceğim her sorunu çıkaracaktım.

Mektubu saklamak istesem de imha etmek daha akıllıcaydı. Son kez gözden kaçırdığım bir şey olmasın diye evirip çevirdim. Şifre bu kadardı. Mektubu şöminede çıtırdayan ateşe usulca bıraktım. Kâğıt alevler arasında yok olurken, Sol'ün ellerinde evcilleşen ateşi ne kadar özlediğimi fark ettim. Onu yeniden görebilmek için gerekirse bu şehrin altını üstüne getirecektim.

Metal oymalarla süslenmiş şöminenin önünde alevleri izlerken kapı çalındı.

Eos kapıda bekliyordu. Kapının kilidini açtığımda içeri girdi, bana endişeyle baktı. "İyi misin, Lu?"

Onu yanıtsız bıraktım, gözlerimi şömineye diktim.

"Böylesi herkes için en iyisi. Onunla olamazsın, sen buraya aitsin," dedi.

Gözlerimi küle dönmekte olan mektuptan ayırdım, gözlerine diktim. "Methara'dan nasıl çıkılıyor, Eos?" diye sordum.

Bana yine o boş gözlerle baktı. Ona buradan kaçmakla veya çıkmakla ilgili ne sorsam böyle ruhu içinden çekilmiş gibi oluyor, gözünün feri kaçıyordu. Kukla gibi kafasını diğer yana eğdi. Kardeşimi iplerinden kontrol eden kuklacıya bunu ödetecektim.

"Babam ve Ash nerede tutuluyor, biliyor musun?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi dalgınca. "Annem eğitimlere katılmanı istiyor. Seni oraya götüreceğim. Onun için geldim."

"Sophia ile ben konuşurum, böcek. Beni burada bekle," dedim.

Sorduğum sorudan dolayı beyni yanmış gibiydi. İri cüssesiyle koltuğa çöktü. Annemin yanına gitmeden aklıma bir şey geldi. Odadan bir kalem

kapıp bileğime, görünmeyecek bir yere "Büyü yap" yazdım. *Her ihtimale karşı*... Bana da Eos'a yaptığı şeyi yapabilirdi. Sol'ün beni bulması için büyü yapmayı unutmamam gerekiyordu.

Öfkeli adımlarla saraya giden yolu arşınladım. Süslü, gümüş renkli kapı tokmağını çevirdim. Kapının önündeki muhafızlar bana müdahale etmedi.

"Gelmeni bekliyordum," dedi Sophia, sakinlikle. Üzerinde yine gümüşi tonlarda, zarif giysiler vardı. Ona olan öfkem çığ gibi büyüse de inkâr edemeyeceğim bir güç dalgası yayıyordu.

"Eos'a ne yaptın?" diye sordum. "Neden bazı sorular sorduğumda beyni yanmak üzereymiş gibi görünüyor?"

Yüzünden anlık bir şaşkınlık ifadesi geçti. Sonra kendisini toparladı. Boş koltuğa yığıldı. "Onu buraya getirdiğimde çok hırçındı. Ne yaptıysam kaçmaktan vazgeçiremedim. Aster'in yakalandığı, magusları dönüştüren hastalığa çare bulamamıştık, beni suçluyordu. Korumak istedim. Aster'le bir olup kaçma girişiminde bulundukları zaman ona buranın çıkışını ve çıkışının olduğunu unutturdum," dedi.

Bu kadının bulduğu her çözüm korkunçtu. Bunları gayet normal bir şekilde anlatması da...

Kalan son sabrımla, "Bunu nasıl yapabiliyorsun?" diye sordum.

"Bu, bize babam Titan'dan gelen bir yetenek, Lunabelle. Babamda vardı, bende de var. Sende ve Eos'ta olup olmadığını bilmiyorum. Anılarla oynayabilirim, olmuş olan her şeyi unutturabilirim," diye açıkladı. "Sahte anılar ekebilirim zihnine."

Bir vaat ya da bir tehdit... Hangisi olduğunun önemi yoktu. Tehlikeliydi. *Lanet!*

Antiklerin ve onların safkan soylarının ne kadar güçlü olabileceklerini hafife almıştım. Onları zihnimizde canlandırırken her zaman Sol ve benim gibi olduklarını düşünmüştüm. Şimdi karşımızda hafıza silen, zihin şekillendiren bir güç vardı. Beni bebekken buradan kaçıran her kimse, o kişinin de aynı yeteneğe sahip olma ihtimali yüksekti. Demek ki Fernville'deki ailemin hafızası da bu şekilde silinmişti.

"Beni büyüten ailenin hafızasıyla sen mi oynadın?" dedim öfkeli çıkmasına engel olamadığım sesimle.

Şaşırdı. "Ben yapmadım. Yıllardır arıyorum seni," diye yanıtladı.

Doğruyu söylüyor gibi bir hâli vardı ama söz konusu Sophia olunca emin olmak mümkün değildi.

"Sen ve babandan başka Titan'ın soyundan kim var?"

"Bildiğim kadarıyla kimse," dedi düşünceli hâlde. "Sen ve Eos varsınız bir de," diye mırıldandı.

"Babanın başka çocuğu olabilir mi?" diye üsteledim.

"Antikler uzun bir ömür yaşadılar, Lunabelle. Olabilir, bilmiyorum," diye yanıtladı. "Ne için soruyorsun?"

"Merak," dedim. "Aile bağları son günlerde oldukça karmaşıklaştı."

Birisi daha olmalıydı, belki kayıp bir çocuk... Diğer bir ihtimal de Sophia'nın yalan söylüyor olmasıydı ki bu da oldukça mümkündü.

"Bana da Eos'a yaptığını yapacak mısın?" diye sordum. Sesimin çaresiz çıkmasına ise engel olamadım. Onu nasıl durduracağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Eğer sözümden çıkmazsan hayır, yapmayacağım. Bunu yapmak her zaman risklidir. Seninle savaşmak istemiyorum, Lunabelle."

Eos harcanabilir, ben değildim. Ve bu, beni fazlasıyla üzüyordu. Bana yapamazdı ama ona acımamıştı.

"Bana olan sözünü tut, usluca otur. Burada senin için bir yaşam planlıyorum. Ateş Prensi ortaya çıktığında ise Antikleri uyandırıp yeniden diyara hükmedeceğiz. Saklanmamıza gerek kalmayacak. Babam hariç tüm Antiklerin kendi ateşinde yandığını görmek için can atıyorum," dedi.

Solaris'i bilmiyor. Zamanının çoğunda burada tıkılıp kaldığı için Solaris'i gözden kaçırmış olmalıydı. Ve bunun aynı şekilde kalmasını sağlamam gerekiyordu.

"Antikler size ne yaptılar?" diye sordum.

"Annemi öldürdüler. Nehelenia, büyükannen," dedi.

"Neden?"

Bana inatçı gözlerle baktı, yanıtlamayı reddetti. "Öğrenirsin bir gün." Gözleri, işaret parmağımda takılı olan, babamın verdiği yüzüğe kaydı. Buruk bir şekilde gülümsedi. "Babamın mezarının anahtarını bulmuşsun."

"Onu Alaric'e vermişsin. O da bana hediye etti," dedim.

"Benim taşımam tehlikeliydi. En iyi onun koruyacağını düşünmüştüm. Yanılmamışım."

"Başka anahtar yok. Antikleri uyandırmakla ilgilenmiyorum," dedim.

Sırf sen bu kadar istediğin için yapmayacağım!

"Ah, Lunabelle... İlgileneceksin. Gerçekleri gördükçe, bizi tanıdıkça sen de benim gibi düşüneceksin. Eos seni eğitim alanına götürecek. Güçlerini görmek için sabırsızlanıyorum."

Aramızda sağlıklı bir iletişim yoktu. Ben inatla karşı koyuyordum, o ise bana kendi isteklerini dayatıyordu.

"Babamı, Ash'i ve Ella'yı serbest bırak," dedim huysuzca. "En başta onları neden getirdin ki zaten?"

"Bir insanı magusa dönüştürdüğünü duydum. Bunu yalnızca Antikler yapardı, Lunabelle. Onu incelemek istiyorum. Ella'ya gelince... Saraydan tanırım. Bebekliğini biliyorum ve birbirimizi severdik. Oradan kurtarmak istedim."

"İlginç bir kurtarma anlayışın var, Sophia."

Deli annem, sözlerim karşısında gülümsedi. "Bana 'anne' diyeceğin günü iple çekiyorum," dedi ve muhafızlara, "Getirin!" diye seslendi.

İki muhafız babamı sürükleyerek getirdiler. İçeri girmeden bağırışlarını duydum. "Kızımı göreceğim! Bana kızımı getirin!"

Anneme yan gözlerle baktım. Biraz olsun bile etkilenmemişti. Muhteşem soğukluğumu kimden aldığım belli olmuştu ancak benim aksime, bugüne kadar onun kalbinin buzlarını kimse eritememişti. *Babam bile...* Babam için derin bir üzüntü duydum kalbimde. Onu ve beni arayarak yıllarını harcamıştı.

Alaric içeri girer girmez beni gördü. Muhafızlar kollarını bıraktıklarında koştu, sarıldı. Onun sarılışına samimi bir karşılık verdim. "İyi misin?"

"İyiyim baba. Sen iyi misin?" diye sordum. Alaric'e "baba" dediğimi duyduğunda Sophia'nın yüzünden ilk kez hüzünlü bir ifade geçti ancak kendini hemen toparladı.

Alaric tam bana cevap vereceği sırada, arkamızda duran anneme gözleri takıldı. Bu, görmek istediğim bir manzara değildi. Gözleri, iradesi dışında parlayan bir sevinçle doldu. "Sophia," diye fısıldadı. Tüm yaşamı ona bağlıymış gibi. Ona bağlı olmasını istemiyordum.

"Alaric... Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi annem. "Yeniden, tüm aile bir aradayız."

Gözlerimi devirdim. *Cidden mi?* Onun peşinden yıllarca dağ taş dolaşan, onu arayan adama söyleyeceği tek söz bu muydu?

Babam ilk şaşkınlığını attıktan sonra kaşlarını çattı. "Neredeydin? Yıllarca sizi aradım," dedi. Sesi özlemle karışık sitem kokuyordu. Hâlâ bir umut taşıdığını görmek kalbimi burktu. Ardından kısık bir sesle, "Hiç değişmemişsin," diye mırıldandı anneme.

"Konuşmanız için sizi yalnız bırakayım," dedim ve kapıya yöneldim.

Başımı çevirip son kez arkama baktım. Babam, tüm adanmışlığıyla Sophia'ya bakıyordu. *Maalesef.*

"Ona o numaralarından yapmayacaksın. Yaparsan anlarım," dedim Sophia'ya.

Babam bize şaşkın gözlerle bakarken, annem demek istediğimi anlamıştı. Başını sallayarak onayladı. Canım öncekinden de sıkkın hâlde kapıdan çıktım.

Chase, dışarıda beni bekliyordu. Gümüş bir eğitim zırhı giymişti. "Seni eğitim alanına götüreceğim. Üzerini değiştir."

Tüm hıncımı bu oğlandan çıkarmak istemiyordum ama eh... Beni zorluyordu. Çok yanlış zamanlarda yakınımda bitiyordu.

"Zırh giymeye ihtiyacım yok, Chase," dedim huysuzca.

İçten bir kahkaha attı. *Acaba Chase de Eos gibi mi?* Öğrendiklerimden sonra kimin kendi isteğiyle, kimin kandırılarak burada kaldığını çözemiyordum.

"Regina'ya çok benziyorsun, Luna," dedi gülümseyerek.

"Kimseye benzemiyorum," diye homurdandım. Bir anda aklıma geldi. "Methara'dan çıkış var mı Chase?"

"Elbette var, Lunabelle. Nerede olduğunu söyleyemem ancak seni getiren ekipte olduğumu düşünürsen, çıkışın yerini bildiğimi de tahmin edersin sanırım."

Gözleri donuklaşmamıştı. Şaşırmamıştı. Hasta gibi görünmüyordu. Kendi isteğiyle buradaydı demek ki.

"Sen buraya nasıl geldin?" diye sordum pes ederek. Eğitim alanına kadar bilgi toplamakla oyalanırdım belki. Sorumu değiştirince az önce göremediğim gölgeler, gözlerinde belirdi. Ve daha önce fark etmediğim bir şey daha fark ettim. Açık kahverengi gözlerinin rengi, bugün birkaç ton koyu ve donuktu. *Sophia!* Onun da hafızasıyla oynamıştı.

"Ben... Buradayım, Lunabelle. Buradaydım..." dedi.

"Ailen? Onları hatırlamıyor musun?" diye üsteledim.

"Ailem? Ailem yok. Regina beni büyüttü. Burada..." dedi.

Yüzünün atan rengine bakarken derin bir iç çektim. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Hâline samimi duygularla üzülmüştüm. Chase'i sıkıştırırken bir yandan yürüyorduk ve eğitim alanının kapısına geldik sonunda. Sorduğum sorulardan sonra sersemlemişti.

Sophia'nın büyülediği kişiler, zihinlerindeki boşluklara dokunulduğunda hasta gibi oluyor, âdeta gerçeklikten kopuyorlardı. Keşke Jay burada olsaydı. Belki de onları iyileştirmenin bir yolunu bulabilirdi.

Eğitim alanı, göl kenarında geniş, çıplak bir sahaya kurulmuştu. Chase beni en alt kata, şelalenin beslediği gölün hizasına getirmişti. Yürürken çıkış yolu için etrafıma bakınmıştım ancak boşa çabaydı. Sihirli bir şehirde uçarak çıkıyor bile olabilirlerdi. Hiçbir şey görmemiştim.

"Sen içeri geç, ben geleceğim," dedi Chase ve sendeleyerek uzaklaştı.

Alana ayak bastığımda Ella ve Ash bana koşar adım yürüdüler ve aynı anda boğarcasına sarıldılar.

"Seni çok merak ettik, Lu. İyi misin? Alaric amca nerede?" diye heyecanla sorularını sıraladı Ella.

"Ben de sizleri çok merak ettim, iyiyim. Babam, annemin yanında," dedim.

"Annen mi?" diye atıldı Ash.

"Annem buranın kraliçesi, Titan'ın da kızıymış. Ona 'Regina' diyorlar," diye özet geçtim fısıldayarak.

İkisinin de gözleri şaşkınlıkla irileşti. Ash ile ne çok uğraşmıştık, ne çok sahte iz sürmüştük annem için.

"Sizi nasıl serbest bıraktı?" diye sordum.

"At arabasında bizi bayıltmalarından sonra zindanda gözümüzü açtık. Muhafızlar bugün gelip çıkabileceğimizi, seni bulmamız gerektiğini söylediler. Regina bizi affetmiş. Biz de burayı ya da Regina dedikleri kişiyi havaya uçurduğunu düşünmüştük," dedi Ella gayet ciddi bir ifadeyle.

"Sen de mi öğrendin?" dedim somurtarak.

Benim bir yerleri patlatmamla ilgili dertleri neydi acaba? Ella sırıtarak omuz silkti. Ash'in çenesi gerçekten hiç durmuyordu.

"Ee patlama olmadıysa nasıl çıktık?"

Ash'e ters gözlerle baksam da üstüne alınmadı.

"Annemin ona güvenmem için yaptığı numaralardan biri. Anlatmam gereken çok şey var. Yalnız kalınca," dedim.

Biz konuşurken eğitim alanı kapısından zırhıyla Eos girdi.

Ash hayretle nefesini tuttu. "Eos! Yaşıyorsun!" diyerek onu sımsıkı kucakladı.

Eos sıcak bir kahkaha attı. Bana yaptığı gibi Ash'i de havaya kaldırıp döndürdü. "Seni görmek güzel, Bennett. Kızı prense kaptırmışsın diye duydum," dedi yüzünü ekşiterek.

Ani bir öksürük kriziyle sarsıldım. Bir yandan da Eos'a susması için kaş göz yaptım.

Ash kızarmıştı. "Tanıştırayım, kız arkadaşım Ella," dedi kuzenimi işaret ederek. "Bu da Luna'nın kardeşi, Eos," diye onları birbirlerine tanıttı.

Kızarıp bozarma sırası Eos'a gelmişti. *Erkekler.* Ash'in aramızdaki ilişkiyi Ella'ya açıklaması, şu an o kadar da kötü bir fikir gibi durmuyordu.

Ella ise tüm olgunluğuyla az önceki gafı duymamış gibi yapıp Eos'a elini uzattı. "Ben Luna'nın baba tarafından kuzeni oluyorum. Sen de kuzenim misin?" diye sordu samimi bir merakla.

"Luna ile babalarımız farklı. Ama yine de kuzenin sayılırım. Az önceki densizliğim için ne istersen olurum aslında. Memnun oldum," dedi Eos, mahcup bir gülümsemeyle.

"Nasıl yani, siz gerçekten kardeş misiniz?" diye araya girdi Ash.

Ella'nın kafası karışmıştı. Az önce Eos, benim kardeşim olarak tanıtılmıştı.

İşler daha fazla karışmadan müdahale ettim. "Konuşacağız. Yalnız kaldığımızda," dedim, gözlerimi devirerek Ash'e baktım.

Ash *ne yapabilirim ki?* dercesine kollarını iki yana açtı ve şükürler olsun soru sormayı bıraktı.

Karışık aile ilişkilerimiz, hafıza büyüleri, yalanlar, sırlar... Bazen benim bile zihnimi zorluyordu.

O sırada Chase, kendini biraz toparlamış hâlde yanımıza geldi. "Aramıza yeni arkadaşlar katılmış. Hoş geldiniz," dedi. Ash ve Ella'ya başıyla selam verdi. "İçeri geçelim. Eğitim başlamak üzere."

Rengi hâlâ solgundu, kahverengi gözleri ise öncekine göre kararmıştı. Ona ve Eos'a annemin ne yaptığını er ya da geç öğrenecektim. Onları iyileştirip buradan kaçmanın bir yolunu bulacaktım.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
SİYAH HASTALIK

Büyüleyici ve bir o kadar tehlikeli...

Bezgin adımlar atarak eğitim alanına yürüyordum ki Chase, omzuma dokunarak beni durdurdu. Elinde mavi taşlı hançerim *Kalp Katili, Zefir* ve kılıcım *Storwin* vardı. Onları birer birer elinden aldım ve yerlerine yerleştirdim. Şimdi daha güvende hissediyordum. Chase bana gülümsedi. Merak etmekten kendimi alamıyordum. Acaba kendisine yapılan şeyin farkında mıydı? Başını hafifçe eğerek selam verdi ve bana soru sorma fırsatı bırakmadan bekleyenlerin yanına doğru yürüdü.

İsteksiz adımlarla yaklaşık yirmi kişinin toplandığı alana ilerledim. Ortada yüzü asık bir adam duruyordu. Askerlik tecrübelerimden, onun bir tür komutan olduğunu anlamak zor değildi. Otoriter duruşu her yerde tanırdım.

Kır saçlı, kısa boylu, kaslı ve yapılıydı; üzerinde baştan ayağa gümüş renkli bir zırh vardı. Etrafına bakarken yüzünde tek bir mimik bile kıpırdamıyordu.

"Ben Troy Darken. Regina'nın güvenilir generallerinden biriyim," dedi, kısa ve net bir ses tonuyla. "Aramıza yeni katılanlar var. Prens Eos'u tanıyorsunuz," diyerek Eos'u eliyle işaret etti. Ardından bana döndü. "Size Prenses Lunabelle'i tanıtmak isterim. Regina bunca zamandır onu arıyordu, biliyorsunuz. Sonunda o da aramıza katıldı."

Kalabalık, elleri patlarcasına alkışlıyordu. Ne zamandır beni kaçırma planları yaptıklarını düşünmemeye çalıştım öfkelenmemek için. Prens ve prenses olarak takdim edildiğimizde en çok Ash'in ağzı açık kaldı. Asık

suratımla kısa bir selam verip Troy'un takdimine karşılık verdim. *Ah Troy, elimde olsa burada olmayacağımı sen de benim kadar iyi biliyor olmalısın.*

"Kısa bir gösteriye ne dersiniz, prenses? Ne durumda olduğunuzu anlamış oluruz. Öğrencilerim gücünüzü merak ediyor. Yalnızca büyüyle savaşacağız," dedi Troy.

Ona cevap vermeden olduğum pozisyonu korudum, kollarımı göğsümde birleştirdim. Ben, annemin güç gösterisi yaptıracağı bir sirk maymunu değildim. Zorla burada olmam onların küçük prensesi olacağım anlamına gelmiyordu. Boyun eğmeyecektim.

Troy'un düello teklifini reddedişim üzerine ellerini yukarı kaldırdı ve mırıldanmaya başladı. Ardından gürleyen bir gök sesi duyuldu ve üzerime devasa bir yıldırım düştü. Tek elimi havaya kaldırıp bir paratoner gibi tüm elektrik akımını içime çektim. Yıldırım kollarıma dolanıp bedenimde dolaştı ve bana zarar vermeden toprağa aktı.

Bana yaptığı ani saldırıdan kaynaklanan şaşkınlığımın aynısı komutanın yüzünde de vardı. Kalabalık uğuldarcasına alkışlıyordu. İtiraf etmem gerekirse bunu yapabildiğimi ben de bilmiyordum. Yaşlı kaçığın ani saldırısında yaralanabilirdim! Tıpkı beni alma yöntemleri gibi, sevgi gösterileri de tehlikeliydi.

Troy yeniden saldırmadı. Karşıma geçip diz çöktü. "Tebrikler, Methara'nın Prensesi. Hoş geldiniz!" dedi coşkuyla bağırarak. Yaptığı şeye yüzümü ekşittim. Onunla maç yapmayı reddetsem de kendimi savunma refleksim sayesinde istediği gösteriyi bir şekilde elde etmişti.

Tüm topluluk alkışlayıp ıslıklar çaldı. Karanlık maguslardan tezahürat alacağımı hiç düşünmemiştim şimdiye kadar. Troy, coşkuyla kalabalığa baktı ve sonra Chase'i çağırdı. Ben ise bu maskaralığa bir an önce son verip Ash ve Ella ile plan yapmak istiyordum.

Chase yorgun bir ifadeyle komutana döndü. "Benimle maç yapmak isterse yaparız. Onu zorlamayın," dedi rica eder ama otoriter bir sesle.

Bu çocuk ilgimi çekmeye başlıyordu ve onu annemin gözünde neyin değerli kıldığını öğrenmek istiyordum.

"Seninle maç yaparım," dedim. Karşısına geçtim ve ona meydan okuyan gözlerle baktım.

Chase gülümsedi ve düello selamı verdi. *Düşmanını tanı, Lunabelle.* Ben de ona selam verdim ve hamlesini beklemeye başladım. Mırıldanmaya

başlayacağını düşündüğüm sırada avucundan alevler saçtığında gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Ateş gücünü, Solaris'ten ve yeni dönüştürdüğü Benjamin'den başka kimsenin kullanabildiğini görmemiştim. Sol, Ignotus soyunun neredeyse tamamen yok olduğunu söylemişti; bu yetenek son derece nadirdi. Ama Chase'in mırıldanmadan büyü yapması... Bu, sadece Antiklerin ve Sol ile ikimizin sahip olduğu bir özellikti.

Şaşkınlıkla ortada dikilirken alev saldırısı burnumun dibine kadar gelince hızla su kalkanı oluşturup alevleri söndürdüm. Elimi kaldırdım, turkuaz parıltı bileklerimi ve parmaklarımı sardı. Ona tazyikli su püskürterek karşılık verdim. Yana doğru atılarak saldırımdan kaçtı.

Yoğunlaştım ve Chase'e doğru kaçamayacağı bir rüzgâr fırtınası gönderdim. Arkaya doğru savruldu, yere düşüp başını çarptı ve alkışlar eşliğinde onu yenmiş oldum.

Düelloyu kimin kazandığı umurumda değildi. Neden mırıldanmadığını çözmem gerekiyordu.

Şaşkınlıkla onu izlerken karşıma geçerek o da Troy gibi diz çöktü. Tam kalkmasını söyleyecekken oradaki herkes -Ash, Ella ve benim dışımda- aynı anda diz çöktü. Önce benim için bu hareketi yaptıklarını düşünerek utançla karışık bir öfke duysam da arkamı dönünce nedenini anladım. Annem gelmişti.

"Ateş Prensi adayıyla tanışmışsın, Lunabelle," dedi gözlerini Chase'e dikerek. Şaşkınlıkla önce ona, sonra Chase'e baktım. Bu imkânsızdı. Bir tane Ateş Prensi vardı, o da Solaris'ti. Bunu defalarca kanıtlamıştık.

Annemin bunu bilmiyor oluşunu kullanacak, ses etmeyecektim. Annem, elini zarifçe kaldırıp Chase'e kalkabileceğini işaret etti, onu yanına davet etti.

"İkinizin bir araya gelmesini uzun zamandır bekliyordum. Chase, umarım Ateş Prensi sensindir. Titan'ı uyandırmamıza çok az kaldı," dedi hülyalı bir sesle.

Demek bu yüzden Solaris'ten hiç şüphelenmemişti. Chase'in ise yüzü hâlâ yorgun ve solgun görünüyordu.

"Dinlenmen gerek, hayatım. Benim için çok çalışıyorsun," dedi Sophia.

Chase, itaat ederek odasına gitmek üzere yanımızdan ayrıldı.

Annem, "Dağılabilirsiniz," dedi diz çökmüş eğitim grubuna.

Troy, ona selam verip öğrencileri yanına alarak uzaklaştı. Annem, Ella'ya döndü ve kollarını açtı.

Ella hafif bir tereddütle de olsa nezaketen ona sarıldı.

"Ne kadar güzel bir kız olmuşsun, El. Seni özlemiştim," dedi tatlı bir tebessümle.

Ella ise kontrollü bir sesle, "Teşekkür ederim," diyebildi.

Annemin Ella'yı ülkesinden zorla alarak buraya getirmemiş gibi davranması oldukça rahatsız ediciydi ancak Ella temkinli olmak adına onu bozmadı.

Başımı yukarı kaldırdım. Alaric'in yukarı kattaki metal oymalı pervaza yaslanmış, bizi izlediğini gördüm.

"Babamla meselenizi hallettiniz mi?" diye sordum.

"Ona büyü yapmadım, Lunabelle. Konuştuk, merak etme," diye yanıtladı. "Nasıl savaştığını izledim. Gurur duyuyorum, çok güçlüsün," dedi gözlerinin içi gülerek.

"Dinlenmek istiyorum müsaadenle," dedim ve kimseye belli etmeden Ash'e benimle gelmesini işaret ederek arkamı döndüm.

Annemle bağ kurmayı ben de isterdim ancak ufak bir engel vardı. Korkutucu deliliği...

Eğitim alanından ayrılıp konforlu hücreme dönerken içim ürperdi. Mart ayının sonu olmasına rağmen hava serindi ve yeterince kalın giyinmemiştim. Üşüdüğümde, istemsizce yanımda Solaris'i arıyordum. Bu kez ona dönmenin yolunu yalnız başıma bulmak zorundaydım. Kehaneti takip edeceksek bile bunu Solaris ile yan yana, kendi yöntemimizle yapmalıydık. Buradaki çılgınlık benim için bile çok fazlaydı.

Odama geçince Ash'le Ella yanıma geldiler ve onlara Solaris'in şifreli mektubu haricinde bildiğim her şeyi anlattım. Onlara güveniyordum ama sorgulanma durumunda Sol'ü ve planını tehlikeye atamazdım. O sırada babam da odaya girdi.

"Onu affettin mi?"

İçimdeki endişeyle doğrudan konuya girmiştim ancak Alaric aldırmadı.

"Bir şeyler karıştırıyor, Luna. Sana zarar verebilecek şeyler... Öğreneceğiz. Bu sırada ikimiz de uysal davranıp onun etrafında olacağız. Sana zarar vermesine, seni kullanmasına izin vermeyeceğim," dedi Alaric.

Sesindeki kararlılıkla içim ısındı.

En azından ebeveynlerimden biri beni gerçekten seviyordu. Belki de Sophia, Antik babasına bu denli saplantılı olmasaydı belki o zaman beni ve babamı gerçekten sevebilirdi.

"Eos ve Chase'e bir şey yapmış baba. Hafızalarında boşluklar var. Onların hafızalarıyla oynadığı kısımlarla ilgili soru sorduğumda hastalanıyorlar," dedim.

Babamın gözleri endişeyle kısıldı. "Bunu yapabildiğini bilmiyordum," dedi ağır ağır, düşünceli bir tonla. "Araştıracağım kızım. Sen meraklanma."

Hepimizin aynı odada olması dikkat çekecekti. "Ben kendi odama dönüyorum. Dikkatli olun," diye uyardı ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"Hayal kırıklığına uğradığın için üzgünüm," diye fısıldadım beni öperken.

"Ona ne olduğunu düşünerek yirmi yıl geçirdim, Lunabelle," dedi babam, içindeki kırgınlığı saklamayan bir gülümsemeyle. "En azından şimdi cevaplara sahibim. Sen beni düşünme."

Kendi acısına rağmen beni teselli etmeye çalışıyordu. Arkasını dönüp giderken, fedakârlık huyumu da ondan aldığımı düşündüm.

Ash ve Ella'nın kalması için yanımdaki ev ayrılmıştı. Sophia burayı "evimiz" olarak benimsememizi buyurmuştu. Kaçmaya çalışmadığımız sürece bize müdahale edilmeyecekti.

Herkes odalarına çekilince asıl yapmam gerekeni yapmaya karar verdim. Kaybedecek vakit yoktu.

Elimi havaya kaldırdım. Tavanı saran köklerin ardında yağmur yağdığını hayal ettim. Elimde gri bir ışıma belirip aynı hızda kayboldu. Büyü içimden akıp, görünmez bir akışla tavanın ötesine bağlandı.

Nefesimi toparlayıp dışarı çıktım. Nöbetçilere fark ettirmeden, yağmurun izlerini arayarak büyünün işe yarayıp yaramadığını anlamaya çalıştım.

Hissettiğim kadarıyla başarmıştım. Sahte gökyüzünde çıplak gözle bir değişiklik görünmüyordu ama ben, büyünün işlediğini hissediyordum. Minik yağmur bulutum, Sol gelene kadar orada asılı kalmalıydı. Büyüm, Solaris'in beni bulması için ardımda bıraktığım ekmek kırıntıları olacaktı.

@ayisigikitap

Buradaki esaretimin her lanetli gününde yağmur büyüsünü tazelemiştim. Dört hafta geçmişti. Ne bir çıkış yolu bulabilmiştim ne de Solaris beni bulmuştu.

Methara'da yalnızca belirli alanlarda dolaşmama izin veriliyordu. Yer altı serasında bitkiler yetiştiriyor, eğitimlere katılıyor, tanıştığım her yeni kişiden şehir ya da çıkışla ilgili ipuçları koparmaya çalışıyordum. Şimdiye kadar başarılı olamamıştım.

Uslu davrandığım için annem, peşimde dolanan muhafızlara artık beni takip etmemelerini emretmişti. Karanlık maguslar, gözümde canlandırdığım kadar korkunç değillerdi. Çoğu benden çekiniyor, beni kraliçenin vârisi olarak görüyordu. Siyah gözlü olanlarsa şehirde değildi. Onları araştırmıştık ama hâlâ izlerine rastlayamamıştık. Eğitim gruplarında Eos'un arkadaşları vardı. Burada keyfi yerindeydi, dediği gibi. *Hafızasındaki koca boşluğu saymazsak...*

Karanlık maguslar bize karşı kibar ve ilgiliydiler ama diğer türlere duydukları nefret gözlerinde parlıyordu. Yıllarca gizlenmek zorunda kalmış olmanın intikamını almak istiyorlardı.

Beni almaya geldiklerinde çıkan çatışmada yüzlercesini öldürmüştüm. Buna rağmen kimse bunun hakkında konuşmuyor ya da kin beslemiyor gibiydi. Beni, tıpkı annem gibi kutsal görüyorlardı.

Ancak eğitimlere katıldıkça onların gücünü görmek canımı sıkıyordu. Yeteneklerini geliştiriyorlardı ve benim gözümde hâlâ düşmandılar. Düşmanın güçlenmesini kendi gözlerimle izlemek zorunda kalmak, içimde derin bir huzursuzluk yaratıyordu.

Annemin güvendiği üç generali vardı. İlk eğitimde gördüğüm Troy, soğuk bir görünüme sahip karanlık bakışlı Meghan ve aralarındaki en genç olan, yaşı bana yakın General Kai. Hepsi acımasızdı ve farklı uzmanlık alanlarına sahiplerdi. Önemli meselelerde anneme danışmanlık yapıyorlardı.

Bir de Landon vardı. Ben bebekken kaçırılmama sebep olan, anneme ihanet eden kişi. Adı, yalnızca yanlışlıkla anıldığı zaman ağızlardan dökülüyordu. Eğer hâlâ hayattaysa beni bu çılgınlıktan kurtardığı için ona bir teşekkür borçlu olabilirdim.

Ash ya da Eos'la, bazen de Ella'yla burayı inşa ederken yeşeren ilk ağaç olduğu söylenen ağaca geziler düzenliyorduk. Rivayete göre Titan

henüz sonsuz uykuya gönderilmeden bu şehri kurduğunda, o ağacı antik büyücü Terra'nın oğlu Alex'le birlikte büyütmüş ve şehir o sayede ayakta kalmıştı. Ağacın Titan'ın eli değen kısmı metaldi.

Elbette ağaca düzenlediğim gezilerin amacı farklıydı. Annem hikâyeyi gururla anlatıp ağacı gösterdiğinde bir şey fark etmiştim. Ağacın metal olmayan kısmına gömülü bir yumru vardı. Donuk bir zümrüt taşına benziyordu. Bunun Terra'nın mezarının anahtarı olabileceğinden şüpheleniyordum.

Defalarca kez o yumruyu ağaçtan sökmeye çalışmıştık ama nafileydi. Taş, ağacın bir parçası hâline gelmişti ve çıkmamakta ısrar ediyordu. Kılavuz anahtar Sol'de kaldığı için onun aradığımız şey olup olmadığını kontrol edemiyordum.

Asher, Eos veya Ella gözcülük ederken her yolu, bildiğim her büyü numarasını denemiştim. Hançerimle ağacı kesip çıkarmaya bile yeltenmiştim ancak kabuğu sıradan gibi görünse de üzerinde tek bir çizik açılmamıştı. Bir süre sonra pes etmek zorunda kalmıştım. Muhafızlara yakalanma riskini göze alamamıştık. Başka bir yol bulmam gerekecekti.

Sera, kaldığım ev, eğitim alanı, annemin sarayı arasında gezmeye izinli olduğum yerleri dikkatle incelemiş ancak çıkışa benzer bir yer bulamamıştım. Şehre erzağın nereden geldiğini, askerlerin nereden girip çıktığını çözememiştim. Benden bu bilgiler özenle saklanıyordu. Annem, dış dünyayla ilgili haberlere ulaşmama da engel oluyordu. Bunca zaman Solaris'ten hiç haber alamayınca şimdi onun güvenliği için de yeniden endişe duymaya başlamıştım.

Eos benimle kalıyordu. Babamın tüm dikkati ise Sophia'nın üzerindeydi. Onun yanına sık sık gelip gidiyor, onu oyalıyor, en ufak bilgi kırıntısı için kulak kabartıyordu ancak annem temkinliydi. Sophia'nın işi olmadığında, babam ve Eos'un da katıldığı aile yemeklerinde bir araya geliyorduk. Dışarıdan bakan biri bizi normal bir aile sanabilirdi.

Annem, sevgi dolu görünmek dışında ters bir davranışta bulunmamıştı. Ne kadar anne ilgisine aç olsam da onun bu hâllerine elbette güvenmiyordum. Beni bir aydır burada esir tutması da güven duygusu geliştirmeme yardımcı olmuyordu. Chase ve Eos dışında kimseye hafıza büyüsü yaptığının kanıtını bulamamıştım.

Chase artık benden kaçıyor, ona soru sormama izin vermiyordu. Araştırmalarım bir yerde tıkanıp kalıyordu. Zaman zaman kendimi aynı bilgileri

tekrar ederken yakalıyordum. En büyük korkum Sophia'nın, ben farkında bile olmadan hafıza büyüsü yapmış olmasıydı. Şimdilik kendimde bir sorun fark etmiyordum. Kritik ayrıntıların hepsini hatırlıyordum... sanırım.

Sabah odamdan çıkıp eğitim alanına gitmek üzere hazırlandım. Kapıdan çıktığımda, Ash ile Ella'nın kaldıkları evin önünde sarılıp gülüştüklerini gördüm. Yanlarına gitmemek için aksi yöne dönerek merdivenlere yöneldim. Onlar adına mutluydum ama Solaris'i özleyen yanım, bu ara âşık kimse görmek istemiyordu. Şehrin içinden geçen taş merdivenlerden inmeye başladım.

Neredesin, ukala prens? Neden bu kadar uzun sürdü?

Tam o sırada arkamdan bir el omzuma dokundu. Yerimde sıçrayıp döndüğümde, Ash'in sırıtan yüzüyle karşılaştım. "Beni kıskanıyor olamazsın, değil mi?" dedi muzipçe.

"Ah, evet. Seni buraya kaçırmasını annemden ben rica ettim. Baştan çıkarmak için," dedim huysuzca. "Ella'yı aradan çıkarır çıkarmaz harekete geçeceğim."

Tanıdık kahkahasını attı, yüzündeki ifade yumuşadı. "Onu özlüyorsun," dedi sakin bir sesle.

Sessizce başımı salladım. Duygularımı yüzümden okuması zor olmuyordu. Şu sıralar yürüyen bir duygu seli gibiydim.

"Çıkış yolu bulamıyoruz, Ash. Haftalardır buraya tıkılıp kaldık. Onlar da bizi bulamıyor. İyi olup olmadıklarını bile bilmiyorum," diye söylendim.

Bakışlarımı sahte gökyüzüne çevirdim, oradaki minik yağmur bulutunu hissetmeye çalıştım.

"Bulacağız, Lu. Karamsar olma," dedi.

"Sence karamsar olan ben miyim, yoksa bu kez gerçekten başımız belada olabilir mi, Asher?" diye karşılık verdim. "Âşık oldun, her şey toz pembe, anlıyorum ama biraz etrafına mı baksan?"

Ash'e bunları söylerken gözüm, yan taraftaki evin kapısına takıldı. Chase dışarı çıkıyordu. Bizden bir alt sırada, tek başına yaşıyordu. Anneme göre Ateş Prensi oydu ve onunla birlikte Antikleri uyandıracaktık.

Ash, âşık olmasıyla ilgili yorumumu duymazdan geldi. "Gerçekten," dedi, kaşlarını çatarak. "Her geçen gün daha kötü görünüyor."

Chase'in yüzü iyice zayıflamış, göz altları çökmüş, ilk tanıştığımızda açık kahverengi olan gözleri tamamen koyulaşmıştı. Dönüşüyordu. Sophia'ya defalarca kez onun magus hastalığına yakalanıp yakalanmadığını sormuştum ama her seferinde iyi olduğunu söylemişti. "Bir görevi var ve bu onu yoruyor," demişti.

Bunların hepsi palavraydı. Buradan görünen manzara bambaşkaydı.

Chase ilk karşılaştığımızda sivri dilli, alaycı, sinir bozucu ve sağlıklıydı. Şimdiyse Sophia'nın emrindeki sessiz, itaatkâr bir bedenden ibaretti. Eğitimler bitince ortadan kayboluyordu. Ne zaman yanına gidecek olsam adımlarını hızlandırıp aksi yöne kaçıyordu.

"Belki de dışarı çıkıyordur," dedim örgümü çiğneyerek. "Burada hasta olan kimse yok. Bu gece onu takip edeceğim. Sakinlik yetti."

Şimdiye kadar babamın talimatıyla iyi kızı oynamaya devam etmiştim. Babam, Sophia'nın bizim hafızalarımızla da oynamasından korkmuştu. Ben uysal davranınca annem de hiçbir aşırılık yapmamıştı. Muhtemel Ateş Prensi'ni ve beni bulduğu için oldukça mutluydu hatta.

Hastalık kapan siyah gözlü magusları şehrin dışında, özel bir alanda tuttuklarını ve tedavi bulamadıkları için savaşlarda fedai gibi kullandıklarını itiraf etmişti. Ondan bunca zamandır alabildiğimiz tek bilgi buydu, onun da doğruluğu şüpheliydi.

Ana elementleri metal olduğu için olsa gerek, annemin emirlerini harfiyen uyguluyorlardı. Belki de Chase, onlarla ilgili bir görevdeydi. Hastalığı onlardan kapmış olabilirdi.

Ash, dalgınlıkla Chase'i süzdükten sonra bakışlarını bana çevirdi. "Ben de geleceğim," dedi.

"Bir fil kadar gürültülüsün, Bennett. Yalnız gideceğim. Yakalanmamıza sebep olursun," dedim tartışmaya kapalı bir sesle.

Ash, magusa dönüşse de sessizlik onun güçlü yanı değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. Üstelik onunla yakalanırsak benim kadar iyi yalan söyleyemeyeceğini biliyordum. Tecrübeyle sabitti.

Tam o sırada arkamızda devriye gezen muhafızların biraz fazla yakınımıza geldiğini fark edip Ash'e susmasını işaret ettim. Gölün üzerinden geçen metal oymalı köprüye vardığımızda başımı kaldırıp yukarı baktım.

Gece, Methara'nın kuruluşu için bir tören düzenlenecekti. Annem bu törenin her yıl şehri gizleyen zırhı onurlandırmak adına yapıldığını anlat-

mıştı. Prenses olarak giymem gereken, fazlasıyla gösterişli tören kıyafeti de odama çoktan bırakılmıştı.

Bu şehir beni boğuyordu. Karanlık ve en az tepemizdeki güneşli gökyüzü kadar sahteydi. Karanlık maguslar anneme körü körüne bağlıydı. Sokaklarda Eos'a ve bana bile diz çöküp selam veriyorlardı. Yalnızca Sophia'nın çocukları olduğumuz için... Üstelik kutsal gördükleri Titan'ın metal gücünü bile Solaris yanımda olmadan kullanamıyordum.

Gözlerim ileride arkadaşlarıyla sohbet etmekte olan Eos'a takıldı. Ona Methara'dan çıkmakla ilgili bir soru sormazsam normal davranıyordu. Onu nasıl iyileştireceğimi bulmak için Jay'e ihtiyacım vardı. Ethan, Derek ve Mills'in bizi terk edişinin üzüntüsü de içimde hâlâ tazeydi. Sonradan edindiğim gerçek ailemi özlemiştim. Eos da o aileye dâhil olurdu, onu buradan kurtaracaktım. Birlikte herkesten uzağa kaçardık.

Aklımda düşüncelerle Ash'e veda ettim ve yakın dövüş eğitimlerine girdim. Solaris beni iyi eğitmişti. Burada da kendimi geliştirince eğitmen konumundaki generalleri bile yere serer hâle gelmiştim. Bugünkü eğitmenim, genç magus Kai'nin övgü dolu sözlerini boş bakışlarla karşıladım. Ruhum içimden çekilmiş gibiydi son zamanlarda.

"Lunabelle? Orada mısın?"

"Burada olmamayı diliyorum, Kai ama maalesef buradayım," dedim iç çelerek.

Kısık bir kahkaha attı. "Yine dersten kaytaracak gibisin."

Zoraki bir gülümse takındım, hafifçe omuz silktim. "Ben söylemiyorum, sen söylüyorsun. Ben kimim ki eğitmenimi dinlemeyeceğim?"

Kai etrafına bakındı, kimse olmadığını görünce pes ederek nefes verdi. "İyi, tamam, git. Aramızda."

"Aramızda," dedim bu kez gerçekten gülümseyerek.

Kai, içlerinde bana en normal ve arkadaş canlısı davranan generaldi. Beni güldürmeye çalışıyor, arada sırada canım sıkkın olduğunda derslerden kaytarmama da az önceki gibi izin veriyordu.

Beklemediğim anda boş kalınca bir an ne yapacağımı bilemedim ancak sonra her zamanki gibi seralara gitmeye karar verdim. Orada vakit geçirmek beni biraz olsun oyalıyor, Fernville'deki sakin hayatımı hatırlatıyordu.

Toprakla uğraşmadan önce babamın yüzüğünü çıkarıp cebime attım. Solaris'in yüzüğünü ise kaybederim korkusuyla her seferinde boynuma asıyordum.

İlgilendiğim bitkiler fena durumda değillerdi. Burada gerçek güneş ışığı olmadığından, onları mırıldandığım küçük büyülerle destekliyordum. Birkaç tanesi yine boynunu bükmüştü.

"O kadar haklısınız ki," dedim çiçeklere sessizce, iç çekerek. "Ben de kendi güneş ışıklarımı çok özlüyorum."

Altın gözlü güneş ışığım olmadan ben de bu zavallı bitkiler gibi boynumu büküyordum. Ve evet, burada çiçeklerle konuşuyordum.

Bir süre elimdeki küçük deftere çizim yaparak vakit öldürdüm. Çizimlerin üzerine tek tek isimlerini yazdım. Çiçeklerimin hepsine isim vermiş olmam artık biraz korkutucu bir hâl almaya başlamıştı, itiraf ediyorum.

Seradaki işimi bitirdiğimde neredeyse akşam olmuştu. Chase'i takip edeceksem, evinin yakınında beklemenin tam vaktiydi. Üzerimdeki toprakları silkeleyip şehrin metal merdivenlerinden birkaç kat tırmandım. Chase'in evini tam karşıdan gören bir duvar dibine çöktüm. Etrafta muhafiz yoktu. Herkes tören için hazırlanacak ilk ağacı düzenlemekle meşguldü. Aradığım güvenlik açığını bugün bulmam mümkün olabilirdi.

Hedefim tören saatine kadar onu izlemekti. Chase bu saate kadar eğitimlerde görev alıyordu ve işi bitince evine dönüyordu. *Bakalım dışarıya çıkacak mı?*

Ash'in dediği gibi her geçen gün daha kötü görünüyordu. Yerimden fırlayıp yardım etme dürtüme direnmek zorunda kaldım. Ortaya çıkarsam, istediğim bilgiye ulaşamazdım.

Chase, alnında tomurcuklanan terleri eliyle sildi. Etrafına dikkatle baktı ve evinin yan tarafındaki seraya giden yola ağır adımlarla yöneldi. Merdivenlerden inip gözden kaybolduğunda, ben de saklandığım yerden ayrılıp peşine düştüm. Onu en alt kata kadar merdivenlerden belirgin bir yavaşlıkla inerken izledim. Köşeyi dönünce avcı sessizliğinde merdivenleri inmeye başladım.

Hasta olduğu için yavaş hareket ediyordu. Öyle olmasaydı bu kadar yakından, fark edilmeden takip etmem imkânsız olurdu. Sera girişinin yanındaki karanlık alana ilerledi. Orada eline hançerle ufak bir kesik açtı ve kanını metal yuvaya sürdü. Gizli bir kapı, hafif bir gürültüyle yana kayarak açıldı. Kapıyı saran sarmaşıklar yüzünden daha önce görememiştim. Şehirde her şey metalden yapıldığı için burayı düz bir duvar sanmıştım.

Hızlıca karar vermem gerekiyordu. Ya kapı kapanmadan arkasından girerek yakalanmayı göze alacaktım ya da burada, cevapsız kalacaktım.

Elbette merakım ağır bastı. Ok gibi ileri fırladım ve kapı neredeyse kapanmak üzereyken, aralıktan kendimi içeri attım.

Chase kapının gürültüsünden neyse ki içeri ardından yuvarlanışımı fark etmedi. Önümde, yokuş aşağı inen ve metal plakalarla kaplanmış, meşalelerle aydınlatılan bir tünel uzanıyordu. Chase yalpalayarak yokuş aşağı inen yolu yürümeye devam ederken, kalbim heyecanlı bir gümlemeyle çarptı. *Belki de sonunda çıkış yolunu buldum.* Karanlık köşeleri ustalıkla kullanarak peşinden ilerlemeye başladım. Arkasını dönse bile meşalelerin aydınlatmadığı kısımda beni görmesi zordu.

Gözden kaybolmak üzereyken hızlandım ve ileride heybetli, kilitlerle kaplı kalın bir kapının önünde durduğunu gördüm. Onu görebileceğim karanlık bir noktaya gizlenerek izlemeye koyuldum. Chase elini kaldırdı, zorlukla mırıldanarak kapıya doğru küçük alevler gönderdi.

Ağır metal kapı büyüsünü tanıdı, emrine boyun eğerek kilit yerlerinden birer birer ayrılarak açılmaya başladı. Tüneli metalik tıkırtılar sardı. Yaklaşık yirmi kadar kilit dönerek açılınca kapı aralandı. Bunca kilidin neyi sakladığını deli gibi merak ediyordum ve şehirden çıkış kapısı olmasını umuyordum.

Chase, son gücüyle kapıyı itip içeri girdi. Kapatma zahmetine bile girmemişti. Benim için iyiye işaretti.

Ardından kedi gibi süzülüp kapının açıklığını değiştirmemeye çalışarak mahzene girdim. Bir çeşit zindana benziyordu burası.

Yol, iki yöne ayrılıyordu. Avcı sezgilerim Chase'in sağ tarafa gittiğini söylüyordu. Önceliğim onu takip etmekti. Sağa yönelip sessiz adımlarla ilerledim. Dar, birkaç meşaleyle aydınlanmış tünel, işkence odasına benzeyen bir açıklığa ulaştı.

Chase'in arkası dönüktü, biriyle konuşuyordu. Kendime hem onları görebileceğim hem de gizlenebileceğim bir oyuk buldum. Beni fark etmemişlerdi, olanı biteni de izleyebiliyordum.

Başımı öne uzatıp baktım. Chase'in konuştuğu kişi, annem Sophia'dan başkası değildi. Üzerinde siyah, gündelik giysiler vardı. Siyah saçlarını toplamıştı. Uzaktan bakıldığında neredeyse benim kadar genç görünüyor-

du. Yanında, kraliçeyi korumakla görevli iki muhafız vardı. Onları daha önce sarayında görmüştüm.

Konuşmalarını dinlemeye koyuldum.

"Bugün deneyimizin sonuna geldik, sadık askerim Chase. Bu deneyden de sağ çıkarsan, törende seni Ateş Prensi olarak onurlandıracağım. Hazır mısın?" dedi annem, hevesli bir sesle.

"Hazırım, Regina. Nasıl uygun görürseniz. Umuyorum ki sizi gururlandıracağım," diye yanıtladı Chase, zayıf bir sesle.

Aptal! Ona ne yapıyorsa iyi gelmiyordu. *Öleceksin!*

Annemin gözleri tehlikeli bir ışıltıyla parladı. Çenesiyle önündeki sandalyeyi işaret etti. Chase uysalca sandalyeye yerleşti. Yanındaki muhafızlardan biri, onu deri kayışlarla sıkıca sandalyeye sabitledi.

İçimde onu durdurma arzusu kabardı ama eğer müdahale edersem neler olup bittiğini asla öğrenemeyecektim.

Bu bir seçimdi. Ve ben, Chase yerine gerçeği seçtim.

Annem, Chase'in önünde durdu. Ellerini başının iki yanına koydu, gözlerini kapattı. Avcı sezgilerim, büyüsünün dalgalarını hissediyordu; güçlü bir büyü yapıyordu.

Chase çığlık atmaya başladı. "Dur! Dayanamıyorum! Dur artık!"

"Her şeyi unutacaksın! Benim dışımda herkesi. Sen Ateş Prensi'sin. Tekrar et!" diye bağırdı Sophia büyüsünün şiddetini arttırarak.

Chase'in boğazından yırtılırcasına bir çığlık koptu. Muhafızlar bile korkuyla irkildi. Bu kadarı yetmişti. *Onu öldürmeden durdurmam gerek.* Öne atılmak üzereyken Sophia'nın büyüsü bıçakla kesilmiş gibi durdu.

Ben de duraksadım.

Sophia geri çekildi ve Chase'e baktı.

Chase'in yana düşmüş ellerindeki parmaklar acıyla seğiriyordu. Muhafızlar, onu dik oturur pozisyona getirdi.

Sophia ona yaklaştı.

Ve tek hamleyle boynunu kırdı.

Bulunduğum yerde çığlık atmamak için ağzımı kapattım. Ama kıpırdanmam esnasında çıkan sesi Sophia duyar gibi oldu. Şüpheyle saklandığım yöne baktı. Bir şey olmadığına kanaat getirince gözlerini tekrar Chase'in cansız bedenine çevirdi.

Ağzımı iki elimle kapamış, titriyordum çöktüğüm yerde. *Delirmiş!* Kendime itiraf etmesem de annemi içten içe aklamaya çalışan yanım da ölmüştü Chase ile birlikte.

Annemin masum olmadığını biliyordum ama annem mağdur da değildi.

"Çözün onu," diye emir verdi muhafızlarına.

Muhafızlar, çekingen adımlarla Chase'in sandalyeye bağlanmış kollarını çözdüler. Ardından, annemin arkasında yerlerini aldılar. Chase hareketsizdi; kolları iki yana sarkmış hâlde, ölü gibi duruyordu.

Gibisi fazlaydı, ölüydü.

Annemin ne beklediğini anlamıyordum. Kaçamazdım. Kıpırdayacak hâlim yoktu. Bedenim bulunduğu yere çivilenmişti.

Bir anda hızlı bir nefes alma sesi duyuldu. Bir nefes daha.

Chase, birkaç saniye gürültüyle nefes aldı ve sonra haykırarak anneme saldırmaya yeltendi. Sophia'nın yüzünü net olarak görüyordum. Yüzünde Chase uyanınca önce çılgın bir heyecan belirmiş, sonra ise bu heyecan yerini katıksız bir hayal kırıklığına bırakmıştı.

"Hayır! Hayır! Çok yaklaşmıştım!" dedi ve arkasında duran metal sandalyeye tekme atıp duvara uçurdu. Göğsü düzensiz nefes alışlarıyla inip kalkıyor, dişlerini sıkıyordu. "Diğerlerinin yanına götürün onu," dedi yanındaki muhafızlara burnundan soluyarak.

İki muhafız Chase'in kollarına girip onu havalandırdılar. Chase hırıltılarla nefes alıyordu. Yüzü bana döndüğünde kanım damarlarımdan usulca çekildi.

Gözleri delilikle bakıyordu. Ve göz rengi siyahtı. Göz bebekleri olmayan dipsiz bir siyah...

Annem, onu dönüştürmüştü. O an her şeyi anladım.

Salgın magus hastalığı yoktu. Salgın, annemin kendisiydi.

Lanet! Paniğe düşüyordum. Az sonra bulunduğum yere geleceklerdi. *Kaçmam gerek!*

Aniden çöktüğüm yerden kalktım ve arkamı dönüp koşmaya başladım.

"Orada biri var! Yakalayın!" diye çığlık attı annem.

Nereye gideceğimi bilmiyordum, muhafızlar hızlıydı. Çıkış kapısı kapanmıştı. Kilitli olup olmadığını kontrol edecek vakit yoktu, kilitliyse iyice kapana kısılacaktım. Ani bir kararla Chase'i takip ederken tercih etmedi-

ğım sol tünele saptım. *Lütfen çıkış kapısı ol!* Belki onları atlatacak bir şey bulabilirdim.

Avcı hızımla tünelde koştum. Tünel geniş bir boşluğa açıldığında gördüğüm manzara boğazımı düğümledi.

Devasa bir zindana adım atmıştım. Her hücrede en az yüzer tane siyah gözlü, hasta magus vardı. Aralarında boşluk kalmayacak şekilde, balık istifi oturuyorlar ya da yerde yatarak tavanı izliyorlardı. Beni görünce hareketlenip parmaklıklara vurmaya başladılar. *Yolun sonu, Luna.*

Arkamda muhafızları hissedince pes ederek arkamı döndüm. Avucumda kocaman bir su kütlesi biriktirdim ve saldırıya hazır hâlde beklemeye başladım. *Savaş ya da öl. Ya da daha kötüsü, yaratığa dönüş.* İlkini tercih ediyordum.

Muhafızlar karşımda hareketsiz dikildiler. Bana henüz bir şey yapmıyorlardı. Muhtemelen kraliçelerinin bize yetişip emir vermesini bekliyorlardı. Arkalarından koşarak içeri giren yaratık -Chase- doğrudan üzerime hamle yaptı. Benim peşimden koşmak için onu serbest bırakmışlardı.

Hazırda beklettiğim saldırımı, kendimi korumak için Chase'in üzerine yolladım. Tanıştığım genç adama benzemiyordu artık. O yaratıklardan biriydi. Ayağa kalkmaya çalıştığında ayaklarına buz saldırısı yaparak dondurdum ve yerine sabitledim. Zarar vermek istemiyordum, yalnızca durdurmak istiyordum. Bu hâle dönüşmesine engel olabilecekken olmayışım yüzünden pişmandım zaten.

Annem koşar adım tünele girdi. Beni görünce yüzü kül gibi soldu. "Sakin ol, Lunabelle. Açıklayacağım," dedi, ellerini havaya kaldırarak. Muhafızlara döndü, "Yakalayın, kızıma saldırmadığından emin olun," diye emretti, Chase'i kastederek.

Muhafızlar Chase'in ağzına bir bez bastırdılar, siyah gözleri anında yukarı kayarak kapandı. Onu kollarından tutup bir hücrenin içine fırlattılar ve kapıyı tekrar kilitlediler.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum anneme hayal kırıklığı içinde. "Hepsini sen yarattın. Neden?"

Annemin ifadesi değişti. Soğuk ve donuk bir hâl aldı. Artık yakalanmış, benden sakladığı en büyük sır ortaya çıkmıştı. Oyunlara veya inkâr etmeye gerek kalmamıştı.

"Bana bir ordu lazımdı, tatlı kızım. Yüz binlerce insan askere, saraya sadık maguslara, avcılara bir avuç asi magusla mı karşı koyacaktım?" dedi umarsız bir ifadeyle. "Burada yaşayan maguslar kin dolular ama hedefim için zayıflar."

"Onları yürüyen ceset hâline getiriyorsun! Aster'e de aynısını yaptın!" diye feryat ettim öfkeyle.

"Aster bir kazaydı hayatım. Çok şey öğrenmişti. Eos'u da alıp önünde sonunda buradan gidecekti. Bir kere başardı da. Durdurmam gerekiyordu. Onu kandırıp ikna etmeye çalıştım ancak olmadı. Ben de hafızasını tümden sildim," dedi omuzlarını silkerek. "Magusların hafızasını tamamen silince bu muhteşem yaratıklar oluşmaya başlıyor. Hakkımı yeme... Seni düşünerek onu başlarda öldürmedim. İkinci kez kaçtığında bu acıya dayanamayıp kendini öldürmüş olsa gerek," dedi sinir bozucu bir gülümsemeyle. "Hafıza kaybı acı verir," diye omuz silkti.

"Onlar. Benim. Ailemdi."

Aster... Aster'i ölüme yollayışını, yaratığa dönüştürmesini ne kadar sakin anlatıyordu. Ne kadar sıradan.

"Onlar senin ailen değildi, Lunabelle," dedi. "Senin ailen benim!"

"Neden?" diye mırıldandım yeniden. Bu kadar basit ve bu kadar acımasız olabileceğine inanmak istemiyordum. "Nasıl yapıyorsun?"

"Hafızalarını siliyorum. Bir tek bana itaat etmeleri gerektiğini zihinlerine yerleştiriyorum. Zihin olarak yeni doğmuş bir bebek gibi oluyorlar ancak güçleri duruyor. Sonra da onları öldürüyorum ve geri çağırıyorum. Kadim bir büyü bu. Ruhlarının gölgelerinin eski bedenlerinde ölümden sonra yürümesini sağlıyor. Bunu kullanmaya tüm maguslar korkar. Babam bile kullanmazdı."

Turta tarifi verir gibi siyah gözlü magus tarifi vermesini ağzım açık dinliyordum.

"Zihinlerinde öncesinde yaptığım büyüler sayesinde bir tek ben oluyorum ölümden döndükten sonra. Elbette ilk uyandıklarında saldırmaya kalkışıyorlar ancak onları eğitiyorum. Bana sadık, ölümlü zafiyetlerinden ve güçsüzlüklerden arınmış bir ölüler ordusu. Fiziksel olarak da güçlü oluyorlar," diye eserini öven bir ressam gibi övündü. "Kolları kopsa yürümeye devam edebiliyorlar sonuçta, acı hissetmiyorlar. Asi şehrin kraliçesi başka ne ister ki?"

Birkaç saniye daha ağzım açık ona bakmayı sürdürdüm. Aster'in, Sol'ün kolunu kuru bir dal parçası gibi kırması, beni tutan magusların kemiklerimi kıracak gücü... Hepsi bir bir anlam kazanırken, kokunun da çürümüş bedenlerinden geldiğini fark etmemle midem ağzıma geldi. Valor Savaşı'nda Aster çoktan ölüydü. *Yürüyen bir ölü...*

Kendime hâkim olamayarak ağzımı kapatıp öğürdüm. Midemde ne varsa dışarı çıkmak istiyordu ve bir zombiye dönüşmek istemiyorsam bu deli kadından acilen kaçmalıydım.

"Chase'den ne istedin, manyak kadın?"

"Düzgün konuş," dedi ama hevesle anlatmayı sürdürdü. "Mırıldanmadan ateş büyüleri yaptığını keşfedince onu yanıma aldım. Seni arattığım köylerden birinde bulmuşlar. Gerçek Ateş Prensi olsaydı hafızası kaybolsa bile saldırgan bir yaratığa dönüşmemesi gerekirdi. Çünkü siz, kaderinizdeki görevinizi yerine getirmeden tamamen ölemiyorsunuz kehanete göre. Güçleniyorsunuz yalnızca. Antikler de ölümsüzdü. Onları neden öldüremediler sanıyorsun?"

Aklıma Sol'ün ölümden dönüşü gelse de bu bizim sınavımız olduğu içindi, bir seferlikti. Beni bıçaklayan yaratıklar da aynı şeyleri söylemişlerdi Kriston'da. Ne kadarı doğruydu bilmiyordum ama içimden bir ses, bu kadının bazı şeyleri çok yanlış anladığını haykırıyordu.

"Bu bir teori elbette," diye devam etti Sophia soğuk bir rahatlıkla. "Ateş Prensi'ni bulunca öğreniriz. Sen benim çocuğumsun. Üzerinde deneyecek değilim. Mırıldanmadan büyü yapmak da sandığın kadar sana özgü değil. Antiklerin safkan soyundan gelenlerden bazıları, güçlü olanlar bunu yapabiliyor. Ben de yapabiliyorum. Ignotus'un soyundan çok kişiyi topladım, üzerinde deney yaptım. Bu çocuk en uzun süre dayananlardan biriydi. Yazık oldu."

Ignotus'un soyunun neden kuruduğu da belli olmuştu böylece.

"Sen... kafayı yemişsin. Sen... canavarsın," dedim gözlerim dolarak.

Sophia dengesiz, uygunsuz bir kahkaha attı. "Sen de benim gibisin, Lunabelle. Hatta benden daha güçlüsün. Güçlerin tamamen ortaya çıktığında seni ele geçirecek. Senin de tek amacın, aileni bir araya getirip kalanlardan intikam almak olacak. Kendini tanıyamayacaksın."

"Senin gibi olmayacağım!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım ve ona saldırmak için elimi kaldırdım.

Renkli ışınlar fişek gibi parmaklarımın ucunda dolaşırken tek bir kası bile kıpırdamadan karşımda duruyordu.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım, hayatım. Kızım olduğun için sana zarar vermem ancak çok sevdiğin babana, arkadaşın Ash'e, güzel kuzenin Ella'ya neler yaparım, bir düşün. Bu mahzende yerlerini alsınlar ister misin?" Hain gülümsemesiyle etrafımızı işaret etti.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Çaresiz hissediyordum. "Ne istiyorsun benden?" diye sordum, çatallanmış sesimle.

"Dizimin dibinde oturacak, annenin Ateş Prensi'ni bulmasını bekleyeceksin, güzel Lunabelle. Burada gördüklerinden de kimseye bahsetmeyeceksin. Aksi hâlde sevdiklerinin sonu Chase'den daha beter olur."

"Senden nefret ediyorum. Onlara dokunmayacaksın! Seni öldürürüm!" dedim ve bunu gerçekten kastettim.

Bunu boş bir tehdit olarak söylemediğimi anlayınca yüzünde belli belirsiz bir öfke dalgası gezindi. "Sana burada gördüklerini ve duyduklarını unutturmak için hafızanla oynayamam, zarar görebilirsin. Her zaman doğru işlemiyor," dedi.

Benden çok kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Bana zarar vermeye karar vermesi ne kadar sürerdi ki? Bence köşeye sıkışırsa çok vaktini almazdı.

"Sözümü dinlersen kimse zarar görmeyecek," dedi sükûnetle. "Şimdi hazırlanıp törende yanımda yerini alacaksın," dedikten sonra muhafızlara döndü. "Götürün onu."

Göz ucuyla zavallı Chase'e baktım, parmaklıkların ardında baygın yatıyordu. Jay, bu laneti tedavi etmenin yolunu bulursa onun için dönecektim. Gerçi tedavi bulsak bile ölmüş birini yaşama, eski hâline döndürebilecek bir büyü yoktu. Bunu Jay bile yapamazdı.

Buradakilerin hepsinin yok edilmesi gerekiyordu. Bunu düşününce midem yeniden yumruk yemiş gibi ağrıdı, iki büklüm oldum. Sophia, bana uzanma refleksi gösterdi ama bakışlarımı görünce geri çekildi ve başıyla muhafızlara götürülmemi işaret etti.

Geç kalmıştım. Olanları izlemek için oyalanmasaydım, belki en azından Chase'i kurtarabilirdim. Muhafızın beni iteklemesine aldırış etmeden saklanarak geldiğim yolu yürüdüm ve seraların olduğu alana çıktım.

"Odanıza kadar eşlik etmemiz gerekiyor, prenses," dedi orta yaşlı kadın muhafız.

Yolu biliyordum, yanımdaki kadına aldırmadan merdivenleri tırmanıp odama ulaştım. Kadın kapımdaki nöbet yerini aldı. Ash, Ella ve babamla konuşmam gerekiyordu ancak bu şartlarda mümkün değildi. Annem beni çok açık ve net bir şekilde tehdit etmişti. Onlara zarar gelmesini göze alamazdım.

Elimi yukarı kaldırıp gözümden yaş süzülerek bir aydır yenilediğim yağmur bulutunu kaldırdım. *Solaris beni bulmamalı. Ateş Prensi olduğu açığa çıkmamalı.*

Sophia onu bulduğu yerde ya öldürecek ya da zihnini yakacak büyüler yapacaktı. *Belki de hepsi birden...* Onu böyle bir tehlikeye atamazdım. Boynuma astığım yüzüğe dudaklarımı bastırdım ve sakinleşmeye çalıştım.

Şu anda yapabileceğim tek şey hazırlanıp törende, Sophia'nın yanında yerimi almaktı. "Seni öldüreceğim," diye mırıldandım, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken.

İçeri girip yüzümü buz gibi suyla yıkadım. Gözlerim ağlamaktan kızarmıştı. Gördüklerimin etkisiyle zaten solgun olan yüzüm bembeyazdı. Islanan perçemlerimi geriye iterken ellerimin titrediğini fark ettim. *Sakin ol, Bell.* Kimseye zarar gelmeden buradan kurtulmanın ve onları kurtarmanın bir yolunu bulacaktım.

Nefesimi topladıktan sonra, bana bıraktıkları giysilere tiksinerek baktım ve üzerimdeki kıyafetleri çıkardım. Elbiseyi ve sandaletleri giydim.

Bembeyaz, üst kısmı vücudu saran, altı yırtmaçlı, uçuşan etekleri olan incecik bir elbise; altına da gümüş sandaletler. Elbisenin ince kumaşından bir pelerin, gümüş halkalara tutturulup kollarımdan aşağı, ayak uçlarıma kadar dökülüyordu.

Açık saçlarımın üzerine tacı yerleştirdim. Öncekiyle aynıydı. Dikenlerden oluşuyordu. Perçemlerimin üzerine yerini bulmuş gibi oturdu. Beyaz sarı dalgalı saçlarım belime zarifçe dökülüyordu.

Aynadaki kadın, Methara'nın Prensesi Lunabelle Titan'dı. Bu elbise, bu şehir, benim hapishanemdi. Bebekken ondan kaçırılmasaydım belki de annemle aynı kötü kalbe sahip olacak, gururla aynaya bakan o kız olacaktım. Her zaman beni içten içe korkutan o karanlığın ruhuma nereden bulaştığını şimdi anlıyordum.

Aynanın karşısından ayrıldım ve hançerimi bacağıma yerleştirdim. Anneme karşı beni koruyacağını düşünmüyordum ama en azından biraz olsun kendimi güvende hissettiriyordu.

Tören, annemin sarayının yan tarafından sahte gökyüzüne doğru uzanan, şehrin en büyük ve ilk ağacının önünde yapılacaktı. Her yıl burada bir ayin düzenleyerek şehrin ilk ağacını onurlandırıyorlardı.

Ruhumda derin bir ağırlıkla kapıdan çıktım. Muhafızların ardıma takılmasına aldırış etmeden törenin yapılacağı alana yürüdüm. Annem de Chase'e eziyet ederken giydiği giysilerini kraliçe giysileriyle değiştirmişti. *Büyüleyici ve bir o kadar tehlikeli...*

Onun iyi bir insan olabilmesini tüm kalbimle dilerdim ama dönüştüğü canavarın kurtarılacak bir yanı olduğunu sanmıyordum. Zihninin ya da kalbinin temizlenmesi mümkün değildi.

Gözlerim babamı aradı; onu ilk sıralarda buldum. Babam, yüzüme endişeyle baktı. Bir sorun olduğunu anlamıştı. Başımı iki yana salladım. Annem eliyle beni sırtımdan hafifçe itekleyerek ağacın önüne getirdi.

"Methara'nın asi halkı! Size esaretimizin bitmesine çok az bir süre kaldığını sevinçle açıklamak isterim. Kızım, Prenses Lunabelle Titan, bizlere döndü. Ateş Prensi'ni de bulacağız!" diye seslendi karanlık maguslara.

Kalabalıktan tezahüratlar ve alkış yükseldi. Eğer Chase Ateş Prensi olsaydı burada ikimizi de takdim edecekti. Bu yüzden yaşadığı hayal kırıklığı açıkça hissediliyordu.

"Bugün bizi koruyan şehrimizi onurlandırıyoruz. Yalnızca birkaç dakikalığına çatımızdaki büyüyü kaldıracağım ve gerçekten gökyüzüne bakacaksınız! Temiz havayı ciğerlerinize çekin. Yakında, yerin altından çıktığımızda doyasıya izleyeceğiniz manzaraya bakın," dedi coşkuyla gülümseyerek.

Elbette! Büyü Sophia'ya bağlı! Nasıl fark etmemiştim? Çıkışın bir anahtarı annemdi. Tek çıkışın bu olduğunu sanmıyordum, her seferinde bunu yapmak fazla zahmetliydi ama en azından buradan çıkış yolunun bir tanesini bulmuştum. İçimde, ufak da olsa umudun bir kıvılcımı belirdi. *Bu yüzden şehri tamamen terk edemiyor.* Tavanı kapatan büyü ona bağlıydı; tıpkı bir aydır yenilediğim küçük yağmur bulutu gibi.

Elinin birini yukarı kaldırdı ve tuhaf bir açıyla büktü. Kolundan avucuna doğru metalik, gümüşi bir sıvı aktı. Güçlü büyüsünü damarlarıma kadar hissettim.

Büyülü tavan, metalik bir sesle aralandı ve bir aydır bakmakta olduğum sahte gökyüzü, yerini gerçeğine bıraktı. Yıldızlar yukarıdan bize göz kırpıyordu. Methara halkı ellerinde yanan mumlarla, mutlulukla mırıldanıp gökyüzünü izliyor, derin nefesler çekiyorlardı.

Sophia bana döndü. Yüzünde hırs ve aynı zamanda sevgi kırıntıları içeren bir gülümsemeyle konuştu. Sesini ise bilerek herkesin duyabileceği kadar yüksek tuttu. "Senin için Ateş Prensi'ni bulacağız, Lunabelle. Şimdiden kayıp magus krallıklarının prensleri seninle ilgileniyor. Belki de içlerinden biri bizim aradığımızdır. Güzel kızım, büyünün yeniden yükselmesini sağlayacaksın."

Cevap verecek zaman bulamadan, yukarıda bir hareketlilik hissettim. Bizi gözetleyen birileri vardı; avcı hislerim tanıdık uyarılar gönderdi.

Her şey bir anda gelişti. Yukarıdan, sessizliği delen bir çatırdama duyuldu; üzerimize kaya parçaları, toz ve toprak yağdı. Korunmak için yere yattım, başımı ellerimle kollarımın arasına alıp sardım. Görüşüm tamamen kayboldu; toz ve duman nefes almamı güçleştiriyordu.

Buradan çıkmamın tek yolu buranın başımıza yıkılmasıysa, ona da razıydım.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
ARAYIŞ

"SOLARIS"

Bana nerede olduğunu gösterecek bir işaret ver.

Felç... Onu yanımdan koparıp götürürlerken vücudumun tek bir kasını kıpırdatamıyordum ancak bilincim açıktı. Engel olmak, bağırmak, korumak istiyordum ancak tek yapabildiğim hareketsizce yatmaktı. Aldığım eğitimler uyanık kalmamı sağlasa da işime yaramıyordu. Ona, bir daha onu yalnız bırakmayacağımla ilgili verdiğim sözü tutamamıştım.

Aylardır kaçıyorduk. Luna'yı başından beri en çok karanlık maguslardan sakınmıştım. Onunla tanıştığımızdan beri peşindelerdi ve canı için duyduğum korku, ağzımda ilaçtan daha beter bir tat bırakıyordu.

Parmağımı bile kıpırdatamazken, öylece yanımdan alıp götürmüşlerdi onu. Kolumu Luna'dan tekmeleyerek ayıran o kadın... Yüzü hem tanıdık izler taşıyordu hem de yabancıydı. Bana bakışları ise öfke doluydu. Karanlık magusların arasında önemli biri olduğunu hissetmiştim duruşundan.

Tüm karanlık maguslar savaştığımız alanı terk ettikten sonra avcı ordusu yanımıza geldi. Yanlış görmediysem Alaric, Ash ve Ella da kaçırılmıştı. Aklım sisli, bedenim felç hâlindeyken bile içgüdülerim onu korumak için çığlık atıyordu.

İçimde uyuyan o şey, bana sesleniyordu. *Hepsini yok et. Ez. Parçalarına ayır.*

Gözlerim bedenimi yavaşça saran tatlı uykuya direnmeye çalışırken büyükbabam üzerime eğildi. Yaşlı, kırışıklarla dolu gözleri endişeliydi. İçimden haykırdım. "Bana bakmayı kes! Onu kurtar!"

Bizi uyuşturdukları ilaç konuşmama engel olduğundan, içimden geçirdiğim kelimeler aklımın içinde yankılanıp yok oldu. Tek bir ses bile çıkaramadım. Gözlerim ilacın baskısına artık direnemedi ve Reynold, beni almaları için askerlere emir yağdırırken bilincim kapandı.

Uyandığımda, Crimson'da, Luna ile kaldığımız odada yalnız başıma yüzüstü yatıyordum. Acı bir öksürük nöbeti geçirmeye başladım. Yutkunmaya çalıştığımda boğazımda binlerce kırık cam parçası varmış gibiydi. Aldığım eğitimlerden bu ilacı tanıyordum. Basit ama etkiliydi.

Öksürerek yatakta doğruldum. Yanı başımdaki sehpada duran su şişesinin yarısını bir içişte bitirdim. Kaybedecek vakit yoktu. *Belki yetişebilirim.* Odaya bıraktıkları kılıcımı ve bıçağımı kaptım, aceleyle kapıdan çıktım. Kapımda dört tane avcı nöbetteydi. İkisi, beni kollarımdan yakaladılar.

"Beni hemen bırakmazsanız hepinizi küle çeviririm." Kolumu onlardan silkeleyerek kurtardım. Yanlış zamanlamaydı. Ve söylediğimi yapmakta bir an bile tereddüt etmezdim.

Avcılar tedirginlikle birbirlerine bakarlarken Reynold merdivenlerde göründü. Geri çekilmelerini işaret etti. Büyükbabamın önünde öfkeyle dikildim. Avucumu açtım ve tehditkâr bir alevin parmaklarımı sarmasına izin verdim.

"Luna'yı aramaya gidiyorum. Beni durdurmayacaksın."

Reynold, elimde parlamakta olan aleve dalgınca baktı. O sırada yaptığım büyü yüzünden kalede çanlar çalmaya başlayınca muhafızlara döndü. "Birkaç saat kalede büyü yapılabilir. Çanları çalmamalarını söyleyin."

Muhafızlar şaşırsa da emrini yerine getirmek için koşturdular.

"Seni durdurmaya gelmedim. Çoktan uzaklaştılar. Arkalarından avcıları gönderdim ama buhar olup uçtular sanki. Konsey salonuna gel. Konuşacağız," dedi.

"Vakit kaybettiriyorsun. Ona zarar verecekler! En başından, beni kurtarmak yerine onun peşinden gidecektin!" diye bağırdım. Elimdeki alev harlanarak güçlendi.

"Söndür şunu," dedi Reynold, sıkkın bir sesle.

Olduğum yerde ona dik dik bakmayı sürdürünce açıklama ihtiyacı hissetti.

"Zarar vermezler, Solaris. Luna'yı alan annesiydi. Sophia Beldrakon. Seni kurtarmaya gelirken onu atlardan birine binip uzaklaşırken gördüm. Bu kalede, Alaric'i terk edene kadar bir süre bizimle kaldı. Onu tanıyorum," diye açıkladı. "Akıllı davran. Benimle gel. Plana ihtiyacımız var."

Birkaç saniye kararsız kaldım ancak sonra alevleri geri çekip onu takip etmeye karar verdim. En azından yerini tahmin ediyor olabilirlerdi. Luna'nın annesi sonunda ortaya çıkmaya karar vermişti demek. Karanlık maguslarla hareket etmesine şaşırmamıştım. Babası avcı olduğuna göre magus olan annesiydi ve Antik Titan'ın soyundan geliyordu. Luna'ya zarar verilmesine izin vermeyeceğini ummaktan başka çarem yoktu.

Öfkeli adımlarla Reynold'u konsey salonuna kadar takip ettim. Büyünün etkisini engellemek ve alevleri kontrol altında tutmak için ciddi çaba sarf etmem gerekiyordu. Bu kaleyi ateşe verip Luna'nın ardından gitmek son derece cazipti. Onu kurtaracağımdan emin olsaydım, bir saniye bile tereddüt etmezdim.

Bana sonsuzluk gibi gelen yürüyüşten sonra konsey salonuna ulaştık. Yargılandığımız sırada dolu olan koltuklar şimdi bomboştu. Reynold, lord koltuğuna yerleşti ve beni general koltuklarından birine oturmam için davet etti.

"Oturmayacağım. Hemen konuş. Aklıma yatmazsa tek başıma gidiyorum."

"Solaris... Az önce senin ve arkadaşlarının sürgün edilmemesi için konseyi ne kadar zor ikna ettiğimi bilemezsin," diye söze başladı.

"En başından bizi koruyabilseydin Luna şimdi burada olacaktı," diye hiddetle karşılık verdim.

Ash'in dönüştürüldüğünü saklasaydı sürgün edilmeyecektik. O... gitmeyecekti.

"Ben bir yemin ettim! Avcı yemini!" diye bağırdı Reynold.

"Ülkenizi büyüyle iyileştirirken yeminlerinizi geçici olarak dolaba kaldırıyordunuz herhâlde," dedim alayla. "Dünya değişiyor, büyükbaba. Avcılar da öyle."

Reynold, haklı eleştirime sessiz kalıp gözlerini oturduğu masaya dikti.

"Arkadaşlarım iyiler mi?" diye sordum tartışmanın anlamsızlığından sıyrılmak için.

"Hepsi iyi ve güvendeler. Luna için şu anlık yapabileceğimiz bir şey yok. Alaric, konsey üyesi bir ailenin lideriydi. Ella da komutanı... Bu mesele, bizim de meselemiz. Onları arıyoruz. Senden ricam burada, güvende olman."

O anda sabrım taştı. Benden hiçbir şey yapmadan oturmamı bekleyemezdi. Öfke ve çaresizlik damarlarımda çığ gibi büyürken kontrolü kaybediyordum. Reynold, parmaklarımın ucundan sızan, engelleyemediğim kıvılcımlara göz ucuyla baktı.

"Bunu yapmak istemezdim. Bana başka çare bırakmıyorsun," dedi.

"Sakın."

Arkamdan gelen ıslık sesiyle boynumda keskin bir batma hissettim. Elim refleksle oraya gittiğinde, ilaçlı bir okun saplandığını fark ettim. Oku hızla söküp yere fırlattım ve arkamı dönerek salonun çıkışına yöneldim.

Buradan çıkıp Luna'yı tek başıma arayacaktım. Beni devirmek için tüylü bir oktan fazlasına ihtiyaçları vardı. Ama peş peşe gelen ıslık sesleriyle boynumda ikinci, üçüncü iğneleyici acı hissi patladı. Ardından yanma ve o alıştığım tatlı uyku hâli...

Diğer okları da söküp attım ancak adım attığım an dünya başımın etrafında dönmeye başladı. Vücuduma aldığım ilaç fazlasıyla güçlüydü. Eğitimli bir asker bile bu kadarına uzun süre dayanamazdı. Normal biri olsam ilk okta yere serilirdim.

Lanet olsun, diye düşünürken yeni iyileşmiş kolumun üzerine yeniden düştüm ve bir kez daha her yer karanlığa büründü.

Yeniden uyandığımda Jay ve Benj baş ucumdaydı. Tepemde, endişeli gözlerle bana bakıp adımı sesleniyorlardı.

"Kaptan! Beni duyuyor musun? Uyan. İyi misin?" diye seslenen Benjamin'in sesi kulaklarıma doldu. "Jay, uyanmıyor. Çok mu ilaç verdiler, ne yaptılar? Bir baksan mı?"

Gözlerimi araladığımda Benjamin'in endişeli yüzüyle burun buruna geldim. "İyiyim. Diğerleri nerede?" dedim doğrulmaya çalışarak. Başıma balyozla vurulmuş gibi hissediyordum. Doğruldukça başımdaki zonklama şiddetlendi.

"Güvendeler, odalarındalar. Uyanman neden bu kadar uzun sürdü?"

Onunla aynı eğitimleri aldığımız için ne kadar zamanda ayılacağımı biliyordu. "Uyanmıştım. Reynold tarafından yeniden ilaçla uyutuldum," dedim homurdanarak.

Siktir! Luna'ya çok geç kaldım! Ani bir hareketle yataktan doğruldum ve ayaklandım.

"Ani hareketler yapma," diye uyardı Jay.

"Ne kadar zaman geçti?"

Jay ve Benjamin tedirginlikle birbirlerine baktılar.

"Bir gün geçti. Luna nerede, Sol?" diye sordu Benjamin.

Başımı iki yana salladım. Öfke, yeniden ayılan bedenimi ele geçirmeye başlıyordu. Reynold, bana bir koca gün kaybettirmişti ve Luna'yı nereye götürdülerse artık mesafeyi iyice açmışlardı. Onu bulmam imkânsız hâle gelmişti.

Bir yandan düşünüp, öte yandan odayı arşınlarken kapı çaldı ve ekibin kalanı içeriye akın etti. Hepsi iyi görünüyordu. En arkadan Derek, Mills ve Ethan da sessizce kapıdan süzüldüler.

"Onları burada istemiyorum!" diye bağırdı Jude öfkeyle. "Pişman olduysanız da gidin yeni evinizin odasında ağlayın!"

Brian ise az sonra Mills'in üzerine bir galon su sıkacak gibi duruyordu.

Derek, Ethan ve Mills çaresiz gözlerle bana baktılar. Kapıyı kapatmalarını işaret ettim.

"Konseyde söylediklerini söylemelerini, burada kalmalarını ben istedim. Kaleden ayrılınca size açıklayacaktım. Olanları biliyorsunuz. Daha önce anlatamadım," dedim bezgin bir şekilde.

"Size ihanet etmedik," diye araya girdi Mills. "Yani... tam olarak etmedik. Öyle gösterdik."

Jude'un bakışları hâlâ zehir saçıyordu. Özellikle de Ethan'a, az sonra üzerine atlayıp onu öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Bizi sürgün etme ihtimallerini tahmin etmiştim. Arkada kalarak konseyin bizimle ilgili başka planı olup olmadığını öğrenmelerini istedim. Kaçarken belirlediğimiz noktada onları bekleyecektik. Birkaç gün sonra bize katılacaklardı," diye açıkladım.

Derek ile ormanda kavga ettiğimizde herkes gördüğü için inandırıcı olacağını düşünmüştüm. İşe yaramıştı da ancak diğerlerine açıklayacak

vaktim olmamıştı. Luna'nın hakkı vardı, bu planları tek başıma yapmaktan vazgeçsem iyi olacaktı.

"Luna için üzgün olduğunu biliyorum ama seni yumruklayasım var. Dua et, Luna için ben de çok endişeleniyorum," dedi Jude öfkeyle.

"Borcum olsun," dedim.

Ethan hemen hareketlenip onun yanına yanaştı. Mills ise çekingen adımlarla Brian'ın yanına gitti. Derek, mahcup bir ifadeyle ekibin kalanına bakmakla yetindi.

"Herkes herkesle barıştıysa... Şimdi, ne yapıyoruz?" diye sordu Iris, sabırsızca.

Hepsi onlara yön göstermemi bekliyordu ancak düşünemiyordum. Elimde hiçbir şey yoktu.

Kapı yeniden çaldığında okkalı bir küfür savurdum. Düşünmeme bile izin vermiyorlardı. Liam, kapıdan kafasını uzattı. "Gelebilir miyim?" diye sordu.

İçeri geçmesini işaret ettim.

"Büyükbabamızı yakmadığın için teşekkürler. Az kalmış diye duydum. Seni sekiz tane iğneyle bayıltabilmişler," dedi, sırıtarak.

"Liam, şaka yapma. Sadede gel," dedim dişlerimin arasından.

"Luna'dan mektup var, Sol. Pek hoş şeyler yazdığını söyleyemeyeceğim. Sen beni kızartmadan söyleyeyim; sana gelmeden okunmasını konsey istedi. Benim suçum değil," dedi açılmış zarfı bana uzatırken.

"Girer girmez söylesene!"

Parçalarcasına zarfın içindeki kâğıdı çıkardım. Gözlerim önce hızla aradığım cevabı buldu. İyiydi. Tüm kaslarım aynı anda gevşedi. Luna'nın el yazısıydı. Taklit edilemeyecek kadar zarif, inci gibi bir yazısı vardı.

"İyiymiş. Ash ve Ella da iyi," diyerek ekibi bilgilendirdim. Rahatlama dolu fısıltılar yükseldi.

Sonra mektubu tekrar okudum. Bir daha. Ve tekrar. Ya kafasına kötü bir darbe almıştı ya da bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. İçim sıkışırken başımı iki yana salladım. Birkaç kez daha okusam bir anlam çıkar mıydı, emin değildim.

Herkes, beni yalnız bırakmak için birer birer dışarıya çıktı. Yüzüm mektubu okurken şekilden şekle giriyor olmalıydı.

"Üzgünüm kuzen," dedi Liam. Odadaki koltuğa kendini bıraktı.

"Bir açıklaması vardır," diye mırıldandım.

Karanlık magusların Luna'ya bir şey yapmış olmasından, onu dönüştürmüş olmasından korkuyordum. Yazdıkları mantıklı değildi. El yazısı onun elinden çıkmış olsa da bana böyle şeyler söylemeyeceğinden emindim.

Benjamin ve Jay odadan ayrılmamış, beni gözlüyorlardı. Sanırım öfkelenip kontrolden çıkarsam diye önlem alıyorlardı ancak şu an öfkenin yanından bile geçmiyordum. İçimde uğuldayan tek duygu, endişeydi. Yanağımın içini çiğneyerek düşünmeye başladım. Arkamı döndüm, şöminede yanan ateşin ışığı mektubu aydınlattı.

Bir anda ciğerlerime dolan derin bir nefesle yüzüm gevşedi. Bazı kelimeler, diğerlerine göre daha koyu görünüyordu ateşin ışığında. Mektubu şifrelemişti. *Güzel, zeki ve muhteşem kadın.*

Hemen sehpanın üzerindeki gözlüğümü taktım, defterde boş bir sayfa açarak koyu renk harf ve kelimeleri not almak üzere hazırlandım. Üzerinden birden fazla kez geçtiği kelimeler, kâğıdın arkasında kabartı oluşturuyordu.

Not almaya başlamadan önce başımı kaldırdım ve Liam'a baktım. "Sana güvenebilir miyim? Burada göreceklerin ya da duyacaklarını konseye anlatmayacağına yemin eder misin?"

"Dostumuz Benjamin'in küçük sırrını sakladığıma göre, Luna'nın sırlarını da saklayabilirim bence. Eğer Benjamin'i magusa çevirdiğinizi söyleseydim, sizi buradan Aetherium'a mancınıkla fırlatırlardı," dedi sırıtarak.

"Yemin eder misin, Liam?" diye üsteledim ısrarla, önemliydi.

Gözlerini devirdi, "Yemin ederim kuzen," dedi. "Seni terk etmesi dışında ilginç bir haber var mı?" diye sordu sırıtarak.

"Bu kadar erken sevinme. Mektup şifreli. Kimsenin kimseyi terk ettiği yok," dedim. Günler sonra ilk kez gülümsedim.

Benjamin ve Jay, derin bir nefes alarak yatağa çöktüler.

"Luna, hangimizin yüreğine önce indirecek, bahse girelim. İsteyerek veya istemeyerek," dedi Benjamin. Neşesi yerine gelmişti.

Jay, başını onaylamaz bir ifadeyle iki yana salladı. Onlar da Luna'nın sağlıklı ve çıldırmamış olmasından dolayı rahatlamışlardı.

"Muhtemelen benim," diye mırıldandım.

"Sen zaten hançerlenmiştin. Sıranı savdın," diye güldü Benj.

Ona göz devirdim ve heyecanla önümdeki işe geri döndüm. "Hadi Bell," diye fısıldadım mektuba. *Bana nerede olduğunu gösterecek bir işaret ver.*

Koyu renkli kelimeleri yan yana dizdim. Bazı yerlerde harfleri tek tek koyulaştırmıştı. Sonunda bitince not aldığım kelimeleri sesli şekilde okudum.

"Y.D. 04.B1.356 20 o 3. Ağaçların altında. Büyüyle gizlenmiş. Titan şehrinde. Annem Eos Burada. Kraliçe annemin esiriyim. Ben iyiyim. Ash, Ella ve babam iyi. Onları zindana hapsetti. Beni bul. Dikkatli ol. Seni Seviyorum."

Liam'ın gözleri hayretle irileşti. Benjamin ve Jay ise gülümsüyorlardı. Tam da benim asi, güzel avcımdan beklenecek bir hareketti. Yalnızca baştaki rakamlar aklımı kurcalıyordu.

İlki tarihti. Onu anlamıştım. Yeni Dünya 356. yıl, baharın ilk ayının dördüncü günü. Mektubun yazıldığı gün buydu, buraya ise kuzgunla ulaşmıştı. Başımı ovaladım. *Düşün!*

Notlara tekrar baktığımda aydınlandım. İkinci kısım da saat olmalıydı. "Doğum günü" zırvasını bu yüzden eklemişti. Mesafeyi hesaplayıp arama alanımı daraltmamı istiyordu. İtiraf etmeliyim ki çok zekiceydi. Mektubu okuyan yabancı biri hatta Liam bile doğum günümde beni terk ettiğini düşünecekti.

"20 o 3" aslında 20.03'tü. Yani mektup 20.03'te yazılmıştı.

Mektubu yazdıktan sonra buraya taşınması yaklaşık sekiz saat sürmüş olmalıydı. Ve bu bilgi... onu bulmam için tam olarak ihtiyacım olan şeydi.

"Liam, mektup tam olarak ne zaman geldi?" diye sordum.

"Saate bakmadım ama yanınıza gelmeden bir saat önce olmalı," diye yanıtladı. "Avcı ekibi mektubu güvenlik amacıyla okudu. Bu arada, hayranların terk edildiğin için oldukça mutlu görünüyorlardı."

Alaycı yorumuna aldırış etmeden kaba bir hesap yaptım. Atla gidiş mesafesi olarak ortalama iki gün ederdi. Çantamdan eski Viridia haritasını çıkardım.

"Atla iki günlük seyahat mesafesinde bir yer arıyoruz," dedim Liam'a.

Ciddileşti, yanıma geldi ve haritaya göz gezdirdi. Elimden kalemi alıp iç savaşın sürdüğü bölgeyle, Viridia ve Aetherium kara yolunun arasında kalan toprakları yuvarlak içine aldı.

"Bahsettiğin uzaklıkta iki yer var. Ya kuzey ya da Viridia sınırı ile Aetherium arasında kalan bölüm," dedi gözleri haritayı inceleyerek. "Büyükbabamız onları gerçekten aratıyor bu arada. Kuzeye gitselerdi haberimiz olurdu. Çalışmalarınıza rağmen kuzeyde sular hâlâ durulmadı. Kuzeyli avcılar biraz kalın kafalıdır. Şimdi de kendi bölgelerinin kaynaklarının düzelmemesi yüzünden sorun çıkarıyorlar."

"Ben de oyumu ülke dışı için kullanıyorum," dedim haritayı incelemeyi sürdürürken.

Luna'nın mektubundaki diğer satırlara yeniden göz gezdirdim. Eos, demek ki bunca zamandır annesinin yanındaydı. Onu tüm gücümle aratmış, yine de bulamamıştım. İyi olmasına sevinmiştim.

Annesi, Titan şehrinin kraliçesi olmalıydı. Bir yandan içim rahatlarken, öte yandan endişe duyuyordum. Kraliçe olması demek, tüm yetkinin onda olması demekti. Luna'ya zarar gelmesine göz yummazdı belki ancak aynı zamanda bugüne kadar yaşanan olayların hepsinden o sorumlu olmalıydı. Kızına bile zarar verebilecek kadar delirmiş olmamasını umuyordum.

Şifreler üzerinde tek tek düşünmek vakit alıyordu. Bünyeme aldığım ilaçlar ve endişe, başımda dayanılmaz bir ağrıya sebep olmuştu, odaklanmakta zorluk çekiyordum.

"Mektupta 'ağaçların altında' yazıyor," dedi Benjamin. "Hatırlıyor musun? Fernville saldırısında yeni terk edilmiş gibi görünen kamp yerleri bulmuştuk ama karanlık magusların birine bile ulaşamamıştık. Onları hissedememiştik. Ya yerin altından hareket ediyorlarsa? Köstebekler gibi tünellerle... Şehirleri de yer altında gizliyse?"

"Çok mantıklı," dedim heyecanla.

Benim de içinde olduğum arama grupları, en yetenekli savaşçılar, iz sürücüler, askerler onları defalarca kez aramıştı ancak o zaman hiçbir iz bulamamıştık. Viridia ve Aetherium sınırında, ağaçların altına gizlenmiş bir şehir arayacaktık.

Başım düşünmekten zonkluyordu ama birkaç saat öncesine göre çok daha umutluydum. En azından şimdilik iyi olduğunu öğrenmiştim. Babası, Ash ve Ella da yanındaydı. Babasını anlıyordum da Ash ve Ella'yı neden kaçırdıklarını hâlâ tam olarak çözebilmiş değildim. Şimdilik önemsiz bir ayrıntıydı.

"Büyü yapması gerekli. Yer altındalarsa onu ancak o şekilde bulabilirim. Büyüm onun büyüsünü tanıyor, ona çekiliyor. Elimizdeki tek şans bu," diye sesli düşündüm.

Odadakiler başlarını sallayarak planı onayladılar. "Cevap yazacağım. Meraktan deliye döner. Geleceğimi bilmesi lazım," dedim Liam'a.

"Lord büyükbabamızla konuşup kuzgun ayarlarım. Mektubu getiren kuzgun hâlâ buralardadır. Sen mektubu yazmaya başla," dedi Liam.

Şimdiye kadar beni fazlasıyla öfkelendirmiş olsa da bu durumda yanımda yer alması rahatlatıcıydı ve işime yarıyordu. Çabasını takdir ediyordum.

"Keşke kuzgunu takip etmenin bir yolu olsa," dedim.

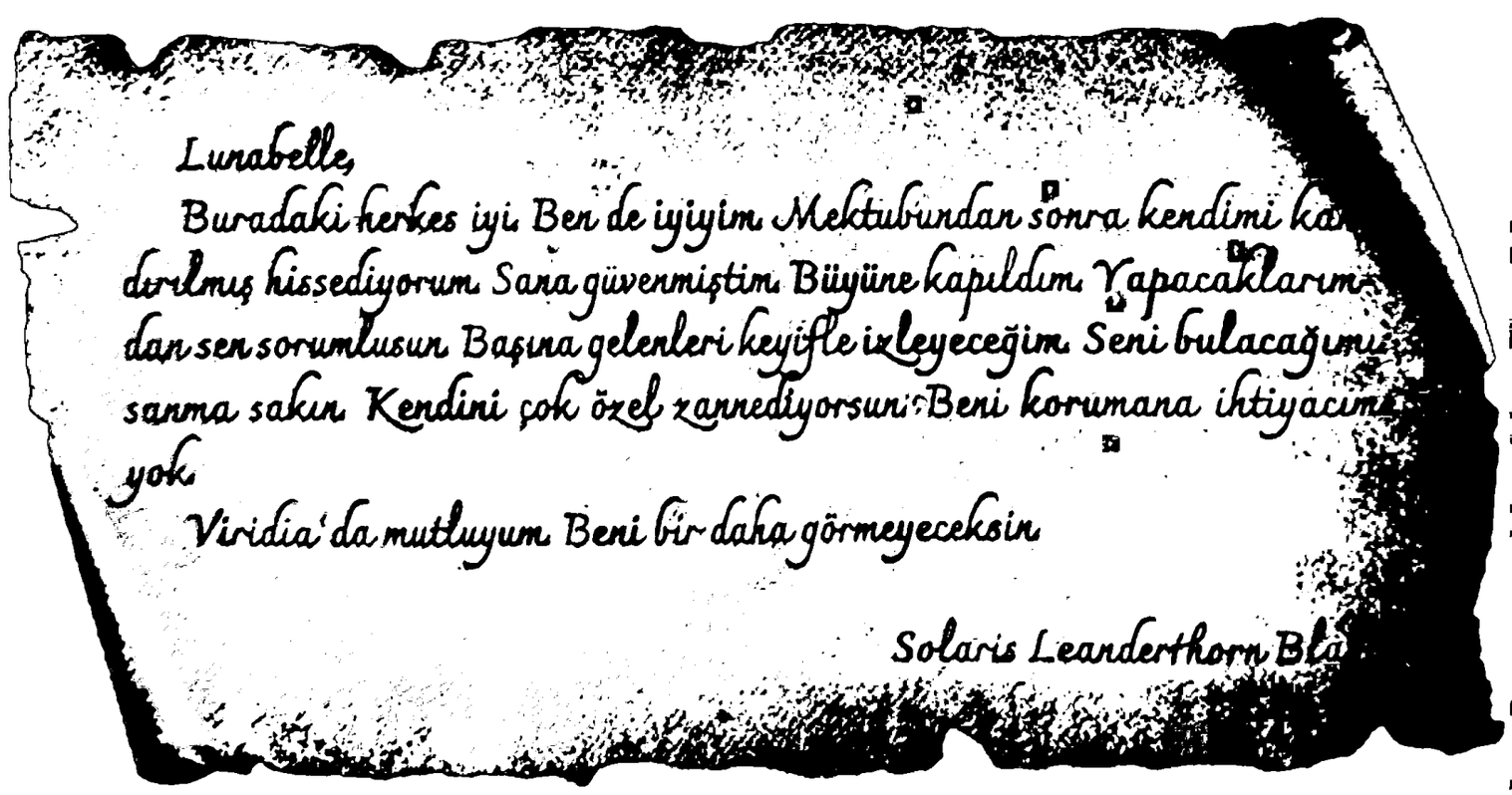
Haberci kuzgunlar özel eğitimlerden geçerlerdi. Takip edilmeleri olanaksızdı. Hızlı ve yüksekten uçarlardı. Savaşlarda haberleşmenin güvenli olması için bu yöntemler eğitim verilerek büyü yardımıyla öğretilmiş, sonrasında da kalıcı hâle gelmişti.

Jay, Nora'yı kontrol edeceğini söyleyerek odadan ayrıldı. Onu yola çıkmadan önce mutlaka ziyaret etsem iyi olacaktı. Doğuma çok az kalmıştı ve biz yokken ona göz kulak olması gereken Alaric, Luna'yla birlikte esirdi.

Liam, kuzgun ayarlamak üzere Reynold'un yanına gitti.

Benjamin ise sırtıma birkaç kez vurdu, "İhtiyacın olursa çağır," diyerek beni odada yalnız bıraktı.

Kalemi ve defterden kopardığım boş bir sayfayı elime aldım. Onunla aynı yöntemi kullanarak, dikkatle yazmam gerekiyordu.

Kalemi elimden bıraktım. Verdiğim mesajı şifrelemiştim. Mektubu Luna'dan başka biri okursa anlamazdı. Mektubu katladım ve defterin içindeki zarflardan birine koydum. Bu sırada Liam odaya döndü ve kuzgunun hazır olduğunu bildirdi. Avluya inip mektubu kuzgunla gönderdim. Kuşun süzülüşünü endişeli gözlerle izledim.

Arkamı döndüğümde Reynold ile göz göze geldik. "Biraz sakinleştiysen ve beni ateşe vermeyeceğine söz verirsen, seninle konuşmam gerek," dedi.

Avcı ailelerin lideri, Lord Leanderthorn'un bu isteği komik olabilecek kadar nahifti. Bana alıştığının bir süredir farkındaydım. Sürgün kararı çıktığında da üzgün görünüyordu. Kuzgunla haberleşmemize izin verdiği için öfkem azalmıştı.

"Beni oklarla bayıltmaya kalkmayacaksın," dedim. "Kaybedecek vaktim yok."

Başını öne eğerek güvence verdi ve rahat koltuklu görüşme odasına doğru yürümeye başladı. Ona şans tanımam gerekecekti. Avcı ordusuna ihtiyacım vardı. Reynold'u takip ettim ve odaya girdim.

"Seni oyalamak gibi bir niyetim yok, Solaris. Luna'yı ele geçirmeleri bizim de istemeyeceğimiz bir durumdu. Üstelik Alaric ve Ella'yı da almalıyız. Bana planını anlat, yardımcı olmaya çalışacağım."

"Onu aramaya gideceğim. Yanıma avcı birliği versen yardımı dokunurdu. Neyle karşılaşacağımı bilmiyorum. Bize saldıranları gördün. Çok kalabalıklar," dedim.

"Ülkenin kuzeyini ben arayacağım. Sen şüphelendiğin tarafa doğru yola çık. Yanına Liam ve birliklerini, Ella'nın avcılarını vereceğim. Ella esir olduğu için Beldrakon birliklerine Alina Whitewood komutanlık edecek. Yeterli mi?" diye sordu.

Biraz düşündüm, Alina Whitewood iyi bir fikir değildi. Onun yanında rahat davranamazdım. Üstelik Alina, avluda beni saran hayran kalabalığının bir parçasıydı ve Luna'yı bulduğumda beni öldürmeyeceğinden emin olmak iyi olurdu.

"Alina olmaz. Liam hem kendi birliklerine hem de Ella'nın avcılarına komutanlık edebilecek tecrübede. Liam yeterli," dedim.

O sırada kapı çaldı. İçeriye kılıca sarılmış beyaz ağaç amblemli bir kazak ve beyaz bir pelerin giyen Alina girdi. Siyah, kısa saçlarını anlamsızca

savurdu, söze girdi. "Ailemle görüştüm, Lord Leanderthorn. Yola çıkmaya hazırım," dedi.

Ona yan gözlerle baktım, ardından bakışlarımı yeniden Reynold'a çevirdim.

Reynold, "Sana haber vereceğim, Whitewood. Bize biraz izin ver, lütfen," diyerek onu kibarca kapı dışarı etti. Parlak kahverengi gözleri dalgındı. Endişeli olduğu zamanlarda daha yaşlı görünüyordu.

"Alina'nın sizinle gelmesini konsey istiyor, Solaris. Onu bu işin dışında bırakırsam konseyle sorunumuz olacak. Tehlikeli olduğunuzu düşünüyorlar ve onu gözcü olarak yanınızda gönderiyorlar. Markus Shadowbane bir diğer seçenek. Sen seç," dedi.

Seçeneklerin ikisi de birbirinden parlaktı. Markus'u yanıma alırsam muhtemelen kaleden çıkmadan onu kızarmış pilice çeviririrdim; bu da başka bir soruna yol açardı. Eğer ikisinden birinin gelmesi gerekecekse, bu mecburen Alina olacaktı. Onun yanında dikkatli olmak zorundaydık. *Öncelik Luna... Kimi istiyorlarsa peşime taksınlar.*

"Alina olsun, kabul. Ekibimin hepsini yanıma alacağım. Bir saate yola çıkarız," dedim.

"Kabul, Solaris. Döndüğünüzde Luna yanınızda olursa kaleden sürgün edilmemenizi sağlayacağım. Karanlık magusların Luna'yı kaçırması tüm konseyi huzursuz etti. Öylesi bir güç, düşmanın eline geçmemeli," dedi pişmanlıkla.

"Bunu keşke önceden düşünseydiniz."

Sitemimi yanıtsız bıraktı.

"Onu almadan dönmeyeceğim. Alina veya yanıma verdiğin avcı askerler sorun çıkarırsa, onlara olacaklardan da sorumlu değilim," dedim. Tehdit değil, uyarıydı.

"Sorun çıkmaması için hepsine tam yetkin olduğunu söyleyeceğim. Dikkatli ol," dedi Reynold ayağa kalkarken.

"Nora burada kalacak. Çocuğun sağlıklı doğacağından ve ikisine iyi bakılacağından emin olursun, değil mi?" diye sordum. "Benim için önemli."

"Bana emanetler, endişelenme. Burada güvendeler," dedi. Ona teşekkür edip endişeli bakışlarını üzerimde hissederek odadan ayrıldım.

Alina sırtını duvara yaslamış, beni bekliyordu. Kısık gri gözleri beni baştan ayağa, ısıracakmış gibi süzdü.

"Bizimle geliyorsun. Eşyalarını topla. Bir saate yola çıkıyoruz," dedim yüzüne bakmadan.

"Elbette geliyorum, Leanderthorn. Seninle seyahate çıkmak için sabırsızlanıyorum. Kapıda buluşuruz," dedi.

Sesindeki cilveli ton, yüzümü buruşturmama neden oldu. Bir adım atarak burnumun dibine kadar girdi. Aramızda boşluk bırakmamaya çalışıyor gibi bir hâli vardı. Kullandığı esansın ağır kokusu, midemin bulanmasına neden oluyordu. Bir kazan eritilmiş şeker gibi kokuyordu. Yüzünde ise zafer kazanmış bir sırıtma vardı.

Parmağımın ucuyla omzundan geriye ittirdim nazikçe. "Mesafe, Alina." Aramızdaki boşluğu elimle işaret ettim. "Bu mesafeyi aşmayacaksın. Yanımızda yalnızca komutan olarak geliyorsun."

Önce çok bozuldu sonra usta bir şekilde az önceki sırıtışını yeniden yüzüne yerleştirmeyi başardı. "Göreceğiz," dedi ve kısa saçlarını savurarak uzaklaştı.

Başımın ağrısı iyice belirginleşmişti. Burnumun kemerini parmaklarımın arasında sıkarak derin bir nefes aldım. Luna'yı bulduğumuzda, kesinlikle büyük bir Alina problemimiz olacaktı.

Tam o sırada, Liam sessizce yanıma sokuldu. Alina'nın taklidini yaparak ince bir sesle, "Seninle seyahate çıkmak için yanıp tutuşuyorum, Solaris," dedi ve sırıttı.

Hiç neşeli havamda değildim. "Ciddi ol, Liam. Askerlerini hazırla. Bu saçmalıklarla kaybedecek vaktim yok," diye yanıtladım.

"Luna'yı umarım bir an önce buluruz. Çok eğleneceğim," dedi ve ben homurdanırken sırıtarak gözden kayboldu.

Aklımı başıma toplamaya çalışarak kaldığımız kata yöneldim. Benjamin'e yapacağı hazırlıkları anlatıp ekibi hazır etmesini istedim. Alina konusunda da tüm ekibi uyaracaktı.

"Gelmek istemeyen olursa ısrarcı olma, Benj. Zorunda değiller. Bu sizin için de geçerli. Tehlikeli bir görev olacak," dedim Iris ve ikisine bakarak.

"Çoktan hepsiyle konuştum, Kaptan. Herkes hazırlandı bile. Biz bir aileyiz. O baş belası nişanlını da şimdiden özledik. Onu bulacağız," dedi. Elini güven vermek ister gibi omzuma yasladı.

"Luna bizim için hiç düşünmeden aynısını yapardı. Geliyoruz," dedi Iris, tereddüt etmeden.

İkisine de minnetle baktım. Onlara sahip olduğumuz için çok şanslıydık.

"Ağlamayacaksın umarım. Ağlarsan bu anı Luna'ya keyifle anlatırım," dedi Benj sırıtarak. Sözlerinin aksine yüzündeki endişeyi görebiliyordum.

Onları odada bıraktım ve vedalaşmak için Nora'nın kapısına geldim. Kapıyı tıklattım, içeriye buyur edildim.

Nora artık iyice ağırlaşmıştı, yatakta uzanıyordu. İçeri girdiğimde toparlanmaya çalıştı. "Rahatsız olma lütfen, Nora. Dinlenmene bak," dedim.

Yatağın yanına bir sandalye çekip oturdum. Reynold gereken her şeyi yapmıştı. Odası konforlu görünüyordu ve ihtiyaçlarını karşılamak için yanında bir hemşire kalıyordu.

"Olanları duydum, Sol. Gerçekten çok üzgünüm. Onu bulacaksın," dedi. Narin elini, elimin üzerine koydu.

"Sen bizim için endişelenme, Nora. İyi misin?" diye sordum.

"Oldukça hamileyim, gördüğün gibi," dedi gülümseyerek. "Ailemden haber aldım. Annem, doğum için yanıma gelmek istiyor. Reynold bu talebini olumlu karşıladı. Avcılara büyük bir iyilik borcum oldu," dedi ışıldayan gözlerle.

"Luna'yı bulmak için gitmek zorundayım. Jay'e de ihtiyacım var. Bizsiz idare edebilecek misin?" diye sordum tereddütle. Onu burada savunmasız bırakacak olmak hâlâ tam olarak içime sinmiyordu.

Jay'in gideceğini duyunca yüzüne bir anlığına hüzünlü bir ifade yerleşti. Çabuk toparlandı ama çoktan görmüştüm. Uzun zamandır, Jay'in ona olan ilgisinin farkındaydım. Hiçbir zaman dile getirmemişti. Benden saklayabileceğini düşünmesi komik olsa da nedenini anlayabiliyordum, bu yüzden üstelememiştim. Nora artık kardeşimle evli olmadığına göre aralarında bir engel yoktu.

Marvin, Nora'yı hiçbir zaman sevmemişti. Birini sevme kapasitesi olduğundan bile emin değildim. Şimdi Nora'nın Jay'in gideceğini duyunca verdiği tepkiden, Jay'in duygularının karşılıksız olmayabileceğini düşünüyordum.

"İyi olacağım, Solaris, merak etme," dedi.

"Marvin ne yaparsa yapsın, seni hâlâ kız kardeşim gibi görüyorum. O da benim yeğenim," dedim karnını işaret ederek.

Nora, sözlerim karşısında kıkırdadı. Onu tanıştığımızdan beri severdim. Her zaman onu Marvin'den koruma içgüdüsü hissetmiştim. Saraydan uzak olmadığım zamanlarda elimden geldiğince korumuştum da. Marvin'in yanında neşesinin solmasını izlemek beni hep üzmüştü. Şimdi ise saraya ilk geldiği günkü ışıltısını geri kazanmış gibi görünüyordu.

"Benim için de sen öylesin, Sol. Döndüğünde yeğeninle tanışırsın," dedi içten bir gülümsemeyle.

Veda vakti gelmişti. Ayağa kalktım, eğilip yanağından öptüm. "Bir şeye ihtiyacın olursa kapındaki avcı bana haber ulaştıracak. Onu önceden tanırım, güvenilirdir. Dikkatli ol."

"Olacağım. Kızı almadan dönme," dedi sevecen bir ifadeyle.

Nora'nın odasından ayrıldığımda kapıda Jay'in beklediğini gördüm. Rahatsız bir şekilde kıvranıyordu.

Onu bu eziyetten kurtarmak için söze önce girdim. "Onunla hakkıyla vedalaş, Jay. Döndüğünde muhtemelen manevi bir çocuğun olacak ve Nora epey meşgul olacak," dedim göz kırparak.

Sözlerim karşısında önce şaşırdı. Sonra kalın kaşları havalanacak kadar geniş bir gülümseme yerleşti yüzüne. Omzuna destek verircesine vurup odama, eşyalarımı toplamaya gittim.

En son bizi kaleden attıkları için eşyalarımız zaten çantalarda hazırdı. Luna'nın çantasını ve kendi çantamı sırtıma atıp buluşma yerimiz olan kale kapısına yürümeye başladım.

Onunla bir daha kovulmayacağımız, güvenli bir yerde yaşamak istiyordum. Eşyalarını bir daha toplamak zorunda kalmayacağı bir yerde...

Crimson Kalesi'nin kapısına sessizce yürüdüm. İçimde hem çok büyük bir öfke hem de korku vardı. Onu bir kez daha Marvin'in zindanındaki gibi bulamazdım. Üstelik bu kez, tehlike öncekinden çok daha büyüktü. Ne zaman gözümü kapatsam, gözümün önüne siyah gözlü bir Luna gelip bana eziyet ediyordu.

Luna'ya hiçbir zaman tam olarak itiraf etmemiştim ancak benim kâbuslarım da son zamanlarda onunkilerle yarışıyordu. Onu tanıdığımdan beri en büyük korkumla, Luna'yı kaybetmekle durmaksızın sınanıyordum. Onu kendimden bile korumam gerekiyordu. Ona olan hastalıklı düşkünlüğüm, beni bile zaman zaman korkutuyordu.

Kafamda binbir türlü felaket senaryosuyla ana kapıya ulaştım. Reynold, söz verdiği ekiplerin tümünü yollamıştı. Alina ve Liam avcıları hizaya sokuyorlardı.

Alina yanıma yaklaştı. Arsız bir gülümseme yüzünde yer edinirken, "Lord Reynold, bu görevde senin yetkili olduğunu söyledi. Ekipler seni dinleyecekler. Ben de emirlerinizi bekliyorum, prens," dedi.

Konseyin böylesi bir durumda bu kızı başıma musallat etmesi oldukça talihsiz olmuştu. Zaten gergin olan sinirlerimi, her ağzını açışında daha da geriyordu.

"Yola çıkıyoruz," dedim.

Küçük bir avcı ve magus birliğiyle yola çıktık. En önden Liam gidiyordu. Gideceğimiz noktayı haritada işaretlesek de Liam o bölgeyi iyi bildiği için bu arama gezisinde bizim pusulamız olacaktı. Reynold, tehlikeli durumlar dışında büyü yapmamamız gerektiğini tembihlemişti. Zaten kalabalıktık, bir de büyü yapıp geldiğimizi ilan etmeye gerek yoktu. Aynı fikirdeydim.

Tüm avcı duyularımı açtım. Bu görevde ilk işim, iyi bir safkan avcı olup müstakbel eşimin benimkini tamamlayan büyüsünü hissetmekti. Yıllardır aradığım magus şehrini bulmayı bile Luna'yı sağlam ve sağlıklı olarak bulabilmeyi arzuladığım kadar arzulamıyordum.

Viridia'nın seyrek ve verimsiz ormanları, Reynold'a verdiğimiz söz karşılığında büyük ölçüde olması gerektiği hâline gelmişti. Büyümüzle ormanları yeniden gür ağaçlarla donatmıştık ve ev sahipleri hayvanlar hemen yuvalarına dönmüşlerdi. Burası artık virane avcı ülkesi değildi. Zamanla daha da güzelleşecek, iyileşecekti.

Üzerinde seyahat ettiğim kahverengi atım, Shade kadar olmasa da bana konforlu bir yolculuk sunuyordu. Dalgınca atın yelelerini okşadım. Arka sıramda atını süren Alina, yanıma yaklaştı. Sabır dilenerek gözlerimi kapattım.

"Atlar sahiplerine çok sadık hayvanlardır. Kendi atın ülkende kalmış duyduğuma göre," dedi.

"Evet, Altın Saray'da kaldı. Luna'nın atı da öyle. İkisini de döndüğümüzde alacağız," diye yanıtladım kısaca.

"Senin gibi birinin, gözleri bu kadar kör olana dek âşık olması çok saçma. Gençliğinin tadını çıkar, seçeneklerini değerlendir," dedi siyah saçlarını savurarak.

İstemeden gülümsedim. Bell burada olsaydı, savurduğu saçları çoktan küçük yıldırımlarla alev almış olurdu. Gülümsememi yanlış anlamış olacak ki yüzüne yılışık bir sırıtış yayıldı.

"Beni yanlış anlama, Alina. İlginden dolayı gururum okşandı ancak benim ilgilendiğim tek bir avcı var ve onu bulacağım. Boşuna vakit kaybediyorsun," dedim başkalarının duymamasına özen göstererek. *Bunlarla uğraşacak vaktim yok.* Kendimi kesin bir dille ifade edersem kırılsa da anlar ve benimle uğraşmaktan vazgeçer diye umuyordum.

En önde seyreden Liam da o sırada yakınımıza gelmişti. Yüzünde tüm dişlerini gösteren bir sırıtış vardı. "Doğru söylüyor, Whitewood. Şansını boşuna zorlama. Sen de kendi seçeneklerine bak," dedi, kendini işaret ederek.

Alina Whitewood'un buz gibi gri gözleri iyice kısıldı. Hiçbir şey söylemeden atını ön saflara, komutasındaki avcıların yanına sürdü. Kendi canının sağlığı için bunu hırs meselesi hâline getirmemesini dileyerek Liam'a baktım.

"Ne yapabilirim? Senden fırsat buldukça şansımı deniyorum. Güzel kız," dedi sırıtarak.

"Luna'dan uzak durduğun sürece kimde istersen şansını deneyebilirsin, Liam," dedim bıkkın bir sesle.

"Merak etme kuzen, akıllandım. İkinizin arasına girecek kadar çıldırmadığıma karar verdim," dedi ve iki parmağını eskiden izci sözü anlamına gelen işareti yaparak kıvırdı.

Akşama kadar aynı tempoda, olaysız yol aldık. Bahar yağmurları yolculuğumuzu biraz zorlaştırıyordu ama en azından hava ısınmıştı. Alina, tatsız konuşmamızdan sonra bir daha üzerimde şansını denememişti. Jude ve Iris zaten Luna'nın yokluğunu aratmıyor, kızı öldürücü bakışlarla göz hapsinde tutuyorlardı.

Mola vermemiz gerekiyordu. Ben ise durmadan yol almak, bir an önce Luna'yı bulmak istiyordum.

Benjamin, korunaklı bir alanı işaret etti. Gece kamp yapacak, sabahın ilk ışıklarında yeniden yola koyulacaktık. Burası bana tanıdık geliyordu. Şehirlerdeki hasarları büyüyle onarırken son konakladığımız yere yakındı. Bell'in büyüsü sayesinde yakınlarda gür akan bir ırmak olmalıydı.

Herkes atlarından inip kamp hazırlığına girişirken Jay yanıma geldi. Ekibin kalanı da az ileride ateş yakmaya başlamıştı. Jay, endişeli bakışlarla

söze girdi. "Günlerdir midene bir lokma yemek girmedi, Sol. Uyumuyorsun. Luna'yı almak için muhtemelen büyük bir savaş vereceğiz. Gücünü topla. Böyle olmaz."

Haklı olduğunu biliyordum ancak midemde garip, buruk bir his vardı. *Onu yalnız bırakmayacağına söz vermiştin.* İstemesem de gözümün önüne, onu Marvin'den kurtardığımızdaki hâli ya da kâbuslarımda gördüğüm o siyah gözleri geliyordu. Endişeden aklını yitirecek ilk kişi ben olacaktım muhtemelen.

"Biliyorum, Jay. Elimden geleni yaparım," dedim.

Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Irmağı bulmak üzere ayaklandım, Jay'i endişeli gözlerle ardımda bıraktım.

Su sesini takip ederek körlemesine ormanın içinde yürüdüm. Ayaklarımın altındaki dalların ve yaprakların hışırtısı dışında ormandan *çıt* çıkmıyordu. Gözlerimde ise siyah benekler uçuyordu. Nefesim daralıyor gibi hissetmemin de soğuk soğuk terlememin de sebebini biliyordum, engel olamıyordum.

Onu defalarca kez ölümün soğuk ellerinden çekip almıştım. Lanetlendiği zamanlarda, beni hançerlediğinde ve sayısız kez kendine dikkat etmeyip yaralandığında yanındaydım. Şimdi ben olmadan en azılı düşmanımızın elinde olması beni daha önce hiç tatmadığım bir korkuya sürüklüyordu.

Yürüyüşüm son bulduğunda ırmağın kenarına geldim. Berrak akan su, davetkâr gözüküyordu. Avuçlarımın içine su doldurup yüzüme çarptım, ensemdeki saçları ıslattım. Başımdan duman tütüyor gibi hissediyordum, yeterli gelmiyordu.

Ani bir kararla üzerimdeki giysileri çıkarıp çok da derin olmayan ırmağa ilerledim. Eğitimlerde bu taktiği sakinleşmek, duyularımızı arındırmak için kullanırdık. Tam ortaya oturup kollarımı gevşek ve taşlı kuma gömdüm, kendimi sabitledim.

Etrafımdan akan soğuk su aklımı ve duyularımı yerine getirmeye başladı. *Babası yanında. Ella yanında. Ash... yanında.*

Asher Bennett'in Luna'nın yakınında olmasından memnun olmama kendi kendime gülümsedim. *Aklını yitirdin, prens.*

Düşüncelerimi yoluna koymaya çalışırken kıyafetlerimi bıraktığım yerde bir hareketlilik hissettim. Hemen doğruldum ve tetikte beklemeye

başladım. Karanlık magusların bana gelmesi işime gelirdi. Birini esir alıp Luna'ya götürebilirdim ve işim kolaylaşırdı.

Karaltı, ırmağa doğru bir adım attı. Ondan büyü enerjisi hissetmiyordum. Safkan avcı duyularım, yabancı bir magus olsa çoktan alarma geçerdi. Tam aksine avcı olduğunu haber veriyorlardı. Karaltı yaklaştıkça bozuk gözlerimi kısıp silüetini seçmeye çalıştım. Giysileri üzerinde olmayan bir kadın bedeni seçiyordum ve yanlış görmediğimden emin olmak için gözlerimi bir kez ovuşturup yeniden o tarafa dikkatle baktım.

Ay ışığının aydınlattığı ırmağa ilerleyince, karaltının çıplak Alina'ya ait olduğunu anladım. Vazgeçmiyordu. Cilveli bir tempoda yürüyerek gri gözleriyle açıkta kalan göğsümü ve kollarımı yırtıcı bir kurt gibi süzüyordu.

Yaklaştıkça, bakışlarımı bedeninden yüzüne çevirdim. Bu işin artık tadı kaçmaya başlamıştı.

"Burada ben varım, Alina. Seninle mesafeler hakkında konuşmuştuk. Başka yerde yıkan," dedim. Az sonra kalbini kırmaya başlayacaktım ki istemiyordum.

"Manzara çok güzel, sanırım burada devam edeceğim," dedi, bilerek incelttiği sesiyle.

Ani bir hareketle oturduğum yerden kalktım. Bana doğru yürürken duraksadı ve gözleri bedenimde dolaştı. Kararlı adımlarla ona hiç bakmadan, yanından geçip gittim ve kurumayı beklemeden çıkardığım giysileri üzerime geçirmeye başladım. Gömleğimi giyerken sırtıma dokunan elleri, yeniden öfkelenmeme neden oldu.

"Bana neden bakmıyorsun, Solaris? Dayanamayacağından mı korkuyorsun? Burada yaşananlar aramızda kalır. Söz veriyorum," dedi fısıldayarak.

İç çektim ve omzumdan elini silkeleyip gömleği üzerime geçirdim. Arkamı döndüm. Bana neredeyse temas edecek kadar yakın mesafede duruyor, arzulu gözlerle benden gelecek olumlu cevabı bekliyordu.

Gözlerimi aşağıdan yukarıya doğru bedeninde gezdirdim. Bakışlarımı yeniden açlıkla bakan gözlerine sabitledim. İçimde en ufak bir duygu veya arzu kırıntısı uyanmıyordu şaşırtıcı olmayan şekilde. Sadece ona bakmaktan çekindiğimi düşünmesin diye meydan okumasını görüyordum. İyice anlamasını istiyordum.

"Alina Whitewood... Seni daha önce kırmamaya çalışarak uyardım. Ne sen ne bedenin bana hiçbir şey ifade etmiyor. İçimde hiçbir duygu uyandırmıyorsun. Soyunup yanımda yüzsen de yatağıma çıplak gelsen de..." Gözlerinin tam içine baktım. "Sana. Elimi. Sürmem."

Yüzündeki arzulu bakış yavaşça soldu.

"Bir saniyeliğine bile olsa onun yerini alamazsın. Beni de kendini de daha fazla utandırmadan giyin lütfen," dedim ve kılıcımı yerine takmak üzere ona arkamı döndüm.

O sırada ormanın içinden başka hışırtılar duyunca kılıcımı saldırmaya hazır vaziyette çalıların arasına doğrulttum. İki kişi çalıların içinden fırladı. Jude ve Iris'di.

Iris, elinde bir battaniye tutuyordu ve iri gözlerinden ateş fışkırıyordu. Jude ise onda çok iyi tanıdığım, öfkeden kızarmış yüz ifadesiyle Alina'ya öldürecekmiş gibi bakıyordu. Iris, kızın üzerine battaniyeyi fırlattı.

"Bizi bu eziyetten kurtarıp şunu üzerine sar, Whitewood. Kimse özel bölgelerine bakıp gözlerini kanatmak istemiyor."

Arkamı dönmedim. Bir parça üzülsem de hak etmediğini kimse söyleyemezdi. Onu defalarca kez kibarca uyarmıştım ve işi taciz boyutuna getirmesi benim kabahatim değildi.

Arkamdaki hareketlilikten Alina'nın giysilerini toplayıp ormanın içine dalmaya hazırlandığını anladım. Hem istediğini alamamıştı hem de başkalarının gelmesiyle küçük düşmüştü. Arkamızdaki orman girişine yöneldi.

Iris, ondan beklemediğim sertlikte bir ses tonuyla, "Bu taraftan, Whitewood. Bir daha seni Kaptan'ın etrafında görmek istemiyoruz!" dedi

Gözlerimi devirdim. Bu kadarı yeterliydi. Kendimi zaten fazlasıyla açık bir şekilde ifade etmiştim. Iris ve Jude'a bakışlarımla yapmamaları gerektiğini işaret ettim ama ikisinin de gözü dönmüştü. Alina, öfkeyle üzerinde sarılı örtüyü düzeltti ve Iris'in işaret ettiği yöne yürüyerek gözden kayboldu.

"Arkasından birinin gitmesi gerekli. Güvenlik için," dedim az sonra yiyeceğim azarı göze alarak.

Iris iri, öfkeli gözlerini bana doğrulttu. Daha sonra arkamızdaki ormana doğru seslendi. "Gelebilirsiniz!"

Benjamin, Ethan ve Liam beni şaşırtarak çalıların arasında belirdiler. Iris, oldukça sert bir sesle Liam'a buyurdu. "Liam, Alina'yı takip et. Or-

manda onu kurtlar, domuzlar kovalarsa müdahale etmeden önce biraz oyalanabilirsin."

Liam benim kuzenimdi ancak Iris, normal şartlarda ona emir verecek konumda değildi. Liam sırıtarak oyalanır, ona şaşkın gözlerle bakarken Iris yeniden bağırmaya başladı. "Hemen, Liam!"

"Kızların biraz sinirleri bozulmuş sanırım. Ben Alina'yı kontrol edip teselliye ihtiyacı var mı bir bakayım," dedi Liam, sırıtması daha da genişleyerek.

"Geldiğinden ve orada olduğundan Alina'nın haberi olsun, Liam. Onu gözetlemeye kalkma," dedim uyararak.

"Herhâlde," dedi ve uzun adımlarla Alina'nın kaçtığı ağaçların arasına daldı.

Jude, yanımda hırlamaya benzer bir ses çıkarınca kaşlarımı çatarak ona sorgulayan gözlerle baktım. Benjamin'in bu üçünün çete olduğuyla ilgili yakınmalarını dikkate almadığım için bir parça pişman olmuştum çoktan. "Ne var, Jude? Gerekeni söyledim, sanırım bir süredir oradaydınız. Duymuşsundur."

Yardım için Benjamin'e gözlerimi çevirdiğimde oldukça eğlendiğini belli eder bir ifadeyle karışmayacağını işaret etti. Ethan da ağaca yaslanmış, özel bir gösteri izler gibi beni sıkıştırmalarını keyifle izliyordu.

"Senin bu hâlde, burada ne işin var Kaptan? Biz gelmeseydik neredeyse sana saldıracaktı," dedi Jude. "Neden giyinik değilsin?

"Nehirde oyalanıyordum," dedim gülerek. "Kendinize gelin."

Jude homurdandı ve aralardan seçtiğim kelimeler pek de nazik değildi.

"Tamam artık, abartmayın. Kendimi koruyabilirim, teşekkür ederim. Siz gelmeseydiniz de gidiyordu zaten," dedim gülerek.

Iris, havluyu kurulanmam için sertçe üzerime attı.

Gözlerimi devirdim ve havada yakaladım. "Siz gerçekten çetesiniz. Benjamin haklıymış," dedim sırıtarak. Iris'in verdiği havluyla saçlarımı ve bedenimi kurulayıp gömleğimin düğmelerini kapatmaya koyuldum.

"Bir çeşit kız kardeşlik dayanışması, siz anlamazsınız," dedi Jude.

Jude ve Iris biraz önceye göre sakinlemiş görünüyorlardı ancak durum giderek tuhaf bir hâl alıyordu. Gülsem bana kızacaklarını bildiğim için yüzümü ciddi tutmaya gayret ediyordum.

Benjamin, gösterinin sakinlediğini anlayınca söze girdi. "Alina'yı neden uzak bir köşeye gönderdin, Risy? Bizim beklediğimiz yerden de gidebilirdi."

Karşılık olarak Iris, ona elinde getirdiği yedek havluyu fırlattı.

"Tamam, yeter bu kadar. Kampta da kızı sıkıştırıp durmayacaksınız," dedim artık sinirim bozulmaya başladığından. Konu fazla uzuyordu ve şu anki endişelerim arasında Alina, bir sinek ısırığı bile olamazdı.

"Siz neden beni takip ettiniz ki?" diye sordum kurulanmaya çalışırken.

"Jay, aniden kalkıp gittiğini söyledi. Senin için endişelenmiş. Benjamin'den sana bakmasını rica etti. Benj de temiz havlu ve belki battaniyeye ihtiyaç duyabileceğini söyledi. Yalnız başına gelmemesi için biz de ona katıldık. Bir de ne görelim!" diye tiz bir sesle bitirdi Jude.

"Bir şey görmediniz," dedim bıkkın bir sesle. Benjamin'le tüm eğitimlerimizi birlikte almıştık. Benim kullandığım yöntemi o da biliyordu ve elbette beni de tanıdığı için tahmin etmişti. Az da olsa dağılan endişelerim yine üzerime çullanmaya başladı.

"Luna'yı buluruz da... Yalnız bunları duyunca seni yaralamayacağının garantisini veremiyorum," dedi Benj sırıtarak.

"Luna'ya ben anlatırım," dedim.

"Bunu sana hatırlatacağım," dedi Benj.

Iris ve Jude'un da bana bakışları yumuşamıştı. İkisi de az önce kızı paralamamış gibi etrafa bakınıyorlardı. "Hadi artık, geri dönelim. Ateş başında kurumaya ihtiyacım var," dedim.

Kurulanırken yere bıraktığım kılıcı elime alıp diğer elimle pelerini sırtıma atmaya çalışırken Ethan, "Dur!" diye seslendi.

Bıkkınlıkla, "Yine ne oldu?" dedim.

"Kaptan, kılıcın parlıyor!" dedi Ethan.

Gözlerimi göğüs hizama tuttuğum kılıca çevirince haklı olduğunu gördüm. Kabzasındaki kırmızı yakut, ateş gibi parlıyordu. "Ignotus'un mezarının anahtarı," diye mırıldandım.

Anahtarı boynuma astığımdan beri kılıcı yalnızca karanlık magusların Luna'yı kaçırdığı gün kullanmıştım ve o gün, üzerimde kalın giysiler vardı. O hengamede kılıçtaki taşın parladığını fark etmemiş olmalıydık.

Kılıcı, düz bir şekilde aşağı doğru tuttum. Parlaması kesildi. Yukarı, boynumda anahtarın asılı olduğu hizaya getirince parlıyor, kalp gibi atıyordu. "İkinci anahtarı bulduk," dedim.

Herkes büyülenmiş gibiydi. Benj bir havaya kaldırdığım kılıca, bir boynumdaki anahtara bakıyordu. Şiirde taşın, "kükreyen sönmüş alevler içinde" bulunacağı yazıyordu ancak demek ki daha önce bir başkası tarafından alınıp kılıcıma takılmıştı.

Cal biliyor muydu acaba? Ya da Sirona? Mektubunda kılıcımdaki taşın babama ait olduğunu, onu akıllıca kullanmam gerektiğini yazmıştı. *Biliyor.* Cal'ın araştırmalarının elimizde olmayışına içimden bir küfür savurdum. Bizden çok daha fazlasını bildiğine emindim. Sirona'nın da bana anlattığından daha çok sırrı olmalıydı. Ignotus'un kızıydı. Mezar anahtarını ondan başka kim alıp babamın kılıcına yerleştirirdi bilemiyordum.

Kılıcı belimdeki kemerde ait olduğu yere yerleştirip anahtar kolyeyi saklayacak şekilde gömleğimin düğmelerini kapattım. Bu bilgiyi ekibimiz dışındaki herkesten saklayacaktık. Kızlar ve Ethan önden giderken, biz Benjamin ile arkadan takip ederek kamp yerine geri döndük. Ekibin kalanı ateş başında oturmuş sohbet ediyordu.

Jay, döndüğümüzü görünce ayaklanıp yanımıza geldi. Ona taş meselesini fısıldayarak anlattım. "Kaldı üç," dedi. Sesindeki endişeyi anlıyordum. Bilinmezlik, herkeste aynı etkiyi bırakıyordu.

"Önce Luna, sonra kilit taşları," dedim ateşi izlerken.

Crimson'dan gelen avcılar, yaktığımız ateşe yakın konumlanmıştı. Gözlerim Alina'yı aradı. Yaptığı şeylerden rahatsız olsam da benim yüzümden başına bir iş gelsin istemiyordum.

Alina ve Liam'ı, uzak bir köşede ateş başında otururken görünce içim rahatladı. Alina bana kaçamak bir bakış attıktan sonra gözlerini yeniden dalgınca ateşe çevirdi.

Karın boşluğuma bir dirsek darbesi indi o anda. Nefesim bir anlığına kesildi. "Jude!" dedim fısıldayarak. "Başına bir iş gelsin istemedim. Tanrılar! Karın boşluğumla sorununuz ne sizin?"

Jude kıkırdadı ve elini ağzına kapattı.

"Eğleniyor musunuz?" dedim homurdanarak.

Luna'nın karşı karşıya olduğu tehdidi hatırlamış olsa gerek, sonunda yüzü ciddileşti. "Pardon."

Herkes uyumaya hazırlanırken nöbet tutmaya gönüllü oldum. Luna'yı aldıklarından beri uyuyamıyordum zaten. Gözlerimi ne zaman kapatsam siyah gözlü Lunabelle beni selamlıyor, sıçrayarak uyanmama sebep olu-

yordu. Elime bıçağımı alıp bir dal parçasını oymaya koyuldum. Vakit geçirmek için güzel bir uğraştı.

Askerlik yaptığım yıllar içerisinde sıkıcı nöbet saatlerinde bu işte ustalaşmıştım. Luna ile tanıştığımdan beri zaman su gibi akıp gittiği için uzun zamandan sonra ilk defa bir dal parçasına şekil vermekle uğraşacaktım. Aklımda ne yapacağım belirginleşince cılız dalı bir odun parçasıyla değiştirdim ve oyup şekil vermeye koyuldum.

Sabahın ilk ışıkları yanan gözlerimi kapatmama neden olacak kadar acıtırken, hâlâ elimdeki bıçakla odun parçasını oymakla uğraşıyordum. Jay, yattığı uyku tulumunu topladı ve yanıma geldi. Daha sonra devam etmek üzere ağaç parçasını çantama kaldırdım.

"Solaris Blaze, dostun olduğum kadar kişisel doktorun da sayılırım ve böyle devam edersen yakın zamanda yıkılacağını garanti edebilirim," dedi sitemle.

"Uyuyamıyorum," dedim ışıktan kamaşan gözlerimi kısarak.

"Yanımda sana yardımcı olabilecek ilaçlar var, Kaptan. İnat etmeyi bırak. Tüm gücüne ihtiyacımız var."

O an, Luna'nın gemide söylediği sözler aklıma geldi. "Kaptan düşerse gemi batar."

Bazen geminin batmasına izin vermek gerekiyordu belki de.

Jay'in haklı olduğunu, aklımdaki karamsar düşüncelere rağmen biliyordum. Güçsüz bir beden, büyü gücümü ve duyularımı da zayıflatırdı ve bu yüzden kaybedersem kendimi asla affetmezdim.

"Belki bu gece, Jay. Söz veriyorum, deneyeceğim," dedim. Anlayışla başını salladı. Zaten yeterince canım sıkkın olduğu için daha da fazla üzerime gelmek istemiyordu.

Yola çıkma hazırlıklarını tamamladım. Luna'nın tutulduğunu düşündüğümüz yere bugün varmamız gerekiyordu. Atıma bindim ve Liam'ı takip ederek yeniden yola koyulduk.

Tüm gün biraz da benim zorlamamla mola vermeden ilerledik. Bize eşlik eden avcıların birbirlerine homurdandıklarını duyuyordum ancak şu an tüm yetki bendeydi. Bu yüzden isteseler de bana itiraz edemiyorlardı. Duyularımın hassasiyetini korumam gerekiyordu ve bedenim zaten yorgun olduğu için hâlihazırda odaklanmam zorken, homurdanan avcılara çatmamak için kendimi zor tutuyordum.

İyi bir kumandan, askerleriyle kavga etmezdi ancak şu an herkesle kavgaya tutuşacak kadar öfkeliydim.

Gür bir ormandan geçiyorduk. Hava kararmak üzereydi. Birkaç saat önce Liam, haritada işaretlediğimiz alana girdiğimizi bildirmişti. Henüz Bell'in büyüsünü sezmemiştim.

Mola vermeyi de daha fazla erteleyemezdim. Küçük birliğimiz iyice yorulmuş ve itiraz sesleri yükselmişti. Tam mola verecek korunaklı bir yer ararken onu hissettim.

Işık gibi parlak büyüsünü, serin bir rüzgâr gibi yakaladı duyularım. "Bir şey hissediyorum, herkes sessiz olsun. Durun!" diye bağırdım.

Gürültülü kafileden bir anda ses kesildi. Tüy uçsa duyulacak sessizlikte odaklanmaya çalıştım. Bir tek atların soluma sesleri ve burunlarından üfledikleri buharlı hava vardı.

Büyüyü takip ederek ilerlemeye başladım. Luna ile ilk tanıştığımızda, Fernville saldırısında da bilmeden ortak büyü yapmıştık ancak Marvin'den onu kaçırdığımız gün bilincine varmıştık. Ve güçlerimiz, o gün asla unutmamak üzere birbirini tanımıştı.

Serin bir hisse sahip büyüsüne yaklaştıkça içimdeki güç aslan gibi kükremeye başladı. Şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum. *Orada...* Toprağın üzerinde büyülü bir bulut kümesi, küçük bir noktaya yağış bırakıyordu. Onun eseriydi. "Burası!" diye seslendim ekibe dönüp gülümseyerek.

Lu'nun mektubuna göre toprağın altında olmalıydılar. Bulut kümesinin altına geçtim. Serin su damlaları saçlarımı ıslatırken delirmiş gibi gözlerimi zeminde gezdirmeye başladım. Ekip de atlarından inerek yanıma yaklaştılar.

Avuçlarımla bulutun altındaki toprağı kazmaya başladım. Liam arkamdan yanaştı ve bana bir kürek uzattı. Endişeden aklım bulanmıştı. Aptallığıma küfürler edip toprak magusu olduğumu hatırladım. Toprağı derinlerine kadar hissedebilirdim. Liam'a durmasını işaret edip büyümü kullanarak odaklandım.

Oradaydı, hissediyordum. Yerin kat kat altındaydı. Gözlerimi kapatıp bir köstebek gibi giriş yolu var mı hissetmeye çalıştım. Ayağımızın altında Luna'ya ait olmayan, güçlü bir büyü daha vardı. Onu delip geçemiyordum. Luna yanımda olsa, onunla birlikte güçlerimiz katlandığı için başarırdık ancak tek başıma kadim sihirde tek bir çatlak açamıyordum.

Ekipteki tüm toprak magusları yardıma geldiler. Saatlerce uğraşmamıza rağmen fayda etmedi. Sinirlerim kırılma noktasındaydı. Jay, elini omzuma koydu. Yüzünde sakin bir ifade vardı.

"Sol, ona bir an önce ulaşmak istediğini biliyorum ancak korktuğun gibi ona zarar vermiş ya da dönüştürmüş olsalar senin için bu işareti bırakamazdı. Bu bulut, onun iyi olduğunu gösterir," dedi. "Her çıkmak istediklerinde bu kadim büyüyü kaldıramazlar. Başka bir çıkış vardır. Bulacağız Kaptan, sakin ol," dedi.

"Bulacağız kardeşim," diye ekledi Benj hemen arkasından.

Kızaran gözlerimi ovarak başımı ellerimin arasına aldım. Haklılardı. Şimdilik onun iyi olmasıyla yetinmek zorundayım. Etrafta aşağıya ulaşacağımız bir tünel, bir kapı mutlaka olmalıydı. *Kendine gel ve şu kahrolası aklını kullan.*

Ekibimizle çok geniş bir alanı saatlerce taradık ancak hiçbir şey bulamadık. Luna'nın minik yağmur bulutunun olduğu yerde yeniden toplandık. Ekip yorulmuştu, herkesin dinlenmeye ihtiyacı vardı. Kamp ateşleri yakıldı. Avcılar ateş başında yemeklerini yiyerek dinlenmeye koyuldular.

Çaresizdim. O aşağıdaydı ve ben, ona gidecek yolu bulamıyordum. Gözümü kırpmadan onun bulutunu izliyordum. Jay, elinde ilaçlarla yanıma geldi.

"Söz vermiştin, Sol. Bunları içiyorsun," dedi kararlı bir sesle.

"İçemem Jay. Acil bir durum olabilir. Uyuşmak istemiyorum," dedim. Jay'in ilaçlarının bünyemde bıraktığı etkiyi gayet iyi hatırlıyordum, sırası değildi.

O sırada konuşmalarımıza kulak misafiri olan Karl, yanımıza yaklaştı. Elinde daha önce Luna için topladığı çaydan vardı. "Kaptan," dedi biraz tedirgin bir şekilde. "Bu seni hem uyuşturmaz hem de dinlenmene yardımcı olur."

Ona klan evinde, o şekilde davrandığım için hâlâ suçluluk hissediyordum. Jay, söylenerek yanımızdan uzaklaştı. Yenilgiyi kabul etmişti.

"Teşekkür ederim, Karl. İçeceğim," dedim minnetle uzattığı çay yapraklarını alırken.

"Kaptan, ben Luna'dan senin düşündüğün şekilde hoşlanmadım," dedi aniden.

Bir anda sırtım oturduğum yerde dikleşti. Karl'a davranışlarımdan pişman olsam da Luna'dan bu şekilde bahsettiğinde içimdeki vahşi aslan göğsüme yerleşip yine kükrüyordu. Kendimde olduğum zamanlar, onu kontrol altında tutabiliyordum neyse ki.

Bakışlarımdan anlamış olacak ki sözlerine hızla devam etti. "Luna, beni dinleyen tek dostumdu. Hatta... Kardeşimden başka beni gören tek kişiydi."

Sözlerinden sonra içimde ona karşı ufak bir acıma duygusu belirdi. Hiçbir zaman onun ne kadar yalnız olduğunu düşünmemiştik. Hiçbirimiz.

"Bana her gün nasıl olduğumu sordu, hikâyemi dinledi. Onun hikâyesini kendiminkine benzettim. Onunla yalnızca dost olmak istemiştim. Sana yanlış bir şey düşündürdüysem üzgünüm. Ona değer veriyorum."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıp verdim. Söyledikleri tam olarak doğru değildi, Luna'ya bakışlarını görmüştüm ve insanlar hakkında asla yanılmazdım ancak niyetinin kötü olmadığını da bir o kadar iyi biliyordum. Ben ona kaba davranmasam da Luna'ya askıntılık etmeyecekti. Luna'ya hislerini kendi bile anlamıyordu belki. Benim güzel avcıma adını koyamadığı bir hayranlık besliyordu. Onu tanıyıp da hayran olmamak zaten mümkün değildi.

"Anlatmak istediğini anladım, Karl. Aramızdaki yanlış anlaşılmalar çözüldü," dedim.

Uzatmanın anlamı yoktu. Karl'ı seviyor ve güveniyordum. Masumdu ve şimdi maalesef daha da yalnızdı.

Karl yanımdan ayrılırken demlediği çayı tek seferde içtim. Yalnız yatmaktan nefret ettiğim uyku tulumuma Luna'nın minik bulutunu izleyecek pozisyonda yerleştim. Gözlerim kapanırken sayıkladım.

"Seni bulacağım, Bell."

Günler çaresiz arayışımızla birbirini kovaladı. Buraya gelişimizin üzerinden bir koca ay geçmişti. Artık aklımı yitirmek üzereydim. Yanımızdaki avcılarla kazılmadık toprak, aranmadık delik bırakmamıştık. Gizli şehrin girişini, Luna'ya giden yolu bulamıyorduk.

Bir karış uzamış bakımsız sakallarımı kaşıdım ve ağrıyan başıma çare olması için şakaklarıma masaj yaptım. Günler geçtikçe asabiyetim artmış, çekilmez biri hâline gelmiştim. Bulut hâlâ oradaydı. Her gün birkaç saniye-

liğine kayboluyor, sonra yeniden ortaya çıkıyordu. Luna'nın iyi olduğunu bana tek düşündüren şey, tek desteğim oydu.

Kapattığım gözlerimi açtığımda Alina ve Liam karşımda dikiliyorlardı. Alina, burayı bulmamızdan birkaç gün sonra gelip benden özür dilemiş ve hatasını anladığını söylemişti. O günden sonra, diğerleri kadar hevesli olmasa da Luna'yı kurtarma çalışmamıza yardımcı olmak dışında bir şey yapmamıştı. Ona dönebileceğini söylediğim hâlde kalmıştı. Yine de ne zaman yanıma gelse Iris ya da Jude, sanki birisi üzerime işaretleme büyüsü yapmış gibi kafasını kaldırıp Alina'ya ölümcül gözlerle bakıyordu.

Yanımızda gelen, avcılardan oluşan orduyu ilk haftalardan sonra Crimson'a geri yollamıştım. Girişi bulursak bir kuzgunla onları ve daha fazlasını çağıracaktım. Reynold, bir istisna yaparak haberleşmek için kuzgun kullanılmasına hâlâ izin veriyordu.

Karşımda dikilen Liam ve Alina'ya ne istediklerini sorgulayan gözlerle baktım. Bir başarısızlık haberi daha almaya tahammülüm yoktu. "Bize öyle bakma, kuzen. Orada da bulamadık," dedi Liam.

"İşaretlediğimiz diğer yerleri aramaya devam edin," dedim sert bir sesle.

Kalbim, onu bulamadığım her gün biraz daha buz tutuyordu. Eskiden olduğum hâlime dönüşüyordum. *Acımasız, duygusuz, öfkeli, sabırsız...*

Bu süre içerisinde bizi sevindiren haberler de ulaşmıştı elbette. Nora sağlıkla doğum yapmıştı ve bir oğlu olmuştu. Nora'nın annesi, Svandell Düşesi, güvenle Crimson Kalesi'ne ulaşmıştı. Bebeğin sağlığı yerindeydi. Ona, Lukas ismini vermişti. Jay, Nora'nın mektubunu evirip çevirerek belki yüzlerce kez okumuştu. Bana ve ona ayrı mektuplar gelmişti. Ona gitmesini teklif ettiğim hâlde beni yalnız bırakmak istememişti. O da benim gibi bir an önce Luna'yı geri almak istiyordu.

Yıllarca birlikte çalıştığım, omuz omuza savaştığım, ailem gibi olan dostlarım en az benim kadar ona da sadıktı. Onlarla zaman zaman dalga geçsem, şakalaşıp sitem etsem de bu durumdan oldukça memnundum. Beni korudukları gibi onu da koruyacaklardı. Eğer bir gün olmazsam, onlara gönül rahatlığıyla Luna'yı emanet edebilirdim. Burada oluşları zaten bunun kanıtıydı. Bir aydır ormanda kamp hâlinde yaşıyorduk ve bir kere bile şikâyet etmemişlerdi.

Avcı hislerimizi kullanarak yerin altındaki şehrin sınırlarını belirlemiştik. Kampımızı bu sınırların hemen dışına taşımıştık. Luna'nın bulutu tam

ortadaydı. Önümüzdeki alan köstebek tarlasına dönmüştü. Büyülerimizle kazmayı, patlatmayı, delik açmayı denemiştik. Fayda etmemişti. Kadim büyü, çatıyı hâlâ koruyordu.

Akşamüstü saatlerine kadar dağılıp daha uzakları taramaya devam ettik. Son bölgede de hiçbir şey bulamayınca süngüm düşük hâlde kampa geri döndüm. Bahar sıcağı artık kendini hissettiriyordu. Yalnızca geceleri ateş yakıyorduk. Sönmüş ateşin başında, gözlerim Lunabelle'in yarattığı buluta dalmıştı ki bulut bir anda yok oldu.

Nefesimi tuttum ve beklemeye koyuldum. Sabah hep aynı saatlerde büyüyü yeniliyordu, bu saatte değil. Bulutun birkaç saniye içinde geri gelmesi gerekiyordu ancak gelmedi. Ayaklanıp koşarak bulutun önceden durduğu yere gittim. Botlarım sudan gevşemiş toprağa batarken çaresizce etrafıma bakındım. Benjamin yanıma geldi.

"Ona bir şey yaptılar! Bir şey oldu!" dedim.

"Sakin ol, Kaptan. Kampa gel, biraz bekleyelim. Eminim bulut yeniden ortaya çıkacaktır," dedi ancak yüzünden böyle düşünmediğini anlıyordum.

Usul usul yanan ve çıtırdayan ateşin başında akşama kadar tek kelime etmeden oturdum. Bütün savunma duvarlarım yıkılmıştı. Bir aydır o küçük bulut, onun iyi olduğunu bildiğim tek ispatım olmuştu. Şimdi öncekinden de çaresizdim. Ekipten kimseden ses çıkmıyordu.

Gözlerim aynı noktaya bakmaktan bulanıklaşmışken metalik bir ses yankılandı. Hepimiz aynı anda ayaklandık. Ekibe sessiz olmalarını işaret ettim.

Sonunda oluyordu. Toprak bir anda açıklığa dönüştü ve karanlık magusların gizli şehri hemen altımızda, gözlerimizin altına serildi.

Bir kadın konuşuyordu, söylediklerine kulak kabarttım. Konuşmasının içerisinden zaten harap olmuş olan sinirlerimi daha da zıplatacak birkaç kelime seçtim. Konuşan kişi Luna'nın annesi olmalıydı.

Bir çeşit tören vardı aşağıda. Vakit gelmişti, giriş yolumuz bizi bekliyordu. Ekibe işaret verdim ve alevlerimi serbest bırakarak büyük bir patlama yarattım önce. Hemen ardından bulunduğumuz yerden şehrin içine kadar uzanan sarmaşıklar yarattım herkes için.

"Geliyorum, Bell. Seni alacağım."

@ayisigikitap

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM
KIRILAN ZİNCİR

"LUNABELLE"

Siyah.

Tozlar gözlerimi ve genzimi yakıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu ancak hissediyordum. *Geliyor.*

Başımı kaldırdım ve yukarıya baktım. Açık çatıdan sarmaşıklarla inen silüetleri seçtim. Gülümsememi bastıramadım. Güneş ışıklarım sonunda görünmüştü. İlk sevinçten sonra bir anda ciddileşerek doğruldum.

Tehlikedeler!

Tüm karanlık maguslar, olanlar karşısında dehşete kapılmışlardı. Kraliçe Sophia biraz uzağımda, etrafını saran muhafızların arasından, öfkeyle çarpılmış yüzüyle olanları izliyordu.

Solaris ve dostlarım, tören alanına sağ salim inmeyi başarmışlardı. Ethan, Mills ve Derek'i de onların yanında görünce, yüzümdeki gülümseme bütün yüzüme yayıldı.

Solaris yere iner inmez doğruldu ve hafifçe eğilerek abartılı bir reverans yaptı.

"Saygılarımla Kraliçe," dedi küstahça. "Kızınızın zaten bir prensi var. Tanıştığımıza memnun oldum."

Tören sırasında annemin, "Kayıp magus prensleri Lunabelle ile ilgileniyor," sözlerini duymuştu elbette. Başımı iki yana salladım gülümsememi saklayamayarak. *Ah, Solaris...*

"Sen! Blaze soyu! Ne cesaretle..."

"O, benimle geliyor," dedi Solaris güzel gözleri üzerimde dolaşırken. "Ona bir şey yapmana izin vermem."

Annem, Solaris'e şaşkınlıkla bakarken ilk şoku atlattı. Ellerini havaya kaldırdı, çatı metalik bir sesle kapanmaya başladı. Bu, bizim için büyük bir sorun oluşturacaktı. Öfkesinden kulaklarından ateş çıkacak gibiydi.

Çatı tamamen üzerimize kapanıp sahte gökyüzü belirdiğinde annem, "Yakalayın!" diye emir verdi.

Solaris, gözlerini gözlerime kilitlemiş, delici ve bir o kadar da çekici bakışlarıyla beni süzüyordu. Bana bakmayı sürdürerek annemle konuştu. "Misafirlerinizi böyle mi karşılıyorsunuz? Ne kadar kaba bir davranış."

O bir mıknatıstı ve varlığı beni kaçınılmaz biçimde kendine çekiyordu.

Yanına gitmeliyim.

Kalbim hızla çarparken, elbisemin uzun eteklerini ellerimle toparlayıp neredeyse uçarcasına ona doğru koşmaya başladım. Benim bu hamlem, ortamdaki gerilimi tek bir kıvılcımla ateşledi. Şaşkınlık içindeki muhafızlar, davetsiz misafirlere saldırıya geçtiler.

Kollarımı savurarak güçlü bir rüzgâr estirdim ve Solaris'e arkasından yöneltilen saldırıyı etkisiz hâle getirdim. Kulakları sağır eden bir uğultuyla büyüleri geri püskürttüğümde yüzü bana dönüktü ve arkasındakilere bakmıyordu bile. Benim halledeceğimi biliyordu. Ben de kendi arkama bakmıyordum. O benim sırtımı kollardı, ben de onunkini.

Keskin buz mızrakları yarattım ve onları hızla Solaris'in arkasından sinsice yaklaşmaya çalışanlara doğru savurdum. Her mızrak isabet ettiğinde, ortalık buz çiçekleri ve donmuş çığlıklarla kaplandı.

Solaris ise ellerinden fışkıran alevlerle etrafında bir ateş çemberi oluşturmuştu. Bir yandan önündekileri yok ediyor, diğer yandan arkamı kolluyordu. Beni kollarken yüzünde yine o tanıdık, kalbimi her seferinde ele geçiren gülümsemesi vardı. Ateşin ışığında altın gözleri bana kilitlenmişti.

Bir adım, sonra bir adım daha... Dünyadaki tek yanmayan yer onun yanıymış gibi.

Ortalık bir anda tam anlamıyla yangın yerine dönmüştü. Onunla gelen ekip de arkasında set olup saldırıları karşılamaya başlamıştı. Ukala prensim, nasıl etkileyici bir giriş yapılacağını çok iyi biliyordu. Önüme çıkan-

ları sertçe kenara iterek kalabalığın arasından yolumu açıyor, ona ulaşmaya çalışıyordum.

Arkamda Ella, Ash ve babam vardı. Beni koruyarak ilerliyorlardı. Kalabalığın arasında şaşkın şaşkın etrafına bakan Eos'u kolundan tutup bize katılması için yönlendirdim, babam onu yanına aldı.

Son birkaç adım... Artık ne buzun ne ateşin önemi vardı. Sadece o vardı. Sadece o.

Ve sonunda uzattığı, dokunmayı çok özlediğim sıcak ellere eriştim. Beni yıllardır görmüyormuş gibi kendine çekti, güçlü kollarıyla sarıp sarmaladı.

Gözlerimi bir an kapadım; etrafımızdaki kaos, uçuşan büyüler birkaç saniyeliğine sis gibi silinip zihnimden çekildi. Kokusunu içime çektim, zihnimi sadece o anın güvenliğine bıraktım.

İyiydi. Yanımdaydı. Beni bulmuştu.

Elimden tuttu ve beni hafifçe uzaklaştırarak baştan ayağa süzdü. "Seni çok özledim, Bell. Harika görünüyorsun," dedi.

"Ben de seni özledim, Kaptan. Beni bulman uzun sürdü," diye yanıtladım muzipçe sırıtırken. "Neredeydin?"

O sırada ikimize doğru gelen, metal mızraklardan oluşan büyüyü güçlü bir rüzgârla geri püskürttüm ve saldırıyı karanlık magusların üzerine yönlendirdim. Solaris, arkamdaki bir magusu alevleriyle kavurduktan sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Çatı biraz sorun çıkardı. Mektubunu çözdüğümden beri yukarıdaydım. İyi misin?" diye sordu.

Eline, parmaklarını saran serseri alevlere gülümseyerek baktım. "Ben iyiyim ama sen berbat görünüyorsun."

Bana gözlerini devirerek karşılık verdi. "Yine de her hâlime bayılıyorsun," dedi her zamanki kibriyle.

Gözlerinin altındaki koyu halkalar, sakalının uzamış hâli... Hepsi yorgunluğunun izleriydi. Ve benim ona her baktığımda tek gördüğüm şey, kalbimi tekleten adamdı. Dağınıklığıyla, yaralı elleriyle, karanlığın içinden bana ulaşan o sıcaklığıyla... Her hâline aşıktım. Hem de iliklerime kadar. Haklıydı.

Biz birbirimize iltifatlar yağdırırken çatışmanın şiddeti katlanarak artmıştı. Karanlık maguslar ilk şaşkınlığı atmış, tüm güçleriyle üzerimize çullanıyorlardı.

"Hasret gidermenizi biraz ertelemeniz mümkün mü acaba? Burası hafiften cehenneme döndü de," diye seslendi Benjamin, elini saran, Sol'ün alevlerine neredeyse bire bir benzeyen ateşle.

Solaris'in elini tuttum. Ateş Prensi olduğunu belli etmememiz gerekiyordu ama annemin bakışlarından, mırıldanmadan büyü yaptığını çoktan fark ettiğini anlamıştım. Gizlenmenin artık anlamı kalmamıştı. Tüm gücümüzü ortaya koymalıydık.

Parmaklarımız birbirine kenetlendi. İçimdeki güç onun dokunuşunu tanıdı, coşkulu bir sel gibi damarlarıma aktı. Sadece ben değil, büyüm de onu istiyordu. Ona akıyordu. İkimiz, güçlerimizle bir bütün hâline gelmiştik.

Saldırılara güçlükle direnen dostlarımızın üzerinde bakışlarımı gezdirdim. Yüzleri yorgundu, büyüleri zayıflamıştı. Benjamin, etrafımızı saran kalabalığa karşı alevden bir duvarla barikat kuruyor; Ash, suyla ördüğü girdaplarda muhafızları döndürüp köprüden savuruyordu. Onları izlerken göğsüm bir kez daha gururla doldu.

Solaris'le göz göze geldik. Başlarımızı eğip aynı anda harekete geçtik. Plan yapmak için sözlere ihtiyaç duymuyorduk artık, birbirimizi hissediyorduk. Devasa bir fırtınanın habercisi olan uğultu, tavanı sahte yıldızlarla bezeli şehirde yankılandı. Gözlerimi kapattım. Sol'ün sıcak avucu avucumdaydı. İçimdeki güç -gri, canlı, titreşen bir nehir gibi- damarlarımdan geçip Sol'ün alevlerine karıştı. Uzun zamandır ayrı kalmış, yeniden birbirini bulan elementler gibi birleştik. Ve bu birleşme, göğü bile titretti.

Karanlık bulutlar tepemizde dönmeye başladı. Rüzgârın uğultusu şiddetlenirken, dolu taneleri metalik sesler çıkararak yere çarpmaya başladı. Patlayan yıldırımlar, dehşete düşmüş düşmanlarımızı kül etti.

Üzerimdeki ince elbise ve pelerin, fırtınanın kudretiyle dalgalanıyor, saçlarım karanlıkta savrulan gümüş teller gibi havalanıyordu. Sol ise yanımda bir tanrıyı andırıyordu. Altın gözleri tehlikeye odaklanmıştı. Alevler onun etrafında vahşi bir yaşam formu gibi dans ediyor, fırtınayla uyum içinde göğe yükseliyordu. İkimizin birleşen gücü, yer ve gök arasında bir köprüydü. Fırtına ve ateş... Ve biz, onunla üzerimize saldıran karanlığı parçalıyorduk.

Törene katılan ve bize ilk saldırıyı yapan Methara halkını dakikalar içinde perişan etmiştik. Dostlarımızı da kapsayan bir koruma çemberi yaratmış, bize yaklaşmalarını imkânsız kılmıştık. Tam her şey bizim ellerimizdeymiş gibi görünürken, şiddetli bir çatırtı sesi havayı yardı.

Ayaklarımızın altındaki zemin titredi. Gözlerim sarsıntının sebebini hemen buldu.

Annem.

Annem öfkeden yüzü çarpılmış vaziyette, ilk ağacın yanında büyüsünü kullanmaya başlamış, harekete geçmişti. Tüm şehrin metalden yapılma olduğunu dehşetle hatırladım onun büyüsünü görünce.

Zemini şekillendiriyor, metali ayaklarımızın altında bükerek bizi içine hapsedecek dev bir kafese dönüştürmeye çalışıyordu. Zemin, altımızda yaşayan bir canavar gibi kabarıyor, çöküyor, titriyordu.

Dengemi kaybetmeye başladım.

Tam düşecekken Sol destek oldu. Elimi bırakıp belimden sımsıkı kavradı, beni doğrulttu. Artık fırtınayı serbest bırakmış, tüm gücümüzü ayaklarımızın altındaki zemini düzeltmeye odaklamıştık. Bunu yaparken ikimizin de metal gücünü kullanabildiğini de istemeden açığa vurmak zorunda kalmıştık ama vakit yoktu. Sophia'nın bağırarak emir verdiğini duydum.

Islık sesi havayı yardı.

Bir anda üzerimize uyuşturucu oklar yağmaya başladı. Sol refleksle üzerime kapandı, bedenini siper etti ama ilk ıslıkla birlikte boynumda bir yanma hissetmiştim çoktan.

Sol'ün de kollarında, omuzlarında, sırtında başka oklar saplıydı. Ona uzanmaya çalışırken görüşüm bulanıklaştı. Dünyam yavaşça sislenirken, son gördüğüm şey altın gözlerindeki panikti.

Ona doğru sendelediğimde, Sol kollarını açıp beni yakaladı ve birlikte yere savrulduk. Sırtüstü düştü, ben de üzerine yığıldım. Gözlerim ağırlaşıp kapanırken kollarına sıkıca tutundum, sıcaklığına gömüldüm.

Bu kez bizi ayırmalarına izin vermeyecektim. Yeni bulmuşken kimse onu benden alamazdı.

Yine o nemli kokuyu solumaya başladığımda kalbim çarpıntıyla hızlandı. Zindan havasını artık bir kez içime çekince tanıyordum. Gözlerimi açamıyordum ve içimden bir panik dalgası yükseliyordu. Kendimi zorlayarak göz kapaklarımı araladığımda rahat bir nefes aldım. Altın rengi gözler bana tepemden endişeyle bakıyor, uyanmamı bekliyordu.

Kucağında yatıyordum, elleri saçlarımı okşuyordu. Elbette benden önce uyanmıştı. İlaçlara bünyesini nasıl alıştırdığını bana da öğretse iyi olacaktı çünkü günaşırı bu iğnelerle vuruluyorduk.

Başıma balyozla vurulmuş gibiydim ama o yanımdayken umurumda bile değildi. Ne kadar kötü durumda olursak olalım, yanında güçlü hissediyordum. Doğrulmaya çalıştığımda elini karnıma nazikçe bastırarak beni engelledi. "Aniden kalkmamalısın, Bell."

Ona dokunmak, yüzüne doyasıya bakmak istiyordum. Dinlemeyerek doğrulmaya çalıştım yeniden.

"Sen laftan anlamaz mısın?"

İlk tanıştığımızda da kendimi onun kucağında baygın yatarken bulmuştum. Elimdeki metal parçaları temizlerken bana aynı cümleyi söylemişti.

"Ne kadar kötü?" diye sordum gülümsemesine karşılık vererek.

"Buradan bakınca oldukça iyi görünüyor," dedi beni baştan aşağı süzerken. Gülümsemesi, gözlerindeki sevgiyle birleşiyordu.

Sol'ün yardımıyla yavaşça doğruldum. Sırtımı zindanın soğuk duvarına yasladım. Elim hemen sıcak ellerini buldu. Diğer elimle uzamış yumuşak sakallarını okşadım.

"Seni çok özledim," diye fısıldadım, zayıf sesimle.

"Ben de seni, sevgilim," dedi ve elimdeki beyaz yara izine usulca bir öpücük kondurdu. O an içimdeki fırtına durdu, yalnızca kalbimin onunla aynı ritimde attığını hissettim.

Etrafıma bakındığımda Solaris ile hücrede yalnız olduğumuzu fark ettim. Karşı taraftan babamın sesini duydum. "Uyandı mı?" diye sordu endişeyle.

"Uyandı, Alaric. İyi durumda, endişelenme," diye seslendi Sol.

Sol'ü hızlıca yokladım. Yaralı değildi. Bende de bir çizik bile yoktu.

"Herkes iyi mi?"

"İyiler, Lu," dedi Sol. "Ufak tefek sıyrıklar, korkulacak bir şey yok. Yavaş yavaş herkes uyanıyor. Hepsi burada, ayrı hücrelerdeler."

İlacın etkisi yavaş yavaş geçip beyin hücrelerim uyanmaya başlayınca, "Eos?" diye sordum panikle.

"Buradayım abla, iyiyim," diye seslendi Eos. Sesi boğuk ama canlıydı.

"Benim yanımda," dedi babam.

Etrafa dikkat kesildim; soluk duvarlar, paslı demirler ve obsitten yapılma parmaklıklar vardı. Dehşete düşerek, siyah gözlü magusların tutulduğu zindanda olduğumuzu anladım. Onları serbest bırakmaları felaketimiz olurdu.

Bayıltıcı iğnelerden nefret ediyordum, onursuzcaydı. Bize güçleri yetmeyince kısa yola başvurmuşlardı. Askerlerin neden baş ve boyun bölgelerini de kapatan zırhlar giydiklerini şimdi daha iyi anlıyordum.

Sol, düşüncelerimi dağıtarak, "Bell, kendine geldin mi?" diye sordu. Parmakları buklelerime dolandı.

"Daha iyiyim. Ne yapacağız?"

"Önce bana olanları anlat."

Sol'e annemin yaptıklarını fısıldayarak kısaca anlatmaya koyuldum. Duydukları onu dehşete düşürdü. Özellikle Chase ile ilgili kısım. Anlattıkça kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti, düşüncelere gömüldü. Zihninde, hayali bir defter üzerinde haritalama yaptığını biliyordum. Her ayrıntıyı topluyor, analiz ediyordu.

Bu sırada, zindanın ağır demir kapısı büyük bir gıcırtıyla açıldı. Sol'ün elini sıkıca tuttum, o da parmaklarını benimkilere doladı.

Annem içeri girdi.

Üzeri toz ve kurumuş kan içindeydi. Parlak ve ihtişamlı elbisesi yırtılmış, birkaç yerinden sökülmüştü. Saçları dağılmış, yüzündeki güzellik ifadesi yerini korku salan çarpık bir öfkeye bırakmıştı. Yanında iki muhafızıyla birlikte sert adımlarla yürüdü ve hücremizin önünde durdu.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Lunabelle. Sen de diğerleriyle birlikte cezanı çekeceksin," dedi sıktığı dişlerinin arasından.

Dudaklarımı alaycı bir gülümsemeyle bükerek, "Aksini düşünmen kalbimi kırardı, Sophia," diye karşılık verdim. "Sapkınlıklarına boyun eğip ardından... Nasıl derler? Kuzu gibi geleceğimi mi düşünmüştün?"

"Senden daha azını beklemezdim," dedi, sesi çatallanarak. "Sonuçta seni bir hain olarak yetiştirdiler."

Kendi uydurduğu yalanlara gerçekten inanıyordu. Zorlanarak ayağa kalktım, iğnelerin etkisi tam geçmemişti. Solaris de benimle birlikte ayaklandı. Parmaklıkların önüne kadar ilerledik. Yorgun bedenim, öfkemle ayakta duruyordu.

Parmaklıklara tutundum ve annemin gözlerinin içine baktım. "Bakalım çok sevgili halkın," dedim soğuk bir tehdit fısıltısıyla. "Siyah gözlü magusların bir hastalık değil de senin eserin olduğunu duyduğunda ne düşünecek?"

"Yapamazsın. Unuttun mu, Lunabelle? Sevdiklerin..."

Parmaklıklara avucumla sertçe vurdum. Annem, bir anlık refleksle geri çekildi.

"Onlara. Dokunmayacaksın."

Sol, arkamdan kollarını karnıma doladı ve beni parmaklıklardan uzağa çekti. Annemin bana zarar vereceğini düşünüyordu, haksız da değildi. Bu kadın, menfaati için gerekirse kendi çocuğunu kurban ederdi.

"Seni uyarmıştım. Hepinizi mahvederim. Geriye bir tek seni bırakırım, Lunabelle. Hepsinin ruhunun içinden çekilişini izlemek zorunda kalırsın," dedi annem.

Tehdidi kanımı dondursa da bunu ona belli etmedim. Sol'ün beni sımsıkı tuttuğu kollarının arasından ona alaycı bir gülümseme gönderdim yalnızca.

Annem, yeterince restleşmiş olduğumuzu düşünmüş olacak ki muhafızlara seslendi. "Bu ikisini tören alanına, ilk ağacın yanına götürün. Ardından diğerlerini. Herkes cezasını izleyecek."

"Sophia! Kendi kızına zarar vermeyeceksin. Bu kadar çıldırmış olamazsın!" diye bağırdı babam kendi hücresinden.

Annem, yüzüne yerleşen zehirli sakinlikle karşılık verdi. "Alaric... Alaric... Bu şehri asırlardır koruyorum. Kendi kızım bile olsa tehlikeye atar mıyım? Önceliğim siz olsaydınız sizi asla terk etmezdim. Sen bir hataydın, dikkat dağınıklığı... Kızın da o hatanın istemsiz sonucu."

Sözleri mideme soğuk bir yumruk gibi indi. Söylediklerinin hepsinin farkındaydım oysaki. Aslında içten içe biliyordum; ona hiçbir zaman tam olarak inanmamış, güvenmemiştim. Ama acımasız gerçekleri onun ağzından, soğukkanlılıkla duymak yine de canımı acıtmıştı. Kehanette yer almam dışında hiçbir şey değildim onun için.

Alaric ise yüzünde incinmiş bir ifade olsa da ne kadar üzüldüğümü anlamak istercesine endişeli gözlerle beni süzüyordu. "Benim için hata değildi," dedi fısıldayarak. Yüzü Sophia'ya değil, bana dönüktü. Minnetle başımı sallayarak sessiz bir teşekkür ettim ona.

Sophia, Alaric ve benim kalbimi kırmayı başaran sözlerinden sonra geriye çekildi. Dört muhafız, kilidi açarak tutulduğumuz hücreye girdiler ve biri beni götürmek için kolumdan çekmeye kalkıştı.

"Dokunma."

Solaris, beni arkasına aldı ve muhafıza tüm gücüyle kafa attı. Muhafız ilk darbede yere yıkıldı. Diğerleri Sol'e saldırmaya çalışınca birini de ben göğüs kafesine doğru tekme atarak yere yıktım. Nefesi kesilen muhafız sırtının üzerine doğru düştü.

"Güzel tekme, prenses," dedi Sol, sırıtarak.

İki muhafız daha üzerimize doğru hamle yapınca Sol onları yakalarından tuttu ve vücutlarını neredeyse düğüm olacak şekilde birbirine doladı. İkisini tekmeyle Sophia'ya doğru fırlattı. "Bizden size, şehrinizin yıldönümü için hediye," diye alay etti.

Sophia daha da öfkelendi. Su gibi güzelliğinden eser kalmamıştı. Bu hâliyle olsa olsa bir akbabayı andırabilirdi. Ayaklarının dibinde, Sol'ün bedenleriyle yaptığı düğümü açmaya çalışan iki muhafızı tekmeledi.

"Ateş Prensi'ni alın! Tören alanına getirin! Gerekirse onları yeniden bayıltın," dedi.

Sonunda çözmüştü. Solaris'in Ateş Prensi olduğu bilgisi belki de onu hayatta tutmasına tek sebepti. Kafamın içinde tehlike çanları çalıyordu.

Sophia arkasını dönüp giderken içeriye daha fazla muhafız doluştu. Ellerinde kılıçlar ve hançerler vardı. Sol, beni hâlâ arkasında tutmaya çalışıyordu ama aynı anda ben de öne geçip onu korumak istiyordum ve enerjimizi birbirimizle mücadele ederek boşuna harcıyorduk.

Büyü yapamıyorduk ve silahımız yoktu. Sol, kendine doğru savrulan hançerden geriye doğru kaçarak sıyrıldı. Ona baktım ve bir karar verdim. Bunca askeri silahsız yenemezdik. Sol'ün ya da dostlarımızdan birinin yaralanmasını istemiyordum.

"Kimseye zarar vermeyin! Olaysız geleceğiz!" diye bağırdım.

Solaris bana şaşkın gözlerle baktı. Bir kolunu önümde açmış ve tüm vücudunu bana zarar gelmemesi için siper etmişti. "Bana güven," diye fısıldadım.

"Senin planların biraz... pervasız oluyor, Lu. Emin misin?"

Gözlerimi devirdim, uzatmaması için başımı salladım. Aslına bakılırsa yine haklıydı. Çözümü oraya gidince düşünecektim. Hepimiz obsitten yapılma hücrelerde kilitliyken yapılacak tek mantıklı hareket buydu. Siyah gözlü yaratıklardan olabildiğince uzağa gitmekti amacım. Annem daha da delirirse yaratıklarını üzerimize salabilirdi. Direnmek, yalnızca yaralanma-

mıza sebep olacaktı. Muhafıza uysalca kollarımı uzattım, obsit kelepçeyi bileklerime geçirdi.

Sol, ikna olmamış gözlerle baksa da üstelemedi ve uyum sağladı. Sakince kollarını öne uzattı. Muhafızlara onları bir lokmada yutuverecekmiş gibi bakıyordu. Çekingen ve sakar hareketlerle onun kelepçesini de bileğine geçirdiler. Bir an önce kol mesafemizden uzaklaşmak istiyorlardı.

Bileğimi oynattığımda zaferle gülümsedim. Panikten dolayı kelepçeleri gevşek bağlamışlardı. Eğitimlerde öğrendiğim teorik bir bilgiyi nihayet kullanabileceğim için kalbim sevinçle çarptı.

Açık havada olay yaratıp kaçmaya çalışmak, burada debelenmekten daha akıllıcaydı. Solaris, kelepçeye bakışımdan planımı anladı. Gözlerimiz buluştuğunda anladığını belli ederek başını eğdi. Onunla artık hiç konuşmadan da anlaşabiliyorduk.

Muhafız beni çekiştirmeye çalışınca Sol, yanımda hırlamaya benzer bir ses çıkardı. "Ona elini sürersen, o eli kırarım!"

Muhafız bir anlığına da olsa korkudan geri adım attı. Ateş Prensi öfkelendiğinde benim dışımda herkes üzerinde böyle bir etki bırakıyordu.

Çekingen muhafıza, rahat bir ifadeyle, "Prens'i kızdırmamanı tavsiye ederim," dedim. "Kendimiz yürürüz, kimseye dokunmayın. Ekibimizden biri bile zarar görürse sizi acımadan kızartırım."

Solaris yanımda gülümsedi. "Benim sözlerimi çalıyorsun, Bell. Ama hoşuma gitti," diye fısıldadı kulağıma.

Midemde uçuşan kelebekleri yok saymak zordu ve içinde bulunduğumuz durum hiç uygun değildi. Askerler flörtleşmemizi şaşkınlıkla izliyorlardı ve muhtemelen delirmiş olduğumuzu düşünüyorlardı. Bu, onları daha da korkutuyordu.

Muhafız, ürkek hareketlerle önümüzden çekildi ve açık hücre kapısından çıkmamıza izin verdi. Hırpalayıp patakladığımız diğer muhafızlar önden yürüyerek bizi tören alanına yönlendirmeye başladı.

Solaris ise hâlâ umursamaz bir rahatlıkla flörtleşmeye devam ediyordu. "Üzerindeki elbise sana çok yakışmış, prenses. Gözlerimi senden alamıyorum."

Yanaklarım ısındı. Yorgundu ama yine de rahatsız edici derecede yakışıklıydı. "Sen de fena görünmüyorsun," dedim, bariz olanı itiraf ederek. "Bir şey soracağım. Ben yokken hiç uyumadın mı?"

"Yalnızca oklarla bayıltıldığımda," dedi başını yana eğerek. "Seninle birlikte uyurum...ya da uyumam."

Ekibin kalanını da hücrelerinden çıkarmışlardı ve hemen arkamızda yürüyorlardı. Bir öksürük sesi duydum, başımı çevirdiğimde babamla göz göze geldik.

"Kendinize bir oda bulun," diye fısıldadı Benjamin kulağıma eğilerek.

"Kes sesini, Hawtorn."

Herkesi kontrol etmek için arkamı döndüğümde Crimson'da, Sol'ün hayran kalabalığı arasında dikkatimi çeken kurt bakışlı avcı kızın en arkada yürüdüğünü gördüm. Bize ölümcül bakışlar atıyordu. Hatta muhtemelen gözümüzü oymak niyetindeydi. Yanında Liam vardı.

"Onun burada ne işi var?" diye sordum Sol'e.

Arkamızdan yürüyen Jay ve Benjamin sessiz kahkahalarla gülüştüler.

"Sen yokken Kaptan'ın başına neler geldi biliyor musun, Lu?" dedi Benjamin heyecanla. "Sana minik bir ipucu. Hikâye..."

Solaris onun sözünü kesti. "Benjamin!" diye kükredi.

Gözlerimi kıstım. Bir kez daha kıza, sonra Sol'e baktım. "Sana bir şey mi yaptı?"

"Çete üyelerin Jude ve Iris yetiştiler. Hiçbir şey yapmadı, elbette ben de yapmadım. Her şeyi anlatacağım," dedi. "Sonra Bell, sonra." Hâlâ sırıtmakta olan Benjamin'e çevirdi bakışlarını. "Seninle de hesaplaşacağız."

Ash, adımlarını hızlandırıp birkaç adım öne çıktı. Jay ile Benj'in arasından bize seslendi. "Sohbetinizi bölmek istemem ama bir planınız var mı? Hepimizi idama götürüyorlar muhtemelen," dedi sıkkın bir sesle. "Delirdiniz mi? Ne bu rahatlık?"

"Kelepçelerden kurtulup orada kargaşa yaratacağız. Daha iyi bir fikri olan var mı?" diye fısıldadım.

İçinde bulunduğumuz durumun ciddiyeti üzerlerine çökerken, hepsi sessiz kaldı

"Muhteşem planın bu muydu?" diye sordu Sol.

Omuzlarımı silktim. "Nesi var?"

"Sonu yok?"

Cevap vermek için ağzımı açtığım sırada babam yanımıza yaklaştı. "Sophia'yı esir alabiliriz. Saf obsit taşları yanınızda mı?"

"Jay, taşıması için onları Ethan'a vermişti. Üzerinde taşıyor mu soralım," dedi Solaris.

Jay, adımlarını yavaşlatıp Ethan'ın yanına sokuldu. Sessizce bir şeyler konuştular. Tekrar yerine geçti. Ethan'ın kafa salladığını görmüştüm uzaktan.

"Jude, taşları kolye hâline getirmişti. Boynundaymış. Magus olmadığından onu etkilemiyor. Sizlerden biri kontrolden çıkarsa diye yanında taşımasını istemiştim," diye açıkladı Jay.

"Bize çok güvenir," diye araya girdim sırıtarak. Jay, imalı bakışlarla ikimizi süzdüğünde güvenmemekte haklı olduğunu hepimiz biliyorduk.

"Tavandaki büyü anneme bağlı," dedim fısıldayarak. "Onu etkisiz hâle getirirsek çıkış yolu açılır."

"Güzel. Kelepçelerden kurtulup taşları Sophia'ya takacağız. Onu esir almak, şehirden çıkmamızı sağlar," diye onayladı babam.

"Al sana sonu olan plan," dedim Solaris'e.

Onaylamaz bir ifadeyle başını iki yana salladı. Her zamanki gibi ters gidebilecek onlarca şey vardı ancak denemek zorundaydık. Deliliğe vursam da zindandaki tehdidi hâlâ kanımı donduruyordu. Sevdiklerimden birini daha siyah gözlü ucubelere çeviremeyecekti.

Kendi aramızda fısıldayarak tartışırken tünelleri geçtik ve seranın olduğu alana çıktık. Dışarıda bizi küçük bir ordu bekliyordu. Sophia, siyah gözlü hastalık foyası ortaya çıkmasın diye tüm askerlerin içeri girmesine izin vermiyor olmalıydı. Buradaki askerler, içeride bize eşlik edenlerden daha eğitimli ve donanımlıydı. İçlerinde eğitim aldığım generaller vardı. Bizi bölerek aramıza girdiler ve şehrin metal merdivenlerini tırmanmaya başladık.

Tehlike yaklaştıkça içimizdeki neşe ve gamsızlıktan eser kalmadı; herkesin yüzü yavaş yavaş asıldı. Sol, şehri istemsiz bir hayranlıkla süzüyordu. "Yıllarca burayı aradık. Ne kadar düşman şehri olsa da zekice," diye mırıldandı.

"Biliyorum, ben de öyle hissetmiştim. Buradakileri annem manipüle ediyor, Sol. Hepsi o kadar da kötü değiller," dedim. "Annemin yaptıklarını duymaya hakları var."

"Anneni esir alınca onlara açıklarız," diye onayladı.

Askerlerin bakışları üstümüzdeyken sustum ve yürümeye devam ettim. Merdivenleri tırmandık, ilk ağacın yanına geldik.

Annem, gösterişli giysilerini askeri bir üniformayla değiştirmişti; yüzünde mağrur ama korkutucu bir ifade vardı. Elbette, giydiği kıyafet de dâhil, her şey bir oyunun parçasıydı.

"Getirin!" diye seslendi muhafızlara, bizi işaret ederek.

Vaktin geldiğini hissettim. Sol, başıyla bana ve arkamızdaki ekibe işaret etti. Tek bir hareketle parmağını kırıp kelepçelerden kendini serbest bıraktı; yüzünde tek bir kas bile oynamamıştı. Bana dikkatli gözlerle bakmaya başladı.

Ben de parmağımı birkaç denemeden sonra kırdım. Onun kadar tepkisiz kalamamıştım, acıdan biraz yüzüm değişmişti ancak başarmıştım. Altın gözleri endişeyle ellerime kaydı; dikkat çekmemek için bakmamasını işaret ettim. Dişlerini sıktı, yüzünü ileriye çevirdi. Elimin sızlaması en fazla bir saate geçecekti, önemli değildi.

Annemin karşısında yerimizi alırken herkesin bu küçük numarayı başarmış olmasını umuyordum.

Annem bana buz gibi gözlerle bakıyordu. Kötü tohum olduğumu düşündüğüne emindim ancak kehanet yüzünden bana muhtaçtı.

Ekip, muhafızların yönlendirmesiyle arkamıza dizildi. Tüm şehir cezalandırmamızı izlemek için tören alanına toplanmış, iğne atılsa yere düşmeyecek bir kalabalık yaratmışlardı. Meydana sığmayanlar evlerinin önüne dizilmiş, yüksek katlardan merakla izliyorlardı. Vahşet heveslerine yüzümü buruşturdum.

Annem, meraklı gözlerle izleyen halkına seslendi. "Methara halkı! Asırlar süren esaretiniz bitiyor. Size söz verdiğim gibi Ateş Prensi'ni buldum! Solaris Leanderthorn Blaze, özgürlüğümüzün anahtarı! Elbette sevgili hain kızımla birlikte."

Üzerinde bulunduğumuz köprüyü titretecek bir uğultu ve tezahürat şehirde yankılandı. Halk, coşkuyla bağırıyordu. Onları bu denli keyiflendiren vahşi gösteri biz olacaktık.

Öfkeden dişlerimi sıktım. Sophia'yı öyle ya da böyle alt edecektim. Öz annem olmasının artık önemi yoktu. Benim annem Cecilia'ydı ve onu kaybetmiştim. Bu kadın, sevdiğim her şeyi tehdit eden bir yabancıydı.

Annem, "Kelepçelerini kontrol edin!" diye muhafızlara emir verdi. *Sıktır!* Kendisi de bana doğru yürüdü. Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Onu hafife almıştım.

Önümde dikildi, pis bir gülümseme yüzünü kapladı. Kırık parmağımı narin ancak şaşırtıcı derecede güçlü ellerinin arasına aldı ve acımasızca sıktı. Acıyla istemsizce bağırdım bir dizimin üzerine düşerken.

Sol, feryadımla hareketlenince dört asker onu omuzlarından yere bastırdı ve serbest bıraktığı kelepçesini yeniden bileğine geçirdiler.

Arkamızdaki ekipte bir patırtı koptu. Büyü yapmaya çalışmışlar ancak askerler, tamamen kurtulamadan onları yeniden esir etmişlerdi. Bu kez kelepçeleri canımızı acıtacak kadar sıkı bağladılar.

Gözlerim, annemin nefretle sıkmakta olduğu kırık parmağımın acısıyla sulanırken, annem olacak kadına ölümcül bakışlar attım.

Solaris yanımda debeleniyor, muhafızlardan kurtulmaya çalıştıkça daha fazlası tepesine yığılıyordu. "Ona dokunma!" diye öfkeyle bağırdı öne atılmaya çalışırken.

Sophia, gözlerimin içine acımasızca baktıktan sonra elimi nihayet bıraktı. Acının yoğunluğuyla inledim; gözümden bir damla yaş, inlemeyle karışık süzüldü.

Sol, öfkeden deliye dönmüş gözlerle bizi izliyordu. Başımı sallayarak iyi olduğumu işaret ettim. Sakin kalmamız gerekiyordu.

Annem, askerlere Sol'ün üzerinden çekilmelerini emretti.

Ne yapacağını anladığım an, kanım damarlarımdan damla damla çekildi.

Dünya daraldı, nefesim kesildi.

"Yapmayacaksın!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. "Öldürürüm seni! Yapmayacaksın!"

Sol'ün başından çekilen muhafızlar hızlıca etrafımı sardı. Korku göğsümde patladı, aklım çaresizce bir çıkış yolu arıyordu ama bulamıyordum.

Annem, yüzünde uğursuz bir gülümsemeyle bana baktı. "Ateş Prensi olduğunu kanıtlamamız lazım, tatlım. Üstelik bu kadar olay çıkardınız, kraliçeyi tehdit ettiniz. Cezasız kalacağını mı sandınız? İlk ağaç kutlamamızı da mahvettiniz."

Solaris'e doğru attığı adımla kalbime o tanıdık bıçak saplandı. Sol'ün yanına süründüm, koluna tutundum. Gözyaşlarımın sıcak, tuzlu akışı ya-

naklarımı yaktı. Sol'ün altın gözleri anneme döndüğünde, içlerinde zehir sarısı bir ışık parladı.

Sonra bana döndü. Şefkatle beni baştan ayağa, son kezmiş gibi süzdü.

"Yapmayacaksın! Ne istersen yaparım! Dur!"

Annem dinlemedi, yaklaştı. Sol'ün yüzünü kendine çevirdi ve ellerini onun şakaklarına yerleştirdi.

"Hayır!"

Sol'ün kolunu bırakmadan annemin üzerine atılmaya, tekmeler atmaya çalıştım. Arkamdaki askerler beni engelleyince dizlerim zemine çarptı ve acıyla büküldü.

Arkadan Jay ve Benjamin'in de bağırdığını, diğerlerinin tepinip kurtulmaya çalıştığını duyuyordum.

"Uzak dur ondan!"

Durmadı. Büyüyü yapmaya başladığında ona engel olmak için ben de büyü yapmaya çalıştım ancak başaramadım. Sol'e tutunmak dışında hiçbir şey yapamıyordum. Solaris, annemin büyüsüyle yavaşça dizlerinin üzerine çöktüğünde hıçkırarak yanlarına çöktüm.

Annem şakaklarındaki ellerinden Sol'ün zihnine sızdıkça acı bir inilti döküldü dudaklarından, gözleri kapandı. Bağırıyor, tepiniyordum ve saldırmaya çalışıyordum ancak fayda etmiyordu. Çıldırmanın eşiğindeydim yeniden.

Sol, annemin işi bittiğinde gözleri kapalı, dizlerinin üzerine çökmüş hâlde kaldı.

Kımıldamıyordu.

Ona beni unutturdu, herkesi unutturdu.

"Bu kez hızlı davranmak zorundayım," dedi Sophia, omuz silkerek. "Hafıza tamam. Geriye tek bir şey kaldı."

Bana, şimdiye kadarki en kötücül gülümsemesiyle baktı.

"Yapma!" diye feryat ettim gözyaşlarım akarken. "Ne istersen yaparım! Ne istersen olurum! Yalvarırım, yapma!"

Annem, Sol'ün boynuna uzandı.

Zaman durdu.

Tek bir hamlede başını yana çevirdi. Boğuk bir ses yankılandı.

Dizlerinin üzerinde hareketsiz duran Sol, yana devrildi.

"Hayır!"

Haykırdım. Sesim boğazımı yırtarken dünya etrafımda paramparça oldu. Büyüm sonunda serbest kaldı ve çığlığım bir silaha dönüştü. Şehirdeki herkes acıyla kulaklarını kapattı.

Gözlerimin önünde annemin kulağından süzülen kanı izledim. Sophia, şaşkın bakışlarla kulağını sildi, bana tedirginlikle baktı.

Geç olsa da kırılma noktamı geçtiğini anlamıştı.

Kalbim sıkıştı. Nefesim kesilince çığlığım sustu. İki büklüm oldum. Acı, dalgalar hâlinde bedenime vurdu.

Bu kez olmaz. Yeniden olmaz. Geri gelecek. Gelecek! Ölmeyecek!

Onu, o yaratıklara çevirmişti. Geri dönmesini bekliyordum. Hangisi daha korkunçtu? Bir daha nefes almama ihtimali mi? Yoksa uyanıp artık o olmaması mı?

Bir ömür gibi geçen dakikaların sonunda Sol, tıpkı Chase gibi derin bir nefes aldı yattığı yerde. Bir rahatlama iniltisi firar etti dudaklarımdan sesli bir şekilde ağlarken.

Gözlerini yavaşça araladı.

Siyah.

Her zamanki altın gözleriyle değil, siyah ve boş gözlerle bakıyordu anneme. Doğruldu, ifadesiz bir yüzle boynu kırılmadan önceki gibi annemin önünde diz çöktü.

Bana bakmamıştı bile. Hoş, baksa da gözleri artık onun değildi, zihni de...

Anneme saldırmamıştı, onun kontrolündeydi. Bu, annemin aradığı kanıttı. Yüzünde derin ve kötücül bir gülümseme belirdi Sol'e bakarken.

En büyük kâbusumu yaşıyordum. Nefes almaya çalışmaktan vazgeçtim, çığlık atarak bir büyü dalgası daha yarattım.

Beni tutan muhafızlar savrularak yere düştüler. Zihnimi tatlı bir duman kaplamaya başladı. Yeniden Altın Saray'daki salondaydık sanki ve yeniden onu kaybetmiştim.

Hırıltılı nefeslerle göğsüm inip kalkarken ayaklandım ve kendisi bile ne olduğunu anlayamadan annemin üzerine yürüdüm. Beni durdurmasına fırsat kalmadan tek elimle, son gücümle boğazına sarıldım. Boğazını sıkan elim çelikten yapılma gibiydi. Sophia, can havliyle elimi ayırmaya çalışsa da faydasızdı. Avucumun altında atan nabzı durdurmadan bırakmayacaktım.

"Seni öldürürüm demiştim!"

Annemin, kanlanmaya başlayan gözlerine bakarken gülümsedim.

Sophia'nın boğazını sıkarken, kulaklarım da gümlemeye başladı. Ortamdaki karmaşa sesi boğuklaştı, uzaklaştı.

Fırtına geliyor.

Sophia elimin altında kuş gibi sesler çıkarıyor, soluğu ve nabzı zayıflıyordu.

Bir el omzuma dokundu; bir muhafız, beni geriye çekmeye çalışıyordu. Başımı çevirip sadece baktım ve gücümle havaya savrulup metal duvara çarpan bedeninin yere yığılışını izledim. Muhtemelen kemikleri kırılmış ve ölmüştü.

Umurumda değildi.

Artık kimse annemi savunmaya cesaret edemiyordu. Onun için çok geçti. Sol'ü yaratığa çevirmiş, beni çaresiz bırakmıştı. Az önce yapamadığım o büyü damarlarımda köpürüyordu şimdi ve durmaya niyeti yoktu. Ellerimi iki yana açtım; bileğimdeki kelepçeler çatırtıyla kırıldı.

Sophia'nın gözlerinde ilk kez saf korkuyu gördüm. Hoşuma gitti. Korkmak akıllıcaydı.

Yüzünün rengi, boğazını sıktığım için mora çalmıştı. Ama gözlerinde hâlâ tiksindirici bir haz vardı. Sol'ü elimden aldığı için duyduğu zafer...

Çok güzel ancak çok zavallı. Az sonra ölecek birine göre fazla öz güvenli...

Güç damarlarıma dolarken kontrolden çıkmayı hiç bu kadar istemediğimi fark ettim.

Duygular... Zayıflık.

Sevgi? Gereksiz.

Az önceki çaresizliğim dağılıyordu. Acı ve keder, saf bir öfkeye dönüşüyordu. Öfkem kanımı kaynatıyor, her şeyi yok etme isteğim aklıma hâkim oluyordu. Acımasızlık bedenimi sararken başımı arkaya attım ve gülümsedim.

Şehirde fırtına yükselmeye, yıldırımlar düşmeye başladı. Methara halkının çığlıkları gök gürültüsüne karıştı. Şehri ikiye bölen şelale öfkeyle çağladı.

Hepsini, herkesi boğacaktım. Bu düşünce beni sarstı ve heyecanlandırdı.

Ben, Fırtına Prensesi Lunabelle; hayatta en sevdiğim şeyi elimden alan annemin en sevdiği şeyi, şehrini, halkını ve en sonunda canını almaya niyetliydim.

İçimdeki ejderhanın zinciri Solaris Blaze'di ve o zincir, az önce kırılmıştı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM
ALDUIN

Ben yıkımın ta kendisiyim.

Gözlerim bulanık görüyordu. Annem, boğazını sıkışımın etkisi hâlâ sürerken öksürerek bana bakıyordu. Elimi kaldırıp ekibe doğrultum; kelepçeler birer birer kırıldı, hepsi serbest kaldı.

"Saklanın," dedim puslu bir sesle. *Saklanabilirseniz.*

İçimde kalan son vicdan kırıntısıyla duymuş olmalarını umdum. Güç yavaş yavaş zihnimi ele geçirirken kendi sesim yankılandı kulaklarımda.

Kontrolden çık. Yık. Yok et, Lunabelle.

Köprüler, evler, hatta hemen yanımızdaki saray bile gücümün şiddetiyle temellerinden sarsılmaya başladı. Annemi, kendimi ve geri kalan herkesi buraya gömmek üzereydim. Dizginlenemez enerji damarlarımda akarken bundan garip bir haz duyuyordum. Hatta annemin karanlık ordusu fırtınada savrulup can çekişirken kahkaha atmak istedim. Bana durmamı söyleyen seslerse kulağıma sadece bir sinek vızıltısı gibi geliyor, zihnime ulaşmadan kayboluyordu.

Fırtınam evleri oyuncakmış gibi yerinden söküyordu. Şelale şehrin bir katını yutmuş, yükselmeye devam ediyordu. Dizlerinin üzerinde, siyah gözleriyle ifadesizce bekleyen Sol... Dostlarımız, babam, annem... Hepsi artık bulanık silüetlerdi. Görüşüm, sanki görünmez bir perdeyle örtülmüş gibiydi.

Yarattığım yıkımdan keyif alıyordum. İçimdeki ejderha kulağıma fısıldıyordu. *Daha fazla yık. Toza çevir. Sen busun. Sen, kimsenin kuklası değilsin. Seni esir edemezler. Seni kontrol edemezler. Sen yıkımsın, Lunabelle.*

Evet... Ben yıkımın ta kendisiyim.

Ellerimi çevirdiğim her yer çöküyor, her şey parçalanıyordu. Marvin'in zindanındaki çaresizliğim, Solaris'in annemin ellerinde en büyük kâbusuma dönüşmesi... *Hepsi geride kalacak. İşim bittiğinde hiçbirinin önemi kalmayacak.*

"Dur artık!" diye bağırdı annem, şehrin inci gibi güzel silüeti harabeye dönerken.

"Seni uyarmıştım! Ona dokunmamanı söylemiştim!" diye karşılık verdim, öfkeyle annemin bulanık silüetine seslenerek. Sesim tanıyamadığım kadar yabancıydı artık. Yankılı ve buz gibi... Bana ait değil gibi.

"Ben de seni uyarmıştım, Lunabelle!" diye bağırdı Sophia. "Güç seni ele geçirecek. Kendini kaybedeceksin. Her şey böyle başlar. Bugün olmasa bile çok yakında kendine yabancılaşacaksın. Daha yeni tanışıyorsun kendinle."

"Kes sesini!" diye gürledim.

Fırtına bir çağlayan gibi üstümüze çöktü.

Annemin sözleri beni iyice yoldan çıkardı. Yemin etmiştim... Fernville'den ayrılmadan önce, aileme bunu yapan herkesten intikam alacağıma yemin etmiştim. Ama o durmamıştı. Hayatta en sevdiğim şeyi de elimden almıştı.

Gözlerimden yaşlar süzülürken gücüm daha da arttı. Artık büyük bir fırtınanın merkezindeydim.

Hayır. Fırtına bendim.

Etraftakiler, korku dolu çığlıklar... Hiçbirini umursamıyordum. Kara bulutlar çevremde bir girdap gibi dönüyordu. Yaklaşmaya cesaret eden her şey savruluyor, yanıyor, kömüre dönüyordu.

Başımı yukarı kaldırdım; köklerle sarılı, sahte yıldızlarla süslenmiş tavana baktım. İçimdeki ejderha pençesini göğsümde hissettirdi.

Beni serbest bırak, Lunabelle.

Gözümden bir damla yaş aktı. O sese boyun eğdim. *Bana yardım et. Artık serbest kalma zamanı.*

Tüm gücüm dışarı taşarken etrafımdaki girdap hızlandı. Yıldırım yüklü bulutlar bir çakıp bir sönüyor, çılgın bir hızla dönüyordu. Tenim parlamaya başladı. Ellerimdeki mavi-beyaz ışık, serin ve yıkıcı bir özgürlük hissiyle yavaşça tüm bedenime yayıldı.

Ruhumun bedenimden ayrıldığını hissediyordum ama acı yoktu. Sadece derin, tarifsiz bir hafiflik. Bulut girdabı bir anda durdu; etraf sessizleşti, hava ağırlaştı. Karşımda duran, yer yer çatlamış metal plakada kendi yansımamı gördüm. Gözlerim beyaza çalan açık mavi bir ışıkla parlıyordu. Korkunç... ve aynı zamanda kudretli görünüyordum. Bedenimi saran mavi-beyaz ışıma taşmaya başlamış, tenimin sınırlarını çoktan aşmıştı.

Uzun zamandır benimleydi. Uzun zamandır bekliyordu.

Işıklar sırtımda toplanarak iki devasa kanat şekline büründü. Açıldılar, büyüyüp biçim kazandılar. Kanatlar tam olarak açıldığında, metal plakadaki yansımamda bir anlığına bir ejderha belirdi. Ardından ışımalar yükseldikçe görüntü yeniden benim suretime döndü.

Işık yükselmeye devam etti. Bedenimi yavaşça terk ederken etrafı bir rüzgâr kapladı, saçlarım gümüş teller gibi savruldu. Önüme doğru süzülen ışıltılı silüet, yavaşça şekillenmeye başladı.

Kanatlı bir figür belirdi... Ardından, devasa bir ejderhaya dönüştü. Işımalar yoğunlaştı, parladı ve ejderhanın bedeni sonunda can bulup ete kemiğe büründü.

Bembeyazdı. Pulları yer yer şeffaf, sedefli açık mavilerle parlıyordu. Nefes kesici bir güzelliği vardı. Buz mavisi gözleri, benimkilerle aynıydı. Muhteşem bir varlıktı. Kanat çırptıkça saçlarım savruluyor, kalbim hızla çarpıyordu. Bir anlığına göz göze geldik; aynı tondaki mavi bakışlar buluştu, kudretli nefesi yüzümü okşadı.

Gerçekti.

Zaman, onun kanat çırpmaları arasında geçen süre kadar yavaşladı.

"Merhaba, Lunabelle."

Dışarıdan büyülü dilin kadim mırıltısı duyulurken zihnimde onu anlayabiliyordum.

"Merhaba... Alduin."

Ona ismini, düşünmeden vermiştim. *Alduin.* Büyümden doğmuş ejderham, sihrimin can bulmuş hâli. Onunla tanışmam ve ölmem aynı güne denk gelecekti maalesef.

Karşımda görünce fark etmiştim sonunda. Alduin, bunca zaman içimdeydi. Uyuyordu. Duygularım kontrolü ele geçirdiğinde bedenimden ayrılıp bana yardım etmek istemişti. Zindanda ve Valor'da olduğu gibi.

Vaelirion'un özünden kopardığı büyüyü insanlarla paylaşması gibi... Alduin de benim özümden doğmuştu.

Büyülü yaratığıma ne kadar hayran olsam ve onu tanımak istesem de ne yazık ki artık durabileceğim noktada değildim. *Solaris*... Annemi, kendimle birlikte buraya gömecektim.

"Bana yardım et."

Alduin, buz mavisi gözlerini birkaç kez kırptı ve dikenlerle süslü başını eğdi. Sanırım yardım edecekti.

"Tavanı yık, Alduin!"

Kükredi. Tavana doğru yükseldi, kanat çırparak havada asılı kaldı. Ağzından püsküren buz nefesiyle büyülü tavanı ve onu saran kökleri bir anda dondurdu.

Bana baktı.

Başımı hafifçe eğerek onayladım.

Gerinip tüm gücüyle tavana çarptı. İçeri serin, temiz hava doldu. Parçalanan sahte tavanın arkasından yıldızlarla dolu gerçek gökyüzü göründü. İçimdeki güç kükrerken Alduin de gökyüzüne doğru yükselip kükredi. Büyüm ona aktı, sesimiz ve zihnimiz birleşti.

Yapılması gereken tek bir şey kalmıştı.

Ejderhamı çağırıp hepimizi buraya gömmek üzereyken, arkamdan iki güçlü kol beni sardı. Sıcak, tanıdık bir beden... Yalnızca bir kişi böyle sarılabilirdi.

O dokunuşla bir anlığına bilincim yerine geldi. Başımı arkaya çevirdim.

"Yeter, güzelim. Buradayım," dedi, temkinli ama yumuşak sesiyle.

"Sol! Sen misin? Beni hatırlıyor musun?" Sesimdeki çaresizlik neredeyse elle tutulacak kadar somuttu.

"Hatırlıyorum. Seni unutmam için bir büyüden fazlası gerekir," dedi gülümseyerek. "Ölümden de..."

Dokunuşuyla parmaklarına boyun eğdim. İçimde dolaşan vahşi sihir, mırıldanarak geri çekilmeye başladı. Gözleri bana kilitlenmişti. Hâlâ altındılar. *Koyu ama altın. Siyah değil.*

Yeniden nefes aldım. Tüm yaşam bedenime geri dönmüş gibi nefes aldım. Gözyaşları arasında dudaklarımdan bir rahatlama kahkahası döküldü.

Sol ise bana endişeyle bakıyordu. Başını kaldırdı, tepedeki açıklıktan bizi süzen Alduin'i izledi, sonra tekrar bana döndü.

"Durmalısın, Bell. Yoksa hepimizi öldüreceksin."

Az önce son derece ölü olduğunun farkında olup olmadığından pek emin değildim.

Derin nefesler aldım, gücümü dizginlemeye çalıştım. Fırtına yavaşladı, şelale sakinleşti. Alduin, tavanın açıklığında tünemiş, dikkatle bizi izliyordu.

"Ona seslenebiliyor musun?" diye sordu Solaris, yumuşak bir sesle. Yeniden kontrolden çıkmamdan korkuyordu. Başımı yorgun bir ifadeyle salladım, gözlerimi yukarı kaldırdım.

"Bekle Alduin!" diye bağırdım. Alduin anlar gibi başını eğdi ve kanatlarını silkeleyip beklemeye koyuldu.

"Nasıl istersen, Lunabelle." Zihnimin içinde yankılanan ses ürpermeme neden oldu. Solaris de kaşlarını çatmıştı.

"Onu duyuyor musun?"

Bakışları yeniden yukarıya, Alduin'e döndü. "Kadim dili duyuyorum. Büyü dilini... Konuştuklarınızı anlayabiliyorum, evet."

Bense ses zihnimde yankılanırken bunun farklı bir dil olduğunu fark etmiyordum. Aynı özden olduğumuz içindi belki. Bilmiyordum. Tek bildiğim şey, kafamın içinde konuşan büyülü bir yaratığım olduğuydu.

Solaris'in ise endişesi yüzüne yansıyordu ama beni korkutmamak için normal bir şey anlatıyormuş gibi konuşuyordu.

Ben? Ben, şu anda iliklerime kadar kendimden korkuyordum.

İlk ağacın dibinde duruyorduk. Sol'ün arkası ağaca dönüktü. O sırada bulanık gözlerimle ağacın üzerinde yeşil bir parıltı gördüm. Ağaca gömülü, haftalarca uğraşmama rağmen yerinden oynatamadığım taş zümrüt ışıltısıyla parlıyordu. Bunca karışıklığın arasında Solaris'e taştan bahsetmeyi unutmuştum.

"Anahtar," diye fısıldadım. Tükenmiş bir hâlde, parmağımla ağacı işaret ettim. Sol, beni bırakmadan arkasını döndü. Şaşkınlıkla taşa baktı, yeniden bana çevirdi yüzünü.

Sol'ün dokunuşu işe yarasa da kontrolden çıkmış gücü dizginlemek, yeniden güvenli duvarlar içine hapsetmek zordu.

"Taşı almak için seni bir dakikalığına bırakacağım. İyi misin, Bell?" diye sordu Solaris endişeyle.

Gücümün son damlasını bile tüketmiştim. Beni ağaca yaslayarak oturtmasına izin verdim. Bana dokunmayı bırakmadan ağaca uzandı ve sanki taş alınmayı bekliyormuşçasına tek çekişte avucuna düştü.

Taşın gövdeden ayrılmasıyla haftalardır buz gibi cansız duran ağacın dalları kıvrılarak harekete geçti. Dallar, can havliyle etrafa savruluyor, bizi kırbaçlamaya çalışıyordu.

Solaris belimden tutup beni hızla geri çekti, güvenli bir mesafeye taşıdı. Ağacın canlı kısmı panikle saldırırken metal gövde sessizdi. Sol, bir eli hâlâ üzerimdeyken diğerini havaya kaldırdı. Damarları turuncu ışık kümeleriyle ve kıvılcımlarla aydınlandı. Elinden yükselen yoğun alevler, canlanan dalları ve ağacın yaşam dolu kısmını sardı. Dallar yandı, metal kısım ise alevlerin sıcaklığıyla erimeye başladı.

"Hayır!" diye çığlık attı annem.

Alevler söndüğünde ağaç yeniden sessizleşti. Soğuk, ölü... ve yanmış hâlde.

Sol, sınavı geçmişti. Taşı almayı hak etmişti.

Bir aydır o taşı almak için yapmadığım şey kalmamıştı. Belki de tüm bu süre boyunca Sol'ün dokunuşunu bekliyordu. Tıpkı kuledeki kılavuz anahtar gibi, yalnızca ona boyun eğmişti.

Sol, taşı cebine attı. Şu an önceliği lanet anahtar ve taşlar değildi. Daha büyük sorunlarımız vardı.

Yarattığım fırtına hâlâ tam dinmemişti çünkü bu şekilde hasarsız olarak geri geldiğine inanamıyor, sakinleşemiyordum. Sol önümde diz çöktü, ellerini belime sardı ve gözlerime bakarak kendisi olduğunu kanıtlamaya çalıştı.

"Bell, iyiyim. Hayattayım. Kendine gel. Bana zarar vermedi. Hiçbir şey unutmadım," diye ısrar etti, sesinde sakinleştirici bir ton vardı.

"En sevdiğim çiçek ne?" diye sordum gözlerimden yaşlar dökülürken.

"İnci çiçeği," diye yanıtladı şefkatle gülümseyerek.

Hıçkırarak yanına çöktüm ve ona tüm varlığımla sarıldım. Fırtına dinginleşti ve yerini zararsız, çiseleyen bir yağmura bıraktı. Onu böyle sevmem, bir gün aklımı oynatmama sebep olacaktı.

Duygularımdaki karmaşayı bir kenara bırakırsak, kesinleşen bir gerçek daha vardı: Biz, diğerleri gibi değildik. Antikler gibiydik.

Ve belli ki... ölemiyorduk.

Lanet! Bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Sol'ün hafızasını ve duygularını nasıl koruduğu da bir diğer soruydu.

Biraz sakinleşmeyi başarınca Sol'ün omuzlarının ardından gözlerimi yarattığım karmaşaya çevirdim. Methara enkaza dönmüştü. Annemi cezalandırmaktan pişman olmasam da öfkem geri çekildikçe masumları öldürmüş olmanın ağırlığı göğsüme yerleşiyordu.

Ekip, dehşet ve korkuyla bana bakıyordu. Çoğu az önce yarattığım kıyamet gibi fırtınada dağılmıştı ancak tanrılara şükür yaralanmamışlardı.

Annem yerdeydi. Korku ve daha çok nefret dolu gözlerle, perişan hâlde bizi izliyordu. Onu korumak için askerlerinden veya halkından kimse yoktu yanında. Onları ya öldürmüştüm ya da korkudan akıllarını kaçırmalarına sebep olmuştum muhtemelen. Yalnızlık ve çaresizlik sırası ondaydı.

Solaris iyi olup olmadığımı anlamaya çalışırken, Jay temkinle yanımıza geldi ve beni kontrol etmeye başladı. Önce gözlerime baktı endişeyle. "Kendinde misin, Lu? Nasıl hissediyorsun?"

"Kendinde olmayı" tanımlaması gerekecekti. Aynı anda birden fazla çılgınlığın içindeydim çünkü.

Yine de onu endişelendirmek istemedim. "Sanırım iyiyim, Jay. Yorgunum," dedim bitkince.

Sol, kolunu bana sardı. Başımı omzuna yasladım. O sırada Ethan, saf obsit taşlarının olduğu kolyeyi annemin boynuna geçirmiş, kelepçelerden sağlam bir tane bulup babamın da yardımıyla Sophia'nın ellerini bağlamıştı.

"Lu? Ejderhanı ödünç verir misin? Brian'a bir şey göstereceğim," dedi Ethan hevesle

"Alık mısın, Ethan? O şey seni yer. Yemezse ben de ödünç alırım," dedi Brian.

Alduin ikisine de tepemizden yargılayıcı gözlerle bakmakla yetindi.

"Hep uçmak istemiştim. Sıranızı bekleyin," dedi Jude. "Keşke benim de ejderham olsaydı."

"Seninki olsa olsa yırtıcı panter olurdu yavrum," dedi Ethan neşeyle. "Rengârenk bir panter."

Jude'a benzeyen rengârenk bir panteri hayal etmesi zor değildi.

Gözlerimi kapattım ve kendi aralarında Alduin hakkında konuşmalarına hâlsizce gülümsedim. Alaric yanıma geldi, diz çöktü ve saçlarımı okşa-

dı. "İyi olacaksın, biriciğim," dedi. Onun da gözleri yukarıdan bizi izleyen ejderhama kaydı anlık olarak.

Alduin, son derece sert bir ifadeyle bana dokunanları izliyordu. Biri zarar vermeye kalkışırsa diye hazır bekliyordu, hissediyordum. Neyse ki burada bana zarar verecek kimse kalmamıştı. Her biri, az önce delirmiş olmamdan kaynaklı tedirginliklerini saklayamıyorlardı yalnızca.

Eos'un şaşkın gözleri annem ve benim aramda gidip geliyordu. Solaris geldiğinde onu yanıma çekmiştim ama konuşmaya hiç vaktimiz olmamıştı. Annemin hafıza büyüsü altında olduğu için kafası karışıktı.

"Buradan çıkmalıyız," dedi Sol gözlerini tavana dikerek.

Çatıdan, Alduin'in pençeleri arasından toprak parçaları dökülüyordu üzerimize. Alduin, meraklı bakışlarla ikimizi süzmeye devam ediyordu o sırada.

Şehir neredeyse yerle bir olmuştu. Yıldızlar gibi parlayan evler harabeye dönmüştü. Şelale, büyümün gücüyle şehrin ilk iki katını yutmuştu. Yarattığım yıkımı izlerken kendi gücümden bir kez daha korktum.

Annemin sağ kalan generallerinden bazıları köşede dehşetle bizi izliyordu. Solaris'ten destek alarak doğrulmaya çalıştım. Beni kucaklamaya çalıştı. "Dur, kalkma. Taşırım seni," dedi.

"Sağ kalanlara seslenmem gerekli. Kucağında olmaz," diye direttim.

Sabır dilenerek gözlerini kapattı, sonra yeniden açtı. Benimle inatlaşmasının anlamı olmadığını biliyordu. Belimden tutup ayağa kaldırdı. Sarıldı, yarısı kırılmış korkulukların kenarına kadar yürürken destek oldu.

Gözlerim sağ kalanların üzerinde gezindi. Korkmuş, hırpalanmışlardı. Onlara doğru bağırdım. "Bu kadın, Regina Sophia, hepinizi kandırdı."

Kalabalık, şaşkınlık ve korku içinde bana baktı. Şehirlerini birkaç dakika önce yerle bir etmemiş olsaydım eminim onlara seslenişim daha büyük bir etki bırakırdı ancak yine de gerçekleri bilmeye hakları vardı; benden duyacak olsalar da.

Sırtımı dikleştirip devam ettim. "Siyah gözlü maguslar, hastalık değil. Onları Sophia yaratıyor. Magusların hafızalarıyla oynuyor ve onları öldürüyor! Kendine yürüyen ölülerden oluşan bir ordu kuruyor!"

Kalabalıktan şaşkınlık nidaları yükseldi. Solaris'e ne olduğunu önceden anlayamamışlardı. Bazıları Sophia'ya destek veren mırıltılar çıkardı, bazıları ise anneme hem şaşkın hem de nefret dolu bakışlar attı.

"Bize çıkışı gösterin. Siz de burayı terk edin. Size en başından beri yalan söyledi. Tüm bunların amacı özgür kalmanız değil. Yalnızca babasını ve diğer Antikleri uyandırmak istiyor. İntikam istiyor!" diye bağırdım.

İlk eğitim günümde düello yaptığım General Troy Darken, bir adım öne çıktı. Sophia'ya hâlâ adanmış gözlerle bakıyordu ama bizimle anlaşmaktan başka çaresi yoktu.

"Sizi şehirden çıkarırım. Regina'yı serbest bırakacaksınız," diye teklif etti.

Sol'ün elinden ve tutunduğum kırık korkuluktan destek almasam düşerdim. Dizlerim bana ihanet ediyordu. Yine de zayıf görünmemeye çalışarak, kibirli bir sesle konuştum. "Pazarlık yok, Troy. Ya bizi buradan şartsız çıkarırsın ve yanındaki magusları da kurtarırsın ya da hepimizi buraya diri diri gömerim. Sophia benimle gelecek."

Troy bir an sessiz kaldı, sonra Sophia'ya baktı. Ardından, tedirgin gözlerle emrimi bekleyen Alduin'i göz ucuyla süzdü.

Annem başıyla onayladı. İş uzadıkça burada kalmak tehlikeli hâle geliyor, vaktimiz tükeniyordu.

"Pekâlâ. Beni takip edin," dedi Troy, pes ederek.

"Ve silahlarımızı da geri vereceksiniz," diye ekledim, buyurgan bir sesle.

Troy'un bir kaşı seğirdi ama itaatsizlik etmedi. Yanındaki maguslardan birkaçına fısıldadı. Maguslar hızla, artık eskisi kadar görkemli olmayan saraya doğru koştular. Birkaç dakika sonra silahlarımızla geri döndüler.

"Bir numara yaparsan seni pişman ederim," dedim. "Silahları ortaya bırakın. Oradan alırız."

Karanlık maguslar, silahlarımızı güvenli bir mesafeye yığdı ve generallerinin yanına çekildi. Hançerimi, kılıcımı ve Zefir'i yerlerine yerleştirdim. Sol ve diğerleri de silahlarına kavuştu.

Silahlandıktan sonra Troy, önden yürümeye başladı. Ben de ağırlığımı Sol'e vererek adım attım. Sol, yanımda bıyık altından gülüyordu. Gözleri yeniden eşsiz altın rengine dönmüştü.

"Neden gülüyorsun?"

Başıyla önümüzdeki generali işaret etti. "Hepsinin ödünü patlattın," dedi hafifçe gülümseyerek.

Troy'un yüzünün rengi gerçekten birkaç ton atmıştı ama aklımı kurcalayan daha önemli şeyler vardı. "Kendimin de, Sol..." diye fısıldadım. "Güvenli bir yere geçince konuşmamız gerek."

Sol'ün yüzündeki gülümseme soldu, bakışları ciddileşti. Benim için endişelendiğini, korkmamam için aklımı dağıtmaya çalıştığını biliyordum ancak bugün burada olan hiçbir şey normal değildi. Ne onun yeniden ölümden dönüşü ne de tepemizde, buz rengi gözleriyle bizi izleyen ejderha...

"Konuşacağız, güzelim. Önce buradan kurtulalım," dedi belimdeki kolunu daha sıkı sararak.

Aslında Alduin'i çağırsam bizi muhtemelen yukarı taşırdı ancak kalabalıktık ve diğerlerinden ayrılmak istemiyordum. Bir de varlığını her zerremle hissetsem de ejderhamın huyunu henüz üzerine binecek kadar bilmiyordum. Belki izin vermezdi.

Bir süre yürüdükten sonra, su altında kalmış eğitim alanına geldik. "Çıkış buradan. Şu durumda tünellere giden kapakları açamayız," dedi Troy. Çıkış, elbette benim araştırmamın ve denetimsiz girmemin yasak olduğu yerlerden birinde olacaktı. Ancak yine de bu kadar göz önünde oluşuna içimden bir küfür savurdum.

Ellerimi kaldırdım, su birikintisini zorlanarak havaya kaldırdım. Sol hemen yanıma gelip destek oldu. Gözlerimle işaret edince su kütlesini bulunduğumuz yakadan karşı tarafa fırlattık. Buraya yeniden dolması zaman alacaktı, bize az da olsa nefes aldırırdı.

Troy onaylamaz bir ifadeyle başını salladı ancak ilerlemeye devam etti. Generallerin odalarının bulunduğu bölümde gizli bir kol çevirdi. Eğitim alanının altına, yer altına inen bir kapak açıldı. Kapağın su geçirmez olması iyiye işaretti. Eliyle hepimizi içeri buyurdu.

Şüpheyle merdivenlere baktım, yer altına inen karanlığa göz gezdirdim. "Bu bir tuzaksa benden kurtulamazsın," diye uyardım.

"Senden korktuğumdan değil, prenses. En fazla canımı alırsın ancak Regina elinizde. Numara yok. Tünel, Viridia'daki çıkışa açılıyor."

"Canımı alırım ya da Alduin'e yem ederim belki," dedim. "Dikkatli ol!"

Solaris yanımda yine gülümsedi. "Evcil bir ejderhan olması iyi olmadı. Hoşuna gitmeyen herkesi ona yem etmezsin umarım," dedi. Fena fikir değildi ancak öyle yorgundum ki yalnızca omzuna yaslanıp gülümseyebildim.

Babam, Sophia'nın koluna girerek kaçmayacağından emin oldu. Sophia, harabeye dönmüş şehrini hüzünlü ve öfkeli gözlerle izliyor, tek kelime konuşmuyordu.

"Viridia'ya dönmek güvenli mi?" diye sordum Sol'e.

Açık kapağa göz gezdirirken, "Reynold güvenlik sağlar. Her yer buradan daha güvenli," dedi.

"Çıkışa kadar sen de bizimle geliyorsun," dedim Troy'a. Bana tiksintiyle bakıp önden yürüdü.

Sol'le birlikte peşine düştük. Diğerleri de bizi takip ettiler.

Burası klostrofobik bir yer altı tüneliydi. Bir kat daha aşağı inmiştik. Biraz daha inersek dünyanın çekirdeğine ulaşacakmışız gibi hissediyordum.

"İstersen seni taşıyabilirim," dedi Sol.

"Gidebildiğim kadar gideceğim. Sen de yorgunsun," dedim minnetle. "Sonuçta az önce öldün."

Solaris, tavana bakarak derin bir nefes aldı. "Neden hâlâ yaşıyorum, anlamıyorum," diye mırıldandı düşünceli bir sesle.

"İkide bir ölmeyi huy edindin, prens," dedim hüzünle. "Bir daha ne öl ne diril. Benimle kal."

Onu ilk seferinde ben, ikincide annem öldürmüştü. Bunu düşününce içimi buz gibi bir his kapladı. Her dönüşünde, her ölümden sonra onda bir şeyler değişiyor muydu? Bir parça eksiliyor muydu? Bilmiyorduk... Buradan çıkar çıkmaz ilk işim öğrenmek olacaktı. Bilinmezlik, göğsüme ağır ağır çörekleniyordu.

Beni taşıması konusunda ısrarcı olmanın faydası olmadığını bildiğinden, belime sarılarak ağırlığımı üzerine aldı ve yürümeye başladı. "Bir kere de inat etmesen o günü altın harflerle yazacağım," dedi bezgin bir gülümsemeyle. "Bana yaslan."

Troy önde, biz arkada uzun ve yorucu bir yürüyüşe başladık. İçeri girdiğimizden beri Sol hasta gibi görünüyordu. Annemin büyüsü ya da onun geri dönüşü üzerinde iz bırakmış olabilir diye endişeleniyordum. Beni taşımakta zorlanmıyordu ama alnında ter damlaları birikiyor, rengi giderek soluyordu.

"İyi misin, Sol?" diye fısıldadım.

"Sana gizli korkumun ne olduğunu hiç söylememiştim, değil mi?"

Benjamin, mağaralarda çığlık attığım gün, Sol'ün de bir korkusu olduğunu ima etmişti ama şimdiye kadar bir şey fark etmemiştim. Sonra, avcı kulübündeki merdivenleri inerken de rahatsız göründüğü aklıma geldi.

"Kapalı yerlerden mi korkuyorsun?" diye sordum.

"Kapalı, dar ve basık yerlerden..." dedi huzursuzca. "Yenmek için eğitimlerde kendimi zorladım. Bu kadar iyileşti."

"Senin de zayıflıklarının olduğunu duymak içimi rahatlattı, prens. Yoksa yakışıklı, kusursuz bir tanrı olduğuna inanmaya başlayacaktım," dedim gülümseyerek. "Ölemiyorsun da zaten."

"Eh, beni artık rahatça hançerleyebilirsin," dedi göz kırparak.

"Açma şu konuyu."

Sonunda, gücüm iyice tükenmişken yukarıya doğru uzanan basamaklar gördük. Korkum olmamasına rağmen ben bile artık bitmek bilmeyen havasız ve basık ortamdan rahatsız olmaya başlamıştım. Yanımda dikkatini beni taşımaya vermeye çalışan Sol ise solgundu ancak şikâyet etmiyordu.

"Gideceğiniz yerlere hep böyle tünellerle mi ulaşıyordunuz?" diye sordu Sol, Troy'a. Hem dikkatini dağıtıyor hem de yıllardır süregelen merakına cevap arıyordu.

Troy, Sophia'ya kaçamak bir bakış attı. Annem, hayata küsmüş gibi susuyordu. Ondan ses çıkmayacağını anlayınca konuşmaya başladı. "Evet. Bu gördüğünüz, onlarca çıkıştan sadece biri. Tüm ülkelere ve pek çok şehre kazdığımız tüneller sayesinde görünmeden hareket edebiliyoruz. Siz olmasaydınız asla bulunmazdık," dedi soğuk gözlerle. "Viridia'ya çıkış buradan," diye işaret etti huysuzca ve geri dönmek üzere sırtını çevirdi.

Sol, sesi tüm tünelde yankılanacak kadar sert bir tonla, "Acele etme, general. Sen de bizimle geliyorsun," dedi.

Troy'un yüzü sinirden kıpkırmızı oldu. O sırada Benjamin öne çıkarak onu çıkışa doğru itekledi.

"Yürü bakalım, Troy. Zindandan da tünel kazabilecek misin?" dedi sırıtarak.

Kapağı açtıkları anda içeriye oksijen doldu. Belki bir aydır temiz havayı tenimde doyasıya hissetmiyordum. Dışarı çıkma dürtüsü güç verdi, Sol'ü kolundan çekiştirerek hareketlendim. O da beni taşımayı bırakmadan hızlandı ve sonunda yüzümüze çarpan rüzgârla birlikte özgürlüğe ulaştık.

Viridia'da, küçük bir köye yakın bir noktaya çıkmıştık. Sol'ün desteğiyle sırtımı bir ağaca yaslayıp yere oturdum. Ciğerlerime dolan oksijenin her zerresi, canım bedenime geri dönüyormuş gibi hissettirdi.

Solaris yanıma çöktü, yüzümü avuçlarının arasına alıp nazikçe okşadı. "İyi misin?" diye sordu endişeyle.

"İyiyim, Sol. Çok yorgunum ama iyiyim. Asıl sen? Bir gariplik var mı?"

Gözlerimdeki endişeyi görünce gülümsedi, sesi yumuşadı. "Korkma, Bell. Hiçbir değişiklik hissetmiyorum. Aynıyım."

Gerçekten bir hasar kalmadığını umuyordum. Onunla kavuşmuş olmak, herkesin sağ salim olması beni ne kadar mutlu etse de aklımı kemiren sorular giderek artıyordu. Tüm yol boyunca düşünmüştüm, içinden çıkamıyordum.

Bu sorularımın bir kısmını oluşturan kanat çırpma ve güçlü bir savaş çığlığını andıran ses, uzaktan kulağıma çarptı.

Alduin geliyordu.

Ben onu hissediyordum, o da beni. Aynı özün iki parçasıydık.

Alduin, açıklığa gürültüyle ve toz kaldırarak indiğinde hareketsiz kaldı. Solaris ona hem hayranlıkla hem de endişeyle bakıyordu. Ekipteki diğerleri ise korkularını yüzlerine yansıtmamak için çabalasalar da başarısız oluyorlardı. Hatta ejderhamı onlara ödünç vermemi isteyen Ethan ve Brian bile...

"Muhteşem bir yaratık," dedi Solaris hayranlıkla.

"Onu ben yarattım, Sol. Benim büyümden meydana geldi."

Solaris yeniden Alduin'e çevirdi düşünceli bakışlarını. Alduin, sanki ona selam vermek ister gibi iri ve dikenlerle kaplı başını hafifçe eğdi.

"Onu ben de hissedebiliyorum, Lu. Büyünü tanıyorum," dedi Sol.

Göremesem de ikisi arasında diğerlerinden farklı bir bağ olduğunu hissediyordum zaten. Solaris bakışlarını Alduin'den ayırdı, buradan gitmemiz için hazırlık yapması amacıyla Liam'a seslendi.

"Oha! Ejderha," dedi Liam. "Buraya da gelmiş."

"Yok olacağını mı ummuştun?"

"Yok da... Seni hep takip mi edecek?"

Bu soruları ben de merak ediyordum ve Alduin'in yok olmasını kesinlikle istemiyordum. Hatta korkuyordum.

Liam bir süre Alduin'i süzdükten sonra Sol ondan at bulmasını istedi. "Ejderha var. Ne yapacaksak atı?" diye söylenerek köye doğru yürüdü.

Ağaca sırtımı iyice yasladım ve gözlerimi kapattım. Vücudum tükenmiş olsa da aklımda bin tane tilki dolaşıyordu.

Tehlikeliyim. Bugün yüzlerce masum insanın ölümüne neden oldum. Yarın zarar verdiklerim arasında sevdiklerimin olmayacağının garantisini kim verebilir?

Annemin sözleri aklımı kurcalıyordu. Ona benzemekle ilgili, ele geçirilmekle ilgili sözleri... Güç, gerçekten büyüleyiciydi ama bir o kadar da zehirliydi. Bunu kaldıracak biri miydim? Şimdiye kadar pek de iyi idare ettiğim söylenemezdi.

Düşüncelerin içinde boğulurken, Liam'ın sesi beni gerçeğe döndürdü. "Atları hazırladık. Crimson'a dönelim."

"Ben sürgün edildim," dedim bitkin bir sesle, gözlerimi zar zor aralayarak.

"Reynold sürgün kararını kaldırdı," diye açıkladı Solaris. "Seni geri getirdiğimizde oraya dönmemizi istediler. Güvenliğimizi sağlayacaklar."

Babam, Sophia'nın kolunu sıkıca tutmuş, neredeyse gözünü kırpmadan izliyordu. Hepimiz güvendeydik, artık oynamasına gerek kalmamıştı. Yılların hayal kırıklığı ve öfkesi bakışlarına birikmişti bu yüzden. Sophia ise dışarıya çıktığımızdan beri bir şeyler mırıldanıyordu. Bir şarkı ya da şiir olabilirdi. Dikkat kesildim.

"Onlara yol gösterecek kaderleri
Seçime ortak olacak beş yoldaş seçtikleri,
Koruyacaklar birbirlerini.
Onların elinde yeniden doğacak esir edilenlerin öfkesi."

"Sol! Kehanet..." dedim. Solaris de dikkat kesilerek Sophia'nın mırıldandığı dizeleri dinlemeye başladı.

Sophia bir anda mırıldanmayı kesti ve bize döndü. Herkesin onu izlediğini fark etmişti. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Kendinize beş tane güveneceğiniz dost seçin. Astoria'ya yola çıkacaksınız. Büyü başka türlü yükselmeyecek. Onları uyandıracaksınız," dedi.

Sophia'nın, uğruna her şeyi yaptığı Antikler... Az önce, büyülü fırtınada yaktığım canlar... Büyüyü yükseltmek gerçekten kurtuluş muydu?

Sol, bakışlarımdaki endişeyi gördü. "Önce kaleye dönelim," dedi yumuşak bir sesle. "Sorularımıza cevap bulmamız gerekli."

Bizim için getirilen atlara bindik. Alduin uzakta huzursuzca kıpırdanıyordu. Solaris, ejderhamı işaret ederek gülümsedi. "Lu, onu ben de çok sevdim ama Crimson'a gelemez."

Kocaman bir ejderhayı, sırf korkmamam için evcilmiş gibi göstermesi... Bu adam, gerçekten çok tatlıydı.

"Ne yapacağım peki?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Alaric'in gözetiminde aynı ata bağlı hâlde yolculuğa hazırlanan annem, araya girip bilmiş bir ses tonuyla konuştu. "Ona evine gitmesini söyle. Kendine yaşayabileceği bir ev kuracak. Ne zaman ona ihtiyacın olursa adını seslen, o seni bulur. Yanında koca bir ejderhayla gezecek hâlin yok."

Ukala yorumuna sinirlensem de haklıydı. Alduin'le ortalıkta gezmek, Crimson Konseyi'nde pek sempati toplamazdı.

"Alduin! Evini bul," dedim, sesim rüzgâra karışıyordu. "Seni çağırdığımda gel."

Ona seslenirken kadim büyü dilinde konuşuyordum, bu yüzden etrafımızdaki herkes bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"O kadar istediğim hâlde kadim dil dersine beni çalıştırmamıştı," diye arkamızdan homurdanan Ethan'ın sesini duydum. O zamanlar bilmediğimi ona açıklayacak kadar takatim yoktu.

"Her zaman, Buzdan Kız."

Zihnimde yankılanan sözler sonrasında gülümsemem yüzümü kapladı. Alduin, göğe fırlayıp Solaris ile üzerimizde pike yaptı. Kanat çırpışları saçlarımı savuruyordu. Güçlü bir kükremeyle veda etti. Gitmeden önce ağzından coşkuyla püskürttüğü buzla karışık kar taneleri saçlarımıza yağdı ve ona söylediğim gibi, kendine bir ev kurmak üzere kanat çırparak uzaklaştı.

"İçinde yaşayan bir ejderha olduğunu her zaman biliyordum," dedi Sol. Altın gözleri Alduin'in uzaklaşan silüetine takılmış, dudaklarının kenarı o çok sevdiğim muziplikle kıvrılmıştı.

Benden korkmuyor, deliliğe yakın gücümden çekinmiyor, aksine hayran kalıyordu. Ve bu, onu daha çok sevmeme sebep oluyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
LEKELİLER

Ölümden dönmüş gibi, incitmekten korkarak...

Kovulduğum yere geri dönmek ilk tercihim olmazdı ama kendimden o kadar korkuyordum ki başka yol kalmamıştı. Sol ile anlaşmıştık. Olan biteni Reynold'a anlatacaktık. En kötü ihtimalle yeniden sürgün edilirdik. Ne fark ederdi ki?

Alduin'i uzakta olmasına rağmen hâlâ hissediyordum. Büyüm damarlarımda nasıl akıyorsa, o da bana öyle bağlıydı. Benim bir parçamdı. Şu an bir yerlerde heyecanlandığını hissediyordum mesela. İstemeden o heyecana ortak olarak gülümsedim.

Arkamdaki Sol, eğilip yüzüme baktı. "Gerçekten delirmiyorsun, değil mi? Bu bize ufak bir sorun daha yaratır."

"Alduin heyecanlı, sanırım yeni evini buldu," diye açıkladım omuzlarımı silkerek. "Sen de bunu yapabiliyor musun acaba Sol? Yani senin de büyülü bir yaratığın var mıdır?"

"Muhtemelen yapabiliyorumdur ama umarım senin kadar çıldırmam gerekmez," dedi düşünceli bir sesle. İkimizin de sınırlarını yok edecek tek şeyin birbirimizin zarar görmesi olduğunu biliyorduk. Ürperdim. Sol, pelerinini usulca omuzlarıma sardı, çenesini başıma yasladı.

"Halledeceğiz, buradayım. Endişelenme," diye fısıldadı kulağıma.

Gözlerim dolarken başımı salladım ona belli etmemek için. Orada yaşadığım korku, damarlarımı yakarcasına tazeydi hâlâ.

Solaris, yorgunluktan tutulan boynunu esnetmek için sağa sola yatırdı. Onu böyle görür görmez, boynunun kırıldığı an zihnime düştü, midem kasıldı.

"Yapma."

Ne olduğunu anlamadı ama sormadı. Kollarını bana daha sıkı dolamakla yetindi. Bir an önce güvenli alanımıza, yalnız kalabileceğimiz bir yere geçsek fena olmayacaktı.

Bitmek bilmeyen yolculuktan sonra annemin bize saldırdığı kızıl kalenin girişine vardık. Roller tersine dönmüştü, bu kez annem esirdi. Burada bir zamanlar yaşadığından olsa gerek küskün ve öfkeli gözlerle bakıyordu kaleye tırmanan yola. Şehrini yerle bir ettiğim için benden nefret ettiğine şüphe yoktu. Ama onu uyarmıştım. Bana her şeyi yapabilirdi ama ona dokunmayacaktı.

Atların ağır, usul adımlarıyla kaleye girdik ve onları ahırlara bıraktık. İçimdeki tüm güç çekilmişti sanki; gözlerim kapanacak kadar yorgundum. Sol de en az benim kadar bitkindi ama son kalan gücünü kullanıp beni odama kadar taşımaya kararlıydı. Belimden kavrayıp beni kendine yasladı.

Monapaar'a ağır adımlarla vardığımızda, konsey odasına doğru ilerlerken içimi güçsüzlüğüme eşlik eden buz gibi bir soğukluk sardı. Burada son bulunuşumuz, kovulduğumuz zamandı.

"Gizleyeceğimiz bir şey var mı?" diye sordum.

"Antikleri uyandıracağımızı söylemeyeceğiz. Annenin yaptıklarını da," diye karar bildirdi Sol.

"Alina, Liam?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Ella annemi ele vermeyebilirdi ama o ikisinden, özellikle Alina'dan emin değildim.

"Çenelerini kapalı tutacaklar, merak etme," diye fısıldadı. "Troy'u da tembihledik. Onu zindana atacaklar ama konuşmayacak."

Troy, anneme sebebini anlamadığım derin bir sadakatle bağlıydı. Sırf annem açığa çıkmasın diye karanlık magusların lideri ve saldırının sorumlusu olarak suçu üzerine almayı, zindana atılmayı kabul etmişti. Konsey kararıyla belki de idam edilerek ölecekti.

Ekibin geri kalanı dinlenmek için odalarına çekildi. Benim kadar olmasa da herkes Methara'daki dehşetten hırpalanmıştı. O karmaşanın ardından kimseyle doğru düzgün konuşamamıştım. Benden korkmalarından biraz çekiniyordum.

Babam, annem, Sol ve ben, Reynold'un bizi beklediği kapıdan adım attık. Konsey üyelerinin hepsi maalesef oradaydı. Susan Whitewood ve Elliot Shadowbane gizlemeye hiç çaba göstermedikleri düşmanca bakışlarla süzüyorlardı bizi.

"Dönmüşsünüz," dedi Elliot Shadowbane.

"Şaşırtıcı mı oldu?" diye terslendim. "Ölmemizi tercih ederdiniz tabii."

Ölmemizle ilgili onlara kötü bir haberim vardı.

Reynold ayağa kalktı, elini kaldırarak herkesi susturdu. Yanımıza geldi ve beni şaşırtarak Solaris'e sarıldı. Sol, dostane bir tavırla büyükbabasının sırtına birkaç kez iyi olduğunu belirtircesine vurdu.

Reynold bana döndü, omzumu güven verici bir ifadeyle sıkarak selamladı. Biz yokken kafasına duvarda asılı silahlardan biri düşmüştü herhâlde.

Alaric'le ise sert bir el sıkışmanın ardından omuz omuza savaşçı selamı verdiler. Buradakiler her zaman aynı fikirde olmayabilirdi ama yılların birlikteliği vardı aralarında. Ölmekte olan bir ülkenin yükünü birlikte taşımışlardı. Bir türlü aynı fikirde olamayan aile üyeleri gibilerdi. Boş vakitlerinde birbirlerinin boğazına sarılsalar da tehlike kapıya dayandığında tek vücut olup kenetleniyorlardı.

Reynold annemin karşısına geçince duraksadı. "Sophia Beldrakon," dedi ve başıyla selam verdi.

Babam, Reynold'a diğerlerinin duyamayacağı bir sesle fısıldadı. "Onunla benim ilgilenmeme izin verir misin, Rey?"

Reynold, hırpalanmış anneme yan gözle baktı, başını kararsızca salladı. Bu, bir adamın, terk edilen bir diğerine gösterdiği sessiz saygı ve avutmaydı. "Konseydekilere danışmam gerekli ama seni destekleyeceğim," dedi.

Bizimle selamlaşması bitince yerine, taht benzeri koltuğuna döndü. Gwen Silverdawn başını eğerek hepimize selam verdi. "Hoş geldin, Alaric. Geçmiş olsun," dedi, babama karşı saygılı bir ifadeyle.

Diğerlerinin hiçbir iyi dileği olmadığından, Reynold boğazını temizleyerek söze girdi. "Lunabelle ve Solaris'in sahip olduğu gücü artık hepiniz biliyorsunuz. Onları korumak adına, kalede kalmalarını teklif ediyorum. Böylesine bir gücün düşman eline geçme ihtimali göze alınamaz. Elbette, bir daha kimseyi dönüştürmemek şartıyla. İlk dönüşümün bir kaza olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz."

"Madem hemfikirdiniz, bizi niye sürdünüz?" diye sormak istedim ama sormadım. Tartışamayacak kadar yorgundum.

"Üstelik," diye söze girdi Gwen Silverdawn. "Sihirli yaratıklar yeniden ortaya çıkmaya başlıyor. Bizim tarafımızda olmaları büyük avantaj sağlar."

Bize saldıran metal kuş Psegon'dan bahsediyordu. Alduin'den henüz haberleri olamazdı. Ejderhamı görünce yüzlerinde belirecek ifadeyi hayal ederek kendi kendime keyiflendim.

Whitewood lideri ve Shadowbane lideri memnuniyetsizlikle yüzlerini buruştursalar da itiraz etmediler. Çıkarcı pislikler! Sığınacak bir limana ihtiyacımız olduğundan dişlerimi sıktım ve iki yüzlülüklerine mecburen ortak oldum.

"Kalsınlar şimdilik," diye lütfetti Susan Whitewood denen kadın. "Yıkım yeniden yaklaşıyor. Hissediyorum."

Reynold herkes aynı fikirde olunca oylamaya sunma gereği duymadı. "Odalarınıza gidin, dinlenin lütfen," dedi.

Biz çıktıktan sonra konseyin tartışacağı konuları hiçbirimiz merak etmiyorduk. Zor ayakta duruyordum ve yaslandığım Sol de bitkinlik konusunda benden yalnızca biraz daha iyi durumdaydı.

Konsey odasını terk ettik, kuleye giden koridorda durduk. "Onu ne yapacağız?" diye sordum annemi işaret ederek.

"Onu bana bırak," dedi babam, güven verici bir ses tonuyla. "Sen dinlen, enerjini topla."

Babamın koluna zorla tutunmuş hâlde duran Sophia da en az bizim kadar yıpranmış görünüyordu. Saf obsit taşlarına rağmen babam işini sağlama almış ve muhafızlardan aldığı iğneli bilekliklerden birini de bileğine geçirmişti. Umarım bu kadarı onu durdurmaya yeterdi.

Babam, annemi bir zamanlar paylaştıkları odaya doğru sürüklerken arkalarından hüzünle baktım. Alaric'in gözlerinde eski, mutlu anıların hayaleti yerini ağır bir hayal kırıklığına bırakıyordu.

Sol'ün belimi sımsıkı kavrayan kolu beni gerçekliğe geri çekti. Beni yönlendirmesine izin verdim ve birlikte kalacağımız odaya doğru yürüdük.

Odaya girdiğimizde ona bir daha sarılamayacakmışım gibi kollarımı boynuna doladım. O da beni sıkıca kucakladı. Bacaklarımı beline sardım, beni yumuşak koltuğa kadar taşıdı. Kendisi otururken beni kucağında, göğsüne bastırarak tuttu. Ona sarılıp ağlarken gözyaşlarım durmak bilmeden

akıyordu. Yüzüm boynuna yaslanmıştı, çenesini saçlarıma sürterek sakinleşmemi bekledi.

Bir süre geçtikten sonra çenemin altından nazikçe tuttu, başını eğdi ve yaşlarla ıslanmış yüzümü kendine çevirdi. "Ağlama," dedi başparmağıyla yaşlarımı silerken. "Buradayım, geçti."

"Aynı kâbusu daha kaç kere yaşamam gerekecek?" diye sordum hıçkırırken. "Seni kaç kere daha kaybetmem gerekecek?"

"Yüzünü yıka, hadi," dedi saçlarımda parmakları gezinirken. "Bugün yeterince ağladın, artık seni ağlarken görmek istemiyorum."

Sessizce başımı salladım ve kucağından inerek yüzüme soğuk su çarptım. Damlalar yüzümden dökülürken aynada kendime baktım. Bir anlığına Methara'daki görüntüm geldi gözlerimin önüne, gözlerimi yumdum.

Kapıdan çıktığımda Sol'ü, ayna karşısında gömleğini sıyırmış hâlde dikkatle omzuna bakarken gördüm. Ben içeri girince gömleğini aceleyle kapattı, hiçbir şey olmamış gibi yanıma geldi.

"Neye bakıyordun sen?" diye sordum şüpheyle.

"Bir şey yok," dedi, beni kollarına alarak. "Ufak çizikler, önemsiz."

Ellerimden tuttu ve tıpkı az önce olduğu gibi koltuğa otururak kucağına çekti beni. Elim üzerindeki gömleğin yakasına kaydığında sıkkın bir nefes üfledi ancak beni durdurmadı.

Kalp atışlarım hızlanırken düğmelerini açtım usulca. Yer yer yırtılmış giysinin tek omzunu aşağı sıyırdım. Gördüğüm şey, yeniden gözlerimin dolmasına sebep oldu.

Göğsündeki beyaz iz... genişlemişti. Küçük bir yıldırım ağacı gibi göğsünde başlayan işaret, şimdi dallarını omzuna doğru uzatıyordu.

"Sol," dedim endişeyle. "Bu... öldüğün için mi?"

"Büyük ihtimalle," dedi. Sesini rahat tutmaya gayret ediyordu ancak gözümde tomurcuklanan yaş, yine de döküldü. "Sen böyle sürekli ağlayacak mısın?" diye sordu güllerek. "Yeter artık, hadi. Öğreneceğiz."

"Bu ölünce oluyorsa eğer..."

"Sen de Altın Saray'da beni hançerlediğinde ölmüşsün demektir," diye cümlemi tamamladı elimdeki ize dudaklarını bastırırken.

İkimiz de bu bilginin verdiği rahatsızlıkla bir süre konuşmadık. Omzundan aşağı kaydırdığım gömleğini düzeltti, saçlarımı okşadı.

"Bilgi toplamamız gerekli, Bell. Ne olduğumuzla ilgili... Eğer ne olduğumuzu anlayamazsak ne yapacağımızdan da hiçbir zaman emin olamayacağız."

"Ölemiyoruz, hafızana annem dokunamadı, insanları ve avcıları magusa dönüştürebiliyoruz, sihirli yaratıklarımız var," dedim onun da yaratığı olduğunu varsayarak. "Antiklerle hiçbir farkımız yok, Sol."

Başını arkasındaki kanepeye yasladı, derin bir nefes aldı. Açığa çıkan güzel boynundaki âdemelmasının hareketine hipnoz olmuş gibi baktım yutkunduğunda.

"Haklısın Bell. Antiklerle aynı güçlere sahibiz ve onları tanıyan annen ve Sirona var yalnızca," dedi. "Reynold'u ikna edelim, Sirona'yı buraya çağıracağım. Bana bir açıklama borçlu." Beni saran kolları bir yandan tüy gibi bir dokunuşla sırtımı okşuyordu.

"Şu ak kâhin meselesi," dedim. "Onlardan bir tane bulmamız gerekiyor. Yalnızca Sirona'ya güvenemeyiz. Reynold dinlendiğimizde bizimle konuşmak isteyecek. Belki nerede olduklarını biliyordur. Şimdiye kadar birbirimize yardım ettik. Ona soralım, Sol. Bir şeyler gizleyerek elimizi zayıflatıyoruz yalnızca."

"Haklısın. Onları hafife alıyoruz, uzun zamandır avcı ülkesinde hüküm sürüyorlar. Bizden daha çok şey bildikleri kesin," dedi Sol başını yasladığı yerden. "Akşam Reynold'dan yardım isteyelim," diye sözlerini sonlandırdı. Gözleri mayışmış, yarı kapalıydı.

"Çok korktum," dedim elim camdan giren güneşle altın tonlarında ışıldayan saçlarına uzanırken. Gözlerini yeniden açtı ve bana baktı.

"Benden korkuyor musun?" diye sordum gözlerine bakmadan. Orada göreceğim şeyden tedirgindim.

"Senden korkmuyorum," dedi rahatlatıcı bir ifadeyle gülümseyerek. "Kendine zarar vermenden korkuyorum." Ardından, "Her şeyi öğreneceğiz," diye sözlerini bitirdi. Yapılacak çok fazla bir şey yoktu. "Dinlenelim," dedi yeniden gözlerini kapatıp, belimdeki kollarını daha da sıkılaştırdı.

Eğilip dudaklarımı boynuna bastırdım ve aralayıp bronz tenini öpmeye başladım. Gözleri kapalı gülümsedi. Dudaklarım yavaşça âdemelmasına ulaştı yumuşak öpüşlerle. "Yorgun değil misin?" diye sordu muzip bir sesle.

"Yavru bir ejderha doğurdum ama idare ederim," dedim gülerek. "Sen?"

"O şey daha yavru mu?" dedi gülerek. "Ölümden döndüm ama sorun değil. Senin için her zaman hazırım."

Ağlanacak hâlimize gülüyorduk. Belimden saran kollarını ayırdı, yola çıkarken yırtılmış elbisemin yerine giydiğim kirlenmiş tuniği başımdan sıyırıp attı. Başparmağını boynumdan sırtıma doğru, omurgam boyunca bastırarak indirdi. Bedenimi tatlı bir ürperti kapladı.

"Kale?" diye sordu umurumda olmadığını bile bile.

"Yansın, Sol. Artık kimsenin umursayacağını sanmıyorum," diye fısıldadım gülümsemesi yüzünü kaplarken.

Çok fazla hareket edecek hâlimiz olmasa da onunla bütün olmak istiyordum. Onu kaybetme korkum yepyeni bir boyuta ulaşmıştı. Bir kez daha ölümünü izleyemezdim. Kalbim patlayacak gibiydi ve varlığımı varlığına dolamak istiyordum.

Beni hafifçe yukarı kaldırdı, üzerimdeki bol pantolonun düğmesini açıp sıyırdı ve yere gönderdi. Kendisi de pantolonunun bağcıklarını çözdü, dizlerinden aşağıya sıyırdı. Bu sırada dudaklarımı öperken hamleleri yumuşak ve sevgi doluydu.

Her zamanki gibi çekiştirerek ve hoyratça değil, şefkatle dokunuyorduk birbirimize bu kez. *Ölümden dönmüş gibi, incitmekten korkarak...* Beni yeniden kucağına doğru yavaşça indirdi ve içime girdi. İkimiz de alışmaya çalışıp derin nefesler alırken birkaç saniye bekledi.

Gözlerimizi kapadık. Elleri göğüslerimi okşarken dudakları dudaklarıma kapandı. Kalçasını yukarı aşağı oynatarak içimde hareketlenmeye başladığında hazzın fazlalığıyla nefesimi tuttum. İkimiz de konuşmadık; ikimizde de birbirimizi kaybetmenin korkusu vardı ilk kez sevişirken, birbirimize yeniden ait olabilmenin derin rahatlamasıyla birlikte.

Hızlı hamlelerle zirveye ulaşırken kucağında inledim. Bedenimi iyice kendine bastırdı. Ben de o sırada sayamadığım kaçıncı kez rahatlamaya erişmiştim onunla birlikte. İkimiz de nefes nefeseyken başını arkaya attı, koyulaşmış gözlerini bir anlığına kapattı. Güneş ışığında alnında tomurcuklanmış her bir ter damlasını sayabiliyordum. Nefeslerini düzene sokmaya çalıştı.

"Seni seviyorum," dedi kısık sesiyle. "Seni asla yalnız bırakmayacağım. Gitmeyeceğim," diye mırıldandı dağıttığı saçlarını uzun parmaklarıyla düzeltirken.

Ona sarılı olan bacaklarımı kenetledim ve çıplak, nemli göğsüne başımı yasladım. Yüzümü görürse korkularımı da görecekti. *Gitmesinin bazen elinde olmayışını bildiğimi...* Her yandan tehlikedeydik. *O veya ben...* Bu güç içimizde olduğu sürece zarar görecek, birbirimizi korumak için yoldan çıkacaktık. Onun da aklından bunların geçtiğini biliyordum. Anlayışla çenesini başıma yasladı. Bir süre kasılmalarımızın bitmesini bekledik birlikte nefeslenirken.

Oldukça yorgunduk ve koltukta bu hâlde uyuyamayacağımızdan kıpırdanarak doğrulmaya çalıştım. "Kendime korunma çayı yapayım," dedim. Şakağına, annemin büyüsünün temas ettiği yere dudaklarımı bastırdım.

"Çayı ben hallederim, banyoya git," dedi, bacaklarımı kendinden çözerek dudağıma bir öpücük kondurdu.

Titreyen bacaklarımla doğrulup sıcak suyun altına attım kendimi. Banyonun soğuk, taş duvarına yaslanınca ancak ayakta durabiliyordum. Kalan son enerjimle seviştiğimiz için yer artık ayaklarımın altından kayıyordu. İyice temizlendikten sonra havluları üzerime sarıp odaya geçtim. Moralotu çayını bana uzattı, alnıma bir öpücük kondurdu ve banyoya ilerledi.

Gözlerim kapanarak onun işinin bitmesini beklerken çayı yudumladım. Belinde havlu sarılı hâlde ve güzel kokular eşliğinde odaya döndü. Çayı bitirdiğimi görünce itiraz etmeme fırsat kalmadan beni kucaklayıp yatağa taşıdı. Kendisi de yanıma uzandı ve sarmaş dolaş, hiç zorlanmadan derin bir uykuya daldık birlikte.

Gözlerimi yeniden araladığımda güneş ışıkları yerini çoktan akşam karanlığına bırakmıştı. Bahar ayları olduğundan artık şömine yakmıyorduk ve odayı aydınlatan tek ışık, kalenin dışını aydınlatan meşalelerin loş ışığıydı. Uyurken yine nasıl becerdiysem Sol'ün üzerine tırmanmıştım ve şaşırtıcı olmayan şekilde üzerimizdeki havlular kaymış, çıplak tenlerimiz birbirine karışmış hâlde uyuyorduk.

Kıpırdanmamla gözleri kapalı gülümsedi. Gözlerini hiç açmadan ve tahminimce tam olarak uyanamadan elleri bedenimin hassas noktalarında gezmeye başlayınca, artık kaleyi yakmanın korkusu üzerimizde olmadığından yeniden birbirimize karışmamız için ona karşılık verdim. Her iki seferinde de büyümüz kontrolden çıkıp ufak anormalliklere yol açsa da kalenin çanları hiç çalmamıştı. Herkes gibi avcılar da değişiyorlardı, büyüyü kabulleniyorlardı.

Yataktan doğrulduk ve yeniden banyo yaptık. "Reynold'la konuşmaya gitmemiz lazım," dedim canım sıkkın hâlde. Onunla herhangi bir odada sevişerek günlerimi geçirmeye hiç itirazım yoktu ancak rahatsız edici gerçekler zihnimi maalesef işgal ediyordu.

"Gidelim," dedi ve dolaptan temiz giysiler seçti, benim için de bir takım uzattı. Giyindiğimde sular damlayan saçlarımı havluyla kuruladı. "Arkanı dön," dedi gülümseyerek. Ne yapacağını anlamasam da arkamı döndüm. Saçlarımı üçe ayırdı ve beceriksizce örmeye koyuldu.

Kalbim benimle ilgilenmesinin verdiği sıcaklıkla erirken, "Sol, sen saç örmeyi nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Çocukken annemin saçlarıyla oynamayı severdim," dedi omuz silkerek. Uzun parmakları saçlarımda en aşağıya kadar indi, örgülerimi tutturduğum iplerden biriyle tutturdu.

Ona doğru döndüm; gülerek, eleştirel bir gözle baktı ve perçemlerimi de düzelttiğinde, "Mükemmel değil ama iş görür. İstersen kendin yeniden yapabilirsin," dedi mahcup bir sırıtışla. Aynaya yürüdüm. Başımı yana çevirip saçımı kontrol ettim. Mükemmel değildi ama ondan geliyordu. Ve tam da bu yüzden çok güzeldi.

"Beğendim, teşekkür ederim, prens," dedim sevecen bir sesle.

Başparmağı yanağımı okşadı. Sonra kolunu omzuma doladı. Dinlenmiş, sakin, mutlu bir şekilde odadan çıktık. Kehaneti, kaderimizi ve herkesi unuttuğumuz bu küçük anlarda, yalnız yaşasak her şeyin ne kadar huzurlu olabileceğini anlıyordum.

Reynold tam da tahmin ettiğimiz gibi bizi bekliyordu. Bizi konsey salonuna değil, rahat koltukları olan görüşme odasına aldı. Artık birbirimizle ilgili bazı şeyleri kabullenmiştik ve çoktan belli ettiği üzere Sol'ü seviyordu. Yardımcı olacağından şüphem yoktu.

Babam, Sophia'nın yanından ayrılamadığı için gelememişti. Orion amca ise Reynold tarafından civar şehirlerden bilgi toplamak üzere görevlendirilmişti. Gelişimizi ona da haber vermişti, en fazla birkaç gün içinde kaleye dönerdi.

"İkinize de geçmiş olsun, yeniden," dedi Reynold. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Solaris derin bir nefes aldı. Nereden başlayacağını düşünüyor gibiydi. Ona destek olmak için söze ben girdim. "Ne olduğumuzu, gücümüzün sı-

nırlarını öğrenmemiz gerekli," dedim. "Ölemiyoruz, insanları dönüştürebiliyoruz... ve benim sihirli bir yaratığım var."

Özellikle son cümlemden sonra Reynold'un yüzü iyice soldu. "Ne?"

"Evet, bir ejderha. Karanlık magus şehrinde savaşırken, içimden taşan güçten doğdu. İsmi Alduin. Şu an kendine yuva kuruyor." Lafı dolandırmanın faydasız olduğunu bildiğim için doğrudan her şeyi söylemiştim.

Reynold duyduklarının verdiği şokla gözlerini kırpıştırırken, Sol'e endişeyle baktım. *Fazla mı hızlı anlattım?* Sol, gözleriyle devam etmemi işaret etti.

"Kendi gücüme hâkim olamıyorum. Onu kontrol edebilmek için daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," dedim.

Reynold, ilk şaşkınlığını attı, parmaklarıyla şakaklarını ovaladı. "Kehanet size yardımcı olmuyor, değil mi?" diye mırıldandı. "Çok belirsiz..."

Ne kadarını bildiğini bilmediğim için temkinli bir şekilde başımı salladım.

"Orion'u, kâhinlerden birini bulması için yolladım," dedi. "Bir ak kâhin... Solaris'in Ateş Prensi olacağını annesine haber veren gibi."

Biliyordu.

Şu kahrolası evrende hâlâ bilinmezlikle boğuşan, sadece Sol ve ikimiz vardık muhtemelen.

Sol, şaşkın gözlerle büyükbabasına baktı.

Yaşlı lord omuzlarını silkti. "İnkâr edersem kaçabileceğimi düşündüm ancak kehanet neyi işaret ediyorsa hepsi gerçekleşiyor. Büyünün yükselmesine engel olamayacaksam uyum sağlamam gerekli," dedi. "Kehaneti en iyi bilenler kâhinlerdir. Sağda solda bulduğumuz dizelerin hepsi onlar tarafından yazıldı. Orion bu gece kaleye dönmüş olacak ancak onu beklemenize gerek yok. Kâhinin yerini öğrenmiş."

"Nerede?" diye sordu Solaris.

"Aetherium'un en güneyinde, Prunda isimli balıkçı kasabasında saklanıyormuş," dedi. "Bu gece yola çıkmanızı öneririm. Ne kadar süreyle orada kalacak bilmiyoruz. Eğer hızlı seyahat edebilirseniz buradan üç günlük mesafede."

Solaris düşünceliydi. Başını sallayarak onayladı.

"Şu ak kâhin meselesi ne? Bir de karanlık olanlar mı var?" diye sordum.

Reynold arkasına yaslandı. "Kehanetlerin hepsinin doğduğu bir şehir olduğu efsanesi dilden dile dolaşır. Kâhin soyu, bu şehrin ve kehanetin koruyucusudur. Şehrin yalnızca kehanette adı geçenlere ve kâhin soyuna görünür olduğu anlatılır. Eski yazıtlarda şehrin adı Baendor olarak geçer."

Harita bilgim fena değildi ama Baendor isimli bir şehir hiç hatırlamıyordum. Sol de hatırlamıyordu belli ki.

Reynold anlatmaya devam etti. "Kusurlu Tanrı Vaelirion hikâyesini bilir misiniz?" diye sordu.

Başımı salladım, Sol de bildiğini belli ederek onayladı.

"Vaelirion'un yeryüzüne büyüyü getirip dengeyi bozduğu, sonunda yok edildiği söylenir. O yok edilişin şehrin sınırları içinde gerçekleştiği; kâhinlerin yalnızca kehaneti değil, onun ölümlü tek parçası olan kalbinin küllerini de koruduğu anlatılır. Özünün küçük bir parçasının nelere yol açabileceği düşünüldüğünde bu makul bir önlem," dedi. "Kara kâhinler ise külleri çalmaya çalıştıkları için sürgün edilmiş soydur. Şehre girişleri, bedel ödenene dek yasaktır. Halk onları *'Lekeliler'* diye anıyor. Baendor'dan sürülmüşler ve asırlardır geri dönmenin yolunu arıyorlar."

Yeni öğrendiğim bilgileri tartıp zihnimde tararken Sol söze girdi. "Ak kâhinlerle karanlık olanları ayırmak için bir yol var mı?"

"Kollarında kara bir dövme dağlanmış hâlde doğarlar. Bu bir çeşit lanet," dedi Reynold. "Kırık bir anahtarı saran yılan figürü."

Sol birkaç saniye düşündü ve bana baktı. Başımı sallayarak onayladım. "Bu gece yola çıkalım," diye karar bildirdi Reynold'a.

"Neye ihtiyacınız varsa, at, silah, altın... hepsinin karşılanmasını sağlayacağım," dedi Reynold.

"Sirona Blaze'i de buraya çağırmamız gerekli," diye son bir ricada bulundu Solaris. "Onu davet ederken, ona ihtiyacım olduğunu bildir lütfen."

Reynold, sebebini anlamasa da davet göndereceğini belirtti.

Sol, ona minnetle teşekkür ettikten sonra odayı terk ettik. Kalacağımız kuleye yaklaşınca Sol'ü kolundan çekip durdurdum. "Oraya hızlı ulaşmak istiyorsak kalabalık gidemeyiz," dedim.

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum," diye yanıtladı. "Jay, Nora ile kalsın istiyorum," diye söze başladı.

"Sen biliyor muydun?"

"Asıl sen nereden biliyorsun?" diye sordu gülerek. Omuzlarımı silktim yanıt vermeden önce. "Jay'in alık bakışlarından anlamıştım," diye yanıtladım sırıtarak. "Nora da öyle mi hissediyor?"

Solaris onaylamaz bir ifadeyle baktı bana. "Evet, Lu, muhtemelen. Dikkatini toplayabilir misin?" dedi gülerek. "Jude, Benj, Iris ve Ethan," diyerek aklındaki ekibi saydı.

Aramızda en güçlü ve en çok güven duyduğumuz savaşçılar onlardı ancak ufak bir sorun vardı aklımda. "İçlerinden ikisi babamın yanında kalsa kendimi daha rahat hissederim Sol," dedim. "Annemin sağı solu belli olmuyor, biliyorsun."

Solaris bana hak verdi. Burayı korumak için de güvendiğimiz birileri kalmalıydı. Jay tek başına herkesle başa çıkamazdı ve meşgul olacağını tahmin ediyordum.

"Öyleyse Jude ve Ethan burada kalsınlar," dedi.

"Tamam, bana uyar."

"Ejderhanı çağırsan seyahat süremiz kısalırdı," dedi Sol sırıtarak.

"Hepimizi sırtına alır mı, emin değilim. Biraz asabi bir enerjisi var," diye yanıtladım gerçekten olasılığı tartarken, oysa Sol yalnızca şaka yapıyordu.

"Neden acaba?" diye mırıldandı muzip bir gülümsemeyle.

Ona gözlerimi devirdim, odaya doğru yeniden yürümeye başladık.

"Benj'i ejderha tepesinde başka bir ülkeye götürmek için bayıltmamız gerekirdi. Güvenli yolu tercih edelim," dedi.

Ben Iris ve Benjamin'le görüşmek için odalarına giderken, o da gitmeden önce Nora'yı ve yeni doğan yeğenini ziyaret etmek istedi. Vakit kaybetmek istemiyorduk. Kâhin yer değiştirmeden onu bulmalıydık. Sorular artıyordu ve biz gün geçtikçe daha tehlikeli hâle geliyorduk. Antikleri uyandırma meselesi de hâlâ tam bir muammaydı ve kâhinin bu konuda bize ışık tutacağını umuyordum.

Kapıyı tıkladım, Iris açtı ve beni hemen kucaklayıp içeri çekti.

"Seni merak ettim," dedi sıcak bir sesle. "Hiç konuşamadık, iyi misin?"

Methara'dan beri ekipteki kimseyle doğru düzgün konuşamamıştım. Benden korkup uzak durmalarından çekindiğim için, Iris'in bu içten karşılaması yüreğimi biraz olsun rahatlattı.

"İyiyim," dedim minnetle.

Banyo kapısı açıldı. Benj çıktı. Saçları ıslaktı, üzerinde gömleği yoktu. "Rahatsız ettiysem daha sonra gelirim," dedim panikle.

Iris gülmeye başlarken, Benj gözlerini devirdi. Yatağın üzerinden gömleğini alıp üzerine geçirdi.

"Bu saatte odamıza geldiğine göre," dedi, her zamanki alaycı tavrıyla. "Mesele benim gömleğimden daha önemli olmalı." Kaşlarını kaldırıp sırıttı. "Anlat bakalım, kız kardeş, bu sefer nereyi patlatmaya gidiyoruz?"

Ona yüzümü ekşitirken odadaki koltuklardan birine yerleştim ve meseleyi kısaca anlattım. İkisi de fazla düşünmediler. "Eşyalarımızı hazırlayalım, kale kapısında buluşuruz," dedi Benj güven veren bir sesle.

İkisine de minnettardım.

Benjamin ve Iris hazırlanırken, Nora'yı tebrik etmek için odasına yöneldim. Odalarımız aynı kattaydı. Kapıyı tıkladığımda, Nora'nın yanında kalan yardımcılardan biri kapıyı açtı ve beni gülümseyerek içeri buyur etti.

İçeri girdiğimde beni karşılayan manzara, kollarında battaniyelere sarılmış bebeği tutmak için çabalayan Sol oldu. Yüzüme yayılan gülümsemeyi durduramadım. Bebek onun kolları arasında oyuncakmış gibi minicik görünüyordu ve düşürmekten korktuğundan oldukça tedirgindi. Birkaç saniye o manzaranın güzelliğinin tadını çıkardım.

Eski hâline dönmüş olan Nora enerjik adımlarla yanıma geldi, onu tebrik ederek kucakladım. Annesi Svandell Düşesi de buradaydı. Jay ve ona başımla selam verdim.

Sol'ün yanına gidip parmak ucumda yükselerek bebeği görmeye çalıştım. Yumuk gözleri ve pembe yanaklarıyla çok güzeldi. Sol'ün kollarında huzurla uyuyordu. Sol'ü tedirginlikten kurtarmak için bir kolunu hafif aşağı çektim, duruşunu düzelttim. "Böyle tutacaksın," diye fısıldadım gülümseyerek.

Eos'u ablamla ikimiz büyüttüğümüzden bebek tutmak konusunda ondan daha tecrübeliydim. Sol bebeğin kokusunu içine çekti ve onun uykusunu bölmemek için dikkatli hareketlerle annesine teslim etti.

"Gitmeden babamı da görmem gerekli," dedim. Başını sallayarak onayladı. "Eşyalarını ben hazırlarım. İşin bittiğinde kapıda buluşalım," dedi. Jay'le de vedalaştık ve babamın odasına ilerledim.

Alaric, Sophia'yı odasına hapsetmişti ve kıpırdamasına izin vermiyordu. Kapıyı tıkladığımda odanın içine temkinle bakarak kapının önüne çıktı.

Annemi kısa bir süre içerisinde yeniden görmek isteyeceğimi sanmıyordum.

"Nasıl?" diye sordum sert bir sesle.

"Aynı," dedi bezgin bir ifadeyle. "Hiç konuşmuyor."

Başımı eğdim ama içimde suçluluk yoktu. Başına gelenleri hak etmişti. Bu hikâyede acıdığım tek kişi babamdı.

"Kâhinleri aramaya gidiyoruz. Bir süre burada olmayacağım," dedim. Kapıya doğru kaçamak bir bakış attım. "İyi olacak mısın?"

Babam gülümsedi, saçlarımı okşadı. "Beni merak etme. Asıl sen dikkatli olacaksın," dedi.

Ona sıcak bir sarılmayla veda ettikten sonra fark ettim ki artık döndüğüm her köşede beni merak eden, endişelenen, bana inanan daha fazla insan vardı. Ve bu ne kadar hoş olsa da korumam gerekenlerin sayısı giderek artıyordu. *Öncelikle kendimden...*

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM
SYBERIA

Kâhini bul ve konuştur.

Iris ve Benj ile kale kapısında buluştuk, atları aldık ve kâhini bulmak üzere yola koyulduk. Ekibi geride bırakmaya ikna etmek zor olmuştu; Orion amcanın dönüşünü beklemeye vaktimiz yoktu.

Kâhini bul ve konuştur.

Ne olduğumu, neler yapabileceğimi bilmek istiyordum. Ölümden dönerken bir hasar kalıp kalmadığını... Böylece Sol için deli gibi endişelenmekten de biraz vazgeçebilirdim belki.

Solaris yanımdaki atta, sırıtması yüzünde genişlerken, "Ejderhayla gitmeliydik," dedi.

"Hey! O canavarın sırtına binmem için beni öldürmeniz gerek," diye yanıtladı Benj homurdanarak.

"Ona canavar dediğini duyarsa, göreceğin son şey inci gibi dişleri olur. Onun adı Alduin," dedim.

Iris, kendi atında seyahat ederken Benj'in homurdanan hâline kıs kıs gülüyordu.

"Kız kardeş, alınma ama zaten zorbanın tekiydin. Bir de ejderhan olmasına dünyanın ve bizim ihtiyacımız yoktu."

"Zorba değilim, Benj," diye yanıtladım tatlı bir sesle. "Ejderham için aynı şeyi söyleyemem ama... Kim bilir... Çağırıp kendisine soralım mı?"

"Böyle didişirseniz bu yol bitmez," diye kibarca uyardı Iris gülerek. "İkinizi dinleyeceğime Alduin'e yem olurum daha iyi."

Üç günlük yolumuz vardı ve haklı bir müdahale olduğunu istemsizce kabul edip omuz silktim.

"Canavar," dedi Benj.

"Alduin."

"Yeter," dedi Solaris. "İkinizin de ağzını bağlayacağım birazdan."

"Gerçekten mi?" dedim yüzümü Solaris'e çevirerek. Kirpiklerimin altından ona baktım. "Yapar mısın?"

"Sana yapmam, Benj'i bağlarım."

Benjamin, eskisinden de fazla homurdanarak ve aralara küfür olduğuna emin olduğum tatlı sözler serpiştirerek atının kalçasına vurdu, hızlanarak öne geçti.

Fazla mola vermemeye özen göstererek günlerce ilerledik. Nora'nın annesi, Svandell Düşesi, güvenle Prunda'ya geçişimizi sağlamak için birliğini önceden haberdar etmişti. Aetherium sınırında askerleri tarafından karşılandık ve ülkeye sorunsuz bir şekilde giriş yaptık. Bizi tüccar kılığında ülkeye sokmuşlardı. Svandell askerleri, Solaris'in karşısında yerlere kadar eğilerek saygıyla selam verdiler.

Etrafıma şöyle bir bakınınca ilk bakışta bile Marvin'in başının ne kadar belada olduğunu anlamak hiç zor olmadı. Aetherium değişmişti. Eskiden askerlerin devriye gezdiği şehirler ve köyler arasındaki yollar, artık ıssız ve tekinsizdi. Ülkeye izinsiz giriş yapmamız bile fazla kolay olmuştu. Sınırlarını bile koruyamayan bir ülkenin güvenliğinin çoktan eleğe döndüğünü kabul etmek gerekirdi.

Benj ve Iris, sessizce tetikte yanımızda ilerliyorlardı. Svandell askerleri bizi Prunda yolunun yarısında bırakmıştı. Marvin'e karşı durmasalar da Svandell hâlâ ülkenin sancaklarından biri sayıldığından, bizimle açıkça görünmek istemiyorlardı.

Aetherium savaştan yeni çıkmıştı ve Svandell ne kadar Marvin ile fikir ayrılığında olsa da avcılara karşı ülkeyi hepten savunmasız bırakmak istemiyordu. Sanırım isyan edenlerin hepsi yalnızca kralın değişmesini istiyordu. Ülkeye adalet gelmesini, türlerin eşitliğini... Bunu yapabilecek tek kişi ise yanı başımda, düşünceli bakışlarla değişen ülkesine altın gözleriyle bakıyordu.

"Marvin tacı gerçekten başına değil kıçına takmış," dedi Benjamin. "Buralar hayaletli ormana dönmüş."

"Başında bir sürü dert var," dedi Solaris. "En başta da sevimsiz karısı. Westerfeld şimdiden ona baskı kurmaya başlamış."

"Ülkenin güneyini yok saymaya karar vermişler herhâlde," dedi Benjamin. "Şurada bizi kesseler bir kişinin ruhu duymaz."

"Eskiden de pek dikkate alındığı söylenemezdi," dedim omuzlarımı silkerek. "Güneyi her zaman ihmal ediyorlar. Veya küçük köyleri."

"Luna haklı," dedi Iris. "Ama eskiden en azından devriye gezen askerler olurdu. Suç oranı artmıştır herhâlde."

Evet, o devriye gezen askerlerden biriydim ben de. Eskiden de yapılanma gevşek, ülkenin az nüfuslu bölgeleri terk edilmişti ancak bir otoritenin varlığı her zaman hissediliyordu. O zaman faydası olmadığını düşünsem de aradaki fark trajik biçimde hissediliyordu.

Orman yolunda fazla ses çıkarmamaya gayret ederek ilerledik. Issızlık tedirgin etmişti. Bir süre daha yol aldıktan sonra ağaçların arasından gelen hışırtılar duyduk.

Sol, elini havaya kaldırıp yumruk hâline getirerek işaret verince, dördümüz de aynı anda atlardan indik. Hışırtılar giderek yaklaşıyordu. Sol'e sessizce yukarıyı işaret ettim, başını sallayarak onayladı.

En iyi yaptığım şeyi yapıp kedi sessizliğinde ağacın gövdesine tırmandım ve öne uzanan dalların arasına saklandım. Iris de hiç sözleşmeden, karşı taraftaki ağaçta benim gibi hazır konumda yerini aldı.

Benj ve Sol, temkinli gözlerle kılıçlarını çekmiş hâlde davetsiz misafirleri beklemeye başladılar. Birkaç dakika sonra meşaleli, bordo pelerinli tipler bir anda etraflarını kuşattı.

"Nereye gidiyorsunuz yabancılar?" diye sordu içlerinden birisi tok sesiyle.

Ellerinde bizi durmaksızın bayıltan okları atan ince borular, yaylar, arbaletler vardı. Saray askeri olmadıkları hâlde bu kadar silahlanmış olmalarını kaşlarımı çatarak izledim yukarıdan. Ayaklı cephanelik gibilerdi.

Aetherium'da böyle organize bir soyguncu grubuyla karşılaşmak eskiden neredeyse imkânsızdı. Hırsızlığın cezası, hırsızın el kemiklerinin kırılmasıydı. Açlık ve yoksulluğa rağmen kimse kolay kolay hırsızlık yapmayı göze alamazdı bu yüzden. Şimdi ise işler değişmişti. Bu adamlar yalnızca kanunsuz değil, örgütlüydü.

Ve şanslı günlerinde değillerdi.

Kaslarım gergin, Sol ve Benj'den gelecek işareti bekledim.

Solaris dostane bir tavırla ellerini kaldırdı. İstesek hepsini birkaç dakikada yere sererdik ama fazla patırtı çıkacaktı. Dikkat çekmememiz gerekiyordu. Marvin'in sevimsiz yüzü şu an görmek istediğim son yüzlerden biriydi.

"Prunda kasabasına seyahat ediyoruz. Tüccarız," diye seslendi Sol temkinle.

Adamlar birbirlerine baktılar. Sol ve Benj'in görünüşünden tehlikeli olduklarına karar vermiş olacaklar ki silahlarıyla yaklaştılar. "Dört at var, iki kişisiniz. Diğerleri nerede?" diye sordu içlerinden biri.

"Bu atları satmak üzere Prunda'ya götürüyoruz. Sipariş var," dedi Sol, rahatlıkla.

Adamın gözleri Sol'ün kılıcına bakarken iri iri açıldı. Elbette *Infernra*'nın sıradan bir kılıç olmadığını bir bakışta anlamıştı. Adam arkasını döndü, bayıltıcı oklarla saldırı emri vereceğini anlar anlamaz gerindim. Bir adım attım, dalda doğruldum ve doğru hedef almaya çalışarak adamın üzerine sıçradım yukarıdan.

Neyse ki hedefimi tam tutturup iri adamın omuzlarına oturur vaziyette düştüm ve hançerimi hemen boynuna yasladım.

Sol'ün dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. Karşı taraftan Iris de benimle aynı anda diğer adamın tepesine inmiş, kılıcını çoktan boynuna yaslamıştı.

"Bu da ne?" diye öfkeyle soludu hançerimin ucundaki bordo pelerinli eşkıya.

"İkisine de dokunamazsınız," dedim alaycı gülümsemem yüzümde genişlerken.

"Silahları ve bayıltıcı okları indirin," dedi Iris kılıç tutmayan elindeki tırnakları kontrol ederken. "Yoksa arkadaşlarınız, siz bir nefes dahi alamadan ölür!"

Benjamin de Sol'ün kopyası bir gülüşle baktı adamlara. İkisi de onları korumamızdan inanılmaz keyif alıyorlardı.

"İndirin," diye diğerlerine seslendi Iris'in çekiştirdiği adam.

Hançerimin sivri ucundaki ise hırlamaya benzer bir ses çıkarmakla yetindi.

Çalıların arasından genç, güzel bir kadın belirdi. Gece gibi siyah, düz saçları beline kadar uzanıyordu. Diğerleriyle eş, bordo pelerinini düzeltti birkaç adım attıktan sonra. "Bunlar onlar," dedi hülyalı bir sesle. "İndirin silahlarınızı."

Koyu renk gözleri, bronz ve pürüzsüz bir teni vardı. Alnını kapatan perçemler gözlerine tehditkâr bir hava katıyordu. Ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırdı.

Sol'ün yanına kadar yaklaştı, reverans yaparak diz çöktü şaşkın bakışlarım arasında. Kadının bu hareketi karşısında, hançerimin altında bekleyen de dâhil tüm eşkıyalarda heyecanlı bir kıpırdanma oldu.

"Ateş Prensi," dedi kadın hayranlık içeren bir sesle. "Aetherium'un gerçek vârisi."

Sol'ün bakışları da en az benim kadar şaşkındı. Kılıcını hazır konumda tutarken tek kaşını kaldırmış, temkini elden bırakmıyordu.

"Sizi bekliyorduk efendimiz. Alaz'ın liderlerinden biriyim. İsmim Seraphin. Tıpkı sizin gibi Ignotus'un soyundan geliyorum."

Seraphin, zarif bir hareketle alevler içindeki bileğini kaldırdı. Muhtemelen kadın olduğu için, Ateş Prensi olma ihtimali olmadığından, annem tarafından Methara'ya sürüklenip beyninin kızartılmasından kurtulmuştu.

"Adamlarına emir ver, geri çekilsinler," dedi Sol gösteriden etkilenmemiş sert bir sesle.

Seraphin işaret verince hepsi silahlarını bırakıp tek dizlerinin üzerine çöktüler.

"Kıvılcım ekibimin kusuruna bakmayın, yüzünüzü tanımıyorlardı. Çaylak ekibi," diye özür diledi genç kadın.

Gözleri bana kaydı. O anda altımdaki adamı bacaklarımla boğmak üzere olduğumu fark ettim. Sol birkaç adımda yanımıza ulaşıp elini uzattı, ona tutunarak adamın omzundan yere süzüldüm. Iris de karşıda aynısını yaptı.

Dördümüz, bordo pelerinlilerin ortasında yeniden bir araya geldik.

Seraphin, "Sizler de hoş geldiniz, Fırtına Prensesi," diye reverans yaparak selamladı beni. Reveransı Sol'e yaptığı kadar süslü olmasa da yine de saygı doluydu.

"Yoldaşları da siz olmalısınız," diye Benj ve Iris'e seslendi. "Size zarar vermeye yeltenmeyiz bile."

Benj, kolunu Iris'in omzuna dolamış, koyu yeşil gözleriyle her birini süzüyordu. "Yani siz, şu meşhur isyankârlarsınız," dedi. "Solaris Blaze'in kral olmasını isteyenler."

Kadın gururla Sol'e baktı, derin bir nefes verdi. "Evet. Onu... yani sizi görmek onur verici. Burada olmanızdan memnunuz ama neden buradasınız?" diye sordu. "Büyüyü yükseltmek için kehanetin izini sürdüğünüzü duyduk. Yardım edebileceğimiz bir şey varsa onur duyarız."

"Bir görev için buradayız, evet," dedi Solaris. Derin bir iç çekip bana baktı. Ne yapacağımızı bilmediğimden omuzlarımı silktim.

Solaris yardım istemenin zararı olmayacağını düşünmüş olacak ki, "Bir kâhin arıyoruz," dedi. "Prunda kasabasında olduğunu duyduk."

Kadın, heyecanla başını salladı. "Syberia'dan bahsediyor olmalısınız. Kendisini gizlenme yerimizde misafir ediyoruz. Kâhinler, kehanetin koruyucularıdır. Bu yüzden onu bir süredir koruyoruz. Herkes peşlerinde, tahmin edersiniz," diye sözlerini sonlandırdı.

"Biz de peşindeyiz," dedi Benj. "İyi niyetlerle."

"Sizi ona götürebiliriz," diye teklifte bulundu Seraphin.

Sol, yüzünü bize çevirdi kararsız bakışlarla. "Eğer dediği gibi onların gizli saklanma alanındaysa zaten yerini bulmamız zor olur," dedim fısıldayarak.

"Az kişiler, bir şey yapmaya kalkarlarsa başa çıkarız," diye güvence verdi Iris fısıltıyla.

Sol gibi ben de tam olarak bu oluşuma güvenmiyordum ancak onlardan kat kat güçlü olduğumuz da doğruydu. "Silahlarınızı bir ata yükleyin. At önden gidecek. Bu şartla sizinle geleceğiz," diye karar bildirdi Sol.

Solaris kendine hançer saplamasını söylese saplayacak gibi duran kadın, şartımızı düşünmeden kabul etti. Bu kadar bağlılık umarım normaldi. Sol'ü lider olarak istediklerini, ufak eylemler göstererek ayaklandıklarını Nora bize anlatmış olsa da böylesi bir adanmışlık beklemiyordum.

Sadece Seraphin değil, yanlarındaki diğerleri de aynı ateşli hayranlıkla bakıyordu Sol'e.

Sol'ün yüzündeki tedirgin ifade, hislerimi yansıtıyordu. Birinin aklını kullanamayacak kadar saplantıyla bağlanması ya kendi sonunu getirirdi ya da bizi tehlikeye atardı.

Silahlarını hızla Benj'in atına yüklediler. Şafak sökmek üzereydi ve ülkenin en güneyine indiğimiz için sıcaklık şimdiden bunaltmaya başlamıştı. Fernville'in yapış yapış, kavurucu yazlarını hiç özlememişken, Aetherium'un bu bölgesi baharın ortasında bile yaz gibi yakıyordu. Pelerinimi çıkarıp atın üzerindeki çantaya koydum. Üzerimdeki ince tuniğin kollarını dirseklerime kadar çektim. Sol de çoktan kolsuz tuniğiyle kalmıştı.

Benj, silahların yüklü olduğu atı çekerek önden yürürken, arkasından altı kişiden oluşan "Kıvılcım" ekibi geliyordu. En arkada ise Iris, Sol, ben ve Seraphin yürüyorduk. Yürüyerek birkaç saatte Prunda kasabasına varacaktık.

"Bu oluşum ne zamandan beri var?" diye sordu Solaris, Alaz'ı kastederek. Kendisi kumandan olduğu dönemde gözden kaçırıp kaçırmadığını merak ediyordu.

"Ülkeyi terk etmenizle birlikte örgütlenmeye başladık, prensim," diye açıklamaya başladı kadın. "Saraya kayıtlı olmayan magusların ne şartlarda yaşadıklarını az çok biliyor olmalısınız."

Sol, üzgün bir ifadeyle bildiğini belli ederek başını salladı.

"Gizlenen çoğu magus birbirini tanır. Kral Marvin, Valor'da yaptıklarınızı ve magus olduğunuzu açıkladığında, bizler için de yeni bir umut doğdu. Ben ve Alaz'ın diğer liderleri, magus olduğunu bildiğimiz kişileri etrafımıza toplamaya başladık. Hâlâ sayımız az ancak umutsuz her magus bize katılmak için kapımızı çalıyor," diye sözlerini bitirdi gözlerinde parıltılarla.

"Tacı alamam," diye açıkça bildirdi Sol. "En azından şimdilik. İnsanlara umut dağıtıyorsunuz ama ben kehanetin peşindeyim. Krallık görevlerini yerine getiremem."

Seraphin'in onun adına umut vadetmesi hoşuna gitmemişti. Ne kadar süreceği belli olmayan bir görevdeydik. Tacı almaya da hiçbir zaman gönüllü olmamıştı.

"Kehanet görevinde olduğunuzu biliyoruz," diye söze girdi Seraphin. "Kral Marvin, sizi itibarsızlaştırmak için bu söylentinin yayılmasını çoktan sağladı. Sizden hemen tacı almanızı beklemiyoruz. Büyünün yükselip tüm ırkların eşit yaşayacağı bir düzen hayal ediyoruz. Valor'daki gibi... Bunun için ne kadar gerekirse bekleriz ve görevinizde size destek olmak için elimizden geleni yaparız."

Solaris, şaşkınlığını gizleyemedi. Sadece başını eğerek teşekkür etti.

Hava lacivertten açık maviye dönerken balıkçı kasabası da az ileride belirmeye başladı. Yükselen yeşil yamaçlar, kasabanın doğal sınırlarını belirliyordu. Her köşede tropik meyve ağaçları vardı. Mango, papaya ve hindistancevizlerinin ağır dalları sokakları süslüyor ve tatlı kokularıyla havayı dolduruyordu. Palmiyelerin gölgesi dar sokaklara düşüyordu.

Limanda rengârenk yelkenli balıkçı tekneleri, turkuaz sulara yansıyan gölgeleriyle sallanıyordu. Balıkçılar günün ilk avını satışa çıkarmış, tezgâhlarını taze balıklar ve deniz kabuklarıyla süslemişti.

Deniz kabuklarını görünce Sol ve Benj ile birbirimize bakıp sessizce gülümsedik. O ikisiyle tanışmam hâlâ dün gibi aklımdaydı.

Sahildeki bazı balıkçı evleri, denize doğru uzanan iskelelerin üzerine inşa edilmişti. Kışı ne kadar çok sevsem de denize açılan bir ev de hayallerimin arasındaki yerini aldı istemsizce.

Kasabanın içine doğru ilerlerken, rengârenk bayraklarla süslenmiş bir pazar yerinin ortasına daldık. İnsanlar keyifle alışveriş yapıyor, yerel ballar, tropik meyve şarapları ve egzotik baharatlar alırken birbirleriyle sohbet ediyorlardı.

Havanın tuzlu esintisini derin nefeslerle içime çektim. Kasabanın durumu diğer yerlere kıyasla iyi durumdaydı. Balıkçılık ve nadir bulunan tropik meyvelere ev sahipliği yapmasının bunda etkisi vardı. Ticaret merkezi bir limana sahipti.

Seraphin, benim aksime bronz teniyle kasabaya uyumluydu. Belki de buranın yerli halkındandı.

Dudaklarım aralık kasabayı izlerken omzuma bırakılan ince bir şalın varlığıyla sıçradım. Solaris'ti. "Bembeyazsın. Kızaracaksın," dedi gülümseyerek. Şalı iyice kendime çekerken gülümsemesine karşılık verdim.

"Kız kardeş. Yine hayatta ilk kez dışarı çıkmış gibi duruyorsun," dedi Benj. "Hatırla, ifadesiz yüz, gizli kimlikler... Ağzını kapat."

"Eskiden daha kibardın," dedim.

"O zaman tam tanışmıyorduk. Yoksa o zaman da bunları söylemek istemiştim."

Gözlerimi devirdim ve yine, yeniden önüme dönüp yüz ifadelerimi saklamaya çalıştım.

Yürüyüşümüze devam ettik. Prunda'nın batısında, kasabanın bittiği yerde yükselen kayalıkların sınırında durduk. İlk bakışta sıradan bir patika gibi görünüyordu. Ancak Seraphin, kayaların arasındaki belirli bir noktayı işaret edince gizlenmiş bir kapının varlığını fark ettik.

Kapı, sık dokulu tropik sarmaşıkların ardına gizlenmiş, yosun kaplı eski bir taş girişti.

"Bu kapının arkasında bir zamanlar denizcilerin yaptırdığı ama zamanla, kullanılmadıkça unutulan bir sığınak var," diye açıkladı Seraphin. "Şimdi Alaz'ın karargâhı olarak kullanılıyor."

"Korsanların saklanma yerlerini andırıyor daha çok," dedi Benjamin.

"Korsanlar da denizci sonuçta, Benj," diye güldü Iris.

"Önden buyurun, prensim," dedi Seraphin, hafifçe eğilerek.

Solaris ise hâlâ onun bu aşırı saygı ve hayranlık içeren tavırlarına karşı mesafeli ve soğuktu. Belki de ekiple o kadar çok vakit geçirmiştik ki onun yabancıların yanında böyle durduğunu neredeyse unutmuştum.

İçerisi doğal bir mağaranın genişliğini korurken, kayaların arasına oyulmuş taş odalarla bölünmüştü. Soğuk, nemli hava yüzümü yalayıp geçti. "İsyancıların burayı karargâh olarak kullanmaya başlamasından sonra, mağarayı ihtiyaçlarımıza uygun düzenledik," diye açıklamaya başladı Seraphin.

Zemine etrafı aydınlatmak için fenerler koyulmuş ve çamur izlerini gizlemek için dokuma halılar serilmişti. Eğimli taş yolu takip ederek daha derinlere indik. Geniş bir holde toplantılar için hazırlanmış yuvarlak bir masa vardı. Üzerinde krallığın haritaları, stratejik noktaları gösteren belgeler ve plan notları dağınık hâlde duruyordu. Solaris, tek kaşını hafifçe kaldırarak etrafı süzdü. Soğukkanlılığının ardında, takdirini saklamayan bir ifade vardı.

Gözlerim, mağara duvarına asılı duran Alaz bayrağına takıldı. Yükselen alevlerin içinde kükreyen bir aslan figürü... Solaris Blaze'in simgesi. Hiçbir ayrıntı tesadüf değildi.

"Mağaranın içinde bir yer altı tünel sistemi var," dedi Seraphin, gurur dolu sesiyle. "Tüneller, denize açılan gizli bir geçide bağlanıyor. Eğer kaçmak zorunda kalırsak kullanmamız için."

"Böyle herkese tanıtırsa gizli geçidin anlamı kalmayacak," dedi Benjamin fısıldayarak. "Amaç gizli olması ya sonuçta."

Yorumuna gülümserken isyan birliğini takdir etmekten alamadım kendimi yine de. Kasabanın huzurlu görüntüsü, isyancıların varlığını gizlemek için mükemmel bir örtüydü. Kasaba halkının bir kısmı da bu hareketin sessiz destekçileri olmalıydı. Tropik meyvelerle yığılı kaseler ve balıkçılar tarafından getirilen kasalar vardı içeride. Prunda, güneşli yüzünün ardında, sessizce büyüyen bir isyanın yuvası hâline gelmişti.

Yeterince yer altına inmemişiz gibi Seraphin, aşağı doğru eğimlenen bir tüneli daha işaret etti. Solaris renk vermemeye çalışsa da alnında tomurcuklanan nemden burada olmaktan rahatsız olduğunu anlıyordum. "İnişimiz ne kadar sürecek?" diye sordum onun bir şey demesine fırsat kalmadan. "Kâhini buraya çağırın, olsun bitsin."

Genç kadın temkinle etrafına bakındı, huzursuz bir ifadeyle kıpırdandı. "Kâhinin burada olduğunu herkes bilmiyor. Yanına gitmelisiniz. Konuşacaklarınız da gizli kalmalı."

Solaris, kendisi için böyle bir çıkış yaptığımı anladığından elini omzuma attı. "Sorun değil, Lu. Alışığım," dedi sıcak bir gülümsemeyle.

Pes ettim ve son tünelde de onu takip ettik. Benj, her an biri üzerimize atlayıp bizi kesmeye çalışacak gibi temkinliydi. Iris de onun yanında sakin ama dikkatli bir ifadeyle geçtiğimiz yolları izliyordu.

Sonunda dar, benim bile eğilmek zorunda kaldığım bir taş koridora geldik. Seraphin ahşap kapının tokmağını çevirdi ve içeriye seslendi.

Yumuşak, melodik bir ses hepimizi buyur etti.

Neyse ki odaya girince koridorların klostrofobik darlığının burada olmadığını görerek rahatladım. Solaris de hemen ardımdan iki büklüm hâlde odaya girip doğruldu. Iris ve Benj de girince, hepimizin varlığıyla yine sıkışık bir hava oluştu içeride. Hiçbirimiz minyon tipler sayılmazdık.

Perdelerle kapatılmış, yatak odası olduğunu tahmin ettiğim bölümden asil adımlarla bir kadın çıktı. Gözümde canlanan kâhin modeli az çok Sol ve Benj'in girdiği falcı kılığı gibiydi. Saçlarda boncuklar, büyük şangırdayan takılar da olacağını düşünmüştüm ek olarak... Bu kadın ise etrafına asalet saçan bir sadelikte, kraliçe zarafetindeydi.

Orta boylu, narin yapılı kadının kızıla çalan koyu kestane saçları ensesinde şık bir topuzla tutturulmuştu. Oldukça güzel görünüyordu. Üzerinde beyaz dantel işlemeli bir gömlek, altında ise yüksek bel, açık mavi keten kumaştan çan şeklinde açılan bir etek vardı. İnce beli deri bir korseyle iyice

belirginleşmişti. Sandaletleri bile zarif ve kaliteliydi. En fazla yirmilerinin ortalarında gibi görünüyordu. Kulağındaki şık inci küpeleriyle ince uzun parmaklarıyla oynadı ve bize sorgulayan gözlerle baktı.

"Hoş geldiniz, Kehanetin Fırtına Prensesi ve Ateş Prensi," dedi yumuşak bir sesle. Duvara yaslanmış masaya yöneldi, beyaz seramik takıma çay doldurdu ve oturmamız için buyur etti. Görünüşünden dolayı ben de şaşkınlığa düşmüştüm ama asıl Benj, kadına ağzı açık bakıyordu. Kadın onun bakışlarını fark edince kibar bir ifadeyle gülümsedi.

"Kâhinlerin ve falcıların daha çılgın bir tarzı olduğunu düşünmüştüm," diye açıklamaya çalıştı Benj. Iris'in onu çaktırmadan koluyla dürtmesine aldırmadı.

Kadın bizi baştan aşağı süzdü. Zarafetinin içinde gizli bir kibir vardı.

"Birkaç şarlatan, falcı veya kâhin kılığına girip aşırı süsleniyorlar diye oluşan bir ön yargı. Bana sorarsanız başarısız bir kılık değiştirme," dedi.

Iris ile kısık kahkahamıza engel olamazken, Sol ve Benj kadına öldürücü bakışlar atıyorlardı. Gizli görevleri ve kılık değiştirme yetenekleri onlar için kutsaldı ve kadın az önce buna dil uzatmıştı.

"Ön yargıları ve görünümleri bir yana bırakalım," dedi kadın ciddiyetle. "Beni neden arıyordunuz?"

"Size güvenebilir miyiz?" diye sordum cevabının olumsuz olmayacağını bilsem de. En azından bir mimik, yalan söylediğini belli edecek bir ifade yakalayabilirdim yüzünde.

"Bu kadar çaresiz olmasanız kaçak olduğunuz bir ülkeye, beni aramaya gelmezdiniz," dedi bana terslenerek. "Yine de içiniz rahatlayacaksa, kâhinler kutsal şehrin ve kehanetin koruyucularıdırlar. İkiniz de kehanette yer aldığınız için bizim için kutsalsınız. Size istesem de ihanet edemem."

Ya çok iyi bir yalancıydı ya da doğru söylüyordu. Bunu ayırt etmemin olanağı yoktu.

"Kolunuzu görebilir miyim?" diye ricada bulundu Sol. "İkisini de."

Kadının yüzü bir anda dondu. Ağır bir hakarete uğramış, tokat yemiş gibiydi. "Beni o lekelilerle karıştırmayın," dedi pürüzsüz sesi titreyerek.

Sol, ona inat eden bir kararlılıkla bakmaya devam edince, kadın öfkeyle bluzunun kollarını sıyırdı ve bileklerine kadar gösterdi. Ardından bileklerini de çevirip uzattı. Temizdi, kara kâhinlerin simgesi ve laneti olan dövme yoktu.

"Tamam mı?" diye sordu gözleri dolarak.

Bu, onların kültüründe sanırım çok büyük bir hakaretti. Bu kadar dramatikleşmesine anlam veremiyorduk hiçbirimiz.

Solaris, kadının tepkisini tek kaşı havada, alaycı bir ifadeyle izliyordu.

Kadına ihtiyacımız olduğundan, onu daha fazla kızdırmamak için araya girdim. "Kusura bakmayın. Tehlikedeyiz, temkinli olmak zorundayız. Kişisel değil," diye açıkladım.

Kadın sakinleşmiş göründü, beklenti dolu gözlerini üzerimize dikti. "Peki," dedi. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Ne olduğumuzu öğrenmek istiyoruz," dedi Solaris, bana yan gözle bakarak. "Neler yapabileceğimizi, sınırlarımızı anlamamız gerekli."

"Sizler kehanette vaat edilenlersiniz," diye söze başladı kadın. Gözleri Solaris'in kolsuz tuniğinin hafifçe dışına taşmış beyaz yara izine takıldı. "Antiklere benziyorsunuz. Ölümsüzsünüz. Tanrılar tarafından Vaelirion'un hatasını telafi etmek, dengeyi yeniden diyara getirmek üzere seçildiniz. Nasıl ki Antiklerde saf tanrı özü varsa sizde de var. Vaelirion'un özü değil, Liv ve Han'ın özü."

Tarot kartları... Güneş ve Ay. Liv ve Han.

"Liv Yaşam Tanrıçası'dır. Han ise Ölüm, Yok Oluş Tanrısı," dedi. "Balor -Düzen Tanrısı- eşi Oria'dan olmayan tek çocuğu Vaelirion'un yaptığı hatayı düzeltmek için diğer çocuklarından Liv ve Han'ı görevlendirdi. Onlar da dünyaya düzeni ve dengeyi yeniden getirmeniz için siz ikinize kendi özlerini bahşettiler."

Söylediklerini dinledikçe ve idrak ettikçe gözlerim irileşiyordu. Delilikti.

"Koskoca tanrı, işini kendi yapmamış mı yani?" diye sordu Benj. "Tanrı çocuğuna, çocuğu insanlara... Yani it ite..." Iris onu koluyla dürterek uyardığında omuzlarını silkti ama sustu.

"Tanrılar doğrudan müdahale etmezler. Değiştirmek istedikleri ne varsa bunu insanlara yaptırmak isterler. Tabii onları yönlendirerek," dedi Syberia.

"Yine de benim söylediğime çıkıyor," diye omuz silkti Benjamin.

"Neden ölümsüzüz?" diye sordum. Öğrenmek istediğim asıl önemli nokta buydu.

"Bedenleriniz tanrı özünü taşıyan bir kabuk," dedi kadın. "Kabuk öldüğünde öz onu onarıyor, yok olmaya karşı kendini korumaya alıyor. Antikleri bu yüzden yok edemediler. Yalnızca sonsuz uykuya hapsedebildiler."

"Ölüp geri gelmemiz bir hasar yaratıyor mu?" diye sordum endişeyle.

Yarı tanrı olduğumuz gerçeğini zihnim reddediyordu hâlâ.

"Fiziken, izler dışında hayır, prenses. Ancak her dönüş sizi değiştiriyor elbette. Her öldüğünüzde güçleniyorsunuz," dedi kehanette yer alan bilgiyi tekrarlayarak. "O iz yayıldıkça insaniyetten uzaklaşacaksınız. Duygular... O iz çoğaldıkça duygularınız yok olacak. Vücudunuzu kaplayacak kadar ölüp geri gelirseniz tam gücünüze ulaşacaksınız ancak merhamet, vicdan, sevgi... Bunlar sizin için çok bir şey ifade etmeyecek. Duygular büyüyü kontrol etmenin önünde engeldir. Antikler neden o denli zalimleşti sanıyorsunuz?"

İyiden iyiye kafam karışıyordu ve zihnimde uyarı çanları çalıyordu. Güç... karşılığında ruhumuzdan bir şeyler alıyordu.

"Bu bahsettiğim çok fazla ölüp dirilme yaşanması durumunda olacaklar. Şu anki durumunuzda yaşadığınız değişimi fark etmezsiniz bile," dedi koyu renk gözleri elimdeki izde oyalanırken. "Ölmekten kaçınmaya çalışın."

Bütün diyar seni öldürmeye çalışırken kolaysa sen kaçın, kâhin.

"Duygu patlamaları, büyüyü çok daha güçlü kullanmanızı sağlar," diye devam etti Syberia. "Ancak kararsız ve istikrarsızdır. Duygularınızdan tamamen vazgeçerseniz, tanrı özünüz size sınır tanımayan bir kudret verir. Çünkü öz, kendisini sonuna kadar kullanmanızı ister."

Açıklayıcı olsa da korkutucuydu anlattıkları.

"Ancak..." diye ekledi. "Duygularınızla, örneğin vicdanınızla özü bastırmaya kalkarsanız, içsel bir savaş başlar. Öz buna öfkelenir. Güç sizi ele geçirmek için içinizde çığlık atar."

Bir an durdu, beni ve Solaris'i sırayla süzdü. "İşte bu yüzden ikinizsiniz. Birbirinize denge olmanız için. Sadece birbirinizin çapası olabilirsiniz. Uzak kalırsanız, özünüz kontrolden çıkar."

Başım zonklamaya başlamıştı. Valor'da... Methara'da... Sol'ün dokunuşuyla içimdeki fırtınayı nasıl susturduğunu hatırladım. Gücüm onun varlığıyla evcilleşiyordu.

"Neden bir lanetle sınandık?" dedim son olarak. "Madem ölümsüzdük... neden Sol'ü öldürmek zorunda kaldım?"

"Liv ve Han, geçmişte yaşananlardan sonra gücü paylaşmaya şüpheyle yaklaşmış olmalılar. Özünüz, Antiklerin aksine farklı tanrılardan. Bu işin sonuna kadar birbirinize zarar vermeden yan yana duracağınızdan, birbirinizi koruyacağınızdan emin olmak istemişlerdir herhâlde, Lunabelle," dedi ve gözlerimin içine baktı.

Bir şey vardı, tanıdık bir şey ancak zihnim o kadar doluydu ki algılayamıyordum.

"Kâhin olabilirim. Kehanete hâkim de olabilirim. Ama bunlar, tarihten bildiklerime dayanıyor. Sizler gibi ben de yorum yapıyorum sadece."

Anlattıklarını az çok biliyorduk ancak bu kadar detaylı ve kesin bir ifadeyle duymak beni rahatsız etmişti. "Antikler tüm güçlerine erişebilmek için duygularından vazgeçtiler," diye sözlerini bitirdi. *Tüm dünyayı altüst edip kavurmalarından belli.* Gözüm Sol'ün kolsuz tuniğinin altından uzanan beyaz yara izine kaydı.

"Antikleri uyandırmak makul görünmüyor. Kehanetin tamamını istiyoruz," diye üsteledi Sol.

Syberia, çayına şeker atmak için uzanırken hafifçe eğildi ve boynundaki kolye açığa çıktı. İki avuç içi büyüklüğünde kristal, gümüş bir çerçeveyle birbirine bağlanmış bir madalyonun parçasıydı. Kolyeden, tanıdık bir büyü titreşimi yayılıyordu.

Kadın, kolyesine baktığımı fark edince hızla doğruldu, kolyeyi gömleğinin yakasının içine sakladı.

"Güzel kolye," dedim.

"Aile yadigârı," diye cevapladı kısa ve temkinli bir sesle. Kolyede büyü olduğunu avcı duyularım hemen sezmişti ama onun kim olduğunu düşününce, bu pek de şaşırtıcı değildi.

"Kehanet sizin de öğrendiğiniz üzere büyüyü yükseltmenin yolunun Antikleri uyandırmak olduğunu söylüyor, prens ve prenses," dedi ciddiyetle. "Ödenecek bedeller, alınacak riskler olacaktır." *Her zaman olur.*

"Kehanetin hepsini söylersem kararlarınızı etkilemiş olurum. Onları kadersel zamanlamasında öğreniyorsunuz. Kehanetin birden fazla sonu var. Eğer duyarsanız, size zorlama bir seçim ya da kaçınma imkânı vermiş olurum. Bu da işleyişi bozar," diye açıkladı.

"Yardımcı olmuyorsunuz," dedim öfkelenmeye başlayarak.

"Prenses," diye seslendi bana sabırla. "Tıpkı prensin kanlar içindeki bedeninin yanında elinde hançerle kalakaldığın gibi kendini Antiklerin mezarının başında bulacaksın. Kaçış yok."

İçimde havayla hiç ilgisi olmayan soğuk bir ürperti dolaştı. Solaris ile göz göze geldik. Bakışları, duyduklarımızın verdiği öfkeyle sarıya çalmaya başlamıştı.

"Kaçtığınız sürece birileri zarar görür. Sizi o noktaya taşıyabilmek için olasılıklar çalışır ve sonuçtan kaçamadığınız gibi verdiğiniz kararlar başkalarının da hayatını etkiler."

Kehanetin mantığını az çok anlamıştım aslında. Yine de içimdeki küçük bir parça, her şeyi öğrenip kaderi engelleme dürtüsünü bastıramıyordu.

"Peki ya sihirli yaratıklar?" diye sordum.

"Ne olmuş onlara?"

"Gücümden gerçek bir ejderha yarattım," dedim. Bu gerçeği dile getirmek hâlâ garip geliyordu.

"Biliyorum," dedi. "Antiklerin yaratıklarından farklı değiller. Tanrı özü, yaratmaya ve dönüştürmeye izin verir. Yaratık ve sen birbirinize bağlısınız. Sen yok olursan, o da olur," diye açıkladı.

"Yok olmamızın bir yolu var mı ki?" diye sordum.

"Kim bilir, Lunabelle, belki de..." diye sözlerini bitirdi.

Aman ne hoş! Bilmece gibi konuşması harap olan sinirlerimi daha da bozuyordu.

Öğrendiklerimi kafamda toparlamaya çalıştım.

Ölümsüzdük ama ölüp dirilmenin ne zararı olacağı tam olarak kesin değildi. Duygusuz ölüm getirenlere dönüşebilirdik. Belki de çoktan dönüşmeye başlamıştık.

Tanrı özüne sahiptik, yani gücümüz Titan'dan veya Ignotus'tan aktarılan güç değildi. Diğerlerinden daha güçlüydük. Yeni Antiklerdik.

Alduin gerçekti, canlıydı. Ve ben var olduğum sürece o da benimle kalacaktı.

Kehanetin tamamını ise yaşayarak öğrenecektik. Onu ısrarla saklayan yol, bizi ona ne zaman götürürse... O zamana kadar karanlıkta ilerlemeye devam edecektik.

Buraya kadar olan bilgiler, gelmesek de tahmin ettiğim şeylerdi. Sadece artık isim kazanmışlar ve geri dönüşsüz hâle bürünmüşlerdi.

"Tanıştığıma memnun oldum ama artık gitmelisiniz," dedi kadın kibarca. "Bulunmak istemiyorum ve ikinizin başı beladan kurtulmuyor."

Solaris ayağa kalktı. Benj ve Iris de onu takip etti, dar ve alçak koridora geçmek üzere kapıya yöneldiler.

Tam arkamı dönmüştüm ki kadın omzuma dokundu. Ellerimi nazikçe avuçlarının içine aldı.

"Akıllı seçimler yap, Lunabelle," dedi fısıldayarak. "Neyin önemli olduğunu hiçbir zaman unutma. Etrafına bak, büyü can çekişiyor. Yolun sonunda neyi feda edeceğini sen seçeceksin."

OTUZUNCU BÖLÜM
ZORUNLULUK

Okyanusun opali, batık harika, dalgaların altında.

Syberia'nın söylediklerini yalnızca ben duymuştum. İçimde yükselen huzursuzluğu inkâr edemezdim. Yine benden bir şeyler feda etmem bekleniyordu. Ve bu oyundan artık yorulmuştum.

Solaris, koridora doğru ilerlerken, bir an arkasını dönüp yüzüme baktı. Yüz ifademden bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı ama onu daha fazla kaygılandırmamak için duyduklarımı kendime sakladım.

Eğer bir fedakârlık yapılacaksa... Bu kez bedeli Sol olmayacaktı.

Yanına ulaştığımda bana kaşlarını çatarak baktı, bir sorun olmadığını işaret ettim başımı iki yana sallayarak. Seraphin bizi mağara kapısına kadar geçirdi. İçerideyken çoktan akşam olmuştu.

"Ne zaman ihtiyacınız olursa emrinizdeyiz, prensim. Yokluğunuzda güçleneceğiz, çoğalacağız," dedi saygıyla.

Solaris hâlâ bu adanmışlığı tam kabul edemediğinden nazikçe teşekkür etmekle yetindi.

Akşam serinliğine adım attığımızda, derin bir nefes alarak tuzlu havayı ciğerlerime doldurdum.

"Fena hâlde içkiye ihtiyacım var," diye homurdandı Benj, mağaradan uzaklaşırken.

"Benim de," dedi Sol.

Iris'in itiraz etmesini beklerken o, Benj'in koluna girdi. "Bir şeyler içelim, sonra yola çıkarız," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Sanırım hepimizin duyduklarını sindirmeye ihtiyacı var."

"Benim için görevde içmeme kuralını mı esnetiyorsun?" diye sordu Benj hevesle. Iris, normalde katı kuralları olan, disiplinli biriydi. Şu anki rahat tavrını yaşananların sarsıcılığına versem de sanırım asıl niyeti Benj'in gönlünü hoş etmekti.

Gülümseyerek iri ve koyu gözleriyle Benj'i süzdü. "Beni sonunda yoldan çıkardın," dedi, gülümsemesi yüzünde giderek genişlerken.

"Alevlerimle daha fazlasını yapabiliyorum." Mırıldanarak parmağında ufak bir kıvılcım çakmasını sağladı.

O sırada Sol yanıma geldi, Benj'e gözlerini devirdi ve kolunu omzuma attı. Benj, onu dönüştürdüğümüzden beri ateş magusu olmasıyla ilgili durmaksızın şakalar yapıyor, Sol de her defasında onu uyarıyordu. Bense heyecanını sevimli buluyordum. Orduya bedel bir savaşçı olsa da bir yanının çocuk kalması beni neşelendiriyordu.

"Sabah güzel bir han görmüştüm," dedi Sol. "Oraya gidelim."

"Yakalanmaz mıyız?"

"Bir tane bile muhafız yok. Kasabada herkes isyan destekçisi, sanmıyorum," dedi Solaris. "Rahat olabiliriz."

Syberia'nın yanından ayrıldıktan sonra, açlığım da kendini hatırlatmaya başlamıştı. Hatta kısa süre sonra açlıktan bayılacak gibi hissettim. Yolda gördüğümüz ağaçlarda, meyvelerin ağırlığıyla dallar aşağı doğru eğilmişti. O kadar davetkâr görünüyorlardı ki uzanıp birini koparmayı ciddi ciddi düşünüyordum. Fazla yukarıda olması dışında sorun yoktu.

Solaris bakışlarımı yakaladı. "Canın mı istedi?"

Hipnoz olmuş gibi meyvelere baktığımı o anda fark ettim. "Galiba," dedim.

Sol hafifçe güldü, uzanıp dallardan bir muz kopardı ve bana uzattı. "Al bakalım," dedi, sevecen bir ifadeyle. "Sen yeter ki iste."

Muzu soydum ve ilk ısırığı aldığımda biraz olsun rahatladım. Normalde pek iştahlı biri olmadığım için Sol beni hem şaşkınlıkla hem de mutlulukla izliyordu.

Paman Hanı'nın önüne vardığımızda, dar ve nemli sokakları geride bırakmıştık. Diğer yöresel hanlar gibi burası da iklimin ve yörenin ruhuna uygun şekilde dekore edilmişti; buram buram yaz havası vardı her köşesinde.

İçeri girdikten sonra, başka bir kapıdan yapının ortasında bulunan taş avluya çıktık. Hava genel olarak güneşli ve sıcak olduğu için misafirlerini açık havada ağırlamayı tercih ediyorlardı sanırım. Avludaki yüksek, geniş yapraklı palmiyeler öğlen sıcağında bile burayı gölgede tutuyor olmalıydı.

Kâhinin söylediklerini yok saymaya karar vermiştim, kehanette bahsedilmiyorsa önemi yoktu. Şimdiden içimi endişeyle kemirmeyecektim. Önümde içimi kemirmeme sebep olacak yeterince somut sorun vardı ve yaşadıklarımızdan anın tadını çıkarmanın önemini kavramıştım sonunda.

Sol ve Benj, hancıya sipariş vermek için uzaklaştılar. İkisinin girmediği delik, bilmedikleri bir şey olmadığından yemek seçimini Sol ve Benj'e bırakmıştık. İkisinin de deneyimlerine güveniyordum.

İşleri bitince masada yanımıza oturdular. Birkaç dakika sonra yemeklerle birlikte içecek siparişlerimiz genç bir adam tarafından servis edildi. Balık köftesi, deniz tarağı, yerel otlarla süslenmiş çiğ balık eti gibi yiyeceklere ne kadar moralim bozuk olsa da özlemle baktım. Yanında da buraya özgü olan mango şarabı vardı.

Solaris, tadına bakmam için her şeyden tabağıma servis ederken beklentiyle gözlerime baktı. Az önceki açlığımdan dolayı tabağımı tepeleme dolduruyordu. "Yeter, Sol. Bunların hepsini yersem bayılırım," dedim gülerek.

"Seni tanıdığımdan beri ilk defa bu kadar aç görüyorum, Lu. Bırak biraz tadını çıkarayım," dedi. Sonra duraksadı, gözlerimin içine baktı. "O kadın sana ne dedi?"

Yüzümden anladığı garipliğin peşini bırakmaya niyeti yoktu. Saklamanın da faydası olmayacaktı bu yüzden.

"Yolun sonunda bir şeyleri feda etmem gerekebileceğini söyledi," dedim.

Iris ve Benj de yemek yemeye ara vererek dikkat kesildiler. "Detay vermedi. Bunun için şimdiden endişelenmek istemiyorum."

"O kadının bir şeyden anladığı yok," dedi Benjamin. Yemekle dolu ağzı yüzünden kelimeleri boğuk çıkmıştı. "Bilmediğimiz ne söyledi sanki?"

Solaris de beni rahatlatmak için başını sallayarak onayladı. "Benjamin haklı. Sen o güzel aklını bunlara yormuyorsun. Yemek yiyorsun," dedi tepeleme doldurduğu tabağı önüme iterek.

Hepimiz önce karnımızı doyurmaya odaklandık.

Yemeklerin hepsi taze, güzel kokulu ve lezizdi. Yemekten sonra Benj, cebinden bir tütün paketi çıkardı.

"Nereden buldun sen onu?" diye sordu Sol.

Tütün, tıpkı kahve gibi gezgin tüccarların veya aşırı zenginlerin ulaşabileceği ancak bizler için lüks sayılan mallardan biriydi.

"Luna'nın amcasından aldım. Denemek isteyen?" diye sordu yeni sardığı tütünü bize ikram ederek.

Gözlerimi devirdim. Amcamın kalede kaçakçılık yaptığına nedense şaşırmamıştım.

"O şeyi benden uzak tut, kokarca," dedi Iris gülerek ve sandalyesini birkaç adım yana, Benj'den uzağa kaydırdı. "Yoldan çıktım dediysem o kadar da değil."

Sol, sarılmış tütünlerden bir tane aldı, dudaklarının arasına sıkıştırdı ve masadaki mumlardan biriyle yaktı. Dumanı içine çekip başını geriye atarak havaya gönderdi. Bir anlığına onu izlerken yine gözlerimi bile kırpmadığımı fark ettim. Tuhaf bir çekiciliği vardı.

"İster misin?" diye sordu Sol, onu izlediğimin bilincinde, gülümseyerek.

"Seni izlemeyi tercih edeceğim," dedim gülümseyerek. "Belki daha sonra."

"Ee?" diye sordu Iris. "Orada duyduklarımız hakkında konuşmayacak mıyız?"

"İkinizi ölmekten korumamız gerekiyor ve yarı tanrısınız. Değişen bir şey olmadı. Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Benj, ağzındaki dumanı yukarı gönderirken.

"Antikleri uyandıracak mıyız?" diye sordum.

Belki de Syberia'nın bahsettiği karar buydu. Lanet kâhin, ne kadar düşünmeyeceğimi söylesem de içime şüphe düşürmüştü. Her kararımda bunu sorgulayacaktım. Ondan hoşlanmamıştım. Bilmece gibi konuşuyordu ve söylediklerini tam anlamadığımızdan işe yarar bir şey yoktu bizim için.

"Kehaneti takip etmezsek birilerinin zarar göreceğini ima etti ancak acele etmeyelim," diye teklifte bulundu Sol. "Kaleye gidelim, Sirona'yı da dinleyelim."

Onaylayarak başımızı salladık hepimiz. Yapacak başka bir şey yoktu zaten.

Bir saat kadar bekledik. Benjamin üst üste birkaç tütün içti, hevesini aldı. Duyduğumuz şeylere inat, Benj'in kılık değiştirip yeni yerlere gelince bir şeylerle oyalanası tutuyor, normalde olmadığı kadar neşeli oluyordu. Kriston'daki hatıralarım da hâlâ tazeydi.

"Keyif yapman bitince, kardeşim, yola çıkalım mı artık?" diye sordu Solaris sitemle.

Benjamin söylenerek kalktığında sonunda balıkçı kasabasını terk edebildik. Yola çıktıktan sonra Aetherium sınırından sorunsuz ayrıldık ve yeniden Viridia'ya gelmiş olmanın verdiği rahatlamayla derin bir nefes aldım. Başımızdaki dertler yetmezmiş gibi Marvin ve yeni cici kraliçesinin kucağına düşmek istemiyordum.

Üç gün boyunca ufak molalar vererek sonunda Crimson Kalesinin dağ yolundaki girişine ulaşmayı başardık. Nispeten sessiz bir yolculuk olmuştu. Herkes az mola vererek seyahat ettiğimiz için sıcak bir yemek ve tatlı bir uykunun hayalini kuruyordu.

Kapıya ulaştığımızda Sol, açılmasını işaret etti. Kıvrılarak yükselen dağ yolunu, atların ağır adımlarıyla tırmanmaya koyulduk. Prunda kadar sıcak olmasa da bahar artık burada da iyiden iyiye kendini hissettiriyordu. Ahırlara ulaştığımızda kapıda bizi Reynold, Orion amca ve Jay karşıladı. Bir şeylerin ters gittiğini anlamak için Jay'in suratına bakmak yeterliydi. Amcam ve Reynold da endişeli görünüyorlardı.

Sol, lafı hiç dolandırmadan, "Ne oldu?" diye sordu.

"Nora... Nora ve bebek kaçırıldı," dedi Reynold, aynı netlikte.

Bakışlarım hemen Jay'e kaydı, bir elini yumruk yapmış sıkıyordu ve öfkeli görünüyordu. *Onu daha önce görmediğim kadar öfkeli...*

Solaris bir adım attı büyükbabasına doğru. "Nasıl olur? Nasıl bu kaleden kaçırılırlar ve ruhunuz duymaz?" diye bağırdı.

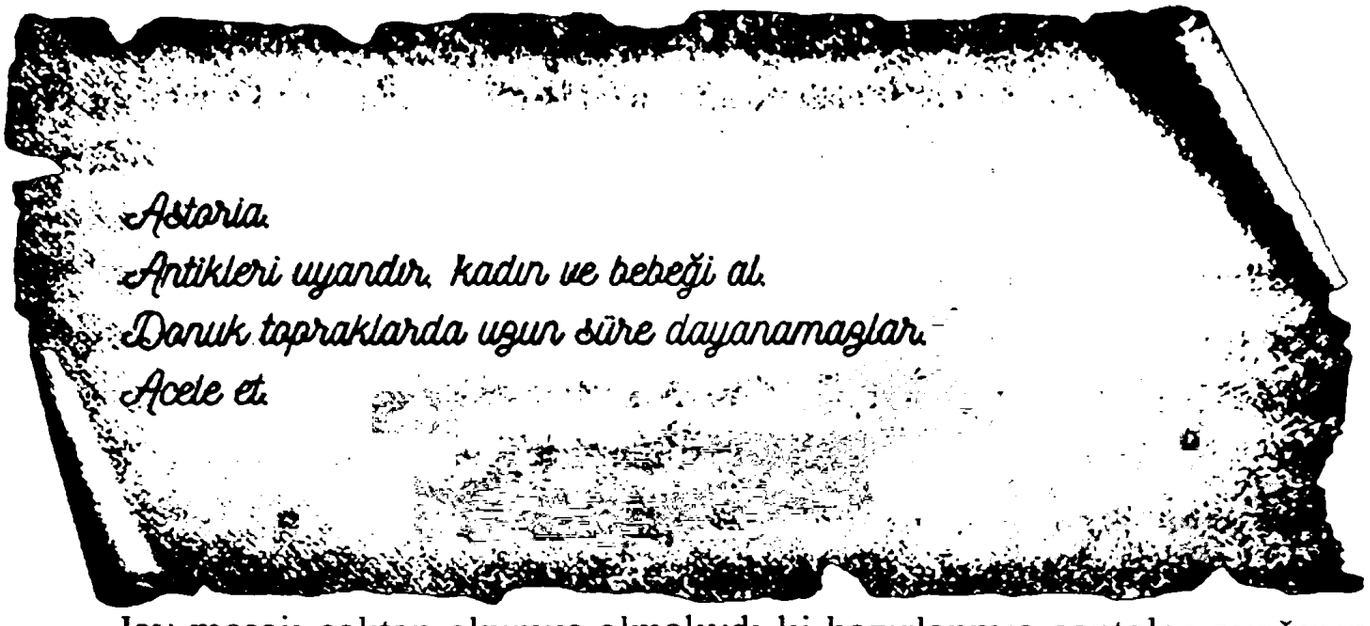
Nora'yı ona emanet ettiğinden boynu hafif bükük olan Reynold, başını iki yana salladı. "Bilmiyoruz Solaris. Sen haklıydın, Crimson Kalesi'nden çıkış yok! Güvenlik zafiyeti yaratmaması için bizler için bile yok! Hiçbir yerde görülmemişler. Bütün kaleyi aradık, buhar olup uçtular sanki," diye söylendi.

Solaris bir ileri bir geri volta atmaya başladı. Çıldırmış görünüyordu. Jay ise kızarmış gözleriyle yumruklarını sıkmaya devam ediyordu.

Olay, Nora'nın annesi biraz hava almak için avluya çıktığı sırada gerçekleşmişti ve düşes de perişan hâlde kızını arıyordu.

"Kim, ne istiyor onlardan?" diye sordu Solaris.

Reynold bir kâğıt parçası uzattı. Pusulanın üzerinde Solaris ve benim isimlerimiz yazıyordu. Birbirimize baktık, Sol'ün yanına yanaştım okumak için. Yabancı, biraz da okunaksız bir el yazısıydı.

Jay mesajı çoktan okumuş olmalıydı ki hazırlanmış çantalar ayağının dibindeydi. Bir tane de Orion amcada vardı. Yeni rotamız belirlenmişti.

"Gidiyoruz," dedi Sol duraksamadan.

"Liam ve Ella da sizinle gelsinler, Sol. Göreve gönüllü oldular. Liam ne kadar deli dolu olsa da güçlü bir savaşçıdır," dedi Reynold.

"Ekip de hazırlandı, buraya doğru geliyorlar," diye ekledi Jay çatlayan sesiyle.

"Onları bulacağız, Jay," diye seslendi Solaris doğrudan onun gözlerinin içine bakarak.

"Yanında yeni doğmuş bir bebek var, Sol. Astoria'ya seferimizi hatırlıyorsun. Korunaklı bir yerde değillerse çoktan ölmüşlerdir," dedi Jay.

"Bizimle işleri bitene kadar onları yaşatmak zorundalar. Endişelenme, bulacağız," dedi Solaris.

Jay, dolu gözlerle başını salladı. Öfkenin göz yaşarmasına sebep olduğu an, çaresizlik anıydı. Onu o kadar iyi anlıyorum ki... Ama teselli edecek kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

"Ben de sizinle geliyorum," dedi Orion amca. "Seni yalnız bırakmak istemiyorum."

Ona minnetle baksam da tehlikeye atmak istemiyordum. "Amca tehlikeli," dedim kısaca.

"Sana ilk kılıç derslerini kimin verdiğini unuttun galiba," dedi gülümsemesi yüzünde yayılırken. "Geliyorum."

İtiraz etmemin faydası yoktu. Kafasına ne koyarsa yapardı, o yüzden sessiz kaldım.

"Annemi de alalım," dedim aniden.

Astoria ve Antikler konusunda hastalıklı takıntısı olduğundan bizden daha fazla şey bildiği kesindi ve bu olayda parmağı olduğundan fena hâlde şüpheleniyordum. Eğer babasını uyandırmak zorunda kalacaksak yanımızda olması iyi olurdu.

"Siz gemiye doğru yola çıkın. Alaric'in birkaç saat konseyle işi var, onları yanınıza göndereceğim," diye güvence verdi Reynold.

Gemiyi ne kadar saklasak ve ıssız bir alandan ülkeye girsek de tam olarak yerini biliyor gibiydi. Sol'ün entrikacı ruhunu nereden aldığı az çok belli oluyordu.

Veda vakti gelince, "Dikkatli olun," dedi Reynold gözlerinde endişeyle. "Onları kurtarmanın bir yolunu bulursanız Antikleri uyandırmayın."

Hepimiz dalgınca başımızı salladık. Syberia'nın sözleri zihnimde yankılandı. *Kendini Antiklerin mezarının başında, onları uyandırırken bulacaksın, Lunabelle.*

Ekibin kalanı da yanımıza ulaşınca gemiye doğru yola çıktık. Ekiple birlikte Eos da gelmişti. Görev tehlikeli olsa da onu burada bırakmak içime sinmiyordu zaten. Orion amcanın bizimle geldiğine seviniyordum bu yüzden. Tehlike anlarında Eos'u güvende tutabilirdi.

Solaris'in arkasında atla saatler süren yolculuktan sonra, Liam bizi gemiyi bıraktığımız koya kısa yoldan ulaştırmayı başardı. Altın Aslan, onu sakladığımız yerde tüm heybetiyle, zarar görmemiş hâlde bizi bekliyordu. Hızlıca üzerindeki kamuflajları temizlemeye koyulduk ve gemiyi yeniden yelken açacak hâle getirdik. Solaris ve ekip, atları da gemiye aldılar ve onlar için ayrılmış bölüme yerleştirdiler.

Benjamin; aramıza yeni katılan Liam, Eos, Ella ve Orion amca için kamara seçip odalarına yerleşmelerine yardımcı oldu. Eos ve amcam birlikte kalacaklardı. Yolda çoktan ona göz kulak olmasını rica etmiştim. Amcamın

varlığının, annemin yaptığı büyü yüzünden kafası karışık olan Eos'a da iyi geleceğini düşünüyordum. Annem ve babam gelene kadar herkes biraz dinlenmek için kamaralara çekildi.

Annem, babamın kolunda ruhsuz adımlarla gemiye yanaştı birkaç saat sonra. Güvertenin kenarına oturmuş, korkulukların arasından bacaklarımı sarkıtmış hâlde gelmelerini bekliyordum. Onları görünce toparlandım, karaya uzanan iskeleden yanlarına indim.

"Nora'nın kaçırılmasıyla ilgin var mı?" diye sordum anneme.

Donuk bir boşluğu andıran gözlerini alaycı bir ifadeyle üzerime dikti, ardından yüzüne sinir bozucu bir gülümseme yayıldı. Babam söze girdi. "Sürekli yanındaydım, Luna. Yapmış olması imkânsız," dedi babam ama bir yandan da engel olamadığı kuşkulu bakışlarla annemi süzüyordu.

Sophia ise ikimizle de konuşmamayı tercih ediyordu, dalgın gözlerle gemiye bakıyordu. Babam Sophia'yı gemiye getirdi. Onu savaş esirleri için ayrılmış, obsitten yapılma hücrede kilitli tutacaktık ve başına her gün nöbetçi dikme kararı almıştık. Solaris de dümendeki işine ara verip yanımıza geldi. Babam onu sıcak bir ifadeyle selamladı.

"Ben de sizinle gelmek istiyorum," dedi babam. Annemi işaret etti. "Ona göz kulak olurum."

İçimde bir yan, her ne kadar sevdiğim herkesi yanımda götürmek istese de Solaris ile bunu konuşmuştuk. Alaric'in avcı konseyinde kalması daha çok işimize yarayacaktı. Sirona gelince ondan öğrenmesi gerekenleri öğrenip bize haber vermesi, Nora'yı ve Lukas'ı bulduğumuzda hâlâ dönecek bir evimiz olacağından emin olması gerekiyordu.

"Baba," dedim. "Senin Crimson'da kalmana ihtiyacım var. Dönecek bir evimiz olması için."

Babam, arkadan tutturduğu saçlarını sıvazladı. Mavi, sevecen gözleri benimkilerle buluştu ve başını salladı. Yanına yanaştım, ona en içten duygularımla sarıldım.

"Tanışalı kısa bir süre oldu, biliyorum ama seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum, kızım. Bana sapasağlam döneceksin," dedi hüzünle. Sol'e döndü. "Anlaşmamızı unutma, genç adam. Onayımı tek bir şartla aldınız," dedi.

"Onurum üzerine yemin ederim," diye güvence verdi Sol.

Hüzünlü bir vedadan sonra Alaric'in gidişini izledim. En azından güvende olacaktı. Konseydeki konumu gereği, bizden bu görevde uzak durması en iyisiydi. Bir şeyler yanlış giderse suçlanmasını istemiyordum.

Alaric, gözden kaybolurken bakışlarım devasa gövdesiyle huzur veren gemide gezindi. Valor'da hissettiğim o ev sıcaklığı burada da vardı. Ne kadar zor durumda olursak olalım... Bu gemide kendimi evimde hissediyordum. Syberia'yı bulmak için yaptığımız yolculuk hepimizi yormuştu. Ayakta zor duruyordum.

Solaris, hâlimi anladı. Sessizce yanıma geldi, pantolonumun kemerinden parmaklarını geçirerek beni taşıdı ve kamaraya götürdü. Yatağa uzanmama yardım etti, üstümü örttü. Kendisi de yanıma uzandığında gözlerim çoktan kapanıyordu.

Dinlenmiş ve daha iyi hissederek gözlerimi araladığımda üzerini değiştirmiş, yatakta yarı oturur durumda, bir eli belimde kitap okuyordu. Çoktan uyanmış, gemiyle ilgilenmeye gitmiş olmalıydı.

"Kaç saat uyudum?" diye sordum gözlerimi açmaya çalışırken.

"Akşam oldu uykucu," diye yanıtladı gülerek.

Benimle gülümseyerek konuşsa da öfkeli olduğunu gözlerinden okuyordum. *Kim yeni doğmuş bir bebeği esir alacak kadar adi olabilir?* Maalesef bu sorunun birden fazla yanıtı ve şüphelisi vardı. Herkes olabilirdi.

"Gemiyi Benjamin mi idare ediyor?" diye sordum.

"Evet, birazdan gidip onunla nöbet değişmem gerekiyor."

"Kim olabilir, Sol?" dedim lafı dolandırmadan.

Başını hâlâ kırık olan yatak başlığına yasladı, yanağının içini ısırdı. Gözlüklerini çıkarıp kitapla birlikte baş ucundaki ahşap komodinin üzerine bıraktı. "Çıldırmak üzereyim, Bell," dedi.

Boynunu iki yana yatırıp kütlettiğinde, "Yapma şunu," dedim refleks olarak. Bana anlamaz gözlerle baksa da üstelemedi.

"Antikleri uyandırmamızı en çok isteyecek kişi annen, şu an gemideki hücrede esir. Baban da hep yanındaydı, o olamaz. Babana güveniyorum," dedi.

Babama ben de güveniyordum ancak küçük bir ihtimal de olsa onun bize ihanet edebileceği düşüncesi midemin bulanmasına neden oluyordu.

"Öğreneceğiz," dedim iç çekerek. Bunu yapan her kimse Astoria'da bizi bulacaktı nasılsa.

Solaris aklımdan geçenleri ve endişelerimi okuyormuşçasına yüzümü inceledi. Beyaz tişörtünün üzerinde dalgınca parmaklarımı gezdirdim. "Sen dümendeyken Jay ile ben ilgilenirim," dedim onun bir şey demesine fırsat kalmadan.

Minnetle başını salladı. Ne zaman ihtiyacımız olsa bizim için orada olan Jay'in, ilk defa yardıma ihtiyacı vardı ve onun için ne gerekirse yapardık ikimiz de.

"Üzerindekileri ne kadar beğensem de Astoria hiç bitmeyen bir kış mevsimi yaşar. Oraya yaklaştıkça hava soğuyacak. Üzerini değiştir," dedi sevecen gözlerle.

Üzerimde onun kolsuz gömleklerinden biri vardı ve zaten hava sıcak olsa da bu hâlde dışarı çıkmaya müsait değildi. Ayaklanıp Sol'ün kalede hazırladığı çantadan kendi giysilerimi buldum. Siyah pantolonumu, çizmelerimi giydim. Uzun kollu, bol bir gömleğin üzerine pelerinimi geçirdim. Kolunu başının altına almış, giyinmemi izliyordu her zamanki gibi.

Dünya yansa bile Solaris Blaze'in gözleri rahat durmazdı ve açıkçası bundan şikâyetim yoktu. Giyinmem bitip manzarası kapanınca kendisi de ayaklandı, gömleğinin üzerine pelerinini giydi.

"Yatağı bir ara tamir etmemiz gerekli," dedim gülümseyerek.

"Akşam halledeceğim. Önden buyurun, prenses," dedi sahte bir reverans yaparak.

"Prensesliğim kısa sürdü, Kaptan. Prensesi olduğum şehri yerle bir ettim. Unvanım yeniden avcıya düştü," dedim sırıtarak.

"Benim için hiç fark etmez. Asi prenses veya asi avcı. Senden daha azını beklemezdim."

Paylaştığımız kamaradan ayrıldık. Sol dümene, bense mutfakta yiyecek bir şeyler hazırladıktan sonra Jay'in yanına gidecektim.

O sırada Karl, aceleci adımlarla yanımıza geldi. "Selam Luna. Umarım iyisindir," dedi biraz çekinerek. Drue'nun ölümünden sonra bizimle konuşmaya yeni yeni başlıyordu.

"İyiyim Karl, teşekkür ederim. Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Annenin nöbetinde Mills vardı. Bir şeyler mırıldanıyormuş. Seninle konuşmak istiyormuş. Acilmiş," diye durumu açıkladı.

Gözlerimi devirdim. Sol ile birbirimize baktık. Gidip ne söyleyeceğini dinlemekten başka çare yoktu. Solaris, Benjamin'e az sonra geleceğini ha-

ber verdi ve bana hücreye giden yolda eşlik etti. Geminin ahşap merdivenlerini indik, parmaklıklar ardındaki annemin yanına ulaştık.

Hâli perişandı. Babamın tüm ısrarlarına rağmen kalede üzerine temiz giysiler giymemiş, bir lokma yemeği zorla yemişti. Üzerinde Methara'da ben saldırıya geçmeden önceki asker üniforması vardı ve her yeri yırtılıp kirlenmişti. Yüzü kir içindeydi. Siyah saçları topuzdan bağımsız kalmış, dört yanından dağılmıştı. Burada da durum farklı olmayacaktı anlaşılan. Önündeki yemek ve su dokunulmamış duruyordu.

Sol, deli de olsa annem olduğundan rahat etmesi için yatabileceği bir yatak ayarlatmıştı hücrenin içerisine. Yatakta yeni giysiler ve sıcak tutacak örtüler vardı. Hiçbirine dokunmamıştı. Duvar kenarında, yerde oturuyordu.

Uzaktan beni görünce parmaklıklara yapıştı. "Batık harika buralarda. Batık şehir... Oradan Hydralis'in mezar taşını alacaksın," dedi bir çırpıda.

"Neden söylediklerini yapacakmışım? Bizi tuzağa çekmediğini nereden bilelim?"

"Lunabelle... Sevgili kızım... Sen de ben de Antikleri uyandırmak istiyoruz. Farklı amaçlarla da olsa hedefimiz aynı. Sana yardım etmeme izin ver," dedi hain bir gülümsemeyle. "Hydralis'in şaheseri, Büyük Savaş'ta sular altına gömülen şehir Nautalis'e çok yakınız."

Üniformasının iç cebine elini soktu. Solaris de ben de annemin ne çıkaracağı belli olmadığından, önlem almak için büyümüzü çağırdık. Benim elimde oynaşan mavi kıvılcımlar varken, Sol'ün parmaklarını alevler sardı.

Sophia, bu hamlemiz karşısında uğursuz bir kahkaha attı ve elini yeniden görünür hâle getirdiğinde eski bir kâğıt parçası tuttuğunu gördük. Yavaş ve sarsak adımlarla parmaklıklara yaklaştı ve harita olduğunu tahmin ettiğim kâğıt parçasını bana uzattı.

"Benden korkmanıza gerek yok çocuklar. Şimdilik... Hedeflerimiz aynıyken size zarar vermeyeceğim."

Bir an tereddütte kalsam da uzanıp kâğıt parçasını aldım. Annem geriye çekildi, yatağa oturdu. Solaris ise bana kızgın gözlerle bakarak kolumdan tuttu, dışarıya doğru çekiştirmeye başladı. Gözlerimi devirip onu takip ettim. Mills, biz yukarı çıkınca nöbet yerine döndü.

"Sana kaç kere lanetli olup olmadığından emin olmadığın nesnelere dokunmaman gerektiğini söyleyeceğim? Bell, neden akıllanmıyorsun?" diye sitem etti Sol.

"Garip gelebilir ama şu noktada bana zarar vereceğini düşünmüyorum. İstediğini almadan olmaz," dedim.

Solaris bana onaylamaz gözlerle bakarken katlı, eskimiş haritayı onun da görebileceği şekilde açtım. Göz ucuyla baktı ve tek kaşını kaldırdı. "Burada işaretli noktaya yaklaşık iki saatlik yolumuz var. Emin misin?" diye sordu.

"Başka şansımız yok, Sol. Anahtarlar şiirini hatırla."

Okyanusun opali, batık harika, dalgaların altında. Antikleri uyandırmadan Nora'yı kurtarmak tercihim olurdu ama zorunda kalırsak uyandıracaktık ve Antiklerin mezarlarının anahtarlarını bulmamız gerekiyordu bunun için.

"Annem bence doğru söylüyor. Biz değil, o bizi esir almış olsaydı da anahtarları bulup Antikleri uyandırmaya gidiyor olacaktık. Burada asıl soru, onun istediğini yapıyor olmamız yanlış mı? Nora'yı kurtarmak için bile olsa?"

"Nora'yı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağız. Başka çare yok," dedi Sol.

Elimden tuttu, birlikte kaptan köşküne yürüdük.

Dümende dalgınca denizi izleyen Benj, gelişimizle bakışlarını bize çevirdi. "Nasılsın Lulu? Denizleri ters çevirmeye mi geldin?" dedi sırıtarak.

"Ters çevirmeye önce senden mi başlasam?"

Solaris gözlerini devirip, gülerek aramızdan geçti ve dümeni devraldı.

"Rotayı biraz değiştireceğiz, Benj. Dördüncü anahtarın batık şehirde olduğunu düşünüyoruz. Daha doğrusu Luna'nın annesi öyle düşünüyor. Nautalis'in kalıntılarının olduğu bölgeye gidiyoruz," dedi.

"Luna, alınma ama annen tam bir çatlak," dedi Benjamin. Parmağıyla başının etrafında daireler çizdi. "Onun sözüne nasıl güveneceğiz?"

"Hiç alınmadım ama başka bir ipucumuz yok, Benj. Annemle aynı şeyi istiyoruz. İstediği olana kadar bana zarar vereceğini düşünmüyorum," dedim.

Ne anne ama.

Solaris'e kararsız bir bakış attı, sonra omuzlarını silkti. Yapacak bir şey yoktu. Herkes aynı ikilemde kalıyordu.

"İyi madem. Biraz dinleneyim. Batık şehirde görüşürüz öyleyse," dedi Benjamin ve merdivenleri inerek yanımızdan ayrıldı.

Gözlerim hırçın, dalgalı denizi izlerken, Sol elimi tuttu.

"Bu işi birlikte bitireceğiz, başaracağız," dedi yumuşak bir sesle.

"Birlikte başaracağız, Kaptan," diye tekrar ettim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM
BATIK HARİKA

Turkuaz, açık mavi, lacivert, yeşil... Denizin kendisi gibi.

Solaris dümende, gemiyi batık şehre doğru yönlendirirken yanından ayrılmadım. Sol'ün tahmin ettiği kadar süre yol aldıktan sonra eskiden epey yüksek olduğunu tahmin ettiğim, şimdi ise ancak denizin üzerine kadar uzanan, aşınmış bir heykel bizi karşıladı.

Heykelin tek eli yukarıya doğru uzanıyordu. Parmakların olması gereken yerler zamanla aşınmış, geriye sadece parmaksız bir el silüeti kalmıştı. Eskiden nasıl göründüğünü merak ettim. Hiçbir kitapta böyle bir çizim görmemiş, gizli bir şehirden bahsedildiğini duymamıştım.

Rüzgâr Sol'ün kumral saçlarını savuruyor, üzerindeki koyu yeşil gömleğin yakası savruluyordu. Annemin verdiği haritayı yeniden kontrol etti. Haritada bulunduğumuz alan işaretlenmişti ve heykelin görüntüsü tasvir edilerek üzerine not alınmıştı.

Solaris iç çekti ve demir atılması ile ilgili talimatlarını sıraladı. "Batık şehir oldukça derinde, Bell. Gemide dalma malzemelerim var ama kimse bu kadar nefesini tutamaz.

Buraya geldiğimizden beri hissediyordum. Bundan hiç hoşlanmayacaktı. O yüzden lafı dolandırmadım. "Sol... Bunu yalnız yapmam gerekiyor," dedim bir çırpıda.

Bana şaşkın gözlerle baktı, ufak bir kahkaha attı. Söylediklerim ona şaka gibi gelmişti. "Aklını kaybettin sanırım. Öyle bir şey olmayacak."

Altın rengi gözler, söylediklerime ihtimal vermezmiş gibi beni baştan ayağa süzdü.

"Kaptan! Seninle tartışmak istemiyorum. Nasıl anahtarı uzanıp aldıysan, Methara'daki taş dokunuşunla avucuna düştüyse bunu da benim yapmam lazım. Böyle hissediyorum, doğrusu bu."

"Öyle hissediyorsun..." Gülümsedi. "Hayır."

Ahşap korkuluklara tutundu, dalış malzemelerini almak üzere aşağı inmeye başladı. İç çekip ardından onu takip etmeye koyuldum. Biliyordum işte. Bir noktada ilerleyemeyecekti, yanımda gelemeyecekti. Taşı benim almam gerekiyordu. İnatlaşarak vakit kaybediyorduk sadece.

Sol'ün seslenmesiyle Jude alt kattan yukarı çıktı. Kucağında dalış malzemeleriyle yanımıza geldi. Oflayarak malzemeleri ayaklarımızın dibine yığdı.

Dalgıç kumaşından, soğuk geçirmeyen bir dalma elbisesi giydirdiler bana. Üzerime deri gibi yapışan giysiyi Jude çekiştirerek üzerime oturttu. Rahatsız hissettiriyordu.

Yere oturdum, aynı kumaştan ayakkabıları ayağıma geçirdim ve kemerlerle bacağıma sabitledim. Vücudum su geçirmez olmuştu. Sadece yüzüm açıkta kalıyordu. Sabırsız, asık yüzüm.

Solaris de bana benzeyen giysiler içinde güverteye geldiğinde gözlerimi kaçırdım.

Bu giysiler, eski teknoloji zamanlarından kalmaydı. Üzerinde yalnızca yıpranan yerleri onarmak için değişiklikler yapılmıştı. Ve bunları düşünmek, Solaris'in vücuduna derisi gibi oturan giysilerinin altından görünen bedenine odaklanmaktan daha güvenliydi. Ona kızgın olmam gerekiyordu.

Bacağıma hançerimi bağladım. Sol de her zaman yanında taşıdığı bıçağını kemerine taktı.

"Luna, seninle daha önce hiç dalmadık. Sana söyleyeceğim kuralları dinleyeceksin," dedi gözlerimin içine bakarak. "Dikkatli dinlemelisin," diye ekledi.

O kadar mı belli oluyordu?

Solaris bir şeyler anlatırken dikkatim hızlı dağılıyordu ve o da bunu iyi biliyordu. Hangi şartlarda olursak olalım değişmeyen şeylerden biriydi. Diğeri de ona dokunduğumda hissettiğim elektrik akımları.

"Tamam," dedim yalnızca.

Solaris gözlerini kıstı, bana kuşkuyla baktı. Bir şeyleri hızlı kabul ettiğimde genelde bu bakışları atıyordu.

Ayağa kalktım, korkuluklara yaslanarak aşağıya baktım.

Valor'da yetişen avcılar dalma eğitimleri almıştı. Solaris ayrıca avlanmak veya zaman geçirmek için de dalmayı seviyordu, konuya hâkimdi. Bense Fernville'deki ırmakta yüzmek dışında tecrübeye sahip değildim. Suya hükmedip yüzme bilmiyor olmak daha büyük bir utanç olurdu. Yüzme bildiğim için yine de şükrettim.

Sol temel kuralları anlatırken, kendimi zorlayarak söylediği her kelimeyi ezberledim. Genel olarak çok dikkatli olmam gerektiğini anlatmıştı. Bir de bazı teknik detayları.

"Yanımdan ayrılmak yok," dedi uyarırcasına.

"Tamam."

El ele dalacaktık. Nefesimin yetmediği yerde yüzeye çıkmam gerekiyordu. Başımıza kocaman, bronzdan yapılma dalgıç kaskları geçirdik. Bu giysilerle kendimi başka bir dünyadan gelmiş gibi hissediyordum.

Jude, üzerimdeki dalma elbisesini çekiştirip sağlamlığından emin oldu. Bence oldukça sağlamdı. Hatta derime yapıştırılmış ve bir daha çıkmayacakmış gibi hissettiriyordu.

Solaris'in tarif ettiği şekilde, güvertede boş olan alana geldik. Sol, bir ayağını öne attı, kollarını göğsünde birleştirdi ve kendini aşağı bıraktı. Birkaç saniye görünmedi, sonra hemen yüzeye çıktı.

İlginç bir şekilde hiç korkmuyordum. Sanki açık deniz beni çağırıyordu.

Solaris'i taklit ederek atladım ve aynı onun gibi birkaç saniye battıktan sonra yüzeye çıktım. Birlikte kulaç atarak heykelin kolunun göründüğü alana yüzdük. Deniz, sanki beni coşkuyla kucaklamış gibi hissediyordum. Sol, işaret verdi ve elimden tuttu. Birlikte üçe kadar sayıp dalmaya başladık.

Solaris, ağır ve temkinli dalıyordu. Ben ise tahminimin aksine oldukça rahat bir şekilde dibe süzülüyordum. Birkaç dakika geçmişti ki Sol kolumu çekiştirdi, yukarıya çıkmak istediğini belirten işareti yaptı. Ona uyum sağlayarak bacaklarımı çırptım ve birlikte yüzeye ulaştık.

Solaris kafasındaki başlığı açtı ve bana seslendi. "Bell! Nefesin tükenmedi mi? Nasıl bu kadar derine indin?"

Ben de başlığımı açtım. Şüphelenmiştim. Haklıydı, nefes tutma deneyimim fazla yoktu. Solaris çekiştirmese, daha bir o kadar daha inerdim.

"Kaskımı tutabilir misin? Bir şey denemek istiyorum. Fazla derine inmeyeceğim, merak etme," dedim.

Bana en az yüz kere dikkatli olmamı tembihlemesinden sonra kaskım olmadan yeniden dalışa geçtim. Yanılmıyordum. Su altında nefes alabiliyordum. Bir balık gibi, karada yürüdüğüm, nefes alabildiğim kadar doğal şartlarda dalabiliyordum.

Sol'ü daha fazla endişelendirmemek için yukarı yüzmeye başladım. Ayaklarının hemen dibinden yüzeye çıktım.

"Bir de oyun oynuyorsun!" dedi. Islanmış saçlarımı silkeledim ve ona su sıçrattım. Elinde iki kask olduğu için kaçamıyordu ve eğleniyordum. Sonra ciddileştim. Ne söyleyeceğimi elbette tahmin etmişti.

"Kesinlikle olmaz! Yalnız gitmiyorsun!"

Yüzerek ona biraz yanaştım. Arkasından vuran güneş ışıkları, saçlarını enfes bir altın rengine boyuyordu yine.

"Su altında nefes alabiliyorum, Sol. Kask olmadan dalabiliyorum."

"Başka yerde denedin mi? Yani su altında nefes almayı?"

"Daha önce de yüzdüm. Öyle bir şey yoktu. Buraya özel."

Gizli şehirde saklananı bulmak içindi belki. Tek seferlik bir büyüydü, bilmiyordum.

"Ben neden alamıyorum?"

"Bu, bana özel tek kişilik bir görev. Sen de biliyorsun."

İç çekti, biliyordu. Yanına iyice yaklaştım. Yanağına ıslak bir öpücük kondurdum.

"Dikkatli olacaksın. Aşağıda gereğinden uzun kalmayacaksın. En ufak bir tehlike sezersen yüzeye çıkıp yardım isteyeceksin," dedi.

"Söz veriyorum, prens. Dikkatli olacağım. Sana birkaç tane deniz kabuğu da getiririm," dedim.

Çırpmakta olduğum bacaklarımı bacaklarına doladım. Başını iki yana salladı ve Benj'e küçük tekneyi getirmesi için seslendi. Ekibin de yardımıyla içinde Benjamin ve Jay ile birlikte tekne suya indi ve yanımıza ulaştı.

Sol zahmetsizce önce kaskları içeri fırlattı, sonra da kollarından destek alarak kendisi tekneye tırmandı. Bu hâliyle bana bronz bir deniz tanrısını andırıyordu. "Gözüm üzerinde, Bell. Seni buradan takip ediyorum. Kahramanlık yapma," dedi son kez.

"Evet, deniz kızı, kahramanlık yapma," diye araya girdi Benjamin.

Solaris tekneden bana doğru uzandı ve boynundan çıkardığı, taşları bulmaya yarayan kılavuz anahtarı bileğime sıkıca dolayıp gemici düğümüyle bağladı. Onlara el salladım ve salınarak yeniden denizin dibine battım. Kendimi özgür ve mutlu hissediyordum. Benj'in söylediği doğruydu. Deniz kızı gibi dibe doğru salınıyordum.

Ne basınç beni etkiliyordu ne de havasızlık.

Sahip olmadığım tek şey, net bir görüştü. Kaskı takmamış olduğum için biraz pişmanlık duydum bu yüzden.

Sol'e söz verdiğim için oyalanmayı kestim ve aramaya başladım. Heykelin su altında kalan kısmını inceledim önce. Muhtemelen bir zamanlar Nautalis'in görkemli girişini süslüyordu. Kafamı diğer tarafa çevirince o heykelin eşinin deniz tabanına yan tatmış vaziyette olduğunu gördüm. Burası giriş kapısıydı.

İleriye doğru yüzmeye devam ettim. Kolumdaki anahtar, taşın yerini henüz saptayamamıştı. Biraz daha ileri yüzünce buraya neden *"batık harika"* dediklerini daha iyi anladım. Gözümün önünde koca bir şehir yatıyordu. Binalar neredeyse bozulmamıştı. Sanki birisi burayı olduğu gibi su altına yollamıştı. Parmağımı şıklatsam ve şehir yüzeye çıksa, günlük koşuşturmacalar başlayacak, şehre yeniden hayat dolacak gibiydi. Hydralis'in bunu yapacak gücü var mı diye merak ederken buldum kendimi.

Ben Methara'yı nasıl talan ettiysem, belki o da kendi şehrini denizin dibine yollamıştı. Gözlerim bir yandan Nautalis'in eşsiz güzelliğini takdir ederken, diğer yandan da bileğimdeki anahtar taşın yerini açık etsin diye bakınıyordum. Bulanık görsem de kilit taşının ve anahtarın parlayacak olmalarına güveniyordum.

Şehri boydan boya geçmiştim. Çıkışta da giriş kapısındakine benzer iki heykel vardı ve içimden bir ses oraya gitmem gerektiğini söylüyordu.

Beni çağıran hissi dikkate alarak o yana yüzdüm. Batık şehir devasaydı ve böyle körlemesine ararsam işim aylar sürebilirdi. Bana birkaç dakika gibi gelen sürenin sonunda çıkış kapısındaki heykellere ulaştım. Heykelin başının olduğu kısma doğru yüzerken ise aradığımı buldum.

Kadın silüetindeki heykelin boynundaki kolye kabartmasının tam ortasında bir şey vardı. Yaklaştığımda bileğimdeki anahtar, heykelin boynundaki taşın parlamasına sebep oldu.

Opal, mavinin her tonunda ışıldıyordu. *Turkuaz, açık mavi, lacivert, yeşil... Denizin kendisi gibi.* Elimi uzattım ve zorlanmadan taşı parmaklarımın arasına aldım. Opal, denizin serinliğine rağmen parmaklarımın arasında coşkuyla ısındı.

Artık yüzeye çıkmam gerekiyordu. Diğer taşları alırken olanları bildiğimden temkinliydim. Opali hak edebilmem için mutlaka bir sınav olacaktı.

O sırada gözlerim deniz tabanına kaydı. Lanet! Hydralis'in büyülü yaratığı Sintra olduğunu tahmin ettiğim deniz yaratığı, tüm heybetiyle şehrin taş zemininde kıvrılmış uyuyordu. Doğru görüp görmediğimi anlamak için gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım ancak yanılmamıştım. Sınav, karşıma çıkmıştı işte.

Uyanırsa koca ağzıyla beni bir lokmada yutması işten bile değildi. *Kaç Lunabelle!* Paniğe düşmemeye gayret ederek ayaklarımı hızla çırptım, yüzeye çıkmak için yukarı doğru hareketlendim. Şu yaratık uyanmadan bu işten kurtulmam gerekiyordu.

Yüzeye yaklaşmıştım ki arkamda bir hareketlilik hissettim. Avcı duyularım güçlü bir büyünün varlığını algıladı. *Gümleme, damarlarımda dolaşan buzlar, ısı dalgalanması... Siktir!*

Şekilsiz üç yaratığın bana yaklaşmakta olduğunu fark ettim. Bir an için olduğum yerde donup kaldım. Yaklaştıklarında ise dehşete düştüm. Karşımda duranlar Sintra'nın ırkı Serel'di. Bir değil, üç tane. Keskin kristalleri andıran gözleriyle beni izliyorlardı.

Bedenleri ince ve uzun bir yapıya sahipti, dev bir yılanı andırıyorlardı. Pürüzsüz, gümüşi mavi pulları suya yansıyan ışıkla yıldızlarla kaplı bir gökyüzü gibi görünüyordu. Işıltılı zarla kaplanmış yüzgeç kanatları, geniş bir alanı kaplayarak onlara hem görkemli hem de ölümcül bir görüntü veriyordu.

Ve çan sesine benzer bir ses çıkarıyorlardı. O an, Benjamin'in Ash'e anlattığı hikâye zihnimde canlandı. Korkutucu oldukları kadar görkemliydiler ve beni yemeye niyetli olduklarını tahmin ediyordum.

Yüzeye çık! Yardım iste! Bana yaklaştıklarında suyun içinde asılı kaldılar ve biri ağzını açtı. Ağzından çıkan su baloncukları dağılınca sivri çene-

lerinin içindeki, köpekbalığını bile gölgede bırakacak kadar uzun ve keskin dişlerini gördüm. Bu, kaçmam gerektiğinin işaretiydi.

Panikle ayaklarımı çırparak yüzeye çıktım ve nerede olduğunu görmeden ona seslendim. "Sol! Yardım et!"

Daha sözlerim tamamlanmadan bacağımda keskin bir acı hissettim. Ölümcül güzellikteki öfkeli yaratıklardan biri, bacağımdan bir ısırık almıştı. Akan kan, etrafımdaki su yüzeyini kırmızıya boyamaya başlamıştı bile.

Nerede olduklarını göremediğim için büyüyle savuşturamıyordum. Onlara hangi büyüyü yapacağımı da kestiremiyordum. Çok hızlı hareket ediyorlardı. Yalnızca sinir bozucu çan sesi vardı ve bu, duyduğum ses olmazdı umarım.

Solaris daha cümlemi bitirmeden suya atlamış, kapanarak son hızla bana doğru yüzmeye başlamıştı. Sözümü tutup ondan yardım istemiştim ancak şimdi ona bir şey olursa diye kalbim küt küt atıyordu.

Benjamin, teknenin üzerinde bacaklarını iki yana açmış dengede duruyor. Parlak koyu yeşil gözleri hedefi arıyordu. Parmakları arbaletin tetiğindeydi ancak şekilsiz yaratıklar su yüzeyine çıkmadığı için atış yapamıyordu.

Sol, yanıma ulaştı. Etrafına bakındı ve onu durdurmama fırsat bile bulamadan daldı. Çaresiz ben de ardından tekrar daldım.

Bacağımdan ısırık alan yaratık yeniden saldırmaya hazırlanırken Sol'ün bıçağıyla tanıştı. Sol, birden fazla kez bıçağı saplayıp yüzeye çıktı ve yeniden nefes aldı. Yoğunlaştım ve yaratıklar ona saldırmak üzereyken ters bir akıntı yaratıp onları uzağa savurdum. Bıçakla yaptığı saldırı, yaratıkları daha da öfkelendirmek dışında işe yaramamıştı.

İçimden ejderhamın burada olmasını dilerken gökyüzünü Alduin'in kükremesi doldurdu. "Alduin!" dedim sevinçle.

"Isırılmışsın."

Kabul ediyordum, bana benziyordu. Ters sesiyle zihnimin içinde yaptığı tespit ise son derece doğruydu. O sırada bacağımda bir acı daha hissettim ve yaratıklardan birinin beni yeniden aşağı çekmesiyle dibe doğru battım.

Sol, panikle beni takip etti. Yaratıklar ona saldırmıyorlardı. Onu uzun kuyruklarıyla kırbaçlayarak benden uzağa göndermeye çalışıyorlardı. Sanırım uyuyan Sintra ve siyah opalin koruyucusuydular; opali çaldığım için beni öldüreceklerdi.

Su altında debelenirken iri pençeler önümüzdeki yaratıklardan birini kaptı ve oyuncakmışçasına sudan çıkardı. *Alduin.* Sol, tek kolunu belimden sardı ve beni kendiyle beraber yüzeye taşıdı.

Sol'e elimi uzattım. Alduin, kaptığı yaratığı pençeleriyle parçalarken, güçlerimizi birleştirip diğer yırtıcıyı büyümüzle sudan yukarı fırlattık ve Benjamin için açık hedef hâline getirdik. Benjamin, havaya fırlatılan bir tabağı vururmuş gibi rahat bir hareketle arbaletin tetiğine bastı ve ikinci yaratığı boynundan vurdu. Heybetli yaratık deniz yüzeyine serildi.

Son yaratık görüş alanımıza girince onun için de aynı numarayı yaptık. Bu kez onu kapan Alduin oldu. Kükredi, pençeleriyle yaratığın zar gibi kanatlarını ve başını ezip kanı mavi akan Serel'i deniz yüzeyine fırlattı.

"Sintra," dedim kan kaybından kararan gözlerime direnmeye çalışarak. "Sintra aşağıda, Sol."

Alduin tepemizde pike yapıyordu ve endişeliydi. *"İyiyim."* dedim zihnimin içinden. *"Endişelenme."*

Beni duyduğunu belli ederek kükredi. Yaralı olduğum için çift görmüyorsam, Methara'da gördüğüme göre biraz daha irileşmişti. Gücümden doğduğunda yavru olduğunu biliyordum ancak ne kadar büyüyeceğini merak ettim yine de istemsizce.

"Gemiye dönüyoruz," dedi Sol. "Daha fazlası gelebilir." Boynumun altından kolunu geçirip yüzerek beni hızla tekneye sürüklemeye başladı.

Kan kaybından gözlerimde yıldızlar uçsa da opali avucumda sımsıkı tutuyordum. Sol, önce beni belimden kaldırıp küçük kayığa yuvarladı. Sonra da kendi çıktı. Endişeden bembeyaz olmuştu. Tepemizde süzülen Alduin de kesik kesik çığlıklarla bana sesleniyor, iyi olup olmadığımı görmeye çalışıyordu.

Jay, hemen üzerime eğilerek büyülü sözler mırıldanmaya başladı. Bacağımı hissetmiyordum ve bu beni korkutuyordu. Sol, saçından sular damlayarak üzerime eğildi.

"Bacağım yerinde duruyor mu?" diye sordum. Elini korkuyla sıktım.

Derin bir nefes verdi. "Duruyor, baş belası. Canın yanıyor mu?" diye sordu.

Hafif doğrularak aşağı bakınca biraz rahatladım. Jay'in onardığı bacağım sağlam görünüyordu ve şimdi hareket ettirip hissedebiliyordum. Kan

kaybına yapabileceği bir şey yoktu. Küçük teknenin ahşap yüzeyi, benim kanımla kırmızıya boyanmıştı.

Son gücümle tepemizde çılgın gibi dönen Alduin'e seslendim. "İyiyim, beni Astoria'da bekle. Geleceğim."

Alduin iyi olduğumu anlayınca coşkuyla son bir çığlık attı ve büyük kanatlarını çırparak komutum üzerine uzaklaştı.

"Astoria'da beklemesini söyledim, orada ona ihtiyacımız olabilir," dedim zayıf sesimle.

"Kadim dil biliyoruz," dedi Solaris. Gözleri hâlâ bacağımda kilitliydi ve çenesindeki kasların seğirmesinden dişlerini sıktığını anlayabiliyordum.

Avucumda sıkmaktan ısınmış opali Solaris'e uzattım. Gözlerim kararırken beni kucaklamasını hissettim ve söylenmesini duydum.

"Beni bir gün gerçekten öldüreceksin."

Gözlerimi sıcak kamaramızda açtım. Saçlarım hâlâ ıslaktı, bayılmamın üzerinden çok zaman geçmemiş olmalıydı. Üzerimde dalgıç kıyafetleri değil, Sol'ün rahat gömleklerinden biri vardı.

Önce bacağımı kaldırarak yeniden kontrol ettim. Ne bir yara izi ne de kalıcı bir hasar vardı. Her şey yerli yerindeydi. Sonra rahatlayarak odada gözlerimi gezdirdim. Sol, banyodan çıktı ve seri adımlarla yanıma geldi. Duş almış olmalıydı, harika kokusu uzaktan bile burnuma doluyordu. Dudaklarını alnıma yasladı, geri çekildi. İyi olduğumu görünce bana o bakışlarını atmaya başladı.

"Yemin ederim, dikkat ettim! Çıkar çıkmaz sana seslendim!" diye isyan ettim.

"Aşağıda kaç saat kaldığından haberin var mı senin? Kaç kere daldım, seni aradım. Yaralandın!"

"Solaris Blaze. Endişelendiğini biliyorum ama bu sefer gerçekten bir suçum yok. Taşı aldım ve çıktım. Su altında zaman kavramımı kaybetmiş olmalıyım. Bana on beş dakika gibi gelmişti."

"Neredeyse bacağın parçalanıyordu, Bell. Beni korkudan öldüreceksin."

Başım, o söylendikçe biraz daha yastığa gömüldü. Litrelerce kan kaybetmiştim, sersemdim.

"Bensiz göreve çıkmayı yasaklıyorum. Anladın mı? Kurt saldırır, yaratık ısırır... Tek parça bir eşe ihtiyacım var," dedi.

"Ben de bayılmıyorum," dedim. "En normal günümüzde bile bir uzvumu kaybetme tehlikesi yaşıyorum."

Yanıma uzandı, bana yan gözlerle baktı. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Yaralanmadım."

Yaralanmamıştı ama endişeden deliye dönmüştü. Yine.

"Onlar Serel miydi?" diye sordum ciddileşerek. "Şu Ash'e anlattığınız?"

"Ben de ilk defa gördüm," dedi. Uzandı, beni göğsüne çekti. "Serel, Sintra'nın çoğalmış soyu. Ve tecrübe ettiğin üzere insanları gerçekten ısırıyor."

"Alduin'in de bir soyu olacak mı?" diye sordum hevesle. Bana kınayan bakışlar attı ancak yine de heyecanıma gülümsedi. "Muhtemelen olacak, baş belası. Ejderhan olduğu yetmiyormuş gibi bir de onun da çoğalmasıyla kendine has bir ırkı olacak," dedi.

Neye benzeyecekler acaba?

"Efsanelere göre, sihirli yaratıklar güçlerini senede bir kez bölerek yumurta bırakırlar. Kendileri kadar güçlü olmasa da kendilerine has bir ırk yaratırlar. Antiklerin yaratıklarının ırkları, yaşadıkları seneler düşünülünce kalabalık tabii," diye açıkladı.

Alduin'in ırkıyla tanışmak için şimdiden sabırsızlanıyordum.

"Opal yanında mı?" diye sordum.

Uzandı, yatağın yanındaki çantasını karıştırıp ahşap bir mücevher kutusu çıkardı. Opali, diğer üç taşın yanına yerleştirdi. Dört anahtar taşı tamamlamıştık. Ben bayginken kolumdan çıkardığı kılavuz anahtarı ahşap kutuya yaklaştırdı. Taşlar kalp gibi atarak kendi renklerinde ışıldamaya başladılar.

"Bu, çok nadir bulunan değerli bir taş. Siyah opal de derler. Hiç bu renk olanını görmemiştim," dedi hayranlıkla.

Bir süre ikimiz de ışıldayan taşları izledik. Sol, hipnozdan çıkmak istercesine kutunun kapağını kapattı. "Duş almak istersen sıcak su hazırladım," dedi.

Sıcak su bedenime iyi gelecekti, Yüzerken üşümüş, hırpalanmıştım ve her yerim yapış yapış kurumuş kanla kaplıydı. Her zamanki gibi.

Teklifini ikiletmeden kabul ettim. Yatağın kenarına tutunup doğruldum ancak ayağa kalktığımda baş dönmesiyle sendeledim. Zaten gözümün içine

baktığı için ilk sendelememde beni yakaladı. Kucağına aldı ve beni banyoya taşıdı.

"Yardımcı olmamı ister misin?" diye sordu.

"Sanırım tek başıma ayakta duramayacağım, Sol. Düşüp bir yerimi çarparsam bir de senden azar işitiyorum. Eğer sana zahmet olmayacaksa..." dedim.

"Bana zahmet olacak son şey bu. Zevkle," dedi ve üzerimdeki gömleği nazikçe sıyırdı.

Buharı tüten küvete girmeme yardımcı oldu. Yerleştiğimden emin olunca arkama geçti, saçlarımı sabunladı. Hareketleri öyle narin ve zarifti ki her gün beni yıkamasını isteyebilirdim. Kılıç tutan ellerinin birden fazla mahareti vardı.

Başımı arkaya yasladım, "Bana katılmak ister misin?" diye sordum gözümde muzip ışıltılarla.

Gözlerini kapattı, acı çekiyormuş gibi gülümsedi. Bir yandan saçlarımı duruluyor, diğer yandan arkamdan boynuma narin öpücükler konduruyordu. "Ne kadar isterim bilemezsin ancak yanında kendime fazla güvenemiyorum. Seni çok özledim ve senin de fiziksel durumun şu an pek iyi değil," dedi iç çekerek.

"Sen bana dayanıksız mı diyorsun?" diye sordum gözlerimi kısarak.

Nefesini boynumda hissedince ürperdim. "Ne kadar dayanıklı olduğunu bana bir gün göstermeni isterim."

Kahkaha attım. "Fırsatçılık ediyorsun. Beni bilerek kışkırttığını anlamıyorum sanma."

Saçlarımla işini bitirdiğinde, tek dizinin üzerine çöktü ve tam karşımda durdu. Bana öyle bir bakışla bakıyordu ki... sanki dünyadaki en değerli şey benmişim gibi. Şansıma isyan edeceğim zamanlarda bunu hatırlıyordum. Böylesi sevilmeyi hak ettiğimi bile düşünmüyordum.

Yanağıma hafif bir öpücük kondurdu, ardından arkasını dönüp temiz havluları hazırladı. Tek koluyla beni küvetten kaldırdı, yumuşak havluyla sardı ve çıkmama yardım etti. Hafifçe başım dönünce, yeniden ona tutunarak, "Beni çok şımartıyorsun," dedim. "Böyle yaparsan her gün beni yıkamanı isterim."

Yüzümden hâlâ iyi hissetmediğimi anlamış olmalı ki beni yeniden kucakladı ve odamıza taşıdı. "Yeter ki benden böyle şeyler iste," dedi gülerek.

"Seni kucaklarım, yıkarım... Tehlikeli şeylerden bahsetmediğin sürece her şeye tamam."

Sanki zevkine yapıyorum!

Beni yatağa bıraktığında tüm kaslarım pelte gibiydi. "Bugün seninle baş edecek kadar enerjim yok, Kaptan ama elbet olacak. Senin yerinde olsam fazla zorlamazdım. Şu Alina meselesini de dinlemedik daha," dedim.

Dudağının tek tarafında muzip bir gülümseme belirdi. "Canın içinden çekiliyor, hâlâ neyin derdindesin?"

Ona karşı bu kadar korumacı davranmam onu eğlendiriyor gibiydi. Masanın üzerinde duran tarağımı aldı ve arkama geçti, dikkatli bir şekilde saçlarımı taramaya koyuldu. Elleri beceriksizce hareket etse de benden çok daha dikkatli tarıyordu. Eğer hâlim olsa onu öpücüklerle boğabilirdim.

Tarama işini bitirince, "Saçların ipek gibi. Bayılıyorum," dedi. Saçlarımı öptü ve kokusunu içine çekti.

Bitkince ve minnetle gülümsedim ona. Banyo yapmak beni iyice sersemletmişti. Dolabı açıp kendi gömleklerinden birini çıkardı, üzerimden ıslak havluları çekip gömleği başımdan geçirdi.

Yatağın örtüsünü açıp yerleşmeme yardım etti. Üzerimi örttü ve uzanıp yanıma girdi. Bir kolunu korumak istercesine bana doladı. Gözlerim artık uykuya direnemezken yanımdaki sıcaklığı için, içimden yeniden şükrettim.

Gözlerimi araladığımda kamaramızdan süzülen güneş ışıkları solmuş, yerini geceye bırakmıştı. Sol hâlâ yanımdaydı, başını bana yaslayarak uyumuştu. Uyanacağını bildiğim için doğrulup yanağına hafif bir öpücük kondurdum. Gülümseyerek gözlerini açtı. Kendimi yenilenmiş hissediyordum.

"Çok acıktım," dedim yataktan bir hamlede kalkarak.

"Tabii temizlendin, uyudun, iyileştin; hemen ayaklanıp terk et prensi. Benimle işin bitti nasılsa." Onun bu hâline gülümsedim, sendeleyerek başım dönmüş gibi yaptım. Hemen telaşla ayağa fırladı, avcı refleksiyle beni tutmaya çalıştı. Numara yaptığımı fark edince kahkahalarımın arasında yanağıma hafifçe diş geçirdi. "Hey! Canımı acıttın! Kızlar kollarına bayılırken iyiydi ama!" diye bağırdım gülmeme engel olamayarak.

Bir yandan kahkaha atarken, diğer yandan dişlediği yanağını ovuşturdum.

"Bundan sonra canımı her sıktığında ısıracağım seni. Beni kandırırsın, öyle mi? Dedim ya, işin bitti benimle tabii," dedi gülmeme eşlik ederek.

"Seninle işim hiçbir zaman bitmez, Kaptan. Boşuna endişelenme. Ayrıca artık ısırılmak istemiyorum," dedim ve çantamdan giysilerimi aramaya koyuldum. "Sen acıkmadın mı?" diye sordum.

"Methara'da olduğun dönem, seni ararken pek bir şey yediğim söylenemez. Burada da günlerdir dümen nöbetinden ne yediğimi hatırlamıyorum," dedi.

Nora ve Lukas için fazlasıyla endişelendiğinden iştahsız olduğunun farkındaydım. Üzerime kalın giysiler geçirdim, kollarımı beline doladım. "Teşekkür ederim. Çok iyi bir eş olacaksın."

"Size layık olmaya çalışacağım, prenses."

Boynumdaki kolyede asılı duran, bana verdiği yüzüğe uzandı. Zinciri çözüp yüzüğü yeniden parmağıma geçirdi ve elime bir öpücük kondurdu.

Kolunu bana doladı, açık havaya çıktık. Methara'dan çıktıktan sonra Syberia gezisi, Nora'nın kaçırılması sonrası aniden yola çıkmamız derken ilk kez durup nefeslenebiliyordum. Deniz havasını doya doya ciğerlerime çektim.

"Eos nerede?" diye sordum.

"Jay onunla ilgilendi, meraklanma," dedi Sol, ahşap merdivenleri ağır ağır inerken. "Annene karşı karışık duygular besliyor. Yapılan büyü kafasını karıştırmış. Jay, hafızasını düzeltemezsek bile sorun olmayacağını söyledi. Seni seviyor. Sana karşı hisleri güçlü olduğu için kafa karışıklığının önüne geçiyor. Seni sorup durdu. Yemek salonunda görüşürsünüz. Bu gemide benden fazla seviliyorsun artık," dedi gülerek.

Solaris ile konuşurken yemek salonuna gelmiştik. İçeriye göz gezdirince gülümsemekten kendimi alamadım. Babam ve Nora dışında sevdiğim herkes buradaydı. Bir de kamarasından çıkmak istemeyen Jay'in yokluğu göze çarpıyordu. Eos, Orion amca, Liam ve Ella da aramıza katılmışlardı. Masamız öncesine göre bir yandan eksilirken öte yandan kalabalıklaşmıştı.

Sol yerine geçip otururken, devasa kardeşim beni kucaklayarak havada döndürdü.

"Eos! Yeni iyileştim, bir yerimi kıracaksın," dedim gülerek.

"O kadar da narin olmadığını biliyoruz," diye sırıttı. "İyi misin abla?"

"İyiyim böcek. Sen iyi misin asıl? Aklının karışık olduğunu biliyorum," dedim endişeyle.

Ela gözleri kısıldı. "Bana şöyle seslenme," diye homurdandı. *Neyse ki bazı şeyler hiç değişmiyor.*

Solaris ve ekibin kalanı bizi gülerek izliyordu. Ethan yemek servisi yapıyordu. Sanki gemiden hiç ayrılmamışız gibi sırayı devam ettirmişlerdi.

Eos biraz düşündükten sonra konuşmaya devam etti. "Annemden nefret edemiyorum. Kötü şeyler yaptığını biliyorum ama onu veya Methara'yı düşündüğümde kafam karışıyor. Jay, bana büyü yaptığını söyledi. Düzeltmeye çalışacak," dedi kafasını kaşıyarak.

Jay'i de bizim düzeltmeye çalışmamız gerekiyordu.

"Şimdilik bana güvenmen yeterli. Gerisini düşünme," dedim.

Eos'a yanımda oturması için yer açmışlardı. Koca cüssesiyle yanımdaki sandalyeye oturdu ve Sol'e selam verdi. "Ona iyi bakıyorsun. Teşekkür ederim," dedi saygıyla.

"O benim ailem, Eos. Burada gördüğün herkes öyle. Sen de ailemsin. Bana ismimle seslen," dedi Sol, sevecen bir ifadeyle. Önüne tabağını çekti.

"Aslında iki abladan çok çektiğim için hep abim olsun istemiştim. Sana abi desem sorun olur mu?" diye sordu akılsız kardeşim sırıtarak.

"Ne çekmişsin sen? Asıl biz senden çektik," dedim. İkimizin de aklına Aster gelince bir anda durgunlaştık.

Sol, anlamış olacak ki hemen Eos'u yanıtladı. "Çok mutlu olurum, Eos. Aramıza hoş geldin," dedi önündeki su dolu kadehi havaya kaldırarak. "Ella ve Liam, Orion amca... Sizler de hoş geldiniz."

Hepimiz onu taklit ederek kadehlerimizi havaya kaldırdık. Ekipteki herkes -Jay kadar olmasa da- Nora için endişeliydi ve aklımın bir köşesi Jay'de kaldığı için bu sıcak ortama karşın tam olarak neşelenebildiğim söylenemezdi. Yemekten sonra onu görmeye gitmeye karar verdim.

Eos'a döndüm. "Nerede kalıyorsun? İstediğin bir şey, bir ihtiyacın varsa buradaki herkese söyleyebilirsin," dedim.

"Kaldığım kamara çok rahat Lu. Orion amcayla kalıyoruz. Karl bana dövüşmeyi öğretecekmiş. Ben iyiyim, sen işlerini hallet," dedi Eos.

Karşı köşede oturan Karl'a teşekkür etme amaçlı başımı salladım ve karşılığında mahcup bir gülümseme aldım.

Ethan, değişik bir çeşit balık yahnisi pişirmişti. "Lütfen bu yediğimiz şeyin bize saldıran yaratık olmadığını söyleyin," dedim hafif midem bulanarak.

"Elbette o, Lu. Senin bacağından kopardığı parçayla sosladık," diye yanıtladı Benjamin sırıtarak.

"Sanırım yiyemeyeceğim," dedim, tabağı ileriye ittirdim.

Solaris, Benjamin'e ters gözlerle baktı. Tabağı yeniden önüme çekti. "Saçmalama Lu. Sen de kes şunu Benj! Çocuk gibisiniz," dedi. "Elbette o şeyi bacağınla soslamadık. Sossuz pişirdik."

"İkinizi de öldüreceğim," dedim gözlerimi kısarak.

"O şeyleri yiyecek kadar delirmedik daha," dedi Benjamin benimle alay etmeye son verirken. "Ejderhan olduğu için artık seninle alay ederken iki kere düşünmek gerekiyor."

Ash, karşımızda durmaksızın Ella'yı öpücüklere boğuyordu. Liam ve Benj oldukça iyi anlaşıyordu. Herkesin keyfinin yerinde olduğu, dertlerini unuttuğu nadir zamanlardan biriydi. Solaris, üçüncü tabağını mideye indirirken gülmeye başladım.

"Gülme. Bir aydır açım ben," dedi. "Hem senin bacağınla soslanmış bir yahniyi kaçıramazdım."

"Yediğim iki lokma midemde kalsın istiyorsan, sus."

Karşımda oturan Jude ise kıpırdanıp duruyordu. Ethan, Benjamin ve Liam kıs kıs gülüyorlardı.

"Iris ve benim, yemekten sonra sana anlatacaklarımız var," dedi Solaris'e ters ters bakarak.

Solaris gözlerini devirdi ve Jude'a parmak uçlarından birkaç diken fırlattı. Bu yeni numarası olmalıydı. Bilerek ıskalayıp üzerindeki bluza takılmalarını sağlamıştı.

"Anlat da kurtulalım, Jude!" dedi bezgince. "Önce planımızın üzerinden geçelim. Ben sonra kaptan köşküne gideceğim," diye devam etti onun az önceki atağını yok sayar bir ifadeyle.

Jude da ona önündeki bıçağı büyüleyerek ufak bir saldırı yapmıştı ki ikisini de durdurdum. Ne kadar eğlensem de ikisi, şakayla karışık da olsa hırçınlaşabiliyorlardı bir noktadan sonra.

Solaris boğazını temizleyip söze girdi. Herkes pürdikkat dinlemeye koyuldu. "Dördüncü anahtar taşı bulduk. Geriye yalnızca bir tane kalıyor. Onun da Astoria'da olduğunu tahmin ediyoruz. Orada, eskiden hava durumu kontrolleri yapılan çok yüksek bir kule var. Oraya *Fırtına Kulesi* diyorlar. Sonraki hedefimiz orası. Sonrası ise Antikleri uyandırmaya giden

yol," diye açıkladı Solaris. "Elbette bu arada en önemli görevimiz Nora ve Lukas'ı sağ salim geri almak."

"Kimleri seçeceksiniz?" diye sordu Brian. Kehanette kendimize yoldaş seçmemiz gerektiği yazılıydı. Bu bilgiyi onlarla da paylaşmıştık.

"Şu anlık hiçbir şey bilmiyoruz, Brian. Belki de son taşı bulduğumuzda bize yol gösterecek bir şey olur," diye yanıtladı Sol dalgınca.

Herkes anlayışla kafa salladı. Yavaş yavaş yemekleri bitenler görev yerlerine dağılmaya başladı. Ethan, annem için de bir tepsi yemek hazırlamıştı.

"Sen götürmek ister misin?" diye sordu çekinerek.

"Zorunda değilsem eğer, istemem Ethan. Onunla mecbur olmadıkça karşılaşmak istemiyorum bir süre," dedim rica eder gözlerle.

Gözleri Eos'a döndü ama Eos da başını iki yana salladı. Nöbet sırası Karl'daydı. Karl tepsiyi de alıp, Mills ile nöbet değişimi yapmak üzere bizimle vedalaştı ve annemi tuttuğumuz kamaraya yol aldı. Sophia'yı mümkün olduğunca uzun süre görmek istemiyordum.

"Orayı elimden geldiğince rahat hâle getirmeye çalıştım ancak bir eksik varsa hemen halledebiliriz," diye fısıldadı Sol kulağıma. Uzamış sakallarını okşadım ve yanağından öptüm.

"Teşekkür ederim ama kaldığı yer fazlasıyla konforlu görünüyordu," dedim acımasızca.

"Sonuçta o senin annen, Lu," dedi.

"Keşke olmasaydı."

"Kaptan köşküne dönmek zorundayım. Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"İyiyim Sol, meraklanma. Jay'in yanına uğradıktan sonra Jude ve Iris ile vakit geçireceğim," dedim sırıtarak.

Konuşmamıza kulak misafiri olan Liam ve Benj yine sırıtıyorlardı. İçimden ikisinin kafasını birbirine sürtmek geliyordu. Alina herkesin böyle tepkiler vermesine sebep olabilecek ne yapmıştı, merak ediyordum. Solaris onlara kızgın bakışlar attı ve saçlarımdan öpüp ayaklandı.

"Bana sen de anlatabilirsin, biliyorsun," dedim Sol'e.

"Elbette anlatabilirim ama bu ikisi," dedi eliyle Jude ve Iris'i işaret ederek. "Bir aydan fazladır sana bunu anlatabilmek için yanıp tutuşuyorlar. Bırak da heveslerini alsınlar."

"Bana bak, Jude, her şeyi olduğu gibi anlatacaksın. Bu konuda sana güveniyorum Iris," dedi. Sonra merdivenleri tırmanıp salondan ayrıldı.

Ethan, Jay için de bir tepsi hazırladı ve pelerinimi üzerime geçirip yemeklerle birlikte onun kamarasının yolunu tuttum. Kapıyı tıkladıktan birkaç dakika sonra saçı başı karışık, onu daha önce görmediğim hâlde kapıyı açıp kenara çekildi.

Gözleri kıpkırmızıydı. Tepsiyi usulca çalışma masasının üzerine bıraktım. Arkası dönükken omuzlarından kendime çevirdim ve kollarımı açtım. Biraz kararsız kaldıktan sonra bana sımsıkı sarıldı. İhtiyacım olduğunda güven verici kolları her zaman orada olmuştu. Onun için daha fazla bir şey yapamamanın suçluluğunu hissediyordum.

Birkaç dakika sarıldık, Jay burnunu çekerek ayrıldı. "Onu bulacağız," dedim kendimden emin bir sesle. "Ne gerekiyorsa yapacağız, Jay."

Yorgun bir hâlde yatağına çökercesine oturdu, ellerini başının arasına aldı. "Onu koruyamadım, Lu," dedi pişmanlıkla. Onunla Nora konusunu hiç konuşmamıştık ancak gerek de yoktu.

"Elinden bir şey gelmezdi. Şimdi, bize her zaman öğütlediğin gibi güçlü olman gerekli. Onun ve bebeğin sana ihtiyacı var. Onları bulduğumuzda seni böyle görmelerini ister misin?" diye sordum.

Buruk bir gülümseme geçti yüzünden. Kalın kaşlarını ovalayarak ayaklandı. "Haklısın, getirdiğin yemeği de yiyeceğim, tamam," dedi beni geçiştirmek için.

"Yiyene kadar buradayım. Vaktim bol," dedim gülümseyerek. Bana gözlerini devirdi, masanın başına oturup mecburen yahniyi kaşıklamaya başladı.

"Sen nasıl oldun?" diye sordu lokmalarının arasında.

"İyiyim," dedim ne hâlde olursa olsun bizi düşünmesinin verdiği sıcaklıkla.

Yemeğini bitirdikten sonra üzerine pelerinini geçirdi. "Biraz kafamı dağıtayım," dedi benimle birlikte açık havaya çıkarken. "Teşekkür ederim, Lu," diye mırıldandı minnetle.

"Her zaman, Jay," dedim, gülümseyerek omzuna dostça vurdum birkaç kez.

Jay, Sol ve Benj'in yanına gitmek için hareketlenirken beni beklemekten patlayacak gibi görünen Jude ve Iris'in yanına, güverteye adımladım.

Solaris'ten zerre kadar şüphelenmiyordum ama o kızın ona ne yaptığını da merak ediyordum. Kaptan köşkünün uzak köşesinde kendimize açık havada oturacak bir yer bulduk ve Jude hiç vakit kaybetmeden boğulur gibi anlatmaya koyuldu. Iris arada abarttığı yerlere müdahale ediyor, tedirgin gözlerle bana bakıyordu.

"İşte böyle, Lulu. Bir geldik ki çırılçıplak! Kaptan'ı sıkıştırmış. Kaptan hiç yüz vermedi ama yine de onu resmen taciz etti!" diye anlatmasını bitirdi Jude.

Sinirden kulaklarımdan buhar çıkacaktı az sonra. Yokluğumdan faydalanmıştı. Öfkeden durduğum yerde duramayıp ayaklandım ve birkaç kez güverteyi arşınlayıp Sol'ün yanına gitmek üzere hazırlandım.

"Kaptan'ın gerçekten bir kabahati yok, Luna. Onların yanındaydık," dedi Iris, Jude'u koluyla dürttü öfkeyle. "Kaptan'ın kıza söylediklerini de anlatsana!" dedi.

"*Değil yanımda çıplak yüzmek, yatağıma bile gelsen sana dokunmam. Benim kalbim tek bir kişiye ait.* Buna benzer bir şey dedi," diye Sol'ün kıza söylediklerini tekrarladı Jude sırıtarak.

İçimde bir gurur dalgası kabarsa da Alina'ya olan öfkemi yenemiyordu. "Teşekkür ederim. Her şey için... Sol'ün yanına gitmem gerekli," dedim ve onlar itiraz edemeden hızlı adımlarla kaptan köşküne yol aldım.

Solaris gelişimi uzaktan görmüş, merdivenlerin gerisinde beni bekliyordu. Neyse ki yalnızdı. Jay ve Benj ısınmak için gitmiş olmalılardı. Gözlerinde muzip bir ifade vardı ki bu onu yumruklamak istememe sebep oluyordu. Bir saat önce onu pamuklara sarmak istediğimi çoktan unutmuştum.

"O kız senin yanına soyunup gelmiş!"

"Benim suçum ne?" diye isyan etti.

"O kızı öldüreceğim."

Solaris sıcak bir kahkaha attı. Eğlenmesi daha da sinirimi bozuyordu. "Onu Crimson'da bırakmamız iyi olmuş öyleyse. Olaydan sonra gelip benden özür diledi. Bir daha denemedi."

Uzun kirpiklerinin arasından masum bakışlar attı.

"Öyle bakma bana! Çok kızgınım! Seni yalnız bırakmaya gelmiyor!" diye homurdandım ileri geri arşınlarken. Temkinli adımlarla bana yaklaştı, bir eliyle dümeni tutarken diğer elini belime sardı ve beni aniden kendine çekti.

"Bırakma o zaman. Ama bıraksan da benim gözüm senden başkasını görmüyor. Umarım farkındasındır."

Dokunuşuyla biraz yumuşayan sinirlerimi yatıştırabilmek için gözlerimi kapattım. Gözlerim kapalıyken dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Seni taciz etmiş, Sol!" dedim çaresizce kelimelerim dudakları arasında boğulurken.

"Benim de en iyi anlarım değildi ama kendimi korudum sevgilim," dedi sırıtarak. "Çekici olmak başa bela oluyor."

Bu olanlar onun için bir hayli eğlenceli olsa da olayın suçlusuna ulaşamadığım için az sonra hıncımı ondan çıkaracaktım.

"Seni..." diyerek minik bir buz saldırısı yaptım, başka türlü öfkem yatışmayacaktı. Parmaklarında hızla alevler yakıp buzlarımı kendine çarpmadan eritti. Gözlerimi devirdim.

Az önce yaptığı numara, bana her zaman yaptığı şeydi. Kalbimin buzlarını da böyle alevleriyle eritiyordu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM
TANRILAR

Uyandırmak üzereyiz.

Gemiyle yaklaşık iki haftadır yol alıyorduk. Solaris, birkaç gün içinde Astoria'nın donuk topraklarına varacağımızı söylemişti. Bu süre boyunca annemi görmeye gitmemiştim. Eos, birkaç kez ziyaret etmişti ama annem onunla konuşmamıştı bile. Methara'da yaşadığımız olay -onu ve hepimizi öldürmeye çalışmam- sonrasında içine kapanmıştı.

Tahmin ettiğim gibi, Eos'un ekibe alışması pek zor olmamıştı. Zihninin bulanık olduğu konulara hiç girmiyorduk. Jay hâlâ bunun üzerine çalışıyor olsa da Eos'un neşesi çoktan herkese bulaşmıştı. Ekibin her bir üyesiyle arkadaş olmuştu. Özellikle Sol ile iyi anlaşmalarına bayılıyordum. Onları izlerken sıkça gülümsediğimi fark ediyordum.

Solaris hem Eos'a hem de bana dövüş teknikleri öğretiyordu. Boş vakitlerimizde ekibin geri kalanıyla da bol bol antrenman yapıyorduk. Jude ise Eos'a güçlerini kontrol etme konusunda oldukça yardımcı olmuştu. Eos, Antik Magus soyundan geldiği için diğerlerine kıyasla başlangıçta bile daha üstündü. Mırıldanmadan büyü yapamamasına rağmen, Jude'un öğrettiği teknikleri hızlı kavramıştı. Güçlüydü, hızlıydı, sezgileri doğaldı.

Bir de Eos'un Mills'e ilk görüşte tutulmasını hayretle izlemiştim. Mills elbette ondan yaşça epey büyüktü ama kardeşim, kızın dibinden ayrılmıyordu. "Abla, saçlarını gördün mü? Kızılın en güzel tonu..." diye sızlanmıştı. Bir önceki tercihi Bren'i düşündüğümde... Mills bana son derece masum bir seçim gibi gelmişti.

Mills de Eos'un kendisine olan ilgisinin farkındaydı ama onu incitmeden, nazikçe mesafesini korumayı başarıyordu. Brian ise Eos'un benim kardeşim olduğunu bildiğinden, ona karşı tamamen görmezden gelme yöntemini seçmişti. Arada çıkardığı homurtular dışında.

Eos'un yanımda oluşu, Ash ile Ella'nın mutluluğunu izlemek, Solaris'le aramdaki bağı bana daha da doğal hissettiriyordu. İlk kez, içimde bir başkasını düşünmenin yarattığı sızıyı duymadan ona yaklaşabiliyordum. Onun yanında durabilmek, onu sevebilmek daha özgür hissettiriyordu artık.

İçgüdülerim gemideki huzurun uzun sürmeyeceğini fısıldıyordu ama güzel günlerin tadını yaşarken çıkarmak konusunda uzmanlaşmıştım. Belaya yeniden bulaşacağımız günler yakındı. Zihnimde soyut bir defter vardı. Sayfalarına sevdiğim herkesle yaşadığım anları kaydediyordum. Şimdiden onlarca, belki yüzlerce sayfa dolmuştu.

Mesela az önce Sol'ü resmetmiştim o deftere. Altın gözleri gün ışığıyla parlamış, dümeni idare ederken... Buzlu deniz manzarasıyla çevrelenmiş hâlde.

Orion amca, Nora'nın kaçırılmasıyla üzerimize çöken kasvetli havayı dağıtmakta büyük rol oynuyordu. Akşam yemeklerimizin keyif kaynağı hâline gelmişti. Anlattığı tuhaf yol hikâyeleri ve garip ticaret maceralarıyla, zihnimizi boğulmaktan kurtarıyordu.

Tek istisna Jay'di. Bu zihin kaçamakları onun için pek işe yaramıyordu. Günün çoğunu kamarasında geçiriyordu. Her gün Sol ile dönüşümlü olarak ona tepsiyle yemek götürüyorduk ve çoğu zaman bizim için yaptığı gibi, yemeğini bitirene kadar başında bekliyorduk.

Bu akşam ise Jay de dâhil herkes yemek salonundaydı. Astoria'ya yaklaşmıştık, dışarısı iyice soğumuştu. Güvenli bir koyda demirlemiş, bir süreliğine dinlenmeye çekilmiştik.

Orion amca her akşam olduğu gibi sıcak bir selamlamayla sohbete girdi. "Hikâye isteyen?"

Ben de dâhil herkes sevinçle başını salladı. Böyle anlarda zihnim bir anlığına olsa bile Nora ve Lukas'tan, bizi bekleyen belirsizlikten uzaklaşabiliyordu. Yeniden, tek sorunumun yoksulluk olduğu Fernville günlerindeki kadar tasasız hissediyordum.

Orion amca, "Bugün size Vaelirion'un hikâyesini anlatacağım," dedi. Favori hikâyesi olduğunu biliyordum ama ondan daha önce defalarca din-

lemiştim. İster istemez dudak büktüm. Bu küçük tepkimi hemen fark etti ve kahkaha attı. "Bilmediğiniz kısmını," diye açıkladı neşeyle.

Eh... yapacak daha iyi bir işim yoktu ve dinlemekten zarar gelmezdi. Yanımda oturan Sol'ün omzuna yaslandım, elimdeki sıcak bitki çayından bir yudum aldım.

"Her şey Vaelirion'un büyüyü Dünya'ya bahşetmesiyle başladı sanıyorsunuz," dedi gizemli bir sesle. *"Kısmen doğru ama eksik."*

Bu kısa girişin yalnızca ilgi çekmek için olduğunu biliyordum, gülümsedim. Önce hepimizi meraklandıracak, sonra da sessizliği tamamen ele geçirip hikâyesini aralıksız anlatacaktı. Sol de dikkatle onu dinliyordu; bir yandan parmağımdaki, ona verdiğim sözün nişanesi yüzükle oynuyordu.

Orion amca, istediği sessizlik ve meraklı gözleri elde ettiğinde derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı.

"Tanrılar..." diye başladı, sesi yumuşak ama dikkat çekiciydi. *"Her kültürde başka adlarla çağrılırlar ama temelde hep aynıdırlar. Evreni yöneten güçler. Bizim hikâyemizde, başrolde Düzen Tanrısı Balor var. Eşi ise Kaos Tanrıçası. İkisi, evrenin dengesini birlikte kurmuş. Kaos ve düzen... Gecenin gündüzle yan yana var olması gibi. Sonra iki çocukları olmuş. Yaşam Tanrıçası Liv ve Ölüm Tanrısı Han."*

O isimleri duyunca ürperdim. Liv ve Han, özlerimizin sahipleri... Solaris ile bir anlığına bakışlarımız buluştu.

"Liv yaşamı başlatır," diye devam etti Orion amca. *"Han ise döngüyü tamamlar. Onların da çocukları olmuş; Işık, Gölge, Zaman, Kader... Böyle böyle her şeyin bir tanrısı doğmuş. Dünyada masal gibi anlatılır, isimleri değişir ama amaç hep aynıdır. Her şey dengede kalmak zorundadır."*

Orion amca bu sırada piposunu yakmaya çalıştı, verdiği bilgilerin hazmedilmesini bekliyordu.

"Bir şey fazla güçlenirse, diğeri zayıflar. Denge bozulana dek bu döngü süregelir."

Solaris'e biraz daha yaslandım. Bir kolunu bana sararak destek verdi.

"Her tanrının temsil ettiği değerin karşıtıyla birlikte var olduğu bu mükemmel denge, ilk insanların yeryüzünde olduğu vakitlerde Balor'un insan bir kadına âşık olması, onu arzulamasıyla sarsıldı.

Piposunun dumanını keyifle savurup anlatmaya devam etti. *"Nia... Sıradan ama güzelliği içten gelen, sessiz bir köylü kızıydı. Tanrının gücünü, kim olduğunu bilmeden sevdi onu. Fakat Balor'un arzusu, masum bir aşk değildi."*

Orion amca eğildi, yüzü bir anlığına gölgelendi.

"Nia, onun kim olduğunu hiç öğrenemedi. Çocukları Vaelirion dünyaya geldiğinde ise Balor, işlediği hatayı yok etmeye kararlıydı. Kadının elinden daha yeni doğmuş bebeği aldı ve Nia'yı hiç tereddüt etmeden oracıkta öldürdü."

Tanrılar ve arzuları, acımasızlıkları.

"Düzen Tanrısı, Vaelirion'un sıradan bir insan çocuğu olacağını sanmıştı. Ama bebeğin gözlerine baktığında yanıldığını fark etti. Vaelirion, her bakımdan ona benziyordu. Tek bir farkla... Kalbi, annesinden miras kalan bir insan kalbiydi. Balor'un bu ayıbı ortadan kaldırmasının tek yolu, bebeğin kalbini durdurmaktı. Tanrılar arasında bir yasa vardı: Birbirlerine zarar veremezlerdi. Fakat Vaelirion'un kalbi insandı; kırılabilir, yok edilebilirdi. Ve Balor, bunu biliyordu."

Etkileyici bir ses tonuyla anlatmaya devam etti. *"Balor kararsızdı. Bebeği yok etse, tanrılar arasında yaratacağı utanç sonsuza kadar sürecekti. Ama ya o insan kalpli bebek, büyüyüp bir tanrıyı öldürecek kadar hırslanırsa? Sonsuzlukta bile telafisi olmazdı bu hatanın."*

Sözlerine ara verdi, her birimizin gözlerine tek tek baktı. *"Eski çadırın önünde, kucağında bebekle bekledi,"* diye devam etti. *"İradesizliğine lanet etti. Ama o an kuyruğunu bacağının altına kıstıran korkak bir tilki gibiydi. Onu öldürecek cesareti toplayamadı ve Vaelirion'u tanrıların sarayına götürdü."*

Hepimiz hikâyenin devamını bekliyorduk. Çektiği ilgiden hoşlandığını biliyordum. Gözlerinde tatmin olmuş bir pırıltı vardı.

"Elinde bebekle saraya girince ortalık karıştı elbette," dedi, dudaklarında tebessümle. *"Tanrıça Oria çılgına döndü. Vaelirion'u Balor'un kollarından alıp bir kuleye kapattı. Balor'u da ceza olarak Han'ın karanlık tünellerine mühürlediler."*

Sandalyede biraz doğruldu, sesi derinleşti. *"Yüzyıllar böyle geçti. Oria'nın öfkesi sonunda dinmişti. Balor zindanlardan çıkarıldı; tanrıçasının önünde tekrar tekrar eğilerek özür diledi. Sonsuz bir yaşamda birkaç asır zincire vurulmak... onun için hafif ve hak edilmiş bir bedeldi."*

"Vaelirion ise," diye devam etti kısık bir ses tonuyla. *"Kulede tek başına çürüdü. Su içmeden, bir lokma yemeden... Yüzyıllar boyunca. Ne ölebiliyor ne yaşayabiliyordu. İnsan kalbi kırılıp ruhu kurumuştu ama yok olamıyordu."*

Fazlasıyla tanıdıktı. O hücrede ben de aynen bunları hissetmiştim. Gözlerimi kapattım bir anlığına. Solaris güven vermek ve geçtiğini anlatmak ister gibi sardığı omzumu okşadı.

"Sonra," dedi Orion amca, parmağıyla tahta masaya iki defa tıklatarak. *"Balor bunun böyle devam edemeyeceğini anladı. Zaman gelmişti. O insan kalpli tanrı çocuğu, nihayet diğerlerinin arasına karışmalıydı."*

Piposunun ucu turuncu bir ateşle parladı. *"Ne bir özür... ne de pişmanlık,"* diye sözc girdi. *"Balor, Vaelirion'u kuleden çıkardığında, Tanrıların Sarayı'nda yaşamasına izin vererek zaten yeterince lütufkâr olduğunu düşünüyordu."*

"Elbette," diye devam etti sessizce. *"İşler o kadar da basit değildi."*

Orion amca, piposunu kenara bıraktı, kollarını kavuşturdu. *"Düzenin çarkları olan diğer tanrı çocukları onu hiçbir zaman aralarına kabul etmediler. Bir kulede tek başına büyüyen Vaelirion, şimdi de kalabalık içinde yalnızdı. Her adımında hor görülen, 'babası belli ama annesi aşağıdan' denilen piç çocuk."*

Omuz silkti. *"Tanrıça bile kocasını değil, Vaelirion'u cezalandırdı. Onu ezilmek üzere sarayda tuttu, aşağılayan bakışlarla sürekli hatırlattı kim olduğunu. Nereden geldiğini."*

Bir an durdu, sol gözünü kısmış hâlde bizi süzdü. *"Tanrıçadan olma çocuklar da rahat durmadı. Hep bir ağızdan dile getirdiler: 'Biz evreni dengede tutarken, bu çocuk ne yapıyor?'"*

Başını hafifçe iki yana salladı. *"Ve nihayet Tanrı Balor, bir görev biçti ona: Sarayın bekçisi. Zamanı yöneten, yaşamı yontan, ölümü buyuran çocukların yanında... kapıda beklemek."*

Sessizce eğildi, piposunu tekrar eline aldı ve harlayarak ateşini canlandırdı. *"İnsan Kalpli Tanrı... bunu da sessizce kabul etti. Kaderine karşı gelmek aklından bile geçmedi."*

Ardından gözlerini bize çevirdi, sanki hikâyenin karanlık bir kapıya doğru açıldığını ima edercesine, *"Bazen, en büyük direniş susmak olur,"* dedi.

"Gel zaman git zaman," dedi yavaşça. *"Vaelirion, ona layık görülen bu kaderden bıktı. Zorbalıktan, yalnızlıktan, küçümsenmekten."*

Başını iki yana salladı. *"Düşünsenize... Annesi elinden alınmış. Bir damla sevgi görmeden ömür geçiriyor. Hem de o ömür sonsuz. Her gün aynı soru, aynı acı... 'Eğer annem öldürülmeseydi... yalnız olur muydum?'"*

Bir süre sessizlik çöktü üzerine. Masadaki herkes nefesini tutmuştu. Orion amca da kendi kendine hafifçe gülümseyip yutkundu. *"Ve bir gece,"* diye devam etti, sesini kısarak. *"Yıllarca bastırdığı öfke taştı."*

Masanın üzerindeki mumun alevi titredi. Yüzü o anı yaşıyormuş gibi heyecanlıydı. *"Tanrıların Sarayı'nda hiç kimse yaklaşanı görmedi. Onu hâlâ zayıf bir melez sanıyorlardı. Oysa... Vaelirion onlardan hiç de aşağı kalır değildi."*

Masaya doğru eğildi. *"Tanrıların kutsal sarayı... o gece ateşe verildi,"* dedi fısıltıyla. *"Vaelirion tarafından."*

Masada *çıt* çıkmıyordu. Herkesin gözleri amcamdaydı, sesi geminin gıcırtısına karışıyordu. *"Alevler yükseldi. Beyaz mermer duvarlar kızıl ışıkla boyandı. Ve Vaelirion... içine sıkıştırdığı öfkeyi gözler önüne sererken tanrılara meydan okuyordu. 'Bakın,' der gibiydi. 'Ben de buradayım.'"*

Orion amca gözlerini üzerimizde gezdirdi. *"Onları öldüremeyeceğini biliyordu aslında. O gece olan şey, bir tanrının değil, bir evladın isyanıydı."*

Derin bir nefes aldı. Duman çemberi havada dağıldı. *"Dengenin çarkları o gece ilk kez tökezledi."*

"Ceza bekliyordu," dedi usulca. *"Yok edilmeyi, evrenden silinmeyi umuyordu. Çünkü onun için ölüm bir son değil, bir kurtuluştu."*

Evet... Biliyordum. Orion amcayla gözlerimiz buluştuğunda bakışlarımı kaçırdım.

"Ancak," diye devam etti. *"Beklediği kıyamet gelmedi. Balor'un gözünde bir şey değişmişti. Bu yangın... Vaelirion'un isyanı... Ona bir şeyi hatırlatmıştı. Bu çocuk ne kadar farklı olursa olsun, hâlâ tanrıların gücünü taşıyordu. İnsan Kalpli Tanrı'nın kaderine dair ilk kez yeni bir perde aralandı."*

Piposunu bıraktı, elleri masaya dayandı. Piponun içinde yanarak küle dönüşmüş tütünleri temizledi.

"Babası, onun zayıflığını hep bir utanç olarak görmüştü," dedi. *"O kalp... İnsan kalbi... Zayıflık, hata, leke... Ama ya o zayıflık, farklı bir güçse? Ya kalp, kaostan daha güçlü bir iradeye sahipse?"*

Orion amca derin bir nefes aldı. *"Böylece... Vaelirion'a başka bir sınav verdi. Bu kez ne zindan ne yalnızlık... Dünya'nın bekçiliği."*

Piposunu aldı, dolu olmayan ağızlığı dişlerinin arasına aldı. *"Dedi ki,"* diye fısıldadı amcam, dudaklarının kenarında acı bir gülümsemeyle. *"'İnsanlara dokunmayacaksın. Ne yol göstereceksin ne karışacaksın. Yalnızca izleyeceksin. Dayanırsan, seni evlat olarak kabul edeceğim. Sana ölümsüz bir kalp vereceğim.'"*

İçimizden biri gürültülü bir nefes aldı. Ben değildim, muhtemelen diğer yanımdaki Benjamin'di.

"Vaelirion, bu şansı hayatının anlamı sandı. Nefreti kabul görme arzusuna yenildi. 'Başaracağım,' dedi kendi kendine. 'Hata yapmayacağım.'"

Yüzünde buruk bir ifade belirdi Orion amcamın. *"Dünya'ya indi. İnsanlara karışmadan seyirci kaldı. Onların savaşlarını, dostluklarını, ihaneti, aşkı izledi... Yüzyıllarca. Sadece izledi..."*

Gözleri uzaklara daldı. *"Sonra... İnsan kalbi dayanamadı."* Piposunu yeni tütünle doldurdu. *"Çünkü onları sevmeye başlamıştı."* Fısıldar gibi ekledi. *"Ve sevgi, tanrılar dünyasında yasaktı. Dünya o zamanlar bugünkü gibi parçalanmış değildi,"* dedi yavaşça. *"Tek bir devasa kara parçasıydı. İnsanlar hâlâ avcıydı, toplayıcıydı... Rüzgâr nereye sürerse oraya giden göçebelerdi."*

Sesi giderek daha alttan, daha kısık gelmeye başladı. *"Vaelirion, ıssız kıyılardan birinde, gökten inen bir ışık gibi kendini gösterdi insanlığa. Yalnızdı. Buz gibi bir yalnızlık içinde... Ta ki insanlar onu fark edene dek."*

Omzunu silkip başını hafifçe salladı. *"İlk başta sadece bir parıltı sanmışlardı onu. Karanlık çöktüğünde bile sönmeyen tuhaf bir ışık... Gittiler, diz çöktüler, ona dokunmaya çalıştılar. 'Bu kim?' dediler. 'Bir bilge mi? Bir elçi mi? Yoksa... Tanrı mı?'"*

Tekrar sustu. Dışarıdan lomboza vuran dalgalar dışında salona sessizlik hâkimdi. *"Ve işte... olanlar o andan sonra oldu. Vaelirion ne kadar direndiğini sanırsa sansın... insan kalbi işte, yalnızlığa dayanamadı. Tapınmaya başladılar ona. Adaklar sundular. Şarkılar söylediler. 'Göklerin Bekçisi' diye hitap etmeye başladılar. 'Yalnız Tanrı' dediler ona. İlgisiz kalamadı."*

Omzunu kaldırdı tebessümle. *"Zamanla tükenen avlar geri döndü. Toprak doğurganlaştı. Sular berraklaştı. Değerli madenler yeryüzüne vurdu. Sadece isimsiz bir ışık değildi artık, insanlara hediyeydi. Onlar için mucizeler yaratmıştı."*

Bakışlarını bize çevirdi, başını yana eğdi. *"Kısa sürede... Baendor adıyla bir şehir kurdular. Heybetli sütunlarla, mermer avlularla, göğe yükselen tapınaklarla süslediler. Ve hepsi tek bir varlığın şerefineydi."*

Ah! Baendor! Kehanetin doğduğu şehir. Sol ile birbirimize baktık.

"Hâlbuki görevi boyunca hiç müdahale etmemesi gerekiyordu. Ama o sevilmenin büyüsüne düştü. Bir de insanların arasından âşık edindi kendine. Kırık bir kalp için sevgi, en tatlı zehirdi."

Tespiti acımasız ve bir o kadar da doğruydu. Sessizlik masanın etrafını sararken, Orion amca yavaşça ekledi. *"Ve tanrılar... nihayet bunu fark ettiklerinde çok geçti."*

Orion amca, hafifçe geriye yaslandı. "Balor olanları fark etmişti. Göklerin Sarayı'nda yeri göğü inletiyordu pişmanlıkla. Hayal kırıklığına uğramıştı. Vaelirion'un görevini sonlandırdı, insan âşığını ise katletti."

Sözlerine kısa bir ara verdi, gözleri uzaklara daldı. *"Annesini öldürmüştü,"* diye fısıldadı. *"Sonra âşığını da öldürdü. Vaelirion'un kalbinde insanlıktan, ilahi adaletten geriye yalnızca kırılmış bir boşluk kaldı."*

Yüzü gerildi, boşluğa dik dik baktı. *"İntikam her zaman kılıçla alınmaz. Vaelirion başka bir yol seçti. Dünyadan ayrılmadan önce ardında bir güç bıraktı."*

Avucunu açtı, sanki içinde görünmez bir taş tutuyormuş gibi. *"Vaelirion Gözü,"* dedi. *"Merkezindeki taşın içine kendi özüyle ruhunu akıttı. Çevresini metal bir çemberle kuşattı, avcıların gücüyle mühürledi. Sadece gerçek soylar, avcılar o mührü çözebilecekti. Hak edenler... Göz, kabuğunu kendi seçer."*

Kabuk? Olduğumuz şey bu muydu? Taşıyıcı beden... Kaşlarım çatılırken bana baktı, gülümsedi. *"Göz sadece bir silah değil, bir mirastı. Baendor halkı, tanrılar gazap saçtığında bile yalnız kalmayacaktı. Onlara, zamanı geldiğinde tanrıların bile gözlerini korkutacak bir şey bıraktı."*

Sesi derinleşti. *"Baendor'un asilleri arasından seçtiği soy, kehanetin bekçisi oldu. Kâhinler. Göz'ü saklayan, sırları koruyan ve zamanı gelince mührü çözecek olan kılavuzlar... Hepsi o soydan gelecekti."*

Parmakları masaya vurdu.

Tak, tak, tak.

Hikâye anlatırken gerginliği arttırmak için yaptığı şeylere alışıktım, gülümsedim. Benim dışımda herkes, öne eğilerek daha da heveslendiler. *"Göz, Baendor Tapınağı'nın derinliklerine gizlendi. Yıldız Rüzgârı zamanı geldiğinde mührü kırılacak şekilde bıraktı. Vaelirion... Son anında bile insanlara umudun yolunu çizdi."*

Sesi bir süreliğine tamamen sustu. Ardından derin bir nefes alarak devam etti. *"Ve sonra..."* Orion amcanın gözleri, yeniden yaktığı piposunun ateşiyle aydınlandı. *"Göklerin Sarayı'na döndüğünde pek de şaşırmadı. Babası Balor onu karşısında görünce... her suçu bir kez daha ona yükledi. Öfkesini, pişmanlığını, çaresizliğini..."*

Bir an duraksadı. Sesi, tanrıyı taklit eder gibi kalınlaştı. *"'Sen,' dedi Tanrı. 'Saray bekçisi bile olamayacak kadar zayıfsın. Bundan sonra tek bir görevin var. Köpeğime göz kulak olmak.'"*

"Gerçekte," dedi Orion amca yavaşça, *"Tanrı'nın en büyük pişmanlığı oğluydu. Onu yok etmeye gücü yetmiyor, kabul etmeye gururu izin vermiyordu. Vaelirion onun hatasının yaşayan suretiydi."*

Parmağıyla masanın üzerindeki çatlağı takip etti. *"Dünya'ya sakladığı öz sayesinde babasına attığı son kazık, içini tuhaf bir huzurla dolduruyordu Vaelirion'un. Dışarıdan bakıldığında, Tanrıların Sarayı'nda köpek bekçisi görevini kabul etmiş gibi görünüyordu. Oysa içten içe sabrediyordu. Göklerin ıssız koridorlarında yıllar, yüzyıllar, binyıllar geçti. Zincirli canavar köpek dışında yoldaşı yoktu. Ne dostu vardı ne de düşmanı. Sadece gökyüzünde sessizce kayan yıldızlar..."*

Gözleri parladı, sandalyede doğruldu. *"Sonra o an geldi. Yıldız Rüzgârı. Mühür çözüldü. Göz uyandı. Ve ele geçirildi."*

Nefesimizi tuttuk. Gemi salonunun camlarına çarpan deniz sesiyle karışan sessizliğin ardından sanki o anı yaşıyormuş gibi konuştu. *"Vaelirion, uzaktan her şeyi izliyordu. Geç gelen intikamın tadını alıyordu nihayet. Ama iş sadece öfkeden ibaret değildi. İçinde hâlâ insan olan bir parça vardı."*

Avuç içlerini masanın üzerinde birleştirdi. *"Vaelirion, gücün tek bir elde toplanmasının yaratacağı yıkımı biliyordu. Göz'ü yarattığında bile yalnızlığının cezasını insanlara yüklemek istememişti. Bu yüzden o gücü taşıyacak kişilerin tek başına olmasına izin vermedi. Gücün dengede kalması gerekiyordu."*

Yavaşça başını sağa sola salladı, sanki binlerce yıl önce alınmış bir kararı yeniden tartıyordu. *"Bir çapa... Bir eş... Bir yansıma olmadan hiçbir güç kontrol edilemez. Özünüz bedeninize işledikçe, insanlığınızdan uzaklaşmaya başlarsınız. Tek başınıza kaldığınızda ise güç sizi boğar."*

Gözlerini kısıp kulak kesilmiş bakışlarımızın arasında, her birimizin yüzünü tek tek inceledi. *"Bu yüzden biri ve diğeri yaratıldı. Tek vücut... iki ruh. Her şeyin sonunda, gücünüz de kaderleriniz de birbirine bağlıdır."*

Masaya doğru eğildi. *"Tıpkı sizin gibi."*

Gözleri aniden Sol ve beni bulduğunda hikâyeye öyle kendimi kaptırmıştım ki bir anlığına dudaklarım aralandı. Vaelirion'un, Göz'ün gücünü insanlara verdikten sonra yaşanan yıkımları, Antiklerin ortaya çıkışını kısaca biliyordum ama bu yeniydi. Ben de ilk kez dinliyordum. Jay'in bile dikkati dağılmış görünüyor, kalın kaşları havalanmış vaziyette dinliyordu amcamı.

Amcam, dikkatleri daha fazla dağıtmamak için kaldığı yerden devam etti. *"İşlerin ilk seferde de Vaelirion'un tahmin ettiği gibi gitmediğini tarihten bilirsiniz. Gücü tek başına çalan insan, ona hâkim olamayınca İlk Yıkım Dünya'ya geldi. Kıtalar bu şekilde ayrılmış oldu."*

"İlk Yıkım'ı hiç detaylı anlatmadın," diye böldüm amcamı.

Gülümsedi, sabretmemi işaret etti. "O başka bir hikâye. Başka bir gün, Lunabelle. Bugün Vaelirion'un günü," dedi.

Kalabalıktan birkaç kişi bölmemem için homurdanınca gözlerimi devirip yeniden Sol'ün omzuna yaslandım. Herkes tarihi okul çağında ezberliyordu ama bu, işin sıkıcı olmayan iç yüzüydü ve hepimiz meraklıydık.

"Nerede kalmıştım?" Orion amca piposundan hafif bir nefes çekti, duman sis gibi etrafına yayılırken gözleri başka bir çağı görüyormuş gibi uzaklara daldı. *"İlk Yıkım... Kıtalar ayrıldı. Dünya temellerinden sarsıldı. Türler yok oldu, topraklar yaşanamaz hâle geldi. İnsanların arasında tam bir kıyım yaşandı. Dünya'nın bereketli toprakları kana bulandı."*

Sol, fark etmeden yumruğunu sıkmıştı. Ben de elimdeki bitki çayını sıkı sıkıya kavramıştım.

"Vaelirion deliye döndü," diye devam etti amcam. *"Böyle düşünmemişti. İnsanlar bu güçle parlayacaktı, ışıldayacaktı. Planı buydu. Tek doğru öngörüsü ise babasının yıkıcı öfkesi oldu."*

Piposunun ucundaki kor, çektiği nefesle kırmızı bir ışıltıyla yandı. *"Balor, Göz'de saklanan tanrı özünü kullanarak yapılan yıkımdan haberdar olmuştu. Öfkesi Tanrıların Sarayı'nı bile sarstı."* Elini havaya kaldırarak yukarıyı gösterdi. *"Ve Vaelirion'u yeniden o uğursuz kuleye hapsetti. Oria'nın yıllar önce kapattığı yere. Mührü bir kez daha vurdu. Ebedi bir yalnızlık."*

Sesi derin ve yumuşak çıktı. *"Vaelirion aklını kaçırdı o kulede. Kendini yok edemeyince... son çare, sonsuz uykuya sığındı."* Orion amcanın sesi neredeyse fısıltıya dönmüştü. *"Antiklerin uyutulması fikri işte buradan gelir. Yok edemiyorsan uyutursun. Geçici de olsa ortadan kaldırırsın."*

Bizse şu an o uyuyan şeyleri uyandırma yolculuğundaydık.

"Binlerce yıl uyudu İnsan Kalpli Tanrı..." Orion amca derin bir nefes verdi, piposundan çıkan duman salonun loş ışıkları arasında ince bir sis gibi süzüldü. *"Bu zaman zarfında Balor, ne kadar aradıysa da onun özünü bulamadı Dünya'da. Göz, İlk Yıkım'dan sonra yeniden mühürlenmişti. Kendini saklamıştı. Korumuştu."*

Ella karşıda hafifçe doğruldu, dudaklarını ısırıyordu. Ethan, masanın üzerine eğilmişti. Hepimiz sessizdik. *"Çiğnediği kurallar açığa çıkınca Balor da babası tarafından cezalandırıldı,"* dedi Orion amca. *"Düzen Tanrısı, yok edebilme gücünden mahrum bırakıldı."*

Elini masaya yavaşça vurdu, tıkırtı yankılandı. *"Bu yüzden çaresizce bekledi. Gücün bir kez daha uyanmasını... Tanrı özünün yeniden bir akış bulmasını."* Gözlerini bize dikti. *"Göz yeniden uyanınca, bu defa sizlerin de bildiği Antikleri seçti. Her biri, Göz'ün özünden pay aldı. Düzen iyiydi bu sefer. Güç ve karşı güçler arasında bir denge vardı. Antikler ve Avcılar. Her şey olması gerektiği gibiydi sonunda... Tıpkı Vaelirion'un hayal ettiği gibi."*

Başını yana eğdi kederle. *"Ancak insanlar teraziyi bir kez daha bozdu. Açgözlülerdi. Nefislerine yenildiler. Antikleri esir ettiler. Onlardaki özü sömürmeye çalıştılar. Ve böylece... İkinci Yıkım'ı başlattılar."*

Yemek salonunda *çıt* çıkmıyordu. Masanın üzerindeki mumlar titreyerek alevleniyor, geminin ahşap gövdesi hafifçe gıcırdıyordu. Hepimiz büyülenmiş bir sessizlikle Orion amcayı dinliyorduk.

"Dünya, bir öncekinden de ağır yaralar alarak şimdi bildiğimiz hâline kavuştu. Bu, tanrılar için artık bardağı taşıran son damlaydı. Balor, yok etme gücü elinden alındığı için oğlunu -daha doğrusu piçini- babasının başkanlık ettiği ilahi mahkemeye çıkardı. Orada, Vaelirion'un hükmü verildi: İnfaz."

Söz, salona ağır bir sis gibi çöktü. Çatalını elinden bırakan Jude, nefesini belli belirsiz tuttu. Orion amca, piposunun dumanını yavaşça soludu, gri bulutlar masanın üzerinde süzüldü.

"İnfaz görevini Liv ve Han'a verdiler. Kardeşleri..." Bir süre konuşmadı. Tavana asılı şamdan hafifçe sallanıyor, denizle birlikte o da bir sağa bir sola eğiliyordu.

"Cezasını kesmek için Vaelirion'u uyandırdılar," dedi fısıltıya benzer bir sesle. *"Kuleden çıkardılar ve harabeye dönmüş Baendor'a getirdiler. Şafak vaktiydi. Vaelirion'un insan kalbi kırıktı. Âşığı ölmüştü. Annesi öldürülmüştü. İnsanlık ona ihanet etmişti. Ve kardeşi Han... Onun kırık kalbini ateşe verdi."*

Sol'ün elleri masanın üstünde gerginleşti, damarları belirginleşti.

"Alevler küçük bir kıvılcımla başladı," dedi Orion amca. *"Ama sonra tüm varlığını sardı. Gözlerindeki isyan, nefesindeki öfke... hepsi yandı gitti."*

Jay, bardaktaki suya gözlerini dikmişti. Çenesinin kasıldığını gördüm.

"Han, bir tek onun Antiklerin içinde yer alan özüne dokunmadı. Yarattığı yıkımı hiçbir şey yapamadan sonsuza kadar izlesin, bedensiz kardeşi mahvolsun istedi. İstese de Antiklerdeki güce dokunamazdı zaten. Tanrılar ellerini kollarını sallayarak Dünya'da olan bitene müdahale edemiyorlardı. Bu güç, bir tek Balor'un babasında vardı. O da bunu hiçbir zaman tercih etmezdi, yol gösterip yalnızca gözlemlerdi."

Sol'ün eli usulca benimkinin üzerine kapandı, parmakları avucuma sıcaklık verdi.

"Sonra Liv..." Orion amca nefesini bıraktı. *"Bir ağaç yeşertti kardeşinin küllerinin üzerine. Onu tamamen silemedi. Belki sevdiği için, belki de unutulmasın diye."* Dalgaların geminin gövdesine çarpan sesi yankılandı. *"Vaelirion'un kalbinin külleri yandıktan sonra o ağaca savruldu, onunla bütünleşti. Ağaç kendi başına bir varlık hâline geldi. Tanrı özü ağaca da sirayet etti."*

Orion amca elleriyle masayı kavradı, her birimize baktı. *"Ağaç, tanrı ve tanrıçayı öfkeyle Baendor'dan atarken yalnızca kılavuz kâhin soyunun, yerlilerin barınmasına izin verdi etrafında. Şehir mühürlendi, sonsuza dek gözlerden kayboldu. Hâlâ Baendor'un nerede olduğunu bilen yoktur. Vaelirion'un ise her bir yağmur damlasında pişmanlıkla ve acıyla ağladığı söylenir."*

"Vaelirion'un gözyaşları," diye tamamladım amcamın hikâyesini. Sevecen bir ifadeyle başını salladı.

"Ve..." dedi, gözlerini bizden ayırmadan. *"Şimdi o uykudan bir şeyler uyanmak üzere."*

Uyandırmak üzereyiz. Endişeli bakışlarımız amcamla buluştuğunda içinden geçenleri biliyordum.

"Tarih dersinde neden bu kadar iyi olduğunu anladım, Lu," diyerek konuyu dağıttı Ethan. "Bu adam ayaklı bir tarih kitabı gibi."

Orion amca kısık bir kahkaha attı. "Bende daha ne hikâyeler var. Başka gün, başka zaman."

Herkes mayışmış bir ifadeyle yemek salonunu bir bir terk etmeye başladı amcama teşekkür ederek. Ben ise yeni huzursuzlukların kollarındaydım.

"Dinlensek iyi olur, Lu. Sen daha kalacak mısın?" diye sordu Sol.

Başımı iki yana salladım, onunla birlikte kamaraya dönmek için ayaklandım.

"Endişelerle o güzel kalbini karartma, kızım," dedi amcam oturduğu yerden. Bir yandan omzunda uyuyakalmış Eos'un saçlarını okşuyordu.

"Bu hikâyeyi olacak olanın önüne geçemeyeceğini anlaman için anlattım. Başaracaksınız," dedi ikimize de güven veren bir sesle.

Solaris minnetle başını salladı ve amcamla vedalaştıktan sonra beni belimden sararak merdivenlere yönlendirdi. Güverteye çıktığımızda pelerinin bir ucunu üzerime sarıp koluyla beni kendine çekti. "Amcan haklı, Lu. Şimdiye kadar hiçbirine engel olamadık. Birlikte olalım, gerisini halledeceğiz," dedi beni rahatlatmak için.

"Uçkuruna sahip çıkamayan bir tanrının sebep olduklarına bak," dedim öfkeyle.

Solaris içten ve sıcak bir kahkaha attı. "Tüm hikâyeyi böyle mi özetliyorsun gerçekten?" diye sordu hayretle.

"Eh, tarih irade sorunu yaşayan erkekler yüzünden dökülen kanlarla dolu," dedim omuz silkip. "Tanrı da olsalar değişmiyor gördüğün gibi."

Solaris bir yandan beni kamaraya yönlendirirken başını iki yana salladı. "Haklı olduğun noktalar var tabii," dedi dudaklarını birbirine bastırarak. Gülmemeye çalıştığını anlıyordum.

Orion amcanın anlattığı hikâyede bazı farklı şeyler aklımı oldukça kurcalıyordu. Bana söylemese de Sol'ün de aynı şeyleri hissettiğini biliyordum. Emin olduğum tek bir şey vardı. İplerimizden çekilmesinden ya da kaderimizin sonu belli olmayan bir yola zincirlenmiş olmasından ikimiz de nefret ediyorduk.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
FIRTINA KULESİ

Bitmeyen kış, dinmeyen kar...

Gün yeni ağarırken esneyerek yatakta yarı oturur vaziyette doğruldum. Solaris'in hesaplarına göre yarın sabah Astoria'da olmamız gerekiyordu. Yanımda, bir kolunu üzerime atmış Sol de kıpırdandı ve gözlerini açtı. "Biraz daha uyuyalım," dedi kalkmama izin vermeyip.

"Ben uyandım, sen uyumaya devam et," dedim. Kolunun altından çıkmaya çalıştım. Sol beni yeniden, ani bir hamleyle yanına çekerken gözleri kapalı dudaklarını dudaklarıma kapattı. "Ben seni uyutmanın yolunu biliyorum, gel," dedi gülümseyerek.

Gözlerimi yeniden açtığımda Sol ile karman çorman vaziyette uyuyorduk. Ukala ama çekici prens yine haklı çıkmıştı ve beni kendimden bile iyi tanıyor oluşuna hâlâ şaşırıyordum. Güneş biraz yükselmiş, uyanmak için sabahın makul bir saatiydi artık.

Solaris tek gözünü açtı, bana gülen gözlerle baktı. "Biraz daha uyuyalım mı?" dedi muzip bir gülümsemeyle.

"Benjamin bizi Astoria yerine ne olduğu belirsiz bir adaya götürsün istiyorsun herhâlde," dedim gülümsemesine karşılık verirken.

Gözlerini devirdi, vücutlarımızla oluşturduğumuz düğümün elverdiğince doğruldu. "Şu Antikleri uyandırıp tüm sorunları onların kafalarına boca edelim ve uzaklara kaçalım mı seninle?" diye sordu başını yana eğerek. *Ah, keşke...*

"Anlaştık," dedim içimden geçenleri belli etmeden.

Bana güneş ışıklarıyla gülümsedi. İkimiz de bunu yapamayacağımızı bilsek de ihtimali bile bizi mutlu ediyordu, oyunu bozmuyorduk.

Yarattığımız düğümün içinden çözülmeyi başarıp giyininee birlikte kamaradan dışarıya adım attık. Hava, daha önce hiç deneyimlemediğim kadar soğumuştu. *Bitmeyen kış, dinmeyen kar...* Hayallerimdeki mevsim dağılımı tam olarak böyle olsa da soğuğun herkesi olumsuz etkilediğini kabullenmek zorundaydım.

Gemide günlerdir süren bir tartışma vardı. Magus olmayan avcılar, onları dönüştürmemizi istiyorlardı. Sol ile ikimiz ise kararsız kalmıştık. Bir yandan gücümüzü başkalarına aktarmak ordu kuruyormuşuz gibi hissettiriyor ve yanlış geliyordu. Ama diğer yandan, Ash ve Benjamin üzerinde oldukça başarılı bir iş çıkarmıştık.

Kahvaltı etmek için aşağıya indiğimizde tüm ekip çoktan oradaydı ve tahmin ettiğim üzere daha selamlaşmadan Ethan konuya bodoslama girdi. "Ben de istiyorum!"

"Ne istediğini anlatma yeteneği olmasa da Ethan'a katılıyorum," dedi Mills kızıl saçlarını savurarak. Masadan bir parça ekmek aldı. "Dönüşmek istiyoruz. Sorumluluk bizde."

Solaris ile birbirimize baktık. Dün gece kamarada konuşmuş ve çoktan karara bağlamıştık bu konuyu. İsteklerini yerine getirecektik. Onları bunca tehlikenin içine atarken dönüştürmemek, ateşin içine atmakla eş değerdi. En azından kendilerini koruyabilecekleri bir şansları olmalıydı. Derek ve Liam ise magusa dönüşmek isteyenlerle yaptığımız tartışmalarda hep sessiz kalmış, mesafelerini korumuşlardı.

"Size de günaydın," dedi Sol, masaya oturdu. "Bir karara vardık." Uzandı, sakince tabağına kahvaltılık malzemelerden doldurmaya başladı.

"Gerilim mi yaratıyorsun, Kaptan?"

Solaris dudağının tek tarafıyla muzipçe gülümsedi. "İsteyenleri dönüştüreceğiz. Güvende kalmanızı istiyoruz."

"Evet!"

Ethan ve Mills el çırparak sevinçle oldukları yerde zıpladılar ve birbirleriyle yumruk tokuşturdular. Jude ve Brian da bu kararımıza elbette mutlu olmuşlardı, sevdikleri için daha az endişeleneceklerdi.

Derek rahatsızlıkla kıpırdanınca Solaris hiç ona bakmadan, "Evet, Derek," dedi.

Bu adamın kesinlikle üçüncü bir gözü daha olmalıydı.

"Beni de dönüştürmenizi istiyorum. Başlarda karşı çıktım, biliyorum ama Jill'i koruyamadım. Luna, seni de o savaşta yüzüstü bıraktım," dedi.

Sol, sonunda bakışlarını ona çevirdi, son cümlesinden sonra ise bakışları yumuşadı.

"Güçlü olmak istiyorum," diye devam etti Derek. "Üstelik... kırılma ama Luna, annenin yaptıklarını görünce, Benjamin ve Ash'i dönüştürmeniz gözüme fazlasıyla makul geldi." Mahcup bir şekilde omuzlarını kaldırıp indirdi.

Annemin, hafıza sildikten sonra magusları öldürerek kendine bir yürüyen ölüler ordusu yaratmış olması yanında, pek çok şey zaten masum kalıyordu. Derek'e sözlerine alınmadığını işaret ettim.

O sırada Sol, Ella ve Liam'a seslendi. "Siz safkan avcılarsınız. Siz de dönüşmek istiyor musunuz? Dönüşürseniz konseyle başınız derde girebilir," diye uyardı.

Ella kendisine bir tekerlek pasta uzatılmış gibi mutlu oldu. "Ben dönüşeceğim. Riskleri göze alıyorum," dedi.

Liam biraz düşündü. Her zamanki pervasız neşesini bir kenara bırakıp ciddi olduğu nadir anlardan biriydi. "Yapmaya gittiğimiz şeyi başarınca hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Antiklere karşı savaşacak mıyız yoksa anlaşacak mıyız bilmiyorum ancak güçlü olmak istiyorum. Konseyin ve eski adetlerin canı cehenneme. Yapalım," dedi. Sol'e baktı, sırıttı.

"Yemekten sonra Jay'in odasında kan transferi yapacağız," dedi Solaris. "Sonra size büyü uygulayacağız. Hazır olduğunuzda gelin."

"Güçlerimizi seçebiliyor muyuz kuzen?" diye sordu Liam gülerek. Birkaç dakikalık ciddiyetini üzerinden atmıştı.

Solaris gözlerini devirdi ama gülümsemesine engel olamadı. "Nasıl bir şey istersin, Liam? Sen siparişini bir düşün. Biraz ateş, biraz su?"

"Beni sen dönüştür, Sol," diye yanıtladı Liam omuzlarını silkerek. "Bunu seçebilirim en azından." Bana döndü. "Ateş istiyorum, kusura bakma."

"İkimizin de iki ana elementi var. Gerisi şansa kalmış. Herkes biraz düşünsün, bir saate Jay'in kamarasında buluşalım," dedi Sol ve beni de elimden çekerek ayağa kalktı.

Henüz kahvaltımın yarısındaydım ve az sonra reçellere geçecektim. Ne olduğunu anlayamayarak kaşlarımı çattım. Sol, başıyla dışarıyı işaret etti. Bir parça ekmeğe alelacele çilekli reçel sürdüm, lokmaları yürürken ağzıma tıktım ve peşinden gittim.

Belime sarıldı, buz gibi havaya adım attık. Düşünceli görünüyordu. Ona iyice sokuldum ve parmaklarımın üzerinde yükselip yanağına bir öpücük kondurdum. Tıraş olmuştu ve yanakları bile çok güzel kokuyordu.

Bana dönüp gülümsedi. "Hâlâ emin değilim, Bell. Buradan sonra Viridia'ya dönebilirsek çok büyük bir sorunumuz olacak."

"Endişelenmeyi bırak artık, Sol," dedim. "Liam haklı. Antikleri uyandırmaya gidiyoruz farkındaysan. Tüm taşlar yerinden oynayacak. Onları magusa dönüştürmemiz, inan ki endişelenmemiz gereken son şey olmayacak."

Buzlu rüzgâr saçlarımı tel tel uçururken ona biraz daha sokuldum. Soğuk hava canlandırıcı olduğu kadar... Eh, dondurucuydu.

Sol bana tek kaşını kaldırarak baktı. "Teselli vermekte çok kötüsün. Bununla ilgili çalışmamız gerekecek."

"Doğruları söylüyorum."

"Hayır," dedi gülerek. "Bir kaygımı alıp yerine daha büyüğünü koyuyorsun."

Omuzlarımı silktim. Haklıydı, teselli vermek benim gibi bir karamsarın en güçlü yanı değildi. Ama en azından benden tavsiye alan biri, başına gelebilecek en kötü şeyi merak etmezdi. "Her adımda yanında olacağım ama," dedim.

"Bak, bu daha iyiydi," dedi gülümsemeye devam ederek ve dudaklarını yanaklarıma yasladı. "Donuyorsun Bell. Üzerine daha kalın bir şeyler giy. Kamaraya uğrayalım."

Kahvaltı yaptığımız sıcak yemek salonundan üşüdüğüm için beni çıkarmadığını tahmin ediyordum. Parmağımla aşağı inen merdivenleri işaret ettim. "Orada üşümüyordum," dedim dudaklarımın kenarı keyifle kıvrılırken. "Üstelik daha tatlı yiyecektim."

"Sana farklı bir teklifim olabilir." Yüzündeki ifadeden o teklifi reçele veya dünya üzerindeki herhangi bir şeye değişmeyeceğimi anlamam zor olmadı. "Şimdi. Üşüyor musun?"

Ona doğru iyice sokuldum. "Çok."

"Hasta olmanı istemeyiz," dedi yüzüne tamamen masum bir ifade takınarak. Başımın üzerinden güvertede gözlerini gezdirdi. Herkes hâlâ kahvaltı yapıyordu, güverte boştu. Ne yapacağını anladım ancak durdurmakta geç kaldım. Eğildi, beni tek koluyla bir çuval gibi kaldırarak sırtına attı. Merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Sol! Sana kaç kere dedim. Şöyle kucaklama beni." Ağırlıksızmışım gibi beni oradan oraya zahmetsizce taşıyabiliyor oluşu kanımı kaynatıyordu gerçi, inkâr edemezdim.

Yanıt vermese de titreyen sırtından güldüğünü anladım. Beni düşürmemesi için sessiz çığlıklar atarken kamaraya ulaştık ve elbette konu üşümem değildi. Hatta aşırı ısınmama sebep oldu. En başında beni güverteye sürüklemesi de elbette bu yüzdendi.

Onunla aramızdaki çekimin nasıl azalmadığına hayret ediyordum. Sonunda toparlanıp giysilerimi kalın giysilerle değiştirdim ve dışarıya adım attık. Ona yan gözlerle bakarken kahkaha attı.

"Bana öyle bakma," dedi. "İçeride söylediğin şeyleri sana hatırlatmama gerek yok diye düşünüyorum."

"O şeyler... o zamanlara ait. Akli fonksiyonlarım çalışmıyor."

Omuzlarını geriye atarak kaslarını esnetti. "Bana sorarsan o akli fonksiyonların her zaman gereğinden fazla çalışıyor."

"Aç kaldım senin yüzünden," diye söylendim ancak gülümsemem yüzümü kaplıyordu söylediklerimin aksine. Bu da beni ciddiye almasında büyük bir engeldi. Kendi pelerinini ikimizin üzerine sardı beni ısıtmak için. İçeride de oldukça sıcak anlar yaşadıktan sonra soğuk, beni öncekinden daha fazla üşütmüştü.

Jay'in kamarasına geldiğimizde kan alma işlemlerini yapacağı sedyeyi ve malzemeleri hazırlıyordu. Birini dönüştürmenin bu kadar bilimsel olabileceğini düşünmemiştim açıkçası.

"İkinizden de kan almakla başlayalım. Normalden biraz fazla almam gerekli," diye açıkladı. İkimiz de bizden birkaç tüp kan çekmesine izin verdik. Tüplerin üzerine hangimizin olduğunu yazdı.

Jay'in ruh hâli, geçtiğimiz günlere kıyasla biraz daha iyi gibiydi. En azından bir işi olduğunda boş gözlerle bakınmıyordu. İki haftadır iyi olması için elimizden geleni yapmıştık ancak yeterli gelmemişti.

Birkaç dakika içinde dönüşmek isteyen herkes kamaraya doluştu. Mills, Derek ve Ella onları benim dönüştürmemi istiyordu. Jay hepsine benim kanımdan enjekte etti ve sıra büyü kısmına geldi. Bir öncekinde yaparken ne yaptığımı anlamamıştım ama mantık aynı olurdu herhâlde. Önce Ella'nın karşısına geçtim, içimden magus olmasını diledim. Karşılıklı durmamız ve dilek dileyerek büyü yapmaya çalışmam tuhaf bir an olsa da damarlarımdan akan güçten bir şeyler olduğunu anladım. "İşe yaradı mı?" diye sordum.

Jay, Ella'ya su için sözler öğretti ama işe yaramadı. Hava için öğrettiği büyülü sözler ise çalıştı. Ella, birkaç kez gözlerini kırpıştırarak ellerine baktıktan sonra sevinçle ellerini çırptı. Bazı elementler nadir bulunuyordu. Ateş ve hava elementi bunlardan ikisiydi. Ignotus ve Aeris'in soyu tükenmeye yüz tuttuğu için bizimle aynı güce sahip kişi sayısı azdı. Aklıma düşen, Ignotus'un soyunu annemin kuruttuğu gerçeğini zihnimin uzak bir köşesine atmaya çalıştım.

Ella gücünden mutlu olarak kenara çekildi. Aynı işlemi sırayla Derek ve Mills'e de uyguladım. Onlar su maguslarına dönüşmüşlerdi. Ne kadar kolaydı. Burada sekiz saat otursak, binlerce kişiyi magusa çevirebilirdik. Ürkütücüydü.

Sıra Sol'e geldiğinde aynı adımları takip ettiler.

Ethan, toprak magusu olmuştu. Liam tam da istediği gibi ateş gücünü aldı. Herkes hâlinden oldukça memnun görünüyordu. Herkes güçlerini denemiş, yaptığımız büyüler başarılı olmuştu.

"Yarın sabah Astoria topraklarına iniyoruz. Daha önce oraya sefere gittiğimde tamamen terk edilmişti ancak yine de temkinli olmalıyız. Yeni güçleriniz için güvertede birkaç saat antrenman yapalım. Kullandıkça geliştireceksiniz," diye açıklama yaptı Sol.

Valor Akademisi Lideri duruşunu takındığında gözüme ayrı bir çekici geliyordu.

Hep birlikte güverteye indik, işler ilk bir saat pek yolunda gitmedi. Magusa dönüşenler, güçlerini kullanmak konusunda oldukça hevesliydi ve birkaç ufak kazaya neden oldular. Sonunda Sol, gemiye zarar vermemeleri için hepsini tek sıra hâlinde dizdi. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Oraya değil ahmak, hedef tahtasına." Iris, başına dikildiği Mills'i azarlıyordu. Brian'a döndü. "Sen de böyleydin. Tam birbirinizi bulmuşsunuz. Tekrar!"

Tanrılar! Ondan eğitim almadığım için bir kez daha kendi kendime şükrettim. Bana karşı her zaman nazik olsa da eğitmen kimliği ruhundaki canavarı tetikliyordu.

Bir anda saçlarımın hepsi havalandı ve uçlarında elektrik akımları dolaştı. Yanı başımdaki Ella, "Lu! Pardon, pardon. Dikkatim dağıldı," dedi.

Üzerime minik bir yıldırım saldırısı inmesine neden olmuştu. Dikkatinin dağılma sebebi, ahşap duvara yaslanmış hâlde bizi izleyen Ash'i buldu gözlerim. Başımı yana eğerek gitmesini işaret ettim. Ash, homurdanarak mutfağa inen merdivenlerde gözden kayboldu.

Mahcup gözlerle beni izleyen Ella'ya döndüm. "Dikkatini topla, tekrar."

Saatler akıp gitmiş, birkaç ufak kaza dışında gemiyi yakıp patlatmadan onlara temel bilgileri öğretmeyi başarmıştık. Kirpikleri ve kaşları ateşten hafif yanmış Liam da odasına çekildikten sonra yorgun argın, Sol ile paylaştığımız kamaraya döndük.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Üzerindeki krem rengi bol gömleği eteklerinden tutarak sıyırdı, yatağın kenarına fırlattı. Ve dikkatim, dramatik olarak yine söyleyeceklerinden uzaklaştı.

"Biliyorum, hiç istemiyorsun ama annenle konuşmak zorundayız. Astoria için elimizde herhangi bir harita yok. Fırtına Kulesi'nin tam yerini ancak ona sorarak bulabiliriz." Eşyalarının bulunduğu şifonyerin çekmecesini açtı, beyaz bir tişört seçti. "Burada kış şartları hiç görmediğin kadar ağır. Akşamları donarak ölmememiz için gemide kalmamız gerekli. Kestirme bir yol biliyorsa çok işimize yarar."

Ne yazık ki üzerini giyindi.

"Yarın hallederim, tamam," dedim dalgınca.

Önümdeki manzarayı izlemek hayli hoş olsa da aklım tam olarak burada değildi. Annemden bahsetmek bile bünyemde huysuzluk yaratıyordu.

Bana anlayışlı altın gözleriyle baktı ve yatağa girdi. Onu takip ederek yanına uzandım. Beni her zamanki yerime çektiğinde çoktan gözleri kapanıyordu. Genelde ben, ondan önce uyurdum ancak annemin düşüncesi

uykumun açılmasına neden olmuştu. Bu yüzden bir süre göğsünde yatarak düzenli kalp atışlarını dinledim.

Sol, uykusunun arasında elini yüzüme yasladı ve bana daha sıkı sarıldı. *Annem beni sevmemişse ne olur? Ben zaten Sol tarafından bir insanın kaldırabileceğinden fazla seviliyordum.* Avucunun içinden öptüm, sıcaklığıyla gözlerimi kapadım.

Ertesi gün yalnız uyandım. Solaris benden önce uyanıp dümene geçmiş, buzlu denizde yol almaya başlamıştı. Astoria'ya karanlık çökmeden, erken bir saatte varmamız gerekiyordu. Yüzümü yıkayıp üzerime kalın pamuklu bir pantolon ve en kalın boğazlı kazağımı giydim. Yün pelerini sırtıma attım, kamaradan çıktım.

Dışarı çıkar çıkmaz acımasız bir soğuk hava dalgası yüzümü ısırdı. Üzerimdeki pelerinin başlığını ördüğüm saçlarıma kapattım ve merdivenlerden inmeye davrandım. Sol'ün dün hatırlattığı üzere annemle konuşmaya gitmem gerekiyordu.

Birkaç basamak inmiştim ki yukarıdan bana seslendi. "Günaydın yok mu, prenses?"

"Günaydın, prensim," dedim sahte bir reveransla. "Annemle konuşmaya gidiyorum," diye ekledim sıkkın bir sesle.

Onun da üzerinde kalın, boğazlı bir kazak ve yün pelerin vardı. Yanakları esen sert rüzgârın etkisiyle hafif kızarmıştı. Anlayışla gözlerini kırptı. Merdivenleri inerek yanıma geldi. "Gelmemi ister misin?" dedi.

"Kendim giderim. Ondan kolay kolay kurtulamayacağız gibi görünüyor. Maalesef ona hâlâ ihtiyacımız var," dedim gözlerimi devirerek. Saçlarıma bir öpücük kondurdu ve dikkatli olmamı tembihledikten sonra dümene döndü.

Basamakları indim, isteksiz adımlarla annemi tuttukları bölmeye ilerledim. Bugün, annemin başında Jude nöbetçiydi.

"Günaydın, Lulu," dedi neşeyle. Ahşap bir sandalyede, yüzünü hücreye dönerek oturmuş, bacaklarını ise parmaklıklara yaslamıştı. Elindeki hançerin keskin kenarıyla oynuyordu.

"Günaydın, Jude." Parmağımla hücreyi işaret ettim. "Onunla biraz konuşmam gerekli. Sen de biraz dinlenip bir şeyler yemek istersin belki."

Jude, anneme doğru bir bakış attı. "Tamam ama dikkatli ol," diye tembihledi ve bizi yalnız bıraktı.

Parmaklıklara yaklaştım. Sophia, yere sabit bakışlarıyla yatakta oturmuş, ahşap duvarı izliyordu. Üzerindeki giysiler perişan hâlde, saçları birbirine düğümlenmişti. "Sana giysi bıraktılar. Neden üzerini değiştirmedin?"

Gözlerini bana çevirip öfkeli bakışlar attı. Onun da bana ihtiyacı vardı. O yüzden, ailesinden bile kıymetli şehrini yok ettiğim için biriktirdiği öfkeyi kusamıyordu. Kalp kırıcı sözler yerine, "Ne istiyorsun, Lunabelle?" diye sordu.

"Astoria'ya varmak üzereyiz. Fırtına Kulesi'ne giden kısa bir yol var mı?"

Yanıt vermedi. Pelerinine uzandı, Nautalis haritasına benzer bir harita çıkardı. Parmaklıklara yaklaşıp bana uzattı. Tam alacağım sırada parmaklarını parmaklarımın üzerine koyarak elimi sıkıştırdı. Göründüğünden çok daha güçlüydü. Mengene gibi parmaklarından kurtulmaya çalışırken kulağıma fısıldadı.

"Yaptıklarını affettirmek istiyorsan, büyükbabanı bir an önce uyandır," dedi.

Sinirim bozularak güldüm. "Sana kendimi affettirmek gibi bir amacım yok, Sophia. Başına gelenden çok daha fazlasını hak ettin," dedim buz gibi bir sesle

Elimi serbest bıraktı, yüzünde alaycı bir gülümseme yer etti. "Sandığından çok daha fazla bana benziyorsun, Lunabelle. Sen de zamanla göreceksin," dedi. Yatağında oturup boş duvarları izlemeye geri döndü.

Öfkeli nefesler alarak onu tuttukları bölmeden dışarı attım kendimi. Kapıda Derek bekliyordu. Jude ile nöbet değişim saatleri olmalıydı. "İyi misin?" diye sordu endişeyle.

"İyiyim Derek. Ailevi problemler," dedim kısaca.

"Canını sıkma, Luna. O..." dedi, içeriyi işaret etti. "Senin suçun değil."

Evet, benim suçum değildi ama benim sorunumdu. Derek'e nazikçe teşekkür ettim ve kaptan köşkünün yolunu tuttum.

Solaris dümendeydi, yüzümden canımın sıkkın olduğunu hemen anladı. "Ne oldu?"

Omuzlarımı silktim, Solaris üstelemedi. Burası buz kesmek üzereydi. Yüksekte olduğu için tüm soğuk içime işliyordu. Bu havada dümende kal-

mak zorunda olduğu için üzülüyordum. Elimi havaya kaldırdım ve ısınmamızı sağlayacak bir sıcak hava koridoru oluşturdum.

"Ah, çok şükür kemiklerim ısınıyor. Nöbetleri seninle tutmak istiyorum," dedi buz kütlelerine gözcülük eden Benjamin, uzaktan.

"İkiniz bu gemiyi kaç dakikada batırırsınız iddiaya girelim mi?" diye sordu Sol, gülerek.

"Hiç dakika?" dedim. Benjamin'i işaret ettim. "Onun için söz veremem gerçi."

Benjamin homurdanırken, Sol de gülerek gözlerini devirdi. Buraya ne için geldiğimi hatırlayıp yanına gittim ve annemden aldığım haritayı göreceği şekilde açtım.

"Bu yolu biliyorum," dedi, dudaklarının içini ısırdı. Parmağıyla kırmızı alanı gösterdi. "Burada işaretlenen kıyıya çok az yolumuz kaldı." Gözleri haritada biraz düşündü. "Herkesi yanımıza almayalım, Lu. Yalnızca tecrübeli olanlarla gidelim. Hava çok soğuk. Gemide başlayacak bir salgın, bizi zora sokar."

Her alacağı karar için fikrime danışması, annemle karşılaşmamdan kalan huysuzluk izlerini sildi. Biraz düşündüm. "Jude, Iris, Benj, Jay, Liam," dedim. "Kalanlar da birbirine göz kulak olur, ne dersiniz?"

"Olur," dedi.

Benjamin de uzaktan onaylayarak başını salladı.

"Biz buradan ayrılamıyoruz. Gelecek olanlara sen haber verir misin?" diye sordu Solaris.

Buz denizinde ilerlediğimizden, ikisi de gözlerini bir an olsun denizden ayıramıyorlardı. "Tamam, ekibi ben toplarım."

Solaris ve Benjamin'i meşgul oldukları işle bıraktım, karaya inecek ekibi toplamaya koyuldum. Kendim de eşyalarımı hazırladıktan sonra, yukarıdan seslenen Benjamin'in sesini duydum. "Astoria'ya hoş geldiniz, millet! Pelerin, atkı, bere ne bulursanız giyin ve kar adam yapmaya hazır olun!"

İskele rampası, gemiden buz üzerine indirildi. Solaris'in önerisiyle, hepimiz gemideki özel tulumlardan giydik kıyafetlerimizin üzerine. Vücut ısısını koruyan kumaşı sayesinde donmayacağımızı umuyorduk.

Daha iskeleye adım atar atmaz varlığını hissedince gülümsedim. Serin büyü yaklaştı, kanat çırpma seslerine dönüştü. Gökyüzünü yaran bir

kükremeden sonra karşımızda duran kayalıklara gürültüyle inen Alduin'e sırıtarak baktım. Bembeyaz pullarıyla Astoria'nın ve kışın bir parçasıymış gibi görünüyordu.

Başını hafifçe eğdiğinde hepimiz bizi selamladığını düşündük. Canı istemedikçe zihnimden bana seslenmiyordu. "Alduin, peşimizden gel," dedim.

Alduin sözlerimi duyar duymaz gökyüzüne havalandı. Solaris onu her gördüğünde hayranlıkla süzüyordu.

"O dili nereden öğrendin sen?" Liam, kuşkulu gözlerle beni süzüyordu yanımda. Alduin'e seslenirken kadim dil konuştuğumu kendim bile fark etmiyordum çoğu zaman.

"Öğrenmedim," dedim. Tepemizde kanat çırpmakta olan Alduin'i işaret ettim. "Ondan sonra oldu galiba."

Liam anlamasa da bir daha sormadı. "Vay be, muhteşem," demekle yetindi.

"Havanın ısısını ayarlayabilirim," diye teklifte bulundum Sol'e.

Solaris biraz düşündü. "Kendini kuleye varmadan yormanı istemiyorum, Bell. Orada karşımıza ne çıkacağı belli değil," diye yanıtladı.

Haklıydı. Riske atmamaya karar vererek yürümeye başladık.

Jay, Solaris ve Benjamin dışında herkes Astoria'ya ilk kez geliyordu ve soğuk gerçekten de katlanılacak gibi değildi. Benim için bile. Birkaç saat karlara bata çıka, hafif eğimli bir tepeyi tırmandık. Buradaki ormanlar gökyüzüne doğru kule gibi uzanmış, uzun gövdeli, iğne yapraklı sivri ağaç kümelerinden oluşuyordu. Soğuk hava aldığım her nefeste ciğerlerime iğne gibi batıyordu.

Tepeyi tamamen tırmandığımızda, gözlerimi kamaştıran bir manzara karşıladı beni. Tüm ülke, sonsuz bir beyaz sayfa gibi buz ve karlarla kaplıydı. Uzaklarda buzların içinde yükselen, binlerce yıldızın parıltısını andıran Kristal Şato'yu seçti gözlerim. *Bir zamanlar Antiklerin Astoria'yı ve dünyayı yönettiği saray.* Buzların arasından kristal kulelerinin ışıltılarını görebiliyordum.

Başımı sağa çevirdiğimde ise buradaki tüm tepelerden, hatta saraydan da yüksek olan Fırtına Kulesi'nin gökyüzüne uzandığını fark ettim. Kulenin zirvesi, gökyüzünü delmek istercesine bulutların içine saplanmıştı. Soğuk rüzgâr, yüzümün açıkta kalan her yerini keskin bir bıçak gibi okşu-

yor, dört yandan buz çatlama sesleri yankılanıyordu. Bunun dışında, karın getirdiği sessizlik hâkimdi.

Yüzlerimizi kar maskeleriyle örtmüş, atkılarımızı burunlarımızın üzerine kadar çekmiştik. Açıkta kalan kaşlarım ve kirpiklerim beyaza bulanmıştı. Solaris, eliyle kulenin bulunduğu yönü işaret etti ve yürümeye başladı. Zamanla yarışıyorduk. Havayı kontrol edebilirdim ama her ihtimale karşın, akşam olmadan gemiye dönmeye karar vermiştik.

Yaklaşık bir saat yürüdükten sonra kuleye ulaştık. Girişe benzeyen herhangi bir kapı yoktu. Etrafında en az dört kez dolandık. Her çatlağı, her çıkıntıyı inceledik. En tepede, kulenin çevresinde dönen kara bulutlar, doğal olmayan bir şimşek fırtınası yaratıyordu.

Ne yapabileceğimizi düşünmeye başladık. Bir süreliğine havayı kontrol ederek etrafımıza sıcak bir alan oluşturdum. Soğuğun pençesinden kurtulur kurtulmaz atkılarımızı indirip nefeslendik.

"Kapı yok," dedim hayal kırıklığı içinde.

Solaris kollarını göğsünde kavuşturdu. "Haritada da herhangi bir bilgi yok," dedi.

"Uçarak gireceğiz herhâlde," diye sızlandım. Sonra bir anda yakınlarda olduğunu hissettiğim Alduin'i düşündüm. Onunla uçabilir miydim?

"Henüz değil," dedi zihnimin içinden. Nedenini sormak istesem de sormadım çünkü benimle konuştuğu zamanlarda onu hissediyordum. Şu an tartışmaya kapalı olduğunu hissettiğim gibi.

Solaris'in altın gözlerinde bir ışık parladı. Yanağının içini çiğnerken gülümsemeye başladı.

"Hayır, Kaptan! Aklından bile geçirme!" dedim.

"Uçamıyoruz ama tırmanabiliriz," dedi. Başını yukarı çevirdi ve mesafeyi ölçmek ister gibi bir süre baktı. Bulduğu çözüm hoşuma gitmeyecekmiş gibi hissediyordum. Aklıma başka bir şey gelmediğinden onu yolunu deneyecektik.

Solaris odaklandı ve hepimiz için kuleden aşağıya sarkan sarmaşıklar yarattı. Tıpkı Methara'ya girerken yaptığı gibi. Tek farkı, onlar sarmaşıkları kullanarak aşağı kaymışlardı biz ise tırmanacaktık.

Bir tanesine davranıyordum ki beni dirseğimden yakaladı ve kendine çekti. "Sen benimle geliyorsun," dedi.

"Buna kesinlikle pişman olacağım," diye yanıtladım.

Sarmaşıklarda ayaklarımızı geçirebileceğimiz düğümler vardı. Solaris kendi ayaklarını geçirip bana sarıldı ve kollarımı, bacaklarımı ona dolamamı istedi.

"Neden benim de diğerleri gibi kendi sarmaşığım yok?" diye fısıldadım tek kaşımı kaldırarak.

Ellerini kalçamın altından sararak beni kendi bedenine sabitledi. "Seninle temas edince güçleniyorum. Tamamen bu yüzden." Yüzünde arsız bir sırıtış belirdi.

"Eminim öyledir."

Herkes sarmaşıklarına ayaklarını geçirip güvenli bir konuma gelince Sol, hazır olmaları için onlara seslendi.

Başını bana doğru eğdi. "Sıkı tutun," dedi ve boşta kalan elini havada çevirerek sarmaşıkların bizi yukarıya doğru çekmesini sağladı.

Midemde hafif bir çekilme hissettim.

Solaris, bizi yavaş tempoda hareket ettirse de hava sıcaklığını artık kontrol edemiyordum. Yüzümü de kapamayı unuttuğum için gözümden akan yaşlar soğuktan kristallere dönüşüyordu. Ekip korku ve şaşkınlıktan çıt çıkarmıyordu. Hepsi sarmaşıklarına yapışmış, tepeye ulaşmayı bekliyordu. Epey yükseldikten sonra, sarmaşıkların başladığı noktada trabzanlarla çevrili geniş bir teras belirdi.

"İçeri atlamaya hazır olun!" diye bağırdı Sol.

Sarmaşık sonuna kadar kısalınca, trabzanların hemen yakınında asılı kaldık. Sol, üzerinde olmama rağmen bacağından destek alarak trabzana tırmandı. Neyse ki burada bulunan herkes askerî eğitim almıştı ve ekipteki herkes, kısa sürede sağ salim zemine ayak bastı.

"Siz çıldırmışsınız!" diye bağırdı, yüzü kâğıt gibi bembeyaz olmuş Benj.

"Yüksekten korkuyor," dedi Solaris sırıtarak.

Viridia'daki mağarada Benjamin, onun da korkuları olduğunu bana söylediği için intikam alıyordu.

Onlar aralarında atışırken bakışlarımı etrafa çevirdim. Terasın ortasında, yekpare bir buz kütlesinden oyulmuş devasa bir heykel duruyordu. Şeffaf buzun içinde, aradığımız fırtına taşı donmuş hâlde ışıldıyordu.

Büyümü çağırdım, taşı hedef aldım. Heykele zarar vermemeye çalışarak buzun içinden taşı çekmeye çalıştım ama fayda etmedi. Taş, iradesi olan bir varlık gibi kıpırdamamayı tercih etti.

Bu kez belki de Solaris alabilecekti. Taşlar, kendilerini sunmak için ikimizden birini seçiyorlardı.

Solaris de tek başına denediğinde başarılı olamadı. Buz, ateşin dokunuşuyla buharlaşmak bir yana dursun, tek bir çatlak bile oluşmadan dimdik ayakta kaldı.

Sol yanıma geldi, hiçbir şey söylemeden elimi tuttu. Odaklandık ve bu kez birlikte denedik. Büyülerimiz birleştiğinde bir şey değişti. Taş, sanki suyun içindeymişçesine yumuşak bir hareketle buzdan sıyrıldı. Hiçbir zarar görmeden, ayaklarımızın önüne usulca düştü.

Sol, eğilerek boynundaki anahtarı taşa yaklaştırdı. Taş gri ışıltılarla parlamaya başlayınca doğru taşı bulduğumuzdan emin olduk.

Antiklerin mezarlarını açmak için gereken bütün taşlar artık bizdeydi. Yapmamız gereken şey yaklaştıkça içimdeki sıkıntı büyüyordu. Önemli bir çizgiyi geçmek üzereydik. O çizginin ardında ne olduğunu ise bilmiyorduk.

Tedirgin gözlerle etrafıma bakındım. Taşı hak etmemiz için bir sınavdan geçmemiştik. Solaris ile ikimiz terasın tam ortasında dururken, ekibin kalanı çember hâlinde etrafımıza dizilmişti. Bir süre bekledik, bir şey olmayınca rahat bir nefes aldık.

Geri dönmeyi düşünerek tek bir adım attım. O sırada kuleyi sarmalayan kara bulutlar bir anda harekete geçtiler. Sanki ayrılmaya davranınca bizi fark etmişlerdi. Beklediğimiz sınav maalesef gelmişti.

Gökyüzü, bir kalp atımı kadar süre içinde öfkesini kusmaya, yıldırımlar çılgınca terasa inmeye başladı. Solaris, tereddüt etmeden üzerime kapandı. Alduin'in kükremesi duyuldu uzaktan. Odaklandım, büyümle karşıt bir güç yaratarak saldırıyı durdurmaya çalıştım ancak fayda etmedi. Bu, doğal bir fırtına değildi ve çok kuvvetliydi. Kadimdi, kontrolümün dışındaydı.

Ekip arkadaşlarımız, bizi savunmak için büyü yapmaya hazırlanırken beklenmedik bir şey oldu.

Altın rengi bir ışık parlayıp Benjamin'in çevresinde belirdi, sonra sanki görünmez bir el tarafından çekiliyormuş gibi bir halka oluşturdu. Işık Benjamin'den Iris'e doğru aktı, oradan Jude'a, Jay'e, Liam'a ve tekrar başa döndü. Onların etrafında, altın bir iplikten oluşan mükemmel bir çember oluştu.

Bu çember, fırtınayı ikiye ayıran görünmez bir duvar gibi yıldırımları geri püskürtüyordu. Tüm kaos, altın halkanın dışında kalmıştı.

Sol, beni korumayı bırakıp hafifçe doğruldu. Kaşları çatılmış, gördüklerini anlamaya çalışıyordu. Ben de şaşkınlıkla etrafa bakarken bir şey fark ettim.

Dostlarımız parlıyordu. Her biri, kendi elementlerinin tonunda yumuşak bir ışıkla çevrelenmişti. Gözlerimi ovuşturdum; hayal görmüyordum.

Ardından, sırtlarında altın ipliklerden dokunmuş yaylar ve kalkanlar belirdi. O an, sanki o altın iplikler hep onlarlaymış da biz şimdi fark ediyormuşuz gibi bir his kapladı içimi.

Kehanette bahsedilen koruyucular, yoldaşlar onlar olmalıydı.

Önce birbirlerine, ardından bize baktılar. Yüzlerinde beliren şaşkınlık, birkaç kalp atışı sonra yerini sessiz bir kabullenişe bıraktı. Gözlerindeki ifade değişti; şaşkınlığın yerini derin bir kararlılık ve neredeyse kutsal bir adanmışlık aldı.

Tuhaf bir histi ama bir o kadar da tanıdıktı. Sanki o an, hep oradaymışız gibiydik. Sanki sonsuzluğun içinde, sonunda birbirimize kavuşmuş gibi.

"Sanırım yoldaşlarımızı ve koruyucularımızı seçtik," dedi Solaris, gururla bana dönerek.

"Öyle görünüyor," dedim, gülümserken içimde dalga dalga yayılan huzurla.

İkimiz de ayağa kalktık. Solaris bana döndü, elimi tuttu. Altın iplikler ikimizin de bedenini sarmaya ve Sol ile bedenlerimizi birleştirmeye başladı. İplikler, Sol'ün etrafında toplandı ve başında parıldayan bir taç oluşturdu. Aynısı benim de başımda belirdi. Işıktan, saf ve sıcak bir taç.

O an hissettiğim güven duygusunun hiç kaybolmamasını diledim. Sol ile ben ayakta dururken, diğerleri içgüdüsel bir hareketle diz çöktü ve ellerini kalplerinin üzerine koydu.

Altın iplikler... bir anlığına daha da parladı ve coşkuyla yanıp yok oldular.

Az önce, farkında olmadan bir ritüel gerçekleştirmiştik. Kehanetin söz ettiği koruyucuları ve yoldaşları işaretlemiştik ve onlar da bizi aynı anda kabul etmişlerdi. Zaten ailem gibi olan bu insanlarla artık aramızda daha kutsal bir bağ vardı. Büyüyle, ruhlarımızla birbirimize bağlanmıştık.

Sessizliği ilk bozan Jay oldu. "Birbirimize tamamen bağlandık. Bir çeşit yemin ettik," dedi. Herkesin yüzünde aynı huzurlu gülümseme vardı. Yıldırım saldırısı durmuş, kara bulutlar dağılmıştı.

O sırada gözüm, kulenin tepesinden aşağı sarkan bir şeye takıldı. İri ve büyük tüyler. Tüylerin etrafında yıldırımlar dolaşıyordu ve doğru tahmin ediyorsam az önceki fırtınayı da bu yaratık oluşturmuştu. Bu, Aeris'in büyülü yaratığı olmalıydı ve sanırım uyuyordu. *Umarım.*

Alduin uçarak temkinle kulenin etrafında çember çiziyordu. Kuş uyanırsa bizi koruyabilirdi belki.

"Bu duygusal anı bozmak istemem ama artık gidebilir miyiz?" diye sordu Benjamin, devasa tüylerden oluşan kuyruğa bakarken. Yükseklik de onu tedirgin ediyordu.

"Sevgili liderlerimiz bizi gemiye sarmaşıklarda asılarak götürür mü?" diye sordu Liam, neşeyle.

"Bu kuleden indikten sonra kesinlikle ayaklarım toprağa bassın istiyorum," dedi Benjamin. "Siz ne yaparsanız yapın."

"Daha az önce kutsal yemin etmedin mi sen?" dedi Solaris sırıtarak.

"Ettim. Ettim de neye yemin ettim tam olarak bilmiyorum. Uçmaya olmadığını düşünüyorum."

Gözlerim hâlâ tedirginlikle kuleden sarkan iri tüyleri süzüyordu. "Gidelim mi artık? Gemide devam edersiniz."

Herkes bana hak verince Solaris aynı numarayı tekrarladı. Kimse zarar görmeden zemine inmeyi başardık.

"Tanrılar! Neredeyse toprağı öpeceğim," diye sızlandı Benjamin.

Akşam karanlığı çökmek üzereydi ve dönüş yoluna geçmemiz gerekiyordu. Benjamin'i ikna edemeyince yürümekte karar kıldık. Bu kez havanın ısısını Solaris ile birlikte ayarladığımız için gelirken sarf ettiğimizden çok daha az efor sarf ederek gemiye ulaşmayı başardık.

Neredeyse sürünerek iskele rampasını tırmandım ve herkesle kısa süreliğine vedalaşıp kamaraya yürüdüm. Solaris, geminin buz tutmaması için Liam ve Benj ile birlikte meşale yakma görevini üstlendi. Bana sonra katılacağını söyledi. Kamaraya girer girmez sıcak bir banyo yaptım ve kendimi yatağa attım. Tüm kaslarım aynı anda sızlıyordu.

GÜM, GÜM, GÜM!

Beynimin içinde davulların çalındığı bir kâbus görmüştüm. Gözlerimi, Sol'ün göğsünde araladım. Sessizce yanıma gelip uzanmıştı. O da uyuyordu. Başımı hafifçe kaldırdım, neden davullarla ilgili bir kâbus gördüğümü anladım.

Kaldığımız kamaranın kapısı kırılırcasına çalıyordu. Solaris neredeyse hırlayarak derin bir nefes verdi, mahmur gözlerini araladı. "Bu insanların bize kastı olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Doğruldu, iki parmağını gözlerine bastırdı.

"Onları birkaç saat önce kutsamamız iyi olmadı," dedim.

"Kutsayacağım ben şimdi onları." Ayağa kalktı, kapıyı kırmakta olan her kimse ona seslendi. "Patlama!"

Yürürken söylenmeye devam etti. "Eğer gemi yanmıyorsa, yapacağım şeylere karışmayacaksın, Bell."

Bense uykum açılmamış olduğundan şiş ve kısık gözlerle boş boş bakınıyordum hâlâ. Sol kapıya yaklaşınca örtüyü göğsümün üzerine kadar çektim.

Solaris hışımla, kapıyı aniden açtı.

Kapıdaki Jude, onun bu ani hareketi karşısında odaya doğru sendeledi. Sol'ün onu öldürecekmiş gibi duran bakışlarını görünce açıklama yapma ihtiyacı hissetti.

"Uyandırdığım için kusura bakmayın, Kaptan. Dışarıda görmeniz gereken bir şey var! Anahtar taşları da alın. Acele edin!"

"Kapıyı kırmana gerek var mıydı?"

Jude birkaç adım geriledi. "Şey, ne kadar süre orada kalacağını bilemedim. Siz de uyanmayınca... Neyse aşağıda görüşürüz." Sol'e yeniden söylenme fırsatı bırakmadan, hızla kapının önünden yok oldu.

Ben de bu sırada kalkıp toparlanmıştım. Solaris birkaç saniye durdu, gözlerini kapatıp açtı. Sonra çantasından ahşap kutuyu çıkardı. Tüm mezar taşları artık o kutunun içindeydi. Üzerimize kalın kazaklarımızı ve pelerinlerimizi giyerek hızla güverteye çıktık.

Dışarı çıktığım anda uykum geri dönülemez biçimde açıldı.

Herkes büyülenmiş gibi gökyüzüne bakıyordu. Benimse hayatımda ilk kez gördüğüm o muazzam manzara karşısında dudaklarım kendiliğinden aralandı. Yavaşça düşen kar taneleri yüzüme konarken başımı yukarı kaldırdım.

Gökyüzü, dev bir fırçayla boyanıyormuşçasına canlı yeşil ve mavi tonlarıyla aydınlanıyordu. Işıltılı renkler, gökyüzünde sürekli hareket ederek dans ediyordu. Yeşil tonlar, zaman zaman morumsu bir renge dönüşürken,

mavi ışıklar ise zümrüt yeşiliyle birleşerek göz kamaştırıcı bir manzara sunuyordu.

Ben gökyüzüne, Solaris ise gülümseyerek bana bakıyordu. Az önceki huysuzluğundan eser yoktu. "Şu an çok güzel görünüyorsun, Buzdan Kız," dedi. Altın gözleri koyulaşmış, gökyüzünün ışıltılı renkleri gözbebeklerinde oynaşıyordu.

Gülümsedim, ona doğru sokuldum. "Sol, bu harika... Sen daha önce görmüş müydün?"

"Kral'la sefere çıktığımızda görmüştüm," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Bazı askerler bunun büyü olduğunu söylemişti."

Gerçekten de büyü gibi görünüyordu.

"Bir araya geldiklerinde yol gösterecekler sana, gecenin zümrüt ışıklarında."

Anahtarlar şiirinin son satırı aklımda belirince aniden yüzümü Sol'e çevirdim. "Gecenin zümrüt ışıkları," dediğimde onun da yüzü aydınlandı. Taşların hepsi bir aradaydı ve gecenin zümrüt ışıkları tam tepemizdeydi.

Nora... Nora ve Lukas'ı kurtaracak yol açılmıştı.

Ekibin geri kalanıyla birlikte güverteye indik. Ben hâlâ büyülenmiş gibi gökyüzünü izlerken, Solaris elindeki ahşap kutuyu açtı. Eğer taşların ışıkları bize yol gösterecekse, şimdi zamanıydı.

Sol, boynundaki kılavuz anahtarı kutuya doğru uzattı. O anda taşlar, kendi eşsiz renklerinde yanıp sönmeye, parıltılarını daha keskin bir tonda yaymaya başladılar. Ardından her biri, sahip oldukları renkte ince ışık hüzmeleri oluşturarak gökyüzüne -gökkuşağı gibi- akmaya başladı. Kuzey ışıklarının arasından görünen yıldızlar, bize yol gösterecek şekilde parlıyorlardı.

Rengârenk taşlar arasında, açık mavi ışık yayan Titan'ın taşı dışındakilerin tümü aynı yönü gösteriyordu. Işık hüzmeleri, Kristal Şato'ya yakın bir noktada birleşiyor, orayı parlatıyordu. Titan'ın taşı ise diğerlerinden biraz daha güneyi işaret ediyordu. Titan, Antiklerden sonra uyutulduğu için sanırım mezarının yeri farklıydı.

"Yolumuzu bulduk. Kehanette yıldızların bize yol göstereceği yazılıydı. Gece gitmemiz gerekli," dedi Solaris.

"Annemi de yanımıza alalım. Orada ona ihtiyacımız olabilir. Titan'dan mı başlıyoruz?" diye sordum.

"En yakında olan onun mezarı. Tek Antik Magus'u uyandırmak, dördünü birden uyandırmaktan daha güvenli," dedi Solaris.

Kimseyi geride kalmaya ikna edemedik. O yüzden hep beraber gitmeye karar verdik.

Bizimle gelemeyecek tek bir kişi vardı. Eos. Onu yeniden tehlikeye atmayacaktım.

Orion amcadan Eos ile gemide kalmasını rica ettim. Onu başkasına emanet edemezdim.

"Ya orada benim yardımıma ihtiyacın olursa?" diye sordu amcam. Soğuktan korunmak için pelerinin başlığını örtmüş, atkısını burnuna kadar çekmişti. Yüzünü tam göremesem de endişeli olduğunu gözlerinden anlayabiliyordum. Yan gözlerle Eos'u süzdü. "Tamam, onu götüremeyiz, tehlikeli ama..."

"Sen onu koru, bana yeter," diye fısıldadım. "Bir kez daha kaybedemem."

Orion amca derin bir nefes aldı ancak başını sallayarak kabul etti. Orion amca ve Eos'a, acil bir durum olursa haber vereceğimize söz verdik. Solaris, gökyüzüne bir ateş topu gönderecekti. Bu sayede yardıma ihtiyaç duyduğumuzu anlayıp yanımıza geleceklerdi. Onların içini rahatlatmak için böyle söylemiş olsak da Eos'u hiçbir şartta tehlikeye atmayacağımı biliyordum.

Yanına gittim ve saçlarına bir öpücük kondurdum. Artık onu öpmek için de parmaklarımın üzerinde yükselmem gerekiyordu. "Burada bekle beni böcek, döneceğim," dedim.

Kollarını gövdesinde kavuşturdu. "Sizinle gelmek istiyorum, abla," diye sitem etti.

"Çok tehlikeli, Eos. Seni bir kere kaybettim, bir kere daha kaybedemem." Saçlarını karıştırdığımda gözlerini devirmekten geri durmadı.

"Bir dahakine seni de alırız, üzülme yakışıklı," dedi Mills.

Eos öyle bir gülümsedi ki bu kez de ben gözlerimi devirmek zorunda kaldım. Mills, onun dikkatini dağıtmak için yapmıştı ama yanında hazır bekleyen Brian yine de homurdanarak çenesini yukarı kaldırdı.

"Dikkatli ol, abla. Seni seviyorum," dedi. Ela gözleri, güverteye çıkarmaya çalıştıkları anneme kaydı.

"Ben de seni seviyorum."

Orion amca bana başıyla Eos'un ona emanet olduğunu bildiren bir işaret yaptı. Gri gözlerinin tedirginliği, pelerinin başlığının altındaki gölgeler arasından bile seçiliyordu. Geride kaldığında bana yardım edemeyeceğini düşünüyordu belki de. Ama en büyük yardım, aklımın Eos'ta kalmamasıydı.

Jay ve Benjamin, annemin koluna girdiler. Elleri bağlıydı. Onu kalın kıyafetler giymeye ikna etmek çok zor olmuştu.

Bana düşmanca gözlerle bakarken karşısına dikildim. "Babanın mezarına gidiyoruz, Sophia. Yolda herhangi bir taşkınlık yapar, sevdiklerimden birine zarar vermeye kalkarsan mezarın anahtarını sonsuza dek yok ederim. Sevgili babanı bir daha asla göremezsin."

"Merak etme, Lunabelle. Yapmayacağım. En azından şimdilik," dedi dudaklarının kenarında sinir bozucu bir gülümsemeyle.

"Senden korkmuyorum," dedim ifadesiz tutmaya çalıştığım yüzümle. "Seni önceden uyarıyorum. En son canımı yaktığında neler olduğunu gördün."

Sophia bana yine Methara'da ona benzeyeceğimi ima ederken olduğu gibi baktı. Bakışları içimde, hava durumuyla ilgisi olmayan buz gibi bir ürperti bıraktı.

Solaris, güven verici varlığıyla yanıma geldi, başını öne eğerek hazır olduğunu bildirdi.

Nora ve Lukas için, Lu, dedim içimden. *Jay için.*

Kehanetin son bilinmezliğini çözmeye gidiyorduk. Bir kez daha bilinmeyene yürüyor, kaderin bizi nereye götüreceğini bilmeden ilerliyorduk. Ama içimde küçük bir umut vardı. Belki de her şey gerçekten iyi olacaktı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
UYANIŞ

Kafası karışmış, ihanete uğramış, kalbi kırık...

Solaris'in eldivenli elinde tuttuğu ahşap kutudan yayılan ışık hüzmelerini takip ederek ilerlemeye başladık. Hesaplarımıza göre, Titan'ın mezarı yarım saatlik bir yürüme mesafesindeydi.

Etrafımızdaki havayı ısıtmak için büyü uygulamış olsak da yürümek hâlâ zorluyordu. Solaris bir eliyle yol gösteren kutuyu, diğeriyle ise elimi tutuyordu. Ortak büyümüz sayesinde donmadan ilerleyebiliyorduk ama hem hareket edip hem büyüyü sürdürmek ikimizi de yoruyordu.

Bir süre yürüdükten sonra, uzun gövdeli ağaçların arasından ışığın işaret ettiği noktayı fark ettik. İlk bakışta sıradan bir orman açıklığı gibi görünüyordu. Ancak yaklaştıkça hava sessizleşti. Rüzgâr durdu. Isı dalgalandı ve sanki daha da düştü.

Açıklık, yaklaşmamızı bekliyormuşçasına değişmeye başladı.

Titan'ın anahtar taşı kutunun içinde ışıldıyor, parmak uçlarımdan bile hissedebildiğim sıcak titreşimler yayıyordu. Kulağımda, kadim büyüyün varlığını bana haber veren tanıdık avcı gümlemesi çınlıyordu.

Mezarı, güçlü bir illüzyonla gizlemişlerdi. Taşı elinde tutmayan biri için burası yalnızca sıradan, karlı bir orman açıklığı gibi görünürdü sanırım. Bu yüzden yıllardır keşfedilmemiş olmalıydı. Taşla yaklaşmaya devam ettikçe görüntü dalgalandı.

Buzlarla örülmüş, açıklığın tam ortasında yükselen mezar odası gözlerimizin önünde titreşerek belirdi.

Dev bir buz kütlesi mezarı tamamen kaplamıştı. Ormanın karanlığına tezat mavi ışıltılar saçıyordu.

Solaris ile göz göze geldik. Vakit gelmişti. Kalbim bir kuş gibi panikle çırpınıyordu. Bunu yapmaya hazır değildim ve hiçbir zaman olmayacaktım. İçimden, yola çıktığımdan beri mantra gibi tekrar ettiğim sözleri tekrarladım. *Nora için, Jay için, Lukas için...* Bizden alınanlar için buradaydık.

Annemse son derece heyecanlı görünüyordu. Methara'dan ayrıldığımızdan beri kaybettiği canlılığı geri kazanmış gibiydi. Yüzünde neşe ile sabırsızlık arasında gidip gelen tuhaf bir parıltı vardı. Yaptığımız şeyden bu kadar mutlu olması beni rahatsız ediyordu.

Solaris işaret verdi. Ortak büyümüzden kendini kopardığında hava sıcaklığını tek başıma tutmaya başladım. O ise boynundaki kılavuz anahtarı çıkardı. Ahşap kutuyu açtı, artık güçlü parıltılar ve titreşimler saçan Titan'ın kilit taşını seçti. Onu titizlikle, kılavuz anahtardaki yuvaya yerleştirdi.

"Önce buzları kırmamız gerekiyor galiba," dedi tedirgin gözlerle buz kütlesine bakarak.

Yutkundum, başımı salladım onaylayarak. Neden bu kadar korktuğumu bile anlamıyordum.

"Nasıl yapacağız?" dedim.

Annemin sabırsız sesini duydum. Jay ve Benjamin'in arasında, gözleri heyecanla parlıyordu. "Koruyucularınızı kullanın. Kadim tılsım ancak öyle kırılır."

Benjamin, mezara ürkek bir bakış attı, "Emin miyiz bundan?" diye sordu.

Solaris hafifçe iç çekti. "Eh, buraya kadar geldik," dedi. "Hepsini uyandırmadan önce bir tanesini uyandırıp neler olacağını görelim."

Omuzlarımı dikleştirdim ve sırtımı esnettim. Mezarda bir Antik yatıyordu. Bizse Sol ile Antiklerin gücüne denk iki kişiydik. Dostlarımız vardı. Bu işi gözümüzde büyütüyorduk.

"Hadi," dedim. "Soğuktan donacağız yoksa."

Dostlarımız, Fırtına Kulesi'ndeki gibi etrafımızda daire oluşturarak yerlerini aldılar. Solaris'le ikimiz, buzdan mezarın hemen yanında, çembe-

rin tam ortasına konumlandık. Solaris elini bana uzattığında parmaklarımı sıcak parmaklarına doladım.

Sol, Titan'ın anahtar taşının takılı olduğu kılavuz anahtarı havaya kaldırdı. O anda, hepimizi birbirine bağlayan altın iplikler yeniden belirginleşti. Birimizden diğerine dolaştı ve en sonunda başladığı yere dönerek hepimizi birbirine bağladı.

"Şimdi," dedi Sol.

Gücümüzü birleştirdik, odaklandık, büyü yapmaya başladık. Bu kez işe yarıyordu. Koruyucuların varlığı dalgalar hâlinde taşan büyümüzün gücünü arttırıyordu. Ellerimizden akıp giden büyü, buzu içten içe kemiren görünmez bir ateş etkisi yarattı ve sonunda dev buz kütlesi çatırdadı.

Çatlaklar hızla genişledi ve buz, gürültüyle dağıldı. Altından loş ama büyülü bir ışıkla aydınlanan, tamamen metalden yapılmış görkemli bir yapı ortaya çıktı.

Mezar odası, Methara'daki gibi incelikle işlenmiş oymalarla kaplıydı. Havada, nemli toprakla metalin karıştığı ağır bir koku vardı. Oymaların kıvrımlarında gizlenen minik kristaller, ışığın yansımasıyla renk oyunları oluşturuyordu. Ve kapısında, tam elimizdeki anahtara uyacak şekilde oyulmuş bir kilit vardı.

Elimi onun elinin üzerine uzattım, anahtarı birlikte yerine yerleştirdik. Hiç zorlanmadan kilide uydu. Yuvadaki taş, yeniden ışıldadı ve anahtar kendi kendine bir tur dönerek kilidi açtı.

Solaris ile ikimiz aynı anda, elimiz yanacakmış gibi ellerimizi çektik.

Mezarın kapısı, kulak tırmalayan bir gıcırtıyla içeriye doğru açıldı. İçerideki meşaleler birer birer yanmaya başladı. Alevleri turuncu değil, bembeyazdı. Gümüşi bir ışık dalgasıyla içerisi aydınlandı.

Cesaretimi toparladım, Sol'ün beni durdurmasına fırsat bırakmadan mezar odasına doğru bir adım attım. Gözlerim gördüklerimi algılar algılamaz dudaklarım kendiliğinden aralandı.

Oda tamamen boştu.

Şaşkınlıkla başımı kaldırıp yukarıya, sonra tekrar zemine baktım. Ne bir gizli oda ne bir tabut veya benzeri bir eşya... Hiçbir şey yoktu. Annem, kolundan tutan Jay'i de sürükleyerek yanımıza kadar geldi.

Solaris başıyla bırakmasını işaret edince Jay geri çekildi. Annem babasının mezar odasına girdi. O da bizim gibi anlamlandıramayan bakışlarla süzdü etrafı.

"Gizli bölme mi var?" diye sordu Solaris, anneme dönerek. Sesinde sabırsız bir gerilim vardı.

Sophia başını iki yana salladı. "Hayır, olmamalı. Yani... bilmiyorum."

Onu dikkatle inceledim. Beti benzi atmış, en az bizim kadar şaşkın gözlerle mezar odasını inceliyordu. Gerçekten bilmiyordu.

Tam o sırada, avcı sezgilerim çok güçlü bir büyünün patlamasıyla harekete geçti. Mideme bıçak saplanmış gibi yüzümü acıyla buruşturdum, kulaklarımı kapatmaya çalıştım. Yanımda Sol de aynı acıyı yaşıyordu. Gözleri kısılmış, bir kolunu bana uzatmaya çalışıyordu.

Ve o ses tekrar yankılandı.

En son Viridia'da duyduğumuz, kulaklarımızı tırmalayan metal çığlık kulaklarımıza dolarken hepimiz acıyla inledik.

Titan'ın büyülü yaratığı Psegon geliyordu.

Sol ile hızla kırılmış bir buz parçasının arkasına çöktük.

"Siper alın! Hepiniz!" diye bağırdı Sol.

Devasa kuş, gözlerimizin önünde kanat çırparak üzerimizden geçti. Sophia mezar kapısının önünde, tam ortada, saçları rüzgârdan dalgalanarak yukarı bakıyordu. Gözlerinde tam olarak anlayamadığım bir ifade vardı. Kuş bize saldırmadan üzerimizden uçarak giderken annemin üzerinden geçerken gümüşi bir parıltı yayıldı. Annemin sıvı gümüşe benzeyen büyüsü kuşa akmaya başladı. Kuş, onun büyüsünü emiyor gibiydi.

Onu kurtarmak için yerimden fırlamaya kalktığımda, Sol beni olduğu yere sabitledi.

Göz açıp kapayıncaya kadar her şey olup bitmişti. Kuş, kanat çırparak uzaklaşırken annem tükenmiş bir hâlde önce dizlerinin üzerine yığıldı, sonra buzlu toprağa devrildi. Gözleri kapalıydı.

Bir anlığına ellerim titredi. *Öldü mü?*

Ondan nefret ediyor olsam da annemdi. Ve ölmesini izlemektense onu kendim öldürmeyi tercih ederdim.

"Şimdi ölmeyeceksin," diye mırıldandım.

Beni duyan Solaris, avucunu destek vermek için belime yasladı.

Öylece dikiliyor, nefes almasını bekliyordum.

Jay, saklandığı yerden çıkıp onun yanına gitti. İki parmağını boynuna yaslayarak nabzını kontrol etti. "Yaşıyor. Yalnızca bayılmış," diye seslendi.

Tuttuğum nefesi rahatlayarak üfledim. Siper aldığımız yerlerden çıktık. Olanlara hiçbir anlam veremiyordum. Sophia'nın yanına diz çöktüm, nefe-

sini dikkatle dinledim. Jay'in dediği gibi... Hayattaydı ama soluk alıp verişi zayıf, titrekti. Ve ona bakarken hislerim içimde girdap gibi dönüyordu.

"Bu neydi şimdi?" diye sordu Liam.

Herkes sessiz kaldı, kimse bilmiyordu. Aklım, bir süreliğine çalışmayı bırakmış gibiydi. Psegon'un geri dönmesinden korktuğumuz için sürekli dört yanımızı kolaçan ediyorduk.

Alduin, bir ağacın dibinde tünemiş, gözünü bir an bile benden ayırmıyordu.

"Sen ne olduğunu biliyor musun?"

Zihnimden ona seslendim.

"Hayır ama seni koruyacağım."

Kanatlarını gerdi, karları havalandırarak yükseldi. Sanırım o şeyi aramaya gidiyordu.

Buraya gelirken aklımda bin türlü olasılık vardı ama mezarın bomboş çıkması kesinlikle bunlardan biri değildi. Titan'ı bizden önce bir başkası mı uyandırmıştı? Ya da belki de öldürülmüştü, hiç bu mezara girmemişti. Başım, az önceki avcı hassasiyetinin bıraktığı sızı ve bilinmezliğin yarattığı baskıyla zonkladı.

Ne yapacağımızı düşünüyorduk ki buraya geldiğimiz yol tarafından bir hışırtı geldi.

Solaris'le refleksle kılıçlarımızı çektik, sesin geldiği yöne döndük. Yaklaşan ayak seslerinin ardından ağaçların arasından tanıdık iki kişi belirdi. Orion amca ve hemen arkasında Eos.

Önce rahatlasam da sonra dehşete düştüm. "Burada ne işiniz var?"

Eos gemide, güvende olmalıydı. Burada olmaları hem onlar için hem de bizim için büyük bir riskti.

"Şu metal yaratık," dedi Orion amca, nefes nefese. "Gemiye saldırdı. Yanınızda daha güvende olacağımızı düşündüm." Solaris'e döndü. "Yelkenler biraz hasar aldı."

Solaris elini *sorun yok* dercesine salladı. "Siz iyisiniz, önemli olan o."

"O şey... Doğrudan bizi hedef aldı," dedi.

"Yaralandınız mı?" diye sordum, kalbim gırtlağımda çarparken.

"İyiyiz," dedi Orion amca. Endişeli bakışlarımı görünce, "Merak etme, gerçekten iyiyiz," dedi.

Gözleri mezarda ve son olarak yerde hareketsiz yatan annemin üzerinde gezindi. O sırada Sophia'dan hafif bir mırıldanma sesi duyuldu. Uyanıyordu. Gözlerini açtı, güçlükle doğruldu ve bize doğru bakarak gözlerini kıstı. Bitkin bir sesle fısıldadı.

"Merhaba baba... Seni özledim."

Sophia'nın bakışlarını takip ettim. Önce anlamlandıramadım. Sonra gözlerimi Orion amcaya çevirdim. Annem tam olarak ona bakıyordu. Göğsüm daraldı, nefesim ritmini kaybetti.

"Sen..." dedim. Titreyen ellerimle amcamı işaret ettim. "Titan sen misin?"

Solaris durumu benden önce idrak ettiğinden beni belimden kavradığı gibi kendine çekti.

Orion'un yüzündeki şaşkınlık ve sevgi dolu ifade, sorduğum sorudan sonra değişti. Yerini, tanıyamadığım bir bakış aldı. Kibirle kıvrılan dudaklar, karanlık ışıltılı gözler.... Yıllardır tanıdığım adama hiç benzemiyordu artık. Fernville'de babamla tartıştıkları gece, birkaç saniyeliğine gördüğüm o vahşi öfkeye benziyordu bakışı.

Elini kaldırdı. Bileğini hafifçe büküp indirdiğinde, saçlarındaki beyazlar yok oldu, gözlerinin yanındaki kırışıklıklar silindi. Gençleşiyordu. *İllüzyon!*

"Merhaba küçük Sophia'm. Ben de seni özledim," dedi anneme, yüzünde kibirli bir gülümsemeyle. "Diğerlerini uyandırana kadar bekleyecektim ama artık fark etmez."

Maskeler, maskeler...

Tüm vücudum öfkeyle gerildi. Ellerimde mavi elektrik akımları çakmaya başladı. Nefesim kesiliyor, inanamıyordum.

Bu adam -her kimse- yıllardır ailemin içindeydi. Evimizde defalarca kalmış, bana büyürken masallar anlatmıştı. Suçlarıma ortak olmuş, en karanlık sırlarımı dinlemişti. Sam'e kardeşlik etmiş, Cecilia'ya dostça yaklaşmıştı. Aster ve Eos'u kucaklamış, güvenli bir liman olmuştu.

Onu... Babamın yerine koymuştum.

Hafızasının silindiğine dair, Crimson'da anlattığı hikâye de yalan olmalıydı. Beni ve en çok da ailemi ayakta uyutmuştu. Kızıyla bir olarak belki de onların ölümüne sebep olmuştu.

Onu gerçekten tanıdığımı sanmıştım. Bir kez daha ihanete uğramıştım. Bren'in ihanetinden sonra bu, sırtıma saplanan ikinci hançerdi. Öyle ki Bren'in ihaneti bu anın gölgesinde soluk kalıyordu.

Tanıdığım yüzü taşıyan yabancıya bakarken gözlerimden öfke fışkırıyordu. Onu savunmasızca içimize almıştık. Hiçbirimiz hazır değildik. En çok da ben... Olacakları tahmin edememiştim, ondan asla şüphelenmemiştim. Nereden bilebilirdim ki?

Sol, beni kendime getirmek için hafifçe sarsıyordu ama ben gözlerimi kırpmadan Titan'a -yıllardır amcam sandığım adama- bakıyordum. Vücudum donmuş gibiydi. Şoka girdiğim de söylenebilirdi.

Titan, elini kaldırıp gözlerimizi kör eden bir ışık patlaması yarattığında hepimiz hazırlıksız yakalandık. Ne refleks gösterebildik ne de büyü yapabildik. Gözlerim yanıyordu. Bir anlığına yalnızca karanlık ve acı vardı.

Damarlarımda bir fokurdama hissettim. Acı, iliklerime kadar işledi. Dudaklarımdan bir çığlık döküldü. Sanki kanım kaynatılıyor, her bir lanet damar kan yerine ateşle dolduruluyordu.

Acı dindiğinde ve görüşüm nihayet geri geldiğinde artık çok geçti. Hepimiz, bileklerimizi ve ayaklarımızı saran soğuk metal iplerle yere sabitlenmiştik. Bağlar sanki canlıymış gibi hareket ettikçe sıkılaşıyor, kaçış ihtimalini yok ediyordu.

"Nora ve Lukas neredeler?" diye bağırdı Jay.

Titan kahkaha attı. O kahkahada, Orion amcanın sıcak ses tonundan en ufak bir iz bile yoktu.

"Hâlâ Crimson'dalar," dedi, umursamaz bir tonda. "Sirona onlara ulaştıysa, çoktan bulmuştur bile. Onları illüzyonla sakladım. Yeni doğum yapmış bir kadınla ağlayan bir bebeği peşimden sürükleyip zırıltılarına katlanamazdım ancak size de Antikleri uyandırmak için biraz motivasyon gerekiyordu. Vazgeçmek üzereydiniz." Gülümserken ağzının kenarı alayla kıvrıldı. En azından Nora ve Lukas'ın hayatta olduklarını bilmek, içimde küçük bir teselli kıvılcımı yaktı.

Titan tembelce el çırptı. Bileklerimizi ve ayaklarımızı saran metal bağlar daha da sıkılaştı. Yine büyü yapamıyordum. Lanet olası deli gücümü kullanmam için çığırımdan çıkmam gerekiyordu.

Solaris yanı başımda aynı şeyi deniyor, zehir sarısına dönmüş gözleri Orion'a öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Titan, elinin tek hareketiyle Sophia'nın bağlarını çözdü.

Sophia titreyerek kollarını ovuşturdu, yavaşça ayağa kalktı. Hâlâ solgundu; gözlerinde yılların yükü, kırgınlık ve kırık bir öfke vardı. Babasına duyduğu özlemle ihanete uğramışlığın iç içe geçtiği o yüz ifadesini çok iyi tanıyordum.

Kendimden.

Kısa süre önce bana yaşattığını, şimdi gözlerimin önünde kendisi yaşıyordu. İntikam tatlıydı belki ama içinde bulunduğumuz felaketin ortasında zerre kadar işe yaramıyordu.

Sakinleşmeye çalıştım. Eskiden amcam, şimdi ise büyükbabam olduğu anlaşılan Antik sahtekâra seslendim.

"Her şeyi sen yaptın, değil mi?" diye sordum, kırgınlığımı ele veren çatallanan sesimle.

Ağır adımlarla önüme doğru yaklaştı. Başımı kaldırıp nefretle yüzüne baktım.

"Evet, Lunabelle," dedi. "Her şeyi ben yaptım. Senin için..."

Gülümsemesi, kibirle karışık tiksindirici bir şefkatle çarpıklaştı. "Seninle yeniden tanışalım, güzel kızım."

"Kızım" kelimesi dudaklarından dökülünce midem bir anda keskin bir bulantıyla burkuldu. İçimdeki her şey isyan eder, midemde ne varsa dışarı çıkmak isterken bana doğru eğildi.

"Ben Orion Titan. Metal Antik Magusu. Senin büyükbabanım." Dudaklarının kenarı alaycı bir gülüşle kıvrıldı. "Hiçbir zaman hapsedilmedim," dedi.

Çok bariz bir gerçekti.

"Yanındaki genç Blaze'in atalarıyla -ilk kralla- bir anlaşma yaptım. Beni hapsedilmiş gibi göstermelerini sağladım. Elbette, diğer Antikleri uyutma fikrini onlara sunmam karşılığında." Gözleri, kurnaz bir gururla kısıldı. "Dört Antik Magus'a karşılık benim özgürlüğüm... Adil bir takas."

Yumruklarımı sıktım. Mavi kıvılcımlar parmaklarımın arasında çatırdayan bir enerjiyle dolaşmaya başladılar.

Titan konuşmaya devam etti. "Mezarımı açmak için gösterdiğiniz zahmete teşekkür ederim," dedi, sesi aşağılayıcı bir şükran taşırken. "Ancak ben, o mezara hiç girmedim."

Sophia, Titan'ın arkasında dikiliyordu. Gözlerindeki ifade neredeyse benim yansımamdı. *Kafası karışmış, ihanete uğramış, kalbi kırık...* Ne kadar güçlü bir büyücü olursa olsun... Şu an sadece yaralı bir evlattı.

Gözlerim, Titan ile Sophia arasında çaresizce gidip geliyordu. Sophia dayanamadı. "Bunca zaman seni aradım, baba!" diye haykırdı. Sesi çatladı. "Seni uyandırabilmek için bir ordu kurdum. Asırlarca yer altında yaşadım! Neden beni bulmadın?"

Sustu, yutkundu. "Çocuklarımı sen aldın, değil mi?" dedi, sesi titreyerek.

Titan, gri gözlerini Sophia'ya dikti. Üzerinde dalgalanan pelerini zarif bir hamleyle düzeltti. "Kızını vakti gelene kadar saklamaktan başka çarem yoktu," dedi soğuk bir sakinlikle. "İnsan Krallığı onu arıyordu, unuttun mu? Sen o adamdan hamile kalıp geri döndüğünde bana pek de fazla seçenek bırakmamıştın."

"Onlara kendim bakabilirdim."

"Bakabilirdin Sophia, koruyamazdın," dedi Titan sakinlikle. "Onları sevgi dolu bir ailenin yanına yerleştirdim. Hafızalarını büyüyle düzenledim, iyi bakıldıklarından emin oldum. Büyümelerine şahitlik ettim. Kızın çok güçlü, biliyor musun? İzlerken her zaman beni büyüledi."

Eos, sessizce Titan'ın arkasından ayrılıp arkamıza geçti. Yüzündeki ifade, ruhu bedeninden çekilmiş gibiydi. Amca bildiği adamın ağzından dökülen her cümleyle biraz daha sarsılıyordu.

Sophia'nın ise yüzü öfkeden seğiriyor, bakışları giderek donuklaşıyordu. Eos'a Methara'nın çıkışıyla ilgili sorduğum sorular geldi aklıma. O anki tuhaf, hasta hâli... *Lanet!* Onun da hafızasıyla oynanmıştı. Babası, kızını kendi silahıyla yaralamıştı belli ki. Öfkem damarlarımda kaynıyordu artık.

Hayatımı, ailemi, kimliğimi yalanlarla örmüş adam karşımda duruyordu. Üstelik, yıllardır işlediği ihanetleri umursamaz bir pişkinlikte sıralıyordu.

"Bunu yapmamalıydın, baba! Çocuklarım olmazdı!" diye bağırdı Sophia. Gözleri doldu. Onu tanıdığımdan beri ilk defa, kalbinde sakladığı duyguları açığa vurdu.

"Lunabelle'i sen koruyamazdın," dedi Titan, tiksintiyle. "Tüm diyar onu arıyordu. Ben her şeyi, herkesi ayarladım. Gizli kalması, vakti gelene kadar güvende olması için. Eos'tan da çoktan vazgeçmiştin zaten."

Komutan Storm da bu adama çalışıyordu.

Titan, Sophia'nın kalbini yeterince kırdıktan sonra bana döndü tekrar. Gülümseyerek baktı. Gülümsemesi, yeniden midemin bulanmasına yol açtı.

"Sam ve Cecilia'ya da o anlattığın şeyleri sen yaptın tabii," dedim.

"İnanmasalardı seni böyle koruyamazlardı, çocuğum. Sam seni kendi çocuğu sanıyordu, beni de erkek kardeşi. Büyüyü o kadar iyi yapmışım ki vakti geldiğinde, seni almak istediğimde bana seni vermeyi kabul etmedi. Geçmiş hatıralarında biraz oynama yaptım ve sana sadık bir aile yarattım. Mühim bir şey değildi."

Ellerim titriyordu. İçimdeki o asi, dizginlenemez güç yavaş yavaş uyanıyordu. Damarlarımdan kıvılcımlar geçiyor, kalbimde bir fırtına kopuyordu.

"Senden nefret ediyorum!" diye haykırdım.

Titan, sanki söylediğim hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi alaycı bir rahatlıkla gülümsedi. "Tatlı torunum..." dedi göz kırparak. "Büyükbabanla böyle konuşmamalısın. Aramızda kalsın ama her zaman favorim sendin." Birkaç saniye duraksadı. "Ve senin favorin de yeniden ben olacağım, üzülme."

Elini uzattı, saçlarımı okşamak istiyordu. Oysa ben yalnızca onun boğazını sıkmak istiyordum.

"Ona dokunmayacaksın!" dedi Solaris. Sesindeki sakinlikte ölümcül bir ton vardı.

Titan bile birkaç saniye eli havada asılı duraksadı ve sonra bakışlarını Solaris'e çevirdi.

"Genç Blaze..." diye mırıldandı. "Yoksa Ateş Prensi mi demeliyim?"

Gözlerinde acımasız bir parıltı belirdi. "İtiraf etmeliyim," dedi gülümseyerek. "En çok seni ararken zorlandım. Sirona seni iyi saklamış. Torunumla seni bir araya getirebilmek için epey zahmete katlandım. Merak etme... İstediğimi alana kadar hiçbirinize dokunmaya niyetim yok."

Sözleri midemi bulandırdı ama zihnim noktaları birleştirmeye başlamıştı. Fernville'de yaşananların ardında da o vardı. Annem kentini hiç terk etmemişti ve insanları yalnızca Antikler dönüştürebiliyordu. Kate Mapple'ı magusa dönüştüren, hafızasını yok eden de Titan'dan başkası değildi. Ormanda yakaladığımız o cübbeli yaratık, belki de Titan'ın kadını öldürmesi için görevlendirdiği bir piyondan ibaretti.

Asıl katil... hep yanı başımızda durmuştu.

Bana masallar anlatan, soframa oturan, ailemin bir parçası gibi davranan bir canavar...

"Aster'i sen mi dönüştürdün?" diye sordum.

Gözlerime bakarak başını salladı. "Kate Mapple'ın yerinde o olacaktı ancak planlar biraz değişmek zorunda kaldı. Onu dönüştürdükten sonra siyah gözlü yaratıklara çevirmeye içim elvermedi. Nihayetinde onun da çocukluğuna tanıklık ettim. Ben vazgeçmiştim ancak Sophia affetmemiş. Elimden bir şey gelmezdi."

O dönüştürmüş, annem de öldürmüştü. Gözlerim dolarken içimde biriken acı, beynime batan binlerce bıçak gibi dolaşıyordu.

Psegon'un uyanık olmasının sebebi de buydu. Viridia'da o kuşu göndererek sürgün edilmemizi sağlamıştı. Ash'i dönüştürdüğümü de biliyor olmalıydı. Bizi bugüne getiren her olayda parmağı vardı.

Bir kuklacıydı o. Bizse ipleriyle oynadığı zavallı kuklalar...

Titan, bir sineği kovar gibi elini iki yana salladı. "Herkes merak ettiği her şeyi sorduysa..." dedi. "Beklemekten sıkıldım. Devam edelim mi?"

Öfkem öyle yükseldi ki kulaklarım uğuldadı. Annemin yüzündeki ifade de sarsılmış, öfkeli ve yorgundu. Ama Titan'ın arkasına geçti. Hasta hâli yok olmuştu, yerine donuk bakışlar ve o muazzam soğukluk yerleşmişti. Babasından vazgeçmeyecekti.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Anneni öldürenlerden intikamımızı almak için ilk adımı atmaya gidiyoruz, Sophia," dedi Titan ve parmak şıklatmasıyla metal ipler bizi öne doğru çekiştirdi. Her birimizi. "Asırlık dostlarımı ve düşmanlarımı görmek için sabırsızlanıyorum," diye ekledi keyifle.

Bizi bağlayan ipler adım atmamıza müsaade edecek kadar gevşek ancak kaçmamıza izin vermeyecek kadar sıkıydı. Üstelik Titan onları istediği yönde hareket etmemizi sağlayacağı şekilde büyülemişti. Solaris'le fısıldaşmak, kimse duymadan plan yapmak imkânsızdı.

Titan hemen önümüzden yürüyordu. Gururlu ve zarif adımlarla.

Tanrılar! Ondan bütün benliğime nefret ediyordum.

Çaresiz hissediyordum. Titan, anahtardan kendi taşını söküp, Sol'ün çantasındaki diğer taşları da çıkararak mezarların yerini gösteren ışığı ye-

niden görünür kılmıştı. Ellerimizle açtığımız yolu şimdi kendi lehine kullanıyordu.

Sol yanımdaydı. Dokunuşu hâlâ sıcaktı. Gözlerimden taşacak yaşları fark edip sakin kalmam için elimi sıktı. "Endişelenme," dedi sadece dudaklarını kıpırdatarak. "Buradayım."

Başımı usulca salladım. Korkmuyordum, en azından kendim için. Ama içimde bir noktada uyarı çanları çalıyordu. Sol'e zarar gelirse, bunu durdurmak için elimden hiçbir şey gelmezdi. Burnuma soğuk metalin, donmuş toprağın acımsı kokusu yayıldı.

Lanet olası kehanet, bizi adım adım kaçınılmaz sona sürüklüyordu.

Bu durum, nasıl büyüyü yükseltecekti ki? Ya da büyünün yükselmesinin bedeli bizler için ne olacaktı? Kimin kanıyla ödenecekti?

Saatlerce yürüdük. Işıklar bizi yeni bir illüzyonun sınırından geçirip devasa bir buz kütlesinin önüne getirdi. Titan'ın mezarı gibi ama çok daha büyük, çok daha karanlıktı.

Buzun altında yan yana dizilmiş dört mezar odası seçiliyordu.

Dört Antik.

Buzun altında bekleyen karanlık.

Titan, gözlerinde gri, bir parıltıyla bana döndü. "Hadi, Lunabelle. Onları serbest bırakın." Sesinde bastırmaya çalıştığı sabırsızlık açıkça duyuluyordu.

"Belli ki mezarları kendin açamıyorsun. Bize ihtiyacın var," dedim küçümser bir gülümsemeyle. "Neden senin istediğini yapalım?"

Bizi buraya kadar metal iplerle, zorla yürütmüş olsa da sihri zorla yaptıramazdı. Titan'ın suratındaki sinir bozucu sabırsızlık ifadesi daha da belirginleşti. Gözlerini devirdi, üç yaşında inatçı bir çocuğa söyleniyormuş gibi iç çekti. "Seni teşvik edecek bir şeyler yapalım öyleyse."

Titan ellerini çırptı. Bir anda Solaris'in bileklerindeki metal bağ, kolundan boynuna doğru tırmanmaya başladı. Sol, onu durdurmak için çabaladı ama büyü, canlı bir yılan gibi hızla kıvrılıp boynuna dolandı. Soğuk metalin altında atan damara gözlerim takılı kaldı. Metal bağlar sıktıkça damar belirginleşiyor, boynundan ince bir kan çizgisi süzülüyordu. Nefesi daraldı, yüz hatları acıyla gerildi. Elleriyle gevşetmeye çalışsa da fayda etmiyordu.

"Dur! Tamam, dur! Yapacağız!" diye bağırdım.

Onun saçının teline bile zarar gelsin istemiyordum. Feryadımı duyar duymaz metal bağlar gevşedi ve Solaris öksürerek nefes almaya başladı.

"Ona. Boyun. Eğme," dedi hırıltılı soluğunun arasından. "Hatırla, geri gelebiliyorum," diye fısıldadı.

Neyi kastettiğini biliyordum ama hayır. "Hatırla, ruhun eksiliyor," diye karşılık verdim.

Çenesindeki kasın gerilmesinden dişlerini sıktığını anladım. Sararmış gözlerini öfkeyle yeniden Titan'a çevirdi.

"Kendi aranızda fısıldaşmanız bitti mi?" diye sordu Titan. "Gerçekten sıkılmaya başladım."

Ekibin geri kalanının elleri ve kollarının bağlı olmasının yanı sıra, ağızları da metal bağlarla kapatılmıştı. Bu yüzden olan biteni sessizce izliyorlardı.

Bu kadar magus ve avcıya rağmen, Antik büyükbabam Titan'a karşı koyamıyorduk. Methara'daki o deliliğe varan güç patlaması için daha iyi bir zaman olamazdı ama o güç, irademle çağırabileceğim bir şey değildi. Kontrolüm dışında ortaya çıkan, tehlikeli ve karanlık bir şeydi.

Solaris, boynundan sızan kanı elinin tersiyle sildi. Bağlar gevşemişti ama hâlâ oradaydı. Benim ellerimi bağlayan metal bağlar da tıpkı onunkiler gibi kolumdan süzülerek boynuma dolandılar.

Titan, Solaris için de ilham yaratmak istemişti anlaşılan.

Titan el çırptı ve koruyucular bağlardan kurtularak öne çıktılar. Çaresiz kaldığımızı anlayınca Titan'ın mezarında olduğu gibi dizilip büyüyü yapmaya başladık. Tek umudum, şu an uyandırmakta olduğumuz Antiklerin büyükbabam Orion'dan daha makul olmalarıydı. Ya da Titan'dan benim ondan nefret ettiğimden daha çok nefret etmeleri de işimi görürdü.

Ignotus, Sol'ün atasıydı ve belki uyandığında kendi soyundan geleni korumak isterdi. İçimdeki en büyük sızı ona bir zarar gelmeden bu işi atlatmaktı. Bana bir şeyleri yaptırmak için önce Sol'e zarar vereceklerdi.

Düşüncelerim darmadağındı. Büyüye odaklanamıyordum. Sol de benimle aynı durumdaydı. Altın iplikler hâlâ görünmüyor, buz yerinden bile oynamıyordu.

Titan'ın sabrı ise hızla tükeniyordu. "Hâlâ ilhama ihtiyacınız varsa yardımcı olabilirim," dedi.

"Kimseye zarar verme. Büyüyü yapacağız."

Sol'e baktım, başımla işaret ettim. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım. En güçlü hislerime tutunmaya çalıştım. Gözlerimi açtığımda altın iplikler parlamaya başlamıştı.

Buz kütlesi, kulak tırmalayan bir gürültüyle çatladı ve dört mezar odası birer birer ortaya çıktı. Hepsi, hükmettikleri elementlere göre süslenmişti.

İlk mezar Ignotus'a aitti. Simsiyah kömürden oyulmuş gibiydi, yüzeyi derin çatlaklarla doluydu. Mezarın duvarında gölgeler kıpırdanıyor, çatlaklardan sızan turuncu ışıklar ısı yayıyordu. Ateş, taşın içine hapsolmuş gibiydi.

Yanında Terra'nın mezarı duruyordu. Canlı bitkilerle sarılmıştı. Bitkiler mezarı boğarcasına sarmalamış, yılan gibi kıvrılıyorlardı. Yapraklar sağlıklı bir yeşilden uzaktı. Neredeyse siyaha dönmüş, kanla besleniyor gibilerdi.

Aeris'in mezarı ise donmuş bir gözyaşını andırıyordu. Kristal yüzeyi, kırık cam parçalarının ürkütücü bir yansıması gibi parlıyordu. Yoğun bir sis mezarın çevresini sarıyor, arada dağılarak tepesindeki şimşek fırtınasını gözler önüne seriyordu.

Son olarak Hydralis'in mezarına gözüm takıldı. Üç yanında, kristal beraklığında bir gölet vardı. Su o kadar hareketsizdi ki nefes almayı unutmuş gibiydi. Yüzeyinde dans eden mavi ışıltılar mezarın duvarlarına vuruyor, koyu mavi bir ışıltı saçıyordu.

Gözlerimi anıt gibi duran mezarlardan alamıyordum. Aynı zamanda bu yapıların özenle süslenmiş olmasının ne kadar hastalıklı bir fikir olduğunu düşünüyordum. Antikleri hapsetmek için yapılan mezarlar onlara birer saygı gösterisiydi. Ben onları sonsuza kadar hapsetmek istesem, yerin yedi kat dibine gömerdim ve asla bulunmayacaklarından emin olurdum.

Mezarları incelediğimi fark eden Titan bana baktı ve sinir bozucu, kendinden emin bir sırıtışla gülümsedi. Ona ters bir bakış attım. "Nasıl buldun, Lunabelle? Hepsini ben tasarladım. En büyük düşmanlarım ve en iyi dostlarım için onları yok edene kadar geçici bir dinlenme yeri."

"Hastasın sen," dedim midem bulanarak. "Siktir git."

Titan'ın yüzündeki o öz güvenli sırıtış bir anda dağıldı. Arkasında duran Sophia'nın gözlerine ise anında korku yerleşti. Titan, birkaç adımda yanıma geldi ve çenemi parmaklarıyla sıktı.

"Sana düşkünüm diye benimle böyle konuşabileceğini sakın sanma, çocuk!"

Gözlerimi kısmayı bıraktım ve yapabileceğim tek şeyi yaptım. Yüzüne tükürdüm. Hemen ardından Solaris gerildi ve Titan'a kafa attı.

Tok bir çatırtı duyuldu. Titan geriye doğru sendeledi, kanlı burnunu tutarken tek dizinin üzerine çöktü.

Gelen çatırtıdan, Sol'ün onun burnunu kırdığını tahmin ediyordum. Birine kafa attığında ıskaladığını hiç görmemiştim. Bir Antik Magus'a kafa atarak yere yıkmasıyla tarihe geçeceği kesindi. Titan kanlar içinde kıvranırken içimdeki öfke bir anlığına huzura karıştı. En azından kısa süreliğine de olsa içim soğumuştu.

Sahtekâr büyükbabam, yüzü kanlar içinde elini kaldırdı ve boynumuzdaki metal bilezikler acımasızca boğazımızı sıkmaya başladı. Soğuk metal damarlarıma baskı yaptıkça ciğerlerimdeki hava yavaşça tükeniyordu.

Artık bayılmak üzere olduğumu hissederken annem, beklenmedik bir cesaretle öne atıldı ve Titan ile aramıza girdi. "Öfkeni kontrol et, baba!" dedi, gözlerini onun gözlerine kenetleyerek.

Titan, dişlerinin arasından derin, çatlak bir nefes aldı. Gözlerinde hâlâ delilik parlıyordu ama annemin uyarısı işe yaramıştı.

Boynumuzu sıkan bilezikler yavaşça gevşedi. Nefeslerimizi geri kazandığımızda, Titan bize seslendi. Sesi kibirli olsa da kırık burnu yüzünden boğuktu. "Öğreneceksiniz," diye fısıldadı. "Hepiniz, bana nasıl davranmanız gerektiğini öğreneceksiniz."

"Sen!" dedi, parmağıyla Jay'i işaret etti. "İyileştir beni yoksa kıymetli arkadaşlarının boğulmasını sağlarım."

Jay'in kolundaki bağları tek bir el hareketiyle çözdü. Jay, birkaç adım attı. Titan'a bakarken yüzünde beliren nefret elle tutulacak kadar somuttu. Yine de mırıldanarak ellerini Titan'ın yüzüne doğrulttu. Kırılan burnunu birkaç saniyede eski hâline getirdi.

Titan cebinden bir mendil çıkarıp yüzündeki kanları -ve muhtemelen az önce yüzüne tükürdüğüm şeylerin izlerini- sertçe sildi.

Metal bağlar, Jay'in ellerini onun başka bir büyü yapmasına fırsat vermeyecek hızda yeniden bağladı. Titan, boynunu sağa sola yatırdı ve anahtar taşları takması için kılavuzu sertçe Solaris'e uzattı.

Titan, "Dua et, sana ihtiyacım var, Ateş Prensi," diye hırladı. "Bunu yaptığın için bedel ödeyeceksin, hesabını soracağım." Sesi ölümcül bir so-

gukluk taşıyordu. "Numara yok. Beni kandırmaya çalışırsanız, her hatanızda bir sevdiğiniz ölür."

Ciddi olduğunu anlamak için harekete geçmesine gerek yoktu. Mecburen istediği her şeyi yapacaktık.

"Ateş ve Toprak mezarını sen açacaksın," dedi Solaris'e. "Diğer ikisini de sen," diye ekledi bana.

Sol, gözleriyle sürekli beni yokluyordu. Titan'a bakışları ölümcüldü. Ben orada olmasaydım ve benim için korkmasaydı, uzattığı taşları -kaba tabirle- Titan'ın en hassas yerine yerleştirmek gibi planları olurdu. Ama varlığım onu sınırlıyordu.

Benim için de aynı durum geçerliydi. Ben de ona bir zarar gelmesin diye Titan ne isterse yapmaya hazırdım.

Solaris, sırayla ateş ve toprak taşlarını takarak kapıları açtı. Ben de hava ve su taşlarını taktım, kalan iki kapıyı açtım. Kapılar ağır bir gıcırtıyla açılırken, içerideki meşaleler birer birer yanmaya başladı.

Her odada farklı renkte yanan alevler vardı. Ignotus için yakut kırmızısı, Terra için orman yeşili, Aeris için soğuk gri, Hydralis için derin mavi... Titan'ın titizlikle tasarladığı mezarlar gerçekten birer sanat eseri gibiydi. Eğer zincirlenmiş hâlde olmasaydık, bu görüntüyü belki estetik bile bulabilirdim.

Ama şu anda zihnimde bin tilki dolaşıyordu. Solaris'i ve ekibi, kimse zarar görmeden buradan çıkarmak gibi.

Mezar odalarının içine dikkatle baktım. Alevlerin göz alıcı parlaklığı yavaşça sönüp loş bir ışığa dönüşünce içeriyi seçebildim.

Buzdan heykellere benzeyen silüetler vardı her mezar odasında. Mumyalanmış gibilerdi. Üzerleri ince bir buz tabakasıyla kaplıydı, derin bir uykudaydılar.

Bir erkek, üç kadından oluşan dört silüetin buzları erimeye başladı. Ölü gibi solgun tenleri, buzlar çözülmeye başladıkça can bulmaya başladı. Donmuş derileri ten rengine çaldı, dudaklarına soluk bir pembelik geldi.

Birkaç saniye içinde, dördü aynı anda ilk nefeslerini alıp gözlerini açtılar. *Umarım bize yardım edersiniz.*

İlk olarak Ignotus mezarından dışarı adım attı. Gözleri Sol'ün gözlerini andırıyordu ancak rengi turuncudan çok kırmızıya çalıyordu. Yaklaşık yirmilerinin sonunda görünen adam, uzun ve sıska kemikli bedeniyle ürkü-

tücü bir zarafet taşıyordu. Beline kadar inen siyah saçlarını bir kez geriye savurup bedenini esnetti. Gözlerindeki yabancılık, birkaç saniye sonra öfke dolu bir ifadeye dönüştü. *Ortak düşman, iyiye işaret...*

Onu Terra takip etti. Esmer tenli, dolgun yapılı, kısa boylu bir kadındı. Yeşil gözleri, bronz teniyle tezat oluşturarak parlıyordu. Sanki uzun bir şekerleme uykusundan uyanmış gibi rahat tavırlarla mezarından dışarı adım attı.

Yan mezarlardan ise Aeris ve Hydralis aynı anda çıktılar.

Aeris, ince uzun bir kadındı. Açık gri, berrak gözleri ve kırçıllı gri tonlarında uzun saçları vardı. O da yirmilerinin ortalarında görünüyordu. Açık tenli ve solgun yüzlüydü. Hem güzel hem güçlü hem de asildi.

Hemen yanındaki Hydralis, diğerlerinden biraz daha genç gibiydi ya da yüzünde asırlara meydan okumuş makyajı olduğu için de öyle görünüyor olabilirdi. Saçları meşalenin ışığında maviyle siyah arası bir tondaydı, ışığa göre renk değiştiriyordu. Su gibi bir güzelliğe sahipti ama bir o kadar da ölümcül olabilirdi. Laciverte çalan mavi gözlerini önce bize, sonra Titan'a çevirdi.

"Merhaba dostlar. Yeniden hoş geldiniz. Siz yokken buralar sıkıcıydı. Hepinizi yok etmekten büyük keyif alacağım," dedi Titan.

"Seni... Sen kim, bizi öldürmek kim?" diye hırlar gibi bir sesle konuştu Ignotus. *Evet, lütfen, Titan'a düşman ol. Eğer bizim yanımıza geçersen, belki bu işten sağ çıkma şansımız artar,* diye geçiriyordum içimden.

"Samuel..." dedi Titan, Ignotus'un gerçek adını kullanarak küçümseyici bir şekilde. "Hiçbir şeyden haberin yok. Yine de kibrinden vazgeçmiyorsun. Asırlardır uyuyorsunuz. Ben ise yeryüzünde yürüyüp bugüne hazırlanıyorum." Tiksinti dolu bakışlarını onlara çevirdi. "Nehelenia'ya yaptıklarınızın hesabını vereceksiniz."

Ignotus, tıpkı Sol gibi avucunda alevler topladı. Titan ise elini kaplayan metal pençelerle karşılık verdi. Ignotus, alevlerini Titan'a savurdu. Titan da aynı şiddette saldırdı. Ancak ne kadar güçlü vururlarsa vursunlar, büyüleri birbirlerine işlemedi. İki taraf da birkaç hamleden sonra durdular. Aralarındaki savaş, görünmez bir duvarla engelleniyordu

Öz, kendisine zarar vermez.

Ignotus öfkeyle dişlerini sıktı ve aniden bana döndü. Hiç düşünmeden, avucunda topladığı alevleri doğrudan üzerime fırlattı. Şaşkınlıktan donup

kalmıştım. Annem, önüme bir kalkan büyüsü örmese tamamen kül olabilirdim.

Solaris, bağlı ellerine rağmen bedenini benimle Ignotus arasında bir duvar gibi siper etmeye çalıştı. "Yanımdan ayrılma," diye fısıldadı.

O sırada Terra, bir adım öne çıktı. Ignotus ve Titan'a sert bir bakış fırlattı. "Karın için üzgünüz, Orion," dedi, samimi bir pişmanlıkla. "Uzun zaman oldu. Bizi asırlardır hapsederek yeterince ceza vermedin mi?"

Titan başını çevirdi ve ona kötücül bir gülümsemeyle baktı. "Sizleri Ignotus'la bir tutmayacağım, sevgili Freya," dedi onun ilk ismini kullanarak. "Sizin de bir cezanız olacak elbette. Ama bundan sonrası için benim yanımda yer alırsanız... belki her şeyi unutabilirim."

Bakışları nefretle Ignotus'a döndü. "Burada affetmeyeceğim tek bir kişi var."

Ormandan birinin koştuğunu andıran hışırtılar gelmeye başladı. Ses giderek yaklaştı ve ağaçların arasından bir silüet belirdi. Bu gece beklenmedik sürprizlerle doluydu. Yıllardır terk edilmiş Astoria topraklarında, her köşeden birileri çıkıp geliyordu.

Genç bir kadın hızla açıklığa atıldı. Tanımıyordum.

"Sirona!" dedi Sol, şaşkınlıkla.

Birkaç saniye gördüğüm şeye inanamadım. Onu en son gördüğümde yaşlı bir kadındı. Solaris büyüyle kendini yaşlandırdığından bahsetmişti, Titan'ın illüzyon büyüsünü de görmüştüm ancak yine de bu kadarını beklemiyordum. Şimdi annem kadar genç görünüyordu. Hatta dikkatle bakınca, yüz hatları Solaris'e şaşırtıcı derecede benziyordu.

Ignotus'un Sirona'yı görünce bir anlığına dikkati dağıldı. Orion, fırsattan istifade metal pençelerini fırlattı. Bir an bile düşünmeden, doğrudan Sol'e doğru...

Pençeler, Sol'ün omzunu acımasızca delip geçti. Omzundan sıcak kanlar süzülürken dünya bir anlığına çınlayan sessizliğe büründü. O ise tek gözünü acıyla kısmak dışında tepki vermedi. Muhtemelen beni korkutmamaya çalışıyordu.

"Kesin şunu!" diye haykırdım. "Bize dokunmayın! Ona dokunma! Ne istediysen yaptık!"

Titan, Sol'e doğru bir saldırı daha yapmaya hazırlanıyordu ki sonunda özgür kalan yıldırımlarımı üzerine doğru savurmayı başardım. Sadece So-

laris'i korumam gereken anlarda, içimdeki o taşkın güç sınırları parçalayıp dışarı taşıyordu. Kontrol etmeyi öğrenebilseydim... Belki de bütün bunlar hiç yaşanmayacaktı.

Titan, tek bir adım kayarak saldırımdan kolayca kurtuldu. Gözleri kısa bir an şaşkınlıkla irileşti. Ardından yargılayıcı ve hayal kırıklı taşıyan bir ses tonuyla bana seslendi. "Bu adam için büyükbabana mı saldırıyorsun?"

Dişlerimi sıkarak baktım ona. İçimdeki öfke, biriken ve patlamaya hazır bir fırtına gibiydi. "Sen benim için bir hiçsin, Orion. Ona dokunmayacaksın!"

"Bana artık Titan de... ya da büyükbaba," dedi, öfkesini saklamaya bile çalışmadan.

Evet, en büyük sorunumuz buydu gerçekten.

Sol'ün yüzü yarası yüzünden acıyla kasıldı, tek dizinin üzerine çöktü. Sol'ün yanına çöktüm hemen. Yüzünü, avuçlarımın içine aldım. "İyi misin? Özür dilerim."

Solaris o güneş ışıkları getiren gülümsemesiyle baktı bana. "İyiyim ve senin özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Yanımda kal."

Sirona ve annem ikimizin önüne geçtiğinde kaşlarım hayretle havaya kalktı. İkisi bir anlığına göz göze geldiler. Sirona'nın Sol'ü sevdiğini biliyordum ancak annemin önümde siper olmasına şaşırmıştım.

Ignotus ve Titan, kızları bizim önümüze siper olunca bize saldırmayı kestiler. Diğer Antikler *çıt* çıkarmadan donuk bakışlarla gösteriyi izliyorlardı.

Sol'ün kanayan omzuna ellerimi bastırdım. Sıcak kan, parmaklarımın arasından hızla süzülüyordu. Omzuna saplanan metal pençeler hâlâ yerindeydi. Çıkarılmadıkça kanama durmayacaktı. O ise acıyı hissetmiyor gibiydi. Hâlâ ayakta kalmaya çalışıyor, altın rengi gözleriyle çevreyi tarıyordu. Kendi yarasından çok, bana gelebilecek tehditleri hesaplıyordu. Her zamanki gibi önce beni koruyordu.

"Sirona?" diye seslendi Samuel Ignotus. "Onu neden koruyorsun?"

Sirona, çenesini sertçe kaldırdı. "Bu genç adam, senin torununun oğlu. Onlara dokunmayın."

Annem ve ikisinin bize siper olması bizi daha ne kadar koruyabilirdi bilemiyordum. O sırada Aeris birkaç adım ilerleyerek soğuk, gri gözlerini üzerimize gezdirdi.

"Onlara hâlâ ihtiyacımız var," dedi sakince. "Samuel, Orion... Durun artık. Öldürmek çözüm değil. Kehanetin söylemi açık, hatırlatmayacağım. Aranızdaki hesabı başka yollarla kapatın. Herkes soyunu alıp çekilsin."

Ignotus, az önce birbirlerini öldürmek istememişler gibi Orion'a çevirdi bakışlarını. "Torunum seninkinden uzak duracak, ben de ona zarar vermeyeceğim," diye mırıldandı. "Aramızdaki sorunları adil bir karşılaşmayla halledeceğiz." Bakışları Sol ve benim üzerimde dolaştı. "Onlara canlı olarak ihtiyacımız var. Birbirlerinden uzakta ama hayatta olmalılar. Ne yapılması gerektiğini biliyorsun."

"Ben gerekeni yaparım, Samuel. Zamanı gelince seni de yok edeceğim," dedi Titan, tiksintiyle. "Eğer Solaris Blaze, kıymetli torunuma yaklaşmaya kalkarsa kehanet dinlemem, onu en acı verici biçimde öldürürüm. Kendimi de yok etmek pahasına."

Daha az önce birbirleriyle kavga ediyorlardı. Şimdi ise tüm dikkat bir anda üzerimizde toplanmıştı.

Titan ağır adımlarla bana doğru ilerledi. Ellerim hâlâ Sol'ün yarasındaydı. Sıcak kan avuçlarımdan akıp giderken etrafın sessizliği daha da boğucu oldu. Bizi öldürmemeleri bir ölçüde rahatlatıcıydı ancak Titan'ın bakışlarındaki soğuk kararlılık, daha kötüsünün geleceğini haykırıyordu. Konuştuklarının yarısını anlamamıştım. Herkes benim hakkımda benden daha fazlasını biliyor gibiydi.

Zihnim tehlike çanları çaldı.

Arkamızdaki dostlarımız, oldukları yerde dehşetle gözlerini üzerimizde gezdiriyorlardı. Ellerine kollarına zincir gibi sarılan metal bağlar, kaçmalarına engel oluyordu. Çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyorlardı ama hiçbir şey yapamazlardı.

Solaris'in altın gözleri ise ilk kez bu kadar keskin bir korkuyla ışıldıyordu. Elimi sımsıkı tutuyordu. Bağlı olduğu için fazlasını yapamıyordu.

Annem, Titan'ın önüne geçti. Her ne yapmaya niyetliyse onu durdurmaya çalışıyordu. Sophia'ya şükredeceğim bir an yaşayacağımı düşünmek bile garipti ama oluyordu işte. Yalvaran ama bir o kadar da güçlü çıkan sesiyle, babasına dik dik bakarak, "İşe yaramaz," dedi.

Titan küçümser bir sesle karşılık verdi. "Yanlış yapıyorsun da ondan, sevgili kızım."

Ardından bakışlarını ekibimize çevirdi. Metal bağlar içinde çırpınan Iris, Benj ve Ethan'ı seçti. Bir bilek hareketiyle ağızlarını çözdü ve metal iplerin onları öne doğru sürüklemesini sağladı. Dizlerinin üzerine çöktüler.

Kalbim, yerinden fırlayacakmışçasına hızla atmaya başladı.

Benj ağza alınmayacak küfürler ediyor, bir yandan Iris'i korumak için arkasına almaya çalışıyordu.

Bir elim Sol'ün kanayan omzundayken, diğer elimle yanımda diz çökmüş olan Benj'e tutundum. Beynim uğulduyor, gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"İzle de öğren," dedi Titan, Sophia'ya dönerek.

Elini uzattı, parmaklarını Benjamin'in alnına bastırdı.

"Yapma!"

Çığlık attım, avazım çıktığı kadar bağırdım durması için. Zincirler beni olduğum yere sabitlerken, tek yapabildiğim Benj'in titreyen elini sıkmaktı.

Kısa bir an sonra Benjamin, boğuk bir hırıltıyla çığlık attı, sonra sesi sönüp gitti. Sol'ün Methara'da çöktüğü o an gibi, dizlerinin üzerine çöktü.

Etrafta boğuk çığlıklar yankılandı. Sol, Jay, Iris, Jude... Herkes bağırıyordu.

Antiklerse sıkılmış, usanmış bakışlarla olanları izliyordu. Yaşananlar onlar için sadece bir uygulamalı bir gösteriden ibaretti.

Titan, yeniden Sophia'ya döndü.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki az önce en iyi arkadaşlarımdan birini almamış gibi.

"Sana sadık bir asker ordusu yaratmak istiyorsan," dedi, sabırsız bir öğretmen edasıyla. "Hafızaları arasında gezinip en çok sevdiği şeyleri almalısın. Her şeyi değil, yalnızca bir kısmını..." Sonra ses tonu daha da sertleşti. "O ölü çağırma işlerini de bir daha yapma. İncelikli ol biraz."

Sırayla Iris ve Ethan'a da aynı işlemi uyguladı. Hepimiz durması için yalvarıyorduk ancak gürültüden rahatsız olup yüzünü buruşturmak dışında tepki tepki vermedi.

Kalbim... Kalbim yerinden çıkıyordu.

Tek bir el hareketiyle hepsinin bağlarını çözdü Titan. Ardından parmaklarını şıklattı ve hepsinin göz kapakları hızla açıldı.

Gözleri siyaha dönmemişti, sadece biraz daha koyu renkteydi ama içlerinde ışık da kalmamıştı. Artık kendileri değillerdi. Kıpırdamıyorlar, sadece Titan'ın vereceği emri bekliyorlardı.

Parmaklarım yavaşça Benjamin'den ayrıldı.

Sol'ün göğsüne bastırdığım elimden mavi kıvılcımlar saçılmaya başladı. Yanaklarımdan yakıcı yaşlar sicim gibi akıyordu. Aynı anda Sol'ün kolundan ateşler tırmanıyordu yukarı doğru.

Nefes alamıyordum. Sarsılmıştık. En yakın dostlarımız, sadece birkaç saniye içinde elimizden alınmıştı.

Ve sonra Titan, yüzünü bana çevirdi. Sophia, yeniden önüme atıldı. Sesinde panik ve çaresizlik vardı. "Prense karşı denedim. Onlarda işe yaramıyor."

Titan'ın yüzünde sabırsız bir iğrenme belirdi. "Senin büyünle benimki bir mi, Sophia? Kenara çekil."

Samuel ve diğer Antikler, hiçbir şey olmuyormuş gibi hâlâ duygusuz gözlerle uzaktan izliyorlardı. Onlar için biz, bir sonraki kehanet satırından başka bir şey değildik.

Solaris ile bakışlarımız birbirini buldu. İkimiz de onun ne yapmaya kalkıştığını anlamıştık.

Solaris yeri titretecek bir sesle bağırmaya başladı. "Hayır! Ona dokunmayacaksın, yapmayacaksın!"

Elleri, ellerimi öyle sıkı tutuyordu ki hangisi hangimizin eli ayırt edemiyordum. Onun çaresizliği, ikimizin çaresizliği canımı acıtıyordu. Hazır değildim.

Metal bağları harekete geçirdiğinde ne kadar direnşek de Solaris ile birleşmiş parmaklarımız birbirinden ayrıldı. Titan, Sophia'nın itirazlarına aldırmadan beni karşısına aldı.

O sırada, arkamızda bağlı olan dostlarımızın olduğu yerde bir patırtı koptu. Döndüğümde, Jude'un metal kelepçeleri kırıp kendini ve hemen yanındaki Karl'ı kurtarmayı başardığını gördüm. İkisi de saldırı pozisyonuna geçmişti. İçimde bir anlık umut kıvılcımı alevlendi ancak Titan, yalnızca bir el hareketiyle tüm büyüyü yeniden ördü. Metal bantlar Jude'un bileklerine tekrar dolandı.

"Onlara zarar verme," dedim, sesi çatallanmış bir yalvarışla.

Arkadan Karl'ın güçlü sesi yükseldi. "Ona yalvarma, Luna! Sana zarar veremeyecek!"

Titan'ın mengene gibi sıkıca tuttuğu kolumu kurtarmaya çalışıyor, içimdeki büyünün nihayet işe yaraması için delicesine dua ediyordum. Ama o an, en çok ihtiyaç duyduğum anda, bana sırtını dönmüştü.

Çevremdeki tüm sesler bulanıktı. Tek duyabildiğim şey, Solaris'in panikle adımı haykıran sesi oldu. Her şey saniyeler içinde oldu. Ve o saniyeler, ömrümün en karanlık anlarına dönüştü.

Titan'ın bağlama büyüleri bir tek Karl'ı ıskalamıştı. Serbest kalan Karl, bütün gücüyle bize doğru koşmaya başladı. Titan, kolumu bırakmadan, tek elini havaya kaldırdı. Metalik parıltı büyüdü, şekillendi ve metal bir mızrağa dönüştü.

Tek bir parmak hareketiyle mızrak fırladı.

Karl'a doğru...

Kaçacak zamanı olmadı. Mızrak göğsünü deşerek geçti. Yürek burkan bir ses yankılandı.

Karl'ın kolları hâlâ bana uzanmış hâlde, havada asılı kaldı. Mızrağın ucu, sırtından dışarı çıkmıştı.

Zaman durdu. Herkes dondu. Kulaklarımda sadece çınlama sesi vardı.

Sonra uğultu geri döndü. Tüm ekibin çığlıkları yankılandı. Ben de çığlık atıyordum. Boğazım yırtılır gibi. Karl'ın adını haykırıyor, gözyaşlarımdan artık önümü bile göremiyordum.

Solaris, o an kendini zorlukla toparlayıp Sirona'nın onu sabitleyen büyüsünden kurtulmaya çalıştı. Ayağa kalkar kalkmaz Terra onu yeniden yakaladı. Sarmaşıklar hınçla buzlu zeminden fırlayarak onu yeniden yere bastırdı.

Terra elini tembelce kaldırıp ekipte kalan herkesi Sol gibi yerine sabitledi. Hem metal kelepçelerle hem sarmaşıklarla bağlanmışlardı ve Antiklerin büyüsünü kırmak kolay değildi, kimse başaramıyordu.

Artık ortada yalnızca ağıtı andıran, çaresiz hıçkırıklar kalmıştı. Benimse çığlıklarım tıkanmış, şoka girmiştim.

Karl, boynunu hafifçe eğip göğsüne saplanmış mızrağa baktı. Ağzından yavaşça kan süzülüyordu. Bana doğru uzanmış kolu artık dermanını yitirmişti. Bileği gevşedi ve eli önüne doğru düştü. Ardından yavaşça buzlu zemine yığıldı. Gözleri açıktı. Donuk. Göğsünden süzülen kan, beyaz karı kızıla boyadı. Bir daha nefes almayacaktı.

Karl... ölmüştü.

Solaris kurtulmak için debeleniyordu. Yarası açık olduğundan her kıpırdayışında metallere daha çok sürtünüyor, daha çok kanıyordu.

Titan, beni hâlâ sımsıkı tutuyordu. Görüşüm yaşlarla bulanmıştı. Sophia ve Sirona da şok içinde, Karl'ın cansız bedenine bakıyorlardı. Antikler de sessizdi ancak onların da yüzünde onaylamaz bir ifade vardı.

Az önce kulaklarımızı dolduran çığlıklar, şimdi yerini boğuk hıçkırıklara bırakmıştı.

Ve o sessizlik, sona geldiğimizi haber veriyordu.

Alduin çektiğim acıyı hissederek tepemizde pike yapmaya başladı. Benim için dönmüştü. Psegon ona son hızla çarpınca acı bir çığlık kopardı ve onunla savaşmaya başladı. O da bana yardım edemiyordu.

"Kimseye bir zararı dokunmazdı," dedim gözyaşlarımın arasından. "Öldürdün."

Titan da yaptığı karşısında gereksiz bir zaiyat olmuş gibi yüzünü buruşturmuştu.

Ellerimde büyüyen kıvılcımlarla bağlarımın hepsini kırdım nihayet. Fırtınayı çağırmak istedim.

Ancak Titan engel oldu. Avucunu kapatmasıyla damarlarımda beliren yanma nefesimi kesti, iki büklüm oldum. Bir kalp atımı kadar süre sonra avucunu açarak nefesimi serbest bıraktı.

Demir gibi kavrayışla kolumdan tuttu ve beni tam karşısına aldı. "Nerede kalmıştık, Lunabelle?"

"Gebertirim seni, Titan! Bırak onu!"

Sol'ün çaresiz haykırışları kulaklarımda çınlıyordu. Zincirlere rağmen kendini parçalayarak bana ulaşmaya çalışırken nefesi kesiliyor, altın gözleri ışığını kaybetmek üzereymiş gibi titriyordu. Sirona, güçlü bir büyüyle Sol'ü yere sabitlemeye çalışsa da onu durdurmak mümkün değildi. Çünkü o benim için her şeyi göze almıştı.

Her zamanki gibi.

Ancak bu kez işe yaramayacaktı.

Ona doğru döndüm, gözlerimiz bir anlığına buluştu. Kalp atışlarımı sayarken zaman durmuş gibi hissettim. Son kez o güzel, altın gözlerine baktım. Ezberlemek ister gibi...

"Bell..."

"Seni seviyorum," diye mırıldandım boğuk bir sesle. "Hep seveceğim."

Solaris ismimi bağırdı. Durmaksızın, boğazı yırtılana kadar. Alevler bedenini sardı.

Orion başımı hoyratça kendisine çevirdi. Gözlerinde artık sabırsız bir acele vardı. "Ne olur yapma," diye yalvardım gözlerimden yaşlar akarak son bir umutla.

"Gerçek kimliğini bulman için onu unutman gerek," dedi acımasızca. "Sen benim soyumsun. Benim kanımsın."

Ellerini başımın üzerine koyduğunda, buz gibi bir karanlık parmaklarının ucundan zihnime yayılmaya başladı.

"Sen benimle yükselecek, yıldızlara koşacaksın, güzel kızım."

Anılarım, ruhumdan sökülüp alınıyormuşçasına birer birer kararmaya başladı. Çığlık attığımı hissediyordum ama sesim bile bana ait değildi artık. Kendi yankıma yabancıydım.

Benliğim, sonsuz bir uçuruma sürükleniyordu. Ve o uçurumdan yükselen tek tanıdık şey, Solaris'in sesiydi. Ancak o bile sisli, boğuk, dünyanın öteki ucundan geliyormuş gibiydi.

Anılarım siliniyordu.

İnci çiçekleriyle çevrili bahçede Solaris'in evlilik teklifi,

Gemide ilk kez birlikte olduğumuz an,

Zindanın karanlığında beni buluşu,

Göğsüne saplı hançerim,

Valor'daki günlerimiz,

Yan yana omuz omuza verdiğimiz tüm savaşlar,

Kış balosundaki ilk öpüşmemiz,

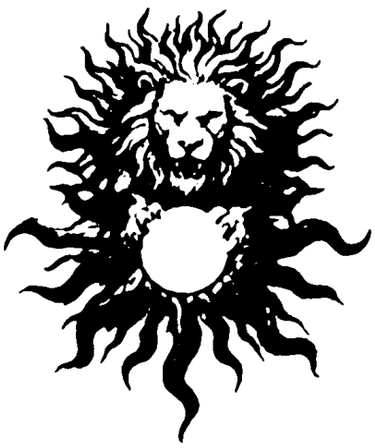
Gülüşü, sıcaklığı, sesi, kokusu...

Yüzünü nehir kenarında ilk gördüğüm an,

Kırmızı pelerinin altından parlayan altın sarısı gözler...

Her şey sönüp gitti.

Ve geriye yalnızca boşlukta savrulan, nereye ait olduğunu bilmeyen bir zihin kaldı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM
ÖFKE

"SOLARIS"

Onu senden aldılar. Benjamin'i aldılar!
Hepsini parçala. Yok et. İzin ver.

İçimde kaynayan bir volkan vardı ve patlamak üzereydi. Kanayan yarama aldırış etmeden bileğimi saran metal bağlara savurduğum ateş, sonunda onları eritmeye başladı.

Erimiş metal buzlu zemine akarken artık acı hissetmiyordum. Damarlarımdan geçen tek şey öfkeydi.

Uğultulu bir yankının içinden Sirona'nın sesini duyuyordum. "Dur! Ne olur, dur!" diye yalvarıyordu.

Artık hiçbir şey beni durduramazdı. Gücüm, son sınırının ötesine geçmişti.

Gözlerim yalnızca onu görüyordu.

Lunabelle.

Dizlerinin üzerine çökmüştü. Titan'ın pis elleri başının üzerine kenetlenmişti. Beline kadar uzanan dalgalı saçları, rüzgârla gümüş teller gibi savruluyordu.

İçimde kükreyen bir aslan vardı. Ve o aslan, bu ormandaki herkesi paramparça etmemi emrediyordu. Yine de nefesim boğazımda tıkanırken bekledim.

Belki uyanır. Belki karanlığa direnebilir.

Bende işe yaramamıştı. Belki onda da yaramazdı.

Göğsümü titreten çığlıklar atmıştı. Çığlıkları birkaç dakika sonra kalbimi kanatarak sönmüş, göz kapakları yavaşça kapanmıştı.

Annesi, donuk bir dehşetle kızına yapılanları izliyordu.

Titan, koparacağım ellerini onun üzerinden nihayet çekti ve bana kötücül bir gülümseme gönderdikten sonra geriye çekildi. Antikler bir köşede olanları memnuniyetle izliyordu.

Metal ipler derimi dağlayarak buzlu zemine damlamaya devam etti. Az kalmıştı.

Bakışlarım yerde, gözleri açık yatan Karl'a takıldı. Sonra da diğer yanda dizlerinin üzerinde hareketsiz duran Benj, Iris ve Ethan'a. Benjamin benim kardeşimdi. Tıpkı Luna gibi o da gitmişti. Öfkem çığ gibi büyümeye devam ediyordu. Ateş, damarlarımı kavuruyordu.

Ailemden çaldıkları için Titan'ı öldürecektim.

Kollarımı iki yana açarak tamamen erimiş lanet bağlardan kurtuldum.

Sendeleyerek onun yanına gittim. Beni durdurmamışlardı.

Karşısında diz çöktüm. Koyu sarı kirpikleri kapalıydı, uyuyor gibi görünüyordu. Esen serin rüzgârla saçları ve perçemleri diz çöktüğü yerde tül gibi uçuşuyordu.

"Bell... Aç gözlerini sevgilim. Buradayım," dedim son bir umutla.

Saçlarını okşamak için elimi havaya kaldırdım ancak ona dokunmaya cesaret edemedim. Büyünün etkisinde ona daha fazla zarar vermekten korktum. Parmaklarım havada asılı kaldı.

Kirpikleri önce titredi, sonra gözlerini araladı.

Eşsiz mavinin yerini almış siyah gözler.

Avucumda, parmaklarımın arasında alevler kıvılcımlandı. Görüşüm bulanıklaştı. Kontrolden uzaklaşıyordum. İçimdeki aslan, pençesini göğsüme vuruyordu. Herkesi paramparça etmek istiyordu.

Onu senden aldılar. Benjamin'i aldılar! Hepsini parçala. Yok et. İzin ver.

"Kendine gelecek, bekle," diye mırıldandım kendi kendime. Ancak göğsüm, düzensiz atan kalbimle patlayacak gibiydi. Alevler çoktan kollarıma sıçramıştı.

Birkaç dakika sonra gözleri yavaşça o eşsiz maviyi geri aldı. Göğsümden uzun bir rahatlama soluğu firar etti. Normale dönüyordu.

Onu güvenle yanımda tutacak ve bu saçmalıklardan çok uzağa götürecektim.

Etrafına şaşkınlıkla bakındı. Hâlâ koyu mavi olan gözleri sonunda bakışlarımı buldu. Kaşlarını çattı, başını yana eğdi.

"İyi misin, güzelim?" diye sordum.

Alevlerin sarmadığı avucumu pürüzsüz yanağına nazikçe yasladım.

Hızla geri çekildi. Sert bakışları üzerimde dolaştı. Aşkla, endişeyle, tutkuyla parlayan o bakışlar yerini buz gibi bir donukluğa bırakmıştı.

"Çek ellerini üzerimden."

Benden kaçmak için ayağa fırladı.

Yok et onları! O gitti!

"Beni hatırlamıyor musun?" diye sordum diz çöktüğüm yerde.

Açık renk kaşları çatıldı, bana küçümser bir bakış attı. "Tanımadığım birini nasıl hatırlayabilirim? Sen kim oluyorsun da bana dokunuyorsun?"

Arkasını döndü, Orion'a baktı. Onu görünce yüzüne bariz bir rahatlama ifadesi yerleşti. Gözleri bir anlığına yerde yatan Karl'a takıldı ve ifadesiz bir bakışla, korkuyla süzdü kanlı bedenini.

"Orion amca, beni buradan götür. Kim bunlar? Neredeyiz?" diye sordu kafası karışık hâlde.

Titan'ın yüzüne kendinden memnun, huzurlu bir gülümseme yayıldı. "Götüreceğim prensesim," diye yanıtladı zafer kazanmış bir ifadeyle.

Buraya kadardı.

İçimde kaynayan o şeyi serbest bıraktım.

Alevlerin, tüm bedenimi sarmasına izin verdim. Aslan, sonunda göğsümü parçalayıp beni ele geçirdi. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Kendimi öldürmek pahasına da olsa her şeyi yok edecektim.

O gitmişti.

Titan, onu çalmıştı. Beni unutturmuştu.

Yanan ellerimden destek alarak ayağa kalktım. Tüm bedenimi saran ateşi keyifle izledim.

Güç, içimde dalgalar hâlinde kabarıyor, zemine sızarak sarsıntılara dönüşüyordu. Altımızdaki buzlu topraktan keskin çatırtılar yükseldi. Yeryüzü öfkemin ağırlığı altında parçalanmaya başlarken, çatlaklar onların ayaklarına doğru ilerliyordu.

Antikler ve Titan.

Gücüm ruhumdan koparak bedenimin dışına taşarken ne olduğunu biliyordum.

Onu ben çağırıyordum. İçimdeki aslanı... Her şeyi kül etmek için.

Bedenimden taşan turuncu ışıma yükseldi, şekillenmeye başlayarak gözlerimin önünde ışıldadı.

Sirona'nın ve diğerlerinin çığlıkları kulaklarımda boğuk bir uğultuya dönüştü. Sesleri, daha zihnime ulaşamadan yok olup gidiyordu.

Birkaç saniyeliğine gözlerimi kapadım.

Uğultulu sessizlik.

Yeniden açtığımda alevler içindeki devasa aslanı gördüm. Parlak turuncu gözleriyle bana merakla bakıyordu.

"Nimueh," diye fısıldadım.

"Solaris Blaze."

"Yak!"

Nimueh, kükremeyi andıran bir ses çıkardı ve ağzından taşan alevlerle Antiklere saldırdı.

Yeterli değildi.

Kollarımı kaldırdım ve omuzlarıma kadar ulaşmış olan ateşi aynı yöne doğrulttum.

Ne benim ne de Nimueh'in ateşi Luna'ya zarar verecekti. Alevlerin gücü sadece saçlarını geriye savuruyor, gözleri korkuyla beni süzüyordu.

Gerekirse onu zorla alıkoyar, yine de Titan'a bırakmazdım.

Ignotus, saldırıyı durdurabilmek için onlarla arama ateşten bir kalkan çekti ancak alevleri tutmakta zorlanıyordu. Onları bizden ne kadar koruyabilirdi ki?

Hepsinin ifadesiz yüzü korkuyla gerildi. Bense gülümsedim. Korkmakta haklılardı. Hepsini öldürecektim.

Arkamda yükselen, turuncu gözleriyle avımızı süzen aslana döndüm.

"Luna'yı koru."

Anladığını bildirircesine alevlerle kaplı yelesini silkeledi, başını yere doğru eğdi.

Alduin hâlâ ortalarda yoktu. Gelse de saldıracağı kişinin artık Titan ya da Psegon olacağından emin değildim.

Onu ne olursa olsun koruyacağım.

Antiklerden Hydralis öne çıktı ve bana doğru ellerini uzattı. Ellerini saran kızıl ışıma vücudumda teklemeye neden oldu. Dizlerimin üzerine, sonra da çatlamış buzlu toprağa çarparak düştüm.

Yaralı omzumdan kanlar süzüldüğünü göz ucuyla görüyordum. Alevlerim hâlâ kollarımda, vahşi birer yaratık gibi dolaşıyordu.

Arkamda Nimueh'in kükreyişi yankılandı. Psegon ve Alduin, yeri sarsan bir güçle Antiklerin arkasına iniş yaptılar. Her ikisi de Nimueh'e tehditkâr bakışlar fırlatıyordu.

Bulanıklaşan görüşümde son olarak onun koyu mavi gözlerini gördüm. Yerinden bile kıpırdamamıştı. Ne beni kurtarmak için harekete geçmiş ne de Hydralis'e durmasını söylemişti. Hatta düştüğüm için rahatlamış gibiydi.

Titan'ın yanında çenesini havaya kaldırmış, bana öfkeyle bakıyordu.

Sanki en büyük düşmanı benmişim gibi...

Gözlerim artık baskıya direnemiyordu. Bilincim kapanmaya yüz tutarken son gördüğüm şey, o mavi alevleri andıran bakışları oldu.

Karanlık beni ele geçirirken, dudaklarımdan son kez onun adı döküldü.

"Lunabelle."

Devam edecek...

@ayisigikitap

ASTORIA
MORTERA
VALOR
AETHERIUM
VIRIDIA
MORTULA
MALEITU
"NOVAERA"
LOCUS OMNIUM EST.
HOMO POSIDET.
ULTIMA SPES VITIOMNIUM EST.
TETUM
STONEBROOK
BELIDOR
ARKVILLE
ESTERFELD
NAUTALIS
FIRTINA KULESI
LAGRANT
KRISTON
GRIFFHOLD
ELDORIS
BROST
DAROS
FLABANT
DÜŞMÜŞLER DENİZİ
BENJ ADASI
KUZEY KLANLARI
VADİ
CRIMSON
METARA
DURSOR
FERNVILLE
PISET
CARIN
RAMHOLT
SVANDELL
PRUNDA
GÖLGE KOYU

Ayışığı Kitabı

@AYISIGIKITAP